Phương Tranh

Bệnh tình yêu

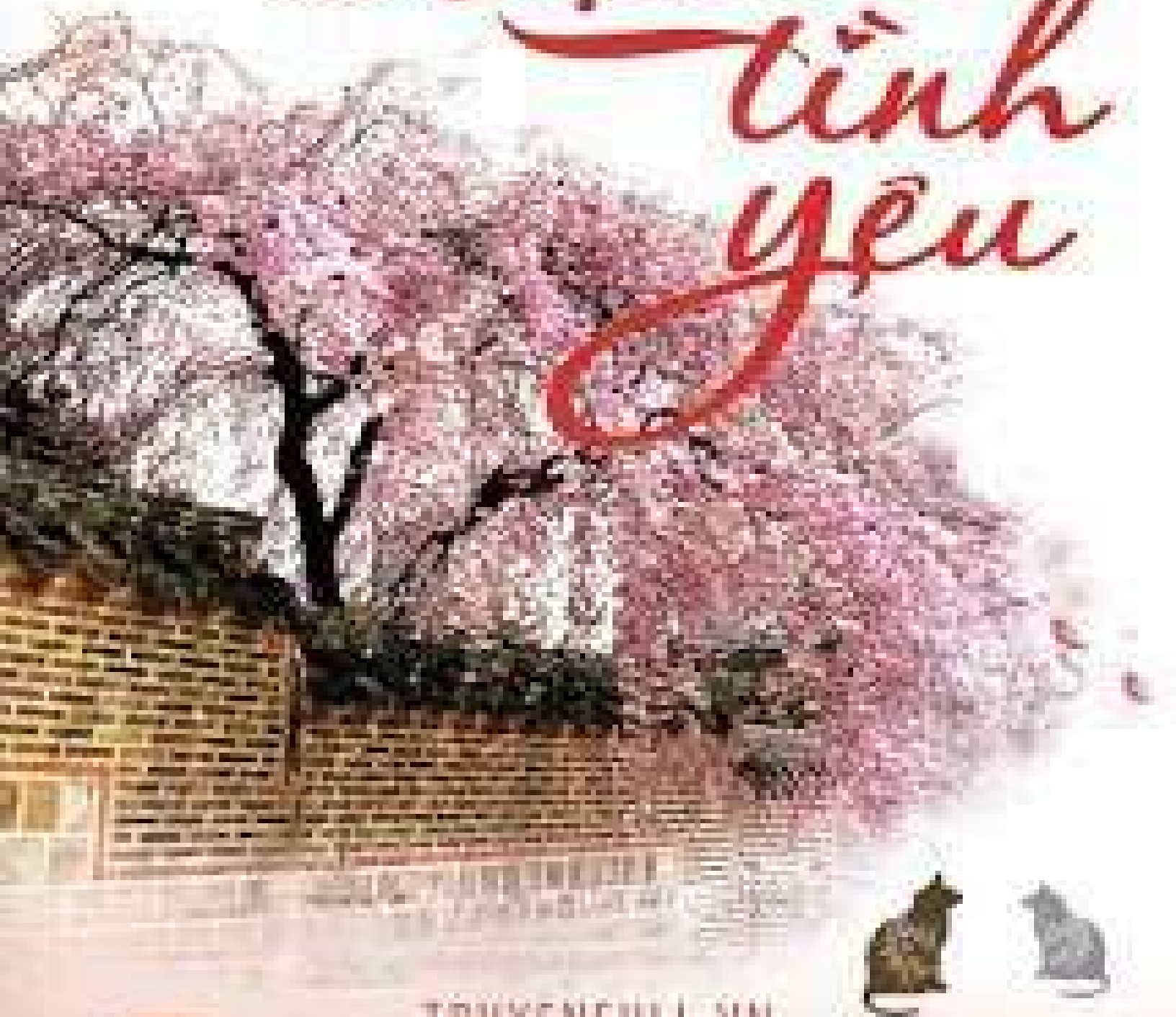

TRUYENFULL.VN

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Khoác trên mình chiếc áo phủ đầy sương, chiếc taxi lướt nhẹ trên đường phố sáng sớm mùa đông, trời vẫn chưa sáng hẳn, tuyết phủ đầy trên các cành cây nặng trĩu, đèn đường, phố xá, vạn vật còn chìm đắm trong một màu xám nhạt nhòa, ánh sáng lờ mờ, vắng lạnh, im lìm, lặng lẽ không một tiếng ồn. Qua ô cửa kính ở ghế ngồi phía sau xe taxi, Lăng Lệ thưởng thức cảnh sắc bên ngoài mà đêm qua vừa bị mưa tuyết cải trang thành một màu trắng xóa mênh mông, thực sự không cách nào phân biệt được, thành phố này rốt cuộc vừa thức dậy, hay chưa từng đi ngủ, anh chẳng qua chỉ đi công tác hơn nửa tháng, còn nhớ trước khi đi, trên đường ra sân bay, ánh nắng mặt trời hãy còn rực rỡ, tỏa ánh sáng chan hòa nơi nơi.

Ông anh lái taxi cũng lắm chuyện, nói chuyện liến thoắng suốt cả quãng đường, thành thật khai báo cho hành khách một lượt về tình hình của bản thân, căn hộ đang ở rộng như thế nào, vợ con năm nay bao nhiêu tuổi, không ngần ngại dốc hết bầu tâm sự cho người khách vừa mới quen, tiếp đó liền hỏi han sơ yếu lí lịch của Lăng Lệ, dáng vẻ đó, nhìn cũng giống như người mai mối chuyên nghiệp, nhiệt tình như thể gặp được người sẽ mang đến cho anh ta một khoản lợi nhuận không ít.

Lăng Lệ tính tình dễ chịu, dời sự tập trung về lại với ông anh lái taxi báo cáo cụ thể từng chi tiết về gia đình mình, ví dụ như nghề nghiệp của anh là bác sĩ, đang ở trong căn hộ bao nhiêu mét vuông, có con hay chưa, thiếu điều không nói về ngày tháng năm sinh mà thôi. Nụ cười thường trực trên môi anh, anh đã trả lại vé máy bay chuyển sang đi tàu cao tốc, chỉ bởi vì muốn về nhà sớm hơn năm tiếng đồng hồ, muốn tạo cho Phương Nam, vợ mình một sự ngạc nhiên bất ngờ. Lần công tác này đến thành phố L thật

https://thuviensach.vn

sự rất tuyệt vời, phong cảnh hữu tình, món ăn vặt đủ các thể loại, Phương Nam nhất định sẽ rất thích thú, anh trù tính một dịp nghỉ lễ nào đó sẽ đưa Phương Nam đến nơi ấy du lịch một chuyến, mục đích chính không chỉ như vậy, quan trọng ở chỗ, rời xa nơi mình đang sống, trong người tự nhiên sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, tự do thoải mái, với tinh thần thoải mái như thế, việc thụ thai có lẽ sẽ trở nên dễ dàng hơn, có vẻ càng hợp logic hơn nhỉ, với tuổi tác bây giờ của anh, cũng nên sinh một đứa con rồi.

Về đến nhà, cả căn phòng mờ tối, một không gian thoang thoảng hơi ấm, yên tĩnh và ấm cúng, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy lúc được lúc mất từ phòng tắm vọng ra. Vợ yêu có thói quen dậy sớm tắm rửa, sửa soạn quần áo gọn gàng rồi mới đi làm. Lăng Lệ nhẹ nhàng đặt hành lý xuống, cởi áo khoác và găng tay ra, vẫn chưa kịp cởi khăn quàng trên cổ đã vội rón rén đi đến trước cửa phòng tắm, trên tấm kính mờ của cánh cửa nhà tắm, in bóng những đường cong cơ thể uyển chuyển của Phương Nam, nụ cười tinh nghịch xuất hiện bên khóe môi Lăng Lệ, vừa tưởng tượng đến cảnh Phương Nam bị dọa cho hết hồn, sau đó lên cơn nhõng nhẽo của nàng, vừa giơ tay lên nắm lấy khóa cửa. Không, khi phát hiện ra chiếc bóng trên tấm kính không phải của một người mà là hai người, cũng không phải, khi Lăng Lệ ý thức được rằng đó là một cặp nam nữ đang ôm chặt lấy nhau, đã không kịp nữa rồi, cánh cửa vốn không đóng chặt, đã dễ dàng bị anh đẩy ra, hơi nước ấm áp quyện lẫn với mùi dầu tắm thơm phức, mờ mịt bay thẳng ra ngoài, một làn hơi mờ nhanh chóng phủ lên mắt kính của Lăng Lệ, trong làn hơi mờ mịt, một đôi nam nữ vụng trộm bên trong cánh cửa kia, cơ thể trần truồng như nhộng, đang quấn lấy nhau dưới vòi hoa sen, tràn ngập mùi xác thịt, Lăng Lệ tháo kính xuống, trợn tròn đôi mắt lên nhìn.

Cánh cửa trượt ra không hề báo trước và người đứng thẳng đơ phía ngoài cánh cửa kia làm cho đôi nam nữ đang chìm đắm trong men say tình cảm thấy kinh hãi, ngượng ngùng, tất cả mọi động tác đột nhiên ngừng lại, run sợ đối mắt với người chủ căn hộ này, sáu mắt giao nhau, nhất thời không ai nói gì, xem ra lại trông có vẻ như bốn bề sóng yên biển lặng. Lăng

https://thuviensach.vn

Lệ cũng không biết bản thân mình rốt cuộc đã đấu tranh như thế nào mới có thể thốt ra một câu như thế, “Mặc quần áo vào”, anh nói với Phương Nam, “Anh chờ em ở phòng khách.” Không ngờ anh hành động một cách rất bình tĩnh, đóng cửa phòng tắm lại.

Ngồi ở phòng khách đợi Phương Nam, nhưng thực ra anh không biết được làm cách nào để giải quyết vấn đề của bản thân, làm thế nào để xử lý trường hợp này. Ánh mắt của Lăng Lệ vô tình rơi ngay vào cánh tay phải, vết sẹo trên mu bàn tay đập ngay vào mắt. Đó là nửa năm về trước, anh từng gặp Phương Nam đi cùng với một người đàn ông là Tiền Á Quân, thân mật khoác tay nhau dạo phố. Lăng Lệ không nổi giận ngay lúc đó, nhịn cho đến khi về nhà mới làm ầm ầm lên với Phương Nam, bắt cô phải giải thích rõ ràng với anh, trong cơn giận dữ, anh giơ nắm đấm lên đập vỡ kính nhà tắm, bàn tay bị mảnh kính vỡ đâm cho chảy máu, phải khâu ba mũi. Lăng Lệ còn nhớ, lúc đó Phương Nam còn thề thốt rằng, chỉ có mối quan hệ bạn bè đơn thuần với Tiền Á Quân, là bạn tri kỉ có lúc hẹn gặp nhau chỉ để nói chuyện phiếm. Phương Nam còn dùng một từ rất mới mẻ để hình dung về ông anh họ Tiền đó, “Là người không có giới tính, em xem như chị em vậy…”

Lăng Lệ tin cô, cô là vợ anh, những gì cô ấy nói, anh đều nguyện tin tưởng. Nhưng mà bây giờ, cái tên Tiền Á Quân từng bị định nghĩa là người không có giới tính ấy, nhân lúc anh đi công tác, đột nhập vào nhà người ta, làm chuyện hay ho này với vợ anh! Nghe động tĩnh phía nhà tắm bên kia, hai tay Lăng Lệ ôm lấy mặt, trời đất ơi, anh một lòng một dạ với ngôi nhà này và người đàn bà của anh, cô ta lại lừa dối anh, phản bội anh, gán cho một trang nam nhi như anh cái cụm từ khó ưa “bị cắm sừng” ấy?! Lăng Lệ nhảy lên, anh cần phải tìm một nơi để bình tĩnh trở lại, nếu không, việc anh muốn làm nhất bây giờ chính là ra tay đánh đấm, hoặc vác dao lên chém loạn xạ. Giây phút khi lao ra khỏi nhà ấy, Lăng Lệ đụng phải valy hành lý, trong valy ấy có rất nhiều quà vặt và khăn quàng đủ màu sắc anh mang về cho Phương Nam. Bỗng nhiên anh nhớ tới chị dâu Văn Quyên, chị dâu đôi

https://thuviensach.vn

lúc trách móc anh cả Lăng Khang, mỗi lần đi công tác ở đâu đều không được như Lăng Lệ, chẳng thèm mang một ít đặc sản nơi đó về. Nhưng mà anh, Lăng Lệ cho dù hiểu được việc nhớ đến người ta phỏng có ích gì? Có ích gì?

Đúng vào giờ cao điểm đi làm mỗi ngày, Lăng Lệ đứng trong đám đông đợi xe buýt cùng mọi người. Đợi xe buýt đến bệnh viện ư? Chẳng biết nữa. Đây chẳng phải là trạm xe buýt gần nhà anh sao, nói một cách chính xác, anh cũng không xác định được đây là trạm xe buýt nào nữa, anh chậm rãi đi không có mục đích, cứ đi theo dòng người đi làm, rồi đến đây. Tuyết lại rơi, rất lạnh, Lăng Lệ bây giờ mới phát hiện ra rằng mình quên mất mặc áo khoác, hai tay anh đút vào túi quần, đứng trong đám đông, rõ ràng nhìn anh cao hơn hẳn so với người khác, nhưng mà, có nhìn thấy không? Không phải cao hơn người khác một chút là có thể sống tốt hơn người khác, bây giờ Lăng Lệ có suy nghĩ rất lệch lạc, anh cảm thấy bất kỳ người nào xung quanh anh đều sống vui vẻ hơn anh. Quan trọng là, có thể người ta đều không có "sừng" như anh.

Xe buýt đến, Lăng Lệ bị ép vào giữa đám người đang hối hả đi làm, không có đường ra, cũng không chống cự lại, cứ đi theo dòng người đó lên xe, trong lòng anh hoảng hốt không yên, dưới chân vướng phải cái gì đó, có người đỡ anh, nhắc nhở: "Này, thẻ xe của anh đâu?".

Lăng Lệ mơ hồ nhắc lại, "Thẻ xe?". Sờ vào túi quần, không có. Giây phút khi anh lao ra khỏi cửa không mặc áo khoác, cũng không mang theo túi xách, cho nên bây giờ trên người anh chẳng có gì cả, ngoài chiếc khăn vẫn quàng trên cổ ra, trong túi quần chủ có chùm chìa khóa. Hai đồng tiền xu vang lên giòn giã trong thùng đựng tiền, coi như tiền xe của Lăng Lệ, tài xế hét to, "Đi xuống phía dưới xe, đi xuống phía dưới xe…". Lăng Lệ bị người ta kéo đi về phía đuôi xe, nhiệt độ của lò sưởi trên xe làm thần trí anh hồi phục lại đôi chút, cuối cùng, thái độ nhẹ nhàng, lịch sự hàng ngày của anh đã quay trở lại nhiều hơn, "Cảm ơn!", anh nói với người phụ nữ đỡ

https://thuviensach.vn

anh, nở nụ cười gượng gạo, nụ cười ấy chi bằng đừng cười còn tốt hơn, “Ngày mai, tôi trả tiền lại cho cô.”

Người phụ nữ ấy hờ hững, “Được”, tìm thấy chỗ ngồi rồi ra hiệu cho Lăng Lệ ngồi. Lăng Lệ nhanh nhẹn bước lên trước một bước, chặn cậu thanh niên đang có ý chiếm chỗ ấy lại, dùng sức ấn người phụ nữ ấy ngồi xuống. Giống như nhiều lần trước đây từng xảy ra, anh đứng bên cạnh ghế ngồi, dáng người cao to, giúp người phụ nữ này chặn ra được một khoảng không gian, nhân tiện nói mấy câu xã giao, “Cô sống gần đây à?”. Người ta gật gật đầu, coi như là trả lời, sau đó, nhét tai nghe của chiếc MP4 vào tai, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Lăng Lệ biết người phụ nữ này tên là Giản Minh, đúng, chắc chắn là hai chữ này, anh biết tên của cô, cũng là một lần ngẫu nhiên nghe cô ấy nói chuyện điện thoại, giọng nói rõ ràng, êm dịu: “Chào chị, à, tôi là Giản Minh đây…”. Cũng không phải là Lăng Lệ đặc biệt chú ý đến cô ấy, quả thực là bởi vì, ở trên chuyến xe buýt này, số lần họ gặp nhau quá nhiều.

Lần đầu tiên Lăng Lệ gặp Giản Minh, không còn nhớ cụ thể ngày tháng năm nào, cũng vào mùa đông như thế này, tuyết rơi, cô ấy như người mất hồn, quần áo mỏng manh, lúc lên xe vấp vào cái gì đó, suýt nữa té ngay trước cửa lên xuống. Lăng Lệ tốt bụng kéo cô ấy lại. Cô ấy không có thẻ xe buýt, cũng không có tiền lẻ, Lăng Lệ tiện thể giúp cô ấy giải quyết luôn. Sau đó vẫn là ở trên xe buýt, gặp lại nhau, cô ấy trả tiền xu cho anh, nói câu cảm ơn đơn giản, sau đó nữa thì…, sau đó nữa thì chẳng có gì nữa cả. Họ gặp nhau trên xe buýt mỗi sáng sớm đi làm, buổi chiều đi làm về cũng thường hay gặp nhau, chỉ là những cái gật đầu và cười mỉm, khi có chỗ ngồi, họ lại nhường cho nhau, bình thường Lăng Lệ đều nhường cho Giản Minh, đàn ông con trai vẫn luôn phải nhường cho phụ nữ. Nếu như không có chỗ ngồi, Lăng Lệ đều đứng bên cạnh cô, cố gắng chăm sóc, bảo vệ cho cô một chút. Nói ra thì trong cả đám người trên xe, anh chỉ quen

https://thuviensach.vn

mỗi mình cô. Về chuyện như thế này bao lâu rồi, Lăng Lệ cũng nhớ không rõ, ai rảnh rỗi mà ngồi tính toán cái này? Chỉ có điều, hôm nay anh nghĩ rằng, đúng là cuộc đời, quả nhiên giống như câu nói, "có vay ắt có trả", thử nhìn mà xem, cuộc đời không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi chèo mát mái, đến lượt Giản Minh phải chăm sóc anh rồi.

Rồi cũng sẽ phải trả, lần phản bội Lăng Lệ này của Phương Nam, là mắc nợ, hay trả nợ? Phải tính toán như thế nào đây?

Xe buýt chạy chầm chậm, lắc lư suốt, đến bệnh viện, Giản Minh ngẩng đầu nhìn Lăng Lệ, Lăng Lệ đang đứng ngây người ra ở đấy, cũng không biết ánh mắt anh đang nhìn về nơi nào, suy nghĩ bay tận đẩu tận đâu. Giản Minh nhắc nhở anh, "Anh không xuống xe sao?".

Lăng Lệ vội vàng định thần lại, "Không". Anh quyết định, hay cứ đến nhà anh trai, bố mẹ đều đã qua đời, ngoài anh trai và chị dâu ra, anh không còn người thân nào khác.

Qua hai trạm xa buýt nữa, "Em đến nơi rồi", Giản Minh đứng dậy, nhường chỗ cho Lăng Lệ, một phong bao lì xì và một cái ô màu đen mộc mạc được xếp gọn gàng nhét vào trong tay anh. Là phong bao lì xì đấy nhé, trên đó còn in chữ "song hỉ" rất lớn, vẻ mặt của Giản Minh nói với Lăng Lệ rằng, cô hiểu sự thảng thốt của anh, giải thích, "Có hơn trăm tệ, toàn tiền lẻ, anh mua thứ gì hoặc đi xe sẽ rất tiện, cho anh mượn đó, lúc nào trả lại hết cho em là được." Lăng Lệ không kịp từ chối thì cô đã chen xuống xe. Cái mũ của chiếc áo len màu trắng kem che hết cả đầu và khuôn mặt đã chạy xa quá rồi. Bởi vì chênh lệch nhiệt độ giữa trong và ngoài xe, cho nên một lớp sương mờ và nhiều giọt nước đông cứng còn bám trên cửa kính xe buýt, Lăng Lệ không tài nào nhìn thấy rõ, không biết cô Giản rốt cuộc đã đi về hướng nào, có điều, cho dù nhìn thấy thì đã sao? Bây giờ anh không thể nào trả lại tiền cho người ta, cứ cầm tạm vậy, để lần sau gặp nhau hẳng tính. Mở phong bao lì xì ra đếm, quả nhiên, bên trong có đủ loại tiền, có tiền xu, có trăm tệ, hai mươi tệ, mười tệ, năm tệ, rất tiện lợi, để tiền trong

https://thuviensach.vn

phong bao lì xì, vô cùng gọn gàng, chứng tỏ rất cẩn thận tỉ mỉ, chu đáo. Chỉ có điều, loại phong bao lì xì dùng trong ngày kết hôn này lại dùng đúng vào ngày hôm nay, Lăng Lệ chỉ biết dở khóc dở cười.

May sao có tiền và chiếc ô của Giản Minh đưa cho, Lăng Lệ xuống xe, đứng đợi xe rất lâu dưới trời tuyết lạnh, khó khăn lắm mới bắt được một chiếc xe đến nhà anh trai. Đứng ngoài cánh cổng sắt có chạm trổ hoa văn của ngôi biệt thự rộng lớn, nhấn chuông cửa, người giúp việc ra mở cửa, giật mình: "Bác sĩ Lăng, chuyện này là thế nào? Chú không lạnh sao?".

Em trai đột nhiên đến nhà, cả nhà ba người đang chuẩn bị đi làm phải dừng lại, chị dâu Văn Quyên chỉ hỏi: "Ăn chưa?".

Lăng Lệ lắc đầu, co người ngồi trên ghế sofa, trước mặt anh trai không cần phải che giấu sự chán chường, thất vọng.

Lăng Khang gọi điện thoại cho thư ký, báo sáng nay không đi làm, tất cả mọi cuộc họp, tất cả những người cần gặp sáng nay đều dời sang ngày khác.

Đến cả đứa cháu trai Trọng Hằng cũng gọi điện đến cơ quan, xin nghỉ nửa ngày phép.

Văn Quyên gọi người giúp việc hâm nóng đồ ăn sáng cho Lăng Lệ, cả nhà ngồi quây quần bên nhau, Trọng Hằng nói thẳng không nể nang gì, "Chú hai, chú lại cãi nhau với thím nữa rồi sao?".

Lăng Lệ thở dài im lặng, chẳng bảo không, mà cũng chẳng nói có, đón lấy tô mì nóng người giúp việc vừa bưng lên, ăn xì xà xì xụp. Anh không muốn nói, nên cũng không ai ép anh, Trọng Hằng bật loa và tivi lên, bỏ đĩa vào, "Chú, cả nhà hát karaoke được không?". Thử hát trước, cầm lấy micro hát bài trong phim Tân dòng sông li biệt, nhái theo ca sĩ kéo dài giọng ra, "Cơn mưa vô tình, em cũng vô tình…". Lăng Lệ bưng bát mì, bật cười thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Lăng Khang nhân cơ hội này lên tiếng, “Rốt cuộc là thế nào? Lần này Phương Nam lại có ý tưởng gì nữa sao?”.

Lăng Lệ thức tỉnh bởi câu nói này của Lăng Khang, đúng thế, mọi người đều biết, mỗi lần có vấn đề, đều là Phương Nam “lại có ý tưởng gì nữa hả?”. Vì sự lựa chọn cho công việc của anh, vì thăng chức, cô đã ích kỉ bỏ đi đứa con của họ… Chao ôi, mấy năm nay, mỗi lần vì những việc này đến làm phiền anh trai và chị dâu, đến cả Trọng Hằng cũng phải lao tâm khổ tứ. Cho nên, có thể người có vấn đề không phải là Phương Nam, mà là chính bản thân anh, họ là cặp sò gắn nhầm vỏ với nhau, không tương thích.

Câu nói đầu tiên sau khi cười xong của Lăng Lệ, không giống với trước đây, tức giận, thổ lộ tâm tình, mà là cực kì chân thành, “Cảm ơn anh, cảm ơn chị dâu, cảm ơn Tiểu Hằng”.

Văn Quyên ngẩn người ra một lúc, “Chú Lệ này, rốt cuộc là có chuyện gì? Chú đừng hù dọa người khác được không hả?”.

Lúc này đây, Lăng Lệ không còn oán trách, cũng không còn phẫn nộ, “Không có gì ạ, có thể là, em và Phương Nam đã đến lúc phải chấm dứt rồi”.

Lần trước, bởi vì phát hiện ra việc Phương Nam tự ý bỏ đi đứa con của hai người, Lăng Lệ từng có suy nghĩ, ly hôn thôi, không thể tiếp tục sống những tháng ngày như thế, nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng, vợ chồng sống với nhau nhiều năm như thế, làm sao nói ly hôn là có thể ly hôn ngay được? Hơn nữa, Phương Nam cũng đã xin lỗi rồi, biết mình sai rồi, cũng không thể không tha thứ, đàn ông con trai phải độ lượng một chút. Nhưng mà xem ra bây giờ không phải là chuyên như ngày xưa nữa. Lần trước sau khi xảy ra chuyện đó, đôi lúc Lăng Lệ cũng bất chợt thất thần, cũng đã từng suy nghĩ, nếu như thật sự ly hôn, bây giờ họ sẽ thế nào? Thế thì bây giờ, nếu như giây phút ấy đến rồi, sẽ như thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Đứng dưới tòa nhà đã từng là nơi ở của mình với con trai La Đông, Giản Minh mới lấy lại tinh thần, che giấu bản thân mình bằng nụ cười. Sau khi ly hôn, rời khỏi căn nhà này đã được hai năm rồi, cô vẫn rất khó có thể tỏ ra như chưa hề xảy ra chuyện gì. Nhấn chuông phòng 602, giọng nói khách sáo, xa cách vang lên từ máy bộ đàm, "Xin chào, ai vậy?".

Còn có thể là ai nữa? Lúc nãy không phải đã gọi điện thoại thông báo đưa Đông Đông về rồi sao? Nhưng Giản Minh không thể nói như vậy được, thậm chí không thể không kiên nhẫn, giữ giọng nói ôn hòa "Tô Mạn, tôi là Giản Minh, đưa Đông Đông về".

"À…", lạch cạch, tiếng cửa mở ra.

Giản Minh đưa Đông Đông lên lầu, dặn dò: "Nhìn thấy dì Mạn phải lễ phép, phải chào hỏi đàng hoàng nhé. Đúng rồi, dì Mạn đưa con về nhà ông Tô chơi, con có vâng lời không?".

Đông Đông rầu rĩ, "Ở nhà ông Tô con rất vui, con chỉ cảm thấy ghét dì Mạn…".

Giản Minh thở dài, điều này thực sự làm cho người ta cảm thấy buồn phiền. Sau khi ly hôn với người chồng trước La Thế Triết, Đông Đông luôn có thái độ phản đối rõ ràng với mẹ kế Tô Mạn, cô em gái chồng Thế Hoa nói với Giản Minh, "Trước mặt Đông Đông, Tô Mạn thường xuyên quở trách chị không lịch sự và không có giáo dục này kia, để bảo vệ chị, Đông Đông tranh cãi với chị ta, cuối cùng làm ầm lên, đến nỗi trong nhà như bị rải bom nguyên tử ấy, không thể làm gì được. Anh trai em cũng chẳng thoải mái gì…". Giản Minh có thể không để ý đến cảm nhận của La Thế Triết, nhưng không thể không để ý đến cảm nhận của Đông Đông, cô muốn bản thân mình và Đông Đông cố gắng hết sức để có thể làm vừa lòng yêu cầu của Tô Mạn. Có Trời Phật chứng giám, nói năng nhẹ nhàng trước mặt người phụ nữ đã từng làm cho chồng mình bỏ rơi vợ con là điều khó khăn như thế nào. Nhưng nếu như không hạ mình, động chạm đến Tô Mạn, Giản

https://thuviensach.vn

Minh sợ rằng cô ta sẽ trả lại cho con mình gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần như thế. Sự dày vò trong cả quá trình đó, ai có thể nói rõ được đây?

Mỗi lần đưa đón Đông Đông, La Thế Triết hầu như không có nhà, tiếp đón Giản Minh luôn là Tô Mạn, nói mấy câu khách sáo, không hồ hởi mà cũng chẳng lạnh lùng, luôn tỏ thái độ hiền hòa, nhưng mà trong thâm tâm vẫn luôn xuất hiện sự chống đối và không nể phục.

Ngồi trong phòng khách đẹp đẽ như các phòng khách mẫu hay trưng bày, trên bàn đặt một bộ pha cà phê bằng sứ có giá trị khoảng mấy ngàn nhân dân tệ, người giúp việc đứng bên cạnh phục vụ các món điểm tâm, họ vừa uống cà phê, vừa nói chuyện. Không, Giản Minh cảm thấy việc này đối với cô giống như đang bị giáo huấn. Hoặc là Tô Mạn đang thể hiện ra cô có quyền khống chế tuyệt đối đối với hai cha con nhà họ La, mỗi câu hỏi cứ giống như đang thẩm tra, “Đưa Đông Đông đi những đâu? Buổi tối ăn gì?”.

Những điều gặp phải hôm nay của hai mẹ con Giản Minh và Đông Đông không vui vẻ gì lắm, đều không thấy hứng thú, trả lời ngắn gọn, “Ăn mì sợi”.

Tô Mạn như một chiếc máy chuyển động vĩnh cửu chuyên dùng để trách móc, “Lại ăn mì, toàn ăn những thứ có nhiều đường và tinh bột, ăn nhiều thế, sẽ phát phì ra đấy. Sao không chọn cho con ít rau và thịt bò?. Lại nhìn vào tay Đông Đông không cầm đồ chơi gì đó, vẫn tiếp tục trách móc, “Cũng không mua cho nó cái áo mới gì đó…”.

Mặc kệ cô ta bới móc, Giản Minh hơi đâu chạy theo cô ta.

Giản Minh không nói gì, Tô Mạn lại chẳng buông tha cho, “Chị ấy, phải chú ý ăn uống vào một chút, đừng có đưa Đông Đông đi ăn ba cái thứ rác rưởi như KFC, McDonald, Pizza Hut, mấy cái đó đâu phải thức ăn dành cho con người. Còn nữa, bánh kem này, sô-cô-la này, đừng có mà nhồi nhét vào bụng nó, ăn vào cho phát phì ra, mai này ai thèm lấy…”.

https://thuviensach.vn

Lại nữa, lại tiếp nữa rồi, Giản Minh than thầm trong lòng, ngoài miệng vẫn đối phó, “Được rồi, tôi sẽ ghi nhớ”.

Mỗi khi nhắc đến từ “bánh kem”, nhất định phải hỏi thăm đến công việc của Giản Minh, dĩ nhiên rồi, nhắc đến mấy loại thức ăn không dành cho con người đó chẳng phải vì việc này hay sao?! Tô Mạn tao nhã nhấp một ngụm cà phê, “Chị vẫn làm ở cái tiệm bánh ngọt kia à?”

Giản Minh gật gật đầu, chẳng buồn trả lời.

“Cứ làm suốt ở đó như thế chẳng có tiền đồ gì đâu”.

Giản Minh kiềm chế, “Cô cũng biết tôi chẳng có chí lớn mà”.

“Nhưng một khi đã làm cha mẹ, cũng phải làm gương cho con cái chứ.” Tô Mạn liếc mắt nhìn Đông Đông, “Nếu không sau này làm được trò trống gì? Nếu không thì cũng vô dụng?”.

Đông Đông cúi đầu, im lặng, tiếp tục im lặng. Trước mặt Tô Mạn, hình như ngoài im lặng ra, đứa trẻ này chẳng có việc gì để làm. Nhẫn nhịn cũng có giới hạn của nó, Giản Minh cuối cùng cũng không nhịn nổi, “Không thể tùy tiện đưa trẻ con ra nói vô dụng gì gì đó”. Bỏ ly cà phê xuống, nhìn thẳng vào Tô Mạn, thái độ và ánh mắt của cô như đang nói rằng, không thèm so đo với cô ta, trong quan niệm của cô ta, cái gì cũng đòi hỏi phải có tác dụng nào đó, hơn nữa nhất định phải do cô ta sử dụng mới được.

Tô Mạn không giải thích cũng không giận dữ, hàng lông mày hơi nhíu lại, “Giản Minh, miệng lưỡi của cô, đúng là không ai có thể sánh nổi”.

Giản Minh chấp nhận bại trận, tránh đi ánh mắt của cô ta, cô biết đây không phải là tán dương, mà là châm biếm, là chế giễu, là nhắc nhở, nhắc nhở cô đừng quên rằng, cô đã dùng tám mươi vạn, bán đứt cuộc hôn nhân, gia đình của cô… Không nói gì thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Hai năm trước, đúng tại phòng khách này, lúc ấy vẫn chưa bài trí có phong cách hoành tráng như thế này, Tô Mạn tìm bà chủ nhà Giản Minh, "Đừng để anh Thế Triết khó xử, chị cũng biết anh ấy hay mềm lòng, hay hoài niệm tình xưa nghĩa cũ, hay do dự thiếu quyết đoán. Có việc gì, chị cứ tìm em đây, đưa điều kiện ra đi, nói đi, chị muốn như thế nào mới ly hôn hả?!".

Điều kiện của Giản Minh, "Tôi không muốn ly hôn, cô có làm được không?"

"Trừ cái này ra". Tô Mạn bưng tách trà trước mặt kia lên, lại khó chịu nhíu mày rồi đặt xuống, giống như vừa bưng lên một tách rác ấy. Cũng với cái giọng điệu khó chịu đó, "Giản Minh, chị tự trọng một chút có được không? Thế Triết đã không còn yêu chị nữa, chị lấy hôn nhân ra trói buộc anh ấy để làm gì cơ chứ?". Cô ta còn thêm câu giải thích, "Phụ nữ không nên sống như vậy".

Giản Minh ăn miếng trả miếng, cũng nói với giọng lạnh nhạt, khó chịu, "Tôi chỉ bàn về lòng tự trọng với người có tự trọng mà thôi". Vốn dĩ là như vậy mà, người quyến rũ đàn ông đã có gia đình, còn có thể trơ trẽn đến mức này, người phụ nữ chẳng nhẽ phải sống như thế này sao? Như thế này mới chứng tỏ có lòng tự trọng sao? Nhìn thấy Tô Mạn định cướp lời, Giản Minh không cho cô ta cơ hội, đưa ra điều kiện, "Một trăm vạn".

Trước khi đến đây Tô Mạn đã có sự chuẩn bị trước, "Một trăm vạn bao gồm cả quyền nuôi dưỡng La Đông, nếu như tám mươi vạn, chị vẫn có cơ hội giành quyền nuôi dưỡng La Đông."

Giản Minh biết Tô Mạn không thèm để ý đến hai mươi vạn kia, cô không muốn cô ta được như ý, nhưng cô biết rằng Tô Mạn muốn đánh nhanh thắng nhanh, "Tài sản trước hôn nhân của cô và La Thế Triết, bất kể là hiện kim hay nhà cửa, đều là của La Đông, cô đồng ý không?".

https://thuviensach.vn

Đối với một chút tiền cỏn con của La Thế Triết, một thiên kim tiểu thư của doanh nghiệp lớn có khối tài sản vượt quá con số hàng tỉ kia, sao thèm để ý đến? Cô ta đồng ý.

“Thỏa thuận giữa hai chúng ta phải có văn bản chính thức với sự chứng nhận của pháp luật”. Giản Minh không tin tưởng Tô Mạn.

Tô Mạn giơ tay ra, bắt tay Giản Minh, “Hợp đồng đã xong”. Tiếp đó liền châm biếm, “Cảm giác như thế nào khi bán đi gia đình của mình vậy?”.

Giản Minh đáp, “Không tồi, may mà Thế Triết gặp được cô, trong mắt tôi anh ta chẳng đáng một xu, cũng được đấy chứ, cô thì cứ giống như vừa vớ được báu vật quý hiếm…”. Thực ra sự thật chẳng phải như vậy sao? Nếu như La Thế Triết ngoại tình với một phụ nữ không có tiền, anh ta vẫn nhất định đòi ly hôn, Giản Minh đâu có đòi được mấy chục vạn tệ để giải thích với cha mẹ mình.

Nhưng mà sự thật đó, Tô Mạn không muốn thừa nhận, ngày ấy cô ta giận đến nỗi khuôn mặt lúc đỏ lên lúc tái đi, với thân phận một người được dạy dỗ như cô ta cũng không cho phép cô ta đánh trả, muốn nói lại với Giản Minh vài câu thì Giản Minh đã nói lời tiễn khách, “Cô đi đi, không tiễn, thỏa thuận làm xong cô có thể nhờ luật sư đưa đến đây tìm tôi ký tên”. Giản Minh lúc đó, rõ ràng đã thua hết, ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không chịu nhận mình thua cuộc.

Không chịu nhận mình thua cuộc, cũng phải trả giá, sau đó số tiền tám mươi vạn ấy là vũ khí sắc bén để trả đòn cô và Đông Đông, bị Tô Mạn nhắc liên tục và chế giễu Giản Minh, “Biết rằng chị ghê gớm, nhanh mồm nhanh miệng, biết làm ăn buôn bán…”. Mặc dù Giản Minh cảm thấy Tô Mạn gần như là đang âm thầm thay đổi sự thật. Nhưng, khi Đông Đông mở to đôi mắt trong veo lên hỏi, “Mẹ ơi, mẹ quy đổi con với cha thành tám mươi vạn ạ?”. Giản Minh không biết phải trả lời như thế nào, cho nên, sự thật đã trở thành như thế này, cô bỏ chồng bỏ con, chỉ vì tám mươi vạn!

https://thuviensach.vn

Người đưa ra vũ khí giết người "tám mươi vạn" Tô Mạn đó lại chiến thắng lần nữa, đứng dậy gọi chị giúp việc, "Chị Phương, chuẩn bị nước tắm cho Đông Đông". Giản Minh biết đã đến lúc cáo từ, xoa xoa đầu Đông Đông, con trai ngẩng đầu lên nhìn cô, khuôn mặt đó giống hệt như La Thế Triết, một khuôn mặt tròn trịa, da dẻ trắng trẻo sạch sẽ, không chút tì vết như ngọc, đôi mắt đen láy, ánh mắt trong veo, mái tóc đen nhánh, mượt mà, lại rất dày, giống như đang đội chiếc mũ trên đầu. Nó là bảo bối của cô, một đứa con đáng yêu như thế, cô lại không cách nào bảo vệ, chăm sóc chu toàn, Giản Minh hận bản thân mình!

Tô Mạn đi qua kéo Đông Đông lại, "Nói tạm biệt với mẹ đi".

Bước ra khỏi căn nhà của gia đình họ La, bước chân của Giản Minh trở nên nặng nề.

Tòa nhà này do đơn vị của La Thế Triết tự xây dựng mấy năm về trước, La Thế Triết làm việc trong hệ thống ngân hàng, điều kiện chung cư này rất tốt, máy lạnh trung tâm, cấp nước nóng liên tục hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ, cái gì cũng được, chỉ có điều không có thang máy. Giản Minh khi vẫn còn là vợ của La Thế Triết, thường xuyên giống như con kiến chuyển nhà, cõng tất tần tật mọi thứ cần dùng hàng ngày lên lầu, đồ ăn, đồ dùng, quần áo, từng thứ từng thứ một, toàn do cô hoàn thành một mình, đến cả công việc trang trí nội thất quan trọng như vậy cũng do một mình Giản Minh lo liệu, một đống rác sau khi làm nội thất cũng chỉ có một mình Giản Minh tha từng chút một xuống dưới lầu, La Thế Triết bận rộn với sự nghiệp nên rất ít khi giúp đỡ cô. Lúc đó Đông Đông mới hai tuổi, nhờ người khác trông hộ, khi Giản Minh xử lý xong việc trang trí nội thất, Đông Đông lên cơn sốt, cô còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải lao vào bệnh viện chăm sóc con. Ở những bậc cầu thang này, đã ghi dấu lại mồ hôi và nước mắt của Giản Minh, nhưng đến cuối cùng, không phải cứ bỏ ra tất cả mọi thứ, toàn tâm toàn ý thì sẽ có được kết quả tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

Tiếng mở cửa sắt dưới lầu vang lên, đèn sáng, có người đi lên, Giản Minh xốc lại tinh thần, bước đi nhanh hơn, cô cầu mong đừng gặp phải hàng xóm trước đây của mình. Tầng hai, ủa, tầng này đèn lại hỏng, trong bóng tối mờ mờ, đến cuối góc cầu thang phải rẽ xuống, Giản Minh suýt nữa thì đâm vào người khác, hả, là La Thế Triết?

"Giản Minh? Đưa Đông Đông về à?", La Thế Triết chào hỏi.

Giản Minh nói với giọng không hề kinh ngạc, "Vâng. Anh vừa đi làm về?".

"Ừ, hôm nay có đoàn tới kiểm tra, phải ở lại với họ, cuối năm mà, em biết đấy, đều như thế này…".

Anh ta vẫn như xưa, kính mắt gọng nhỏ, da dẻ trắng trẻo, nói năng nhẹ nhàng dịu dàng, mặc quần tây màu đen, áo khoác màu vàng nhạt, chiếc áo khoác đó là Giản Minh đi mua cùng với anh, đã mấy năm rồi. Anh vẫn luôn nho nhã vô cùng, đứng trước mặt anh, thở một cái thật mạnh cũng sợ quấy nhiễu đến anh.

"Để anh đưa em về", La Thế Triết đưa tay lên nhìn đồng hồ, phải đưa đến gần mới được, cả tòa nhà từ tầng trên đến dưới đều được bắt bóng đèn cảm ứng, lần lượt tắt ngóm, mãi cho đến khi toàn bộ ánh sáng không còn, Giản Minh và La Thế Triết đứng trong bóng tối, La Thế Triết nói, "Lúc nãy ngoài kia trời mưa".

"Không cần đâu." Giọng nói Giản Minh lạnh lùng, "Tô Mạn đang định tắm rửa cho Đông Đông, anh mau về giúp cô ấy đi".

La Thế Triết nhất thời không nói gì, cũng không nhường đường cho Giản Minh đi, đứng yên đó, một lát sau thở dài, "Xin lỗi".

Lần này, từ khi anh đề nghị ly hôn đến bây giờ, lần đầu tiên anh mở miệng nói xin lỗi. Dịch thể nóng hôi hổi, không tự chủ được, chảy vòng

https://thuviensach.vn

quanh trong mắt Giản Minh, hơi thở của cô không cách nào tiếp tục duy trì như bình thường được nữa, hình bóng La Thế Triết chìm vào trong bóng tối, chỉ nghe anh nói, “Xin lỗi, Giản Minh, anh đã không chăm sóc tốt cho Đông Đông”.

Giản Minh vẫn cố gắng làm ra vẻ thản nhiên, “Anh biết thế là tốt rồi, em sẽ cố gắng hết sức để có thể nhanh chóng đón Đông Đông đi, anh đồng ý không?”.

“Đồng ý”.

“Không cần phải bàn với Tô Mạn sao?”.

“Không cần thiết. Việc này anh có thể quyết định”.

“Được rồi, cứ thế đi nhé, khi nào em tìm ra căn nhà thích hợp, sẽ đến đón con”.

“Được”.

“Anh lên đi, em đi đây”.

“Tạm biệt”.

Trong bóng tối, tiếng búng tay lanh lảnh của La Thế Triết vang lên, tất cả đèn đều bật sáng, trong ánh sáng ấy, Giản Minh sắc mặt trầm tĩnh, thái độ của La Thế Triết vẫn điềm đạm, Giản Minh chào tạm biệt, “Bye”.

Nghe tiếng cửa sắt lách cách nhẹ nhàng đóng lại, La Thế Triết nhắm mắt lại, bàn tay vô thức vỗ vỗ lên lan can cầu thang.

m thanh đóng cửa đơn độc của cửa sắt vang lên, nước mắt của Giản Minh cũng theo đó chảy xuống, cô rất không thích bản thân mình như thế này chút nào. Nhưng mà, thật sự chịu không nổi, La Thế Triết, La Thế Triết, tại sao đều là anh?

https://thuviensach.vn

Thuở còn học đại học, cô hoang mang lo lắng, “Làm thế nào đây? Em có bầu rồi.”

La Thế Triết kiên định, dứt khoát, “Thế thì, kết hôn đi, sinh con thôi.”

Sau đó, khi cô đang bưng tô canh gà nóng hổi để lên bàn ăn, La Thế Triết ngồi ở đằng sau bình phong đứng dậy, cả bức bình phong đổ xuống, Giản Minh không kịp tránh, canh gà và bình phong đều đổ ập lên người cô, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt chán ghét, lạnh lùng của La Thế Triết, “Tại sao đi đứng lại không cẩn thận như thế chứ?”. Cô biết anh cố ý.

La Thế Triết kiên định, dứt khoát, “Ly hôn đi, Giản Minh.”

Từ trước đến nay, một người đàn ông thư sinh, nho nhã trói gà không chặt ấy, một khi quyết định làm chuyện gì, anh ta nhất định làm cho bằng được, khi cần cô, anh có quyết tâm, rất có dũng khí, quyết chí không từ bỏ, khi không cần, cũng giống thế, có quyết tâm, có dũng khí, không hề lay chuyển.

Một buổi tối buồn bã như thế này, còn phải về tiệm bánh giải quyết việc còn lại ở đó, đúng không còn gì đau khổ bằng. Khi lên chuyến xe cuối cùng về nhà, Giản Minh cảm thấy toàn thân mệt rã rời, tựa đầu vào cửa sổ, nhắm mắt ngủ. Có người vỗ vai cô, giọng nói từ chỗ ngồi phía sau vọng đến, “Xin lỗi, làm phiền một chút, này, xin lỗi…”. Giản Minh mở mắt ra, quay đầu lại, giọng nói và ánh mắt có chút không kiên nhẫn, “Có chuyện gì?”.

Đó là một người đàn ông rất nam tính, một khuôn mặt nho nhã nhưng không mất đi sự cương nghị, ánh mắt lộ rõ áy náy, giọng nói nghe có vẻ như hối lỗi, không biết làm cách nào, “Xin lỗi, làm phiền một chút, nhưng mà tôi phải trả tiền lại cho cô.” Một cái ô màu đen mộc mạc được xếp rất tỉ mỉ, gọn gàng, và một phong bao lì xì đưa cho Giản Minh, “Cái này, cảm ơn cô.” Phong bao lì xì, cho dù là trả tiền, cũng không cần phải rập khuôn một

https://thuviensach.vn

cách cứng nhắc như thế chứ? Đổi mới một chút được không vậy? Giản Minh dở khóc dở cười, có chút uể oải, mệt mỏi, “Không có gì.” Cầm lấy phong bao lì xì, trên đó có một nếp gấp mờ mờ, nhưng vẫn còn giữ được vẻ mới tinh của nó, “Hy vọng là đã giúp được anh.”

“Đương nhiên là đã giúp tôi.” Người đàn ông chân thành, thiết tha, “Vô cùng cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Thực tế là tâm trạng của Giản Minh đã tốt hơn rất nhiều, không ngờ rằng, một người tơi tả như cô đây vẫn còn có thể giúp đỡ được người khác. Nhân tiện cô hàn huyên với người đàn ông đó, “Vừa đi làm về?”.

“Ừ, ca đêm. Cô thì sao?”

“Tăng ca.”

“Thường xuyên tăng ca à?”, người đàn ông lấy điện thoại ra đọc tin nhắn.

“Không thường xuyên lắm”, lấy tai nghe của máy MP4 ra, nhét vào tai.

Giản Minh biết người đàn ông này tên là Lăng Lệ, có một lần vô tình nghe anh ta nghe điện thoại, “Xin chào, ờ, tôi là Lăng Lệ đây…”.

Giản Minh biết nghề nghiệp của người đàn ông này là bác sĩ, anh ta luôn xuống ở bến xe nơi có bệnh viện, trên người lúc nào cũng nghe thoang thoảng mùi thuốc sát trùng, cái mùi vị làm người ta liên tưởng đến sạch sẽ và sinh lão bệnh tử.

Giản Minh còn biết anh ta là người đàn ông đã kết hôn, nhẫn cưới đeo ở ngón áp út, người ta đeo ở đó thể hiện sự thề nguyền sống chết có nhau, không bao giờ từ bỏ.

https://thuviensach.vn

Giản Minh cũng biết rõ rằng, anh ta là một người quân tử bảo thủ đứng đắn, cực kì lịch lãm, phong độ, anh ta giúp cô không ít, bắt đầu từ lần gặp đầu tiên. Nhắc lại chuyện ấy, đó đúng thật là một ngày khó quên, là một ngày thê thảm, xui xẻo nhất đời người, cãi nhau với mẹ chồng, La Thế Triết thừa nhận ngoại tình, đồng thời đưa ra đề nghị ly hôn… Nhưng, cũng may mắn, trong giây phút tuyệt vọng đó, vẫn có người dang tay ra giúp đỡ.

Thỉnh thoảng, Giản Minh nhớ đến người bác sĩ có nụ cười ấm áp, thường chăm sóc cô trên xe buýt, vô số lần nhường chỗ cho phụ nữ có thai và người già, nhưng không bao giờ nhiều lời ấy. Hôm nay cũng thế. Mặc dù cô rất tò mò, tại sao mấy ngày trước, người đàn ông này lại có bộ dạng thê thảm giống như bị ai đó đạp xuống ao nước vậy, cũng may giờ này đã bình thường trở lại. Bác sĩ Lăng Lệ đã trở lại trạng thái bình thường, cũng vì đó mà Giản Minh có thêm một chút sức mạnh để có thể tiếp tục sống tốt thêm vài ngày, có sao đâu.

“Không sống với nhau nữa, phải thất hứa thôi…”, trên màn hình máy vi tính, diễn viên Cát Ưu đầu trọc trong phim “Phi 2” gào lên, buổi lễ ly hôn kết thúc. Lăng Lệ cười khổ với màn hình máy vi tính, hình như anh chọn nhầm phim. Quả quyết tắt máy vi tính, Lăng Lệ ngồi ngẩn ngơ ở đó, bóng đèn tiết kiệm nhiên liệu chiếu sáng trưng khắp căn phòng trực ban, càng làm cho căn phòng trở nên trống trải và lạnh lẽo. Thực ra hôm nay không phải ngày trực ban của anh, ngồi ngơ ngẩn ở đó, chỉ là bởi vì anh không biết phải đi đâu.

Yêu nhau với Phương Nam hai năm, kết hôn sáu năm, cộng lại cũng được một khoảng thời gian dài tám năm, anh quen với việc sau khi hết giờ làm liền đi tìm cô, không, đi làm hay không đi làm cũng đều đi tìm cô ấy. Trong cuộc đời này, thuở còn là người yêu của nhau hay đã là vợ chồng tối lửa tắt đèn có nhau, việc anh thường xuyên suy nghĩ nhất cũng chính là, em ở đâu? Có về nhà ăn cơm không? Hoặc là chúng ta sẽ ăn cơm ở đâu? Những vấn đề như thế. Thử suy nghĩ mà xem, những người sống như

https://thuviensach.vn

chúng ta, mỗi ngày ngoài làm việc để duy trì cuộc sống ra, những việc chúng ta cần phải lo lắng nữa là ăn và ngủ, cho nên, em ở đâu, ăn ở đâu, trên cơ bản là cách thức quan trọng để duy trì mối quan hệ giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Thế là, đến cả đứa cháu trai Trọng Hằng cũng đùa rằng, "Chú chính là hình mẫu của một người chồng chuẩn mực, sáng trình diện tối báo cáo, bất kỳ lúc nào cũng làm nổi bật địa vị lãnh đạo của thím…". Những đến cuối cùng, Lăng Lệ vẫn bị lãnh đạo cho cuốn gói lên đường.

Buổi sáng hôm bắt gặp Phương Nam và anh chàng Tiền có gian tình với nhau, sau khi bỏ đi khỏi nhà, quay trở về đã là sau buổi trưa. Bước vào phòng, Phương Nam đang chờ anh, bên cạnh bộ bàn ghế sofa là toàn bộ hành lý hiệu LV của cô ta, cô ta đã chuẩn bị hành lý xong xuôi rồi sao? Xem ra, mọi việc giống như bát nước đổ đi, sao hốt lại cho đầy được.

"Ly hôn đi, Lăng Lệ", Phương Nam nói, sắc mặt không biết đang vui hay đang buồn.

Lăng Lệ im lặng trong chốc lát, "Tại sao?". Mọi chuyện vỡ lỡ đến nước này, bên trong bên ngoài đều bị thương chằng chịt, ít nhất cũng phải có một nguyên do gì đó chứ?

Phương Nam hơi cúi đầu, nghịch chùm chìa khóa trong tay, "Em cũng thường hỏi bản thân mình về vấn đề này, tại sao ư? Thực ra, anh không có gì là không tốt cả." Khóe mắt cô ấy đỏ lên, thở dài nhè nhẹ, "Là em, những thứ em cần quá nhiều, em muốn có cảm giác an toàn hơn nữa trong cuộc sống. Xin lỗi anh."

Lăng Lệ không biết nói gì hơn, anh không thể nào đáp ứng được nhu cầu của Phương Nam, thật đáng tiếc.

Giống như trước đây, Phương Nam đòi mua bộ va ly hiệu LV, Lăng Lệ không phải không đồng ý, nhưng nhiều lúc anh cũng pha trò, "Đắng cấp

https://thuviensach.vn

của dân trọc phú mới nổi…” Nếu như cho Lăng Lệ chọn lựa, anh sẽ chọn một cái nào đó đơn giản một chút, chất lượng cũng rất tốt nhưng không phải thuộc hàng xa xỉ phẩm, có gì không tốt cơ chú? Nhưng mà Phương Nam không chê bai việc nhãn hiệu LV xuất hiện đầy rẫy trên phố, cô kiên quyết khẳng định đó chính là biểu tượng của thân phận, địa vị và tiền bạc, “Em cứ muốn làm trọc phú mới nổi đấy.” Sự khác nhau về tư tưởng chính là ở chỗ này, lý tưởng của cô ấy cần có cảm giác an toàn, có sự bảo đảm về thân phận, địa vị và tiền bạc, cho dù làm trọc phú mới nổi, có dị nghị cũng chẳng sao cả, nhưng mà Lăng Lệ chẳng qua chỉ là một phó chủ nhiệm khoa Nội tiết thật thà, đến tháng nhận lương, những thứ cô ta cần, anh đáp ứng không nổi.

Nếu như chồng không đáp ứng nổi nhu cầu của vợ, có trách cô ấy ngoại tình được không? Tiền Á Quân cũng khá, mở công ty kinh doanh, ở biệt thự, trong ga-ra xe của nhà anh ta có một chiếc BMW, một chiếc Land Rover. Lăng Lệ không tranh giành, không cầu toàn nữa, “Ly hôn thôi.”

Sáng hôm nay, Lăng Lệ và Phương Nam đã giải quyết ổn thỏa thủ tục ly hôn. Không tranh giành về tài sản, nếu như Phương Nam thích, tất cả đồ đạc trong nhà cô ấy đều có thể mang đi, Lăng Lệ sẽ không có ý kiến. Số tiền tiết kiệm không ít cũng không nhiều của hai người, cơ bản Lăng Lệ cũng đều đưa cho Phương Nam, khoảng thời gian đẹp nhất của cuộc đời cô ta đã ở bên cạnh anh, nếu như không thể mang lại sự hạnh phúc như cô mong muốn, ít nhất, dùng tiền để bù đắp một chút cũng là lẽ đương nhiên. Còn chiếc xe Đại Chúng Phương Nam lái mấy năm nay, cô rộng rãi để lại cho Lăng Lệ, Lăng Lệ không khước từ, nếu như so sánh với mấy chiếc BMW hay Land Rover, chiếc Đại Chúng vài chục vạn đâu được tính là có máu mặt. Về căn hộ hiện nay Lăng Lệ đang ở là của cha mẹ để lại, tài sản trước hôn nhân, hơn nữa trước đây cũng đã từng nói, không thể cho Phương Nam, không biết có phải là nguyên nhân dẫn đến việc Phương Nam không có cảm giác an toàn không?

https://thuviensach.vn

Chuyện là như thế này, Lăng Lệ được sinh ra trong gia đình nhà họ Lăng cũng tương đối muộn màng, Lăng Khang lúc đó đã hai mươi mốt hai mươi hai tuổi rồi, "già" đến nỗi đủ để làm cha của Lăng Lệ. Khi Lăng Khang kết hôn sinh con Lăng Lệ sáu tuổi, mỗi lần Văn Quyên đưa con trai và ông chú nhỏ ra ngoài chơi, những người không biết thường cho rằng một bà mẹ đưa hai anh em đi chơi, Văn Quyên cũng chưa từng phủ nhận, hơi đâu mà giải thích cho mệt? Cứ thoải mái để người ta suy nghĩ như thế.

Khi ông bà Lăng lần lượt qua đời, Lăng Khang đã là một thương nhân thành công, có xe có nhà có sự nghiệp, kinh doanh từ hàng ngoại nhập, bách hóa, đến bất động sản, anh ta coi chút tài sản mà cha mẹ để lại đó như một món quà kỉ niệm, không liên quan gì đến tiền nong. Nhưng vào thời điểm đó, Lăng Lệ vẫn là một bác sĩ nội trú ở bệnh viện, làm việc vất vả cực nhọc thế nhưng cũng chỉ có vài ba đồng tiền lương, hàng ngày rèn luyện nhiều, mệt đến mức nhìn như một con lừa già vậy, có cô người yêu tên Phương Nam, cha mẹ của gia đình nhà họ Lăng cứ cảm thấy cô gái ấy không thể nào tin tưởng được. Cuối cùng khi cha mẹ viết di chúc, nói thật ra là trong bản di chúc có sự đề phòng, căn nhà không để lại cho con trai cả Lăng Khang, để lại cho con trai út Lăng Lệ, hơn nữa, nếu Lăng Lệ kết hôn chưa đầy mười năm, nếu như chưa có con mà hôn nhân có sự thay đổi, căn nhà đó là tài sản trước hôn nhân, không được chia đôi cho vợ chồng. Sau khi có bản di chúc như thế, người thực hiện di chúc là chị dâu Văn Quyên, hoặc có thể vì chuyện đó Phương Nam từ sau khi kết hôn với Lăng Lệ, không tiếp xúc gần gũi với chị dâu Văn Quyên, nhưng ngoài mặt cũng không có xung đột gì lớn, cũng bình thường thế thôi.

Sau khi ký hết vào giấy tờ ly hôn, Phương Nam nửa đùa nửa thật, "Mấy người trong nhà anh quả biết nhìn xa trông rộng, biết trước chúng ta không sống lâu dài với nhau được."

Ly hôn cũng đã ly hôn rồi, nói những điều này cảm thấy chẳng hay ho chút nào, nếu như còn ở với nhau, chắc phải nghiêm túc đả thông tư tưởng

https://thuviensach.vn

về việc này mới được. Lăng Lệ tránh câu nói khó chịu đó, bắt tay Phương nam, “Vẫn là bạn bè chứ?”.

Phương Nam gật đầu, chỉ Tiền Á Quân và chiếc Land Rover đằng xa, “Về bệnh viện à? Đưa anh đi nhé?”.

“Không cần đâu, bước qua kia là tàu điện ngầm rồi.” Lăng Lệ khoác túi lên vai, “Tạm biệt.”

Tạm biệt nhé, mối tình tám năm. Tạm biệt nhé, tình cảm vợ chồng. Tạm biệt nhé, không sống đời được với nhau thì vẫn là bạn bè. Lăng Lệ tháo nhẫn cưới ra, dấu nhẫn bạc trắng trên ngón tay áp út, anh ngập ngừng một lúc, rồi lại đeo nó vào.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bác sĩ trực ca đêm bước vào phòng trực ban, “Chủ nhiệm Lăng, còn chưa về à?”.

Nếu còn chậm trễ chắc chắn sẽ lại nhận được sự thương hại của người khác, Lăng Lệ đứng dậy thu dọn đồ đạc trên bàn, “Về ngay đây”.

“Có cần vào phòng nghỉ nằm một lát không?”.

“Không cần đâu.” Lăng Lệ mặc áo khoác vào, cố gắng giải thích cho hành vi của mình, “Giờ tan tầm kẹt xe ghê lắm, bây giờ về vừa đẹp.”

Mọi người đều biết anh đã ly hôn, bây giờ cô đơn một mình.

Các đồng nghiệp hôm nay vốn định mời anh đi uống rượu cho vui vẻ, mở party chúc mừng anh đã trở lại hàng ngũ độc thân quý tộc, cô bác sĩ nội trú trẻ tuổi không ngừng làm ra vẻ bất an, “Thôi chết rồi, trong đội ngũ của chúng ta lại có thêm một ứng cử viên mạnh mẽ đến thế này, ông chú lớn tuổi gì gì đó, bây giờ đang được ưa chuộng nhất đó nha.”

Chị chủ nhiệm Đường Nhã Nghiên mới gọi là dứt khoát, “Nói thật với chú nhé Lăng Lệ, chỉ ba ngày thôi, ba ngày sau bắt đầu xem mắt, cứ từng vòng từng vòng một như thế nhé.”

Lăng Lệ từ chối tất cả, anh không muốn chúc mừng độc thân, cũng không muốn đi xem mắt từ lần này đến lần khác, ngay trong đêm ký vào giấy tờ ly hôn, anh đã suy nghĩ rõ ràng, bản thân mình cần một mái ấm gia đình, từ trước đến nay anh là một người luôn đặt gia đình lên hàng đầu, cho

https://thuviensach.vn

dù bạn đời của mình đã phản bội, nhưng trong đêm đông này, anh vẫn rất nhớ Phương Nam, rất nhớ.

Đi bộ dọc theo con phố có hướng ngược lại với căn nhà của mình, không cần hoài nghi gì nữa, đây là một cách giết thời gian, Lăng Lệ muốn tìm một quán ăn nào cách xa nơi mình ở một chút, ăn một bữa cơm, xoa dịu sự trống rỗng bên trong tâm hồn và cơ thể của anh. Có thể ăn những món gì được đây? Sắp chín giờ rồi, những quán ăn gần đây đã sắp đến giờ đóng cửa, không thể tìm được nơi nào để ăn cơm, đành phải quay về nhà nấu mì ăn vậy. Không không không, một người đàn ông, ở một mình trong căn nhà trống, bưng tô mì dán mắt vào ti vi, quá ư là đáng thương. Bây giờ anh có phải mười tám hay hai mươi tám tuổi nữa đâu? Ông chú ba mươi tám tuổi rồi đó, một người đàn ông sắp bốn mươi tuổi, không thể sống một cuộc sống thất bại như thế được.

Trong đêm yên tĩnh, một bài hát tiếng Quảng Đông thu hút anh, có lẽ là mấy năm trước đây anh đã từng nghe, nhưng mà không nhớ tên bài hát đó, chỉ là chuỗi lời bài hát đó cứ bay vào tai anh, trong lòng Lăng Lệ càng dâng trào niềm cảm xúc, “Anh chỉ nhớ rằng, niềm vui như tia chớp, trong giấc mơ với vô số bữa tiệc vui vẻ, nếu như ngày mai, rồi không có ngày mai, không cần nhớ đến khuyết điểm trong tình yêu…”. Lần tìm nơi phát ra tiếng nhạc, là một tiệm bánh còn chưa đóng cửa, mặt tiền, cửa sổ của tiệm bánh được trang trí bằng đèn nhấp nháy đủ màu sắc, huyền ảo như thế giới cổ tích, chưa kể đến phía bên trong cửa sổ còn bày đủ các kiểu bánh ngọt, đẹp đến nỗi làm người ta hoa mắt.

Là một bác sĩ khoa Nội tiết, cho nên so với những người bình thường, anh càng hiểu rõ hơn sự nguy hiểm của đồ ngọt, yêu quý cuộc sống, tránh xa đồ ngọt, đây gần như là quan niệm sống của Lăng Lệ. Có điều đêm nay, Lăng Lệ quyết định phá lệ, anh phát hiện ra rằng cần phải cứu rỗi cuộc sống của mình bằng những thứ đẹp đẽ và mềm mại này, không thể cưỡng lại được, đầu dán vào cửa kính, say sưa thưởng thức những món bánh ngọt

https://thuviensach.vn

mà bình thường không bao giờ lọt vào tầm mắt của anh, chiếc mũi của Lăng Lệ vẹo qua một bên khi áp mặt vào cửa kính, anh cho rằng mình cần có ngay một ly cà phê đen, rồi chọn thêm vài miếng bánh ngọt, sandwich nữa. Sau đó, khi đang chìm đắm giữa không gian có đủ kiểu màu sắc tươi mới, anh bắt gặp một gương mặt hiền lành, có duyên, rất ư là phụ nữ, trang điểm nhẹ nhàng, ánh mắt điềm tĩnh, nét mặt dịu dàng, rất hiếm khi nhìn thấy, mái tóc của cô đen bóng tự nhiên, không nhuộm màu mè. Họ nhìn nhau qua tấm kính và một cái bánh kem được trang trí với nhiều màu sắc tươi đẹp, họ cùng nở nụ cười một cách tự nhiên, miệng nói, “Là anh/cô?”. Thật không ngờ lại là người phụ nữ tên Giản Minh đã gặp vô số lần trên xe buýt.

Giản Minh cũng cảm thấy rất bất ngờ, ngoài cánh cửa bằng kính của tiệm bánh có một người đàn ông đang dán sát người vào đó, cô nghĩ rằng con trai mười hai tuổi trở lên sẽ không còn mê mẩn món bánh kem nữa chứ, vấn đề nằm ở chỗ anh ấy còn là một bác sĩ, trời ơi, món ăn tội lỗi như bánh kem đây mà cũng có sức hấp dẫn đối với bác sĩ sao? Cô giơ tay lên ra hiệu, hỏi bác sĩ có muốn vào trong tiệm bánh không? Vốn nghĩ rằng bác sĩ sẽ từ chối, nào ngờ anh cười hỉ hả bước vào, đứng trước Giản Minh, cảm thấy vui mừng, giống như Tôn Ngộ Không nhìn thấy Hồng Hài Nhi đã lâu không gặp ở Tử Trúc Lâm, “Không ngờ lại là cô, cô làm việc ở đây à?!”. Bây giờ Lăng Lệ đã không còn ngạc nhiên vì sao trên người Giản Minh luôn có mùi bơ sữa, càng không còn cảm thấy ngạc nhiên tại sao mỗi lần gặp cô ấy trên chuyến xe đêm, trong tay cô ấy đều cầm hộp bánh kem, hóa ra cô ấy làm việc ở tiệm bánh cách bệnh viện nơi anh làm việc chỉ một bến xe buýt. Xoa xoa hai tay vào nhau, “Vẫn chưa đến giờ đóng cửa phải không?”. Không đợi Giản Minh trả lời, anh liền quay đầu lại nhìn tấm biển báo thời gian mở cửa treo trên cánh cửa ra vào, xác định rõ ràng thời gian đóng cửa là chín giờ, tiếc rẻ nói, “Ồ, đến giờ nghỉ của mọi người rồi.”

“Vẫn còn thời gian lấy một phần mang về cho anh.” Giản Minh bước về phía tủ kính, “Anh muốn ăn gì?”.

https://thuviensach.vn

“Chà…”, Lăng Lệ nhìn những chiếc bánh lung linh trong tủ kính trước mắt, nhất thời không biết nên chọn loại nào.

“Nếu không, để tôi giúp anh nhé?”.

Lăng Lệ gật đầu rất mạnh, “Ờ, được, được”.

Giản Minh nói với nhân viên đang thu dọn đồ đạc, “Giúp chị giới một phần mang về trước đã, bánh tart kem xốp, bánh tart mứt trái cây, bánh sandwich cá ngừ, cà phê…”. Nói xong định đi tắt nhạc, Lăng Lệ yêu cầu, “Có thể nghe hết bài hát này không? Bài này nghe cũng được.”

Giản Minh bật cười, “Bài hát cũ thế này mà anh cũng thích sao? Bài hát trong một bộ phim của Hồng Kông cách đây lâu lắm rồi, ‘Ái Quân Như Mộng’, với dàn diễn viên Mai Lan Phương, Lưu Đức Hoa, Ngô Quân Như.” Cô cởi tạp dề ra, thu dọn sách và túi của mình, giống như đang than thở, “À, lúc đó Mai Diễm Phương còn sống.” Điều mà cô không nói ra là, lúc ấy cô đi xem bộ phim đó cùng La Thế Triết, bây giờ xem ra cũng giống như thế thật, yêu người như một giấc mộng.

Lăng Lệ nói tiếp, “Ồ, có một bộ phim như thế à?”. Trừ phi quá nhàm chán, anh chẳng bao giờ xem phim hay xem tivi, hôm nay đơn thuần chỉ vì bị thu hút bởi câu hát đó. Nhìn theo bóng dáng bận rộn của Giản Minh, bộ đồng phục màu vàng chanh, tạp dề và khăn đầu bếp màu hồng đào, Lăng Lệ cảm thấy cô mặc chiếc áo khoác có mũ màu trắng kem đẹp hơn, ngày hôm ấy khi cho anh mượn tiền, chiếc áo mặc trên người lúc ấy nhìn có vẻ giản dị, gọn gàng, trong sáng.

Giản Minh đã sắp xếp xong mọi thứ, phần mang về của anh cũng đi lấy xong, cô mới đi tắt nhạc, một giọng ca nữ nghe có chút ai oán vang vọng bên tai, “Không dám mộng tưởng, được người khác ái mộ, nhưng ít nhất có thể bay bổng với điệu múa, giấc mộng đẹp trở thành sự thật, giấc mộng đẹp tan thành mây khói, dù thật hay giả vẫn nâng bước chân…”. Cô

https://thuviensach.vn

không đợi hát xong, nhấn mạnh nút tắt. Quay người lại nhìn thấy Lăng Lệ đứng trước quầy thu ngân rút ví tiền ra, Giản Minh lắc đầu, nhướn miệng cười.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Nhân viên đứng bên cạnh nói xen vào, “Chị Minh đã trả tiền rồi.”

Lăng Lệ ngại ngùng, “Như thế coi sao được? Để tôi trả tiền lại cho cô.”

“Không cần đâu.” Giản Minh mặc áo khoác vào đi ra khỏi tiệm bánh, sau đó trêu đùa Lăng Lệ, “Trừ phi anh chê tôi mời ít quá.”

Thấy Giản Minh hào phóng và cởi mở như vậy, Lăng Lệ cũng đành từ bỏ ý định đó, cầm lấy túi đi theo Giản Minh, trả lời cô, “Đúng là có hơi ít một chút, nhưng nể tình cô là phụ nữ, cho qua.”

Giản Minh bật cười, đi về trạm xe buýt.

Lăng Lệ đi theo, “Chờ xe à? Cùng chờ đi.”

Giản Minh trả lời, “Được thôi.”

Tất cả ánh đèn trong thành phố đều soi sáng cho Giản Minh và Lăng Lệ trên chuyến xe đêm này.

Không chỉ Lăng Lệ có phần mang về, Giản Minh cũng có. Có điều trong túi của Giản Minh có cà phê, Lăng Lệ thì không, cô mở nắp hộp giấy ra, cà phê Latte tỏa ra hương thơm nồng nàn, kích thích vị giác của Lăng Lệ, anh tán thưởng tự đáy lòng, “Ồ, như vậy cuộc sống mới có giá trị.”

Giản Minh đồng ý với Lăng Lệ, đưa cà phê cho anh, “Này, cho anh.” Nhìn thấy Lăng Lệ tần ngần, nghiêm chỉnh thề thốt, “Tôi chưa uống miếng nào.”

https://thuviensach.vn

“Không phải, vấn đề ở chỗ tôi uống rồi thì cô thế nào?”

Giản Minh thật thà khai báo, “Tôi có mang nước ấm trong bình giữ nhiệt, hơn nữa, đây là ly cà phê mua cho anh.” Nhún vai, “Chỉ còn lại một ly, không còn cách nào khác.” Vô cùng kiên định, cô nhét cà phê vào trong tay Lăng Lệ, kèm theo chú thích, “Không bỏ đường.”

Lăng Lệ vui vẻ nhận lấy, nhấp một ngụm cà phê, mùi thơm cực kỳ dễ chịu, chỉ cảm thấy tỉnh người hẳn, tâm hồn co quắp bấy lâu nay như được thức tỉnh bởi mùi thơm ngào ngạt của cà phê, anh thấy thỏa mãn trong lòng, “Cảm ơn, trời lạnh như thế này, cảm giác được uống thứ gì nóng hổi thật tuyệt.”

Giản Minh nghịch ngợm, “Tôi cứ nghĩ rằng anh sẽ nói với tôi, buổi đêm uống cà phê sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“Lâu lâu uống một lần không sao cả.” Lăng Lệ lại nhấp thêm một ngụm cà phê, “Hơn nữa làm gì có ai vừa thưởng thức cái tốt của cà phê, lại vừa ra sức chê bai những mặt trái của nó cơ chứ.”

Giản Minh nửa đùa nửa thật, “Vẫn còn có lương tâm, thói quen tốt.”

Lăng Lệ lập tức tiếp lời, “Tôi sẽ cố gắng duy trì.” Nâng ly cà phê lên như kiểu chúc rượu với Giản Minh, Giản Minh cũng đưa cái bánh Tiramisu trong tay lên đáp trả, họ cười vui vẻ trong màn đêm sáng tỏ, ánh đèn nhấp nháy lung linh.

Giản Minh nghĩ rằng, vị bác sĩ họ Lăng này vẫn là một anh chàng có tư tưởng đơn giản, anh ấy nhất định không thuộc trường phái “luôn luôn đúng” kia chứ nhỉ? Giống như La Thế Triết, không bao giờ ra ngoài mua sắm, cũng ít khi vào bếp nấu ăn, bởi vì không làm thì sẽ không xảy ra sai sót, sẽ luôn giữ vững được lập trường để bới móc những sai sót về thành quả của bất cứ người nào. Anh ta vừa được hưởng thụ, lại vừa được lên giọng quở trách, cứ như thể La Thế Triết có tính thiên bẩm như thế. Trong

https://thuviensach.vn

những năm tháng ở cùng với La Thế Triết, thật sự rất hiếm khi thấy anh ta chủ động khen ngợi điều gì, đương nhiên là anh ta tài hoa, thông minh, đẹp trai, nhưng kiểu hay xoi mói, khắc nghiệt, nặng nề, không khoan dung thì xưa nay vẫn thế. Mà cô, không ngờ lại có thể chịu đựng lâu như vậy.

Lăng Lệ tìm chủ đề nói chuyện với Giản Minh, "Chắc làm việc ở tiệm bánh này lâu rồi nhỉ?". Anh nhẩm tính thời gian quen với Giản Minh, "Được hai năm chưa nhỉ?".

Giản Minh khẳng định, "Hai năm rồi."

Lăng Lệ tao nhã cắn miếng bánh sandwich của anh, "Mãi mà không biết cô làm nghề gì, chỉ hay nhìn thấy cô đi chuyến xe đêm, tôi thường tự hỏi, tại sao lại có người số khổ như những bác sĩ trực ca đêm chúng tôi đây?".

Giọng nói của Giản Minh có chút ngưỡng mộ, "Có thấy số khổ gì đâu, có được công việc và thu nhập ổn định như của bác sĩ, có lẽ tôi sẽ tình nguyện trực ca đêm." Trông thấy ánh mắt kinh ngạc của Lăng Lệ nhìn mình cô giải thích, "Tôi chưa tốt nghiệp đã vội lấy chồng, sau khi kết hôn ở nhà làm nội trợ suốt, hai năm trước ly hôn, không thể cứ ru rú ở nhà mãi, nhưng mà lại không có kinh nghiệm trong công việc, chẳng có những bằng cấp đẹp, đương nhiên là không tìm thấy công việc thích hợp." Giản Minh cười đau khổ, chẳng hề có ý định giấu giếm Lăng Lệ về lý lịch của mình, xét cho cùng, trước mặt người lạ thì càng dễ dàng thổ lộ tâm sự hơn, chẳng có sự ràng buộc nào với nhau về mối quan hệ vì một lợi ích nào đó, cũng không sống chung trong một môi trường, ai biết được ngày mai, ngày kia, hay một ngày tháng năm nào đó mới lại gặp nhau? Cho nên Giản Minh yên tâm tâm sự thoải mái, "Chính bởi điều này, khi ly hôn tôi mới không có tư cách giành lấy quyền nuôi con trai. Hai năm nay, cứ làm tạm công việc này, vừa học thêm về kinh doanh, đợi khi nào có bằng mới dễ dàng tìm được con đường đi cho mình, mục tiêu của tôi là đón con trai về ở với mình…"

https://thuviensach.vn

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Lăng Lệ thở dài, “Có ý định tìm người khác không?”.

Giản Minh lấy cái muỗng nhỏ múc một miếng Tiramisu, ngừng một lát sau mới lên tiếng, “Không phải là tôi chưa từng suy nghĩ, đi thêm bước nữa có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề, có thể đón con về ở cùng, sống thoải mái một chút, cứ coi như một lần vất vả để suốt đời được nhàn nhã, xét cho cùng tôi không phải là người chiến sĩ có đủ sức khỏe dồi dào để chiến đấu, có bản lĩnh để lăn lộn với thế giới này, có điều…”. Giản Minh ngồi xích vào dựa lên thành ghế, thì thầm, “Con người tôi, cũng hay có những suy nghĩ hoang tưởng lắm, gặp được người mình thích thì sẽ bất chấp tất cả, tôn sùng người đó hết sức, anh ta làm gì tôi đều cảm thấy tốt, cảm thấy đẹp. Nếu như không thích, làm gì cũng thấy khó chịu, nhìn sao cũng thấy không vừa mắt, người ta tặng tôi nước hoa mà tôi cứ nghĩ đó là nước cống. Biết làm sao bây giờ, quá cực đoan, không khống chế được.” Giọng điệu của Giản Minh có chút gì đó vô vọng, “Tôi vẫn muốn gặp được một người mà có thể làm cho tôi cảm nhận được tình yêu, chỉ có như thế mới được, những thứ khác, tôi đều không tài nào chấp nhận được. Nhưng thực ra, bây giờ mà còn đòi hỏi tình yêu thì đúng là quá xa xỉ, quá là không thực tế, đương nhiên, giải quyết vấn đề sinh tồn mới quan trọng nhất, cho nên mỗi lần nghĩ đến bản thân mình, thường cảm thấy bản thân mình đúng là người cực kỳ vô dụng, không còn cách nào cứu chữa…”.

Lăng Lệ cảm thấy chua xót trong lòng, trong buổi tối ngày hôm nay, vừa mới ký vào đơn ly hôn, mất đi gia đình và vợ yêu vì vận mệnh và tiền bạc, nghe những lời nói này của Giản Minh, anh cảm thấy cực kỳ chua xót. Không biết phải an ủi Giản Minh như thế nào, giống như việc không biết phải anh ủi bản thân mình như thế nào vậy. Nghe giống như có vẻ đang thuyết phục cô ấy, và cũng giống như đang ép bản thân mình phải tin rằng như thế, Lăng Lệ nói chắc như đinh đóng cột, “Câu nệ không có gì là không tốt cả.”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn anh đã nói như vậy.” Giản Minh ngước mắt lên nhìn Lăng Lệ, đằng sau mắt kính là đôi mắt sáng lấp lánh, khóe miệng còn dính một ít mứt trái cây và vụn bánh tart, ồ, sao lại có kiểu ăn như thể của trẻ con thế nhỉ? Giản Minh không nhịn được bật cười khì khì, làm cho Lăng Lệ không hiểu được vì chuyện gì, “Sao thế?”, trên gương mặt lại xuất hiện thêm nét ngây ngô. Không biết vì sao, trong phút chốc Giản Minh bỗng nảy ra ý muốn, rất muốn giúp anh lau đi những vụn bánh còn dính bên khóe miệng, cô đưa tay lấy khăn giấy ở ngăn bên của túi xách ra, nhét vào tay Lăng Lệ, chỉ vào khóe miệng, “Lau sạch đi, ảnh hưởng đến hình tượng của cánh đàn ông thanh niên quá, anh cũng đã qua tuổi lên bảy lâu lắm rồi đấy.”

Lăng Lệ hiểu ra, cầm lấy khăn giấy, vừa cười vừa lau miệng, “May quá, em không chụp ảnh lại, nếu không thì mất mặt quá.”

Rồi tiện tay, Giản Minh lấy luôn đống áo khoác như núi đang để trên đầu gối Lăng Lệ xuống, găng tay, túi xách, lấy từng cái ra vuốt phẳng lại, để vào khoảng trống giữa hai người, “Anh ôm đống đồ này ngồi ăn không thấy khó chịu sao?”.

Đối với những hành động vô tư này của Giản Minh, Lăng Lệ chỉ trả lời qua loa, “Đàn ông đều hay qua quýt đại khái như thế.” Anh chỉ có thể nói những lời như thế, cố gắng ép mình không chú ý tới sự ấm áp và run rẩy trong lòng, hình như đã lâu lắm rồi không được người khác chăm sóc như vậy. Cả ánh mắt của cô nhìn anh, trong đáy mắt giống như có những ánh sao đang tỏa sáng lung linh, ánh mắt lấp lánh làm cho trái tim Lăng Lệ vô cớ đập loạn lên, trái tim anh cũng đã lâu lắm rồi không nhảy nhót như thế. Có thể, phụ nữ một khi đã làm mẹ, họ sẽ có những suy nghĩ tinh tế như vậy, Lăng Lệ muốn liếc nhìn Giản Minh một cái thật nhanh, nhưng rồi cảnh giác dời ánh mắt đi nơi khác ngay lập tức, đương nhiên anh biết rằng cô trông rất đoan trang, thanh tú, tỉ mỉ quan sát trong khoảng cách gần như thế, cô trông lại phảng phất vẻ đẹp nhu mì đến nỗi làm tim người ta run lên, một vẻ đẹp làm rung động lòng người.

https://thuviensach.vn

Che giấu nỗi buồn bằng cách ăn bánh kem, nghe Giản Minh hỏi, “Này, anh định ăn hết sạch sành sanh đó hả? Không để lại cho bà xã một ít sao?”. Lăng Lệ không khỏi ngạc nhiên, cho bà xã ư? Hôm nay sao? Rõ ràng là mỉa mai quá lộ liễu chứ gì nữa? Với suy nghĩ như thế, ánh mắt nhìn Giản Minh bỗng nhiên thoáng hiện lên vẻ nghiêm nghị.

Tâm tư của Lăng Lệ, Giản Minh không cách nào hiểu được, cô giơ bàn tay của mình lên trước mắt kính của Lăng Lệ, chỉ vào ngón tay áp út, ý nói cô biết anh có vợ là bởi vì anh đeo nhẫn cưới. Lúc này Lăng Lệ mới như sực tỉnh, việc anh ly hôn chỉ bản thân anh biết, Giản Minh có biết đâu. Có điều, lại không cần thiết giải thích rõ điều ấy, anh ly hôn rồi, hôm nay đã ký vào giấy ly hôn. Hầu như trong thời gian gần đây đều không nhắc đến sự việc thất bại này với ai nữa, anh trả lời cho xong chuyện, “À, cô ấy hả, không ăn đồ ngọt, sợ béo.”

“Có nghị lực.” Giản Minh cầm miếng bánh kem phô mai của mình lên cắn một miếng, nhai nhóp nhép trong miệng, “Em thì không được, vừa không kiên trì lại chẳng có nghị lực, tệ hại chết đi được.” Giản Minh tin rằng, lúc nãy trong một giây phút nào đó, giữa cô và Lăng Lệ, hình như có tiếng sét ái tình đánh xẹt qua, có điều chỉ ngắn ngủi như một cái búng tay, rồi lại chìm đắm vào tĩnh lặng, như kiểu gió vờn thổi trên mặt nước không để lại một chút dấu vết nào vậy. Như thế cũng rất tốt. Xét cho cùng đối với Giản Minh, đàn ông chưa kết hôn, cô không có tư cách để quấy rối người ta, đàn ông đã kết hôn, thì lại càng phải nghiêm cấm quấy rối.

Bình thường những người kiên trì lại vừa có nghị lực đối xử hà khắc với bản thân mình bao nhiêu, thì sẽ tàn nhẫn với người khác bấy nhiêu, nhưng mà Lăng Lệ không thể nào đánh giá Phương Nam trước mặt người ngoài như thế, đổi chủ đề nói chuyện với người phụ nữ xa lạ mà quen thuộc này, “Em thích ăn bánh ngọt làm theo kiểu Tây sao?”.

“Trước đây thích lắm, bây giờ thì bình thường.” Giản Minh nói, “Anh biết đấy, sắp đến Noen rồi, tiệm bánh rất bận rộn, buổi tối chẳng có thời

https://thuviensach.vn

gian ăn cơm, vào giờ này cũng làm biếng đi tìm cái gì ăn, vớ được cái gì ăn luôn cái đó.”

Lăng Lệ khuyên cô, “Nếu kéo dài tình trạng như vậy, sẽ dẫn đến nội tiết mất cân bằng vì dinh dưỡng không được bổ sung đầy đủ. Vẫn cần phải bổ sung thêm rau xanh và hoa quả.”

Giản Minh cố ý mở to đôi mắt lên, “Oa, nhìn không ra, anh là bác sĩ khoa Ngoại mà am hiểu luôn cả khoa Nội, nội ngoại song tu, biết cả hai chuyên ngành?”.

Lăng Lệ vừa tức giận vừa buồn cười, “Cho dù không phải là bác sĩ cũng hiểu được điều này, biết không hả?”. Hử? Nội ngoại song tu?! Chậc, trước đây Phương Nam cũng nói với Lăng Lệ bốn từ này.

Lúc ấy, Lăng Lệ vừa được làm bạn trai của Phương Nam, nhưng mà khối lượng công việc ở khoa Ngoại thực sự làm người ta cảm thấy nhụt chí, anh hoàn toàn không có thời gian để đi chơi với bạn gái, tâm sự anh anh em em này nọ. Lăng Lệ có ý định chuyển qua khoa Nội, không hẳn hoàn toàn là vì Phương Nam, nguyên nhân chủ yếu nhất là anh vẫn không thể nào tiếp nhận toàn bộ khái niệm và bầu không khí làm việc ở khoa Ngoại, mỗi ngày đều khoác lên chiếc áo phẫu thuật, ở trong phòng phẫu thuật mổ xẻ bệnh nhân một cách không ngưng nghỉ, một khi chuyên môn của mình cứ lặp lại hết ngày này qua tháng khác, lâu dần rồi sẽ trở thành một công nghệ, một loại phương tiện sinh tồn, không biết tự kiểm điểm, không có sự quan tâm, không có sự đau buồn, không có lòng thương xót và lòng biết ơn, Lăng Lệ không thích như vậy. Mặc dù nói, trong quá trình trưởng thành của chúng ta cần phải không ngừng thỏa hiệp với thế giới này, nhưng xét cho cùng, đời người rốt cuộc chỉ là một quá trình tự đào thải, đặc biệt là bộ phận thanh niên có cá tính thẳng thắn và trung thực, rất khó có thể thực hiện việc chấp nhận mọi thứ, nên Lăng Lệ bàn với Phương Nam về việc chuyển ngành.

https://thuviensach.vn

Phương Nam không đồng ý, “Em có yêu cầu bạn trai em cứ phải bám dính lấy em mỗi ngày đâu.” Nội ngoại song tu là bốn từ được Phương Nam nói ra từ lần đó, “Nếu không anh học cả hai chuyên ngành, nội ngoại song tu đi Lăng Lệ, nếu không anh cứ ở lại bên khoa Ngoại đi.” Lý do của cô ấy thật đầy đủ, “Nhất mắt nhì Ngoại, không có tiền đồ nhất là khoa Nội. Anh Lệ à, anh sinh ra để làm ở khoa Ngoại, làm ở khoa Ngoại kiếm tiền nhanh lắm, anh đừng có ngốc nữa.” Nhìn thấy bạn trai vẫn còn do dự, Phương Nam khích bác, “Có phải anh không chịu đựng được cực khổ không?”.

Vấn đề căn bản không phải vì anh có chịu đựng được cực khổ hay không, mà nằm ở chỗ kết quả có được sau khi anh vất vả cực nhọc như thế, Lăng Lệ nói với Phương Nam, không phải không chịu đựng được vất vả, không phải là không thể chịu đựng được sự uất ức, cũng không phải là không thể kiên trì, chỉ là không muốn để cho một ước mơ nhỏ bé ban đầu của mình bị mài mòn một cách tàn khốc từ ngày này sang ngày khác, “Đừng tự cho rằng chúng ta vô cùng dũng cảm không biết sợ hãi là gì, chúng ta chưa chắc đã chịu đựng được sự mất mát, có một số thứ một khi đã mất đi, có thể không bao giờ tìm lại được nữa.” Lăng Lệ rút ruột rút gan với Phương Nam, “Em biết ngày xưa anh chọn học y khoa, là bởi vì nhìn thấy cha anh khi còn sống, suốt ngày bị bệnh thận, cao huyết áp dày vò, mới hạ quyết tâm làm bác sĩ. Còn về việc sau này chọn khoa Ngoại, là bởi vì tay chân tương đối nhanh nhẹn. Nhưng mà đều là nghề cứu sống người khác, công tác dự phòng giai đoạn đầu không phải càng quan trọng hơn sao? Anh muốn chuyển về khoa Nội tiết…”

Phương Nam không ủng hộ, “Chuyển qua khoa Nội, chẳng nhẽ anh không phải chịu vất vả, không phải chịu uất ức hay sao? Anh có chịu đựng nổi không?”.

Lăng Lệ có lý lẽ riêng của anh, “Thời gian đi làm ở khoa Nội cố định hơn nhiều, hơn nữa, áp lực giết người cũng ít hơn một chút.” Lăng Lệ thừa nhận, “Ờ, về mặt này anh tương đối vô dụng.”

https://thuviensach.vn

Phương Nam khuyên nhủ, “Không cần phải trốn chạy, ước mơ là ước mơ, cuộc sống là cuộc sống! Không thể để xen lẫn vào nhau như thế được.”

“Ước mơ là cái gốc của cuộc sống biết không hả?”, Lăng Lệ tặc lưỡi liên tục, chọc cười Phương Nam, “Bà xã, em thật chẳng biết phải trái gì cả, em nói như vậy, giống như một người con dâu không chịu chung sống hòa bình với mẹ chồng ấy, em rất yêu một người đàn ông, nhưng lại không cho phép người đàn ông đó có mẹ sao?”.

Sự ví von của Lăng Lệ làm cho Phương Nam dở khóc dở cười, “Nói tầm bậy tầm bạ, chẳng liên quan gì đến nhau cả.” Lúc ấy Phương Nam nghĩ rằng việc này vẫn chưa bàn xong, vẫn còn cơ hội trao đổi bàn bạc.

Thấy Phương Nam không đưa ra kết luận cuối cùng, Lăng Lệ cứ nghĩ rằng cô không có ý kiến gì nữa, ngay lập tức tiến hành công việc chuyển qua khoa Nội. Thực ra khoa Ngoại không có ý định cho người đi, nhưng lúc đó khoa Nội tiết quá cần nam thanh niên trẻ tuổi như Lăng Lệ đến làm việc ở đó, “Gái xinh trai đẹp, làm việc không biết mệt”, đây là định luật bất biến, cần phải biết rằng, tỷ lệ bác sĩ nữ ở khoa Nội tiết quá cao, sự chênh lệch nam nữ làm người ta cảm thấy nhụt chí, hơn nữa, lúc ấy một người chị khóa trước của Lăng Lệ đã là cán bộ chủ lực của khoa Nội tiết, có sự giúp đỡ của người chị đó, Lăng Lệ nhanh chóng hoàn tất thủ tục chuyển qua khoa Nội.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Giống như những điều Phương Nam đã từng nói, không phải chuyển sang khoa Nội thì con đường sẽ bằng phẳng, nhưng cũng giống với những gì Lăng Lệ dự đoán, mặt tốt khi ở khoa Nội là thời gian đi làm tương đối chính xác, bệnh nhân đương nhiên vẫn là bệnh nhân, nhưng mà thái độ có cảm giác dễ chịu hơn nhiều, không giống bệnh nhân khoa Ngoại cứ luôn "căng thẳng dữ tợn", Lăng Lệ có cảm giác rằng, giống như trong phút chốc được bò từ dưới sình lầy lên thảo nguyên xanh tươi, ít nhất cũng có thể hít thở được. Lúc này đây anh mới được tạm thời nghỉ ngơi, Phương Nam lại không vui, thẳng thừng chơi luôn trò biến mất không thấy tăm hơi, mất tích đúng ba ngày, Lăng Lệ đành phải đi tìm vợ khắp nơi, tìm đến nỗi không màng đến sống chết, làm cho vợ chồng anh Lăng Khang cũng sốt ruột chịu không nổi.

Sau đó Phương Nam xuất hiện, Lăng Lệ tức điên lên, "Em làm cái trò gì thế?".

Phương Nam trả lời, "Rốt cuộc ai là người làm cái trò gì ấy hả? Em đồng ý để anh chuyển công tác chưa?".

Lăng Lệ giận dữ nói, "Cho dù em chưa đồng ý mà anh đã chuyển công tác, nhưng mà anh cũng đã trao đổi trước với em rồi đúng không? Em mất tích như thế đã trao đổi với ai chưa?".

Phương Nam lý sự cùn, "Em trao đổi với anh thì được tích sự gì? Anh có nghe theo lời em nói không? Anh có bàn bạc với em trước nên giờ anh có thể đứng đó rêu rao về đạo đức…".

https://thuviensach.vn

Việc nhà đúng là chẳng có "thước đo chân lý" nào cả, càng không có kết luận gì, người nào cũng có lý lẽ riêng của người đó, giày vò nhau mấy ngày trời, đôi vợ chồng trẻ đều cảm thấy cứ tạm để như vậy, trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, Lăng Lệ không còn cách nào để quay về khoa Ngoại, Phương Nam cũng không thể nào bù đắp lại thời gian mất tích. Họ đều có thành ý giải quyết tranh chấp trong hòa bình, nhưng bắt buộc Lăng Lệ phải đưa ra thành ý trước, bởi vì xét cho cùng, anh là người khởi xướng trong việc này, không chịu để cho những tháng ngày trôi qua trong bình yên, cứ cố dằn vặt nhau. Phương Nam muốn Lăng Lệ đưa ra thành ý của mình bằng cách phải mua một chiếc xe hơi.

Thế nên Lăng Lệ rút hết tiền tiết kiệm của mình ra, mượn thêm của đồng nghiệp một ít, đắp vào đó mua một chiếc Đại Chúng bình thường nhất, vẻ ngoài đơn giản, chạy êm, không phô trương, hơn nữa dịch vụ hậu mãi rất tốt. Thái độ của Phương Nam đối với chiếc xe mới này không thích thú như Lăng Lệ kỳ vọng, cô trông có vẻ vô cùng thờ ơ. Khi lái xe đi hóng gió, cô hỏi Lăng Lệ, "Tại sao cứ lại phải làm bác sĩ cho bằng được? Với tố chất của anh, chỉ cần đi theo anh trai hai năm, chọn làm một hạng mục nào đó, chắc chắn sẽ nhiều hơn số tiền lương mấy năm nay của anh cộng lại".

Lăng Lệ đưa ra một đáp án rất đỗi đơn giản, "Anh có tình cảm đặc biệt với sinh lão bệnh tử." Anh nói với Phương Nam, "Em biết không? Mỗi sinh mệnh đều rất đặc biệt, giống như việc trên thế giới này mỗi người đều có khuôn mặt riêng không ai giống ai, mỗi kiểu chết chóc cũng như vậy mà thôi. Nhìn thấy rõ sự chết chóc, sẽ có thể hiểu được cuộc sống rốt cuộc là như thế nào…".

Sau này Lăng Lệ mới biết, lúc ấy anh thật sự không phải là một người chồng chu đáo, chắc là anh được người khác chiều chuộng quen rồi, người có số may mắn thường như vậy, làm việc rất ít khi suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, ít nhất đối với anh, tình hình quả đúng như vậy. Lúc đó, anh không hề phát giác ra việc Phương Nam không thích thú với việc anh

https://thuviensach.vn

cứ nhắc đi nhắc lại vấn đề đó. Bi kịch lớn nhất của đời người, có lẽ nằm ở chỗ "sau đó" thì phải, có rất nhiều sự việc, sau đó anh mới giác ngộ ra, mỗi lần đều như vậy, mỗi một lần xảy ra việc gì, anh đều rút ra được kinh nghiệm nào đó, nhưng lại không kịp vận dụng theo ý mình cho những mâu thuẫn sau đó, nhưng kinh nghiệm có được trong mỗi lần vấp váp cũng không thể nào đuổi kịp tốc độ thăng cấp trong những mâu thuẫn giữa anh và Phương Nam, cuối cùng, anh mất đi cuộc hôn nhân của mình.

Uống hết cà phê, Lăng Lệ cố gắng không để mình đắm chìm vào trong quá khứ, hỏi Giản Minh, "Đúng rồi, sao em biết được anh làm việc ở khoa Ngoại?".

Giản Minh nói như một lẽ đương nhiên, "Cảm giác thế thôi." Cô hỏi ngược lại, "Cảm giác của em sai rồi sao?".

Lăng Lệ đáp, "Cũng không hẳn là sai."

Theo cách hiểu của Giản Minh, không hẳn là sai, thì có nghĩa là cũng gần đúng phải không? Đối với một bác sĩ khoa Ngoại, điều làm cô tò mò nhất là, "Anh đã bao giờ dùng dao phẫu thuật giết người chưa?".

Lăng Lệ suy nghĩ một lúc, "Cứ coi như là…đã từng có…". Nói cho Giản Minh biết về tình hình lần đầu tiên tiếp xúc với cái chết, anh và thầy giáo cùng chăm sóc một người bệnh, đó là một bệnh nhân bị bệnh tim, bỗng nhiên lên cơn đau thắt ngực, trải qua một vòng cấp cứu, bệnh tình dần trở nên ổn định, nhưng không bao lâu sau, bệnh nhân lại lên cơn đau như thế, Lăng Lệ còn nhớ rõ ràng, bệnh nhân ngửa đầu ra phía sau, kêu to lên một tiếng, nắm chặt bàn tay, đấm mạnh vào ngực mình. Đôi mắt của anh ta như lồi ra bên ngoài, chẳng khác nào như muốn rớt xuống đất, cuối cùng, anh ta hít thở một hơi thật dài, sau đó thì không thở nữa. Thế rồi một vòng cấp cứu mới lại bắt đầu, hỗ trợ tim bên ngoài không có tác dụng, sau đó mổ vùng ngực ra trực tiếp nắn bóp quả tim… Nhưng bệnh tình quá nghiêm trọng, người bệnh đó cuối cùng cũng ra đi. Lăng Lệ nói, "Cũng có thể nói

https://thuviensach.vn

là chết trong tay anh, trong một mớ hỗn độn, anh nắn bóp quả tim của anh ta, cảm thấy sức cản trong lòng bàn tay mỗi lúc một ít lại, trong quả tim của anh ta đã không còn giọt máu nào nữa, những điều anh làm đều phí công vô ích."

"A…" Giản Minh kinh ngạc kêu lên, "Cảm giác lúc anh cầm quả tim thế nào?".

"Giống như, nói thế nào nhỉ, giống như cầm một cái túi có vô số côn trùng lúc nhúc, ướt át dính lấy nhau."

"Trời ơi, lúc ấy chắc là anh sợ hết hồn."

"Thực ra, giáo viên của anh nói với anh rằng, bây giờ đã biết được mùi vị của một bác sĩ là như thế nào rồi chứ?".

"Đúng rồi, sao anh lại làm bác sĩ vậy?".

"Lý do quả thật rất đỗi tầm thường, bởi vì sức khỏe của cha mẹ anh đều không tốt lắm, cha anh bị cao huyết áp, còn bị bệnh về thận, mẹ anh cũng mắc một số bệnh về phong thấp, cho nên anh cảm thấy rằng, nếu như anh là một bác sĩ thì chắc chắn sẽ có thể chăm sóc họ một cách chu đáo."

Trong ánh mắt của Giản Minh đong đầy sự ngưỡng mộ, "Bây giờ chắc anh đã mãn nguyện rồi."

Lăng Lệ gật đầu, "Đúng thế, chăm sóc cha mẹ được mấy năm, có điều, bây giờ họ đều đã qua đời rồi."

"Cảm giác đối diện với nỗi đau mất đi người thân, có phải rất khác với nỗi đau khi bệnh nhân qua đời không?".

"Ừm," Lăng Lệ hơi ngẩng đầu lên suy nghĩ, nghiêm túc đưa ra kết luận, "Mỗi kiểu tử vong đều không giống nhau, xét cho cùng sức mạnh để

https://thuviensach.vn

tách rời linh hồn của con người ra khỏi thể xác, kiểu đó gần như là vô hạn…”.

Hình như đã lâu lắm rồi không như thế này, có người tình nguyện, nhẫn nại, hào hứng nghe anh nói về sinh lão bệnh tử, nói từ chuyện này sang chuyện khác, từ bệnh tim, cho đến chứng bệnh ngớ ngẩn của người già, cho dù là anh trai hay chị dâu cũng không được như thế, Lăng Lệ cảm thấy, gặp được Giản Minh là một trong nhiều việc tốt mà anh từng trải qua. Trên chuyến xe buýt lắc la lắc lư, chạy xuyên thành phố này, ngồi đối diện là một người phụ nữ mà anh chưa hiểu rõ lắm, cũng chưa thể gọi là quen lắm, họ nói chuyện với nhau, kiểu nói chuyện nhẹ nhàng và hợp ý, làm người ta cảm thấy vui trong lòng, cảm thấy những ánh đèn trong màn đêm giống như vô số bông hoa đang nở ra. Lăng Lệ nghĩ rằng, có thể kết bạn với cô, không phải là kiểu nam nữ yêu đương đó đâu, chỉ là bạn bè mà có thể tâm sự chuyện trong lòng, có thể bàn về nhân sinh, Lăng Lệ hy vọng Giản Minh cũng có nguyện vọng như vậy.

Đêm hôm đó, La Thế Triết về nhà, tắm rửa cho con trai, hai cha con cười nói rôm rả, chơi đùa một lúc, La Thế Triết cho con trai đi ngủ. La Đông vẫn tiếp tục cười đùa với cha. Hai cha con vẫn nô đùa chưa đủ, tiếng gõ cửa phòng ngủ nhẹ nhàng vang lên hai tiếng, cánh cửa ngay lập tức bị đẩy ra, Tô Mạn đứng ở đó, “Trễ rồi, còn không ngủ đi?”.

Đông Đông quay người nhanh như chớp, quay lưng ra phía cửa phòng, nhắm chặt đôi mắt lại. La Thế Triết than thầm trong lòng, tắt đèn, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ôm lấy vai của Tô Mạn, âu yếm thì thầm, “Hôm nay không phải em có hẹn với bạn đi ăn ở quán ăn gia đình nào đó với bạn à? Thế nào? Có được không? Nếu được lần sau dẫn anh đi ăn nhé”.

Tô Mạn vừa nhõng nhẽo vừa giận dỗi, “Không đi ăn ở đó, tâm trạng không được tốt.”

“Sao thế?”.

https://thuviensach.vn

“Tại Giản Minh chứ sao, lại gọi điện thoại cho Đông Đông, giống như cả thế giới này chỉ có con của cô ta là quan trọng nhất ấy, em cũng cần có không gian riêng của em chứ…”.

La Thế Triết tiếp tục cố gắng chịu đựng, nghe hết bài trách mắng dài dằng dặc của vợ mình, cuối cùng vẫn là câu nói ngàn lần như một, “Cần gì phải so đo với cô ấy?”.

Tô Mạn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của chồng, vẻ mặt đanh lại, “La Thế Triết, cho dù là để ứng phó với em, xin anh ứng phó tốt hơn một chút được không? Chẳng có gì mới mẻ cả”.

Vì một câu nói này của Tô Mạn, vẻ mặt của La Thế Triết cũng mỗi lúc một lạnh lùng hơn, “Không được!”.

Tô Mạn bỏ vào phòng ngủ, đóng mạnh cửa lại. La Thế Triết tựa vào ghế sofa xem ti vi, bật hết kênh này sang kênh khác, một cách hững hờ, rồi chợt bừng tỉnh, giống như nhìn thấy dáng vẻ nhiệt huyết dâng trào, làm việc dứt khoát của vợ cũ khi huơ huơ cây lau nhà, “La Thế Triết, anh có thể dịch cái mông tư bản của anh sang một bên không hả?”. Con người ta, luôn ở trong tình trạng sau khi đánh mất thứ gì đó, mới chịu suy nghĩ xem bản thân mình rốt cuộc đã làm những việc gì.

Đêm hôm ấy, trên biển, trong phòng tắm của một căn phòng trên chiếc du thuyền xa hoa, Phương Nam bị nước gội đầu dây vào mắt không nhìn thấy gì, lần mò để tìm chiếc khăn tắm nhưng không được, hét lên, “Anh Lệ ơi, anh Lệ…”, nhưng lại bị giọng nói của chính mình dọa hết hồn, ngậm miệng lại, cô quên mất cô đã là người phụ nữ ly hôn, bắt đầu cuộc sống tươi đẹp mới, thói quen xấu trong cuộc sống đúng là không thể nào hiểu nổi. Im lặng mấy giây, lại hét lên, “Á Quân, Á Quân, Tiền Á Quân?”. Mãi chẳng thấy ai trả lời, Phương Nam nổi điên lên, vốc ngụm nước rửa sạch khuôn mặt, mở cánh cửa phòng tắm ra, hét ầm lên, “Tiền Á Quân, anh chết giẫm ở cái xó xĩnh nào rồi hả?”. Vẫn không thấy ai trả lời.

https://thuviensach.vn

Phương Nam cảm thấy hơi bất an, tắt nước, khoác áo tắm lên người, mở nhẹ cửa phòng tắm ra, nhìn thấy Tiền Á Quân cởi sạch quần áo trên người ra, một tay cầm cái bật lửa, tay kia xách xô rượu sâm banh lạnh bước vào, dọa Phương Nam sợ hết hồn. Trên khuôn mặt đẹp gần như hoàn mỹ của Tiền Á Quân luôn phảng phất đường nét gian tà, nụ cười cũng tà ác đến vô cùng, giọng nói quyến rũ, "Cưng à, chúng ta chơi trò 'nước đá gặp lửa' đi." Nói đoạn, bật bật lửa lên.

Phương Nam cảnh giác, "Không được, em không cho phép anh đổ nước đá lên người em đâu."

Tiền Á Quân cố tình không hiểu, "NO, NO, NO, cục cưng à, việc này em đâu quyết định được." Nhanh như chớp, xô đựng sâm banh đã úp lên đầu của Phương Nam.

Phương Nam hét ầm lên, "Á á á á á á…" m thanh thê thảm vang lên, nhưng lại không kéo dài. Không phải nước đá lạnh thấu xương như đã tưởng tượng, mà là mùi thơm ngây ngất, những cánh hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng tươi đẹp, rớt từ trên đầu xuống, dính đầy vào người cô. Phương Nam đứng sững trừng mắt nhìn Tiền Á Quân, Tiền Á Quân vô cùng đắc ý, "Cô dâu của anh, có vui mừng, ngạc nhiên không nào?".

Phương Nam nở nụ cười, khuôn mặt và mái tóc vẫn còn nhỏ nước, dưới màu sắc của những cánh hoa, trông cô rất rạng rỡ đáng yêu, cô trách móc, "Ngạc nhiên cái con khỉ, lại bị anh chơi cho một vố." Trong tích tắc, đôi môi đã bị Tiền Á Quân khóa lại, trong khôn gian nhỏ hẹp, họ hôn nhau, lần tìm nhau, cuồng nhiệt, dục vọng kéo đến như thủy triều, Phương Nam tin tưởng rằng đây là tất cả mọi thứ mà cô cần, hạnh phúc của cô vốn dĩ phải như thế này, cuộc sống trước đây đúng là phí hoài.

Cũng một khoảng thời gian rồi, nhân viên trong tiệm bánh ngọt cứ than thở với nhau rằng, người quản lý tiệm bánh Giản Minh là do trâu đầu thai vào, nước sôi để nguội mỗi ngày ở tiệm bánh đều bị Giản Minh uống

https://thuviensach.vn

hết, hệt như cá voi uống. Cô bé làm cùng sau khi soi từng chân tơ kẽ tóc mới cất tiếng hỏi, “Chị Minh, chị có đếm thử xem mỗi ngày chị vào nhà vệ sinh bao nhiêu lần không? Em nói cho chị nghe, cha em uống nước cực kỳ nhiều, mỗi ngày phải vào nhà vệ sinh khoảng tám chín lần, tự nhiên gầy đi năm ký, cuối cùng đi khám mới phát hiện ra bị tiểu đường…”.

Bệnh tiểu đường ư? Đó không phải là loại bệnh thường gặp ở người lớn tuổi sao? Tôi mới ba mươi thôi, vẫn còn chưa đến độ tuổi trung niên nữa.

Nhưng mà, khi Giản Minh bắt đầu phát hiện ra bản thân mình có dấu hiệu không bình thường, cô uống nhiều đến nỗi dạ dày như muốn vỡ tung ra mà vẫn cảm thấy khát đến khó chịu, mới chịu suy nghĩ về lời nói của cô bé làm cùng.

Xin nghỉ một ngày phép, Giản Minh đến bệnh viện trên đường về nhà hay đi ngang qua, thứ nhất là bởi vì gần, thứ hai là nhỡ khi có cái gì đó không may xảy ra, cô cảm thấy còn có thể đi tìm người bác sĩ khoa Ngoại Lăng Lệ kia, hét lên “cứu mạng” với anh ta. Thực ra cô suy nghĩ như thế này, nếu như chỉ bị bệnh lặt vặt, không cần phải làm phiền người ta. Nếu như thật sự bị bệnh gì liên quan đến tính mạng, tự mình phải gánh vác, sinh lão bệnh tử, người ngoài cũng đâu giúp đỡ gì được. Xét cho cùng, chẳng qua nghĩ rằng bởi vì trong bệnh viện này, ít nhất cũng quen với một bác sĩ, sẽ được an ủi đôi chút với người có tâm lý cô đơn, không nơi nương tựa như cô.

Mới sáng sớm đã phải xếp hàng, đợi chuyên gia khám, đợi cho đến khi sông cạn đá mòn mới gặp được vị bác sĩ chuyên gia kia. Hỏi thăm bệnh tình xong, bác sĩ kê đơn cho Giản Minh đi làm xét nghiệm lượng đường trong máu trước, phải để bụng đói, sau khi ăn vân vân và vân vân. Giản Minh chạy lên chạy xuống lầu mấy lần liền, khi cô ngồi vào trước bàn làm việc của chuyên gia khoa Nội tiết kia đã là mấy giờ chiều, cũng chính là chị

https://thuviensach.vn

chuyên gia tầm khoảng bốn mươi tuổi lẩm bẩm nói một mình với các kết quả xét nghiệm của Giản Minh, “Sao lại thế nhỉ, cũng phức tạp đây.”

“Bác sĩ cho hỏi, có phải là tiểu đường không ạ?”, giọng nói của Giản Minh hình như cũng rất trấn tĩnh.

Bác sĩ gật đầu khẳng định, đưa mắt nhìn Giản Minh, “Nhập viện đi.”

Khuôn mặt Giản Minh tái đi, “Xin nghỉ phép không dễ lắm, chà, uống thuốc thôi không được sao ạ?”.

Đối với sự thiếu hiểu biết của bệnh nhân, đa phần bác sĩ sẽ có thái độ bực bội, “Cho dù uống thuốc, cũng cần phải theo dõi thêm nhiều hiện tượng khác nữa…”. Chị ấy tìm cái gì đó trên bàn nhưng không thấy, không chịu nổi nhấc điện thoại lên. “Này, ông Lăng, tôi đây, Đường Nhã Nghiên, chẳng phải nhờ ông tìm hộ một sinh viên đưa qua đây sao? Cái gì? Phải chờ nữa hả? Này, ông đừng có mà bảo vệ học sinh mãi như thế, đừng có xem tôi như siêu nhân…”.

Giản Minh ngấm ngầm liếc nhìn với ánh mắt phẫn nộ, vị chuyên gia này không thể giải quyết chuyện của cô xong rồi hãy tìm người khác hờn dỗi sao?

Bác sĩ làm nũng xong vẫn còn có thể nói về bệnh án của Giản Minh một cách trơn tru, “Chúng tôi cần có các chỉ số xét nghiệm khác nữa của cô, mới có thể cho thuốc, nhất thiết phải nhập viện.”

Nhập viện ư, Giản Minh đã thực sự bị tâm trạng hoảng hốt, sợ hãi tấn công, lần sinh con kia tạm thời không tính, những ký ức nằm viện với Đông Đông khi còn nhỏ lần lượt ùa về trong trí óc cô, thời gian đó suy sụp như thế nào, khó khăn như thế nào, cô cảm nhận được rất sâu sắc. Nhưng tinh thần khủng hoảng đó của Giản Minh, chị chuyên gia kia đâu có thời gian mà để ý, xoẹt xoẹt xoẹt viết xong phiếu nhập viện.

https://thuviensach.vn

Đành phải đến trụ sở chính của chuỗi cửa hàng bánh ngọt xin cấp trên nghỉ phép, sau đó về nơi ở lấy một vài vật dụng cá nhân cần thiết, khi Giản Minh quay về bệnh viện đã sắp đến giờ tan tầm. Bên cạnh bệnh viện này có công trình đang xây dựng, nghe nói là xây tòa nhà mới với nhiều phòng bệnh cho bệnh nhân khoa Nội, trước khi tòa nhà mới đó xây xong, cảnh quan xung quanh bệnh viện rất lộn xộn. Khoa Nội tiết cách khu nội trú của khoa Ngoại với những phòng khám đầy khí thế kia rất xa, yên phận nằm trong góc khuất trông rất tủi thân, phải đi qua công trình đang xây dựng, bãi giữ xe quanh năm suốt tháng đều chật kín, và một công viên nhỏ dành cho bác sĩ và bệnh nhân đi dạo trong thời gian nghỉ ngơi mới đến. Đó là một tòa nhà cũ kĩ xây dựng rất lâu rồi, gạch tường xám mốc, bỗng nhiên làm Giản Minh nhớ đến những năm tháng khi còn nhỏ. Không có thang máy, lối đi chật hẹp, quanh co, đi lên từng tầng một, mãi cho đến tầng cao nhất mới thấy đập vào mắt bảng chữ màu đỏ khoa Nội tiết to tướng.

Trực tiếp bước vào phòng y tá, các cô ý tá mặc áo blouse trắng, đi giày vải chạy tới chạy lui như thoi đưa, bận đến nỗi bước chân gần như không chạm đất, nhưng bận rộn một cách có trật tự. Giản Minh đưa giấy nhập viện ra, cô y tá gầy gầy nhìn có vẻ rất có sức sống và nhanh nhẹn, thở dài một cái thật mạnh với Giản Minh, “Hết giường rồi chị ơi…”. Cô ấy chỉ ra hành lang, ra hiệu Giản Minh tự qua đó xem để kiểm chứng rằng cô không nói dối. Khoảng cách từ phòng y tá cho đến phòng trực ban của bác sĩ nằm ở trong góc, hai bên hành lang dài thật dài đó đều là giường bệnh, giường bệnh và giường bệnh…

Giản Minh không nói nên lời, có thể nói lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy bản thân mình giống như một miếng thịt nằm trên thớt, phó mặc cho số phận, lần ly hôn với La Thế Triết cũng không đến nỗi tuyệt vọng như thế này.

Y tá trưởng cũng chẳng cần biết Giản Minh có ý kiến gì hay không, về cơ bản, cô ấy mới là người điều phối chính ở khoảng không gian một màu

https://thuviensach.vn

trắng toát nơi đây, hét lên với y tá, “Kê thêm giường bệnh, 106…”.

Cái gọi là 106 đó, là một chiếc giường đơn giản thấp tè, Giản Minh gật đầu chào hàng xóm của mình, giường 105, một cụ bà mập mạp, đi lại không tiện, móm mém cười với cô. Cụ bà hỏi thăm, “Này, con gái, nhà cháu ai bị bệnh đấy?”.

Một câu nói làm Giản Minh muốn rớt nước mắt, đến đây nằm viện đa phần đều là người già từ năm sáu chục tuổi trở lên, chắc hiếm người trẻ tuổi như cô nhỉ? Sáu mươi tuổi, ít nhất con cháu cũng đầy nhà rồi, nếu có chết, chắc cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nhiều? Nhưng tầm tuổi này của cô mà chết, phải tính thế nào đây? Đông Đông vẫn còn nhỏ như thế, cha mẹ già cả của cô vẫn chưa được cô chăm sóc ngày nào. Đến giờ này phút này, Giản Minh chợt phát hiện ra, bình thường thì cảm thấy căm hận thế giới này quá lạnh lùng thờ ơ, chia bè kết phái, trần trụi thô tục đến mức làm người ta thấy phẫn nộ, nhưng một khi có cơ hội để cô nói lời tạm biết với thế giới này, cô lại có chút gì đó không đành lòng.

Cụ bà giường đối diện đó nào đâu biết được rằng, trong nháy mắt, suy nghĩ của Giản Minh đã bay đến nơi nào rồi, vẫn tha thiết hỏi, “Con gái, là mẹ con bệnh hay cha con bệnh vậy…”.

“Không phải, người bị bệnh là cháu. Cha mẹ cháu vẫn khỏe lắm ạ.” Liếc thấy nét mặt kinh ngạc, thương cảm trong đôi mắt của cụ bà, Giản Minh cảm thấy ngại ngùng hơn nữa, đành phải chống chế, “Bệnh mãn tính mà, con người rồi ai cũng bị thôi, khống chế lại, có khả năng sẽ khỏi bệnh…”.

Cụ bà thôi hết kinh ngạc, thái độ trở lại bình thường, phều phào phụ họa theo, “Đúng rồi, còn trẻ mà, không sao đâu…”.

“Giường 106 đâu?”, một bác sĩ nữ dáng người nhỏ con, mặc áo blouse trắng bước qua, trắng trẻo, dịu dàng, đột nhiên xuất hiện trong không gian

https://thuviensach.vn

chật chội, lộn xộn này, giống như ánh trăng sáng chiếu rọi vào bụi cây, ngay lập tức, trong đầu Giản Minh hiện lên bốn chữ thực sự không ăn nhập gì với tình cảnh này, thiên kim nhà nghèo. Cô bác sĩ xinh đẹp cầm giấy bút, nói năng chậm rãi, rành mạch, "Giường 106, chị Giản Minh phải không? Khai hồ sơ bệnh án, tuổi tác…".

Bệnh án này vô cùng chi tiết, Giản Minh bị truy vấn đúng bốn mươi phút, từ số điện thoại, địa chỉ thường trú, đơn vị công tác, tình trạng hôn nhân, tiền sử bệnh tật di truyền trong gia đình, đến việc lúc nào thì có kinh nguyệt, tại sao lại phát hiện ra bệnh, thậm chí đến cả việc ăn uống tiểu tiện ngủ nghỉ đều bị truy hỏi một cách triệt để, cô bác sĩ xinh đẹp mới chịu thôi, "Được rồi, trước mắt cứ thế đã, nếu có gì không rõ tôi sẽ đến hỏi chị."

Tiếp ngay theo đó, giao một tập biên lai cho Giản Minh, đều phải làm xét nghiệm. Nữ bác sĩ xinh đẹp vừa "truy vấn" Giản Minh lúc nãy rất kĩ càng, giao từng tờ cho Giản Minh, chỉ cho cô phải đến những nơi nào để kiểm tra, đồng thời tự giới thiệu, "Tôi họ Mễ, là bác sĩ nội trú ở đây, có việc gì cô có thể tìm tôi, bác sĩ chủ trị cho chị họ Dương, chúng tôi cùng một tổ…".

Thời gian đau khổ này rồi cũng xong, tiếp theo chính là quang cảnh giờ ăn cơm tối. Giản Minh bị kiểm tra lượng đường trước khi ăn, y tá dặn dò Giản Minh nhớ kĩ thời gian ăn miếng cơm đầu tiên, sau hai tiếng đồng hồ, phải đo lượng đường sau khi ăn. Một ngày của Giản Minh, đầu ngón tay bị chích đến mấy lần liền, mỗi lần nặn ra một giọt máu lên loại giấy chuyên dụng cho xét nghiệm, sau đó cho tờ giấy đó vào trong một cái máy điện tử nho nhỏ, để đo lượng đường trong máu. Nghe nói theo như qui trình nhập viện, mỗi ngày ít nhất phải chích vào tay như thế khoảng bảy tám lần, tay đứt ruột xót, sao lại tàn khốc như thế này cơ chứ.

Ăn tối, ở đây không có cảnh khói tỏa nghi ngút, đèn đuốc sáng trưng như ngoài phố, có điều mỗi người một hộp cơm mang đến phòng phát nước dùng lò vi sóng hâm nóng lên, đi ngang qua giường 106, tiện thể chào luôn

https://thuviensach.vn

người bệnh mới đến, an ủi, “Đừng sợ, chúng tôi có tổ chức, có thời gian cùng nhau tổ chức gặp mặt, trao đổi với nhau. Hiểu biết càng nhiều, cô càng biết phải làm thế nào để thu xếp cho bản thân mình”.

Giản Minh kinh ngạc, “Còn có tổ chức cơ ạ?”.

“Đúng thế, chúng tôi có Hiệp hội đàng hoàng, thường tổ chức gặp nhau, không khí buổi gặp mặt rất tốt, mỗi lần đều đốt lò…”.

Anh ta chưa nói xong, một người bệnh đeo thiết bị trợ thính hét lên cắt lời anh ta, “Đốt nến thơm chứ, còn đốt lò là ở trong Toàn Chân Giáo”.

Giản Minh bật cười khì khì thành tiếng, suýt nữa thì phun hết cả sữa ra. Đúng lúc ấy, có một bác sĩ mặc áo blouse trắng, vội vội vàng vàng bước ngang qua những khoảng trống của hành lang chật chội được kê thêm đầy giường bệnh và bệnh nhân, ngừng bước và quay đầy lại, nhìn vào Giản Minh, khuôn mặt hiện rõ sự kinh ngạc. Nụ cười của Giản Minh không kịp khép lại, đông cứng trên môi, làm cho thái độ của cô trông có vẻ rất quái dị, nhưng mà, ai mà ngờ được cơ chứ? Trời ơi, Lăng Lệ? Anh không phải là bác sĩ ở khoa Ngoại sao?

Giản Minh trố mắt lên nhìn, cô vốn nghĩ rằng bản thân mình là một miếng thịt rớt trên thớt, nhưng mà cho dù là thớt hay dao, đều là môi trường xa lạ, chẳng liên quan gì đến cuộc sống trước đây của cô cả. Xa lạ, một từ vựng nghe có vẻ rất lạnh lùng, nhưng không phải hoàn toàn không có mặt tốt, không ai biết được quá khứ của bạn, cũng không có ai quan tâm đến tương lai của bạn, sống hay chết là việc của cá nhân bạn, trông có vẻ tự do tự tại, quá tốt chứ còn gì nữa. Nhưng mà, ngoài rìa thớt bỗng nhiên xuất hiện một người quen mà cũng như không quen lắm, cảm giác ấy, giống như một người sa cơ lỡ vận, quần áo lôi thôi lếch thếch gặp phải người quen nơi xứ lạ, khóc cũng không được, cười cũng không xong. Giản Minh nhất thời không biết phải xử lý tình huống này như thế nào, dốc hết tâm trí, cố gắng

https://thuviensach.vn

tìm một câu nói nào đó để bắt chuyện, nhưng càng bối rối, càng tìm không ra.

May có người bên phòng trực bác sĩ hét to, “Chủ nhiệm Lăng, điện thoại…”.

Lăng Lệ trả lời, “Qua liền.” Nhấc chân lên định đi, quay đầu lại nhìn Giản Minh. Giản Minh định thần lại, định chào hỏi đàng hoàng, nhưng Lăng Lệ không cho cô cơ hội, vội vàng liếc nhìn con số treo trên tường phía đầu giường của Giản Minh, cũng không biết nói to lên với ai, “Báo cáo kết quả kiểm tra của giường 106 đã có chưa?”, liền vội vàng chạy về văn phòng.

Giản Minh vò đầu, báo cáo kết quả xét nghiệm? Cô vừa mới nhập viện, vẫn còn chưa bắt đầu, tại sao một bước lên trời, cho ra bản báo cáo là sao?

Lăng Lệ không phải không muốn nói chuyện với Giản Minh, có điều là nhiều bệnh nhân ở đó quá, thôi đành bỏ qua. Nếu như người bệnh biết được mối quan hệ quen biết giữa bác sĩ và bệnh nhân thì khi xử lý một vài vấn đề chi tiết, cho dù không hề có tư lợi, cũng sẽ bị quy kết là có tư lợi, làm ầm lên, sẽ rất khó coi, đặc biệt trong tình hình thiếu giường bệnh trầm trọng như hiện nay. Quay về phòng trực ban, trước hết phải tìm Mễ Lợi, sinh viên của mình, “Mễ Lợi, bệnh án của giường 106 đâu rồi?”. Anh cần phải biết được, ai trong gia đình Giản Minh mắc bệnh.

Bác sĩ Mễ đưa hồ sơ bệnh án qua, “Thầy đúng là cái gì cũng biết, qua bên phòng Môi trường họp mà còn biết ở đây thêm giường 106, còn biết bệnh nhân được phân cho nhóm em nữa chứ?”.

Lăng Lệ ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp, nhất thời không nói gì, một lúc sau, nói qua loa, “À, có gặp Uông Mẫn.” Uông Mẫn là y tá trưởng phụ

https://thuviensach.vn

trách công việc phân phòng cho bệnh nhân, đưa chị ấy ra làm lá chắn chắc chắn có hiệu quả.

Vấn đề ở chỗ, thực ra bác sĩ Mễ chỉ nói đùa một câu thôi, không hề có ý định tìm hiểu kĩ hơn, cô chường ra một khuôn mặt đau khổ, mệt mỏi muốn chết, “Em đã làm gần mười tám tiếng đồng hồ rồi, chủ nhiệm, em có thể về được chưa ạ?”.

Lăng Lệ gật đầu bảo được, rót cho mình cốc nước, nghiên cứu bệnh án giường 106 trước đã. Cái gì? Bệnh nhân chính là Giản Minh sao? Trong gia đình không ai có tiền sử mắc bệnh tiểu đường, cô bị tiểu đường không phải do di truyền, đối với cô, thực sự là quá trẻ. Nhớ lại cảnh tượng cùng ăn bánh kem, uống cà phê hôm trước, lần cùng đi xe buýt về nhà, Giản Minh nói, không có thời gian nấu cơm tối, vớ được cái gì ăn cái đó, Lăng Lệ không khỏi hối hận, lần đó đáng lẽ phải nói cho cô ấy biết bánh ngọt cực kỳ không thích hợp để thay cho bữa tối thì tốt biết mấy.

Nhớ lại hình ảnh lúc nãy trong hành lang, cô Giản với nụ cười vô cùng rạng rỡ, nhìn “nổi bật” giữa các cụ già, Lăng Lệ không khỏi cảm thấy xót thương, sự tươi trẻ và rạng ngời của cô nếu như bị tàn phai vì thời gian chữa bệnh lâu dài, như vậy chẳng phải rất đáng tiếc hay sao? Là bạn của nhau, anh có trách nhiệm giúp đỡ cô, nhất định phải giúp đỡ cô. Anh tính toán những chi phí khi làm các xét nghiệm cần thiết thay cô, không biết cô có thể thanh toán được bao nhiêu, theo tình hình trước mắt, nếu như giai đoạn điều trị đầu tiên bắt buộc phải tiêm Insulin, chi phí sẽ càng nhiều hơn. Anh vẫn còn nhớ Giản Minh đã từng nói, mục tiêu của cô chính là tìm được một căn nhà và công việc thích hợp để đón con trai về ở cùng, bỗng nhiên ngã bệnh, còn là bệnh mãn tính, liệu có ảnh hưởng đến tiến độ hướng về mục tiêu của cô ấy không? Trong quá trình điều trị, ai chăm sóc cho cô ấy đây?...

Lăng Lệ tính toán xong những đầu việc cần làm, bước ra khỏi phòng trực ban thì đã là mười giờ tối. Bóng đèn chính ở hành lang đã tắt, chỉ còn

https://thuviensach.vn

những bóng đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ hắt ra. Bệnh nhân trên hành lang, đa phần đều đã ngủ rồi, nam nữ có cả, mặc dù nói rằng hạn chế đừng để họ nghỉ ngơi cùng một chỗ, tuy nhiên do hoàn cảnh bắt buộc, vẫn xảy ra tình trạng lộn xộn như thế, bảo vệ sự riêng tư cá nhân có vẻ rất khó khăn. Lăng Lệ thả nhẹ bước chân, tay cầm áo khoác, bước nhanh qua lối đi giữa hai hàng giường bệnh.

Giản Minh ở giường 106, nằm quay mặt vào tường, khuôn mặt nhìn nghiêng trông rất bình yên, sống mũi cao, thẳng và đẹp, trong hành lang lộn xộn này, trông cô giống như một đóa cúc trắng quật cường, nghiêng mình nở bung trên đám đá sỏi ngổn ngang, hình ảnh đó đập vào mắt Lăng Lệ, tại sao lại có cảm giác như cần được che chở? Nhìn mái tóc cô đen nhánh một cách tự nhiên, chưa từng uốn nhuộm buông xõa trên chiếc gối màu trắng, có cảm giác mượt mà như tơ, thật không ngờ, tóc cô ấy lại dài như vậy, bình thường chỉ thấy cô ấy cột tóc đuôi ngựa ra phía sau, rất khó nhìn thấy hết. Không hề dự báo trước, đột nhiên lại rơi vào trong tim của Lăng Lệ, là câu hát của La Đại Hựu, “Bàn tay anh đã từng luồn qua mái tóc em”, anh giật mình, bước chân của anh ngập ngừng bên giường số 106, sau đó lại đi như bay, ngày mai anh sẽ tìm thời gian nói chuyện với cô.

Lăng Lệ đã đi xa, Giản Minh mở to đôi mắt, ngẩn ngơ trước bức tường không được coi là sạch sẽ cho lắm. Cô biết, người có bước chân vội vã lúc nãy, nhưng đi ngang cô lại có chút ngập ngừng là ai. Đối với Lăng Lệ, Giản Minh cảm thấy có chút gì đó đáng tiếc, anh ấy là bác sĩ khoa Ngoại hay bác sĩ khoa Nội đều không quan trọng, Giản Minh chỉ cảm thấy trước đây rất thoải mái, lâu lâu họ lại gặp nhau, bởi vì là người không quen, cho nên hai người đối xử với nhau rất thoải mái, yên tâm khi nói chuyện. Nhưng bây giờ, trong nháy mắt, mối quan hệ của họ đã trở thành mối quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ, đại khái là rất khó có thể quay trở lại cái thời ngoài mặt thì có vẻ xa cách, nhưng vẫn có thể tâm sự, giao lưu vui vẻ như ngày xưa rồi nhỉ?

https://thuviensach.vn

Nhưng nói cho cùng, sự tồn tại của Lăng Lệ không có mối quan hệ gì với cuộc sống thiết thực của cô, việc làm cấp bách trước mắt, việc mà làm cho cô rầu rĩ là, bây giờ đổ bệnh ra như vậy, chắc chắn phải chi ra nhiều tiền thuốc men, cứ cho là lần này cô có thể giải quyết được, nhưng sau này thì sao?

Còn Đông Đông nữa, hai ngày nữa là đến cuối tuần, cô phải đi thăm Đông Đông, nằm viện như thế này phải nói sao với con trai đây? Phải tìm lý do gì để xin được nghỉ phép với Đông Đông? Ngoài Đông Đông ra, nói thế nào với cha mẹ mình, trực tiếp nói cô bị bệnh tiểu đường hay sao? Quan niệm và tính tình của cha mẹ cô, chà, Giản Minh cứ nghĩ đến việc đó lại cảm thấy cái đầu như muốn vỡ tung ra.

Còn về tương lai, bệnh mạn tính, uống thuốc trường kỳ, không biết khi nào thì có biến chứng, cô phải sống chung với bệnh tật như thế nào đây, để sống nốt quãng đời còn lại?

Cô vốn dự định sẽ đổi công việc khác, tìm nhà, đón Đông Đông ở bên La Thế Triết về. Nhưng đồng lương cô kiếm được từ công việc đó có đủ để chăm sóc cho Đông Đông, đồng thời cũng để chăm sóc cho sức khỏe của mình hay không? Căn nhà cô mua, liệu có tiện đường cho Đông Đông đi học không? Phải làm thế nào đây? Không kìm được, nước mắt của Giản Minh lăn ra nơi khóe mắt, khi có quá nhiều, quá nhiều câu hỏi “Làm thế nào bây giờ” mà không giải quyết được, sao cô dám đổ bệnh như thế chứ? Hay là, bởi vì không thể gánh vác hết quá nhiều câu hỏi “Làm thế nào bây giờ?, nên cô mới đổ bệnh ra nhỉ? Nói tóm lại, tất cả những việc này đều vượt qua sức chịu đựng của cô.

Có đôi lúc, con người ta có thể tiếp tục sống được, có lẽ là bởi vì có khả năng tự ru ngủ mình, tạm thời lừa dối bản thân, để vượt qua từng đêm dài đằng đẵng. Sau đó, Giản Minh nghĩ rằng, có thể cô sẽ tìm được một công việc và một nơi ở tốt thì sao? Dần dần sẽ được tăng lương, mỗi tháng thu nhập hai vạn… Nghĩ mãi, nghĩ mãi, đến hơn nửa đêm cô mới chìm vào

https://thuviensach.vn

giấc ngủ. Sáng hôm sau dậy sớm, phải qua khu chẩn bệnh xếp hàng siêu âm, một công đoạn mà khó khăn lắm mới hẹn trước được, sau đó xếp hàng chụp CT, rồi sau đó…

Ai ngờ được sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn, việc siêu âm rõ ràng đã được hẹn trước lại không làm được, y tá trực ở đó bảo chưa nộp tiền, Giản Minh năm lần bảy lượt trình bày cô đã đóng viện phí đầy đủ. Nhân viên ở đó cũng thiếu kiên nhẫn, chỉ nói một câu với Giản Minh, “Quay về nơi nhập viện kiểm tra lại.”

Giản Minh khóc không ra nước mắt, hỏi, “Thế lượt siêu âm của tôi thì thế nào? Sau khi tôi quay lại có được làm ngay không?”.

Nhân viên lắc đầu, lạnh lùng, vô tình.

Hàng người xếp hàng dài dằng dặc phía sau Giản Minh nôn nóng thúc giục, “Rốt cuộc là có chuyện gì thế? Chuyện gì mà lắm thế? Nhanh lên một chút được không?”.

Giản Minh không muốn làm ảnh hưởng đến thời gian của người khác, suy nghĩ một lúc quyết định quay về nơi nhập viện hỏi lại. Cầm lấy đơn xét nghiệm chạy về phòng y tá của khoa Nội tiết, tìm cô y tá đang gõ gõ đánh đánh gì đó trước máy vi tính, “Xin lỗi, làm phiền một chút, tôi có đến đằng kia siêu âm, nhưng họ nói tôi chưa đóng tiền, bắt tôi phải quay về đây hỏi lại.”

Y tá trả lời ngay lập tức, “Ồ, có khả năng chúng tôi chưa đăng ký, đợi một chút, tôi kiểm tra lại xem…”.

Giản Minh lau mồ hôi trên sống mũi, người tốt thiệt đó, nói nghe có vẻ nhẹ nhàng quá, hại cô chạy tới chạy lui đổ mồ hôi hột giữa trời lạnh như thế này.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ và chủ nhiệm Đường Nhã Nghiên đang đứng bên trong phòng y tá, anh biết sáng sớm nay Giản Minh ra ngoài làm xét nghiệm rồi, quay trở về sớm như thế này, là đã làm xong rồi hay sao? Đôi mắt anh hơi cụp xuống, một công đôi việc, vừa nghe chị Đường bàn về việc đó, gần đây có nhiều bệnh nhân và người nhà bệnh nhân bị mất tiền và đồ dùng, vừa nghe giọng nói của Giản Minh phía ngoài kia, ồ, hóa ra là do phòng y tá sơ suất, cho nên việc siêu âm của cô vẫn chưa tiến hành, hơn nữa lại hủy lượt khám này của cô, phải xếp hàng lại từ đầu.

Nhìn thấy y tá sắp giải quyết xong cho Giản Minh, Giản Minh chuẩn bị đi, Lăng Lệ dẫn Đường Nhã Nghiên đi ra phòng ngoài, Lăng Lệ định dặn dò y tá, gọi điện thoại nói cho phòng siêu âm bên kia một tiếng, đừng hủy lượt siêu âm của cô, xét cho cùng là lỗi của phòng y tá bên này. Anh nói với chị Đường, “Ngày mai không phải chị đi họp sao? Nói với giám đốc bệnh viện một tiếng, tăng cường thêm cho kho Nội tiết thêm hai bảo vệ thôi.”

Đường Nhã Nghiên thì thầm, “Mai chú đi họp, sáng mai chị phải khám bệnh.”

Ánh mắt phía sau cặp kính của Lăng Lệ hướng về phía Giản Minh, “Em khám bệnh, chị đi họp, đừng có đổ oan cho em suốt ngày bảo vệ học sinh, coi chị như siêu nhân.”

Đường Nhã Nghiên nở nụ cười rất đẹp, đối với đứa em khóa sau này của mình, cô luôn có tình cảm gì đó không rõ ràng, cô không muốn tình cảm đó lớn dần lên, nhưng lại không nỡ để nó chết trong lòng, rắc rối là thế.

Về phương diện này Lăng Lệ có chút khờ khạo, trừ phi bản thân anh có ý nghĩ nào đó, để điều chỉnh tần số cho thích hợp, nếu không anh chẳng bao giờ cảm thấy được bản thân mình là một con chim nhỏ đậu trên cành cây, có khả năng trở thành mục tiêu của ai kia, anh cười ha hả mấy tiếng

https://thuviensach.vn

theo người chị học khóa trước của mình, đồng thời không hề có ý định chê bai dáng người cao to của mình đứng ở phòng y ta rất chiếm chỗ, rất phiền toái, anh lắc lư đi về phía y tá.

©STE.NT

Giản Minh nhìn thấy Lăng Lệ và nữ bác sĩ bên cạnh anh, nữ bác sĩ này không phải là chuyên gia khám bệnh hôm trước bắt cô nằm viện đây sao? Cô còn nhớ bác sĩ này lúc đó còn gọi điện cho ông Lăng làm nũng nữa kìa, bà xã của Lăng Lệ sao? Đẹp đôi quá. Giản Minh gật đầu chào Lăng Lệ, rồi vội vàng rời khỏi phòng y tá luôn quay cuồng vì bận rộn này. Lăng Lệ đứng trầm ngâm nhìn theo bóng lưng của Giản Minh mấy giây, nói với y tá, "Phiếu đăng ký của giường 106 lúc nãy là do bên mình quên báo phải không? Cô gọi điện thoại sang bên đó được không, giải thích với phòng siêu âm bên kia một chút, đừng hủy lần khám của giường 106."

Y tá trưởng chớp mắt, "Phòng siêu âm bên kia chắc chắn sẽ nạt nộ, trừng mắt với tôi cho mà xem."

Lăng Lệ làm ra vẻ e ngại, lo lắng, "Thì tôi sợ người ta tố cáo thôi."

Y tá trưởng xảo quyệt: "Nhìn dáng vẻ hiền lành, chất phác của 106, e là không đâu."

Lăng Lệ ngôn từ chân thành, tình ý sâu xa, "Cẩn tắc vô áy náy. Hơn nữa, ai bảo chúng ta làm sai nào?". Từ trước đến nay, anh không có kiểu phân biệt y tá, bác sĩ, những người làm trong khoa Nội tiết, gọi chung một từ, chúng ta.

Y tá trưởng bị thuyết phục, nhấn số điện thoại, Lăng Lệ trực tiếp nghe cô ấy nói chuyện xong với phòng siêu âm mới yên tâm, hơn nữa được thế lấn tới, "Báo cáo xét nghiệm hôm qua gửi đi phải giục họ một tiếng, đừng kéo dài thời gian…". Anh nghĩ, sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ

https://thuviensach.vn

phải sử dụng cho hết danh hiệu bác sĩ hiền lành nhất mà phòng y tá đã bình chọn cho anh.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Giản Minh quay về phòng siêu âm để kiểm tra, nghe thấy loa phát thanh đang gọi số của cô, lượt khám lúc nãy không bị hủy sao? Cô vui mừng khôn xiết. Có điều, cho dù như thế, khi cô hoàn thành các thể loại kiểm tra thì cũng đã ba bốn giờ chiều rồi. Cơm trưa, cô đành mua hai cái bánh bao nhân rau lót dạ. Phát hiện cuộc sống ở bệnh viện cũng tiện lợi đấy chứ, ăn cơm đã có nhà ăn, nơi ở đã có giường bệnh, giải trí đã có ti vi, vận động đã có công viên nhỏ, giao lưu đã có vô số bệnh nhân, khi bị choáng váng đã có ngay bác sĩ qua cấp cứu cho bạn, chỉ cần có nơi ở, trả đủ viện phí… Hướng suy nghĩ này không được tích cực cho lắm, nhưng thực sự đã làm dịu lại nỗi bất an và sốt ruột trong lòng cô.

Khi cô nằm trên chiếc giường 106 ngoài hành lang khoa Nội tiết, Giản Minh mới cảm thấy tỉnh người, thỏa mãn thở ra một hơi, chạy cả ngày mệt quá, đồng thời cũng thán phục sự thích ứng của bản thân, bây giờ không cảm thấy đau khổ như tối hôm qua nữa. Bác sĩ Mễ xinh đẹp ngay lập tức đến tìm Giản Minh, nói cho cô biết căn cứ theo kết quả báo cáo kiểm tra của cô, đã kê thuốc cho cô, đợi một chút phải truyền thuốc, nhắc nhở Giản Minh không được đi đâu cả. Còn chỉ cho cô bảng tuyên truyền trên hành lang khuyên Giản Minh đến đó xem một chút, tìm hiểu, học cách sắp xếp việc ăn uống ngủ nghỉ sao cho hợp lý, đồng thời xin ý kiến của Giản Minh, sắp xếp cho cô điều trị bằng Insulin trước, giảm lượng đường trong máu cấp tốc, chi phí tương đối cao, hỏi Giản Minh có đồng ý hay không…

Giản Minh nói nghe theo sự sắp xếp của bác sĩ, cô vẫn chỉ muốn làm miếng thịt nằm trên thớt. Liếc mắt nhìn chiếc quần jean của bác sĩ Mễ, màu

https://thuviensach.vn

của chiếc quần đó rất đặc biệt, cô rất thích, liền hỏi bác sĩ Mễ, “Màu của chiếc quần jean này quá đẹp, mua ở đâu thế? Bao nhiêu tiền vậy em?”.

“Bệnh nhân giường 106 rất vui tính.” Bác sĩ Mễ quay trở lại phòng trực ban, cười vui vẻ nói với Lăng Lệ, “Phó chủ nhiệm Lăng, cô ấy thích chiếc quần jean này của em.” Bác sĩ nội trú bị tôi luyện cho xây xẩm mặt mày, chẳng có thời gian kết bạn với những người khác giới để ngắm nhìn họ, khó khăn lắm mới có một cô Giản Minh, bị cuộc sống xô đẩy cho nghiêng ngả, chẳng thèm quan tâm đến sự sống và cái chết nữa, vẫn còn có thể để ý đến bác sĩ mặc quần jean màu gì, đồng thời không tiếc lời khen ngợi, làm Mễ Lợi sướng đến phát điên lên, coi Giản Minh là tri kỉ của mình, nói huyên thuyên không nghỉ, “Người đẹp 106 nhìn rất thanh tú, khí chất vừa điềm đạm vừa thuần khiết.” Cũng không biết dây thần kinh nào có vấn đề, hoặc là ở một bộ phận nào đó bị chập mạch, cô xoa xoa hai bàn tay với nhau, chường mặt qua, “Chủ nhiệm, cô ấy cũng ly hôn một thân một mình, thầy và cô ấy hợp lại thành một đôi với nhau được không?”.

Lăng Lệ đang ngập đầu trong đống hồ sơ bệnh án, vốn dĩ chẳng thèm để ý đến cô học trò của mình, nào ngờ cô nhảy từ chuyện quần jeans sang chuyện này, dọa anh suýt nữa làm gãy cây bút trong tay, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn cô ấy. Có điều Mễ Lợi nhanh nhẹn, thông minh, hoạt bát, nhưng bản chất rất thật thà, lại hay buôn chuyện. Lăng Lệ nhìn thẳng vào tờ báo cáo nói lẩm bẩm, “À, bận chết đi được…”.

Lăng Lệ ngẩn ngơ một lúc, lại tiếp tục vùi đầu vào hồ sơ bệnh án và một đống báo cáo kiểm tra, bắt buộc phải quen dần với loại người như Mễ Lợi, từ trước đến nay đều như thế, bày việc ra, rồi vứt lại một đống ở hiện trường, chạy mất hút.

Hết giờ làm, Lăng Lệ bước đi trên hành lang ồn ào, nhốn nháo, ánh mắt tự động tìm Giản Minh, giường 106 không có người, cô đang ở bên bảng tuyên truyền, không biết đang nói chuyện gì với mấy cụ ông cụ bà, bộ quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng đó khoác trên người cô, cỡ quần áo đó

https://thuviensach.vn

hơi lớn, rộng thùng thình, nhưng lại làm nổi bật vòng eo thon, dáng người thanh mảnh. Lăng Lệ còn chú ý đến cả xương quai xanh ẩn hiện sau cổ áo đang hé mở ra của cô, nhỏ nhắn đáng yêu. Mái tóc đen được cô buộc thoải mái sau đầu, những sợi tóc không được buộc chặt rơi xuống trước trán, trên cổ, hai bên má, làm cho khuôn mặt cô càng trở nên vô cùng thanh tú, dịu dàng như ngọn liễu. Khả năng bắt chuyện của cô cũng giỏi quá, Lăng Lệ nhìn thấy cô cầm bình truyền thuốc mệt rồi, có cụ bà còn giúp cô cầm giùm, chà, cũng không sợ người ta làm bể. Lấy cớ đi vào phòng y tá, nở nụ cười khiêm tốn mà ấm áp, tiến lại gần, "Ồ, mọi người tập trung ở đây làm gì thế?".

Giản Minh cười rạng rỡ, "Giảng bài cho em, nói cho em biết mỗi bữa cơm ăn bao nhiêu, những gì có thể ăn được, những gì không thể ăn được."

Lăng Lệ cầm lấy bình thuốc của Giản Minh, nói, "Cái gì cũng có thể ăn được, có một vài thứ có thể ăn nhiều, có một vài thứ chỉ được nếm vài miếng. Điều quan trọng là làm sao điều chỉnh cho thích hợp."

Giản Minh cho là phải, "Thế nên em đang ghi nhớ lượng calo gì gì đó của mấy loại thực phẩm này, nói đúng ra, đây thật sự là một môn học." Nhẹ nhàng thở dài một hơi, đưa tay cầm bình thuốc ở trong tay Lăng Lệ, "Em đúng là đi một ngày đàng, học một sàng khôn."

Lăng Lệ có thể hiểu được sự lo lắng, phiền muộn của người bệnh khi lần đầu tiên biết mình bị bệnh mãn tính, an ủi, "Có nhiều người sau khi xảy ra biến chứng mới biết mình mắc bệnh tiểu đường, tình trạng hiện nay của em khá tốt, không cần phải lo lắng." Đang định nói thêm vài câu phòng y tá gọi Giản Minh đi đo lượng đường trong máu, Lăng Lệ đành chịu, phải công nhận rằng hôm nay anh lại không cách nào để nói chuyện với cô được nữa.

Về nhà, đón xe buýt, thời gian Lăng Lệ ra khỏi văn phòng vốn đã hơi trễ một chút, cho nên giờ cao điểm cũng đã qua, người trên xe không còn đông như cá hộp, anh dễ dàng tìm thấy chỗ ngồi, vừa hay, đúng vị trí mà

https://thuviensach.vn

hai người đã từng ngồi bên nhau. Thật đáng tiếc, sau lần hôm đó, bây giờ không còn cơ hội để có thể ngồi nói chuyện như trước đây, chỉ tình cờ gặp nhau vài lần, vội vàng chào hỏi nhau trong đám đông, gật đầu mỉm cười, có điều, chỉ thời gian trong nháy mắt, cô đã trở thành bệnh nhân của anh. Mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, không biết khi họ có mối quan hệ bệnh nhân và bác sĩ đó, còn có cơ hội ở bên nhau như trước đây không? Nếu như không thể có thì cũng đáng tiếc thật, Lăng Lệ mím môi, đúng thế, rất đáng tiếc. Sâu thẳm nơi trái tim hiện ra hai từ, không ngờ lại là hai từ "bỏ lỡ".

Nếu như không còn được gặp nhau như trước đây, nhìn nhau qua vách kính và vô số bánh kem trang trí đủ màu sắc, hoặc được uống ly cà phê đã thức tỉnh linh hồn và ý chí của anh mà cô đưa trên xe buýt, lại hoặc là, một ngày nào đó anh gặp phải khó khăn, không còn ai sẽ cho anh mượn tiền và ô nữa cả, đúng thật đã bỏ lỡ nhau thật rồi.

Bữa tối, Giản Minh căn cứ vào kiến thức đọc trên bảng tuyên truyền và kiến thức mà những người bệnh bạn nói cho cô biết, cuối cùng cũng ăn được một bữa ăn cho ra trò ở nhà ăn, nhiều rau xanh, một lượng cá vừa đủ, ít cơm. Sau đó đến tiệm tạp hóa gần nhà ăn mua mấy loại dầu tắm và gội đầu, nếu như cần ở lại bệnh viện mấy ngày, những thứ này đều rất cần thiết, tắm rửa, thay quần áo, giặt quần áo, phơi quần áo. Bận rộn với mấy việc đó xong cũng đã đến thời gian đi ngủ, nằm trên giường, cô tưởng tượng đây là hoạt động dã ngoại của trường đại học dành cho người lớn tuổi, đêm nằm nói chuyện trong một cái lều, nói mãi nói mãi, rồi cô cũng thiu thiu ngủ, mãi cho đến khi nghe thấy âm thanh rù rù như côn trùng kêu của chiếc máy in bận rộn vang lên, Giản Minh mới cảm thấy mọi thứ vẫn ổn cả, ổn cả.

Trước khi ngủ, Giản Minh nhận được điện thoại của Đông Đông. Đông Đông nói, "Cô giáo dạy thủ công dạy bọn con gấp hoa hồng giấy, bông hoa hồng giấy con gấp được cô giáo chấm điểm cao, mẹ, thứ bảy tuần này khi mẹ đến đón con, con sẽ tặng bông hoa đó cho mẹ. Cô giáo nói, hoa hồng tượng trưng cho tình yêu của con đối với mẹ." Giản Minh mừng chết

https://thuviensach.vn

đi được, “Được rồi, thứ bảy gặp nhé, cục cưng của mẹ, mẹ cũng yêu con.” Thả điện thoại xuống, Giản Minh cảm thấy rất thỏa mãn, con người cô, chỉ có chút triển vọng này thôi, chỉ cần có một chút ánh nắng là đã có thể tỏa sáng, chỉ cần có một chút mưa là cảm thấy khỏe mạnh. Thật vậy đó, cứ cho là tất cả mọi áp lực đều vượt quá khả năng mang vác của cơ thể, cô cũng sẽ cố gắng gánh vác, chỉ cần vẫn có người muốn nói với cô rằng, “Con yêu mẹ.”

Ngày hôm sau, trước khi ăn sáng phải đo lượng đường trong máu, có thấp hơn một chút, sau đó đến thời gian thăm bệnh của bác sĩ, cuối cùng Giản Minh cũng đã gặp được bác sĩ Dương, bác sĩ chủ trị cho cô, có điều bác sĩ chủ trị không được nhiệt tình cho lắm, chỉ có ba chữ, “Vẫn tốt lắm,” rồi quay người bỏ đi. Chỉ có bác sĩ Mễ, người mà được cô gọi là thiên kim nhà nghèo mỉm cười với cô, nụ cười cực kỳ có thiện ý.

Sự lạnh lùng của bác sĩ chủ trị làm cho mọi ý định của cô bị dập tắt. Thực ra cô muốn hỏi, có thể xin phép rời khỏi bệnh viện một ngày không? Ngày mai là thứ bảy, cô muốn đi thăm Đông Đông. Thôi thì thăm dò tình hình xung quanh vậy, hỏi những người bạn nằm viện cùng, “Có thể rời khỏi bệnh viện một ngày được không?”.

Câu trả lời là không thể nào được, chưa nói đến việc bác sĩ, y tá đồng ý hay không đồng ý, trên người Giản Minh có móc một thiết bị để chích Insulin, trước ba bữa ăn, y tá sẽ bổ sung thuốc vào đó, Giản Minh lại không biết thao tác đó, đây chính là trở ngại lớn nhất. Bây giờ đang là thời gian điều trị, không phải thời gian chơi đùa cho vui.

Giản Minh lặng lẽ không biết nói gì, cũng đúng, trong thời gian điều trị, tốt nhất đừng có gây thêm phiền toái gì, nhưng mà thật sự là cô rất nhớ Đông Đông, trăn trở suốt một ngày, Giản Minh quyết định ngày mai tìm cơ hội chuồn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ khám bệnh thay cho Đường Nhã Nghiên, suốt cả ngày hôm nay không nhìn thấy Giản Minh đâu cả, lúc tan tầm đi ngang qua hành lang, Lăng Lệ đưa mắt tìm kiếm 106 một cách tự nhiên, cô ngồi trên giường đọc sách, đọc rất chăm chú, Lăng Lệ không tiện làm phiền, hơn nữa đi với anh còn có Đường Nhã Nghiên nên đành phải đi qua một cách lặng lẽ. Ngày mai anh đi thăm bệnh, thế nào cũng có cơ hội, Lăng Lệ nói với mình như vậy.

Đáng tiếc là trong lần thăm bệnh ngày hôm sau, anh cũng không nhìn thấy Giản Minh, mãi cho đến khi anh thăm bệnh xong, viết xong ghi chú cho bệnh nhân, cũng chẳng nhìn thấy Giản Minh đâu. Trước mười giờ, thì không cần phải nói với Mễ Lợi, Lăng Lệ tìm cớ đi ra ngoài hành lang mấy lần. Thật là tội nghiệp, anh làm như thế cũng có dễ dàng gì đâu? Trong phòng trực ban của bác sĩ có nhà vệ sinh riêng, trong phòng trực ban của bác sĩ có bình nước, phích điện riêng, ấy thế mà anh cứ phải chạy đến nhà vệ sinh dành cho bệnh nhân, đến phòng phát nước lấy nước sôi pha trà, cũng khó tìm ra cái cớ để đi lắm, biết không hả? Nhưng không biết Lăng Lệ đã lượn tới lượn lui bao nhiêu vòng, nói tóm lại là Giản Minh vẫn chưa quay về. Lăng Lệ đành phải giở hồ sơ bệnh án của Giản Minh ra, tìm số điện thoại di động của cô, gọi một lần, khóa máy, gọi hai lần, khóa máy, gọi n lần, vẫn khóa máy! Anh ghi lại địa chỉ của Giản Minh, nhưng mà bây giờ đi thì có chút gì đó khoa trương quá, đợi thêm một chút nữa vậy.

Buổi chiều, Lăng Lệ tìm sinh viên của mình, cố gắng giả vờ như anh không thấy sốt ruột mấy, hỏi với giọng bình thường, “106 đã về chưa?”.

Mễ Lợi thấp thỏm không yên, nói nhỏ, “Vẫn chưa ạ, em gọi điện thoại mấy lần rồi, đều khóa máy. Lần này rắc rối to rồi đây, dụng cụ tiêm Insulin trên người Giản Minh không hề rẻ, nhỡ khi chị ấy mang theo cái đó bỏ trốn, biết đi đâu tìm chị ấy đây? Tiền cọc viện phí chị ấy nộp hôm trước chưa đủ để trả cho dụng cụ đó đâu”.

https://thuviensach.vn

Điều mà Lăng Lệ quan tâm khác với Mễ Lợi, nói đi nhắc nói lại, “106 lần đầu tiên dùng Insulin, nhỡ khi xảy ra hiện tượng hạ đường huyết, bản thân cô ấy không biết phải xử lý thế nào, sợ sẽ xảy ra chuyện.”

Mễ Lợi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không truy cứu trách nhiệm của cô là tốt rồi, cô nhỏ bé như thế này không mang nổi nhiều áp lực như vậy đâu, thế là an ủi sếp mình, “Phó chủ nhiệm Lăng, thầy không cần phải lo lắng, có thể là đi ra ngoài gặp ai đó, nhỡ khi có chuyện gì, bên cạnh chị ấy có người đi cùng, nhất định sẽ đưa chị ấy đến bệnh viện gần nhất. Hơn nữa, theo bệnh tình trước mắt của Giản Minh thì cũng chưa chắc sẽ bị hạ đường huyết đâu ạ.”

Những lời nói của Mễ Lợi không hề làm cho Lăng Lệ cảm thấy thoải mái, còn làm cho tâm trạng của anh nặng nề hơn, đi ra ngoài gặp ai được nhỉ? Anh có nghĩ đến việc Giản Minh đi gặp con trai, nhưng với tình hình trước mắt của Giản Minh, cô ấy có thể gọi chồng cũ của mình đưa con đến thăm cô là được rồi, không cần phải rời khỏi bệnh viện lâu như vậy. Những lời này không được nói ra ngoài, như thế mọi người sẽ cảm thấy rất kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ mối quan hệ không bình thường giữa bác sĩ và bệnh nhân, cho nên sắc mặt của Lăng Lệ u ám đến cực điểm, người lạ không dám đến gần, những người xung quanh cũng không ai dám ho he một tiếng.

Mãi vẫn chưa thấy Giản Minh quay về, hết giờ làm việc, Đường Nhã Nghiên cũng sốt ruột không kém, trước khi về nhà còn căng thẳng dặn dò y tá, “106 quay về thì nhớ gọi điện thoại cho tôi.” Mọi người cũng chỉ biết trả lời “dạ” một tiếng chứ không biết làm sao… Trong lòng cũng thấp thỏm không yên, 106 trông có vẻ thật thà, thanh tú, nhã nhặn thế kia, nếu mang theo dụng cụ tiêm Insulin bỏ trốn thì biết làm thế nào?

Lăng Lệ tới nhà ăn cơm tối trước, rồi quay về văn phòng uống tách trà nóng, dù sao anh cũng cố gắng dùng hết cách để kéo dài thời gian nhưng không thể kéo dài thêm nữa, cuối cùng nó cũng thể hiện ra việc anh, một người đàn ông độc thân, nhàm chán không có việc gì làm, ly hôn chưa bao

https://thuviensach.vn

lâu đã có thể về nhà được rồi đấy. Anh không về nhà ngay lập tức ngồi trong khuôn viên của bệnh viện, cũng may đã hơn tám giờ tối mà nên ở đây ít người qua lại, nếu không anh thật sự chẳng biết giải thích thế nào về hành vi kỳ cục của mình. Anh định ngồi đây đến chín giờ, sau chín giờ sẽ về đến nhà ở của Giản Minh tìm cô ấy.

Đất trời lạnh giá, ánh trăng mờ ảo như sương khói, Lăng Lệ chờ đợi Giản Minh, sốt ruột không chịu được liền lục tìm điếu thuốc trong túi xách ra hút. Anh ít khi hút thuốc, trừ khi quá mệt cần hút một điếu cho tỉnh người, gói thuốc Đại Trung Hoa này không biết được cất vào túi từ tháng nào năm nào nữa. Để lâu quá, mùi vị cũng đã thay đổi, Lăng Lệ vừa kẹp điếu thuốc đã biến mùi đó, vừa nghĩ rằng chắc là do Giản Minh giận anh, giận anh không bố trí giường nằm cho cô, để cô nằm ở hành lang, phụ nữ thường có tính nhỏ nhen, cho nên cô dứt khoát mang theo dụng cụ tiêm Insulin bỏ đi. Nghĩ đến việc đó, Lăng Lệ không kìm lòng được nắm chặt tay thở dài, đáng lẽ anh phải hiểu ra điều đó từ sớm mới phải, khi cô ấy đối xử lạnh nhạt với anh, anh phải nghĩ ngay đến điều này chứ, rõ ràng trước đây đối xử với nhau khá tốt, cô còn cho anh cà phê để uống nữa… Dưới những cành cây trơ xương trong khuôn viên nhỏ, trên chiếc ghế lạnh băng, Lăng Lệ tự đưa ra giả thiết, tự đưa ra kết luận, tự thở dài, nhất thời còn cảm thấy đau lòng. Mãi cho đến khi một bóng người đi qua hàng trúc chịu rét rất giỏi đó lọt vào tầm nhìn của anh, ôi trời, Giản Minh, cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Lăng Lệ định hét lên, đại loại những câu nói có thể thể hiện được tâm trạng của anh như, “Giản Minh, cô đứng đó cho tôi!” Có điều đột nhiên Giản Minh ngẩng đầu lên nhìn thấy anh, giật mình, lấy tay ôm ngực, khuôn mặt hiện rõ sự kinh sợ, rõ ràng có tật giật mình, “Xin lỗi, bác sĩ Lăng, em không cố ý.”

Mất tích đúng một ngày trời còn nói “không cố ý”? Lăng Lệ rất muốn nổi cơn tam bành, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp, hoảng hốt của Giản

https://thuviensach.vn

Minh trong lòng lại không chịu được, cố gắng giữ phong độ của các quý ông an ủi cô, “Xin lỗi, làm cho em sợ, không sao chứ?”.

Giản Minh xấu hổ đến nỗi không biết chui vào đâu, “Em không sao”. Ngước rèm mi lên liếc nhìn Lăng Lệ, rồi tinh thần lại chùng xuống, nói thêm một câu, “Xin lỗi.” Rõ ràng là cô có ý định muốn trốn đi ngay bây giờ, nên nói úp úp mở mở cho qua chuyện, “Em… em phải về khoa Nội rồi, hôm nay vẫn chưa truyền thuốc.”

Lăng Lệ buột miệng nói, giọng điệu mang chút trách móc và phẫn nộ, “Ồ, em cũng biết việc đấy cơ à?”.

Giản Minh ước gì có một lỗ nẻ nào đó để chui xuống, tiếp tục, “Bác sĩ Lăng, thật sự rất xin lỗi.”

Lăng Lệ hỏi thăm, “Em rốt cuộc là có chuyện gì thế? Không nói gì với ai đã tự ý trốn khỏi bệnh viện? Em biết không, mang theo Insulin đi lang thang khắp nơi như vậy rất nguy hiểm, em mới vào thuốc được hai ngày, lại không hiểu có thể xảy ra chuyện gì, nhỡ khi hạ đường huyết rồi bị sốc, em có thể mất mạng như chơi đấy.”

Giản Minh sợ hãi, “Không phải em bị đường huyết cao sao? Sao bây giờ lại ra đường huyết thấp rồi?”.

“Đó là bởi vì…” Lăng Lệ giảng cho Giản Minh nghe một phần chuyên ngành của mình trong khoảng mười phút, mới thở dài một hơi, “Bây giờ em đã hiểu chưa?”.

Giản Minh hình như chưa hiểu lắm, “À, hiểu một chút.”

Lăng Lệ cũng không hy vọng cô nàng này sẽ hiểu hết ngay lập tức, tạm thời tha cho, “Được rồi, bây giờ em nói cho anh biết, vì sao tự ý rời khỏi bệnh viện? Còn khóa máy di động?”.

https://thuviensach.vn

“Em đi thăm con trai.” Giọng nói của Giản Minh có vẻ như bất lực, cũng có chút gì đó như muốn lấy lòng để được tha thứ vì đã thành thật khai báo, “Anh đừng giận, bác sĩ Lăng, em thật sự không có ý định không chào hỏi ai mà đi, nhưng em cũng không biết phải làm thế nào. Định xin phép các anh, nhưng mà đoán chắc là các anh cũng sẽ không đồng ý, em lại không muốn để con trai em biết mẹ nó bệnh phải nhập việc, bắt cha nó phải dắt nó đến bệnh viện thăm em, cho nên em mới tự ý rời khỏi bệnh viện. Đoán rằng các anh sẽ gọi vào máy di động của em, cho nên…”. Thực sự là đuối lý, giọng nói của Giản Minh mỗi lúc một nhỏ lại, “Cho nên cố ý khóa máy di động.”

“Hóa ra là như thế.” Ồ, thì ra là đi với con trai, Lăng Lệ có thể hiểu được tâm trạng này của Giản Minh, nhưng mà những việc cần dạy dỗ vẫn phải tiến hành dạy dỗ thôi, “Làm sao em có thể kết luận là bọn anh sẽ không đồng ý để em đi? Ít nhất cũng phải nói một tiếng, cùng nhau bàn bạc chứ, thế nào cũng có cách giải quyết.” Anh cảm thấy rất thương tiếc xót xa, “Đáng lẽ trước mỗi bữa cơm cần phải bổ sung thêm vào sáu gam thuốc, bị em đảo lộn hết lên, hôm nay rõ ràng không thể nào vào thuốc theo kế hoạch được nữa. Đúng rồi, em ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi, có điều ăn cực kì ít, không dám ăn nhiều.”

Lăng Lệ ân cần nhắc nhở, cái kiểu lảm nhảm, không ngại phiền phức, giống như Đường Tăng trong phim Tây du ký, “Không phải đã nói với em là mỗi bữa cơm nhất định phải ăn đúng giờ, ăn đúng số lượng cho phép sao? Ăn không đúng giờ, không đúng số lượng cho phép sẽ làm cho đường huyết không ổn định, đường huyết không ổn định sẽ ảnh hưởng đến công năng của thận…”. Lại giảng thêm năm phút bài học nghĩa vụ, liếc nhìn đồng hồ, mới nói, “Được rồi, anh đưa em về khoa Nội, em thực sự đã làm mọi người ở phòng y tá hoảng hết cả lên rồi đấy.”

Giản Minh vừa lo vừa ngại, vô cùng sợ sệt, “Các cô ấy sẽ xử tội em thế nào đây?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ giả vờ phẫn nộ, “các cô ấy sẽ tắm rửa cho em, đưa em đến phòng phẫu thuật của khoa Ngoại mổ xẻ, làm món sườn chua ngọt.”

Cuối cùng Giản Minh cũng không cảm thấy căng thẳng như trước đó nữa, cười, khóe môi nhướn lên, giống như mảnh trăng non cong cong, ngọt ngào.

Thấy Giản Minh cười, Lăng Lệ cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, đưa cô ấy về khoa Nội, tốc độ rất chậm, như kiểu đi dạo bộ, nói chuyện phiếm, “Con trai em mấy tuổi rồi? Đúng rồi, anh nhớ hình như tên là Đông Đông thì phải?”.

“Bảy tuổi.” Giản Minh nói, “Em và cha nó li hôn khi nó mới năm tuổi.”

“Nghĩ không ra con trai em lớn như vậy đấy.” Lăng Lệ nhẩm tính tuổi của Giản Minh, “Hình như em chưa đến ba mươi tuổi.”

“Dạ, sinh viên năm ba em có Đông Đông.” Giản Minh không nói kĩ, chủ yếu là cũng không biết phải nói kĩ như thế nào.

Lăng Lệ hình như không có ý định hỏi cho đến cùng, “Sau đó em không đi học tiếp à?”.

“Dạ, lúc đó em và cha của Đông Đông vội vàng kết hôn, cuộc sống sau khi kết hôn chủ yếu tập trung cho con cái và gia đình, những việc khác nhất thời không lo hết được.”

“Rất có dũng khí.” Lăng Lệ khen ngợi, “Người bình thường sẽ lựa chọn vứt bỏ đứa con đi.”

“Cũng không phải là có dũng khí, mà là ngốc thì phải, lúc đó bọn em cảm thấy rằng, vứt bỏ đi như thế thì rất tội nghiệp đứa bé.” Giọng nói Giản

https://thuviensach.vn

Minh thê lương, “Nhưng mà sự thật là sau khi bọn em kết hôn với nhau, đứa bé đó còn tội nghiệp hơn.”

Lăng Lệ bắt đầu cảm thấy, anh cứ hỏi kĩ như thế sẽ làm cho Giản Minh cảm thấy không vui, anh thử an ủi, “Nếu như không có tình cảm với nhau, cứ kéo dài cuộc hôn nhân thì có khả năng đứa trẻ sẽ tội nghiệp hơn.”

“Chủ yếu là Đông Đông và mẹ kế không hợp nhau lắm, mà em lại không có bằng cấp, không có kinh nghiệm trong công việc, không thể nào tạo ra một cuộc sống mới, đón Đông Đông về ở cùng để tiện bề chăm sóc, đây chính là nguyên nhân tại sao em nhất định phải đi thăm nó. Việc vui nhất trong tuần của nó chính là, chờ đợi đến ngày thứ bảy hoặc chủ nhật, em và nó có thể gặp nhau.” Giản Minh lấy trong túi áo ra một cành hoa hồng bằng giấy cho Lăng Lệ xem, “Nè, cái này con trai tặng em, tác phẩm môn thủ công của nó, Đông Đông rất khéo tay, từ nhỏ đã thích vẽ tranh và gấp giấy. Nó nói với em rằng, cô giáo dạy thủ công dạy nó gấp hoa hồng giấy, được cô cho điểm cao, nó muốn thứ bảy này em đi gặp nó, sẽ tặng cành hoa hồng giấy này cho em.” Lời lẽ của Giản Minh rất dịu dàng, chân tình, “Con trai có mong muốn như thế, thật sự em không thể nào không tác thành tâm nguyện của nó được. Em biết rõ mà còn cố tình vi phạm, biết là sau khi em bỏ trốn nhất định sẽ làm cho các anh khó xử, có điều, đối với em, thực sự không còn lựa chọn nào khác…”. Giản Minh nhìn vào đôi mắt của Lăng Lệ, cùng khuôn mặt vô cùng thư sinh nhưng không thiếu sự cương nghị, giọng điệu cực kỳ chân thành, “Vô cùng xin lỗi.”

Những ngọn đèn bên ngoài khu nội trú của bệnh nhân khoa Nội tỏa ánh sáng mờ ảo, chiếu lên mái tóc đen của Giản Minh, làm nền cho màu sắc thuần khiết của đôi mắt, Lăng Lệ cảm thấy mình sắp rơi lệ đến nơi, gượng cười để che giấu, “Không cần cảm ơn, giải thích rõ là được rồi, lần sau nếu xảy ra chuyện như vậy thì có thể bàn với anh, đừng tự mình ra quyết định nữa.” Ngừng một lúc, nhấn mạnh, “Thật sự là không cần phải áy náy.”

https://thuviensach.vn

Cầm lấy bông hoa hồng giấy trong tay Giản Minh, “Anh cũng biết gấp giấy, gấp hoa mai, con hươu và con báo là giỏi nhất.” Không biết trời xui đất khiến thế nào, Lăng Lệ nói, “Tìm một ngày nào đó để trổ tài với con trai em một chút mới được.” Vừa nói ra câu đó, Lăng Lệ kêu lên phải dừng lại, tiếp theo chắc sẽ là hẹn thời gian, như thế có thích hợp không? Cứ giống như một buổi hẹn hò ấy.

Có điều đối với Giản Minh, những lời nói này bay vào tai cô lại trở thành một lời nói khách sáo có chút gì đó thân mật mà thôi, cô sẽ không cho là thật gật đầu cảm ơn, “Được thôi, có cơ hội sẽ cho Đông Đông qua học với anh.” Móc điện thoại ra xem giờ cáo từ, “Em lên trước đây bác sĩ Lăng nhé, cảm ơn anh!”.

Hả, chỉ vậy thôi à, không có hẹn hò gì sao? Nhưng thực sự là đã rất muộn rồi, phải để cô ấy đi lên, “Ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại.” Giản Minh quay người định đi, Lăng Lệ gọi cô lại, “Cái đó, Giản Minh này, về giường nằm, hiện nay thực sự đang quá tải.”

“Em biết mà.” Giản Minh nhìn sắc mặt của Lăng Lệ, cuối cùng cũng hiểu ra, “Em biết mà, anh đừng phiền lòng vì điều nay, quy định thế nào cứ làm theo thế ấy, nhiều người lớn tuổi hơn em không phải cũng phải nằm hành lang sao? Nếu có giường cũng phải bố trí cho họ trước.”

Lăng Lệ chỉ có thể gật gật đầu, “Ừ, em lên trước đi.” Thực ra, anh chỉ muốn nói thêm với cô vài câu nữa thôi. Ánh mắt dõi theo bóng Giản Minh bước lên cầu thang, Lăng Lệ lấy điện thoại ra, lúc này mới phát hiện quên trả bông hồng giấy Đông Đông tặng lại cho Giản Minh, suy nghĩ một lúc, tạm thời giữ ở đây, ngày mai trả vẫn còn kịp. Anh cầm điện thoại gọi cho y tá, nói với y tá trực ban, anh có gặp 106, nguyên nhân 106 tự ý rời bỏ bệnh viện cũng đã hỏi rõ rồi, quả thực là có nhiều điều khó nói nên mới gây ra chuyện đó, bảo y tá đừng hỏi nhiều, phải tranh thủ thời gian vào thuốc cho

https://thuviensach.vn

Giản Minh. Sau đó gọi điện thoại thông báo cho Đường Nhã Nghiên. Xử lý xong những việc đó, trên đường ra bến xe buýt, Lăng Lệ tự hỏi trong lòng, không biết có phải anh đã quá sốt sắng không, vượt quá chức trách của một bác sĩ đối với bệnh nhân? Đáp án là đúng thế, thực sự là hơi có một chút, có điều… Lăng Lệ sờ vào chiếc nhẫn cưới vẫn chưa tháo ra trên ngón tay, trái tim đập loạn nhịp.

Chủ nhật, Lăng Lệ dậy sớm đi làm, cầm trên tay chỉ số kiểm tra đường huyết của Giản Minh, so với kết quả dự tính thì không được lý tưởng lắm, hy vọng hôm nay sẽ có tiến bộ hơn một chút. Khi Lăng Lệ dẫn bác sĩ và sinh viên đi thăm bệnh trên hành lang lộn xộn, ồn ào đó, cũng nói với Giản Minh như vậy, ý tứ sau lời nói, vẫn cứ có chút đáng tiếc vì hôm qua Giản Minh không vào thuốc như lời bác sĩ dặn. Tính tình Giản Minh rất tốt, gật đầu hứa hẹn lần sau sẽ không tùy tiện như thế, cố gắng phối hợp với quá trình điều trị của bác sĩ, nhìn thì có vẻ giống như cái gì cũng hiểu hết. Lăng Lệ tỏ ra bình thản nhưng trong lòng lại sốt ruột, cô ấy thật sự hiểu hay là giả vờ hiểu đây?

Rời khỏi chỗ cô đi qua giường bệnh tiếp theo, Giản Minh chạy theo, “Xin lỗi, làm phiền một chút, chà…”. Cô rất thẹn thùng, nói với Mễ Lợi, “Hôm qua chị ra ngoài cả ngày, có thể vì lạnh quá, nên hơi bị cảm, y tá nói bị cảm sẽ ảnh hưởng đến đường huyết, lúc nãy chị quên nói với em, cho nên, cho nên…”.

Cho nên Mễ Lợi giương mắt lên nhìn Lăng Lệ, làm ơn đi mà, bác sĩ chủ nhiệm đang ở đây, một bác sĩ nội trú như em đây chỉ là con tép riu, có việc gì chị cứ trình bày với cấp trên chứ, ánh mắt nói rằng, phó chủ nhiệm Lăng, em không ý định cướp vị trí của bác sĩ đâu nhé, tại vì 106 không hiểu rõ vấn đề. Mà 106 không chịu hiểu vấn đề đó cứ rụt rụt rè rè cười với bác sĩ xinh đẹp, chờ sự hướng dẫn của Mễ Lợi. Đối với Giản Minh, người bác sĩ xinh đẹp này cực kỳ tốt, không làm ra vẻ quan cách, có cảm giác an toàn.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ chỉ cảm thấy chóng mặt, cô ấy muốn bỏ trốn là bỏ trốn, anh không hề xử lý cô, chưa xong, muốn có thuốc cảm lại đi tìm sinh viên của anh, hoàn toàn không coi anh ra gì mà, anh trầm giọng nói, “Được rồi, tôi sẽ kê đơn thuốc cảm cúm cho cô.”

Giản Minh vẫn chưa hiểu ra vấn đề, chỉ liếc nhìn anh một chút, lại quay qua Mễ Lợi, vẫn dịu dàng như trước, “Cám ơn em.”

Mặc dù nói là chủ nhật nhưng Lăng Lệ vẫn rất bận rộn, vừa tiếp nhận một bệnh nhân có bệnh tình rất nghiêm trọng, một phụ nữ thôn quê, bị bệnh tiểu đường nên mu bàn chân bị loét như tổ ong, ở quê y tá tay nghề không cao, lại không sát trùng kịp thời, một bàn chân sưng phồng lên, lở loét chỗ đen chỗ tím, không ngừng chảy mủ, hơn nữa lại hôi thối kinh khủng. Bởi vì hai đầu hành lang sắp xếp giường bệnh cho bệnh nhân nam, ở giữa dành cho bệnh nhân nữ, cho nên người phụ nữ thôn quê này được xếp ngay bên cạnh giường của Giản Minh, nằm quay đầu lại với Giản Minh. Y tá trưởng Vượng Mẫn rất chiếu cố đến phó chủ nhiệm Lăng, không xếp bệnh nhân này vào nhóm của anh, xếp về nhóm của Đường Nhã Nghiên. Vượng Mẫn thì thầm với anh, “Lần này 106 chắc phải phát khóc lên thôi, nhìn cô ấy trông có vẻ õng ẹo, thật thà, chà, chị cũng chẳng còn cách nào khác, thật sự không biết phải xếp vào chỗ nào.” Lăng Lệ cũng lo lắng, lần này sợ cô ấy khóc thật.

Bệnh nhân mới đến quả thật làm người ta lo lắng, Giản Minh cũng không thích, nhưng cô có thể làm gì được đây? Có ai muốn sống như vậy đâu? Không có lòng tự trọng, bị người khác chê bai. Nhưng mà ai dám đảm bảo bản thân mình mai này sẽ không như thế? Giống như cụ ông mất thính giác bên tai trái nói với cô, “Trong máu của chúng ta có độc, nó chảy đến nơi nào trong cơ thể, chỗ đó sẽ có vấn đề.” Giản Minh thở dài, nếu có một ngày nào đó, bàn chân của cô cũng trở nên giống như thế, bản thân cô chắc cũng căm phẫn đến chết đi sống lại ấy chứ, nhưng mà lại bất lực với mọi thứ, từ bụng ta suy ra bụng người, cứ ở tạm như thế đi, để cho tâm hồn

https://thuviensach.vn

được thanh thản. Lúc nào rảnh xuống tiệm tạp hóa dưới lầu mua một chiếc khẩu trang, lúc nào cảm thấy thực sự chịu không nổi thì đeo vào.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đợi truyền nước xong thì đã đến giờ ăn trưa, Giản Minh xuống nhà ăn dưới lầu ăn cơm trưa, đi dạo trong công viên nhỏ rồi mới quay về khi nội trú của khoa Nội, ở góc cầu thang của khoa thận tiết niệu bất ngờ gặp hai người không thể nào ngờ tới, La Thế Triết và Tô Mạn? Mọi người đều sửng sốt, La Thế Triết và Tô Mạn cùng quan sát Giản Minh, hai người cùng đồng thanh, “Cô bị làm sao thế?”.

Giản Minh sợ quá bật cười, chế giễu một cách không biết điều, “Thật đúng là vợ chồng.” Chà, không giấu được rồi đây. Hỏi ngược lại, “Hai vợ chồng tại sao lại ở đây?”.

La Thế Triết từ trước đến nay vẫn ít nói, trong giao tiếp, lời nói, hành động đều là kiểu mẫu của việc uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, luôn bị chậm hơn Tô Mạn nửa nhịp, vẫn là Tô Mạn trả lời Giản Minh trước, “Cha tôi bệnh, phải nhập viện.”

Giản Minh kinh ngạc, “Có nghe nói huyết quản tim của cha cô không ổn lắm, tại sao lại nằm ở Khoa thận?”.

Tô Mạn vô vọng nói, “Di chứng, tuổi cao rồi, không thể nào tránh được.”

Giản Minh quan tâm, “Ông cụ vẫn ổn chứ?”. Cô không cố tình khách sáo, từ sau khi trở bệnh phải nhập viện, cô đều hy vọng tất cả mọi người xung quanh được sống khỏe mạnh.

https://thuviensach.vn

Tô Mạn vẫn luôn rất cứng rắn, “Trước mắt vẫn được coi là ổn định.” Nhìn thấy Giản Minh còn đứng trên cầu thang, cô kéo La Thế Triết đứng vào bên trong một chút, muốn Giản Minh đi lên cùng nói chuyện, “Sao chị lại ở đây? Bệnh à? Hôm qua đưa Đông Đông đi chơi không phải vẫn bình thường đó sao?”.

Giản Minh đành phải thú nhận, “Bệnh tiểu đường, phải nhập viện điều trị, hôm qua bỏ trốn khỏi bệnh viện một ngày.”

Tô Mạn và La Thế Triết lại đồng thanh lần nữa, “Bệnh tiểu đường sao?”. La Thế Triết nhíu mày, giọng điệu rõ ràng đang trách cứ, “Giản Minh, em làm cái trò gì thế hả? Em năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Giản Minh hiểu chứ, đối với một người theo đuổi sự hoàn mỹ như La Thế Triết, chỉ có quan tâm đến cô một chút thôi, còn lại phần nhiều là cảm thấy đáng tiếc vì cô trở thành một người gần như vô dụng, cô đáp, “Yên tâm, em biết cách chăm sóc bản thân.”

Giọng nói của La Thế Triết càng trở nên khắc nghiệt hơn, “Em trẻ như thế này mà đã để mình mắc bệnh tiểu đường, còn nói những câu như biết chăm sóc bản thân, có sức thuyết phục không?”

Tô Mạn liếc nhìn La Thế Triết, trong ánh mắt có điều gì mà Giản Minh không thể nào hiểu được, có điều Giản Minh biết phải xử lý thế nào, trừ phi bắt buộc, cô sẽ không bao giờ cố sống cố chết bám lấy La Thế Triết, cô nói dịu dàng, “Được rồi, Thế Triết, em sẽ chú ý.” Nói lảng sang chuyện khác, “Hai vợ chồng đã ăn cơm chưa?”.

Lăng Lệ đứng ở cầu thang bên dưới tầng Giản Minh đang đứng. Anh vừa đi hội chẩn về, nhìn thấy Giản Minh đi phía trước, thầm nghĩ trong lòng đây chính là cơ hội để nói chuyện, nên không đi về hướng nhà ăn để ăn trưa nữa, đuổi theo Giản Minh. Nào ngờ đuổi đến tầng lầu của khoa thận, Giản Minh còn gặp phải bạn bè nữa. Lăng Lệ không cố ý đứng đây

https://thuviensach.vn

nghe Giản Minh và bạn bè nói chuyện, chỉ muốn đợi Giản Minh chào hỏi bạn bè xong, anh mới có cơ hội. Có điều, cái người đàn ông tên La Thế Triết kia, thái độ nói chuyện với Giản Minh thật là một suy nghĩ len lỏi vào tâm trí anh, người tên La Thế Triết kia có phải là chồng cũ của Giản Minh không? Chắc chắn là như thế, bạn bè bình thường sẽ không dám nói năng như thế, sẽ không, cũng không cần thiết phải như thế.

"Chị ở lầu này luôn à?", Tô Mạn nói, "Em và Thế Triết tiễn chị lên trước."

"Không cần." Giản Minh từ chối, "Tôi có bệnh gì đâu, chạy nhảy được, vận động được, về cơ bản là một người mạnh khỏe, hai người mau đi ăn chút gì đi, còn nhiều việc phải làm lắm đấy."

La Thế Triết kiên trì, "Để bọn anh đưa em về trước."

Giản Minh chống cự, "Không cần thật mà…"

La Thế Triết không nói nữa, anh lịch sự lùi lại một bước. Giản Minh hiểu rất rõ, đây là sự kiên trì hiếm có của người chồng cũ, anh đang đợi cô dẫn đường. Vấn đề ở chỗ cô căn bản không muốn cho bọn họ nhìn thấy cảnh cô nằm ở hành lang. Lòng tự trọng trước đây của cô đã bị họ cướp đi gần hết, bây giờ có cần phải nhận sự thương hại của họ nữa không? Hơn nữa, bệnh nhân chảy mủ hôi hám nằm cạnh giường cô, cô dám cá rằng La Thế Triết và Tô Mạn nhất định sẽ chịu không nổi. Muốn tìm một cái cớ nào đó để từ chôi, giọng điệu áp bức của La Thế Triết đã vang lên, "Giản Minh, có vấn đề gì à?".

"Không phải." Không phải là hèn hạ khuất phục, mà là cảm thấy thôi kệ đi, người đương nhiệm La phu nhân bị mùi hôi của cả hành lang hun cho muốn đào tẩu ngay khi lâm trận, anh, La tiên sinh có đi được không đây? Giản Minh thản nhiên, trầm tĩnh, "Thế Triết, Tô Mạn, khoa Nội tiết nằm ở tầng trên cùng…".

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ nghĩ rằng mình nên đi ăn trưa trước, anh thấy đói rồi, trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng bước chân lại tự động bước đi theo hai người phụ nữ và một người đàn ông trước mặt. Anh chỉ tò mò muốn biết La Thế Triết rốt cuộc là người như thế nào, đương nhiên, còn cả quý cô Tô Mạn kia nữa. Bước chân anh không nhanh không chậm, đi không gần quá cũng không xa quá, âm thầm đánh giá người đàn ông phía trước kia, nhìn cũng có vẻ là nhân tài đấy, mặt mũi anh tuấn, tính cách lạnh lùng, trầm ổn, ung dung thong thả, nhìn là biết ngay làm ở một cơ quan lớn nào đó, chắc chắn là làm lãnh đạo, người không ở cấp bậc đó không thể nào tôi luyện được ngữ khí quyết đoán, ung dung, mạnh mẽ vang dội trong lúc nói chuyện như vậy được. Còn về Tô Mạn, giống hệt như con gái cưng của một gia đình giàu có, cô và La Thế Triết trông có vẻ như một đôi kim đồng ngọc nữ. Bên tai loáng thoáng, trên đường đi nghe Giản Minh nói chuyện với Tô Mạn, "Cô và Thế Triết đi rồi, ai chăm sóc cha cô?".

Tô Mạn trả lời, "Có mẹ em với y tá riêng. Hơn nữa anh trai em ở New Zealand cũng sắp về."

"Thế thì tốt quá rồi." Giản Minh an ủi, "Cô đừng quá lo lắng, ông cụ nhìn thọ lắm, chắc chắn không có việc gì đâu…".

Khóe môi của Lăng Lệ không kìm được nở nụ cười, miếng ngọc bích trong gia đình nhỏ này là Giản tiểu thư, mặc dù không phải cành vàng lá ngọc như người ta, nhưng ứng đối cũng được đấy chứ. Lăng Lệ không biết đấy thôi, đối với Giản Minh, không thể nói rằng đã vứt bỏ được hết quá khứ, nhưng cứ chính trực như thế thì chẳng có lợi ích gì cho bản thân mình cả, cuộc sống chẳng phải vẫn phải hướng về phía trước đó sao? Rõ ràng cô biết bản thân mình và Tô Mạn rất khác nhau, không cách nào coi ngang bằng như nhau được, không cần đem bản thân mình ra so sánh nữa, nghĩ thông suốt như vậy rồi thì con người ta cũng sống vô tư được một chút. Không biết bác sĩ Lăng có ý định gì không, tự nhiên bây giờ lại đưa người ta ra so sánh với nhau.

https://thuviensach.vn

Không ngoài dự đoán của Giản Minh, vừa bước chân vào khoa Nội tiết, Tô Mạn chịu không nổi ngay, “Chuyện gì thế này, mùi gì thế nhỉ?”. Vội vàng giơ tay bịt mũi bịt miệng, chỉ để hở đôi mắt đẹp đến hoàn mỹ, chẳng hề có chút khuyết điểm nào nhờ mascara và phấn mắt, đứng ngây người ra, trợn tròn mắt trước hành lang ồn ào và nhốn nháo. La Thế Triết cũng bị làm cho sợ hãi, “Giản Minh, em ở phòng nào?”.

Giản Minh vẫn giữ nguyên vẻ điềm tĩnh, “Ồ, em ở hành lang, phòng bệnh đều chật kín cả rồi.” Cô nghiêng người chỉ về giường 106 ở giữa hành lang, “Nhìn thấy chưa? Là giường kia kìa.”

La Thế Triết và Tô Mạn đưa mắt nhìn nhau, lại cùng đồng thanh lần nữa, “Ngủ ở hành lang hả?”. Giọng nói của Tô Mạn thoát ra từ dưới bàn tay che mũi miệng, “Đây rõ ràng là cái chuồng heo, đâu phải chỗ ở của người.”

Tô Mạn bị kích động, nên giọng nói không nhỏ lắm, Lăng Lệ vừa chậm rãi bước từ dưới cầu thang lên nghe rõ mồn một, hơi nhíu mày, ôi, quý cô này mặc dù sử dụng tính từ rất sinh động, chính xác, nhưng sao không khách sáo chút nào hết vậy? Bỗng nhiên anh nhớ ra đã từng gặp quý cô này, ở các bữa tiệc do công ty anh trai tổ chức, nếu như không nhớ nhầm, gia đình Tô Mạn cũng kinh doanh, chủ yếu kinh doanh bên bộ phận lắp các thiết bị điện máy cho các công trình, tiền tài, gia thế rất vững, có hợp tác làm ăn với công ty anh trai. Lăng Lệ đoán rằng quý cô Tô Mạn không nhớ anh, bởi vì xét cho cùng mỗi lần anh đều bị ép tham gia, cho nên chỉ lộ diện một chút rồi chuồn.

Đối với thái độ của Tô Mạn, Giản Minh không chấp nhất, lịch sự phụ họa theo, “Thì vậy, nhưng mà giường bệnh đang quá tải nên chẳng còn cách nào.” Cô khuyên nhủ La Thế Triết, “Tô Mạn không quen, mau đưa cô ấy xuống đi, đừng để cô ấy phải chịu đựng ở đây nữa.”

Đôi lông mày của La Thế Triết nhíu lại sắp thành hai sợi dây thừng đến nơi rồi, muốn nói gì đó thì phải, nói ít nói nhiều với Giản Minh đều

https://thuviensach.vn

không thích hợp lắm, chần chừ một lúc rồi quyết định chăm sóc đến bà xã mình trước rồi nói sau, quay sang dìu Tô Mạn, “Chúng ta xuống trước đi.”

Ai ngờ Tô Mạn lại không đi, muốn ra tay giúp đỡ Giản Minh, móc chiếc điện thoại Vertu được trang trí bằng kim cương, nữ vương cực kì tức giận, nhấn số điện thoại, “Em tìm giám đốc bệnh viện, bắt ông ấy phải cho chị một phòng bệnh.”

Lăng Lệ đã bước đến phía sau lưng ba người này, nghe những lời ấy, biết là bây giờ có đưa Ngọc Hoàng ra đây cũng không tác dụng, không còn phòng là không còn phòng, nhưng mà rõ ràng là anh phải quay trở về văn phòng ngay lập tức. Dáng người cao ráo, ngọc thụ lâm phong, cử chỉ ung dung tự tại, “Xin lỗi, làm phiền tránh đường, mọi người đứng chắn cả lối đi.”

Ba người đứng phía trước nhường đường, Giản Minh quay đầu nhìn Lăng Lệ, rất tự nhiên, “Chào bác sĩ Lăng.”

Lăng Lệ gật đầu mỉm cười, nụ cười nhìn cứ giống như kiểu “Nụ cười vì người mẹ hiền, vì sự bội thu của trái đất” ấy, một nụ cười chỉ riêng anh mới có, thanh khiết, đứng đắn, đi lướt qua La Thế Triết trên hành lang chật chội, ồn ào.

Tô Mạn cố gắng nói chuyện xong với giám đốc bệnh viện, lúc này đây cô đã bị mùi hôi làm cho xây xẩm mặt mày, tự cho rằng mình đã trọn tình trọn nghĩa với Giản Minh, xét cho cùng không phải người phụ nữ nào cũng có thể móc ra tám mươi vạn cho người vợ cũ của chồng mình, hơn nữa vợ cũ bị bệnh còn giúp chị ta tìm phòng bệnh, cô cũng được coi là người độ lượng đấy chứ, vội vàng rút lui, “Thế Triết, chúng ta về trước đi, để Giản Minh còn nghỉ ngơi.”

La Thế Triết nhìn Giản Minh, hình như không yên tâm lắm.

https://thuviensach.vn

Giản Minh vỗ về, “Trước mắt tình hình của em rất tốt, đường huyết đã hạ rồi, chỉ còn hơi cao một chút nữa thôi, cũng được xem là bình thường rồi, hai người yên tâm, em biết tự chăm sóc cho mình. Hai người mau đi tìm gì đó ăn đi, chăm sóc người bệnh cũng vất vả lắm.” Tiễn hai người ra đến cầu thang, “Đúng rồi, Tô Mạn này, Đông Đông chắc cũng thu xếp ổn thỏa rồi nhỉ?”.

Tô Mạn vẫn bịt miệng bịt mồm, La Thế Triết trả lời, “Yên tâm, thu xếp đâu vào đấy rồi.”

“Ờ, tốt quá, cảm ơn hai người tiễn tôi về.”

Đúng như Lăng Lệ dự đoán, anh quay về văn phòng chẳng bao lâu thì giám đốc bệnh viện gọi điện thoại đến. Lăng Lệ cung kính, khiêm tốn giải thích một lúc lâu, đây đang là thời kỳ u tối trong tháng mười hai, khó khăn của khoa Nội tiết có trời đất làm chứng, thật sự không thể nào nặn ra một giường nào trong phòng bệnh được. Trong phòng bệnh lại toàn là cán bộ về hưu, đâu thể nào tùy tiện di chuyển? Lăng Lệ nói rằng, nếu có giường bệnh nào trống ra sẽ ưu tiên bố trí vào ở ngay, nói xã giao như thế cho qua chuyện.

Buổi chiều, Lăng Lệ bỏ luôn cơm trưa, về cơ bản đã giải quyết xong toàn bộ những việc cần phải giải quyết, lừng khừng còn chưa muốn ra về, bưng ly sữa nóng, gặm vài cái bánh quy, đứng ở cửa văn phòng, nhìn ra giường 106 ở phía hành lang đằng xa kia, cô ấy đang nằm đọc sách trên giường, hình như không có gì khó chịu cả. Lăng Lệ biết sau khi bệnh nhân bị bệnh ở chân đó được bố trí nằm ở hành lang, thật sự đã làm mấy bệnh nhân khác bật khóc, có điều Giản Minh đúng là làm người ta bất ngờ, cô không khóc, làm một người có tính trầm tĩnh như Lăng Lệ đây cũng phải khâm phục và đố kị, vừa cảm phục, vừa cảm động. Anh dự định rằng, giờ ăn tối hôm nay, không đến nhà ăn riêng dành cho bác sĩ mà đến nhà ăn của bệnh nhân tìm Giản Minh. Cố gắng chờ thêm hai ba tiếng đồng hồ nữa thôi, là đã có thể tiếp cận mục tiêu…

https://thuviensach.vn

Đang vẽ ra một viễn cảnh tươi đẹp như thế thì Mễ Lợi ân cần, “Phó chủ nhiệm Lăng, hết giờ làm rồi, tranh thủ về nhà nghỉ ngơi đi, thầy nhìn lại thầy đi, bỏ qua giờ ăn cơm, lưu lạc đến giờ này mới ngồi gặm bánh quy.”

Một sinh viên khác phụ họa theo, “Đúng rồi đó, bình thường thầy có bao giờ ăn bánh quy đâu.”

Lăng Lệ né tránh, “Ồ, lâu lâu ăn một lần cũng được.”

Mọi người đều khuyên, “Thầy về nhà đi, đừng đi lang thang đâu nữa, ở đây cũng chẳng có việc gì nữa.”

Lăng Lệ gần như đuối lý không nói vào đâu được nữa, vẫn ngoan cố nói tiếp, “Thì rảnh rỗi chẳng có việc gì làm.”

Mễ Lợi thật lòng muốn tốt cho sư phụ của mình, “Rảnh rỗi ở đâu cũng tốt hơn rảnh rỗi ở đây chứ, thầy ngửi cái mùi của hành lang này đi…”. Bên này, Mễ Lợi chưa nói hết, Đường Nhã Nghiên đã gọi điện thoại đến, “Ông Lăng này, tôi đã ngủ trưa dậy rồi đấy, ông còn bận rộn ở đó hả? Mau về nhà nghỉ ngơi đi, ông phải cho học sinh của ông cơ hội tự giải quyết vấn đề chứ, đừng có suốt ngày úm bọn nó như thế được không hả? Chà, tôi nói cho ông biết, hôm nay tôi gặp em gái của bà thím tôi, vừa du học bên châu u về, được lắm, ngày nào đó…”. Lăng Lệ giả ngây giả ngô bên điện thoại, “Cái gì? Chị nói cái gì? Tín hiệu không tốt, tôi dập máy đây.” Uống hết sữa trong ly, thở dài một hơi, thôi, dẹp thôi, mọi người quậy tưng bừng như thế này, chắc không thể nào tiếp cận mục tiêu được nữa.

Thật là tội nghiệp, đến thời gian đi ngang qua 106 một mình cũng không có nữa, Mễ Lợi cũng về luôn, “Phó chủ nhiệm Lăng, hai thầy trò mình cùng về đi.” Lăng Lệ biết chắc chắn rằng, người học trò cưng này của mình muốn ra về một cách chính đáng, nên mới bắt ép anh phải về nhà. Đi ngang qua 106 với Mễ Lợi, Giản Minh đang nói chuyện điện thoại, chào

https://thuviensach.vn

hỏi anh với Mễ Lợi bằng ánh mắt ấm áp, tiếp tục nói chuyện liên hồi với người gọi điện thoại, “Đông Đông, cha và dì Mạn đều không có nhà, con ở nhà với chị Phương phải ngoan nghe chưa, phải làm bài tập đầy đủ…’. Chết rồi, bông hoa hồng giấy kia vẫn chưa có cách nào để trả lại cho cô ấy.

Xuống dưới lầu, nhìn Mễ Lợi tranh luận nhảm nhí với Lăng Lệ và các bác sĩ khác, Lăng Lệ không thể nào không ôm hận trong lòng, cái cô Mễ Lợi xúi quẩy này, hai hôm trước không phải nói anh và Giản Minh rất đẹp đôi đó sao? Nói xong rồi quên mất chắc? Làm mai làm mối nửa chừng vậy thôi sao?

Để có thể ngủ được, Giản Minh đã chuẩn bị cho mình một cái khẩu trang, nhưng mà đeo nó vào thì không thở được, không đeo thì chịu không nổi mùi hôi của hành lang này, thế nào cũng không được cả. Mà cụ bà giường bên cạnh vẫn chưa hết nhiễm trùng, lên cơn sốt cao, cũng lật qua lật lại ngủ không được, rên ư hử ư hử. Đêm hôm nay, quả thực là dài dằng dặc, không ngủ được chút nào.

Sáng sớm ra tìm bông hoa hồng giấy của Đông Đông tặng, nhưng lại không tìm thấy, Giản Minh suy nghĩ một lúc mới nhớ ra, đêm hôm trước Lăng Lệ cầm lấy xem, đoán rằng anh cũng quên trả. Tiêu rồi, một đồ vật nhỏ như thế, đối với cô là vật phẩm vô giá, nhưng đối với người ngoài lại chẳng có giá trị gì cả, chắc là bị bác sĩ Lăng quăng vào thùng rác mất rồi, Giản Minh đau khổ vò đầu, ái chà, cái tính đần độn này của cô, hết thuốc chữa rồi. Để cho mình không bị đần độn hơn nữa, Giản Minh gọi điện thoại về hỏi thăm cha mẹ, nhưng không để lộ tin tức ra, để cho cha mẹ biết trước bệnh tình của cô. Trong điện thoại cô nói dối rằng tất cả mọi thứ đều ổn cả, không cần cha mẹ phải lo lắng. Giấu được, tạm thời cứ giấu cái đã, qua khoảng thời gian này thôi là đến Tết rồi, đợi khi về thăm nhà rồi nói kĩ hơn về bệnh tình của mình.

Kiểm tra đường huyết như thường lệ, ăn sáng, đợi bác sĩ đến thăm bệnh. Sáng sớm hôm nay, Lăng Lệ đưa bác sĩ chủ trị Dương cùng đi thăm

https://thuviensach.vn

bệnh, căn cứ vào các chỉ số y tá ghi lại, đường huyết của Giản Minh cơ bản đã quay về chỉ số bình thường, đối với kết quả này, bác sĩ Dương chỉ ừ một tiếng, không có thái độ gì cả. Lăng Lệ lại nhìn Giản Minh bằng một ánh mắt đáng tin cậy và nụ cười ấm áp, "Rất tốt." Anh gần gũi đến nỗi làm Giản Minh muốn hỏi về tăm tích của bông hoa hồng giấy. Có khả năng trong lòng nghĩ như thế làm vẻ mặt giống như có việc gì đó, nếu không thì trong người bác sĩ Lăng có gắn máy chụp X quang, nên thăm bệnh xong giường của cô, Lăng Lệ đang định đi bỗng quay người lại hỏi, "Còn có việc gì sao?". Giản Minh có cảm giác sợ hãi vì những suy nghĩ của mình như bị nhìn xuyên thấu, ra sức lắc đầu, "Không có không có!". Đợi sau khi Lăng Lệ đi khỏi, cô mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chà, cô thật là vô dụng.

Khi truyền nước xong, La Thế Triết đột nhiên xuất hiện không hề báo trước, đứng bên cạnh giường, "Giản Minh, hôm nay thế nào rồi?".

"Rất tốt, đường huyết đã bình thường trở lại." Giản Minh kỳ lạ hỏi, "Tại sao chỉ có mình anh? Tô Mạn đâu?". Bình thường Tô Mạn sẽ không để cho chồng của cô ta đơn thương độc mã đến thăm vợ cũ thế này đâu.

La Thế Triết không giấu vẻ mệt mỏi, "Cô ấy và mẹ vừa mới đến thay với anh."

Giản Minh mới hiểu ra, "Tối hôm qua anh ở đây chăm sóc cha của Tô Mạn sao?".

La Thế Triết gật gật đầu, ngồi xuống bên mép giường cạnh Giản Minh, với thái độ Giản Minh gặp nhiều thành quen và vô cùng quen thuộc đó, nói, "Hôm qua anh có lên mạng tìm tài liệu về bệnh tiểu đường, từ nay về sau em nhớ phải cẩn thận ăn uống."

Lên mạng chỉ để tìm kiếm tài liệu? Mình có cần phải cảm tạ ơn nghĩa sâu đậm này không nhỉ? Giản Minh cười thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn giữ thái độ khách sáo, "Em biết rồi. Cảm ơn anh! Anh tốt bụng quá."

https://thuviensach.vn

La Thế Triết liếc mắt nhìn cô, không tranh luận vấn đề này nữa, chỉ hỏi, “Muốn ăn gì không? Để anh đi mua cho em?”.

Ôi trời đất ơi, lần này Giản Minh được yêu chiều quá mà giật mình, Giản Minh cố gắng đè nén sự kinh ngạc đó lại, “Em ăn sáng rồi. Đúng rồi, cha của Tô Mạn thế nào rồi?”

“Tình hình có vẻ không khả quan lắm, phải theo dõi thêm.”

“Ồ.” Giản Minh đáp lại một tiếng rồi thôi, quay qua giục La Thế Triết đi về, “Anh cũng mệt cả đêm rồi, mau về nghỉ ngơi đi.”

La Thế Triết chẳng động đậy, yên lặng vài giây rồi đột nhiên hỏi, “Em giục anh đi, là quan tâm anh, hay là cảm thấy anh ngồi đây bất tiện nên đuổi khéo anh?”.

Ủa? Nói thế có ý gì không đây? Những lời nói này sao chẳng giống với những lời nói ngày thường của La tiên sinh, người luôn ăn nói cẩn thận nhỉ? Giản Minh không để ý đến sự lỗ mãng của La tiên sinh, nghĩ rằng chắc anh quá mệt rồi đâm ra bị lẩn thẩn. Có điều anh đã hỏi như thế, Giản Minh cũng đành phải nói thật vậy, “Đều có!”. Cô biết rõ anh là người tinh tế, thông minh, nói dối anh sẽ phát hiện ra ngay.

La Thế Triết lại giở bản tính không lạnh lùng cũng chẳng nhiệt tình của ba trăm ngày trong ba trăm sáu mươi lăm ngày của một năm ra, “Cố gắng nghỉ ngơi, anh đi trước đây.”

La Thế Triết vừa nhấc chân bước đi, bác gái giường đối diện hỏi thăm tình hình ngay và luôn, “Chồng cháu phải không?”.

Giản Minh cười cười, không muốn phủ nhận. Mặc dù ly hôn đã lâu, nhưng không biết vì một lý do nào đó mà trừ phi cảm thấy cần thiết, cô không muốn nói cho tất cả mọi người đều biết rằng cô đang tạm thời đang ly hôn và sống đơn thân một mình. Không cần chờ câu trả lời chính xác của

https://thuviensach.vn

Giản Minh, bác gái đã khen ngợi, “Một người quá được, nhìn kiểu cách thế kia, chắc là làm ở công ty lớn lắm phải không? Nhìn bề ngoài trông có vẻ đàng hoàng, hai vợ chồng cháu đều đẹp như thế này, gene tốt, con cái chắc cũng xinh đẹp, đáng yêu lắm đây…”.

Phòng khám gọi có việc gấp, Lăng Lệ quay về, ngang qua giường 106, nghe thấy cuộc nói chuyện giữa bác gái và Giản Minh. Vừa nãy, anh nhìn thấy người đàn ông tên La Thế Triết qua đây, cho nên, anh đều hiểu được hết.

Anh hiểu được một người đàn ông nhìn thấy vợ cũ của mình sống không tốt, sẽ cảm thấy có trách nhiệm, cảm thấy áy náy trong lòng, không thể nào vứt qua một bên không thèm để ý đến được.

Anh hiểu cả nụ cười giả vờ bình yên trên khuôn mặt của Giản Minh nữa, anh cũng hiểu được cả những yếu đuối càng muốn giấu lại càng lộ ra bên ngoài trong trái tim cô, cũng hiểu rõ sự trông đợi và khát vọng về một cuộc sống bình yên, tốt đẹp sâu thẳm bên trong linh hồn cô. Đúng thế, hai người tuy không tiếp xúc nhiều, nhưng anh hiểu cô như hiểu bản thân mình vậy. Hai người đồng cảnh ngộ, chính vì thế mới hiểu nhau, không liên quan đến những yếu tố khác.

Thực ra, giống như những gì bác gái nói, chồng cũ của Giản Minh trông có vẻ là người rất tốt, không biết Giản Minh và anh ta tại sao lại phải ly hôn với nhau, lại nghĩ đến mình và Phương Nam, bình thường trông có khác gì một cặp vợ chồng hạnh phúc đâu cơ chứ, không phải cũng bằng mặt không bằng lòng, cuối cùng đường ai nấy đi hay sao? Lăng Lệ thở dài, việc ăn uống tại sao có thể kéo dài từ năm này sang năm khác, hai người thương yêu nhau mãi mãi, chẳng nhẽ thật sự là một yêu cầu xa xỉ lắm hay sao?

Cha của Tô Mạn nằm ở tầng bên dưới, làm cho Giản Minh có chút áp lực, không biết có nên xuống thăm hay không, không phải là cô muốn đi,

https://thuviensach.vn

chủ yếu Giản Minh muốn cẩn thận hơn cho mình mà thôi, cô sợ Tô Mạn kiếm cớ này để gây chuyện, làm khó dễ Đông Đông. Theo như lời của em chồng La Thế Hoa trước đây có nói, "Một khi Tô Mạn so đo cái gì, đều làm cho người khác khó có thể tin rằng đây là một nữ thạc sĩ đã từng được đi du học." Cho nên, Giản Minh quyết định đi thăm cha cô ta một lần.

Truyền thuốc xong cũng sắp đến giờ cơm trưa, Giản Minh qua phòng y tá bổ sung thêm Insulin, bắt buộc đợi thêm nửa tiếng nữa mới được ăn cơm, cô tận dụng triệt để thời gian có thể tận dụng, lợi dụng khoảng thời gian này chạy qua siêu thị bên cạnh bệnh viện mua một giỏ trái cây để làm quà khi đến thăm ông Tô. Không cần phải hoài nghi, giỏ trái cây này đúng là rất mất mặt, cuộc sống gia đình của Tô Mạn, Giản Minh là đã từng được lĩnh giáo, giống như trái dưa lưới Nhật Bản, từng miếng dưa xanh mướt mát trông rất hấp dẫn, giá mỗi trái dưa bằng tiền lương nửa năm của Giản Minh cộng lại, là loại trái cây thường xuyên bày trên bàn ăn của gia đình Tô Mạn, so với giỏ trái cây cô vừa mua này, nhìn thế nào cũng giống như tự rước lấy sự sỉ nhục. Có điều, tấm lòng của mình có Trời Phật chứng giám, không hổ thẹn với lòng, với tinh thần điếc không sợ súng, Giản Minh xách giỏ trái cây màu sắc bình thường lên khoa thận tiết niệu, chuẩn bị trước tư tưởng "vì nước quên thân".

Không hề biết cha của Tô Mạn nằm ở phòng bệnh nào, qua phòng y tá hỏi thăm trước, sau đó Giản Minh đi tìm một trong những phòng đơn mà có thể đếm trên đầu ngón tay của tầng đó. Qua cánh cửa khép hờ, có rất nhiều bác sĩ mặc áo blouse trắng trang nghiêm đang đứng ở trong đó, có vẻ như toàn các chuyên gia có tầm cỡ, Giản Minh có chút sợ sệt, đứng ở cửa, nghĩ rằng không nên vào thì tốt hơn, hướng vào bên trong vẫy tay gọi Tô Mạn.

Tô Mạn đi ra, Giản Minh nói rõ mục đích đến đây, cô ấy khách sáo cảm ơn, mời Giản Minh vào trong ngồi, Giản Minh từ chối khéo, "Bên trong có nhiều bác sĩ như vậy, không vào đâu, để lần sau đi." Hai người

https://thuviensach.vn

đứng hành lang nói chuyện mấy câu. Giản Minh hỏi tình hình của ông Tô như thế nào rồi?

Tô Mạn nói, “Huyết quản tim bị tắc nghẽn, bệnh mãn tính, thời gian uống thuốc lâu quá, không lạc quan lắm.” Cũng hỏi thăm Giản Minh tình hình thế nào rồi?

Có được kết quả giáo dục trong hai ngày ở khoa Nội tiết, Giản Minh cảm ơn Tô Mạn, “Trước đây cô hay nói với tôi, ít ăn đồ ngọt và thức ăn nhiều tinh bột đi, tôi chẳng thèm nghe, xem ra những điều cô nói đều đúng.” Cố ý chắp hai tay cung kính về phía Tô Mạn, “Hy vọng sau này cô chỉ giáo cho tôi nhiều hơn một chút.”

Nào ngờ trên gương mặt của Tô Mạn có chút ngượng ngùng, nhưng vội vàng thay đổi ngay thái độ vô cùng nhiệt tình, nhanh chóng phục thiện, “Lúc nào muốn nói chuyện cứ gọi điện thoại cho em, em rất vui khi giúp được chị.”

Sự thay đổi nhỏ trên khuôn mặt và sự chống cự trong lòng của Tô Mạn, Giản Minh có thể cảm nhận được, không khỏi hối hận, việc gì phải nói đến chủ đề đó? Người nói vô tâm, người nghe để tâm, chỉ sợ trong đầu Tô Mạn sẽ cho rằng cô có ý định mỉa mai cô ấy. Nào ngờ lại phức tạp hóa vấn đề lên như thế, Giản Minh vội vàng nói sang chuyện khác, nói thêm mấy câu. Sau đó chẳng hiểu vì sao, cả người lạnh run lên, tay chân mềm nhũn ra, mồ hôi rịn ra trên trán, trong dạ dày như bị khoét một lỗ lớn, lúc này Giản Minh mới chợt nhớ ra, cô quên ăn cơm trưa, chắc là đói rồi. Nhưng cô có nhịn đói hai ba ngày đâu, làm gì đến mức độ này? Cảm thấy sợ trong lòng, phải mau tìm cách về hỏi bác sĩ khoa Nội tiết, sau đó cáo từ Tô Mạn, “Tôi quay về trên kia đây.”

Tô Mạn rất biết lễ nghi phép tắc, “Để em tiễn chị.” Hỏi Giản Minh, “Đã giải quyết được phòng ở cho chị chưa?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh đáp, “Khoa Nội tiết thật sự không còn giường trống.” Nhìn thấy Tô Mạn có vẻ như không ngờ được, vội vàng nói, “Họ nói rồi, đợi lúc nào có giường trống, họ sẽ ưu tiên cho tôi đầu tiên.” Lời nói dối có thiện ý này làm Tô Mạn thoải mái một chút, sắc mặt cũng giãn ra đôi chút, Giản Minh thêm mắm thêm muối, “May mà có cô, nếu không chắc cứ phải nằm ở hành lang mãi thôi.”

Tô Mạn khách sao, “Có gì đâu. Đáng nhẽ em và anh Thế Triết phải lên đó thăm chị mới đúng, có điều cha em như vậy nên thật sự không cách nào đi đâu được.”

Giản Minh vốn dĩ không muốn Tô Mạn phải cảm thấy có trách nhiệm, nói luôn “Sáng nay Thế Triết có lên thăm chị rồi, chuyện nhỏ này, cô đừng để trong lòng làm gì.” Vừa nói xong, nhìn thấy Tô Mạn giương đôi mắt tròn xoe lên nhìn, Giản Minh cố gắng duy trì vẻ điềm tĩnh, “Có điều Thế Triết vội vàng về chăm sóc Đông Đông, đứng hai phút rồi đi.” Cô cố gắng cứu vãn tình hình bị cô quậy lung tung hết cả lên, “Cha cô ốm đau như thế này, đáng nhẽ tôi phải chăm sóc Đông Đông, để cô và Thế Triết khỏi phải vướng bận chuyện chăm sóc con cái. Gặp đúng dịp tôi bị bệnh, cũng nằm viện, khoảng thời gian này, vất vả cho cô và Thế Triết quá, trong lòng tôi cảm thấy rất áy náy…”. Giản Minh không biết, cô đã lau sạch “mông” của mình chưa nữa, có điều cô cũng đã cố gắng rồi, ít nhất nhìn có vẻ cũng như đã được lau sạch rồi.

Sắc mặt muốn bùng nổ kia của Tô Mạn đã dần dần trở lại trạng thái bình thường, nở nụ cười tươi rói, nhưng giọng điệu có chút gì đó lành lạnh, “Không sao đâu, chúng ta đều là người một nhà, không cần phải nói những lời khách sáo như thế.”

Việc đã đến thế này, Giản Minh chẳng còn lời nào để nói, cái sự ngu dốt ngốc nghếch của cô, cả đời này chắc hết thuốc để chữa rồi, cô đè nén lại nỗi khổ sở, “Tô Mạn, không cần tiễn nữa, quay lại chăm sóc cha cô đi, nhớ giữ gìn sức khỏe.” Nhìn theo Tô Mạn đi về phòng bệnh, Giản Minh cố

https://thuviensach.vn

lết đến cầu thang, được hai bước, cả người mềm nhũn, mồ hôi tuôn ra, ngồi bệt xuống bậc cầu thang, nỗi khổ sở và cảm giác thất bại làm cô chẳng thấy còn chút sức lực nào nữa, chỉ một chút chuyện cỏn con mà bị cô làm lớn chuyện lên như thế, chỉ hy vọng Tô Mạn đừng vì chuyện đó trút giận lên đầu Đông Đông. Nghĩ đến con, Giản Minh lại muốn khóc.

“106, ngồi đây làm gì vậy hả?” Lăng Lệ vừa đi ra khỏi Khoa thận, đứng ở cầu thàn, nhìn từ trên xuống, “106? Ủa, Giản Minh, cầu thang bẩn lắm, ngồi đó không bị lạnh sao?”.

“Cảm thấy không khỏe lắm, chẳng còn chút sức lực nào nữa.” Giản Minh ngẩng đầu nhìn bác sĩ, nhìn dáng vẻ đó giống như nước mắt có thể tuôn ra bất kì lúc nào.

Lăng Lệ nhíu mày quỳ xuống, nhẹ nhàng hỏi, “Em sao thế? Cảm thấy chỗ nào không khỏe? Đau ở đâu à? Nói cho anh biết đi.”

“Quên ăn cơm, rất đói, có cảm giác cả người cứ trống rỗng làm sao ấy.” Giản Minh hít hít mũi để quên đi ý định muốn khóc, sờ lên trán, lòng bàn tay toàn mồ hôi, cô nói với Lăng Lệ, “Em thấy lạnh, mồ hôi ra nhiều, áo quần ướt hết cả rồi.”

Lăng Lệ vô cùng nghiêm khắc, khác hẳn với con người dịu dàng úc nãy của anh, dữ dằn, “Ồ, trước đây nhẹ nhàng khuyên nhủ em mỗi ngày ba bữa phải ăn đúng giờ, đúng lượng, em đều bỏ ngoài tai hết hả?”. Vội vàng cho tay vào túi áo khoắng một vòng, lôi ra được hai cái bánh quy, nhanh chóng xé ra, nhét vào miệng Giản Minh, “Em nhớ cho kĩ, cảm giác mà em thấy bây giờ gọi là hạ đường huyết. Đường huyết quá cao, đương nhiên sẽ lấy đi mạng sống của em, nhưng mà đường huyết quá thấp, cũng sẽ nhanh chóng lấy đi mạng sống của em.” Anh nhấn mạnh lại lần nữa, “Rất nhanh!!!”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh ngoan ngoãn gặm bánh quy, cũng ngoan ngoãn trả lời, “Cảm ơn bác sĩ Lăng, em nhớ kĩ rồi, lần sau không dám tái phạm.”

Lăng Lệ hừ một tiếng, “Tốt nhất là phải nhớ kĩ.” Đứng dậy, anh giơ tay về phía Giản Minh, “Đi theo anh.”

Giản Minh không hiểu, “Để làm gì?”

“Đi ăn cơm.” Lòng bàn tay to với những ngón tay thon dài kia của Lăng Lệ, kiên định hướng về Giản Minh, “Nhanh lên một chút, giờ này, may ra chúng ta có được chút cơm thừa của nhà ăn.”

Anh ấy nói chúng ta hả, Giản Minh hỏi, “Anh cũng chưa ăn cơm sao?”. Cô không cầm lấy bàn tay của Lăng Lệ, mà túm vào cánh tay anh đứng dậy.

“Ừ, anh cũng chưa ăn cơm.” Lăng Lệ trả lời nhẹ nhàng, rất tự nhiên, đặt tay Giản Minh lên cánh tay mình, dìu Giản Minh đi theo cách đó, “Cảm thấy chóng mặt thì bảo anh.”

“Chân còn run một chút thôi, ăn bánh quy có tác dụng thật đó, thoải mái hơn lúc nãy nhiều rồi.” Giản Minh hơi cúi đầu xuống, liếc nhìn bàn tay của mình trên cánh tay Lăng Lệ, vị bác sĩ này thật sự quá lịch sự, chu đáo, anh ta ý thức được việc cô tránh tiếp xúc thân mật với anh mới nghĩ ra kiểu này sao? Chỉ một phút giây thôi, Giản Minh dời ánh mắt đến nơi khác, “Em thích bánh quy Oreo hơn.” Khiêu chiến để che giấu đi sự mắc cỡ và cảm động của cô.

Lăng Lệ đùa, “Bác sĩ già rồi, không hợp lắm với mấy thứ đồ đáng yêu đó.”

Giản Minh tiếp tục khích bác, “Không phải anh mỗi ngày ba bữa ăn cơm phải đúng giờ sao? Ngày nào giờ này anh cũng mới tới nhà ăn ăn cơm thừa sao?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ nhẫn nại, “Có thể đúng giờ được sẽ đúng giờ, nhưng luôn xảy ra việc ngoài ý muốn, công việc bận rộn mà.”

“Có thật là bận như thế thật không? Thực ra chắc là bác sĩ cứ hay tùy hứng nhỉ?”, Giản Minh gặm miếng bánh quy cuối cùng, bánh quy vị rong biển, cô thích loại này.

Lăng Lệ gần như nổi điên lên, “Người nuôi heo không có thịt heo để ăn, người trồng trà không có trà để uống, người ăn mặc đẹp đẽ thì không phải người nuôi tằm. Suốt ngày gặp những bệnh nhân như em, sống sao nổi đây trời.”

Giản Minh bị chọc cười, bên ngoài khu điều trị nội trú của khoa Nội, tia nắng chiều hồn nhiên buông rơi trên vai áo, ấm áp, dễ chịu làm người ta muốn cất bước nhảy tung tăng cùng những tia nắng. Lăng Lệ sánh bước bên Giản Minh, chăm sóc cẩn thận, dìu cô nhẹ bước, làm Giản Minh xuất hiện ảo giác rằng trước mặt anh, bản thân mình giống như lá ngọc cành vàng, như người có tước vị cao quý.

Nhà ăn chỉ còn vài món không đáng kể, đang chuẩn bị đóng cửa dọn vệ sinh, bà thím phục vụ mở ô cửa đựng thức ăn ra, dứt khoát khác thường, “Chỉ còn lại một chút này thôi, có được không?”. Nói rồi trút hết thức ăn còn lại cho Giản Minh và Lăng Lệ, sau đó vứt hai hộp cơm đi, “Thôi khỏi, không cần trả tiền.” Đuổi hai thực khách cuối cùng ra khỏi nhà ăn, vui vẻ đóng cửa!

Cảm ơn trời đất, họ vẫn còn có thể mua được hai cốc cà phê nóng ở máy bán hàng tự động, rảo bước về chiếc ghế dài trong công viên, chuẩn bị đối phó với bữa ăn cho xong việc. Giản Minh vốn sợ trong cà phê có đường, không dám uống, Lăng Lệ cho phép cô uống, “Có thể uống hai ngụm, lúc nãy hạ đường huyết, bổ sung một chút cũng được.” Giản Minh rất vâng lời, uống đúng hai ngụm, bắt đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Nghĩ rằng đây là lần đầu tiên ăn cơm với Giản Minh, lại đơn giản, sơ sài đến như thế này, Lăng Lệ thực sự không cam tâm. Nhưng vào giờ này, nhà ăn riêng dành cho bác sĩ chắc cũng đóng cửa rồi, nên đề nghị, "Giản Minh, hay là chúng ta ra ngoài tìm một cái quán nào đó gần đây ăn đi."

Giản Minh không đồng ý, "Những hộp cơm này giải quyết như thế nào đây? Lãng phí quá." Cô nghĩ là Lăng Lệ chê cơm canh không ngon, hứa hẹn, "Lần sau đi, lần sau em mời anh ra quán gần đây ăn, bữa này cứ giải quyết tạm thế đi."

Lăng Lệ định giải thích không phải vì anh không quen, mà là không cam tâm, nhưng lại lo sợ rằng quan tâm quá mức sẽ làm Giản Minh sợ hãi, không chịu làm bạn với nhau nữa thì gay go lắm, dù sao Giản Minh cũng đã đồng ý mời anh đi ăn, điều đó có nghĩa là còn có cơ hội cùng nhau tâm sự gì gì đó, anh làm ra vẻ được chiều chuộng, "Được rồi, nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé."

Cho dù có giả vờ làm ra vẻ được chiều chuộng thì vẫn đều phải trả giá, Giản Minh nửa đùa nửa thật trêu anh, "Bình thường ăn sung mặc sướng chắc quen rồi nhỉ?".

Đúng là oan cho Lăng Lệ quá, nhà ăn của bác sĩ và nhà ăn của bệnh nhân chỉ cách nhau có mỗi một tầng thôi mà? Thức ăn đều do một đầu bếp nấu ra cả.

Không cho Lăng Lệ cơ hội kêu oan, Giản Minh tiếp tục nói chuyện khác nghiêm trọng hơn, "Mấy ngày gần đây em không nhìn thấy anh ở nhà ăn, có phải anh đều ra ngoài kia ăn trưa không?". Cô gái này dám nghĩ bệnh nhân và bác sĩ ăn chung một nhà ăn lắm đây! Lăng Lệ thua cô luôn, đang định giải thích, điện thoại của Giản Minh đổ chuông, cô vội vàng nghe điện thoại, "Cha…".

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Giản Minh rất to, âm lượng máy của cô cũng không nhỏ, đành phải dời máy di động ra xa một chút mới được. Cuộc nói chuyện của hai người, Lăng Lệ nghe câu được câu mất, “Con sống một mình mà còn để ra nông nỗi này… Bệnh này chúng ta có chống chọi có nổi không… Sau này thì thế nào… Con phải tự nghĩ cách xem như thế nào…”. Những lời trách mắng dồn dập làm khuôn mặt của Giản Minh dần dần trở nên u ám, cô miễn cưỡng trả lời, “Cha, con biết mà, con sẽ làm như vậy…”. Cha của Giản Minh không vì thế mà nhẹ nhàng hơn, “Con biết con biết, con suốt ngày bảo biết, lớn tướng như vậy rồi, chưa thấy con làm việc nào cho ra hồn, đời con coi như bỏ đi rồi đó…”. Giản Minh bị dạy dỗ không ngẩng đầu lên được, nói ấp a ấp úng, “Dạ, dạ…”.

Ngắt điện thoại, Giản Minh gắng gượng cười với Lăng Lệ, hờ hững giải thích thêm một câu, “Cha em tính tình rất nóng nảy. Thôi không nói nữa, chúng ta mau ăn thôi, cơm canh nguội cả rồi.”

Cơm canh nguội lạnh rồi, nhưng nước mắt chắc chắn là nóng hổi. Khuôn mặt của Giản Minh bị tóc che mắt hơn một nửa, từ phía Lăng Lệ nhìn qua không nhìn thấy đôi mắt của cô, nhưng anh có thể nhìn thấy được, nước mắt, nặng nề, là nước mắt thật, từng giọt, từng giọt rơi vào trong hộp cơm. Cơm nghẹn ở cổ họng, không nuốt được, Lăng Lệ chịu không nổi hình ảnh này.

Ngồi quỳ xuống trước mặt Giản Minh, lấy hộp cơm trong tay cô ra, đưa khăn giấy, giọng nói của Lăng Lệ nghe như có chút than thở, “Xin lỗi, đáng lẽ lúc nãy anh nên tránh đi đâu đó một chút, không có anh, có thể em sẽ không cảm thấy khó xử như thế này. Bây giờ, nếu em muốn yên tĩnh ngồi một mình, anh có thể đi.” Giản Minh cầm lấy khăn giấy, giơ tay bụm miệng để cho mình đừng bật khóc thành tiếng, chăm chú nhìn Lăng Lệ. Lăng Lệ hối hận ngay tức thì, “Không phải, không phải, không phải, thực ra anh không yên tâm để em ngồi yên tĩnh một mình, cho nên, đừng đuổi anh đi.” Anh làm ra vẻ nghiêm túc, “Giản Minh, có một việc này, anh luôn

https://thuviensach.vn

muốn nói với em, anh không chỉ là bác sĩ của em, anh còn là bạn em, là người bạn có thể nghe những tâm sự và khó khăn trong lòng của em, anh muốn giúp đỡ em, nếu làm được điều đó anh cảm thấy rất vinh hạnh. Nếu như em gặp phải vấn đề gì, đều có thể nói với anh." Anh lại rút khăn giấy ra đưa cho Giản Minh, nhấn mạnh lại, "Anh nghĩ như vậy đó, hy vọng là em cũng nghĩ như vậy."

Giản Minh muốn bình tĩnh trở lại, cố gắng thả lỏng tâm trạng của mình, "Cảm ơn anh." Rất đáng tiếc, khi tâm trạng của người ta xuống dốc đến mức không kiềm chế lại được, sau câu nói cảm ơn đó của cô là nước mắt, sau đó, nước mắt mỗi lúc một nhiều hơn, "Xin lỗi, bác sĩ Lăng, làm cho anh sợ rồi, em xưa nay vẫn vô dụng như thế, một lát nữa sẽ không sao đâu."

Giản Minh khóc nhiều đến nỗi làm cho Lăng Lệ càng lúng túng hơn, "Đừng khóc nữa." Anh an ủi, "Chắc cha em cũng lo lắng quá đó mà, em biết người Trung Quốc không biết cách biểu lộ tình cảm, đặc biệt là những người lớn tuổi, ông không cố ý trút giận lên em đâu."

Giản Minh lắc đầu, "Không phải, không phải đâu." Cô nức nở, "Sáng nay em gọi điện cho mẹ, bà hỏi em, có cần phải chuẩn bị bánh nếp nhân đậu cho em không, em trả lời không cần. Bình thường em rất thích ăn bánh nhân đậu, năm nay tự nhiên nói không cần, bà thấy rất kỳ lạ, liền gọi điện thoại đến cửa hàng bánh kiểm tra em, mấy người trong tiệm bánh quên giấu giúp em, nói với ông bà là em nhập viện rồi."

Lăng Lệ khuyên, "Thì cũng tại xót xa cho con gái của mình mà, cho dù thái độ có dữ dằn như thế nào thì cũng đều có thể hiểu được, đừng khóc nữa." Nhướn đầu qua, xích lại gần Giản Minh, đưa khăn giấy vào sát mũi của Giản Minh, "Nào, lau mặt đi. Em mà khóc nữa là thành Mạnh Khương Nữ[1] đó, sập luôn cả khuôn viên này thì sao?".

https://thuviensach.vn

[1] Mạnh Khương Nữ: là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, ngay trong đêm tân hôn của nàng với tân lang là một thư sinh tên là Phạm Hỷ Lương, chồng của Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo len cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nghe được hung tin chồng mình đã bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm liền. Tiếng khóc của nàng vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc tường thành, để lộ ra xác chết của chồng. Sau khi an táng xong cho chồng, nàng nhảy xuống biển tự vẫn.

Giản Minh rất dễ bị người khác trêu cho khóc nhè, nhưng cũng rất hay cười, cho nên cũng rất dễ bị chọc cười, nghe câu nói của Lăng Lệ, cô bật cười khì khì. Nhưng nỗi đau khổ trong lòng vẫn không thể nào biến mất được, nước mắt vẫn cứ tuôn rơi, đủ loại cảm xúc đâm ngang bổ dọc trong lồng ngực cô, khó chịu không thể nào diễn tả được, làm cô bực tức đấm vào Lăng Lệ, “Sao anh lại đáng ghét như thế này cơ chứ, đã bảo là không phải, tại em vô dụng…”. Nhớ lại chuyện đã qua, nỗi buồn lại kéo đến, cô khóc càng dữ dội hơn, vừa khóc vừa lải nhải, “Phụ nữ ấy à, lấy chồng và chưa lấy chồng có khác nhau đấy…”.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mỗi một người con gái, đều là viên ngọc quý trong vòng tay cha mẹ, đều là nàng công chúa trong mắt họ, người được gọi là công chúa ấy mà, theo lẽ đương nhiên, phải cặp đôi với hoàng tử mới xứng đáng. Trước khi xa nhà vào học đại học, cha mẹ giảng đi giảng lại mấy lần, ân cần dạy bảo, trong thời gian học đại học không phải là không được có bạn trai, nhưng mà không được yêu đương lung tung, đưa ra các tiêu chuẩn chọn con rể tương lai cho Giản Minh, từ gia thế cho đến nhân cách, rồi lại đến các mối quan hệ xã hội, phải chọn người tốt nhất mới được. Giản Minh của thời hoa mộng là một cô gái rất xinh xắn, xuất thân trong sạch, tính tình ngoan hiền, kiểu người như cô, tự nhiên sẽ chọn được người tốt nhất mới cân xứng với cô chứ, phải không nào? Nhưng tất tần tật các kiểu cảnh cáo, đối với Giản Minh giống như nước đổ lá môn, anh chàng mà cô nàng dắt về nhà, chính xác là một chàng thư sinh áo vải nghèo khó.

Ngày đó La Thế Triết là học viên cao học vừa tốt nghiệp, một nhân viên mới toanh vừa thi đậu vào làm việc trong một ngân hàng, tiền đồ còn rất mông lung, không biết đường nào mà lần. Không phải ngày lễ, cũng chẳng phải ngày Tết, tự nhiên con gái dắt một chàng trai về, đối với hai ông bà già nhà Giản Minh, có khiếp sợ hay không cơ chứ? Vấn đề quan trọng nằm ở chỗ, La Thế Triết ngoài dáng vẻ anh tuấn ra, những cái còn lại thực sự là không có gì nổi bật, gia đình ở một vùng nông thôn phía Nam, trên anh còn có anh trai, còn có một cô em gái, cha mất sớm, một tay mẹ nuôi ba anh em La Thế Triết khôn lớn.

Nói về điều kiện sống, không cách nào đưa La Thế Triết ra so sánh với Giản Minh được. Gia đình của Giản Minh mặc dù chỉ sống tại một thành

https://thuviensach.vn

phố nhỏ ở miền bắc, nhưng cha mẹ đều làm việc trong những đơn vị nhà nước. Cha của Giản Minh ít nhiều cũng là một lãnh đạo, mặc dù không phú quý, nhưng gia đình cũng có của ăn của để, đúng thế, Giản Minh đưa La Thế Triết về nhà, gần giống như biểu diễn vở kịch "Ngũ nữ bái thọ". Đương nhiên, cha mẹ Giản Minh dù gì cũng là những người có văn hóa, cũng không làm gì quá đáng, ngoài mặt vẫn tiếp đón, giữ thái độ bình thường, nhưng không coi trọng món quà La Thế Triết mang đến. Ông Giản cả đời này chẳng có sở thích nào cả, chỉ có một niềm đam mê uống rượu, đến cả chai rượu mà La Thế Triết cũng chẳng biết mà mang đến, chỉ mang đến cho cha mẹ Giản Minh mỗi người một đôi giày, có mất mặt hay không cơ chứ? Chỉ vậy thôi mà muốn dắt cô con gái cưng xinh đẹp như bông hoa tươi thắm kia đi sao? Làm gì có chuyện đơn giản như thế.

Sự thật là không phải La Thế Triết không biết phép tắc, thực sự là anh không biết cách chọn rượu, nhỡ khi mua phải hàng giả, chẳng phải biến khéo thành vụng sao? So với việc chọn rượu, việc chọn giày nằm trong tầm tay của mình. Chỉ hai đôi giày này thôi, mà đã ngốn hết của La Thế Triết nửa tháng lương, người mới tìm được việc làm, không có tiền nên cảm thấy xấu hổ, lực bất tòng tâm, một con người có chí hướng lớn, nhưng hoàn cảnh không cho phép.

Bả Giản âm thầm khuyên nhủ Giản Minh sau lưng, "Điều kiện nhà nó còn không bằng nhà mình, con gái mưu toan điều gì trong này vậy hả?".

Mọi lời khuyên của người nhà, bị mấy chữ "tình yêu thật lòng" của Giản Minh chặn lại hết! Nói rằng, "Con thích La Thế Triết, chỉ để ý đến con người của anh ta thôi, những việc khác con không quan tâm."

Bà Giản vô cùng tức giận, "Chỉ vì cái tên La Thế Triết ấy thôi hả, hoàn cảnh gia đình chẳng có gì đặc biệt, cũng không có ai chống lưng cho, lại chẳng có các mối quan hệ, đi lên từ số không, lăn lộn cả đời cũng chỉ là một nhân viên quèn mà thôi, sống thế có hay ho gì đâu cơ chứ? Những việc này sao con không quan tâm được? Cha mẹ chỉ có một đứa con gái, sau này

https://thuviensach.vn

cha mẹ già cả rồi cũng chỉ biết nương tựa vào con thôi.” Bà Giản cũng đã nói hết nước hết cái, có điều Giản Minh là một thiếu nữ thiếu hiểu biết, trong đầu chỉ toàn mấy thứ lãng mạn nên thơ, cô nguyện làm bề tôi cho tình yêu, đối với xã hội, cô chẳng hiểu gì về xã hội, về cuộc sống này, nghe mẹ nói những lời đó xong còn cười, “Sau này cha mẹ già cả hả? Mẹ, mẹ và cha làm sao mà già đi được?”. Cô nhõng nhẽo, “Cha mẹ mãi mãi sẽ không già đi, sống thọ trăm tuổi.” Thanh niên ấy mà, chẳng có khái niệm gì về mấy từ ‘già cả’ gì đâu.

Cha mẹ của Giản Minh khuyên nhủ đến rách miệng cũng không cách nào thuyết phục được Giản Minh, đành phải cứng rắn, “Cha mẹ không cho phép! Con và hắn ta đừng quay về nhà này nữa.”

Giản Minh vẫn không tỉnh ngộ, cũng cứng rắn không kém, “Con có bầu rồi, con của Thế Triết, chúng con nhất định phải cưới nhau.” Năm ấy Giản Minh mới chỉ là sinh viên năm ba, tại sao cứ nằng nặc “nhất định kết hôn để sinh con”? Cha mẹ Giản Minh làm sao có thể tiếp tục nói chuyện cho rõ ràng nữa đây? Thế là ra tay với La Thế Triết, “Tình yêu học đường giống như một giấc mộng mù quáng của tuổi trẻ, sau khi tỉnh mộng thì phải biết làm gì, phải biết làm sao chứ, anh cũng đã đi làm rồi, Giản Minh còn chưa tốt nghiệp đại học, ít nhất anh cũng phải suy nghĩ một chút cho Giản Minh chứ…”.

Khuôn mặt của La Thế Triết tĩnh lặng như mặt nước, “Bác trai bác gái, cháu có suy nghĩ đấy chứ.”

Cái người buổi sáng bảo có suy nghĩ, buổi tối đã xách hai chai rượu Mao Đài đắt đỏ về, “Bác trai, cháu đã nhờ người uống thử, là rượu thật.” Đối với người yêu rượu như yêu mạng sống của mình, Mao Đài thực sự quá hợp với sở thích của ông, khuôn mặt dài như núi Trường Bạch San của ông cũng đã ngắn lại được mấy phần.

https://thuviensach.vn

Đối với hành vi mua rượu của La Thế Triết, mẹ Giản Minh chẳng đơn giản mà cảm động thế đâu, bĩu môi đánh giá, “Cái thằng này, cũng nhiều mưu mẹo, định giở trò gì, làm sao mà hiểu nổi.”

Còn sắc mặt của ông Giản, bởi vì có hai chai rượu Mao Đài nên trông dịu lại đôi chút, cũng duy trì được mấy tiếng đồng hồ. Sau khi ăn tối, La Thế Triết xách va ly hành lý, “Giản Minh, sắp đến giờ tàu chạy rồi, đi thôi.”

Cha mẹ của Giản Minh bị dọa cho hết hồn, mặt mày tái mét, “Đi đâu hả?”.

La Thế Triết trả lời, “Khi đã quyết định kết hôn với Giản Minh, ít nhất phải đưa cô ấy về ra mắt gia đình bên con chứ, con đã mua vé tàu rồi, nếu không đi ngay sẽ không kịp giờ tàu chạy.” Rồi quay sang nhìn Giản Minh, “Còn không đi à?”.

Giản Minh biết cá tính của La Thế Triết rất mạnh, luôn biết lo toan, suy nghĩ sắc bén, nhanh nhạy và cẩn thận, từ khi yêu nhau đến nay, cô ít khi làm trái lời của anh. Cũng cảm thấy rằng, nếu như giờ này không đi, cứ dây dưa với cha mẹ sẽ chẳng mang lại kết quả gì, nên cô ra quyết định ngay lập tức, cất bước đi theo La Thế Triết.

Bên này cha mẹ níu Giản Minh lại không chịu buông tay, bên kia chiếc xe taxi La Thế Triết gọi đã dừng ngay ở cổng. La Thế Triết giằng tay cha mẹ Giản Minh ra, “Mẹ, Giản Minh có bầu rồi, mẹ cứ dùng sức như thế sẽ làm cô ấy bị thương đó.” Cha già của Giản Minh giận đến nỗi hai con mắt đỏ ngầu, “Con với cái cái gì? Phá đi cho tôi.” La Thế Triết thản nhiên đáp, “Đứa bé đó mang họ La.” Một câu nói làm cha mẹ của Giản Minh nghẹn lời, nhất thời không biết nói gì, sững sờ nhìn vào khoảng không trước mặt, La Thế Triết đẩy Giản Minh vào trong xe, chiếc xe đưa Giản Minh lao nhanh như bay, chạy về phía ga tàu. Đến khi cha mẹ của Giản Minh chạy đến ga tàu, tìm thấy họ thì chuyến tàu của họ đã khởi hành rồi.

https://thuviensach.vn

La Thế Triết mua xong rượu Mao Đài và vé tàu, trong tay chỉ còn lại vỏn vẹn mấy đồng mà về thăm nhà, trên suốt chặng đường về nhà phải lấy số tiền tiết kiệm ít ỏi của Giản Minh ra chi tiêu, cho nên đương nhiên là không thể mua một món quà ra mắt gì đó cho mẹ mình, tất cả đều rất đơn giản. Nghĩ rằng bà là mẹ mình thì không cần khách sáo. Thực tế là mẹ của La Thế Triết cũng không để ý đến điều đó, bà để ý đến điều khác, "Cái gì, nghỉ học ư? Sinh con hả? Có phải quá sớm không? Sau này nó chẳng có việc làm, không phải cái gì cũng phải dựa dẫm vào con à? Con trai ơi, như thế con sẽ vất vả đấy."

Cha mẹ Giản Minh chê bai gia đình La Thế Triết nghèo kiết xác, mẹ của La Thế Triết lại chê gia thế của Giản Minh quá đỗi bình thường, chỉ là lãnh đạo của một thành phố nhỏ chứ có gì mà ghê gớm? Hãnh diện cái gì cơ chứ? Con trai La Thế Triết của bà thi đậu vào ngân hàng nhà nước của một thành phố lớn, hơn nữa dáng dấp, ngoại hình con bà cũng là số một, tài ba xuất chúng, là long là phụng giữa biển người bao la, không bao lâu nữa chắc chắn sẽ làm nên sự nghiệp lớn. Theo như suy nghĩ của bà cụ, La Thế Triết chịu lấy Giản Minh đó là phước may của Giản Minh tu được từ mấy kiếp trước, cho nên việc kết hôn lần này, bà La chẳng hài lòng chút nào. Con trai bà rõ ràng có thể tìm được một cô gái có gia thế, tiền tài, thế lực hơn cái cô Giản Minh kia nhiều, việc gì phải treo cổ chết trên gốc cây ngớ ngớ ngẩn ngẩn này cơ chứ? Cưới vợ là để lấy tiền bạc tài sản, tìm một người con dâu tốt, đồng nghĩa với việc La Thế Triết sẽ bớt vất vả lại hai mươi năm, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, cả gia đình sẽ được thơm lây, gà chó lên tiên hết. Cho nên, trong mắt bà La, Giản Minh là cái cục cứt gì? Không, còn chẳng bằng cái cục cứt nữa.

Vứt một thanh niên trẻ tuổi như La Thế Triết vào giữa một thành phố lớn, rốt cuộc là bắt mắt đến cỡ nào, gia đình họ La có thể không thể nào hiểu được. Nhưng gia đình La Thế Triết đều có ý thức vô cùng rõ ràng, ở quê họ, người nào nhắc đến gia đình La Thế Triết cũng đều có đôi chút kính nể. Lúc còn sống ba của La Thế Triết là trưởng thôn, mẹ lại là một nữ

https://thuviensach.vn

cán bộ nông thôn duy nhất trong những thôn làng vùng đó, là gia đình duy nhất có cha mẹ đều là "cán bộ chủ chốt" tại địa phương, được mọi người kính trọng, điều này đã tạo nên cảm giác ưu việt, ăn sâu vào trong xương máu của con cháu nhà họ La. Tính tình của La Thế Triết ngạo mạn, chẳng coi ai ra gì, đâu phải tự nhiên mà có, đó là do gene di truyền.

Nguồn ebook: https://www.luv-ebook.com

Về cơ bản, những phụ nữ giống bà La đây, vô cùng tự lực tự cường, là hình mẫu người phụ nữ mạnh mẽ, không giống với bản tính của Giản Minh. Cả đời này bà cụ cảm thấy chán nản với kiểu con gái như Giản Minh đây, không cứng rắn, không mạnh mẽ, ngây thơ, thiếu hiểu biết, không hiểu gì về nhân tình thế thái, không có năng lực làm việc, khả năng sống độc lập kém cỏi. Đặc biệt là, khi biết Giản Minh không biết làm cá, không biết giết gà, còn không biết đi chợ nấu ăn, ra ngoài kia mua bán trả giá không được sành sỏi cho lắm, sau khi biết rõ con bé ấy sẽ là một người chủ gia đình đến chai dầu ăn còn không biết rót ra làm sao, mua bịch muối chẳng mặn chút nào, bà La xác định cô là một cái gối được thêu hoa, bên ngoài trông có vẻ đẹp đẽ, bên trong lại là cỏ khô, chẳng có chút tác dụng nào cả. Đã thế Giản Minh đến chăn gối còn chẳng biết may, lúc thêu thùa lại còn gọi La Thế Triết, õng à õng ẹo, "Anh Thế Triết ơi, giúp em với, em bị kim đâm vào tay mất rồi…". Cứ như thế, sinh con ra ai chăm đây? Con trai bà đi làm đã mệt chết đi được rồi, mỗi ngày về đến nhà, chẳng nhẽ lại còn phải nai lưng ra hầu con tiểu yêu tinh này hả?

Thế nên, bà La giả vờ sáng suốt không được mấy ngày, bàn bạc với con trai, "Con còn trẻ lắm, sức khỏe lại tốt, cần gì phải sợ không tìm được phụ nữ sinh con cho con hả? Để Giản Minh quay về học tiếp đi, trong tương lai con còn nhiều cơ hội lắm."

La Thế Triết không đồng ý, "Không còn lựa chọn nào khác, con chỉ thích Giản Minh thôi." Vốn nghĩ rằng sẽ được mẹ mình ủng hộ, không ngờ

https://thuviensach.vn

mẹ mình cũng giống như thế, vì việc đó mà La Thế Triết cảm thấy không vui, một khuôn mặt nặng nề, u ám, giông tố có thể nổi lên bất cứ lúc nào.

Bà La không muốn gây chuyện làm con trai không vui, tạm thời lui binh, xét cho cùng, bà cũng già rồi, sau này còn phải nương tựa vào con trai. Nhưng cứ ôm cục tức trong lòng mà không biết trút ra nơi nào, chỉ biết ôm mối hận với Giản Minh.

Còn Giản Minh lúc ấy không biết nhận định tình thế, cũng không biết cách quan sát thái độ, lời ăn tiếng nói của người khác. Vào bữa ăn sáng ngày rời khỏi gia đình họ La, bà La bưng bát cháo lên, hỏi Giản Minh bằng tiếng địa phương rằng, ăn có quen hay không? Giản Minh nghe không hiểu, hiểu sai ý bà, nghĩ rằng mẹ chồng tương lai hỏi mình cháo có nóng hay không? Cười vô cùng đáng yêu, lắc đầu. Bà La cả đời chưa từng gặp người nào không biết điều như vậy, vừa cực kỳ lúng túng, lại cực kỳ căm hận, xụ mặt xuống bếp nấu nấu nướng nướng rồi bê lên cho Giản Minh hai quả trứng.

Giản Minh không hiểu được hành động ấy của bà, hỏi tại sao lại có thêm hai quả trứng gà? La Thế Hoa, em gái của La Thế Triết vội vàng giải thích, lúc nãy mẹ em hỏi Giản Minh ăn có quen không, không phải hỏi cháo có nóng không, Giản Minh cũng quá là vô tư, nghe xong giải thích của cô em cũng chẳng cảm thấy mất mặt, cười hơ hớ ngặt nghẽo, “Trời, hiểu lầm cũng dữ quá nhỉ.” Vừa cười vừa đưa trứng qua cho Thế Hoa ăn, cô không nghĩ rằng vì mình mang bầu nên phải bổ sung chất dinh dưỡng, ngược lại nghĩ rằng Thế Hoa đang tuổi ăn tuổi lớn, phải ăn nhiều mới được. Đối với sự hiểu lầm này, La Thế Triết cũng không để ý, vỗ vỗ vào đầu của Giản Minh, “Đồ ngốc.” Chỉ thế rồi thôi. Nhưng hành động đó lọt vào trong mắt của bà La, vẫn một câu nói cũ, “Con trai lớn rồi chẳng được nhờ vả gì cả, có vợ rồi quên mẹ.”

La Thế Triết nói kết hôn là kết hôn, không chậm trễ ngày nào, tiếp theo là đi đăng ký với Giản Minh, hành động của anh từ trước đến nay rất

https://thuviensach.vn

xuất sắc, dùng tốc độ nhanh nhất chuyển các mối quan hệ của Giản Minh về cái thành phố lớn ở miền Bắc nơi anh làm việc. Chung qui là bởi vì tuổi trẻ thường hay bồng bột, không biết cách suy nghĩ cho nhật thấu đáo, nếu như lúc ấy Giản Minh có thể suy nghĩ thật chín chắn, cứ đi theo La Thế Triết như thế này, đồng nghĩa với việc vứt bỏ các mối quan hệ hiện nay của cô, cô sẽ chiến đấu một thân một mình, không có người thân nào ở một thành phố xa lạ, khi gặp khó khăn phải tự mình cắn răng chịu đựng, thì không biết có còn dũng khí để đưa ra quyết định như thế này hay không. Nhưng Giản Minh của ngày đó, niềm tin mà cô dành cho tình yêu chiến thắng tất cả mọi thứ, cô yêu La Thế Triết, yêu đến nỗi chẳng để dành cho bản thân mình một con đường lùi, chẳng thèm quan tâm đến mọi thứ để kết hôn với La Thế Triết, không làm đám cưới cũng không được nữa, cái bụng đã lùm lùm lên rồi.

Ngày đó họ thuê một căn phòng của đơn vị để vào ở sau khi cưới nhau, sắm sửa thêm một vài đồ dùng cần thiết, lại phải dồn tiền để chào đón em bé sắp sửa chào đời, rất túng thiếu, cho nên tổ chức hôn lễ vô cùng đơn giản. Nhưng đơn giản đến mức nào cũng phải có cha mẹ hai bên tham dự hôn lễ mới được, Giản Minh gọi điện thoại mời cha mẹ mình đến, ông bà Giản đều từ chối, “Cha mẹ không thừa nhận cuộc hôn nhân này.” Còn La Thế Triết mời mẹ mình đến tham dự, bà cụ cũng từ chối, cũng nói những lời như thế, “Thế Triết, mẹ chưa bao giờ đồng ý cho con tổ chức lễ cưới này.” La Thế Triết không ngờ mẹ lại phản ứng dữ dội như thế, gọi điện thoại khuyên nhủ không biết bao nhiêu lần, bà La đành miễn cưỡng để con trai cả đến đó một chuyến. Anh trai La Thế Triết làm việc tại cục thuế ở quê nhà, nhưng lại là một người rất hiểu chuyện, đối xử ân cần, tử tế với em trai và em dâu. Cho dù anh chị cũng vừa mới sinh con, chẳng dư dả gì, nhưng vẫn đồng ý cho em trai mượn tiền để trả khoản tiền nhà đầu tiên của căn hộ trả góp. Nghĩ đến ân tình này, Giản Minh lúc ấy thề rằng, sau này sẽ đối xử tốt với anh trai và em gái anh.

https://thuviensach.vn

Sau khi cưới chẳng bao lâu, Giản Minh sinh con, lần này sinh thật, không hề đùa, mẹ Giản Minh không thể không đến. Vừa bước vào căn phòng nhỏ hai người ở, bà nhíu nhíu mày. La Thế Triết vội vàng giải thích, căn hộ trả góp sắp xây xong, một trăm sáu mươi mét vuông, ba phòng ngủ và hai phòng khách, bố trí hợp lý, nằm ở vị trí vàng của thành phố, đi đâu cũng tiện lợi, có máy điều hòa trung tâm, nước nóng hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ, đã trả khoản tiền nhà đầu tiên, tiền làm lại nội thất sẽ từ từ tính… Lúc này sắc mặt mẹ Giản Minh mới dễ coi hơn một chút.

Giản Minh vượt cạn thuận lợi, là bé trai, mẹ của Giản Minh nghĩ rằng cũng đã đến lúc bà nội phải đến thăm cháu rồi đấy. Nào ngờ bà La vẫn không lộ diện, nói rằng, có chị sui chăm sóc rồi nên bà ấy rất yên tâm, hơn nữa con của anh trai Thế Triết vẫn đang còn nhỏ, cũng cần phải có người chăm sóc, vân vân và vân vân, kiếm cớ không đến. Mẹ Giản Minh ôm mối hiềm khích trong lòng vì việc này, cháu trai lớn là cháu nội, cháu trai nhỏ này chẳng nhẽ không phải cháu nội sao? Đừng có thiên vị như thế được không. Bà Giản vốn là người thích đôi co, hiếu thắng, hơn nữa mấy năm nay, ông Giản lại có chút chức quyền, bình thường được người ta xu nịnh quen rồi, con gái vốn đã hạ mình lấy người ta, mẹ chồng lại còn như thế, mấy chuyện bực mình dồn lại, đến khi bùng nổ ra mới gọi là đáng sợ.

Cách thức bùng nổ của mẹ Giản Minh là, bắt bẻ từng li từng tí, bắt đầu từ những chuyện vụn vặt.

Ví dụ, bà La không đến thì thôi cũng được, nhưng mà phải gửi ít tiền, quà cáp đến chứ, cứ gọi là có chút lòng thành đi không được sao?

Ví dụ, bà La không gửi tiền đến, thì gọi điện thoại hỏi thăm con một tiếng, cũng là để cho người ta biết là có tấm lòng đi chứ?

Ví dụ, bà La không có thời gian, thì bảo anh trai của La Thế Triết đến đây thăm một chút, không phải cũng được xem là có tấm lòng hay sao… Vân vân và vân vân.

https://thuviensach.vn

Giản Minh là một người sống đơn giản, từ trước đến nay không hề tính toán so đo, chẳng bận tâm mấy chuyện này. Mới đầu còn phụ họa theo mẹ mình vài câu, sau đó cô chịu không nổi kiểu cằn nhằn suốt ngày cảu mẹ, cảm thấy phiền phức. Cô tỏ thái độ phiền phức, bà Giản còn tức giận hơn, nói xỏ nói xiên từ sáng đến tối, kiểu nói đó cứ ồ ạt như nước triều lên…

Nào là La Thế Triết mặt mày cứ lầm lì, cả ngày chẳng thấy nó cười lấy một cái; nào là Giản Minh ngu ngốc quá nên mới không có quỹ đen; nào là cái thằng La Thế Triết ấy chẳng biết quan tâm đến người khác gì cả, đi xuống dưới kia còn không nhớ xách theo túi rác mà vứt luôn. Có lần vì La Thế Triết đi ra ngoài nghe điện thoại, bà Giản cũng bới móc ra chuyện để nói, cảnh báo cho Giản Minh, có khả năng La Thế Triết có người tình bên ngoài, nếu không bình thường đều nói điện thoại ở trong nhà, lần này sao lại phải đi ra ngoài kia?

Nếu như Giản Minh ngoan ngoãn ngồi nghe bà nói thì tất cả đều bình yên vô sự, nhưng nếu như cảm thấy hoài nghi hỏi một câu, mẹ Giản nước mắt lưng tròng ngay lập tức, “Mẹ thì có muốn gì nữa đâu cơ chứ, tiền cũng mang đến đây, người cũng đến đây, chỉ muốn tốt cho…”. Một hai ngày còn dễ đối phó, thời gian kéo dài, Giản Minh cũng cảm thấy phiền phức.

Thời gian đó, bởi vì bà Giản sợ con gái phát phì nên trong tháng ở cữ, mẹ Giản Minh chủ yếu cho cô ăn những thức ăn ít năng lượng, Giản Minh không đủ sữa, phải cho con uống dặm thêm sữa bột, ban đêm phải dậy thêm mấy lần, nhìn người vô cùng tiều tụy, hai mắt đen trũng, đôi môi tái xanh, thiếu ngủ trầm trọng, trông người cứ hoảng hốt thế nào ấy. Có lần tan tầm, La Thế Triết vội vội vàng vàng về nhà, nhìn thấy Giản Minh quần áo mỏng manh, ôm Đông Đông đi tới đi lui trong phòng, ru con ngủ. Anh sờ vào tay của bà xã, những ngón tay lạnh ngắt, vội vàng tìm chiếc áo khoác lên cho cô, mẹ Giản Minh lúc này mới thấy mình sơ suất, ngượng ngập: “Ôi trời, mẹ bận nấu cơm, nên chẳng để ý.” La Thế Triết thực sự không thể

https://thuviensach.vn

nhắm mắt làm ngơ được nữa, sợ Giản Minh mắc thêm chứng trầm cảm sau khi sinh gì đó, nên giở lại trò cũ, mua tấm vé tàu, “Mẹ xa nhà lâu quá rồi, không ai chăm sóc cha nên chúng con cũng cảm thấy áy náy.” Rồi nhét thêm vào túi xách mấy chai rượu ngon, mấy bao thuốc thơm, ý tứ quá ư là rõ ràng, mẹ vợ có thể về quê được rồi.

Sau khi bà Giản về quê, La Thế Triết nghĩ rằng chắc mẹ mình đến được rồi đây? Bà La không đến, “Chị sui có mỗi cô con gái, mà còn không chịu chăm sóc hả? Thế Triết, con còn sống với con bé đó làm gì?”.

La Thế Triết chỉ biết câm lặng, con trai đã chào đời rồi, nếu không sống với nhau thì biết làm sao đây? Anh vốn nghĩ rằng, tiễn mẹ của Giản Minh về quê thì mẹ mình sẽ sẵn lòng giúp một tay, nào ngờ anh tính toán sai hết.

Khoảng thời gian này lại đúng vào giai đoạn khó khăn nhất, bận rộn nhất của La Thế Triết, phấn đấu trong sự nghiệp, thường xuyên phải đi công tác, Giản Minh ở nhà nuôi con một mình, làm sao anh yên tâm được? Nhưng đã lỡ tiễn mẹ vợ về mất rồi, phải làm thế nào đây? Cũng từng nghĩ sẽ tìm giúp việc, nhưng họ lại không có tiền. Nghĩ mãi mà không biết phải làm thế nào.

Những khó khăn của La Thế Triết, Giản Minh đều hiểu cả, cô đành mặt dày gọi điện thoại cho mẹ, năn nỉ mẹ đến giúp tiếp. Mẹ của Giản Minh phát cáu lên trong điện thoại, “Mẹ của La Thế Triết đâu? Mẹ thật không hiểu nổi, đều là cháu nội, tại sao lại thiên vị như thế cơ chứ? Trong mắt bà ta có con không hả? Có chúng ta không hả? Cháu nội cũng đã chào đời rồi, không vào xem mặt cháu một chút được sao? Ở với nhau được thì ở, không ở với nhau được thì dẹp, vứt con cho thằng cha hắn…”. Giản Minh không trả lời được. Cô không trả lời, mẹ cô càng tức giận hơn, chạy ra bưu điện gửi hai vạn vào, tìm cái cớ vô cùng hợp tình hợp lý, “Mẹ xa nhà lâu quá không ai chăm cha mày, gửi chút tiền này để mấy con tìm giúp việc.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh cầm hai vạn về, La Thế Triết mặt đanh lại như thép, suốt cả buổi tối chẳng nói lời nào, cũng không ngủ được.

Buổi sáng thức dậy, trước khi đi làm, anh thở một hơi thật sâu, ôm lấy Giản Minh, "Anh chỉ hỏi em một câu thôi, một mình em, không lo được hả?".

Giản Minh bị giày vò thế là đủ rồi, cũng không muốn Thế Triết khó xử, cô cắn răng trả lời, "Một mình em, có thể làm được."

Ngày hôm ấy, Thế Triết hôn vợ thật sâu, sau đó xách túi đi làm.

Vì một câu hỏi và một câu trả lời đó, hai vợ chồng Giản Minh và La Thế Triết phải trả giá như thế nào, chỉ có họ mới hiểu rõ nhất, vô cùng vất vả!

Để nhanh chóng thiết lập mạng lưới trong quan hệ làm ăn, La Thế Triết thường đi chiêu đãi khách đến tận khuya, một người không động vào rượu và thuốc lá đã biết uống rượu và hút thuốc, cũng không biết nhậu nhẹt suốt cả đêm ở đâu về, vừa vào nhà đã vội chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo. Giản Minh muốn chăm sóc anh một chút nhưng La Thế Triết bảo không cần, đuổi cô về phòng ngủ. Có nhiều lúc say rượu về nhà, anh cũng không gọi Giản Minh dậy, nằm co ro ngủ trên ghế sofa. Nửa đêm Giản Minh dậy pha sữa cho con, nhìn thấy cốc nước nằm la liệt từ bếp vào tận phòng khách, La Thế Triết pha trà uống cho tỉnh rượu, chỉ vì uống say quá, nên lú lẫn, giống như con gấu mù tẽ ngô, pha xong cốc này lại quên mất cốc kia.

Cũng không biết tại sao suốt ngày phải tham gia các lớp bồi dưỡng, các buổi giao lưu, thường xuyên đi công tác. Cho dù không đi công tác, thì buổi tối về nhà cũng có cả đống tài liệu phải viết báo cáo, chỉnh sửa, thức đêm làm mới xong, suốt ngày cằn nhằn, "Cơ quan ơi là cơ quan, cơ quan chính là nơi vắt cạn sức lực của mình." La Thế Triết thức đêm, Giản Minh cũng hạnh phúc theo được một khoảng thời gian, công việc pha sữa ban

https://thuviensach.vn

đêm cho con, anh tiện thể làm luôn. Đông Đông ngoan ngoãn đến mức làm người khác thấy thương, từ trước đến nay cứ uống xong sữa lại ê a một lúc, rồi tự ngủ lúc nào không hay.

La Thế Triết hết lòng hết dạ lo cho công việc, dốc hết tâm trí cho ước mơ bản thân phải vượt trội hơn người khác, mọi việc trong gia đình hoàn toàn do một mình Giản Minh lo liệu, khó khăn vất vả đến nỗi không biết đã hủy hoại bao nhiêu tế bào thần kinh của cô. Trước hết là túng bần về kinh tế, tiền sữa của Đông Đông ngốn một khoản khá lớn, hơn nữa căn nhà tương lai phải sửa sang lại, cũng cần một khoản tiền, vì muốn bảo vệ tình yêu của mình, hai vợ chồng họ đã cãi lại gia đình hai bên như thế, đương nhiên là chẳng còn cơ hội mở miệng mượn tiền nữa, ăn uống phải chắt bóp lại, đành phải một mình xoay xở, tiết kiệm từng đồng từng cắc.

Giản Minh còn nhớ rằng, để tiết kiệm tiền, cô đã từng làm một việc cực kỳ mất mặt. Gần nhà cô có một siêu thị lớn đang có khuyến mãi, lấy hóa đơn đổi mì sợi. Giản Minh ôm con đứng đợi ở cổng siêu thị, nhìn thấy khách hàng nào làm biếng lấy hóa đơn đi đổi mì sợi, cô liền chạy theo người ta xin hóa đơn đó. Cuối cùng cô đổi được rất nhiều rất nhiều mì sợi, ôm Đông Đông trong lòng, bước thấp bước cao, lấy cái túi to nhất của siêu thị đựng đầy mì sợi tha về nhà, mệt đến đứt hơi. Những gói mì sợi đó, một mình Giản Minh ăn được trong một thời gian rất dài, rất dài. Mỗi ngày, cô đều chuẩn bị cho La Thế Triết và con trai những món ăn đủ rau xanh, thịt, trứng và cá. Buổi trưa khi La Thế Triết không có nhà, hoặc những thời gian anh đi công tác, cô chỉ nấu cho mình một bát mì suông, cho vài giọt nước tương vào cho có mùi vị. Ăn nhiều đến nỗi bị ốm luôn, cho đến tận bây giờ, mỗi lần Giản Minh ngửi thấy mùi mì sợi vẫn còn thấy buồn nôn.

Gần như là một loại bản năng sinh tồn, Giản Minh từ bỏ những yêu cầu cao đối với chất lượng đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, không mua mỹ phẩm và quần áo đắt tiền, ăn những món ăn rẻ nhất, không lãng phí, không kén cá chọn canh, thức ăn thừa mứa của chồng và con trai, cô có thể xúc

https://thuviensach.vn

hết từng thìa, từng thìa cho vào miệng, chỉ cần no cái bụng là được, không cần điều gì khác. Nhưng đối với con trai và La Thế Triết, cô lại chọn những thứ tốt nhất trong phạm vi có thể. Lý do rất đơn giản, con trai còn nhỏ, cần phải nâng niu; La Thế Triết ra vào những nơi sang trọng, cần phải ăn mặc cho chỉnh tề, sạch sẽ một chút mới đi gặp người ta được chứ.

Còn nhớ thời gian La Đông tập đi, Giản Minh mệt đến nỗi lưng đau không đứng thẳng lên được. Buổi tối, để chồng có thể ăn ngay những bữa cơm nóng hổi khi về đến nhà, cô ôm Đông Đông đứng nấu cơm ở bếp. La Đông nghịch ngợm, quậy phá liên tục, cô đành phải thả con trai vào xe tập đi, chẳng hiểu La Đông loay hoay kiểu gì mà cả người lẫn xe cùng té cái rầm, trên đầu u lên một cục, La Đông khóc thét lên, Giản Minh xót xa ôm con vào lòng, khóc hu hu theo con, khóc xong lau khô nước mắt tiếp tục nấu cơm.

Tiền bạc luôn thiếu trước hụt sau, hình như không bao giờ biết thế nào là đủ. Mới đó mà La Thế Hoa đã vào đại học, bà La ướm lời rằng, La Thế Triết và anh trai góp tiền vào đóng học phí cho em gái, Giản Minh không phản đối tiếng nào, không những gửi tiền vào tài khoản đúng thời hạn, đôi khi còn gửi cho Thế Hoa những món quà nho nhỏ mà con gái chắc chắn sẽ thấy thích thú.

Điều đáng được an ủi nhất là, phúc lợi của đơn vị La Thế Triết rất tốt, những thứ như trứng gà, dầu ăn, gạo tẻ, phiếu mua hàng được phát liên tục, còn mỗi lần anh đi họp hoặc học hành, cũng hay mang về mấy món quà lưu niệm, mặc dù toàn những đồ dùng cho nhà bếp, ấm chén pha trà, chăn ga gối nệm, nhưng những món quà nhỏ song thực dụng này đã góp phần giảm bớt gánh nặng cho gia đình nhỏ của họ, đủ để làm cho Giản Minh cảm thấy hân hoan trong lòng. Ừ, thì người nghèo nên chí hướng ngắn.

Vốn nghĩ rằng Đông Đông lớn lên sẽ đỡ mệt hơn một chút, nhưng suy nghĩ này cũng quá ư là ngây thơ. Sau khi thôi nôi con trai, hệ thống miễn dịch có được từ người mẹ cũng hết dần, sức đề kháng kém đi, rất hay mắc

https://thuviensach.vn

bệnh, La Đông cũng không ngoại lệ. Từ ngày đó, Giản Minh cứ ôm con trai, bắt đầu những ngày tháng chạy như thoi đưa giữa nhà và bệnh viện.

Không biết bao nhiêu đêm, con trai sốt cao không hạ, La Thế Triết đi công tác bên ngoài, Giản Minh một mình, vô cùng sợ hãi, nước mắt ròng ròng, ôm Đông Đông chạy vào bệnh viện. Mà bác sĩ cũng chỉ tiêm mỗi một mũi thuốc hạ sốt, hoặc nói với Giản Minh, việc hạ sốt của bé cũng có cả một quá trình, bảo cô đừng căng thẳng quá. Vấn đề ở chỗ, có người mẹ nào không sốt ruột được cơ chứ? Giản Minh ôm con, không dám rời khỏi khu vực khám bệnh, nhiều lúc khẽ hát mấy bài hát của thiếu nhi, dỗ dành Đông Đông quấy khóc ngoài hành lang phòng cấp cứu, cứ như thế hết một đêm dài. Cũng may có một lần, Giản Minh thực sự chống chọi không nổi nữa, thổ lộ với La Thế Triết vừa đi công tác về, thực ra cô nói với giọng rất đỗi bình thường, “Mỗi lần con trai bệnh, em đều rất sợ sẽ không cứu sống được con, nghĩ mà như muốn xé hết cả tim gan.” Cô vừa nói xong, người muốn xé hết tim gan lại là cha nó, La Thế Triết không nói không rằng, ôm lấy Giản Minh, nước mắt lăn dài, hai vợ chồng tinh thần bất ổn, ôm nhau khóc lóc thảm thiết.

Khóc lóc thảm thiết kiểu đó, Giản Minh chỉ cho phép khóc một lần thôi, dè bỉu nó làm nhụt ý chí người khác. Phần lớn thời gian, cô đều mỉm cười với La Thế Triết mỗi lần anh mệt mỏi đi làm về, không biết anh có thích hay không, cô kể một đống truyện cười hòng làm cho anh vui vẻ. Một người từ trước đến nay luôn nghiêm nghị, ít nói ít cười như La Thế Triết bỗng một đêm nào đó trở mình tâm tình, nằm trên giường ôm lấy Giản Minh nói: “Mỗi lần nghe em nói chuyện, đều cảm thấy rất tuyệt, vì giống như được sống lại.” Giản Minh trả lời, hai chữ thôi, “Hạnh phúc.”

Thời điểm đó, cho dù vất vả như thế, họ vẫn cảm thấy hạnh phúc, bởi vì họ biết họ đang yêu nhau, trái tim của họ hướng về nhau, mỗi một nỗi vất vả đều rất đáng giá. Những tháng ngày vất vả rồi cũng trôi qua, căn hộ đã xây xong, sửa sang lại nội thất, Đông Đông cũng lớn hơn, không hay ốm

https://thuviensach.vn

vặt nữa. Sự cố gắng của La Thế Triết cũng dần dần được đền đáp, được thăng chức và tăng lương, cũng có chút sự nghiệp rồi. Năm Đông Đông lên bốn, đơn vị của La Thế Triết phân xe cho công nhân viên, La Thế Triết thế mà cũng có tiền để đăng ký một suất, những tháng ngày này cũng đã dễ thở hơn đôi chút. Sau đó La Thế Triết nói, Giản Minh à, về quê thăm cha mẹ em đi.

Lời đề nghị của La Thế Triết về quê thăm cha mẹ vợ làm Giản Minh rất vui, xét cho cùng, những chuyện không vui chẳng qua là những buồn phiền nhất thời lúc đó mà thôi, thời gian đã trôi qua rồi, những chuyện không vui rồi cũng sẽ qua, đều là người một nhà, đâu cần phải so đo, tính toán làm gì? Vội vàng chuẩn bị hành lý, La Thế Triết chuẩn bị sẵn rượu ngon thuốc thơm cho cha vợ, lái xe chở vợ con về nhà cha mẹ vợ ăn Tết.

Lần này, thái độ của cha mẹ Giản Minh, khác hẳn hoàn toàn với lần đầu tiên La Thế Triết đến đây, họ dọn dẹp nhà cửa, xịt nước lau chùi sân vườn, ngoài cổng còn treo hai lồng đèn màu đỏ tượng trưng cho ngày vui, khuôn mặt của cha Giản Minh tràn ngập niềm vui, ra tận đằng xa để đón, gặp ai cũng thông báo, người con rể thành đạt về thăm nhà. Thực ra, chiếc xe La Thế Triết mua rất bình thường, nhưng cha của Giản Minh cứ bắt con rể phải cố gắng lái xe đến đậu trước cổng nhà. Mẹ Giản Minh nói: “Ui chao, lần này cứ gọi là nở mày nở mặt nhá, mấy ngày trước, con rể của ông Triệu nhà trên lái xe về đậu trước cổng nhà, cha con cứ tức điên hết cả người…”.

Đầu óc u mê của Giản Minh vẫn luôn không hiểu được, người ta đậu xe trước cửa nhà thì có gì tốt, nhưng mấy năm nay được rèn luyện quen rồi, dù gì cũng có một chút tiến bộ, phụ họa theo: “Để xem mấy năm tới bọn con có tiết kiệm được tiền mua một chiếc tốt hơn không.” Cũng chỉ nói thế thôi mà cha mẹ mặt mày hớn hở hết cả lên, “Ừ, đổi một chiếc đắt hơn đi.” Giản Minh không biết phải nói tiếp thế nào, chỉ biết bĩu môi cười ngốc nghếch.

https://thuviensach.vn

Bữa cơm đêm giao thừa, Giản Minh và mẹ cùng vào bếp, cha mẹ Giản Minh còn lì xì cho cháu ngoại một phong bao lì xì dày cộm, sau đó La Thế Triết mừng tuổi cho cha mẹ vợ một bao lì xì to hơn, chẵn bốn vạn tệ tiền mặt, việc làm này La Thế Triết nói với cha mẹ vợ: “Mấy năm nay cha mẹ cũng lo lắng cho bọn con nhiều, chẳng có gì để báo đáp cha mẹ, chút tiền này cha mẹ cầm lấy, đi du lịch cho thoải mái, cứ coi như chút lòng thành của chúng con.”

Bốn vạn, là gấp đôi số tiền hai vạn năm xưa, Giản Minh nhìn thấy nụ cười khiêm tốn, lễ độ của La Thế Triết, ẩn chứa sau đó là ý đồ không trong sáng lắm, khuôn mặt cô bỗng nóng lên từng đợt. Cô nghĩ rằng cha mẹ sẽ cảm thấy mất mặt, lại làm ầm lên không vui vẻ gì, trong lòng căng thẳng chết đi được. Nhưng thực ra cha mẹ Giản Minh chẳng thấy có vấn đề gì cả, nhận lấy số tiền, cười tươi rạng rỡ, bầu không khí rất đầm ấm.

Hết Tết, trên đường lái xe về nhà, Giản Minh hỏi chồng: “Tại sao đưa cho cha mẹ nhiều tiền một lần như vậy?”.

Giọng điệu La Thế Triết như trêu chọc cô: “Em xót xa trong lòng à? Con rể biếu cha vợ một chút tiền, mà chưa gì vợ đã không vui.”

Giản Minh nói: “Hiếu thuận với cha mẹ, tại sao em lại không vui cơ chứ? Em chỉ sợ anh không quên được chuyện năm xưa thôi.” Nhân tiện nói luôn, “Chúng mình cũng đã làm cha mẹ rồi, suy nghĩ của người già, anh cũng phải hiểu chứ. Cha mẹ đều không phải là người hoàn hảo, chưa chắc đã làm đúng tất cả mọi chuyện, nhưng trong lòng cũng chỉ muốn tốt cho chúng mình thôi.” Giọng nói của Giản Minh mang chút cầu khẩn, “Thế Triết, những chuyện trước đây từng xảy ra, chúng mình đừng để ý nữa được không?”.

La Thế Triết trầm mặc, không trả lời cô.

https://thuviensach.vn

Giản Minh đề nghị, “Đúng rồi, lúc nào rảnh chúng mình về thăm mẹ anh đi.”

Giọng điệu La Thế Triết dứt khoát: “Không đi.” Im lặng một lúc, bỗng nhiên cười lạnh lùng, “Thực ra cũng đều vì tiền bạc cả.”

Giản Minh hiểu được những vất vả anh đã làm cho gia đình nhỏ bé này, an ủi: “Thế Triết, anh đừng nói thiếu khách quan như vậy nữa.”

Chỉ số thiếu khách quan của La Thế Triết tỉ lệ thuận với chỉ số được thăng chức của anh, sau Tết, anh được điều đến ngân hàng thành phố làm giám đốc ngân hàng, trách nhiệm nặng nề hơn, lần cất nhắc rất quan trọng, anh còn trẻ như thế này, ngày tháng còn dài, tiền đồ rộng mở. Đông Đông lớn rồi nên gửi đi nhà trẻ, việc đưa đón mỗi ngày vẫn do Giản Minh phụ trách, mặc dù nói bận rộn, nhưng so với những ngày trước đây, Giản Minh cuối cùng cũng đã có thời gian dành riêng cho mình. Cuộc đời chỉ ban tặng cho cô một chút vậy thôi, mà đã đủ làm cho Giản Minh cảm thấy vui vẻ. Có lúc đón Đông Đông từ nhà trẻ về, dẫn con đi dạo phố, tiêu hết tiền có trong người, đến năm đồng cuối cùng trong túi, cũng lôi ra mua bánh ngọt khi đi ngang qua tiệm bánh, hai mẹ con cùng ăn, sau đó gọi điện thoại cho La Thế Triết: “Chồng ơi, tiền trong ví đã hết sạch, chi viện ngay lập tức…”.

La Thế Triết lái xe đến đón vợ con về nhà, Giản Minh nhét mình trên ghế xe hơi, thoải mái nói chuyện suốt, “Thế Triết, chỉ cần có anh là đủ rồi, trong túi có trống rỗng cũng không sợ.”

La Thế Triết nhìn Giản Minh, ánh mắt ấm áp, cầm lấy ngón tay còn vương đầy mùi bánh ngọt, đưa lên môi hôn nhẹ, nói: “Giản Minh, chắc lâu lắm rồi em chưa mua quần áo cho mình hả?”.

“À, đúng vậy.”

“Cuối tuần dẫn em đi mua quần áo nhé.”

https://thuviensach.vn

La Thế Triết đã nói là làm, cuối tuần dẫn vợ con đi dạo phố, mua sắm.

Thật sự là chỉ có khi đứng trước gương ngắm nghía kĩ, mới có thể cảm nhận được dấu ấn của thời gian, đã lặng lẽ, âm thầm thay đổi chúng ta như thế nào.

Giản Minh còn nhớ năm đó cô đi một đôi giày thể thao màu trắng đơn giản, quần jean lửng bạc màu, mặc chiếc áo sơ mi màu xanh dương, bên dưới vạt áo ẩn hiện đường viền ren của lớp áo lót bên trong, đầu tóc cô cắt ngắn gọn gàng, nụ cười trong sáng, dáng vẻ của cô đẹp tựa ngọc bích dưới màu áo xanh dương. Lúc đó La Thế Triết còn khen cô, giống như thiên thần của nước, từ trước đến nay anh chưa nhìn thấy ai mặc áo màu xanh dương lại có được vẻ đẹp lung linh như thế… Đáng tiếc quá, đều đã trôi qua rồi. Không phải nói Giản Minh xấu đi như thế nào, mà là ánh mắt, không thể nào còn ánh mắt ngây thơ trong sáng, và cả khí chất thanh cao như chưa từng sống ở nhân gian nên chưa bị nhuốm bụi trần, dần dần bị mai một trong đống việc không tên hết ngày này sang tháng nọ, khi ý thức được việc đó, cho dù có quần là áo lượt, đắp thêm bao nhiêu vòng vàng châu báu, cũng không thể nào có được dáng vẻ xinh đẹp rạng rỡ, say đắm lòng người của ngày đó, Giản Minh ủ rũ, ai chẳng muốn được ăn mặc đẹp đẽ, ai chẳng muốn có một dung nhan rạng rỡ, bây giờ có muốn cũng vô dụng. Về vẻ đẹp, không phải cứ khoác quần áo lên người, mặc đúng kích cỡ là xong. Đã từng có lúc, nhiều bạn học cùng trường tin tưởng rằng, Giản Minh chắc chắn là kiểu con gái cho dù đến bốn mươi tuổi cũng sẽ xinh đẹp hơn chị Chí Linh[1], khi cô mặc những bộ váy hoa li ti quê kệch, vẫn có thể làm toát lên được vẻ đẹp tự nhiên của loài hoa cỏ. Còn bây giờ đắp cả đống hoa li ti lên người, cùng lắm nó cũng chỉ là những bông hoa li ti bình thường mà thôi.

[1] Lâm Chí Linh: diễn viên, MC, người mẫu nổi tiếng của Đài Loan.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Giản Minh buồn chán muốn chết, nói với La Thế Triết: “Anh chắc chắn sẽ không yêu em nữa, trước đây anh thường nói em là nàng tiên nhỏ bé, bây giờ em đã không còn là nàng tiên nữa rồi.”

La Thế Triết an ủi Giản Minh, “Anh sẽ mãi yêu em. Em không phải nàng tiên, thì anh yêu người trần vậy.”

Những lời nói này phát ra từ miệng của La Thế Triết, một người xưa nay vốn luôn lãnh đạm, sống nội tâm, cho dù ngữ nghĩa nhạt nhẽo, nhưng những lời nói này bay vào trong tai Giản Minh lại trở thành những lời nói tràn trề yêu thương, lay động đất trời, cảm động đến nỗi nước mắt tuôn trào, đúng lúc này mẹ ruột gọi điện đến, Giản Minh đang có hứng, kể tỉ mỉ cho mẹ mình nghe hết, chủ yếu muốn nói rằng, cô và chồng yêu thương nhau, điều này quá ư mỹ mãn.

Mẹ Giản Minh dội một gáo nước lạnh: “Con bé này, con phải cẩn thận vào, đàn ông con trai nói như rót mật vào tai, tặng quà tặng quần áo, là những biểu hiện bất thường, trông chừng nó cho cẩn thận, đừng để nó có bồ nhí bên ngoài…”.

Giản Minh chớp chớp mắt: “Mẹ, mẹ lại thế nữa rồi, anh ấy nghèo lắm, trong tay chẳng có bao nhiêu tiền, ai mà thèm anh ấy…”.

Mẹ Giản Minh mắng trong điện thoại: “Con bé này, đã dốt rồi mà dạy không chịu nghe, bây giờ xã hội này là xã hội gì hả, cọp beo đầy rẫy ra đấy biết không? Chồng con ngày xưa là một thằng nghèo kiết xác, nhưng bây giờ nó là một giám đốc của ngân hàng thành phố, trong tay nó mà không có

https://thuviensach.vn

tiền thì ai có tiền nữa chứ? Con cứ ru rú ở trong nhà mãi đi, trẻ trung thế còn không bằng cái bà già nghỉ hưu này, chẳng có chút kinh nghiệm xã hội nào cả, tầm mắt hạn hẹp quá…". Mẹ Giản Minh lên lớp một hơi, làm cho cô không nói nên lời, nhắc lại chuyện cũ, "Trong nhà con ai giữ tiền?".

Đây là một vấn đề làm mẹ đẻ luôn sốt ruột, Giản Minh ấp a ấp úng, "Thế Triết chứ ai, con chỉ giữ thẻ tài khoản có lương của anh ấy thôi, những khoản khác anh ấy tự xử lý, mẹ cũng biết con không biết tính toán tiền nong, anh ấy lại là chuyên gia của ngành này…".

Từ ngày La Thế Triết và Giản Minh kết hôn, cô giữ thẻ tài khoản của anh, thu nhập lúc ấy của La Thế Triết, lương này, tiền thưởng này, những khoản khác đều nằm trong thẻ cả. Sau này La Thế Triết được thăng chức, cũng có những thu nhập khác, nhưng cũng giao về cho Giản Minh, có điều bây giờ cuộc sống cũng đã khá giả hơn trước, La Thế Triết muốn chơi cổ phiếu, mấy lần lấy tiền nơi Giản Minh đi đầu tư, Giản Minh chê phiền phức, thản nhiên nói: "Anh biết quản lý tiền bạc, anh giữ đi vậy." Từ đó trở đi, Giản Minh chỉ giữ thẻ tài khoản của La Thế Triết. Nhiều lúc La Thế Triết nói với Giản Minh nhà mình có bao nhiêu tiền tiết kiệm gì gì đó, Giản Minh vui lây: "Oa, chúng mình có nhiều tiền thế cơ à, chồng ơi, anh giỏi thật đấy." Đối với khả năng kiếm tiền và giữ tiền của La Thế Triết, Giản Minh vô cùng sùng bái, không hề có ý kiến gì.

Giản Minh không có ý kiến gì về việc giữ tiền đó, giải thích thế nào mẹ mình cũng không hiểu, không hề bất ngờ khi mẹ Giản Minh lại dạy dỗ tiếp một trận, "Nói với con bao nhiêu lần rồi, thứ khác có thể không cần, nhưng cần phải giữ tiền, con có thông minh lên một chút được không hả? Sao mà ngu thế, sao không giống con tôi đẻ ra thế này…".

Về lý trí, Giản Minh cảm thấy những lời mẹ nói không sai, nhưng về phương diện tình cảm, Giản Minh tin tưởng tuyệt đối về La Thế Triết, cô không muốn sống cuộc sống lúc nào cũng phải cảnh giác, đề phòng này nọ.

https://thuviensach.vn

Năm đó Đông Đông năm tuổi, nhiều lúc đòi nuôi khỉ nuôi chó, nhìn mèo vẽ hổ, nói bi bô, vô cùng đáng yêu.

Năm đó Giản Minh rảnh rỗi nên đi học bơi, học Yoga, đi spa làm đẹp, vô cùng cố gắng, muốn tìm lại khí chất của nàng tiên nhỏ bé ngày xưa.

Năm đó cha Giản Minh nghỉ hưu, mua nhà ở khu vực gần nhà ở của Giản Minh, muốn ở gần con gái một chút, sau này về già có nơi nhờ cậy.

Năm đó La Thế Hoa tốt nghiệp đại học báo chí, nhờ phúc của anh trai La Thế Triết, tìm được việc ở đài truyền hình thành phố, sống vui vẻ với anh trai và chị dâu, hòa thuận đầm ấm.

Sau đó ngày đó năm đó, La Thế Triết bỗng nhiên nói, muốn đón mẹ đến ở một thời gian.

Hiếu thảo với cha mẹ là nghĩa vụ bắt buộc của con cái, mẹ chồng cũng đã lớn tuổi, ở góa nhiều năm, nuôi ba đứa con thành tài đâu dễ dàng gì, đến đây ở một thời gian để Thế Triết báo đáp lại công ơn của mẹ, Giản Minh vui vẻ đồng ý. Giản Minh biết mẹ chồng không thích mình lắm, kết hôn nhiều năm như vậy cũng chưa có cơ hội gần gũi với mẹ chồng, hai bên không hiểu nhau lắm, ở với nhau thế nào cũng nảy sinh mâu thuẫn, thế nào cũng sẽ có những tháng ngày "đau khổ" như kiểu răng cắn phải lưỡi, về vấn đề này, Giản Minh đã chuẩn bị tư tưởng. Có điều, nói thế nào cũng là người một nhà, không vui cũng cố chiều chuộng một chút là sẽ xong, Giản Minh đã chuẩn bị hết rồi, nếu có mâu thuẫn, cô sẽ nhường nhịn mẹ chồng, không gây gổ với bà. Nhưng ai ngờ mâu thuẫn lại đến nhanh như thế, bà La ở với Giản Minh đến ngày thứ ba, đã gây gổ ầm ĩ với Giản Minh

Nguyên do là sau khi đón Đông Đông ở nhà trẻ về nhà, Đông Đông kêu đói, Giản Minh vội vàng vào bếp nấu cơm. Nấu cơm tối xong chắc chắn sẽ cho trẻ con ăn trước, dù sao mẹ chồng cũng đang ở đây, chi bằng cả nhà ăn trước cho xong. Trời lạnh, ăn khi cơm canh còn nóng không phải là

https://thuviensach.vn

ngon hơn sao? Giản Minh chẳng có ý định gì, chỉ lo lắng cho người già và trẻ con, liền gọi mẹ chồng đến ăn cùng. Ba bà cháu chưa ăn cơm xong, La Thế Triết đi làm về, Giản Minh nhanh nhảu, “Anh về rồi à? Để em xới cơm cho anh.”

Cô xới cơm xong, La Thế Triết rửa tay xong, ngồi xuống ăn cho nóng, bà La nói với Giản Minh bằng tiếng phổ thông lơ lớ tiếng quê bà, “Mẹ tưởng Thế Triết nói với con không về nhà ăn cơm tối.”

Giản Minh không hề giấu giếm: “Không ạ. Anh Thế Triết ấy à, không phải lúc nào cũng nói trước với con. Nhiều lúc nhớ ra thì gọi điện cho con báo xem có về hay không, bận quá không gọi được thì cũng thôi. Hai mẹ con cũng thế, có lúc sẽ chờ cơm anh ấy, có lúc thì không chờ được.” Cô tiếp tục đút cơm cho Đông Đông, giả giọng trẻ con nói với Đông Đông: “Cha của Đông Đông vất vả nhất vì hai mẹ con mình, đúng không nào?”.

Đông Đông cũng bi ba bi bô trả lời: “Đúng rồi, Đông Đông thương cha lắm.”

Đây vốn dĩ là hình ảnh bình thường nhất, vui vẻ nhất trong cuộc sống thường ngày của gia đình Giản Minh, nào ngờ làm cho bà cụ cảm thấy không vui. Sắc mặt của bà La thay đổi, cầm chén cơm dằn mạnh xuống bàn ăn, “Chị biết nó làm ăn vất vả để nuôi hai mẹ con, thế mà không đợi nó về cùng ăn tối hử?”.

Giản Minh vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vẫn nhoẻn cười giải thích: “Mẹ, Đông Đông đói rồi, hơn nữa mẹ cũng lớn tuổi rồi, ăn ngay khi còn nóng không phải tốt hơn sao?”.

Bà La lạnh lùng hừ một tiếng: “Chị không cần phải đối xử tốt với tôi, đối xử tốt với con trai tôi là được rồi, cơm canh nguội rồi thì có làm sao? Nguội thì cả nhà cùng ăn nguội.”

https://thuviensach.vn

Lúc này đây Giản Minh mới phát hiện ra có gì đó không bình thường, giải thích: “Mẹ, con…”.

La Thế Triết cắt ngang lời cô: “Đổi cho mẹ một chén cơm nóng đi, mẹ dạy em, em nghe theo là được rồi, còn cãi cái gì?”.

Giản Minh nghĩ rằng mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu sẽ làm người đàn ông trong nhà khó xử, cho nên không tranh cãi nữa, im lặng, lấy chén cơm nóng khác cho mẹ chồng. Khi mọi người tranh cãi, họ quên mất có Đông Đông, Đông Đông năm tuổi đã tinh tế, sắc sảo như cha vậy. Sáng ngày hôm sau, sau khi ngủ dậy Đông Đông không thèm quan tâm đến bà nội, bà nội ở đằng sau gọi cháu nội mấy tiếng liền, cháu nội trả lời: “Bà đừng nói chuyện với cháu, ai bảo bà dữ dằn với mẹ cháu làm chi.” Bà La nhất thời không nói nên lời.

Bữa sáng của ngày hôm đó, có món mì sợi cho Đông Đông, cháo dành cho bà nội. Sáng sớm Giản Minh nấu hai món này cũng có nguyên nhân của nó, trước đây bà La có nói, buổi sáng tốt nhất nên ăn cháo, những món khác ăn không có lợi cho sức khỏe, chủ yếu bởi vì bà La là người miền Nam, thích ăn gạo chứ không thích ăn những món ăn làm từ bột mì, nhưng Đông Đông là đứa trẻ thuần miền Bắc, bởi được sinh ra và lớn lên ở miền Bắc, cứ thích ăn mì sợi, hoành thánh gì đó. Giản Minh nghĩ rằng, bởi vì mỗi người một khẩu vị, thôi thì chuẩn bị hai món là được, ai thích ăn gì thì ăn đó. Nào ngờ khi bà La nhìn thấy Giản Minh bê ra hai món ăn sáng, hỏi ngay lập tức: “Chị có ý gì vậy hả? Tôi biết ngay mà, chị đâu có thích tôi vào đây ở!”. Bà La nói với dáng vẻ tức giận, nói một tràng tiếng địa phương với Giản Minh. Giản Minh nghe không hiểu tiếng địa phương của quê hương La Thế Triết, chỉ hiểu được rằng mẹ chồng đang rất tức giận, cô còn vội để đưa Đông Đông đi nhà trẻ, không biết làm thế nào để mẹ chồng mới bớt giận, vào phòng gọi La Thế Triết dậy, tủi thân chảy nước mắt: “Khuyên mẹ giúp em với.”

https://thuviensach.vn

La Thế Triết ra ngoài phòng, bà La lo lắng mình làm căng lên sẽ làm con trai mình không vui, đang định cho qua, nào ngờ La Thế Triết giúp mẹ mình hỏi Giản Minh: “Đúng rồi, em có ý gì thế hả? Tại sao lại có sự phân biệt như thế? Mẹ vào đây ở cảm thấy không vui sao? Giản Minh, căn nhà này đâu phải chỉ mình của cô?”.

Giản Minh cho dù có trăm miệng cũng không giải thích được, định giải thích rằng mỗi bữa ăn sáng cô đều thay đổi món, luôn nấu cho La Thế Triết và con trai những món ngon nhất, nấu qua loa cho mình những món ăn đơn giản, cho dù cô có ý định phân biệt đối xử như thế, cũng không phải vì bản thân mình… Nhưng cuối cùng đôi môi cô run run, không nói nên lời, nước mắt cứ thế trào ra. Giản Minh khóc, Đông Đông cũng khóc theo. La Thế Triết thương con, ôm Đông Đông dỗ dành: “Không sao không sao…”. Liếc mắt nhìn về phía bà La, ánh mắt lạnh lẽo như băng đó, làm bà La cảm thấy lạnh run người, không nói gì nữa.

Sau khi đưa Đông Đông đến nhà trẻ, Giản Minh không quay về nhà, cô đi tìm Thế Hoa, kể hết đầu đuôi câu chuyện, Thế Hoa bình tĩnh khuyên: “Chị dâu, chị đừng giận, anh trai em không phải là không thương chị, anh em ngốc quá, không biết cách giảng hòa, chắc muốn chứng tỏ lòng hiếu thuận của mình đó mà, để em khuyên nhủ mẹ em. Mẹ em cũng lớn tuổi rồi, nhưng tính tình như con nít, chắc là muốn mọi người quan tâm đến mình…”. Tiếp theo đó, La Thế Hoa còn mách cho Giản Minh một vài mẹo nhỏ để sống chung với mẹ mình, ví dụ buổi tối nghỉ ngơi sớm một chút, dành không gian riêng cho mẹ và anh trai. La Thế Hoa nói: “Cho bà không gian riêng để bà trách móc về chị với anh trai, bà sẽ không thường xuyên nổi nóng lên nữa đâu. Có điều bà có trách móc gì về chị, chị đừng để ý làm gì, anh trai em cũng chẳng để ý đâu. Đây là kỹ năng sống, làm cho các bà vui ấy mà. Mấy người già hay giữ thể diện lắm, bà có thể diện rồi thì sẽ hết phiền phức thôi.”

https://thuviensach.vn

Được cô em chồng khuyên nhủ như thế, Giản Minh cảm thấy tâm trạng khá lên nhiều, mua một ít rau tươi, trái cây xách về nhà, mở cửa vào nhìn thấy ngay giày và túi xách của La Thế Triết đều treo ở móc đằng kia, thắc mắc trong lòng, chẳng nhẽ anh không đi làm sao? Đang định mở miệng gọi một tiếng, chợt nghe thấy tiếng cười của mẹ chồng trong phòng ngủ vọng ra, Giản Minh còn nghĩ, chao ơi, mẹ chồng hết giận rồi sao? Tốt quá còn gì, cô đi về hướng phòng ngủ của bà, đến cửa phòng, một câu nói bay đến bên tai cô, đó là câu hỏi của mẹ chồng: "Con định lúc nào thì ly hôn với Giản Minh?". Giản Minh nghệt mặt ra, đứng ở cửa phòng, những lời nói của mẹ chồng và La Thế Triết, nghe rất rõ ràng không lọt tiếng nào.

Bà La nói, "Nếu như anh trai và chị dâu không tìm con nhờ chút công việc, thì không biết con và cô Tô yêu nhau đâu. Thực ra cô Tô và con rất xứng đôi với nhau, ngay từ đầu mẹ đã thấy Giản Minh không được."

Giọng của La Thế Triết vẫn đều đều: "Con cũng không muốn làm cho tuyệt tình quá, tốt nhất là để cô ấy tự đề nghị với con, có điều kiện gì, con sẽ cố gắng đáp ứng cho cô ấy, trừ Đông Đông."

Bà La nói: "Đúng thế, Đông Đông là cháu của gia đình nhà họ La, không thể giao cho nó."

La Thế Triết "dạ" một tiếng.

Bà La rất hào hứng: "Hạng mục hợp tác với bên cô Tô đã bắt đầu chưa?".

"Bắt đầu rồi, vụ làm ăn này thành công, lợi ích mang về cho anh trai và chị dâu rất khả quan."

Bà La đáp lại: "Cũng may mà có con…".

"Tô Mạn là ai thế?", Giản Minh thực sự nhịn không nổi nữa, vịn vào cửa, hỏi: "Thế Triết, Tô Mạn là ai?" Cô vô cùng sốt ruột, lo lắng, khuôn

https://thuviensach.vn

mặt đỏ ửng, giống như máu trong cơ thể cô đều dồn hết lên đầu.

La Thế Triết và mẹ anh phát hiện ra sự tồn tại của Giản Minh, có chút kinh ngạc, nhưng La Thế Triết nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, "Ồ, là người tình, người tình của tôi."

Người tình? Tên là Tô Mạn? Anh ngang nhiên có người tình cơ đấy? Đối diện với một La Thế Triết bình tĩnh như không, thái độ bình thường, không hề lo sợ, Giản Minh lại cảm thấy bản thân mình giống người làm chuyện hổ thẹn với lương tâm hơn, buông tay, líu lưỡi không nói nên lời. Xưa nay cô vốn là người thật thà, cảm thấy nếu gây ra chuyện tày trời như thế, đương sự ít nhất phải có lời giải thích, có chút áy náy, khai báo một chút… Nhưng tất cả đều không có, "Người tình, người tình của tôi." Anh nói nhẹ nhàng giống như mọi khu vẫn bảo rằng, anh đã ăn cơm ở bên ngoài rồi. Biết là vô ích, nhưng Giản Minh vẫn hỏi, "Thật thế sao?". Cô hy vọng không phải là sự thật, anh đang đùa với cô.

La Thế Triết trả lời: "Giản Minh, cô biết tôi rất ít khi đùa."

Nhìn vào đôi mắt của La Thế Triết, Giản Minh tin rằng, anh không hề đùa, thật sự là như thế, không ngờ lại là sự thật! Dường như trong giây lát, tất cả mọi đồ vật đều bị mất màu, chỉ nghe thấy tiếng ù ù bên tai, không biết là tiếng nói của ai biến thành tiếng khóc thê lương, Giản Minh quay đầu lại bỏ chạy ra khỏi nhà, cô quên mang theo ví tiền, quên mặc áo khoác, cái gì cũng không mang theo, lang thang trên phố phường.

Không còn nhớ rốt cuộc đi đến con đường nào nữa, tuyết bỗng rơi, lạnh quá, Giản Minh trốn vào một cửa hàng bán điện máy, khu vực bán ti vi đang chiếu một bộ phim truyền hình nổi đình nổi đám, hình như người vợ cũ tìm ra người tình của chồng, lên cơn giận đánh người tình của chồng sảy thai.

https://thuviensach.vn

Có mấy cô gái xinh đẹp đang đứng xem, bình luận đủ kiểu bên tai Giản Minh, “Bà vợ đầu này cũng thật quá quắt, vừa già vừa xấu, thế mà cứ ôm khư khư người đàn ông tốt như thế, đánh người ta ra nông nổi này.”

Có cô nói: “Chồng cô ta còn hôn cô ta ư? Một người đàn ông yêu một người đàn bà mới hôn cô ta.”

Lại có cô nói: “Đoạn trước tụi mày có coi không hả? Bà ấy đi vệ sinh còn chẳng đóng cửa, loại đàn bà lôi thôi lếch thếch như thế, ai mà yêu cho nổi.”

Lại có cô nói: “Đâu có nói kết hôn đồng nghĩa với việc ký vào khế ước bán thân đâu, tại sao cứ phải trói nhau lại để sống với nhau cả đời…”.

Giản Minh suy nghĩ, mình đều gặp phải những vấn đề này, đã lâu rồi không hôn nhau với La Thế Triết, cảm thấy vợ chồng già rồi không cần thiết phải như thế. Lôi thôi lếch thếch, đi vệ sinh nhiều lúc cũng quên đóng cửa, thuở Đông Đông còn bé cứ bám dính lấy cô, cô đi vệ sinh không được phép đóng cửa, Giản Minh chiều con, nên quen luôn. Còn một việc nữa, cô thật sự cho rằng, hôn nhân phải kéo dài đến hết cả đời người. Cô sai rồi!

Cái gọi là vỡ mộng, chính là niềm tin bị sụp đổ. Bị phản bội, chỉ mới là sự khởi đầu của vỡ mộng, cái kết của vỡ mộng nằm ở chỗ, bạn cho rằng bản thân bạn vô tội, bị tổn thương, nhưng thế giới xung quanh bạn lại cho rằng điều đó như là lẽ đương nhiên, tự làm tự chịu. Nếu như nói La Thế Triết đánh vỡ tâm hồn của Giản Minh, thế thì khoảng thời gian ngắn ngủi trong cửa tiệm bán điện máy đó, đã làm cho tâm hồn tan vỡ của Giản Minh trở thành một đống cát bụi. Cô cảm thấy cô như bị cả thế giới này ruồng bỏ.

Nhưng mà, sau khi niềm tin mà mình từng vô cùng tin tưởng bị sụp đổ, Giản Minh đứng giữa đống hoang tàn ấy, lấy lại được bình tĩnh, nghi hoặc, sợ hãi, là bởi vì cảm thấy mình còn có thể cất tiếng gọi “cứu tôi với”, cũng nghĩ rằng có người đến cứu mình, nhưng bây giờ đã lâm vào đường

https://thuviensach.vn

cùng, Giản Minh không còn tơ tưởng đến việc có người đến cứu. Cô xin người phục vụ một cốc nước ấm, đứng trước ti vi vừa uống vừa xem, nói: "Bà vợ đầu thảm quá, nếu như không làm gì, đoán rằng sẽ bị người ta chê cười bảo vô dụng, nếu như làm mạnh tay, lại bị người ta bảo là quá quắt, không cách nào giải thích được, thời đại này, vị trí nào cũng có thể ngồi vào được, chỉ đừng leo lên làm bà cả mà thôi." Vứt cốc giấy vào thùng rác, Giản Minh chẳng thèm nhìn ai, cất bước ra khỏi cửa hàng bán điện máy.

Trời đã tối, giờ này Giản Minh mới phát giác ra là mình đã đi cả ngày rồi, thậm chí cô còn quên mất đến nhà trẻ đón Đông Đông. Đông Đông đi nhà trẻ về không nhìn thấy cô, không biết có buồn hay không? Giản Minh cảm thấy mình có thể về nhà được rồi, liền bước lên một chiếc xe buýt mà có thể đưa cô về đến nhà… "Lần đầu tiên gặp anh, chính là ở trên chuyến xe buýt đó." Giản Minh nói với bác sĩ Lăng từ nãy giờ ngồi xổm trước mặt cô, kiên trì đến mức chịu không nổi nữa: "Em suýt nữa vấp té, có anh đỡ em, còn giúp em trả tiền xe…". Cô thở sâu một hơi, cố gắng không để nước mắt trào ra lúc này, "Lúc đó em nghĩ rằng, em phải ghi nhớ con người này, phải trả tiền cho anh, còn phải cảm ơn anh đã nhặt con người đau khổ như em ra khỏi vũng bùn."

Hành động của Lăng Lệ khó mà phát hiện ra, tay anh đã sờ đến cái điện thoại rung đến lần thứ ba trong túi áo, bấm vào nút từ chối nghe. Giọng nói nhẹ nhàng: "Làm gì khoa trương đến mức đó chứ?".

Khóe miệng Giản Minh dường như nở một nụ cười, khẳng định: "Thật như vậy mà, bác sĩ."

"Thật à? Sao chưa bao giờ nghe em nhắc đến nhỉ?".

"Bởi vì không biết phải nói thế nào."

"Ok. Hôm nay em nói rồi, nên anh sẽ ghi nhớ trong lòng." Lăng Lệ hỏi, "Cứ như thế, em ly hôn với người chồng cũ sao? Không hỏi anh ta vì

https://thuviensach.vn

sao à?”.

“Đương nhiên là không dễ dàng như thế, ngay từ lúc bắt đầu em đã không đồng ý ly hôn…”.

Ngày đó Giản Minh đi về nhà, cửa chính đang mở, cả nhà rối tung lên, La Thế Hoa cũng có mặt ở đó, lo lắng đến phát điên lên, đang trút giận lên anh trai và mẹ: “Chị dâu mà có mệnh hệ gì, con sẽ không tha thứ cho hai người.”

Nghe thấy cô nói như vậy, Đông Đông vô vọng níu lấy vạt áo của La Thế Triết, khóc sụt sịt: “Cha ơi, con muốn có mẹ.”

Cho dù La Thế Triết đã từng gặp nhiều cảnh đời và trận chiến lớn hơn thế này, gặp phải chuyện này cũng khó tránh khỏi hoang mang, dỗ dành con, kiểu an ủi rất yếu ớt: “Đông Đông ngoan, đừng sợ, có thể lát nữa mẹ sẽ về.” Lại tự lẩm bẩm một mình: “Có cần phải báo công an không nhỉ?”.

Bà La cũng sợ hãi không kém, nói vẫn mạnh miệng và có chút gì đó như tự trấn an mình: “Trông có vẻ ngốc nghếch, khờ khạo, chắc không đến nỗi đâu.”

Giản Minh bước vào nhà: “Đúng rồi đó, không đến nỗi đâu.” Cô gọi Đông Đông, ngọt ngào và thân mật khác thường: “Cục cưng, mẹ về rồi…”. Ôm con vào lòng, Giản Minh giả vờ như chưa hề xảy ra chuyện gì: “Con đi ra ngoài dạo phố một lát, con xin lỗi, quên mang theo điện thoại, để mọi người phải lo lắng rồi.” Cô hỏi Thế Hoa: “Đã ăn cơm chưa?”.

Thế Hoa trả lời: “Dạ chưa ạ.”

“Nào, đến đây giúp chị nấu cơm, mọi người đói hết cả rồi.”

La Thế Triết rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nói xen vào: “Gọi cơm hộp đi, cô cũng mệt rồi.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh không cần phải dây dưa: “Được thôi, anh gọi đi, em đi tắm một lát.” Cô không quên hỏi han mẹ chồng: “Cảm ơn mẹ đã chăm Đông Đông dùm con.”

Không còn ai nhắc đến cô Tô, bao gồm cả Giản Minh.

Đêm đến, cô bố trí thêm một chiếc giường đơn giản trong phòng Đông Đông, chuyển hết đồ đạc, quần áo đến phòng con trai. La Thế Triết nằm trên giường đọc sách, mặc kệ Giản Minh bận rộn đi ra đi vào, trầm mặc, yên tĩnh như không có vấn đề gì, cũng chẳng hề giải thích, giống như tất cả mọi việc đều có trình tự, cứ thế mà làm.

Giản Minh nghĩ rằng, đúng là quá rõ ràng, nếu cô có mệnh hệ gì, đối với mẹ con nhà họ La, nhiều nhất chắc cũng chỉ giả vờ khóc lóc hai ba ngày rồi thôi, tiếp theo đó họ sẽ làm thế này làm thế kia, không hề làm lỡ việc của họ. Nếu như không chẳng có mệnh hệ gì cả, cô nghĩ rằng sẽ tiếp tục sống những tháng ngày như vậy, cũng chẳng làm lỡ việc nào cả, rồi phải làm thế này làm như thế kia. Đây chính là hiện thực, một hiện thực làm cô đau đớn, làm cô phát điên, làm cô tê dại. Đằng sau nỗi đau đớn đó, Giản Minh nghĩ về cha mẹ mình, việc gì cũng xảy ra đúng y như lời mẹ ruột cô nói.

Một Giản Minh đã từng không biết đến hai từ “già rồi” là như thế nào, cho đến hôm nay cô không thể giả vờ ngây ngô thêm nữa. Cô là con gái độc nhất, là chỗ dựa duy nhất của cha mẹ trên thế giới này, mà cô chỉ lo suy nghĩ cho bản thân cô, từ trước đến nay chưa từng suy nghĩ cho cha mẹ, sống luẩn quẩn đến nước này. Mất đi chỗ dựa là La Thế Triết, cô phải làm thế nào đây? Cha mẹ mình phải làm thế nào đây? Ly hôn, ly hôn là chắc chắn rồi, chỉ là tạm thời không thể nói với cha mẹ, thứ nhất, cha mẹ sẽ lo lắng, thứ hai, Giản Minh cảm thấy, nói cho cha mẹ cũng chẳng ích gì, bất kỳ quyết định nào của cô, bên phía cha mẹ, chắc chắn sẽ không thoát nổi số phận mà bị phủ quyết, cho nên nói năng phải thận trọng, dè dặt một chút. Về việc tương lai phải đối diện với hiện thực như thế nào, cô đã có dự định

https://thuviensach.vn

của riêng mình. Giản Minh biết La Thế Triết chờ cô mở miệng đề nghị ly hôn trước, nhưng Giản Minh sẽ không làm cho anh ta toại nguyện, cô ép anh phải ra tay trước.

Những tháng ngày đó, mỗi một giây một phút, mọi người đều cố che giấu, âm thầm thử sức nhau, xem ai trụ lại được lâu hơn. Mọi người chỉ vì con, trước mặt Đông Đông, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ, êm ấm. Nhưng con trai là đứa bé nhạy cảm, khi chỉ còn hai mẹ con, Đông Đông hỏi Giản Minh: "Mẹ với cha làm sao thế? Vẫn còn giận nhau hở?". Thế rồi, bỗng nhiên, chẳng biết từ đâu dâng lên một nỗi đau đớn, hàng ngàn mũi tên đâm xuyên vào tim, xây xẩm cả mặt mày.

Trong cuộc đấu sức âm thầm này, La Thế Triết hầu như ngày nào cũng gây áp lực cho Giản Minh, anh không còn giống như trước đây, luôn viện cớ bận cái này bận cái kia, có rất nhiều lý do để về nhà muộn, bây giờ ngày nào anh cũng đều ở nhà.

Giản Minh từ trước đến nay luôn rất ngây thơ, mới đầu cô nghĩ rằng là do anh muốn chăm sóc cho mẹ anh, nhưng mấy ngày sau cô phát hiện ra, sự thật không phải như vậy, trên thực tế La Thế Triết không hề để ý đến mẹ anh. Bà La nói chuyện với con trai, La Thế Triết hoàn toàn không nghe, lâu lâu miễn cưỡng trả lời vài câu, anh lạnh nhạt, thế nào cũng được, đối với mẹ anh, anh chẳng buồn để ý. Lý do La Thế Triết mỗi ngày đều ngồi sờ sờ ra trong cái nhà này, là để hai mẹ con nhà anh cùng bị xị cái mặt ra, bới móc Giản Minh, nào là thức ăn mặn quá, thức ăn nhạt quá, nào là mua nhầm thịt rồi, cá không được tươi cho lắm… Cho dù rơi vào những hoàn cảnh khó khăn nhất, chủ nhà La tiên sinh cũng chưa từng săm soi đến tiền điện tiền nước và tiền gas, ấy thế mà bây giờ lại ngồi tính toán từng số nước, số điện, từng bình gas một. Anh muốn moi móc những sai sót của cô, dốc hết sức lực, tỉ mỉ quan sát từng việc nhỏ nhặt, toan tính cho những âm mưu của mình. Chỉ có những lúc muốn mẹ cùng công kích Giản Minh với mình, La Thế Triết mới giả vờ ngọt ngào với mẹ. Còn bà La với mái tóc

https://thuviensach.vn

bạc phơ kia cũng chỉ vì muốn có được sự chú ý và ủng hộ của con trai nhiều hơn, nên vẫn cứ vô duyên vô cớ, ra sức gây khó dễ với Giản Minh.

Có điều Giản Minh nhẫn nhịn quá tốt, trình độ nhẫn nhục, chịu đựng của cô làm bản thân cô còn phải cảm thấy kinh ngạc, chê thức ăn không ngon hả, đi nấu lại, chê xài quá nhiều điện, nước, gas hả, cô nghĩ cách tiết kiệm, tiết kiệm đến nỗi trong nhà không có một giọt nước sôi để uống. Bà La muốn nổi cơn tam bành, Giản Minh nhẹ nhàng giải thích: “Mẹ, thế con phải làm thế nào mới được đây, con cũng muốn tiết kiệm một chút nước, một chút gas, nếu không mẹ dạy cho con đi, con học theo mẹ vậy…”.

Cô không nổi cơn tam bành, không cãi cọ, không gây hấn, không hiếu thắng, mẹ chồng chửi, cô nghe, không chửi thì cô lại chăm sóc bà thôi, cô sẽ nhịn.

Có một lần, gọi Thế Hoa đến ăn cơm, Giản Minh và Thế Hoa cười nói vui vẻ, bầu không khí rất đầm ấm. Cô hầm một nồi canh gà, đang định bưng ra bàn, khi đi vòng ngang qua bình phong chắn giữa bếp và phòng khách, La Thế Triết đứng dậy, cả tấm bình phong đổ đè lên người Giản Minh. Tấm bình phong không nặng lắm, nước canh nóng thấm vào chiếc áo khoác làm bỏng da, cũng không đến nỗi bị bỏng nặng, nếu như nói xót xa trong lòng, thì cũng không đến nỗi xót xa hơn trước đây, chỉ là, giây phút đó, cuối cùng Giản Minh cũng đã nghe thấy La Thế Triết mở miệng nói trước: “Giản Minh, ly hôn đi, đừng đóng kịch nữa.”

Anh nói ra ngay trước mặt Đông Đông. Suy nghĩ lúc đó của Giản Minh, cuối cùng, tôi cũng thắng anh một lần, La Thế Triết, hóa ra cũng có những lúc anh chịu không nổi đấy chứ. Kiểu thắng này, thực ra không có gì phải vui cả, có điều trong lòng Giản Minh có sự hưng phấn ác ý. Cô thản nhiên đáp: “Xin lỗi, Thế Triết, em không thể đồng ý.”

La Thế Triết giở giọng đàm phán ra ngay lập tức, “Cô có điều kiện gì có thể đưa ra thương lượng.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh quét dọn mảnh sành vỡ và nước canh gà đổ trên nền nhà, thái độ thản nhiên và vô tội: “Em vẫn chưa hiểu rõ lắm, chưa suy nghĩ cho thật thấu đáo.”

La Thế Triết không thương lượng nữa, mặc áo khoác đẩy cửa đi ra ngoài. Sau đó bà La đến cầu xin Giản Minh: “Cô Tô có thai rồi, Giản Minh, con nương tay cho, con cần gì, cứ nói ra, nhà mẹ đều có thể đáp ứng cho con.”

Giản Minh hờ hững đáp: “Con không biết.”

Khoảng thời gian đó, người làm Giản Minh thấy cảm kích là La Thế Hoa, cô khóc với Giản Minh không chỉ một lần, tỏ rõ thái độ bất mãn đối với mẹ cô và anh trai, “Bị ma quỷ làm cho mờ mắt hết cả rồi, chỉ vì tiền bạc chứ gì, có cần phải cạn tàu ráo máng đến mức này không?”.

Còn người anh trai đã từng giúp đỡ Giản Minh không hề gọi điện thoại lấy một lần. Giản Minh biết, anh trai và doanh nghiệp nhà họ Tô có quan hệ làm ăn với nhau, mang đến lợi ích cho nhau, chắc đang mong cô mau chóng trở thành người vợ cũ của Thế Triết cũng nên.

Giản Minh không trách người ta có lợi thế, ai bảo mình không có trọng lượng? Điều làm cô đau lòng là con trai, “Con không muốn cha mẹ ly hôn.” Đông Đông khóc sưng cả mắt, ôm lấy Giản Minh, khẩn cầu.

Giản Minh chỉ có thể hứa rằng: “Cho dù có ly hôn, cha mẹ vẫn mãi mãi là cha mẹ của con, cha mẹ đều yêu con.” Nhưng khi nói những lời này ra, cô thật sự cảm thấy chột dạ, bản thân cô còn không dám hứa, cô dựa vào đâu mà hứa thay cho La Thế Triết, anh và người đàn bà kia cũng có con với nhau mà. Chỉ cần có thời gian, Giản Minh liền đi tìm việc ngay, tìm nơi ở, đáng tiếc, cô không có học vấn, không có kinh nghiệm làm việc, những cơ hội để chọn lựa quá ít, mãi chẳng tìm được công việc nào. Có mấy lần vào giờ tan tầm, cô cố tình lên chuyến xe buýt đã từng có người giúp đỡ cô ấy,

https://thuviensach.vn

rồi cũng có ngày gặp Lăng Lệ thật, trả cho anh mấy tệ tiền xe. Cũng trên chuyến xe buýt đó, cô nhìn thấy tấm bảng tuyển dụng của một tiệm bánh ngọt, họ cần tuyển một người quản lý tiệm bánh, Giản Minh vội vàng đi ứng tuyển, chắc là do cô đã từng học mấy năm đại học, nhìn bề ngoài trông có vẻ hiểu biết và lịch sự, không ngờ lại trúng tuyển. Rất nhanh sau đó, cô tìm trường để học một khóa về kinh doanh, cũng tìm thấy nơi ở gần trường. Cho dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng phải quy hoạch lại cuộc sống của cô, cô còn trẻ trung, hy vọng mọi thứ không quá muộn màng.

Có thể là, La Thế Triết cũng hiểu Giản Minh, giống như Giản Minh hiểu La Thế Triết vậy, gần mười năm sống chết có nhau, họ đã quá hiểu về nhau.

Ngày hôm đó, khi Giản Minh đang rửa bát thì có điện thoại, có một số vấn đề nhỏ trong phần nội dung của hợp đồng thuê nhà, chủ nhà thông báo cho cô phải sắp xếp thời gian gặp nhau để trao đổi thêm, phải lùi thời gian ký hợp đồng lại. Giản Minh cầm điện thoại ra ban công, tránh mặt La Thế Triết và mẹ anh, nói chuyện với chủ nhà mấy câu. Cô quên tắt vòi nước, lỗ thoát nước của bồn rửa chén lại đang được bịt lại, nước chảy tràn xuống nền nhà, chảy vào cả phòng khách, La Thế Triết và bà La vốn đang thích bắt lỗi Giản Minh, ngày đó được thể phát huy hết năng suất, bà La đi theo cây lau nhà của Giản Minh chửi đúng bốn mươi phút, La Thế Triết quan sát tình hình, lâu lâu xen vào nói vài câu, nói những từ trước đây chưa từng nói, lại còn chửi bậy, ví dụ như đồ ngu, mẹ mày, vân vân và vân vân.

Một La Thế Triết tao nhã lịch sự đó ư? Trước mặt anh thở một hơi thật mạnh, còn sợ làm kinh động đến anh đấy ư… Nấu nước sôi để pha trà, Giản Minh nghĩ rằng, sự thay đổi của thế giới này đúng là làm cho người ta trở tay không kịp, thời gian thấm thoắt thoi đưa, có lẽ không ai có thể làm viên đá cuội thờ ơ dưới đáy sông mãi được anh đã thay đổi, cô cũng đã thay đổi rồi, không, bản thân cô thì không thể nói thay đổi, có khả năng là cô đã chết rồi, hoặc là có một ngày, cô còn có thể sống lại, chỉ có điều sau lần

https://thuviensach.vn

chết đi sống lại này, trong cuộc sống của cô, người mang tên La Thế Triết không còn tồn tại nữa.

Bưng trà nóng vừa pha lên xong, Giản Minh nở nụ cười mời La Thế Triết và bà La vẫn còn đang phẫn nộ, chửi bới ầm ĩ: “Mời mẹ và Thế Triết đến uống trà ạ, có cần ăn trái cây không ạ?”.

Bà La đang quá nhập tâm vào chuyện chửi bới, giằng lấy bộ ấm chén pha trà vứt xuống nền nhà vỡ tan tành, “Cái đồ đàn bà không cần mặt mũi như cô…”, rồi cho một cái tát lên mặt của Giản Minh.

Giản Minh không chống lại, cô chỉ lặng lẽ nhìn La Thế Triết.

La Thế Triết đứng ở cửa sổ phòng khách, cũng nhìn Giản Minh, im lặng, không lên tiếng, mãi một lúc sau mới cất tiếng nói: “Cô cũng đã chuẩn bị gần như đâu vào đấy rồi, tôi sẽ cố gắng làm cho chuyện này kết thúc sớm một chút.”

Mấy ngày sau, La Thế Triết về nhà, sắc mặt không tốt, trên người phảng phất mùi thuốc sát trùng. Vào phòng khách, bước đến ngồi xuống bên cạnh Giản Minh đang đơm nút áo cho Đông Đông, liếc nhìn anh.

La Thế Triết mệt mỏi, ủ rũ, “Cho tôi một cốc trà nóng được không?”. Giản Minh rót trà nóng cho anh, tiếp tục may vá. La Thế Triết nói, “Cần gì phải rắc rối như thế, đi mua một cái mới là được rồi.”

Giản Minh cười cười, “Cũng chẳng có mấy người nghĩ được rằng, quần áo mới mặc thoải mái hơn quần áo cũ đâu.” Cô lại cắm cúi làm tiếp công việc của mình.

La Thế Triết không hề so đo thái độ của Giản Minh, chậm rãi thổi cốc trà nóng, chậm rãi uống một ngụm, cũng chậm rãi nói, “Tô Mạn sẩy thai rồi, khi đi bơi, bị trượt té bên hồ bơi.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh như ngừng thở, cô căm hận bọn họ, cũng đã từng âm thầm nguyền rủa, con cái của họ tốt nhất đừng chào đời, nhưng khi nghe thấy tin này, cô lại cảm thấy không đành lòng. Lại nghe La Thế Triết chậm rãi thở dài nói tiếp: “Có lẽ đây là quả báo vì tôi đã phản bội cô.”

Hiếm khi Giản Minh lại thô bỉ như thế này: “Thế sau này bớt làm chuyện thất đức lại đi, nếu không sinh con ra không có mông, không có mắt đó.” Thấy La Thế Triết chẳng động tĩnh gì, cũng chẳng có ý định bới móc cô, hình như định nói gì đó, Giản Minh kìm lòng không đặng, hỏi một việc bấy lâu nay cô hoài nghi trong lòng: “Thế Triết, em cứ nghĩ rằng, anh đón mẹ vào đây ở là để báo đáp với mẹ, hay là anh đón mẹ vào đây là vì em?”.

“Đúng vậy, là vì cô. Có mẹ tôi ở đây, sẽ nảy sinh mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu, mỗi ngày cãi nhau lộn tùng phèo, lý do tôi ly hôn là do không giảng hòa được mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu, chứ không phải là ngoại tình, điều này có lợi cho tôi và Tô Mạn.” La Thế Triết thẳng thắn thừa nhận, “Tôi vốn dĩ rất muốn cô đưa ra đề nghị ly hôn trước, như vậy tôi có thể nói với Đông Đông rằng, cô không cần tôi, không phải tôi không cần cô, tôi không muốn Đông Đông hận tôi vì tôi không cần đến mẹ ruột của nó. Có điều, cô nhịn giỏi nên đã thắng, tôi đã thất bại. Thực ra, trong khoảng thời gian then chốt của công việc trên cơ quan, tôi cực kỳ không muốn xảy ra tình trạng gia đình bất ổn, sẽ bất lợi đối với việc phát triển sau này của tôi. Đáng tiếc là nó đã xảy ra, không còn cách nào khác.” Anh khen Giản Minh: “Cô có điểm mạnh của cô, tôi đã đánh giá quá thấp về cô.” Đối với đáp án của La Thế Triết, Giản Minh không vui cũng không buồn, nhíu mày: “Ủa? Thiệt hả? Cảm ơn anh đã quá khen. Sau khi đạt được mục đích, anh định sắp xếp mẹ anh đi đâu?”.

“Tôi vui hay buồn, mẹ tôi đâu có quan tâm, bà quan tâm đến tiền bạc nhiều hơn quan tâm đến tôi. Cách báo đáp với mẹ tốt nhất chính là, đưa cho bà một cục tiền.” La Thế Triết chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn một chút, ngẩng đầu dựa vào ghế sofa, nhìn lên trần nhà, “Mẹ tôi luôn muốn

https://thuviensach.vn

xây một căn nhà ở quê, được họ hàng bà con ngưỡng mộ, nịnh hót, đưa cho bà cục tiền, bà về quê muốn làm gì thì làm, tùy bà thôi, đừng có đến làm phiền tôi nữa là được."

Giản Minh mỉa mai: "Đúng là quá thủ đoạn."

La Thế Triết dường như không nghe thấy câu nói mỉa mai của Giản Minh, ngẩn người ra một lúc rồi quay về chủ đề cũ: "Đều vì tiền bạc cả, đến bây giờ nghĩ lại câu tục ngữ kia, chim khôn chết miếng mồi ngon, cảm thấy đó quả đúng là chân lý."

"Đó không phải là chân lý của em." Giản Minh nhắc nhở: "Khi em về làm vợ anh, anh không có tiền."

La Thế Triết tiếp tục nhìn lên trần nhà, chẳng thèm nhìn Giản Minh lấy một cái, nhưng lại giơ tay ra nắm lấy bàn tay cô một cách chính xác, gập từng ngón tay cô lại, nắm trong lòng bàn tay mềm mại của anh. Trong lòng Giản Minh ngổn ngang trăm mối cảm xúc, tại sao vào giờ phút này, anh vẫn dành cho cô những cử chỉ thuở còn yêu nhau là sao? Giọng điệu của La Thế Triết than thở nghe rất cảm động, "Đúng vậy, cảm ơn cô, cái thuở tôi còn là một nhân viên quèn, đã yêu tôi như thế, ngồi cùng hội cùng thuyền với tôi. Có điều, bây giờ tôi đã lên bờ rồi, không cần con thuyền đó nữa, mà cần một chiếc xe phân khối lớn, hoặc là một chiếc máy bay chiến đấu F 20."

Mối cảm xúc ngổn ngang của Giản Minh bị dập tắt ngay lập tức, nghiến răng nghiến lợi: "Một sự ví von quá hay."

La Thế Triết tiếp tục nắm lấy bàn tay của Giản Minh: "Tô Mạn nói đấy, tôi cũng thấy như vậy."

"Máy bay chiến đấu F 20 tốt ở điểm nào?"

https://thuviensach.vn

“Giống như kho báu, dùng hoải không hết. Khi tôi đau đầu với việc một khoản lớn tiền lãi vay không có khả năng chuyển trả vào tài khoản đúng kỳ hạn, cô ấy có thể giải quyết được. Khi tôi khổ sở vì sự thành công hay thất bại của việc sát hạch trong công việc, cô ấy cũng có thể giải quyết được. Nói chung, tất cả mọi vấn đề mà tôi gặp phải chẳng là gì so với cô ấy.” Giọng nói La Thế Triết vô cùng rõ ràng, rành mạch: “Giản Minh, thứ nhất tôi cũng mệt mỏi rồi. Thứ hai, có mấy người sau khi nhìn thấy ma lực của đồng tiền và quyền lực lại không có thỏa hiệp hoặc phục tùng vô điều kiện? Hơn nữa, cô ấy lại đối xử với tôi rất tốt, khi ở bên cô ấy, tôi cũng cảm thấy vui vẻ thật sự.”

Giản Minh giằng tay mình ra khỏi La Thế Triết, cười nhạt, “Với tư cách là một chiếc thuyền rách nát, rất lấy làm vinh dự khi thua cuộc với máy bay chiến đấu F 20, cũng đâu có bị mất mặt cho lắm.”

Cuối cùng, La Thế Triết cũng hơi nghiêng đầu qua, nhìn Giản Minh, khuôn mặt dịu dàng, “Giản Minh à, mặc dù cô quen biết tôi từ thuở hàn vi, không ngần ngại về làm vợ tôi, nhưng cô sẽ không như vậy mãi được đâu. Thế nào cũng có một ngày, cô sẽ giống tôi, thỏa hiệp với hiện thực. Cô sẽ cảm thấy những lời nói của cha mẹ cô đều là lời vàng lời ngọc. Cô sẽ bắt đầu tính toán, sẽ đến lấy tiền của tôi để sửa sang căn hộ mà cha mẹ cô mua ở một nơi gần đây, tiếp theo đó cô sẽ tính toán xem tiền bạc của căn nhà này do ai quản lý. Đợi sau khi cha mẹ cô dọn về ở gần đây, sẽ không thể có những tháng ngày yên bình được, họ sẽ dạy cho cô kiểm tra điện thoại của tôi, khống chế thời gian của tôi, chen vào không gian của tôi, giám sát và điều khiển tình hình công việc của tôi, cuối cùng quản lý luôn cả cuộc đời tôi. Tôi không muốn như thế.”

Giản Minh kiên quyết nói: “Em sẽ không như thế!”.

La Thế Triết kiên quyết hơn cô một trăm lần: “Không, chắc chắn cô sẽ như thế!”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh nổi điên lên: “La Thế Triết, đúng là không thể nào hiểu nổi con người anh. Cứ nhìn thấy ở đâu rồi về gán lên người em, anh đừng làm vậy nữa có được không hả? Anh phải hiểu rằng những việc này từ trước đến nay chưa từng xảy ra, anh tự tưởng tượng ra, rồi anh không chỉ bắt bản thân anh thừa nhận, còn bắt cả em thừa nhận nữa sao?”.

La Thế Triết bình tĩnh: “Đây không phải là tưởng tượng, mà là phán đoán, rất ít người đặt nghi vấn với khả năng phán đoán của tôi, cô hiểu điều đó mà.” Anh rời tầm mắt khỏi Giản Minh, lại nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm một mình, kiểu lẩm bẩm chân thành phát ra từ đáy lòng: “Tôi ghét họ, rất ghét rất ghét họ, cho dù là mẹ tôi, hay là cha mẹ của cô.”

“Em và họ cũng ghét anh.” Giản Minh cũng trả lời rất chân thành: “Rất ghét rất ghét rất ghét anh.”

La Thế Triết cười ha hả, “Hai bên cùng ghét nhau, cho nên, phải ly hôn thôi, cô yên tâm, tôi sẽ không để bất kỳ người nào ức hiếp Đông Đông đâu.”

“Anh có bảo đảm được không?”.

“Tôi bảo đảm là được!”.

Không ai nói gì nữa, đến nước này rồi, Giản Minh nghĩ rằng không cần thiết phải nói gì nữa.

Yên lặng một lúc, La Thế Triết chỉnh lại tư thế ngồi cho đàng hoàng, hỏi Giản Minh: “Cô không tò mò việc của tôi và Tô Mạn sao? Bắt đầu từ khi nào, quá trình đó ra sao ư?”.

Giản Minh dứt khoát lắc đầu, “Không cần thiết, anh biết con người em không thích nhiều chuyện, chỉ cần biết kết quả là được rồi.” Cô thật sự chẳng lấy làm hứng thú, đối với một người đã không còn để ý đến mình, có cần thiết phải để ý đến anh ta không?”

https://thuviensach.vn

La Thế Triết đứng dậy, không nhìn Giản Minh nữa, vứt lại câu nói: “Kết quả của cô, chẳng phải đang đợi Tô Mạn đến sao? Sắp tới đây Tô Mạn sẽ đến gặp cô đấy.”

“Được thôi.” Giản Minh trả lời, cắn sợi chỉ, cô nghĩ, từ khi La Thế Triết tiết lộ anh ngoại tình, đã hơn ba tháng trôi qua, những tháng ngày đau đớn như lột từng lớp da, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi. Mà cuộc nói chuyện giữa cô và La Thế Triết đêm nay, có lẽ cũng là lần nói chuyện thật lòng cuối cùng giữa vợ chồng với nhau, từ nay về sau anh ta sẽ như người qua đường mà thôi.

Những đêm dài mất ngủ, Giản Minh đã từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh Tô Mạn tìm đến nhà, cô nghĩ rằng phải đánh cô ta, phải chửi cô ta, phải đấm cô ta, phải làm cho cô ta bị tổn thương, đủ kiểu hành hạ, đủ kiểu trút giận, nhưng giây phút đối mặt thật sự, lại nhẹ nhàng hơn trong tưởng tượng rất nhiều, rất nhiều.

Ngày Tô Mạn đến đây, ấn tượng đầu tiên của Giản Minh lại là, cô ấy thật sự rất đẹp, rất có khí chất. Tiếp theo đó cãi cọ nhau vài câu, Giản Minh đưa ra điều kiện, Tô Mạn ngồi xuống nền nhà trả tiền, chém giết nhau vài hiệp, sau đó ai nấy lui binh, Giản Minh tiếp tục việc nhà, Tô Mạn phẫn nộ cút ra khỏi cửa. Mọi việc xong xuôi, Giản Minh xuống bếp chuẩn bị nấu cơm, nhớ đến cái kiểu ví von về con thuyền rách và máy bay chiến đấu F20, chẳng hiểu thế nào, bỗng nhiên bật cười, cô cười đến đau cả bụng, cười cho đến khi bà La từ phòng khách chạy ra nhìn cô với một khuôn mặt kinh ngạc, Giản Minh mới dần dần ngưng cười, bình tĩnh trở lại, “Ồ, mẹ cứ kệ con, quả thực là không thể nào hiểu nổi. À, đúng rồi, buổi tối nay ăn đậu hũ sốt tôm, sườn chua ngọt, hai món rau xanh, mẹ thấy vậy được chưa ạ…?”. Sau trận cười như điên đó, Giản Minh mơ hồ nhớ lại lời nói của La Thế Triết, “Cô cũng sẽ thỏa hiệp với hiện thực…”.

Rất nhanh sau đó, đến luật sư ký vào giấy tờ ly hôn, số tiền tiết kiệm mà La Thế Triết gửi với danh nghĩa của mình và Giản Minh đều để lại cho

https://thuviensach.vn

Đông Đông, La Thế Triết không thể động vào số tiền đó được. Căn nhà sau khi đền bù cũng sẽ thuộc về Đông Đông, cho dù La Thế Triết hay là Tô Mạn cũng không có quyền bán. Còn một ít cổ phiếu La Thế Triết đầu tư tiền bạc nhàn rỗi vào đó, đều thuộc về La Thế Triết.

Giản Minh lấy tám mươi vạn từ phía Tô Mạn, La Thế Triết hỏi nhỏ một câu: “Không thấy ít sao?”.

Giản Minh trả lời: “Chẳng nhẽ anh đáng giá lắm ư?”

La Thế Triết rỗi hơi, “Việc ly hôn, không nói cho cha mẹ cô biết à? Cô quyết định một mình như vậy, e rằng sau này khó giải thích với hai cụ.”

Giản Minh cố chấp: “Anh lo cho cái thân anh đi.”

La Thế Triết gài chiếc bút máy Bentley bóng loáng, lạnh lẽo vào túi áo, nói câu tạm biệt trước khi đi: “Chúc cô may mắn.”

Giản Minh trả lời: “Anh cũng thế nhé!”.

Dám yêu dám chịu, đã ly hôn rồi đây, quá nhạt nhẽo, quá bình thường so với tưởng tượng của cô, có khó khăn gì lắm đâu.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ngày rời khỏi nhà La Thế Triết, Giản Minh, La Thế Triết, La Thế Hoa, bà La đều ngồi ở phòng khách. Giản Minh nghĩ rằng việc này không thể giấu con trai, âm thầm ra đi là không được, nhưng mà, nói tạm biệt với Đông Đông rõ ràng là cũng không xong.

Đông Đông khóc suốt, La Thế Hoa bảo sẽ đến an ủi Đông Đông, ai ngờ còn khóc nhiều hơn cháu, sau đó bà La cũng khóc theo. Hai người giữ được vẻ bình tĩnh nhất lại chính là La Thế Triết và Giản Minh, vẫn liên tục khuyên nhủ Đông Đông, hứa hẹn rằng, mẹ của Đông Đông mỗi tuần sẽ đến thăm Đông Đông một lần. Giản Minh nói: “Bởi vì mẹ phải đi làm, cho nên không thể ở với Đông Đông được nữa, hy vọng con có thể hiểu và ủng hộ cho mẹ.” Cô hứa hẹn: “Chắc chắn mẹ sẽ cố gắng để không thua kém ai, kiếm tiền để mua nhiều quà cho Đông Đông, dẫn con đi Disney Land chơi nha.” Lời nói ngon ngọt thế mà vẫn không dỗ dành được con trai.

Chưa hết, La Thế Hoa lại còn làm cho mọi việc rắc rối thêm, “Anh, em vẫn luôn nghĩ rằng, anh và chị dâu sẽ giữ vững tình yêu, là tấm gương điển hình của các cặp vợ chồng, em luôn lấy anh chị làm tiêu chuẩn phấn đấu, nhưng mà đến cả anh chị còn như thế này, bảo em làm sao dám tin tưởng vào cái gì nữa?”.

La Thế Triết ứng phó lại: “Hay là em điều chỉnh tiêu chuẩn của em lại một chút đi?”.

Những lời nói của Thế Hoa làm Giản Minh không thể chịu nổi hơn được nữa, nhưng không muốn thất thố vào lúc này, cô đưa mắt với La Thế

https://thuviensach.vn

Triết, bảo anh chăm sóc con trai cho tốt rồi nhấc hành lý lên rồi đi. Sau lưng cô là tiếng khóc thảm thiết của La Thế Hoa và Đông Đông, La Thế Triết ôm Đông Đông vào lòng, im lặng chịu đựng. Tiễn Giản Minh đi lại là bà La, "Hay là để Thế Triết tiễn con đi."

Giảm Minh từ chối: "Không cần đâu ạ, mẹ… À, không, bác gái, tạm biệt." Nếu như có thể, tốt nhất đừng bao giờ gặp lại, quá đủ rồi. Ly hôn với La Thế Triết, chỉ trong vòng ba bốn tháng đó, Giản Minh gầy đi năm ký, cân nặng chẳng khác trước khi kết hôn là mấy, nhưng trong trái tim, cả vũ trụ đã sụp đổ, không thể nào tìm lại được thần sắc và vẻ rạng ngời trong con người cô ngày xưa. Khi bước ra khỏi tòa nhà để đợi taxi, Giản Minh tin chắc rằng, trên thế giới này có rất nhiều thứ có thể tìm lại được, ví dụ như lương tri, ví dụ như thể trọng, nhưng mà những thứ không thể nào lấy lại được còn nhiều hơn, ví dụ như ước mơ cũ, ví dụ như tuổi thanh xuân, ví dụ như cảm giác của mình đối với một người nào đó.

Chỉ có điều, không ngờ mọi thứ đúng như những gì La Thế Triết từng nói, Giản Minh nghĩ rằng tám mươi vạn là đã có thể thay lời giải thích với cha mẹ, nào ngờ cha của Giản Minh nổi cơn thịnh nộ, đập tay lên bàn, mạnh đến nỗi ly tách trên bàn rung lắc dữ dội, "Tám mươi vạn là đồng ý ly hôn à? Đầu óc con bị làm sao thế? Giá của La Thế Triết bây giờ bao nhiêu con biết không hả? Căn hộ trong tay nó đã bao nhiêu tiền rồi? Con chỉ đổi lấy tám mươi vạn thôi sao? Giản Minh!". Cha già đau khổ ôm lấy đầu, "Con còn không biết tính toán bằng mấy bà lão ở nông thôn nữa, uổng công cha tốn cơm tốn gạo nuôi con…"

Bà Giản đỡ lấy ông Giản, khuyên nhủ: "Ông bình tĩnh một chút được không? Cẩn thận huyết áp của ông…" Khuyên nhủ một lúc, nước mắt bà cứ thế chảy ra, kêu tên mụ của con gái: "Minh Nhi à, rốt cuộc là con muốn làm gì? Chuyện tày trời như thế mà con cũng không bàn với cha mẹ một tiếng? La Thế Triết lừa thế nào để con cầm tám mươi vạn này thế? Con cứ

https://thuviensach.vn

thế mà để người ta đuổi ra khỏi cửa sao? Con muốn cha mẹ tức đến chết phải không?"

Điều này làm cho Giản Minh bị sốc so với tưởng tượng, cô nghĩ rằng cô sẽ được mẹ ôm vào lòng an ủi, đúng thế, cái tưởng tượng này có vẻ hơi lâm li, sến sẩm như trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao, nhưng mà, thật sự cô… Thôi được rồi, được rồi, Giản Minh từ bỏ… Cô thử giải thích với cha mẹ: "Tiền tiết kiệm của con và Thế Triết, cả nhà nữa, đều để lại cho Đông Đông."

"Đông Đông? Thằng bé nhỏ chút xíu đó cần tiền để làm gì?" Cha mẹ Giản Minh vẫn không chịu hiểu cho, "Hơn nữa, từ nay về sau số tiền La Thế Triết kiếm được không phải cũng đều để cho Đông Đông sao? Con nói thế là sao hả?"

Giản Minh nói tiếp: "La Thế Triết xử lý với số tiền sau này kiếm được như thế nào con không biết, con chỉ cảm thấy rất xin lỗi Đông Đông, trong phạm vi con có khả năng can thiệp, con đều suy nghĩ cho Đông Đông, tìm cách sang tên tài sản hiện có của La Thế Triết sang cho Đông Đông. Con cảm thấy như vậy nhanh hơn ngồi chia từng tài sản trong nhà, chỉ lấy tám mươi vạn của Tô Mạn thôi."

Hai ông bà lại hỏi: "Con có bao giờ nghĩ là Tô Mạn được bao nhiêu tiền chưa? Nó cướp chồng của con, ít nhất con cũng phải bắt nó đổi hết cả gia tài, chỉ có tám mươi vạn thôi sao? Đối với nó cũng chỉ như mấy đồng tiền lẻ, tại sao lại như thế hả Giản Minh?"

Giản Minh đuối lý, cô vốn cho rằng cách suy nghĩ của mình rất bình thường, không hiểu tại sao bị cha mẹ mắng như thế, sao giống như cách nghĩ đó quá ngu ngốc, cô rụt rè nói: "Con cũng không biết, con nghĩ rằng tám mươi vạn đã nhiều lắm rồi."

https://thuviensach.vn

Cha Giản Minh hận thép không thành gang, run run chỉ tay vào con gái, run đến nỗi mãi không nói lên lời.

Bà Giản cũng cảm thấy rất chóng mặt, không nói chuyện với con gái nữa: “Mau vào phòng đi, đừng chọc tức cha con nữa.”

Nửa đêm, Giản Minh không tài nào chợp mắt được, loáng thoáng nghe thấy tiếng cha than ngắn thở dài với mẹ: “Nuôi con gà còn đẻ trứng cho mình, nuôi con chó còn biết giữ nhà cho mình, cô con gái này ấy à, thấy nó vô dụng quá…”

Giản Minh nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ, tiết trời chớm xuân, ban đêm trời se lạnh, ánh trăng trong veo như nước, trong lòng Giản Minh cảm thấy não nề, não nề đến nỗi không suy nghĩ gì được, không biết làm thế nào…

Ở nhà mẹ hai ngày, Giản Minh phải đi rồi, cô đã tìm được việc, cho dù có vô dụng như thế nào đi chăng nữa thì vẫn phải tiếp tục sống chứ, phải không nào? Đối với công việc mà Giản Minh tìm được đó, cha mẹ Giản Minh khinh miệt ra mặt. Ông Giản yêu cầu: “Đừng quay về nữa, cái công việc đó có gì mà làm? Ở chỗ mình đây có một khách sạn đang cần tuyển người, mặc dù công việc này không được người ta coi trọng lắm, nhưng có cơ hội quen biết với nhiều nhân vật có vai vế. Làm khoảng hai năm, có kinh nghiệm, quen biết cũng rộng, cơ hội còn nhiều, còn có tiền đồ hơn làm việc ở cái tiệm bánh đó ấy chứ.” Ông Giản nói rất đỗi chân thành: “Minh Nhi à, con ở nhà đây, cha mẹ cũng tranh thủ dạy dỗ con luôn, còn có thể giúp đỡ con trong công việc.”

Giản Minh cảm thấy đề nghị của ông cụ nhà mình rất tốt, nhưng cô cũng có nỗi khổ riêng, “Cha, ở đây xa chỗ ở của Đông Đông quá, làm sao con có thể không quan tâm đến nó được?”

Ông Giản vỗ tay, “Con gái của cha ơi, con thông minh lên một chút thì sẽ chết hay sao? Đứa bé đó mang họ La, không mang họ Giản, cha nó có

https://thuviensach.vn

năng lực hơn con, cần con phải lo sao? Chúng ta đừng cố chấp, tỉnh táo một chút được không?”

Giản Minh định nói phải nhìn thấy Đông Đông sống tốt cô mới yên tâm được, nhưng đoán rằng lý do này sẽ càng làm cha mẹ tức giận thêm, cô nói kiểu khác, “Con ghi danh học một khóa kinh doanh, có cái bằng đó trong tay mới tìm được việc tốt hơn một chút. Ở nhà chúng ta đây đi học không tiện lắm.”

Lần này, cha mẹ Giản Minh không phản đối nữa. Giản Minh không để cho cha mẹ quá thất vọng, cho dù tám mươi vạn không đáng giá trong mắt cha mẹ, nhưng cô vẫn để tiền lại, “Cha mẹ cất giúp con đi, mặc dù không nhiều, nhưng nhỡ khi trong nhà có chuyện gì cần dùng gấp, có thể lấy đó ra đắp vào.”

Cha mẹ Giản Minh cầm lấy thẻ tiết kiệm, “Ừ, cha mẹ cất đây cho con. Nếu con cứ một thân một mình như thế mãi, cũng đành phải lấy số tiền này dưỡng lão rồi. Tiền đưa hết cho cha mẹ, con còn đủ tiền tiêu không?”

Trong tay của Giản Minh không có bao nhiêu tiền, nhưng không dám mở miệng nói với cha mẹ, cố làm ra vẻ tự tin, đáp: “Đủ ạ.”

Giản Minh nghĩ rằng, cho dù có thảm hại và tơi tả như thế nào đi chăng nữa, cô cũng đã làm bừa cho xong hết mọi chuyện, đã kết thúc rồi, chỉ cần cô cố gắng một chút, làm việc cho tốt, đợi cô tích lũy được một ít thì tất cả mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng cô đúng là quá ngây thơ, ly hôn chỉ là sự khởi đầu của muôn vàn khó khăn, trắc trở, bị bắt nạt, bị bỏ rơi, bị phản bội, những việc này rồi cũng sẽ qua. Điều mà không qua được, đó là đối mặt với vận mệnh, lưng càng cúi xuống càng thấp, ước mơ càng đi vào thực hiện càng thấy nó thu hẹp lại…

©STENT: http://www.luv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Tô Mạn và Đông Đông ở với nhau rất rắc rối, điều này làm Giản Minh không thể nào yên tâm được, lo lắng đủ điều cho con trai. Nói một cách thẳng thắn, không phải Tô Mạn ngược đãi con trai, chỉ có thể nói rằng, cô ấy không cách nào yêu thương Đông Đông bằng lòng bao dung vô bờ bến. Hơn nữa trẻ con vốn là những sinh vật vô cùng nhạy cảm, đơn thuần, hình như Đông Đông còn nhạy cảm hơn so với bạn bè đồng trang lứa, đối với những sự việc có mục đích quá rõ ràng, hình như sẽ tự nhiên nảy sinh ra việc bài xích.

Mỗi lần Tô Mạn đối xử tốt với Đông Đông vì một mục đích nào đó, cho dù là mua đồ chơi hay nấu món ăn ngon cho con trai, Đông Đông đều không nhận, đồng thời còn cố ý khiêu khích Tô Mạn, động một tí là "Mẹ cháu thế này mẹ cháu thế kia." Trong mắt mỗi một đứa trẻ, cha mẹ luôn chiếm vị trí cao nhất, vấn đề ở chỗ, làm sao Tô Mạn có thể chịu đựng nổi việc Giản Minh lại có thể ở "vị trí cao nhất" như thế? Cô ta bị Đông Đông chọc tức, "Cô phát hiện ra cháu là một đứa trẻ con rất ác độc."

Đông Đông lớn tiếng trả lời: "Cô là yêu quái! Là mụ phù thủy."

Tô Mạn cũng tích cực: "Đúng là chẳng có lễ phép, chẳng được dạy dỗ gì cả, mẹ cháu dạy cháu thế nào vậy hả…" Cuộc chiến cứ thế lan dần ra.

Giản Minh rất muốn đón Đông Đông về ở với mình, nhưng chút tiền lương đáng thương đó thật sự không đủ chi trả cho cuộc sống của hai mẹ con. Cho dù La Thế Triết có đưa cho Đông Đông một khoản tiền trợ cấp, nhưng khoản tiền trợ cấp đó cũng có giới hạn, những vấn đề giải quyết không nổi vẫn còn rất nhiều, điều cơ bản nhất, chỉ có một việc đưa đón Đông Đông đi nhà trẻ, cô đã không thể xoay xở được. La Thế Triết và Tô Mạn có xe, Giản Minh không có. Cho dù La Thế Triết và Tô Mạn không có thời gian đưa đón con, vẫn có thể điều lái xe của cơ quan hoặc những nhân viên trong cơ quan giúp đỡ chạy đi đón hộ, người ta quyền cao chức trọng, có người để sai khiến, Giản Minh chỉ là một thường dân, điều khiển ai đây?

https://thuviensach.vn

Mới đầu, Giản Minh còn nuôi một tia hy vọng, nghĩ rằng thời gian va chạm ban đầu giữa Đông Đông và Tô Mạn sẽ qua, có thể tình hình sẽ có chuyển biên theo chiều hướng tốt hơn, nhưng xu thế phát triển của sự việc chưa bao giờ thay đổi vì một ý nguyện cá nhân, mùa xuân, mùa hè, mùa thu, ba mùa trôi qua một cách chóng vánh, nhưng tình hình đối địch và sự khó chịu giữa Tô Mạn và Đông Đông ngày một nhiều hơn, càng lúc càng dữ dội.

Một lần cuối tuần đến đón Đông Đông đi chơi, đến lúc phải đưa Đông Đông về, La Đông ôm lấy mẹ khóc sướt mướt, sống chết cũng không chịu về nhà của La Thế Triết, Giản Minh khô hơi rát cổ mới khuyên bảo được Đông Đông. Tô Mạn biết Đông Đông nhõng nhẽo như thế với mẹ ruột thì rất không vui, “La Đông, cháu không được quấy mẹ như thế, cô sẽ không đồng ý cho cháu gặp mẹ nữa đâu.”

Giản Minh dỗ dành con vào phòng trước, sau đó nói với Tô Mạn: “Cô không được phép ngăn cản con trai đi gặp tôi.”

Tô Mạn trả lời: “Chị đừng quên rằng chúng ta đã từng bàn rằng, chị muốn gặp Đông Đông, bắt buộc phải có sự đồng ý của em và La Thế Triết.”

Giản Minh nói luôn: “Đúng, cô biết là tốt rồi, cho nên La Thế Triết có đồng ý hay không đây?”

Tô Mạn nói chắc như đinh đóng cột: “Đừng đánh giá thấp sức ảnh hưởng của em đối với La Thế Triết.”

Giản Minh câm miệng, việc này cô không có quyền bình phẩm và đánh giá.

Sau việc đó, Giản Minh gọi điện thoại cho La Thế Triết, “Khi ly hôn, chúng ta đã thương lượng rõ ràng, anh nói sẽ không để bất kỳ người nào ức hiếp Đông Đông, nhưng với tình hình bây giờ anh giải thích sao đây?”

https://thuviensach.vn

La Thế Triết thờ ơ: “Chẳng ai ức hiếp con cả, chỉ là có mâu thuẫn.”

Giản Minh hận thế cơ chứ, loại người này đúng là phức tạp, một câu nói có thể hiểu một trăm kiểu, vô cùng tức giận, “Chúng ta nhất quyết phải gặp nhau để giải quyết cho dứt việc của Đông Đông.”

La Thế Triết nhắc nhở: “Chúng ta đã nói trước rồi, việc của Đông Đông nhất định phải có ba người, tôi, cô và Tô Mạn mới giải quyết được. Tôi không thể đi gặp cô một mình, điều này chẳng khác gì lừa Tô Mạn.”

“Cái gì mà ba người cùng giải quyết? Mỗi tuần tôi đến gặp Đông Đông, anh ở đó được mấy lần? Đã nói ba người cùng giải quyết, tại sao toàn bộ mọi việc của Đông Đông cứ để Tô Mạn giải quyết?” Giản Minh bùng nổ, “La Thế Triết, anh hoàn toàn có thể nghĩ rằng, anh tùy tiện lừa dối tôi, nhưng không thể lừa dối Tô Mạn, nhưng anh đừng có lừa dối con trai được không? Nếu như đến cả con anh mà anh còn bảo vệ không nổi, anh có phải là con người hay không?” Giản Minh đúng là yếu đuối, sự bùng nổ của cô có đầu mà không có cuối, cứ thế là xong việc, xét cho cùng, không chăm sóc tốt cho con đâu chỉ có một mình La Thế Triết, cũng bao gồm cả cả, cuối cùng cô ứa nước mắt, có phần không làm chủ được bản thân, “Nếu như tôi và anh đều không chăm sóc được Đông Đông, ngày đó cứ sinh nó ra để làm gì?”

La Thế Triết lặng lẽ không nói.

Giản Minh nói tiếp trong lòng, lúc đó cảm thấy tình yêu quá tuyệt vời, vì thế nên thế giới cũng tốt đẹp theo, vốn nghĩ rằng tất cả những thứ tốt đẹp đều có thể nắm giữ trong tay, ai nào ngờ, tất cả những ước mơ đều bị dập tắt để đi đến hồi kết.

Im lặng mãi một lúc, phía bên kia điện thoại, La Thế Triết nói: “Để tôi sắp xếp thời gian, ba chúng ta gặp nhau, bàn về chuyện của Đông Đông cho xong.”

https://thuviensach.vn

Đó là buổi gặp mặt ba người, có sự tham gia của Tô Mạn, bởi vì Tô Mạn luôn luôn bận việc, thay đổi thời gian đến mấy lần, đợi đến khi có thể gặp nhau đã vào cuối mùa đông, tuyết rơi nhiều. Họ gặp nhau đông đủ ở phòng riêng của một quán trà, Tô Mạn giành thế chủ động, vừa ngồi xuống liền nói ngay với Giản Minh, "Em biết, chị muốn đón Đông Đông về ở với mình, tự mình chăm sóc nó. Nhưng mà vô cùng xin lỗi, là một người mẹ kế của Đông Đông, vì em xử lý không tốt nên để mọi người không vui. Thực ra em không phản đối việc chị đón Đông Đông đi, có điều em là mẹ kế, em cũng có trách nhiệm với con, cho nên em thấy hay là như vậy đi, chúng ta hãy bàn xem tính khả thi của việc chị đón Đông Đông về sống cùng…"

Trước tiên, Tô Mạn liệt kê các khoản chi tiêu hàng ngày và tiền lương của Giản Minh, đủ các hóa đơn như nộp học phí, nộp tiền bảo hiểm vân vân, dễ hiểu, chi tiết, còn rõ ràng hơn cả Giản Minh nữa.

Giản Minh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, tại sao Tô Mạn lại biết rõ về thời gian làm việc, nghỉ ngơi, tình hình tài chính của cô đến như thế? Cô cứ nghĩ rằng là La Thế Triết nói cho cô ta biết. Liếc mắt nhìn sang La Thế Triết, anh cũng đang nhìn cô, thái độ kia có nghĩa là, La Thế Triết cũng đang vô cùng kinh ngạc về việc vợ mình nắm rõ chi tiết đến thế. Mà tình hình về cuộc sống thiếu thốn, khó khăn của Giản Minh, đoán rằng cũng là lần đầu tiên La Thế Triết biết được, cho nên trong anh mắt nhìn Giản Minh đó ẩn hiện sự thương cảm. Giản Minh không khỏi cảm thấy xấu hổ, nếu như có thể, cô thật sự muốn có một cuộc sống tốt đẹp, vui vẻ hơn một chút, để họ phải chống mặt lên xem. Nghe kết luận bên tai của Tô Mạn, một kết luận rất khách sao, vẫn để lại đường lùi cho Giản Minh, "Chị xoay xở cho cuộc sống của một mình chị cũng đã khó khăn lắm rồi."

Tiếp theo đó, Tô Mạn nói về tiền lương và tiền thưởng của La Thế Triết, sau đó liệt kê ra các khoản chi tiêu cho cuộc sống gia đình họ và các khoản đối ngoại, cả những chi tiêu cho cá nhân La Thế Triết nữa, vân vân. Cô nói rất lưu loát, giọng nói sắc sảo, dùng từ chính xác, nói năng đĩnh đạc,

https://thuviensach.vn

tất cả mọi thứ đều đưa ra con số chính xác để làm chứng, rõ ràng rằng, để duy trì được mức sống xa hoa như hiện nay của gia đình họ, chỉ dựa vào một khoản thu nhập của La Thế Triết là không ổn, bắt buộc Tô Mạn phải chia sẻ một phần nào đó.

Vào giây phút này, Giản Minh không khỏi than dài, La Thế Triết ghét nhất cảm giác bị người khác kiểm soát, tiền bạc và vật dụng của anh ta, không gian riêng tư của anh ta, công việc của anh ta, từ trước đến nay anh ta muốn để bạn hiểu, bạn mới được tìm hiểu, nếu không anh ta sẽ âm thầm tức giận. Nhưng cái kiểu giận ngầm đó chỉ là giẻ rách đối với Tô Mạn, có vẻ như từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân của La Thế Triết, Tô Mạn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Giản Minh nghĩ rằng, đây có lẽ là tình yêu giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, người ta yêu bạn, bạn làm cái gì cũng đúng, không yêu bạn nữa, bạn làm cái gì cũng sai.

Tô Mạn vẫn biết giữ thể diện cho chồng mình, không khoe khoang bản thân mình nhiều tiền hơn chồng, đồng thời cũng không tiết lộ ra thu nhập xám dù ít dù nhiều của La Thế Triết, ngoài ra, những việc từ nhỏ đến lớn cô ta chưa từng quên, sau khi mang những phiếu thu chi ra đây để suy diễn xong, cô ta đưa ra kết luận, “Chị Giản Minh à, nếu đưa Đông Đông cho chị chăm sóc, chúng em không bàn tới vấn đề dạy dỗ, cũng không bàn tới vấn đề chị có đưa đón con đi học được hay không, chúng ta chỉ nói về tiền thôi, La Thế Triết phải lo các khoản chi tiêu cho Đông Đông là điều đương nhiên, nhưng số tiền mà La Thế Triết đưa cũng có giới hạn. Cho dù em có không tốt như thế nào đi chăng nữa, nhưng mà Đông Đông ở với chúng em, ít nhất cũng đảm bảo được cuộc sống bình thường nhất, chẳng nhẽ để thỏa mãn cho tính ương bướng của Đông Đông mà bọn em phải lo cho cuộc sống của chị nữa sao? Giản Minh, chị thử suy nghĩ lại một chút đi, có phải em nói cũng có lý không?”

Thực ra cách nói của Tô Mạn rất hay, có thương lượng và bàn bạc, có lý lẽ và có chứng cứ, nhưng trong nội dung bên trong đó là muốn Giản

https://thuviensach.vn

Minh không có đất dung thân, chẳng nhẽ để thỏa mãn cái tính ương bướng của La Đông, La Thế Triết còn phải tiếp tục nuôi người vợ cũ là cô đây sao?

Rồi cô ta làm như nói chuyện phiếm với Giản Minh, “Giản Minh, em biết chị sống tiết kiệm quen rồi, em hiểu cách sống của chị mà, giữ tiền trong người mới có cảm giác an toàn, có điều tám mươi vạn đủ dùng cho chị và Đông Đông một khoảng thời gian đó.”

Tô Mạn ra đòn này quá nặng, bóng gió xa xôi, tiền ư, không phải là chưa đưa cho Giản Minh, khi ly hôn, những thứ cần tính toán rõ ràng đã trả xong rồi, chị Giản Minh ấy hả, không hài lòng với môi trường sống của con trai, có thể dứt khoát đón con trai đi, không phải La Thế Triết không trả nổi sinh hoạt phí của Đông Đông, nhưng mà chị cứ bám riết lấy đòi ba người phải gặp nhau trao đổi là có ý gì? Có gì đáng phải trao đổi cơ chứ? Nghĩ đến đây, Giản Minh mắc cỡ không biết phải làm thế nào mới được, cô đứng dậy, “Tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Giản Minh bay đến phòng vệ sinh, vốc nước lạnh lên rửa mặt, muốn làm cho mình tỉnh táo hơn, ồ, được rồi đấy, không cần thiết phải ngồi đây tự chuốc thêm nhục nhã nữa. Thiết nghĩ, chắc là cô không có tư cách yêu cầu Tô Mạn đối xử tốt hơn với con trai một chút nữa, Tô Mạn trước khi đến đây đã có sự chuẩn bị trước như khi ra trận, có thể đưa ra đủ kiểu ví dụ chứng minh rõ ràng, mặc dù cô ta chưa phải hoàn hảo, nhưng nếu là một người mẹ kế thì đã có thể nói rằng cô ta đã làm tròn chức trách, nếu như cứ đưa ra quá nhiều yêu cầu, đồng nghĩa với việc vô duyên vô cớ gây rối. Hoặc là điều mà Giản Minh cần phải kiểm điểm lại là cách dạy dỗ của cô, chứ không phải là thái độ của mẹ kế đối với con trai cô. Không thể không thừa nhận, Tô Mạn quả thật rất ghê gớm, Giản Minh học được rất nhiều điều từ cô ta.

Lau khô khuôn mặt quay trở lại phòng riêng, từ khe hở của cánh cửa chưa khép chặt, vọng đến tiếng nói chuyện của Tô Mạn và La Thế Triết.

https://thuviensach.vn

Tô Mạn nói: “Anh có cần phải liếc mắt đưa tình với cô ta ngay trước mặt em không vậy?”

La Thế Triết trả lời: “Em suy nghĩ nhiều quá đấy.”

Trong lòng Giản Minh cũng độc thoại như vậy, bà La, bà suy nghĩ nhiều quá đấy. Cùng lúc đó, cô mới hiểu ra rằng, đối với quyền nuôi dưỡng La Đông, trên thực tế là Tô Mạn sẽ không dễ dàng gì bỏ qua, bởi vì nếu như Đông Đông về với cô, tình hình xoay chuyển lại, có những lúc La Thế Triết sẽ đến thăm Đông Đông, điều đó đồng nghĩa với việc La Thế Triết sẽ có nhiều cơ hội gặp gỡ mình hơn, Tô Mạn không yên tâm. Rất buồn cười, thành công chuyển từ người thứ ba lên thành vợ chính thức, hóa ra cũng biết sợ cơ đấy? Thả nhẹ bước chân, để người ngồi trong phòng riêng kia có thời gian chuẩn bị, đến khi Giản Minh đẩy cửa bước vào, Tô Mạn đang cười tươi rói, về việc giữ thể diện, cô thực hiện vô cùng xuất sắc, gọi cô: “Chị Giản Minh, vào ăn chút gì đi, món bánh khoai môn chiên và món sủi cảo nhân tôm ở đây làm ngon lắm.”

Giản Minh muốn cáo từ, “Cảm ơn. Có điều, tôi còn phải về tiệm bánh làm việc, chẳng còn thời gian nữa, hai người cứ tự nhiên thưởng thức.”

“Ăn một chút đã rồi đi.” La Thế Triết nói: “Giờ này đang kẹt xe lắm, thời tiết lại không tốt, đợi bọn anh một lát, rồi gọi xe chở em về, hoặc là để Tô Mạn tiễn em về, cô ấy tiện đường mà.” Những lời này nói với Giản Minh, nhưng lại quay mặt qua phía Tô Mạn, giọng điệu phảng phất sự nhún nhường, “Em có thời gian mà, đúng không Tô Mạn?”

Tô Mạn vô cùng cởi mở, sự cởi mở đó làm Giản Minh không phân biệt được rốt cuộc là thật lòng được bao nhiêu phần trăm, “Không thành vấn đề.” Cô tự mình mang đến trước mặt Giản Minh một xửng sủi cảo, an ủi: “Chị đừng sốt ruột, có lẽ thời gian tiếp xúc giữa em và Đông Đông phải lâu hơn một chút, bọn em sẽ ổn thôi, cho em và Đông Đông thêm một chút thời gian nhé.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh không biết phải trả lời như thế nào, trong lòng rầu rĩ đến cực điểm, cô suy nghĩ một cách tiêu cực, thời gian hả, không biết bản thân cô ta có còn trụ nổi hay không?

La Thế Triết đột nhiên hỏi: "Giản Minh, căn hộ cha mẹ cô mua đã sửa sang lại nội thất chưa?" Giản Minh lắc đầu bảo chưa, anh đề nghị: "Hay là cô có thể bàn với cha mẹ một chút xem sao, đợi sau khi làm xong nội thất thì chuyển về đó ở luôn, dù sao cha mẹ cũng đã nghỉ hưu rồi đúng không? Thực ra cha mẹ rất thương Đông Đông, giao Đông Đông cho cha mẹ chăm sóc mọi người đều yên tâm, cho dù có việc gì đi nữa, tôi ở ngay gần đó, sẽ luôn kịp thời giúp đỡ. Như thế cô vừa đi học vừa đi làm sẽ không vất vả."

Đây quả thực là một ý kiến hay, Giản Minh không phải chưa suy nghĩ đến tình huống này, nhưng mà, cô cảm thấy cha mẹ sẽ không đồng ý, xét cho cùng, Giản Minh hiểu tâm tư của cha mẹ, hy vọng lớn nhất bây giờ của họ là mong cô nhanh chóng đi bước nữa, nuôi Đông Đông sợ khó tìm được đối tượng, cho nên việc chuyển vào đây chăm sóc Đông Đông, cha mẹ chưa chắc đồng ý. Nhưng bây giờ đã bước vào đường cùng rồi, Giản Minh vẫn muốn thử xem sao, chưa thử, làm sao biết là không được?

Nhìn sắc mặt của Giản Minh, La Thế Triết giải thích thêm về đề nghị của anh: "Nếu như cô định bàn chuyện này với cha mẹ cô, cần phải có sự chuẩn bị, phải chuẩn bị sẵn nói thế nào, rồi mới bàn với cha mẹ."

Giản Minh trả lời một tiếng: "Dạ."

Giây phút này bỗng nhiên Tô Mạn nói chen vào: "Chị Giản Minh này, chị có bao giờ suy nghĩ sẽ tìm một người khác không? Thực ra, tìm một người thích hợp để sống với mình, nếu như người đó hợp với Đông Đông, tất cả mọi vấn đề đều có thể giải quyết được."

Lời nói của Tô Mạn làm cánh tay đang bưng cốc trà của La Thế Triết phải ngừng lại trong chốc lát. Còn Giản Minh, xấu hổ đến mức giống như

https://thuviensach.vn

đứng trên thảm lá vàng rơi, hòng tìm kiếm một chiếc nhìn tạm được một chút để che lấy đầu, nghiến răng nghiến lợi, cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, "Ừ, đúng vậy, cũng đã từng có suy nghĩ như thế, tạm thời chưa tìm thấy người nào thích hợp, có điều, sớm muộn gì rồi cũng sẽ gặp…"

Đối với Giản Minh, việc cấp bách trước mắt không phải tìm người yêu, mà về nhà gặp cha mẹ, hy vọng lần cứu viện này sẽ thành công. Dù sao thì nhà cửa cũng đã mua rồi, sau khi sửa sang lại nội thất, cho dù mình không ở, cho thuê cũng kiếm được ít tiền lẻ để tiêu phải không nào? Đến Tết về nhà, cô nhắc chuyện đó với cha mẹ: "Cha mẹ đã sửa nội thất căn hộ đó chưa?"

Ông Giản dứt khoát từ chối: "Giản Minh, cha mẹ không đồng ý con đón Đông Đông về ở cùng đâu."

Mẹ Giản Minh còn thẳng thừng hơn nữa: "Minh Nhi, trẻ con còn nhỏ chưa hiểu chuyện đã đành, người lớn đừng có không hiểu chuyện như bọn nó chứ. Đông Đông ở với La Thế Triết và Tô Mạn có thể ăn ngon, ngủ yên, sống tốt như thế, có gì mà không được? Đông Đông bây giờ còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đợi nó lớn lên chút nữa, nó sẽ hiểu ngay, sau này nó biết con tách nó ra khỏi bình mật ong, sẽ hận con đấy. Cứ nhìn việc La Thế Triết đồng ý với con rằng sẽ để tiền lại cho Đông Đông, cũng có thể thấy được rằng, quả đúng là hổ dữ cũng không ăn thịt con, không đến nỗi thiệt thòi cho Đông Đông đâu, con đừng có bày việc ra nữa."

Ông Giản lại nói tiếp: "Nếu như con nói Tô Mạn lại vừa có con, mẹ kế ngược đãi Đông Đông đã đành, mọi việc không phải đang bình yên hay sao, con đừng có tự dằn vặt mình nữa được không?"

Bà Giản nói tiếp ngay: "Minh Nhi, mồng hai đi gặp một người với mẹ, con trai nhà em họ của dì họ con, cũng đã ly hôn, điều kiện cũng tốt, làm việc ở một công ty nước ngoài…"

https://thuviensach.vn

Giản Minh quỳ xuống dưới chân cha mẹ, “Cứ cho là con không hiểu chuyện đi, cha, mẹ, xin cha mẹ đấy, cha mẹ có thể yêu thương con như thuở con còn bé không? Mẹ nấu cơm xong, con không thích ăn, khóc lóc đòi ăn kem, cha liền đi mua ngay cho con, bất kể có hợp lý hay không, chỉ vì thương con, cho nên ủng hộ con vô điều kiện. Cha mẹ có thể như trước đây được không? Con chỉ muốn sống cùng Đông Đông, giúp con một lần được không ạ?”

Khóe mắt của hai ông bà đỏ lên, cố gắng lôi Giản Minh đứng bật dậy, bắt ngồi lên ghế.

Cha Giản Minh kiên quyết: “Không được, Giản Minh, chính vì ngày xưa con còn nhỏ, cưng chiều con quen rồi, nên bây giờ con mới có tính khí như thế này đó.”

Giản Minh cảm thấy việc này đúng là hết hy vọng rồi, cố gắng đến tận cùng, “Cha, mẹ, có thể trả lại cho con tám mươi vạn đó không?”

“Không trả!”

“Qua Tết, cha em nhanh chóng bán đứt căn hộ đó luôn, giá nhà lên nhanh, cuộc mua bán này ông đã kiếm được không ít tiền.” Giản Minh cảm thấy mơ hồ, thảng thốt: “Nhưng cha em nhất quyết không chịu giúp đỡ em, giống như ngày em còn bé. Con gái đã lấy chồng, có phải giống như bát nước đã đổ đi hay không nhỉ?”

Lăng Lệ vẫn ngồi xổm trước mặt Giản Minh, xuýt xoa than thở, “Cũng có thể là, thời đại ngày nay đã làm cho ông như thế, thay đổi quá nhanh, tốc độ quá nhanh, cho nên luôn cảm thấy không có cái gì có thể tin cậy được, chỉ có nắm tiền trong tay mới có cảm giác an toàn.”

Nghe những lời nói của bác sĩ Lăng, nước mắt của Giản Minh lại lăn ra, lần nữa khóc không thành tiếng, “Em biết là em vô dụng, đáng lẽ em không nên để cho cha mẹ thất vọng, em không hề muốn trở thành như thế

https://thuviensach.vn

này nhưng em không có cách nào thay đổi bản thân mình theo kiểu cha mẹ em thích được, làm thế nào bây giờ?”

Lăng Lệ xích lại gần Giản Minh hơn một chút, nói rất dịu dàng: “Trong cuộc đời, sức mạnh để nâng đỡ cho chúng ta tiếp tục sống, an ủi chúng ta, rõ ràng là không có tác dụng gì, giống như công bằng, giống như văn minh, giống như chính nghĩa, giống như tình yêu. Con người không nên phân biệt người vô dụng hay người không vô dụng, em thấy thế có đúng không?”

Nước mắt của Giản Minh lăn qua khỏi gò má, từng giọt từng giọt rớt xuống vạt áo, nhìn bộ dạng rất thê thảm, “Anh cũng nghĩ như vậy à?”

“Anh vẫn mãi, vẫn luôn nghĩ như thế, và cũng tin tưởng như thế.” Giản Minh khóc làm Lăng Lệ cảm thấy khổ sở trong lòng, vì ước mơ của mình, cần phải trả giá như thế nào mọi chuyện mới kết thúc đây? Muốn tìm khăn giấy cho Giản Minh nhưng đã hết sạch từ lúc nãy, tình hình gấp gáp nên chẳng them để ý đến việc trên bộ quần áo đồng phục có bao nhiêu vi khuẩn nữa, anh giơ ông tay áo blouse lên lau nước mắt cho Giản Minh, đè nén lại nỗi đau lòng và xót xa, nói: “Giản Minh này, chồng cũ của em tên là La Thế Triết phải không? Khả năng phán đoán của anh ta không tốt lắm, có một chuyện, chắc chắn anh ta hiểu sai rồi, cho dù khó khăn như thế này, em cũng không hề thỏa hiệp với hiện thực, em vẫn luôn trung thành với cảm giác của bản thân, cố gắng làm việc, cố gắng vui sống, nghĩ cách để chăm sóc Đông Đông, có trách nhiệm với con cái.” Ngồi xổm trước đầu gối Giản Minh, Lăng Lệ cẩn thận, tỉ mỉ lau sạch nước mắt trên khuôn mặt Giản Minh, nói với giọng mà Giản Minh, đủ để cảm thấy hay giống ngọn gió vi vu vờn đùa trên bầu trời của rừng thông, “Giản Minh của chúng ta rất dũng cảm, là một anh hùng.”

Giản Minh cứng người, một người có cuộc sống tệ hại như cô mà còn được khen ngợi, lại còn được một người nhìn có vẻ rất khá khen ngợi là anh hùng, nghèo khổ đến tận cuối đời, chắc là cũng chỉ có một lần có cơ

https://thuviensach.vn

hội này thôi, chiếc bánh của ông Trời rơi trúng vào cô sao? Theo lẽ thường, đáng lẽ cô nên dốc hết tâm huyết ôm lấy anh gào khóc dữ dội mới đúng, nhưng thực tế là khuôn mặt với đường nét rõ ràng của Lăng Lệ đã đưa đến gần sát mũi của Giản Minh, và tư thế dịu dàng còn vương mùi sát trùng làm cả người Giản Minh đông cứng lại, không được, khoảng cách gần quá, bị người ta nhìn thấy rất dễ gây hiểu lầm, Giản Minh cố gắng tựa người vào thành ghế, để có thể kéo dài khoảng cách với vị bác sĩ này hơn, nói ra hai chữ rất đỗi bình thường, “Cảm ơn.”

Thế là, giọng nói dịu dàng của Lăng Lệ cũng đông cứng lại, anh cảm thấy mình hình như quá vội vàng, nhưng cảm xúc của hai người đã đi đến bước này một cách thuận lợi như thế, đáng lẽ nên… Anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Giản Minh, khóc đến thật là xấu, hai mắt sưng húp lên như hai quả hạnh đào, nhưng làn da trắng trẻo mịn màng, đôi mắt vừa được gột rửa bằng nước mắt nên trong veo, ở khoảng cách gần như thế này mới biết rằng, hóa ra lông mi của cô vừa dài lại vừa cong, hai giọt nước mắt hãy còn vương trên hàng mi, muốn rơi nhưng chưa rơi được, và đôi môi đỏ thắm căng mọng kia gần ngay trước mắt anh muốn… Lăng Lệ giơ tay lên, nâng lấy cằm của Giản Minh.

Giản Minh chăm chú nhìn bác sĩ Lăng, ngoài đôi môi màu đỏ ra, cả tai và cổ đều đỏ gay, co cảm thấy không tự nhiên, nói lại lần nữa, “Cảm ơn!”

Kéo dài tình huống này nữa sẽ rất khó xử, một chút ý chí chiến đấu nói không thành lời kia của Lăng Lệ ngay lập tức tan biến, “Khách sáo làm gì.” Đứng dậy, ôi, ngồi xổm lâu quá, chân tê cứng lại. Mặt mày anh khổ sở, bước lùi lại một bước, vận động cho giãn gân cốt, thúc đẩy máu huyết lưu thông, để xua tan sự ngượng ngùng ngắn ngủi ban nãy, anh kể cho Giản Minh nghe một câu chuyện, “Có khả năng giống như em nói vậy, con trai, con gái trước và sau khi kết hôn đều sẽ không giống nhau, mối quan hệ xã hội thay đổi, cho đến mối quan hệ với cha mẹ ruột của mình cũng sẽ không còn bền vững như trước. Còn nhớ thời gian anh vừa đến khoa Nội tiết làm

https://thuviensach.vn

việc, có một bệnh nhân nữ sắp được làm mẹ, bị tiểu đường trong thời kỳ mang thai. Điều kiện gia đình không phải dư giả lắm, hai vợ chồng vừa mới cưới vừa mua nhà cửa, trong tay không có nhiều tiền, giờ phải trả viện phí nên có chút khó khăn, cha mẹ hai bên lại đùn đẩy cho nhau, không muốn giúp đôi bạn trẻ giải quyết, cuối cùng bệnh nhân của anh, trong lúc giận dữ đã đi phá thai." Lăng Lệ vô cùng xót xa, "Đã bảy tháng rồi, suy nghĩ lại thấy thật đáng tiếc."

Cũng giống với mục đích của bác sĩ, Giản Minh vội vàng đứng lên, đổ hộp cơm họ vẫn chưa ăn hết vào thùng rác, trả lời Lăng Lệ, "Hóa ra không chỉ có em gặp phải vấn đề như vậy."

Đương nhiên." Lăng Lệ bắt đầu giải thích. "Trước đây thầy giáo dạy môn tâm lý học lâm sàng của bọn anh có nói rằng, cảm giác thất bại của chúng ta không phải được sinh ra từ bản thân của việc thất bại, mà là được sinh ra từ cảm giác mất mát khi chúng ta không đạt được mục đích của dự kiến ban đầu. Sự phẫn nộ và tủi thân của chúng ta, cũng không phải được sinh ra từ thân của việc phẫn nộ, mà vì người khác không làm đúng theo sự kỳ vọng của mình. Những cảm xúc như thất bại và phẫn nộ, tức giận, tủi thân, v.v… có chút giống nhau, chỉ cần chúng ta học cách làm thế nào để giải quyết cảm giác mất mát, những việc khác sẽ dễ dàng giải quyết hơn rất nhiều."

Giản Minh có vẻ như rất thấm thía, đứng đó suy nghĩ về điều đó thật, tự lẩm bẩm một mình, "Học cách làm thế nào để giải quyết cảm giác mất mát…"

Điện thoại trong túi áo của Lăng Lệ lại rung lên, ôi trời, rốt cuộc là ai đang tìm anh đây nhỉ? Sao cứ gọi hoài vậy? Tiếp tục nhấn nút tắt, anh gọi Giản Minh, "Đi về thôi, chiều quá rồi, lát nữa sẽ lạnh lắm đấy."

"Vâng." Giản Minh đi theo Lăng Lệ, "Chân anh còn tê không?"

https://thuviensach.vn

“Hết tê rồi.”

“Xin lỗi anh.” Giản Minh cảm thấy áy náy trong lòng. “Chuyện của em, lại làm mất nhiều thời gian của anh đến vậy.”

Lăng Lệ cũng nhấn mạnh lại lần nữa, “Đừng nói như thế, em phải nhớ rằng, chúng ta là bạn bè, anh nguyện làm điều đó vì em.” Anh quan tâm Giản Minh, “Đúng rồi, buổi trưa em ăn ít thế, bây giờ có chỗ nào không được thoải mái không?”

Giản Minh thật thà, “Hình như vẫn hơi đói.”

“Em có chuẩn bị đồ gì ăn tạm chưa?”

“Em có một túi bánh quy Soda không đường và một quả táo.”

“Lát nữa về em gọt táo ăn đi.” Họ vừa nói vừa đi vào tòa nhà của khoa Nội tiết, ngừng lại trong giấy lát, Lăng Lệ dặn dò, “Còn nữa, nhớ rửa mặt cho sạch.”

Giản Minh cúi đầu, “Chắc là vì khóc nên mặt mũi xấu xí lắm.”

Lăng Lệ thật sự không hiểu nổi, “Tư duy của phụ nữ bọn em thật là kỳ lạ.” Anh đành phải nói thẳng, “Bởi vì lúc nãy anh lấy tay áo lau nước mắt cho em, em biết trên áo blouse trắng thường có rất nhiều vi khuẩn gây bệnh. Ai biết em khóc nhiều như thế, dùng hết luôn cả khăn giấy của anh.”

Ồ, hóa ra là như thế, Giản Minh mỉm cười vì sự chu đáo và tinh tế bởi thói quen nghề nghiệp của Lăng Lệ, “Áo blouse của anh liệu có bẩn hơn tiền không?”

“Là sao?”

“Anh biết có một vài nhân viên ngân hàng, thời gian làm việc mỗi ngày đều phải ngồi với máy đếm tiền, mỗi khi kiểm xong mấy trăm vạn,

https://thuviensach.vn

bụi bặm bay lên dính cả vào mặt của họ, trốn cũng không trốn được. Trước đây khi La Thế Triết vừa chuyển đến ngân hàng thành phố, mỗi lần họp hành đều nhấn mạnh không chỉ một lần, yêu cầu những nhân viên ở quầy đếm tiền, trước khi ăn cơm hay uống nước đều phải dùng khăn ướt lau mặt mũi trước, ngụm nước đầu tiên phải súc miệng cho sạch rồi nhổ ra, nhưng khi bận rộn lên ai mà để ý đến điều đó nữa, đặc biệt là nhân viên nữ đi làm thường tô chút son, nếu như mỗi lần uống nước đều phải theo quy trình này, phải dặm son phấn đến mấy lần, cũng chẳng có thời gian. Họ thường đùa với nhau bản thân mình là máy hút bụi bằng người…"

Lăng Lệ hiểu rằng, Giản Minh muốn anh đừng để ý đến chuyện trên tay áo blouse trắng dính đầy vi khuẩn, cô kể chuyện này có thể là vô tình, có điều sự vô tình như vậy mới làm người ta lo lắng. Lăng Lệ ngừng bước chân, đứng trên bậc thang, buột miệng nói, "Giản Minh này, thực ra, hình như em vẫn còn nhớ đến La Thế Triết phải không?"

Giản Minh kinh ngạc, "Tại sao lại nói như vậy?"

Nhìn thái độ của Giản Minh làm Lăng Lệ lần nữa cảm thấy khó có thể kéo dài tình huống này, anh muốn chết hay không khi tự nhiên nhắc đến vấn đề này? Vừa căng thẳng lại vừa giả vờ cô gắng tỏ ra bình tĩnh tìm lý do, "Đúng thế, em nên thử bắt đầu với cuộc sống của mình, đừng có chứa đựng quá nhiều kỉ niệm về anh ta ở trong đầu."

Giản Minh quang minh chính đại, "Về kỉ niệm cũng chẳng biết làm thế nào, phạm vi cuộc sống của em quá nhỏ, quá đơn thuần, kinh nghiệm sống cũng có giới hạn. Có điều," cô nhún vai, "Việc này không có nghĩa là em vẫn nhớ đến anh ấy." Cô kéo áo khoác lại vào một chút cho ấm hơn, giọng nói kiên quyết, "Con người em, mặc dù vô dụng, nhưng rất có nguyên tắc, chồng của người khác, em quyết không nhung nhớ."

Khi nói chuyện, đôi mắt của Giản Minh nhìn thẳng vào Lăng Lệ, ánh mắt trong trẻo, long lanh, làm Lăng Lệ giật mình, lúc này đây mới nhớ ra

https://thuviensach.vn

một việc vô cùng vô cùng quan trọng anh ly hôn rồi, việc này anh chưa từng nói với Giản Minh, chết rồi, thế này chẳng phải xôi hỏng bỏng không rồi ư? Vội vàng giơ tay giữ lấy Giản Minh đang định bước đi, trong lúc cuống quýt nói đại cho xong, “Không nhớ nhung, nhưng những người cần nhớ vẫn phải nhớ…” Anh nhất thời chẳng nhớ đến quan điểm sống của Giản Minh, làm cho cô gái này vô cùng sửng sốt, “Trời ơi, bác sĩ Lăng, anh làm sao thế?”

Lăng Lệ bây giờ cảm thấy bản thân mình có triệu chứng của hạ đường huyết, tâm trạng hoảng hốt, ra mồ hôi, run lẩy bẩy, “Không không không, em hiểu lầm rồi…” Anh chưa kịp giải thích, Đường Nhã Nghiên từ trên lao thẳng xuống, giống như có cháy đến nơi, phấn khích, rất cao giọng, “Ông Lăng, đã xảy ra chuyện gì thế hử? Tại sao lại không nghe điện thoại? Tôi tìm ông cả buổi chiều nay rồi, ở đây bận rộn chết đi được, ông đừng có trốn việc được không…” Cũng chẳng them để ý đến đầu đuôi câu chuyện, giơ tay túm lấy cánh tay Lăng Lệ đang đặt trên cánh tay Giản Minh, kéo đi như kéo một con cừu, lôi người ta lên trên, “Nhanh lên, sự kiện lớn, để nhắc nhở toàn bộ người dân chú ý đến việc ăn uống vào mùa xuân, đài truyền hình có làm chương trình về sức khỏe và đời sống, lần này bắt khoa Nội tiết của chúng ta phải ra tay…”

Cả cầu thang đã bị Lăng Lệ và Đường Nhã Nghiên choán chỗ, Giản Minh đành phải bước từng bước đi theo đằng sau hai người, vừa đi vừa suy nghĩ đến lời nói lúc nãy của Lăng Lệ, cảm thấy vô cùng bất an. Bác sĩ Lăng trông có vẻ thuộc kiểu người rất có nguyên tắc, rất có chừng mực, là người có trách nhiệm với gia đình, theo lý mà nói, hành vi, lời nói phải rất thận trọng mới đúng, mặc dù anh năm lần bảy lượt nhấn mạnh họ là bạn bè, nhưng cũng không được vượt quá giới hạn của tình bạn, trước đó, anh có lau nước mắt cho cô… Cứ cho đó là vì Giản Minh không tốt, không nên tùy tiện mất bình tĩnh trước mặt người khác, cô sai rồi, nhưng lúc nãy lời anh nói là có ý gì đây? Giản Minh nghĩ, cứ cẩn thận là tốt nhất, có thể giữa đàn ông và phụ nữ, đúng thật không hề tồn tại một tình bạn trong sáng, phải

https://thuviensach.vn

tránh xa vị bác sĩ này ra một chút. Cuộc đời của cô đã chịu đủ các cung bậc thăng trầm lắm rồi, không thể nào chịu đựng nổi một bước đi sai sót nào nữa.

Lăng Lệ quay đầu nhìn Giản Minh, "106, em phải đi kiểm tra đường huyết trước đã, nói tình trạng hạ đường huyết trưa nay để y tá ghi chép lại."

Giọng nói của Giản Minh cứ như đang thực hiện công việc chung, "Được rồi, cảm ơn bác sĩ Lăng."

Trong lòng Lăng Lệ gào thét, thôi chết rồi…

Điều làm cho Lăng Lệ vui vẻ, không phải là tham gia vào chương trình Sức khỏe và đời sống của đài truyền hình, mà là bên phía bác sĩ Dương có bệnh nhân chuẩn bị xuất viện, nghĩ đến Giản Minh đã được giám đốc bệnh viện dặn dò chiếu cố qua điện thoại, cho nên chiếc giường bệnh này phải để cho Giản Minh.

Để chúc mừng việc được lên ti vi, các đồng nghiệp tổ chức ăn tối với nhau, đến khi về nhà đã là mười một giờ, Lăng Lệ hôm nay uống nhiều một chút, cuối cùng cũng đã có thời gian cầm lấy di động, định gọi điện thoại nói rõ với Giản Minh về vấn đề mấu chốt của anh, bây giờ anh vẫn đang độc thân mà? Anh đã từng là chồng của người khác!!! Nhưng giờ này có vẻ như không hợp lắm, giờ này tất cả bệnh nhân ở hanh lang có thể đã ngủ rồi, nhưng nếu như không nói cho rõ ràng thì chắc chắn cũng không được, cho nên, bác sĩ Lăng bắt đầu phát huy tác dụng của các ngón tay, không phải chúng ta vẫn có thể nhắn tin sao?

Sẵn có hơi men trong người, Lăng Lệ hào hứng viết một tin nhắn rất dài đầu tiên cho Giản Minh, nói nhiều nhất về việc có giường bệnh, Lăng Lệ chưa gửi đi, nhấn nút xóa, nội dung loãng quá, chưa đi vào suy nghĩ trọng tâm.

https://thuviensach.vn

Lại viết thêm một tin nhắn cũng tương đối dài, kể một lượt về việc tại sao anh lại ly hôn với Phương Nam, nhưng vẫn không gửi đi, có vẻ dài dòng quá, vẫn chưa thể hiện được suy nghĩ trọng tâm.

Sau đó viết thêm một tin nhắn nữa, viết kiểu sến sẩm như thời còn biểu diễn văn nghệ ở trường học, đọc xong tự mình còn cảm thấy nổi da gà, lo lắng Giản Minh "ăn" cái tư tưởng trọng tâm đó vào rồi lại nôn ra mất, xóa thôi.

Loay hoay một lúc, vậy mà đã quá nửa đêm rồi, Lăng Lệ mệt gần chết, đi tắm trước đã, suy nghĩ lại cho kĩ nên viết như thế nào, cảm thấy việc gì phải khổ sở như vậy? Suy nghĩ trọng tâm không phải là đã ly hôn, hiện không vướng bận con cái hay sao? Tắm xong, anh thô bạo đánh mấy chữ này vào phần soạn tin nhắn, nhấn nút gửi đi! Không phải là xong hay sao, vướng mắc cái gì nữa? Tự cho rằng việc này đã được truyền tải một cách an toàn, ôm di động ngủ một giấc vừa sâu vừa ngon lành.

Sáng sớm ngủ dậy, Giản Minh phát hiện ra trong điện thoại của mình có tin nhắn của một số điện thoại la, nội dung chỉ vỏn vẹn có mấy chữ như thế này, "Đã ly hôn, hiện không vướng bận con cái." Không có trong danh bạ, không biết của ai gửi tới. Đọc tin nhắn này cô cảm thấy rét run trong lòng, đây rốt cuộc là trò đùa ác ý dành cho những phụ nữ độc thân như cô, hay là gửi nhầm vào đây? Giản Minh nghiêng về hướng suy nghĩ là gửi nhầm, cô không giàu có cũng không có sắc đẹp, quấy rối cô cũng được cái gì đâu, xóa tin nhắn, đi đánh răng rửa mặt.

Khi Giản Minh nhận được thông báo chuyển vào phòng bệnh là đúng vào thời gian truyền thuốc, tự mình cầm lấy bình thuốc, còn y ta giúp cô chuyển những vật dụng các nhân khác, xếp vào trong tủ của giường bệnh số 36. Có điều, vừa mới ngồi xuống chưa đầy hai ba phút, cảm giác như ngày hôm qua đột nhiên kéo lên, tâm trạng hoảng hốt, cả người trống rỗng, ớn lạnh nổi da gà, mồ hôi trên trán rịn ra, tay chân mềm nhũn, Giản Minh vội vàng cầm cao bình thuốc đến phòng y tá, "Chị cảm thấy không khỏe

https://thuviensach.vn

lắm, muốn đo đường huyết một chút.” Chích một mũi, kết quả kiểm tra quả nhiên là hạ đường huyết. Y tá dặn dò Giản Minh, “Nhanh chóng về ăn chút gì đó đi.” Giản Minh lại vội vàng cầm bình thuốc về phòng bệnh gặm nhấm bánh quy, màn hình điện thoại sáng lên, báo có tin nhắn mới, vẫn là só không có trong danh bạ, vẫn là dãy số điện thoại lạ của ngày hôm qua, cũng là một câu không đầu không đuôi, “Có nhận được tin nhắn của tôi không? Tại sao không trả lời?” Lại chuyện gì đây? Nhắn nhầm nữa ư? Giản Minh lại suy nghĩ theo hướng khác, đây có thể là chiêu thức lừa bịp ban đầu của kẻ xấu. Giận dữ gửi tin nhắn trả lời, “Ông còn nhắn tin đến quấy rầy tôi, tôi sẽ báo cảnh sát!!!”

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lăng Lệ đang họp với ban lãnh đạo của bệnh viện và biên tập viên bên phía đài truyền hình, chương trình phát vào dịp Tết này dự định sẽ có năm tập, mỗi tập nửa tiếng đồng hồ, gặp gỡ chuyên gia của khoa Nội tiết và khoa Tim mạch huyết quản là nội dung chủ yết của chương trình, các biên tập viên của đài truyền hình đang diễn thuyết về quy trình quay gì gì đó, Lăng Lệ không hề để ý lắng nghe, lén lút soạn tin nhắn gửi cho Giản Minh, nào ngờ nhận được thư trả lời là như thế này đây. Quấy rầy ư? Báo cảnh sát ư? Cách từ chối này cũng quá mạnh mẽ mà, làm cho trái tim của ông chú vừa mới được gia nhập vào đội ngũ độc thân chảy máu ròng ròng.

Bởi vì nhận được sự từ chối quá ư thảm thiết như thế, đã làm thay đổi hẳn sắc mặt dễ gần, hòa nhã ngày thường vốn có của Lăng Lệ, anh nhíu đôi chân mày, chống khuỷu tay lên mặt bàn, một tay che miệng, một tay cầm điện thoại, trông còn có vẻ đau khổ, thâm trầm hơn cả bức điêu khắc có tên là "Trầm tư" kia nữa. Ở trong buổi họp, thái độ đó của anh khó tránh khỏi làm người khác hiểu lầm, rốt cuộc anh có điều gì còn chưa hài lòng hả bác sĩ? Làm phó giám đốc bệnh viện đang chủ trì buổi họp phải hỏi, "Lăng Lệ, anh có ý kiến gì sao? Có ý kiến gì thử nói ra xem nào." Lãnh đạo hỏi như vậy rồi, mà Lăng Lệ vẫn còn chưa hoàn hồn.

Biên tập viên bên đài truyền hình như tưới thêm dầu vào lửa, "Chúng tôi mong chờ những ý kiến đóng góp của phó chủ nhiệm Lăng." Để bày tỏ thành ý còn đứng ra vỗ tay hoan nghênh, rốt cuộc cũng đã làm Lăng Lệ tỉnh táo trở lại, cứ nghĩ rằng có lãnh đạo nào đó muốn phát biểu, vỗ tay theo.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên không hiểu, ông Lăng này điên rồi sao?

May có người bạn làm cùng cơ quan ngồi bên cạnh nhắc nhở, "Phó giám đốc Thường hỏi anh có ý kiến gì không? Bắt anh phát biểu đó."

Trời ơi trời ơi, bị cô Giản hại đến mức thảm thương thế này đây, Lăng Lệ đành phải đứng dậy, "Xin lỗi, lúc nãy tôi hơi lơ đãng một chút, đang nghĩ về một bệnh nhân của tôi, sự thay đổi của cô ấy, à, ý tôi nói là đường huyết của cô ấy có sự thay đổi quá lớn. Thế… vấn đề lúc nãy là gì? Có thể nhắc lại cho tôi một lần được không…"

Buổi chiều, Lăng Lệ đứng ngoài ban công lộ thiên trước cửa phòng nước sưởi nắng, đứng tô tô vẽ vẽ lên một đống tài liệu vừa mới được chỉnh sửa và in ra, trăn trở suy nghĩ làm thế nào để đưa phần chuyên ngành của anh vào trong đó một cách sâu sắc nhưng dễ hiểu nhất, sinh động, không cứng nhắc. Nhưng mà, khó quá, bởi vì bây giờ trong tim bác sĩ đang có việc khác, vừa không sinh động, lại vừa cứng nhắc.

Để tiện cho việc phơi phóng quần áo của bệnh nhân, ngày đó lên sẵn kế hoạch thiết kế ban công lộ thiên này lớn một chút, chiếm diện tích khoảng một phần tư của tầng bốn này. Ánh nắng chiều rất ấm áp, có rất nhiều bệnh nhân mang đồ đạc, quần áo đã giặt sạch lên đây phơi phóng, giống như Giản Minh vậy. Nhìn dáng vẻ cô như đang tận hưởng bầu không khí thoáng đãng nơi đây, tắm xong, cô đem khăn tắm, quần áo lên phơi ở nơi có ánh nắng chan hòa nhất, sau đó, buông thả mái tóc nửa khô nửa ướt xuống bờ vai, quàng chiếc khăn lớn có tua rua màu xám lên vai, bờ vai trông có vẻ nhỏ nhắn, lãng mạn lại dịu dàng, cả người toát ra mùi hương thơm của hoa cỏ không biết loại dầu gội đầu nào, nhanh nhẹn xinh tươi, bước đến trước mặt Lăng Lệ, "Chào bác sĩ Lăng, rất bận sao?"

"Không bận." Lăng Lệ giả vờ giả vịt, làm ra vẻ như đang chuyên tâm với đống tài liệu, không hề để ý đến sự tồn tại của người khác, "Ồ, em cũng

https://thuviensach.vn

ở đây à?”

“Dạ, sưởi nắng một chút.” Giản Minh mỉm cười, đôi môi hồng thắm vẽ ra hình dáng của một đóa hoa.

Chỉ một nụ cười như thế, lọt vào trong đáy mắt Lăng Lệ, lại trở nên vô cùng tuyệt đẹp, làm anh tim đập chân run. Lăng Lệ biết bản thân mình thuộc dạng người cổ hủ, trong con người anh là một tâm hồn luôn hoài cổ, không mong đợi gặp Châu Kiệt Luân, không thích nhuộm tóc, sơn móng tay, con mắt thẩm mỹ của anh cố chấp lưu lạc về những năm tháng ở thế kỉ chín mươi, những cô gái trong mơ thường giống như Giản Minh vậy, mái tóc đen óng ả buông xõa ngang bờ vai, da dẻ mịn màng, dịu dàng say lòng người, không cần một thứ trang sức nào cả, đơn giản đến tinh khiết, trong mắt của anh, cô gái trước mặt với đôi mắt đẹp như nước hồ thu mới là người đẹp nhất. Giả vờ ho khan mấy tiếng, Lăng Lệ cố ý nhìn vào chiếc khăn choàng to của Giản Minh, “Không lạnh sao?”

Nụ cười nơi khóe môi của Giản Minh dường như sâu hơn một chút, lắc đầu, “Không lạnh, ánh nắng đẹp như thế này.” Có chút ngập ngừng muốn nói, “Em làm phiền anh mấy phút được không?”

Có phải nói về tin nhắn giết mình ngày hôm đó không nhỉ? Lăng Lệ suy nghĩ một lúc, sắc mặt hình như có chút u ám, lắp bắp. “Đương, đương, đương nhiên là được.”

Hình như bác sĩ Lăng tỏ ra rất khó xử, rất gượng gạo, Giản Minh định rút lời, “Nếu không, anh cứ bận việc của anh trước đi, em…”

”Không không không.” Lăng Lệ xích ra một chút, bảo Giản Minh cũng đứng về phía lan can, “Nào, cứ nói tự nhiên, anh cũng đang rảnh rỗi đây này.” Thò đầu ra hay thụt đầu vào cũng chỉ cần một nhát dao mà thôi, Lăng Lệ ôm sẵn tinh thần không chút sợ hãi, chờ đợi nhát dao giải thích rõ ràng, mau lẹ của Giản Minh.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi Giản Minh cất tiếng nói rằng, “Sáng nay em đến phòng y tá, nghe mấy cô y tá nói với nhau, nhìn không ra em lại có gốc gác làm to như thế, đích thân giám đốc bệnh viện dặn dò phải bố trí giường bệnh cho em.”

Ồ, hóa ra là vấn đề này, Lăng Lệ hình như có chút thất vọng.

Giản Minh lại nói tiếp, “Mấy cô y tá còn nói, thực ra không phải lần nào anh cũng nghe lời của giám đốc bệnh viện, mỗi khi giường bệnh quá tải đều cố gắng tạo điều kiện cho những bệnh nhân cần giường bệnh hơn, lần này anh lại phá lệ.”

Chắc là bắt đầu từ đầu, Lăng Lệ dự đoán trong long tiếp theo chắc cô ấy sẽ nhắc đến tin nhắn kia rồi phải không?

Giản Minh lại không nói như thế, ngước mắt nhìn Lăng Lệ, ánh mắt rung động lòng người, “Em chỉ muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp đỡ em lần này.”

Chỉ thế thôi sao? Trong lòng bác sĩ Lăng thầm nghĩ, thấp thỏm lo âu đến mấy lần, những sự việc chẳng liên quan gì với nhau, cũng chẳng hiểu thế nào nữa, miễn cưỡng trả lời, “Không cần cảm ơn. Muốn cảm ơn phải cảm ơn Tô Mạn mới đúng.”

Vị bác sĩ này khác ngày hôm qua quá, sao cứ thấy khiên cưỡng thế nào đó, trong lòng Giản Minh thấp thỏm không yên, cố gắng làm ra vẻ thoải mái, “Thủ kho to hơn thủ trưởng, nếu như anh không chịu phối hợp, chắc chắn em còn phải ngủ ở hành lang, cho nên, em thật sự muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn.”

Vẫn còn có cơ hội? Không cần báo cảnh sát? Lăng Lệ nói chắc như đinh đóng cột, “Được thôi! Nói lời phải giữ lấy lời!”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy bác sĩ tỏ ra hào hứng như thế, cuối cùng Giản Minh cũng đã tìm lại được sự tự tin, những lo lắng trong lòng đã được giải tỏa, “Đợi em tìm một nhà hàng nào đó tốt tốt một chút, rồi gọi điện thoại cho anh.”

Rõ ràng Lăng Lệ sốt ruột không chịu nổi, “Anh biết gần đây có một nhà hàng rất ngon.”

Cô gái này lại nhất quyết không chịu bỏ qua, “Không được, nhà hàng anh giới thiệu đó, thế nào cũng giành trả tiền với em, làm gì đến lượt em mời khách.”

Lăng Lệ không biết phải trả lời thế nào, lẩm bẩm một mình, “Em đúng là hiểu anh quá.” Cho dù là nhà hàng của người nào giới thiệu, anh cũng sẽ không để phụ nữ phải trả tiền, thực ra không cần biết ra sao, anh chỉ muốn làm thế nào cho thoải mái mà thôi, việc này sao lại cũng khó khăn đến thế?

Giản Minh đã cảm ơn bác sĩ Lăng về việc bố trí giường bệnh, cảm thấy trong lòng yên tâm hơn hẳn, bác sĩ lẩm bẩm điều gì đó cô không để ý lắm, bắt chuyện tiếp, “Bệnh nhân của khoa Nội tiết luôn đông như thế này ạ?”

“Cũng không hẳn là như thế.” Lăng Lệ đè nén sự bất ổn trong lòng, giải thích cho Giản Minh, “Bệnh tiểu đường nằm trong hệ thống bảo hiểm y tế, mọi người đều lại muốn sử dụng khoản tiền bảo hiểm này nhập viện sàng lọc, kiểm tra, mọi người đều chọn thời gian cuối năm đến khám, tập trung đến khám vào cùng một khoảng thời gian, dẫn đến việc giường bệnh quá tải, bình thường sẽ đỡ hơn một chút.”

“Lúc công việc rảnh rỗi anh thường làm gì?”

”Đọc sách thôi, cũng có hướng dẫn thêm sinh viên.” Nói như thế không xong rồi, cứ nói hết chuyện này đến chuyện kia, phải nói cái gì có ý nghĩa một chút chứ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Giản Minh nói chuyện càng tẻ nhạt hơn nữa, cô hít hà trong gió, giống như phát hiện ra một châu lục mới, “Dưới kia có bán khoai nướng, thơm thật.”

Lăng Lệ thật muốn đâm đầu vào tường, đập đập tập tài liệu được cuộn tròn trong tay lên lan can, thở dài một hơi, “Mấy thứ đó em không được ăn nhiều, nếu ăn cũng chỉ được hai miếng thôi. Đợi đây nhé, anh đi mua cho em.” Mạnh mẽ tự tin, nhấc chân định đi.

Giản Minh kéo anh lại, “Trời ơi, sao anh lại nói một đường làm một nẻo như thế hả? Tâm trạng em đang tốt, không phải muốn ăn khoai nướng đâu.”

Lăng Lệ trợn tròn mắt, không cam tâm tình nguyện chết như thế này, “Tâm trạng của em đang rất tốt hả?”, trong lòng anh đây đang rầu rĩ chết lên được.

“Dạ, em suy nghĩ thông suốt rồi.” Giản Minh trêu ghẹo, “Như anh mỗi lúc rảnh rỗi đều đọc sách, cũng có mặt tốt của nó, nói năng lưu loát, có tiềm năng làm bậc thầy tinh thần.”

Lăng Lệ hình như không nhịn nổi nữa, lầm bầm trong miệng, “Bậc thầy tinh thần đều là người của tà giáo.”

Giản Minh không nghe rõ, “Cái gì?”

“Không có gì.” Tĩnh nhẫn nại của Lăng Lệ rất tốt, “Suy nghĩ thông điều gì rồi?”

“Việc hôm qua anh nói, em suy nghĩ suốt cả một đêm.”

Trong lòng của bác sĩ Lăng nhen nhóm một tia hy vọng, anh biết ngay câu trả lời muốn báo cảnh sát kia chỉ là trò đùa, cô có câu trả lời khác chăng?

https://thuviensach.vn

“Bác sĩ Lăng, anh nói với em, cảm giác thất bại của chúng ta không phải được sinh ra từ bản thân của việc thất bại, mà là đến từ cảm giác mất mát khi chúng ta không đạt được những gì chúng ta mong muốn, chỉ cần chúng ta học cách làm thế nào để xử lý cảm giác mất mát đó, những việc khác đều có thể giải quyết được. Tối hôm qua em trằn trọc suy nghĩ mãi, cảm giác mất mát của em nằm ở chỗ nào?” Giản Minh ngước nhìn ra phía chân trời xa xăm, nói ra những suy nghĩ của mình, “Em suy nghĩ rất lâu mới hiểu ra được, sự mất mát lớn nhất của em, không phải là mất đi một điều gì đó, mà luôn cho rằng em đã làm sai. Từ sau khi hôn nhân có sự thay đổi, em luôn cảm thấy rằng. Nếu như em chưa từng yêu, nếu như em chưa từng bỏ ra thứ gì, nếu như em sớm nhận ra La Thế Triết là một người như thế nào, có thể em sẽ không thất bại thảm hại như thế này. Bây giờ em nghĩ rằng, kiểu suy nghĩ này là không đúng. Cuộc đời làm gì có ‘nếu như’ và ‘sớm nhận ra’ chứ? Em rất yêu Đông Đông, cũng đã từng yêu La Thế Triết, cho dù có thể sống lại bao nhiêu lần đi chăng nữa, em cũng đều sẽ có quyết định tương tự như thế, em mãi mãi sẽ không nói với con trai em rằng, nếu như không có con, cuộc sống của mẹ sẽ tốt hơn! Cho nên, em không sai, việc em cần làm là phải có trách nhiệm, chứ không phải chịu trách nhiệm với bất kỳ quyết định nào trong cuộc sống của em. Hơn nữa, em cũng đã từng cư xử rất thật lòng, đã hưởng thụ ánh hào quang trong tình yêu, như thế đã rất tốt rồi. Thế giới này thay đổi liên tục, thực ra không phải bất kỳ một cặp vợ chồng nào cũng đều có thể sống với nhau đến đầu bạc răng long, không nên thấy kết quả không đạt đến niềm kỳ vọng của mình, mà phủ nhận hết mọi thứ của bản thân.” Bàn tay trắng trẻo của Giản Minh nắm lấy lan can, nghiêng đầu qua nhìn Lăng Lệ, “Anh thấy có đúng như vậy không?”

Lăng Lệ vẫn chăm chú nhìn Giản Minh, vẫn chưa đến lượt anh à, vẫn còn loanh quanh mãi với cái tên La Thế Triết đó hả, đau khổ đến nỗi không còn sức lực, bây giờ đến lượt Lăng Lệ phủ nhận bản thân, nói với giọng điệu hằn học và xảo quyệt, “Giản Minh, hy vọng là anh không nói tầm bậy tầm bạ.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh không hiểu, “Nói tầm bậy tầm bạ?” Cô ra sức phủ nhận, “Không! Không hề tầm bậy tầm bạ chút nào, rất có ích đối với em.”

Đúng là ấm ức quá mà, Lăng Lệ quay người qua, đến lượt anh nhìn về phía chân trời xa xăm kia, khẽ lẩm bẩm một mình, “Thà rằng em hận anh ta cho xong, chứ đừng có cảm thấy không hờn không giận như thế này.”

Còn Giản Minh thì sao? Hỏi thêm một câu hỏi làm Lăng Lệ lạnh đến sống lưng, “Ủa? Có động đất sao?”

Lại còn động đất nữa chứ, muốn chuyển chủ đề cũng có cần phải gượng gạo thế không? Lăng Lệ sắp bị chọc tức đến trào máu mũi, “Giản Minh, em nói cho anh một câu trả lời dứt khoát…” Lại nhìn thấy Giản Minh vỗ vỗ vào mặt của mình, “Sao lại thế nhỉ?”

Lăng Lệ xích lại gần hơn, “Làm gì thế?”

Cả người Giản Minh lắc la lắc lư, cô vội vàng nắm chặt lấy lan can, đôi chân mày nhíu chặt lại, “Không phải, em cảm thấy hình như em bị sao đó.”

“Sao thế? Chỗ nào không khỏe à?”

Giản Minh ôm lấy ngực, “Rất chóng mặt, buồn nôn.” Cơ thể cô lại lắc lư nữa, Lăng Lệ vội vàng đỡ lấy cô, Giản Minh lắc đầu, “Tại sao trước mắt cứ tối sầm lại, cứ muốn ngã nhào ra đằng trước vậy nhỉ? Là do người em có vấn đề, hay là vì động đất nhỉ?” Nói xong, cả người cô đổ ụp xuống đất.

Bầu trời trong xanh, không khí trong lành. Lăng Lệ có thể khẳng định không phải động đất, không nói gì thêm, vội vàng ôm lấy Giản Minh chạy vào phía hành lang, cất tiếng gọi, giọng nói cao vút, “Vượng Mẫn, Vượng Mẫn, chuẩn bị glucose…”

https://thuviensach.vn

Giản Minh cảm thấy cơ thể của mình nặng như một khối chì, muốn cử động một chút cũng không được, cô cuộn người trong lòng Lăng Lệ, cố gắng duy trì ý thức của mình, bên tai chỉ nghe thấy tiếng nhịp tim của anh, thình thịch thình thịch, từng nhịp từng nhịp, ổn định, vững vàng, mạnh mẽ, giống như một bức tường cao – giống như một bức tường được xây rất vững chắc, vĩnh viễn không bao giờ sụp đổ, đứng sừng sững, chứa sẵn năng lượng để vượt qua thời gian, Giản Minh rất muốn cứ nằm tựa vào anh như thế này, cũng không cần phải tỉnh lại làm gì. Kết quả một mũi kim đâm vào đầu ngón tay đau buốt đã làm cô tỉnh lại, cô đã nằm trên chiếc giường bệnh trong phòng y tá, Lăng Lệ chăm chú nhìn vào các con số hiện thị kết quả đo đường huyết trên màn hình, xót xa, “Thế là thế nào? Sao lại gần với chỉ số bị sốc thế này?” Hỏi Giản Minh, “Buổi trưa đã ăn cơm chưa?”

Giản Minh đáp lời vô cùng khó khăn, “Ăn rồi.” Tiếp ngay sau đó thêm một mũi kim vào mu bàn tay, truyền nước đường. Nhưng Giản Minh cảm thấy chỉ một cơn đau này thôi cũng làm cho cô cảm thấy nôn nao trong người hơn, không chịu được túm lấy vạt áo của Lăng Lệ, “Em thấy rất khó chịu trong người.”

”Sẽ nhanh khỏi thôi.” Y tá an ủi cô, đưa cho cô một ly glucose, “Nào, chị mau uống hết đi.”

Giản Minh cố gắng lấy hết sức nâng phần cơ thể phía trên dậy, chỉ uống một ngụm, liền nôn ra lại, vừa ho vừa chúi người ngã về phía trước, có điều cô không rơi xuống giường, mà là rơi vào trong vòng tay của Lăng Lệ, anh đỡ cô dậy tựa vào lòng anh, đưa cốc nước đến bên môi cô, “Nào, uống thêm một chút.”

Trên trán Giản Minh rịn ra một lớp mồ hôi lanh, giống như sắp chết đến nơi, từ chối, “Khó uống quá, rất buồn nôn, bác sĩ Lăng, em có thể không uống được không?”

https://thuviensach.vn

”Không được, em ngoan một chút nào.” Bác sĩ gần như năn nỉ, “Nghe lời một chút có được không? Uống thêm hai ngụm nữa thôi.”

Giản Minh thực sự nể mặt Lăng Lệ, cố gắng uống hết nửa cốc. Lăng Lệ xin y tá một cái khăn trắng đã diệt khuẩn, dịu dàng, tỉ mỉ lau mồ hôi trên mặt cô, trên trán cô, cả phòng y tá im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng Lăng Lệ hỏi, “Lượng đường trước khi ăn là bao nhiêu?”

Y tá báo cho anh một con số, bổ sung thêm một câu, “Trước khi ăn trưa không lâu, cô ấy có bị hạ đường huyết một lần, đã bảo cô ấy về ăn bổ sung thêm.”

Giọng điệu Lăng Lệ tức giận, “Buổi sáng hạ đường huyết, trước khi ăn đường huyết cũng không cao, tại sao không nói một tiếng? Còn dám thêm thuốc cho cô ấy trước bữa ăn nữa?”

Y tá giọng lí nhí, “Lần hạ đường huyết sáng nay quên ghi chép vào.”

Lăng Lệ không nói gì thêm, Giản Minh nghe thấy tiếng thở giận dữ thoát ra từ mũi của anh.

Dìu Giản Minh nằm xuống, Lăng Lệ chỉ quẳng lại một câu nói, “Vượng Mẫn, em xem giải quyết thế nào thì giải quyết đi.”

Vượng Mẫn im lặng trong vòng hai giây, đáp lời, “Sáng nay khi bệnh nhân giường 106, không phải, giường ba sáu đến kiểm tra hạ đường huyết, bác sĩ Mễ có ở đây ạ.”

Giữa phòng trực ban của bác sĩ và phòng y tá, chỉ cần muốn cãi nhau sẽ có thể cãi nhau suốt ngày, ví dụ như viết y lệnh không kịp thời, hoặc là có y lệnh rồi nhưng lại không đăng ký, hoặc lại là nếu phải xuống địa ngục thì phải đi cùng nhau, đừng hòng nghĩ rằng đưa mình ra khỏi dánh sách là xong gì gì đó. Lăng Lệ nói với Vượng Mẫn, “Thế này đi, em xem phải giải quyết chuyện của em như thế nào thì cứ làm như thế ấy, tôi làm theo cách

https://thuviensach.vn

của tôi.” Không có ai lên tiếng nữa, Lăng Lệ ngồi xuống, mở quyển theo dõi bệnh tình của Giản Minh ra, lấy bình Insulin của cô ra, đổi thuốc tiêm, chỉ định lại liều lượng sử dụng, dùng sức ký tên vào đó, thả mạnh bút xuống. Bước đến trước giường hỏi Giản Minh, “Bây giờ thế nào rồi?”

”Đỡ hơn một chút rồi.” Giản Minh đáp lời. Cảm giác nôn nao bớt đi nhiều, nhưng cảm giác hoảng sợ vẫn lẩn quẩn trong cơ thể cô.

“Anh đưa em về phòng bệnh”, Lăng Lệ dìu Giản Minh đứng dậy, một tay đỡ bình truyền, một tay ôm lấy cô. Bây giờ tâm trạng của Lăng Lệ không khác gì với người nhà của bệnh nhân, người anh để tâm mà người khác lại chẳng để ý, chẳng coi trọng, không biết phải tức giận như thế nào đây.

Giản Minh cất bước đi rất khó khăn, cảm giác cơ thể nặng như chì nhiều lúc làm cô muốn ngã gục. Đi qua hành lang với vô số người bệnh, chào hỏi những người bệnh cô quen biết, còn phải chống đỡ với không biết bao nhiêu anh mắt kinh ngạc của mọi người, cô này cũng dữ quá ha, đích thân phó chủ nhiệm Lăng dìu cô về phòng bệnh. Trong lòng Giản Minh vô cùng sợ hãi, thở dài một hơi.

“Vẫn thấy khó chịu à?”, Lăng Lệ căng thẳng.

“Không.” Giản Minh thẳng thắn, “Không phải của mình, cứ lấy về cho bằng được, thể nào cũng bị báo ứng.”

Thái độ của Lăng Lệ như đang nói, anh không hiểu ý cô.

“Giường bệnh đó không phải của em, em cứ chiếm lấy, cho nên tự nhiên lại bị hạ đường huyết. Mà hôm nay em có quên ăn cơm đâu chứ.”

“Truyền Insulin vào cần phải có một thời gian thích nghi, em bị hạ đường huyết, có thể thấy rằng em ngày càng mẫn cảm với Insulin, đây là một việc tốt.” Lăng Lệ giải thích, “Có điều khi xảy ra tình trạng hạ đường

https://thuviensach.vn

huyết phải điều chỉnh liều lượng sử dụng ngay lập tức, mỗi ngày bọn anh đều phải theo dõi sát sao sự thay đổi của đường huyết, là chính vì điều đó. Sao có thể nói em bị báo ứng được chứ?"

"Sáng nay khi em đi thử đường huyết, mấy cô y tá đều đang trò chuyện với nhau về giường bệnh, ra sức đoán xem người đỡ đầu cho em là nhân vật nào, lại còn chuyện tại sao anh phá lệ. Đúng lúc đó em bước vào, đoán rằng mấy cô đó không kịp chuẩn bị, sợ quá, cho nên quên mất ghi chép lại." Giản Minh khổ sở cười, "Nếu như ông trời có mắt, hình như cũng chẳng có gì để giải thích."

Lăng Lệ cũng không biết phải trả lời thế nào nữa, "Đừng đoán mò nữa, nếu như bị báo ứng, anh sẽ đỡ dùm cho em."

"Em vẫn hy vọng rằng, việc của em cứ để em tự giải quyết lấy." Giản Minh không nhìn qua Lăng Lệ, giọng nói vừa xa cách, vừa như đang cố gắng nhẫn nhịn, "Anh đừng nổi nóng với mấy cô y tá, trong công việc phải phối hợp nhịp nhàng với nhau mới được."

Trong lòng Lăng Lệ ngổn ngang trăm ngàn mối suy nghĩ, hàng ngàn hàng vạn lời nói đó lại không thể nào tâm sự được, chỉ có thể nói, "Không liên quan gì đến em, bất luận nguyên nhân gì, trong công việc không nên để xảy ra sai sót." Móc bình thuốc lên, dìu Giản Minh nằm lên giường, anh ngồi xuống ghế, cầm lấy bàn tay thả lỏng xuống bên mép giường của Giản Minh, giữ chặt trong lòng bàn tay.." Ý định rút bàn tay ra của Giản Minh, không phải anh không biết, trong lòng dấy lên nỗi oán hận, ngày hôm qua ngồi ở cầu thang đã không thèm vịn tay anh đứng dậy, anh có thể chấp nhận được, nhưng anh đã gửi tin nhắn như thế cho cô, mà cô còn né tránh, có phải cô không có tình cảm gì với anh không? Thôi bỏ qua, bỏ qua. Anh cố gắng để bắt mạch cho cô, nâng cánh tay lên, đôi mắt chăm chú nhìn vào kim giây của đồng hồ đeo tay, đếm nhịp tim của cô.

https://thuviensach.vn

Chỉ có vào những giây phút này, những khi anh tập trung tinh thần vào nơi khác, Giản Minh mới dám yên tâm quan sát anh thật kĩ. Biết rằng bản thân không nên suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà con người đang ngồi trước mặt cô đây thực sự làm trái tim cô thổn thức, những tháng ngày như rớt xuống vũng bùn, vô cùng thể thảm như vây, chỉ có anh chịu khó tán dương cô, động viên cô, yêu thương cô. Đáng nhẽ phải tự ru ngủ mình như thế này, đây chẳng qua là lòng tốt của bác sĩ đối với bệnh nhân, nếu không một ngày nào đó vượt rào, vướng vào sợi dây tình ái, tình cảm dây dưa, sợ rằng sẽ gây ra họa lớn. Đang trong dòng suy nghĩ thì ánh mắt của bác sĩ, từ kim giây dời sang đây, chạm vào ánh mắt của cô.

Đều không phải đang ở lứa tuổi nhi đồng không hiểu chuyện nữa, đều đã biết tình yêu là cái gì, đều đã biết ánh mắt một người đàn ông hoặc một người phụ nữ nhìn người ta như thế, có nghĩa là gì, đặc biệt là đầu ngón tay của Lăng Lệ cảm nhận được, mạch của Giản Minh đang đập nhanh hơn, anh có thể tưởng tượng được rằng, trái tim nằm ở phái bên trái phần trên cơ thể này đang nhảy nhót theo vũ điệu gì, thậm chí, Lăng Lệ tin tưởng rằng, tế bào thần kinh ở não trung gian của họ đã bị kích thích, dòng điện sinh học đang phóng với tốc độ 400 km một giờ, chất phenylethylamine[1] lan tỏa ra khắp cơ thể, giống như ai đang đánh đàn ting ting tang tang, biết làm sao được, người anh để ý lại là Giản Minh.

[1] Một chất kích thích tâm lý giúp bạn có cảm giác thăng hoa cực nhanh.

Giản Minh thều thào một câu, “Truyền đường đúng là mất hứng quá.”

“Cái gì?”, giọng nói dịu dàng của Lăng Lệ làm người ta muốn say, ngón tay của anh đang bắt mạch cho Giản Minh dời đến đầu ngón tay của cô, ngỡ rằng trong câu nói này chứa đựng những lời yêu thương ngọt ngào hoặc một chân lý huyền diệu nào đó, nhưng người nằm giường bệnh 37 cùng phòng với Giản Minh, là một bậc tiền bối cách mạng vô cùng phong độ, nêu ra một chân lý trái ngược hoàn toàn với khái niệm của anh, “Khó

https://thuviensach.vn

khăn lắm mới có một lần hạ đường huyết, còn không mau ăn chút gì ngon ngon đi? Truyền nước đường, mất hết cả hứng.” Chưa nói xong, “rột roạt” vội vàng mở túi giấy ra, mùi thơm xộc thẳng vào mũi, hạt dẻ rang với hoa hồi và đường. Ánh mặt của Giản Minh chợt sáng lên, không nói không rằng, đầu ngón tay của cô chạy trốn khỏi lòng bàn tay Lăng Lệ, hướng về hạt dẻ rang đường.

Giường số 37 xúi bậy, “Những lúc như thế này, đáng nhẽ dứt khoát cho luôn chút sô-cô-la.”

Lăng Lệ nhận ra rằng, mọi người đang hùa vào nhau để bắt nạt người khác, hỏi, “Có phải mọi người chẳng xem tôi ra gì phải không?”

Lần này, đến lượt bệnh nhân nằm ở giường số 38, bị tiểu đường và cao huyết áp mà còn muốn có con cũng hùa theo, bỏ phiếu biểu quyết, “Chúng tôi có một yêu cầu, những khi bị hạ đường huyết, nên truyền thuốc mùi sô-cô-la.”

Lăng Lệ tạm thời dập tắt ngọn lửa trong tim, đoán rằng hôm nay anh ở lại chỗ của Giản Minh đây, sẽ không có được câu trả lời mà anh muốn, nên đứng dậy đùa một câu, “Được rồi, để tôi giúp mọi người làm bản báo cáo gửi lên bệnh viện, lần sau nếu mọi người bị hạ đường huyết, chúng tôi sẽ truyền nước mùi sô-cô-la…” Khi quyết định rút khỏi phòng bệnh, anh nhìn thấy Giản Minh đang chăm chú chọn hạt dẻ.

Vẫn dãy hành lang ồn ào đó, một ông bố đang dạy dỗ cô con gái vừa mới bước vào lứa tuổi hoa mộng đã bị tiểu đường, cô bé đó không biết trời cao đất dày, kiềm chế cái miệng không nổi, bữa sáng giấu cha già, ăn luôn ba cái bánh rán, lượng đường tăng vọt lên, trước mặt mọi người, cô bé đó bị mắng đến nỗi sắp khóc đến nơi. Lăng Lệ xốc lại tinh thần, bước qua khuyên bảo, “Được rồi được rồi, đừng nổi nóng nữa, tại vì chúng ta giáo dục chưa tới nơi tới chốn, chẳng ai muốn bị bệnh mãn tính cả, nhưng mà

https://thuviensach.vn

sống chính là một kiểu tu hành, không ai biết trước được lúc nào bản thân mình phải đối mặt với thử thách…”

Giản Minh ăn một hạt dẻ, nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe bác sĩ Lăng thao thao bất tuyệt ở ngoài hành lang… Không phải, là đang phun châu nhả ngọc thì đúng hơn…

“Có thể đối với một số người, thử thách đến quá sớm. Nhưng mà điều này không phải hoàn toàn không có mặt tốt của nó, bởi vì điều này chứng tỏ rằng, mình biết được làm thế nào để đối phó với bệnh tật sớm hơn người khác, sống chung với nó. Nếu như chúng ta không thể trốn thoát khỏi bệnh mãn tính, thay vì thù địch với nó, ôm mối hận với nó, chi bằng đi tìm hiểu nó, đối xử tốt với nó, cuối cùng sẽ phát hiện ra, có thể nó sẽ trung thành hơn những người bạn, những người thân trong gia đình của mình, nó sẽ không bao giờ phản bội, sẽ không chê bai, sẽ không vứt bỏ, sẽ không nghiêm khắc thúc giục chúng ta, làm cho ý chí của chúng ta không bao giờ sa sút, không suy sụp tinh thần, không tùy tiện buông tay, làm bạn với bệnh tật thì cả cuộc đời này sẽ có nhiều việc có thể làm, ít khi cảm thấy cô đơn. Cho nên, từ nay về sau, trong cuộc sống của chúng ta, phải không ngừng cố gắng, sống chung hòa bình với nó, sống nương tựa vào nhau. Yên tâm đi, sẽ có người giúp đỡ chúng ta, trước khi tìm hiểu về bệnh tật, hãy đi tìm hiểu về cơ thể của chúng ta trước đã. Nói một cách dễ hiểu, trong nhiều nguyên nhân dẫn đến việc cơ thể của chúng ta bị héo mòn, xét cho cùng là bởi vì không có đủ dưỡng khí, mà không có đủ dưỡng khí là bởi vì không có đủ huyết sắc tố, chính là một loại protein chứa dưỡng khí, khi lượng đường trong người chúng ta quá cao…”

Làm bạn với bệnh tật, nương tựa vào nhau, Giản Minh cảm thán, một bác sĩ cần có tấm lòng như thế nào, mới có thể nói ra được câu nói như thế? Vốn nghĩ rằng, con người khi sống đến một độ tuổi nhất định nào đó, sẽ mất đi tình cảm đó, ai có thể đảm bảo được tình cảm đó mãi mãi không bao giờ thay đổi? Hay là Lăng Lệ làm được? Nhẹ nhàng, khoan dung, sủng ái,

https://thuviensach.vn

sinh động, ấm áp, tiếp xúc với anh, giống như tiếp xúc với ánh mặt trời giữa trưa mùa đông trên tòa nhà này… Giản Minh đi vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng, bên tai vọng đến nhịp tim của ai? Thình thịch, thình thịch…

Sau đó, Giản Minh bị y tá gọi dậy, cô ấy lấy bình Insulin to như chiếc máy nhắn tin BP đang mắc trên người cô ta, đối mắt cô y tá đỏ hoe, rõ ràng vừa mới khóc xong, Giản Minh cảm thấy trong lòng ngổn ngang, "Xin lỗi, làm phiền cho các cô quá."

Y tá lắc lắc đầu, "Đừng nói như thế, chị có làm gì sai đâu, chủ yếu chị không sao là tốt rồi."

Giản Minh rất đau khổ. Trong tình tình này mời anh đi ăn cơm chẳng an toàn chút nào, hay tránh được thì cứ tránh nhỉ? Tìm đại một cái cớ nào đó để từ chối cho xong chuyện.

Sự đau khổ của Giản Minh lại có thể làm bản thân cô thức tỉnh, đều tại mình cả, tại cô không chịu đựng nổi, kể hết tâm sự trong lòng cho Lăng Lệ nghe, không biết có phải vì thế đã làm cho Lăng Lệ hiểu lầm, làm cho mọi việc cứ rối tinh hết cả lên thế này? Với tâm trạng ngổn ngang như thế, cô cảm thấy không thể ở trong bệnh viện được nữa, chỉ cần không có việc gì, cô lại trốn ra ngoài bệnh viện đi lang thang. Sáng sớm hôm nay, cô đến công viên đi dạo, đã lâu rồi cô không vào công viên, những con đường ngoằn nghoèo, rẽ ngang rẽ dọc trong công viên làm cô bị lạc đường, tìm một lúc lâu mới thấy đường ra, bắt xe quay về bệnh viện, thời gian thăm bệnh sắp kết thúc rồi. Cô vội vàng thay quần áo của bệnh viện, thở hồng hộc chạy về phòng bệnh, đúng lúc gặp Lăng Lệ ở phòng bệnh đối diện đi ra, hỏi ngay một câu, "Lại tắt máy à?"

Giản Minh lấy điện thoại ra xem, "Hết pin rồi."

Khuôn mặt Lăng Lệ hiện rõ sự bất lực, chỉ vào phòng bệnh, Giản Minh ngoan ngoãn đi vào đó, ngồi xuống mép giường, Lăng Lệ đàng hoàng

https://thuviensach.vn

đĩnh đạc, đúng giọng điệu trong công việc, trước tiên khen Giản Minh khống chế lượng đường rất tốt, lại hỏi thêm Giản Minh còn chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không? Giản Minh suy nghĩ, dù sao cũng sắp được ra viện rồi, sau này cô khó quay trở lại đây một cách thoải mái được, có gì không khỏe phải hỏi ngay, liền nói, cô phát hiện ra đùi cô bị phù nề, Lăng Lệ yêu cầu, "Để tôi kiểm tra một chút."

Giản Minh đưa một chân lên giường, xắn quần lên cho bác sĩ kiểm tra, giải thích một chút, "Trước đây cũng bị phù nề như vậy, nhưng bởi vì ngày đó công việc quá mệt mỏi, nghỉ ngơi cho khỏe lại nhanh chóng hồi phục bình thường, mấy ngày hôm nay rồi, em có làm việc gì mệt nhọc đâu, có thể vì nguyên nhân gì đây nhỉ?"

Lăng Lệ dùng ngón tay ấn hai cái vào phần chân dưới của cô để quan sát, kết luận, "Khi truyền Insulin, sẽ xuất hiện hiện tượng phù nề ở phần dưới chân, nếu như không yên tâm, làm thêm một xét nghiệm kiểm tra xem."

Mễ Lợi nhắc nhở, "Khi nhập viện đã cho xét nghiệm protein trong nước tiểu rồi ạ, bình thường."

Lăng Lệ hỏi Giản Minh, "Nếu như em lo lắng, làm thêm một lần xét nghiệm, có làm cho em yên tâm hơn không?"

Giản Minh đáp lời, "Em tin tưởng vào tay nghề chẩn đoán của anh."

Một nụ cười xuất hiện bên khóe môi Lăng Lệ, "Thế thì chúng ta không xét nghiệm nữa."

Giản Minh hối hận ngay lập tức, cô nói như vậy không phải có ý đồ mờ ám gì đâu, chỉ muốn tỏ ra bản thân mình tin tưởng bác sĩ mà thôi, cho dù bác sĩ này đây là bác sĩ Đường, hay bác sĩ Lăng, hay bác sĩ Dương, cô đều sẽ tin tưởng như thế. Lòng đang rối bời thì ngoài cửa có người bước vào, cầm một bó hoa hồng phấn vô cùng tươi tắn và rực rỡ, hào hoa phong

https://thuviensach.vn

nhã, ngọc thụ lâm phong, đi về phía Giản Minh, giọng nói vẫn luôn dịu dàng, đều đều như thể bị kiểm soát bởi hệ thống điều hòa trung tâm, “Hôm nay thế nào rồi?”

Giản Minh trợn mắt trợn mũi không nói nên lời, La Thế Triết?! Đến thăm bệnh sao? Trời ơi, Giản Minh mệt lắm rồi, nếu như bị Tô Mạn phát hiện ra sẽ rắc rối lắm đây, lại còn liên lụy đến con trai nữa chứ. Được rồi, được rồi, chỉ cần La tiên sinh không đến nỗi bị khùng vào đây tặng hoa cho vợ cũ là được.

Nhưng mà… La Thế Triết đưa bó hoa đến trước mặt cô thật, nó nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, “Này, loài hoa em thích.”

Anh ta làm thế ngay trước mặt Lăng Lệ sao??? Khuôn mặt của Giản Minh nóng bừng lên, cả tai và cổ của cô cũng như đang bốc cháy, sau đó bó hoa được đặt lên đầu gối cô, vô cùng tự nhiên, giống như kiểu cô đã chấp nhận bó hoa này vậy. La Thế Triết giơ tay ra với Lăng Lệ, “Chủ nhiệm Lăng, vất vả cho anh quá.”

Lăng Lệ bắt tay với La Thế Triết, tự nhiên thoải mái, khuôn mặt lộ vẻ cực kỳ thư sinh, nho nhã, đáp lời, “Có gì đâu, có gì đâu.”

La Thế Triết nói, “Nhìn thấy Giản Minh được chuyển vào đây, tôi yên tâm phần nào, may mà có anh ở đây, cha vợ của tôi và Giản Minh phải nhờ anh giúp đỡ ít nhiều. Lúc nào có thời gian thì cùng uống trà nhé.”

Lăng Lệ đáp lời, “Công việc của chúng tôi mà, lúc nào cũng như thế.”

Buông tay nhau ra, những lời nói khách sáo kết thúc, thái độ của La Thế Triết giống hệt như người nhà của bệnh nhân, “Đường huyết của Giản Minh khống chế có tốt không?”

Cô bác sĩ xinh đẹp Mễ Lợi và sinh viên đi theo Lăng Lệ đều không lên tiếng. Lăng Lệ vô cùng kiệm lời, “Cũng rất tốt.”

https://thuviensach.vn

“Thế thì tốt quá.” La Thế Triết giúp Giản Minh kéo ống quần xuống, động tác thuần thục đó, còn nhấc chân kia của Giản Minh đặt lên trên giường, báo hại Giản Minh sợ đến nổi gai ốc, phần trên cơ thể đáng lẽ có thể nhích về phía sau để trốn, nhưng như vậy lại dựa ngay đúng vào đống chăn màn xếp ở đầu giường, cho nên nhìn thế nào cũng không giống đang trốn, mà là phối hợp với hành động đó của La Thế Triết, cô nghe tiếng La Thế Triết nói, “Giản Minh, sau này em phải nhớ chú ý khâu ăn uống đấy nhé”, rồi để bó hoa sang chỗ khác, lấy chiếc áo khoác Giản Minh vắt cuối giường lên đắp lên chân cô. Bận rộn xong đứng thẳng dậy nói với Lăng Lệ, “Giản Minh tính tình trẻ con, cũng không được sáng suốt cho lắm, nếu như có gây rắc rối gì, mong mọi người bỏ qua cho.”

Lăng Lệ nở nụ cười, “Đương nhiên. Thế thôi, hai người cứ nói chuyện, tôi còn có việc.”

La Thế Triết đáp lời, “Để tôi tiễn mọi người…”

Giản Minh thật sự không dám nhìn Lăng Lệ, cô cảm thấy, thôi xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi… Rốt cuộc là cái gì xong, cô cũng không biết được. Trên thế giới này, còn có ai thê thảm hơn cô nữa không? Đến ngã bệnh nằm viện còn gây ra nông nỗi này. Quan trọng là cô cảm thấy… cảm thấy… trong lòng cô muốn túm lấy Lăng Lệ giải thích rõ ràng, nhưng mà, giữa họ đâu đã có chuyện gì, đúng không nào? Cô muốn như vậy không phải là quá kỳ lạ hay sao? Người ta hiểu lầm cái gì, biết làm sao được, mình đâu có làm chủ được, nhưng Giản Minh không để cho bản thân mình hiểu lầm.

La Thế Triết tiễn Lăng Lệ đi rồi quay lại, ngồi xuống giường chiếc ghế trước giường của Giản Minh, Giản Minh cảm thấy không thoải mái, chiếc ghế đó Lăng Lệ đã từng ngồi, sắc mặt cô tỏ ra lạnh lùng, “Anh nên đứng thì hay hơn.”

Sắc mặt La Thế Triết không hề thay đổi, “Vì sao?”

https://thuviensach.vn

Giản Minh mệt mỏi không chịu nổi nữa, “Tiên sinh, anh lại chơi trò gì nữa đây hả?”

La Thế Triết bình tĩnh, “Có trò gì đâu.”

“La Thế Triết, anh đừng có giở bộ dạng bí hiểm không hiểu nổi ra nữa, tôi không phải là đối thủ mạnh của anh, cũng không phải là đồng nghiệp của anh, cuộc sống của tôi không ảnh hưởng tốt xấu gì đến anh, thật đó, anh tỉnh táo lại đi.” Nói xong Giản Minh dứt khoát không thèm để ý đến La tiên sinh, quay người ra cửa sổ nhìn ngẩn ngơ ngoài đó, nhiệt độ lại xuống nữa rồi, bầu trời lạnh lẽo thật làm cho con người ta cảm thấy chán ghét, cũng làm cho Giản Minh có tâm trạng chán ghét bản thân mình, cô có thích hợp sống trên cõi đời này không nhỉ?

Yên tĩnh một lúc, La Thế Triết cất tiếng, “Giản Minh, đang suy nghĩ gì thế?”

Giản Minh mỉa mai, “Trái đất này quá nguy hiểm, đáng lẽ tôi phải quay trở về các vì sao.”

La Thế Triết bỗng nhiên bật cười, “Lâu lắm rồi mới nghe lại câu nói ngớ ngẩn này của em.”

“Có mất mát gì đâu.” Ánh mắt của Giản Minh dời từ cửa sổ vào, nhìn chồng cũ, lạnh nhạt nói, “Thật đó, không có việc gì thì tránh xa tôi ra một chút.”

“Anh tìm em có việc mà.” La Thế Triết nghiêm sắc mặt, “Bệnh tình của cha Tô Mạn rất nguy hiểm, chúng tôi phải đưa ông cụ qua Mỹ điều trị, nhờ em chăm sóc Đông Đông. Lúc nào em ra viện?”

Chỉ cần là việc của con trai, Giản Minh sẽ cố gắng hết sức thực hiện, trả lời, “Nhanh thôi, chắc hai ngày nữa. Lúc nào mọi người đi?”

https://thuviensach.vn

“Chắc hai ngày nữa.” Cuối cùng La Thế Triết cũng rời khỏi chiếc ghế đứng dậy, “Được rồi, liên lạc lại sau.”

Giản Minh hét lên sau lưng anh ta, “Này, mang hoa đi chứ.”

La Thế Triết giả vờ như không nghe thấy.

Đợi La Thế Triết đi ra khỏi cửa, bệnh nhân giường số 37 và 38 đều tròn mắt nhìn Giản Minh, Giản Minh miễn cưỡng nở nụ cười, “À, là chồng cũ của cháu.”

”Biết chứ.” Hai người bạn cùng phòng chỉ nói một câu, “Thật đó, tránh xa anh ta ra một chút.”

Giản Minh gật gật đầu, không có ý định giải thích gì thêm, lại dời ánh mắt ra phía bên ngoài của sổ, thực sự không biết phải giải quyết cục tức trong người thế nào, cầm lấy bó hoa to đùng đó bước ra khỏi phòng bệnh, đi về phía ban công lộ thiên, ở đó vắng hoe không có ai, mây đen giăng đầy bầu trời, gió thổi xào xạc, cô không mặc áo khoác, lạnh đến run cả người, cô vội vàng chạy về phía lan can, lấy hết sức như ném một quả cầu bằng chì, giận dữ vứt ra xa, nắm lấy lan can thở dốc, muốn chửi mấy câu mới có thể làm cô giảm bớt mối hận này, thì một làn khói thuốc bay vào mũi cô, Giản Minh bị sặc, ho lên mấy tiếng, tìm về phía có khói thuốc, kinh ngạc nhìn thấy Lăng Lệ đứng cách đây không xa, vị bác sĩ này chui từ đâu ra đây? Anh ấy cũng hút thuốc sao?

Lăng Lệ ngậm điếu thuốc, đưa mắt nhìn Giản Minh rất lâu, “Vứt rồi không tiếc sao?”

Chịu đựng quá đủ rồi, Giản Minh lần đầu tiên hung dữ với Lăng Lệ, hét tướng lên, “Không cần anh phải lo”, rồi giận dữ phủi tay áo chạy thẳng một mạch vào phòng bệnh.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cũng chưa phải đã xong hẳn, ngày hôm đó trời định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, sau bữa trưa, Lăng Lệ lại làm cho Giản Minh bị kích thích thêm một lần nữa, Lăng Lệ cầm một túi giấy để đầu giường cô, anh lại giở trò gì nữa đây? Mở túi giấy ra, lấy túi chườm nóng ra, chất lượng rất tốt, vẫn còn rất mới, màu trắng, hình ảnh ở mặt trước của túi chườm nóng là mấy con ếch xanh quay lấy nhau thành một vòng tròn.

Ban đầu Giản Minh vẫn chưa hiểu lắm, vô duyên vô cớ đưa cho cô túi chườm nóng để làm gì? Suy nghĩ kĩ một lúc, nhớ ra có một buổi sáng, giờ truyền nước của mọi người, Lăng Lệ cầm bản kết quả kiểm tra của giường 38 đến tìm bệnh nhân, nói về việc trong thời gian mang thai, nếu như gặp nguy hiểm, có khả năng sẽ phải tiến hành một vài biện pháp xử lý. Lúc đó lão tiền bối giường số 37 nói rằng, huyết quản vừa sưng vừa đau, thuốc nước lại quá lạnh, bà quên mất mang theo túi chườm nóng, Giản Minh liền lấy túi chườm nóng của mình đưa cho bà dùng. Đó là kinh nghiệm dạo trước chăm sóc Đông Đông mỗi khi ốm, cho nước sôi vào trong túi chườm nóng, sau đó áp vào dây truyền nước, thuốc vào đến huyết quản sẽ không còn lạnh nữa, làm cho mình cảm thấy thoải mái hơn. Bệnh nhân giường số 37 ban đầu còn ngại dùng túi chườm nóng của Giản Minh, Giản Minh nói bản thân cô còn trẻ chán, sức đề kháng cũng tốt hơn một chút, cứ dúi túi chườm nóng vào cho bệnh nhân giường 37. Ai ngờ bác sĩ Lăng lại to gan như thế này, đi vào đi ra tùy tiện như thế, chút việc cỏn con giữa giường 36 và 37 mà cũng để ý… Phiền chết đi được!

©STENT

https://thuviensach.vn

Giản Minh suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được, điện thoại đổ chuông, số điện thoại hiển thị trên màn hình là số điện thoại bàn của thành phố này, Giản Minh hỏi, “Xin hỏi ai ở đầu dây ạ?”

Giọng nói của Lăng Lệ, “Là anh.” Sau đó nói tiếp một câu ngớ ngẩn, “Xem ra phải dùng điện thoại bàn, gọi bằng điện thoại di động em không thèm nhấc máy.”

Giản Minh cảm thấy vô cùng khó hiểu, “Cái gì cơ?”

Lăng Lệ ngập ngừng, cố gắng kiếm chuyện để nói, “Không có gì, chỉ là muốn nói với em một tiếng, ông Tô sắp phải ra viện rồi, ông cụ sẽ đi Mỹ để chữa bệnh.”

“À, La Thế Triết có nói với em.” Ngón tay của Giản Minh sờ lên mấy con ếch xanh trên túi chườm nóng, “Anh ta và Tô Mạn sẽ đi cùng, em phải chăm sóc Đông Đông một khoảng thời gian. Đúng rồi, bệnh tình của ông Tô thế nào rồi? Có còn nguy hiểm nữa không?”

”Ừ, chức năng của tim gần như tê liệt, không thể cung cấp đủ lượng máu và dưỡng khí cho nội tạng, chức năng thận cũng suy yếu, ngoài ra còn có triệu chứng của phù phổi cấp.”

”Không còn cách nào khác sao?”, giọng nói của Giản Minh có chút tiếc nuối.

“Bọn anh cảm thấy cơ hội không lớn lắm, nhưng mà người nhà của ông ấy cho rằng không nên dễ dàng buông xuôi như thế, đang liên lạc với bệnh viện bên Mỹ, đưa ông ấy qua đó, để xem thử có thể tiến hành phẫu thuật thay tim hoặc thận hay không.”

“Đến Mỹ chắc sẽ chữa khỏi phải không?”

https://thuviensach.vn

“Theo như tình hình sức khỏe của ông Tô, có lẽ sẽ không chịu đựng được cuộc phẫu thuật đó. Thực ra…”, Lăng Lệ định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Thực ra thế nào?”

”Thực ra vào lúc này rồi, nên đón ông về nhà, để ông được sống trong một không gian quen thuộc, cùng ông đi hết khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời. Ở bệnh viện, cuối cùng ông cụ sẽ tắt thở trong phòng ICU lạnh lẽo, lúc lâm chung, xung quanh đều là những bác sĩ lạ mặt, quan tâm đến các cơ quan nội tạng trong cơ thể ông hơn là quan tâm đến linh hồn của ông.”

Vị bác sĩ này… lại làm Giản Minh muốn khóc, cô vội vàng dừng tại đây, Giản Minh nói mấy câu để kết thúc cuộc nói chuyện, “Cảm ơn túi chườm nóng của anh, mặc dù em cảm thấy không cần thiết lắm, có điều, cảm ơn anh!”

“Chỉ thế thôi à, em không có việc gì nói với anh cả sao?”

Việc gì là sao? Thêm một việc chi bằng bớt đi một việc, Giản Minh ước rằng chưa từng xảy ra chuyện gì, kiên quyết, “Không có.”

Hình như anh thở dài phía bên kia điện thoại, “Giản Minh, em đối xử với anh lúc lạnh nhạt, lúc hồ hởi, hay ho lắm sao?”

Giản Minh kêu oan, “Làm gì có.”

Lăng Lệ quả quyết, “Chắc chắn em là như thế.”

Giản Minh không thể nào giải thích được, sự ấm ức tích tụ mấy ngày hôm nay có cơ hội bộc phát, “Đúng vậy, bệnh viện là địa bàn của anh mà, anh nói có tức là có, anh nói không có tức là không có, bây giờ anh nói mặt trăng là nhà của anh, ai dám nói không phải?”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ không lên tiếng, một lúc sau, khi Giản Minh nghi ngờ không biết anh đã cúp máy hay chưa, giọng nói êm dịu của Lăng Lệ mới vọng đến, “Bây giờ, anh chỉ cách em đúng hai phòng bệnh, mấy bức tường, nhưng để gặp được em, em có biết rằng, mỗi ngày anh phải đi qua phòng em bao nhiêu lần không?”

Giản Minh không kiềm chế được, rốt cuộc nước mắt vẫn tuôn ra, cô không cố ý, nhưng mà vị bác sĩ này, thật sự rất có năng khiếu đó, mỗi lần đều làm cho cô khóc, cô khóc, cho dù có cách hai phòng bệnh và mấy bức tường, bác sĩ cũng nhận ra, “Anh xin lỗi, đừng khóc nữa.”

Giản Minh khóa máy di động, vội vàng bước về phía cửa ra vào, đóng cửa lại, khóa luôn! Cô trượt người xuống theo cánh cửa, nước mắt ướt đẫm cả khuôn mặt, bây giờ, anh không thể nhìn thấy cô rồi chứ?

Giản Minh nhận được điện thoại của cơ sở chính, nhắc nhở cô vô cùng khách sao, kỳ nghỉ của Giản Minh quá dài, hơn nữa, điều kiện cơ bản tuyển người của họ là nhân viên làm việc phải đủ sức khỏe. Giản Minh biết rằng, cô đã mất công việc này. Theo kế hoạch ban đầu là đợi đến khi thi xong có chứng chỉ hành nghề mới xin nghỉ việc, có điều bây giờ Giản Minh cũng đã nghĩ thông suốt rồi, trên thế giới này, mọi việc đâu thể nào có thể diễn ra một cách suôn sẻ theo ý muốn của cô được phải không nào? Sau khi truyền thuốc xong, cô rời khỏi bệnh viện đến cơ sở chính làm thủ tục nghỉ việc, còn may chán, cơ sở chính còn phát thêm cho cô mấy tháng lương.

Quay trở về bệnh viện phải đi tàu điện ngầm, Giản Minh nghe được câu chuyện của hai người con gái ngồi cách cô một ghế, trong đó có một cô gái kể về chuyện bị một người đàn ông đã có vợ vô liêm sỉ theo đuổi, cô ấy kể chuyện đã xử lý việc này một cách ngon lành, gọn gàng như thế nào. Phương pháp rất đơn giản, mời người ta ăn cơm, yêu cầu người ta đưa vợ đến cùng để có cơ hội làm quen với nhau, anh ta liền cứng họng, sợ dây vào rắc rối, biết khó khăn mà rút lui.

https://thuviensach.vn

Giản Minh cho rằng đây là một ý kiến hay, một người đàn ông có vợ vô liêm sỉ biết đường rút lui, một người đàn ông đã có vợ không vô liêm sỉ lắm chắc cũng biết mà rút lui chứ nhỉ? Ra khỏi bến tàu điện ngầm, đứng bên vệ đường, Giản Minh phải gọi điện thoại cho La Thế Hoa trước đã, "Nói cho chị nghe xem, có biết quán thịt bò kho tàu nào ngon không?" Một lần vô ý, cô nghe mấy cô y tá nói chuyện với nhau, Lăng Lệ thích ăn món thịt bò kho tàu.

Sau khi Thế Hoa nói địa điểm cho Giản Minh, hỏi sức khỏe Giản Minh thế nào rồi, cảm thấy rất áy náy, "Chị dâu, em nghe anh trai nói rồi, chị bị tiểu đường phải nằm viện, tiếc là đợt này em đi công tác quay mấy cảnh phim, không cách nào về thăm chị được, có điều tối nay em về rồi…"

Giản Minh không ngại ngùng đính chính lại, "Thế Hoa, chị không còn là chị dâu của em nữa rồi. Xin em sửa cách gọi lại dùm chị. Yên tâm đi, chị không sao cả, đợi em về đây, hai chị em mình nói chuyện sau…" Tắt máy. Một giây một phút không thể chậm trễ, gọi điện thoại tìm Lăng Lệ, gọi vào số điện thoại bàn anh từng gọi cho cô, "Vui lòng giúp tôi tìm phó chủ nhiệm Lăng."

Giọng nói của người nghe vừa dịu dàng vừa ấm áp, "Giản Minh? Là anh đây."

Giản Minh căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, "Dạ, bác sĩ Lăng."

"Em ở đâu thế? Lại đi ra ngoài à? Ồn ào quá, nghe không rõ giọng em nói. Đúng rồi, em có mang theo ít kẹo theo người không đấy?"

Giản Minh rõ ràng đãi bôi cho xong chuyện, "Kẹo à, mang theo rồi mang theo rồi." Nép vào tiệm hoa tươi bên đường, xốc lại tinh thần, "Bây giờ anh nghe rõ chưa? Bác sĩ Lăng, trước đây có nói mời anh ăn cơm, mấy ngày nay anh có thời gian không?"

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ vô cùng quyết đoán, “Có.”

“Tối ngày mai, được không ạ?”

“Không thành vấn đề.”

”Thế địa chỉ là thế này, anh ghi lại đi.” Giản Minh nói theo bản thảo viết trong đầu, “Nghe nói anh thích ăn nhất là món thịt bò kho tàu, em đã hỏi thăm một người bạn là phóng viên, tiệm này nấu món thịt bò kho tàu rất ngon, chi bằng anh đưa theo bà xã đến ăn luôn được không?” Chắc anh ta hiểu chứ nhỉ? Giản Minh nín thở chờ Lăng Lệ từ chối, sẽ trả lời những câu ví dụ như ngày mai bận việc này nọ…

Phía bên kia Lăng Lệ lặng đi hai giây, “Được thôi, ngày mai mấy giờ?”

Cánh tay ôm một bó hoa cẩm chướng buông thõng xuống, lắp bắp, “À, anh, thế anh, tùy anh thôi, xem mấy giờ thì anh đi đươc.”

Lăng Lệ bình tĩnh trả lời, “Năm giờ rưỡi đi.”

“Được.” Đến cả lời nói khách sáo nói tạm biệt Giản Minh cũng quên nói, tắt máy luôn, cầm điện thoại đứng ngơ ngẩn. Có nhân viên tiệm hoa đi đến, “Chị ơi, chị làm dập hai cành hoa của bọn em…”

Tại sao không phải là từ chối cơ chứ? Nếu như không từ chối, anh ta quá vô liêm sỉ hay là không vô liêm sỉ lắm nhỉ? Bây giờ làm thế nào đây? Giản Minh trằn trọc suy nghĩ cả một đêm cũng suy nghĩ không ra, gặp phải việc này, bộ não của cô hình như bị quá tải. Ôm tâm trạng gieo gió thì gặt bão trong lòng. Giản Minh nhận được thông báo xuất viện, bác sĩ Dương khi đi thăm bệnh nói rằng, “Ngày mai có thể ra viện rồi.”

Giản Minh có chút hốt hoảng. “Hôm nay có thể ra viện chưa ạ?” Hôm nay xuất viện, cô có thể trốn thoát ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ Dương nói, “Không được, vẫn còn thuốc, buổi chiều cho cô giấy xuất viện.”

Xem ra không trốn thoát được rồi, Giản Minh rầu rĩ không vui, suy nghĩ xem có cần yêu cầu đổi thời gian với Lăng lệ không, nhưng việc đó có vẻ hơi khó, chỉ là một bữa ăn thôi mà, mời người ta ăn rồi lại thoái thác, kỳ cục sao đó. Sau đó Giản Minh nghĩ ra một cách, cô định sẽ gửi tiền ở quầy thu ngân trước, đợi sau khi vợ chồng Lăng Lệ đến, hàn huyên vài câu, cảm ơn bác sĩ Lăng, chọn món ăn, rồi cô tìm cớ chuồn trước, ví dụ như, nói là đi vệ sinh gọi điện thoại cho La Thế Hoa, nói với cô ấy gửi cho cô một tin nhắn, tạo dựng một hiện trường không đi không được, tạo không gian riêng hai người cho đôi vợ chồng đó. Chuẩn bị đâu vào đấy rồi, Giản Minh đi đến điểm hẹn.

Mấy hôm nay Lăng Lệ như sống dưới vực sâu và trong biển lửa, không giống những gì đã định sẵn, tình hình của tôi và Giản Minh chưa đâu vào đâu đã bị lộ ra ánh sáng, không, nói một cách chính xác, tình hình của tôi và Giản Minh chưa đâu vào đâu, thì “quan hệ đâu đã vào đó” của hai chúng tôi – theo như lời của các bà nhiều chuyện – đã bị lộ ra ánh sáng. Nữ giới ở khoa Nội tiết rất đông, mỗi khi buôn chuyện với nhau, có thể buôn đến mức độ ngũ mã phanh thây. Cả việc Lăng Lệ dìu Giản Minh từ phòng y tá về giường bệnh, một việc tưởng chừng nhỏ bé như hằng hà sa số những việc khác, mấy chị em lại thổi phồng lên thành một phiên bản to lớn như dải ngân hà, cho dù anh có là nhân vật chính trong câu chuyện này cũng không thể đính chính được, bởi vì “Trên thế giới này làm gì có tuyệt đối!” Lăng Lệ chỉ cảm thấy, mẹ kiếp, kiểu này thì đúng là bó tay.

Đối với bản thân Lăng Lệ, anh không sợ bị buôn chuyện, nhưng Giản Minh nhất định sẽ không có tính “vô cùng cởi mở” giống anh, hơn nữa Giản Minh cũng không thể nào giống anh, kết giao với “đàn thú dữ” này, hiểu được cách làm thế nào để “nhảy cùng với sói”. Nhiều lúc phải nhắc

https://thuviensach.vn

nhở mọi người, “Đừng nói tầm bậy, nếu không làm người ta sợ bỏ chạy mất dép.”

Đường Nhã Nghiên bĩu môi, “Ôi trời đất ơi, có phải giường số 36 sắp được làm công chúa của khoa Nội tiết chúng ta không nhỉ? Ông Lăng, mới chỉ mấy ngày chứ mấy, ông bắt đầu để ý từ khi nào thế hả? Người này sao tự nhiên lại biến thành lá ngọc cành vàng rồi thế?”

Lăng Lệ im bặt, nếu như kể đầu đuôi câu chuyện ra đây sẽ chẳng khá hơn là bao, mấy bà cô nhiều chuyện này thể nào cũng nhào nặn phiên bản về dải ngân hà bao la lên thành phiên bản mới về vũ trụ? Cũng không dám manh động, nghĩ rằng hai ngày tới họ sẽ quên hết thôi, hơn nữa cộng thêm việc họ thật sự không có thời gian, công việc hàng ngày và công việc bên đài truyền hình làm mọi người rối tung cả lên, thời gian gặp được Giản Minh chắc cũng có hạn. Nhưng anh lại biết tất cả về cô.

Khi trong tim thật sự có bóng hình của một ai đó, hình như tất cả hệ thống nhận thức đều bật lên để nhận tín hiệu từ cô, cô khóc, cô cười, cô vui hay không vui, anh đều hiểu hết. Lăng Lệ mãi vẫn chưa có cơ hội để nói với Giản Minh, thực ra anh và cô là đồng loại của nhau, một khi để ý đến người ta, tất cả mọi thứ của người ta đều khắc ghi trong tim, vô cùng si mê, cô vui hay không vui đều có thể dễ dàng cảm nhận được, một khi không để ý đến người ta, cho dù người đó thể hiện một tình yêu trào dâng như sóng cuộn, trong lòng anh đều không hề cảm thấy rung động. Theo như lời của Giản Minh nói, thì đó là hành vi quá cực đoan, mất kiểm soát.

Thế nên, Lăng Lệ cứ đi theo con đường cực đoan, mất kiểm soát đó, âm thầm quan sát Giản Minh từ những việc nhỏ nhất, biết tâm trạng cô ấy không vui thì sẽ ra ngoài đi dạo, chính xác luôn! Biết cô nhường túi chườm nóng của mình cho bệnh nhân cùng phòng sử dụng, anh về nhà vội vàng lục tung đồ đạc tìm túi chườm nóng ngày xưa người cha quá cố của anh mang từ Nhật Bản về tặng mẹ, tặng lại cho Giản Minh. Buổi sáng cô đi ra ngoài, quá giờ vẫn chưa thấy về, anh điện thoại cho cô, cô không nhấc máy,

https://thuviensach.vn

còn kiếm cớ bảo điện thoại hết pin, Lăng Lệ nhịn, chúng ta dùng điện thoại bàn vậy. Bày tỏ tình yêu một cách lộ liễu với cô như thế rồi, cô còn trốn tránh, Lăng Lệ vẫn có thể nhịn, cho dù nhịn đến nỗi sắp nổ tung lên, nhưng cũng kiềm chế lại được ý muốn lao đến phòng bệnh túm lấy cô lôi ra ngoài.

Lăng Lệ cho rằng, kẻ làm người khác chịu đựng không nổi chính là La Thế Triết. Đã từng nghĩ rằng, sự quan tâm của La Thế Triết dành cho Giản Minh chỉ xuất phát từ việc một người đàn ông nhìn thấy vợ cũ của mình sống không tốt, cho nên trong lòng cảm thấy áy náy gì đó, nhưng giờ đây, Lăng Lệ đã bác bỏ kết luận này, trực giác mách bảo anh, kẻ này hết sức nguy hiểm. Lăng Lệ không dám chắc chắn việc Giản Minh đã quên hẳn chồng cũ của mình hay chưa, nếu như Giản Minh đã dẹp chuyện này sang một bên, Lăng Lệ không sợ, điều Lăng Lệ sợ chính là Giản Minh vẫn chưa dứt khoát được. Nếu vẫn chưa dứt khoát được, như thế mới thật sự bị rớt vào trong hố đen sâu thăm thẳm, mặc cho giãy dụa như thế nào đều khó lòng thoát thân. Nếu như Giản Minh không thoát ra được, Lăng Lệ nghĩ rằng chỉ sợ mình bám theo đùa vui cho xong, có thể buông Giản Minh ra, không quan tâm đến cô ấy nữa có được không? Đúng thế, tại sao sự việc lại có thể tiến triển đến giai đoạn không thèm quan tâm đến cô ấy rồi nhỉ? Lăng Lệ không cách nào phân tích được, khi đọc sách, đã từng nghe một câu nói, vô duyên vô cớ yêu người khác sẽ là tình yêu rung động lòng người nhất, hay nói cách khác, đó là khi gặp gỡ rồi, vô duyên vô cớ, mỗi khi nhớ đến lại cảm thấy rầu rĩ trong lòng. Đến ban công lộ thiên hút điếu thuốc để điều chỉnh lại tâm trạng, gặp Giản Minh cũng ra đây vứt hoa hồng, thực ra anh không nói gì cả phải không? Phải hứng chịu sự dữ dằn của người ta, có oan ức không cơ chứ? Có điều, việc đó làm Lăng Lệ yên tâm hơn đôi chút, vứt bó hoa hồng đi, dù sao cũng đỡ hơn ngồi ôm bó hoa khóc sụt sùi.

Điều làm Lăng Lệ lo lắng hơn nữa, là tin đồn giữa anh và giường số 36 lan truyền nhanh chóng như vi rút mang bệnh trong tòa nhà khoa Nội tiết, trong tình hình lộn xộn của tin đồn này, La Thế Triết cao hứng ôm hoa

https://thuviensach.vn

đến tặng, ai kiềm chế nổi tính hiếu kỳ không buôn chuyện được cơ chứ? Lăng Lệ biết Giản Minh không thích ồn ào, không thích để ý đến chuyện của người khác, cho nên chắc không hiểu được sự kỳ lạ trong chuyện này, cô không hiểu, nên anh phải lo lắng thay cho cô. Cho nên, Giản Minh còn không mời bác sĩ đi ăn thì có lẽ là bác sĩ cũng chuẩn bị "đòi cơm" ăn rồi đó.

Có điều, cú điện thoại hẹn hò ăn cơm của Giản Minh thật sự làm anh "vô cùng cảm động", còn biết anh thích ăn món thịt bò kho tàu, thật không dễ dàng gì mà. Vấn đề ở chỗ cô bảo mang theo chị Lăng là có ý gì đây? Lăng Lệ kiểm tra lại tin nhắn mình đã gửi cho Giản Minh, thê thảm đến nỗi không dám nhìn, con người nhiều lúc nếu cứ cứng đầu cứng cổ muốn làm con lừa, có làm thế nào cũng không thể nào trở thành con ngựa được. Cho vào túi mấy món quà tặng cho Giản Minh, máy đo đường huyết, que thử đường huyết đủ dùng trong vòng ba tháng, một túi trữ lạnh để đựng thuốc tiêm, còn có cả hai hộp sô-cô-la Richart được gói ghém tinh tế lấy trộm được từ nhà của anh trai.

Buổi tối hôm trước, Lăng Lệ đến nhà anh trai ăn tối, đúng lúc có người bạn của chị dâu Văn Quyên vừa đi du lịch ở Pháp về, mang cho con trai Trọng Hằng của họ hai hộp sô-cô-la, e hèm, sự thật là mang về cho cậu con trai lười biếng tìm người yêu của họ mang đi dỗ dành các bạn nữ ăn cho vui. Khi Trọng Hằng đang đắn đo suy nghĩ xem nên dỗ dành ai ăn cho có hiệu quả, thì bị chú hai vừa bước vào cửa nhà nhìn thấy. Lăng Lệ nói với giọng hờ hững, "Cái thứ này có ai ăn không vậy?" Không đợi mọi người trả lời, cất ngay vào túi, "Không ai ăn thì em lấy nhé." Rõ ràng là ăn cướp một cách trắng trợn mà.

Ban đầu chưa có ai phát hiện ra hành vi của Lăng Lệ có gì khác lạ. Cậu hai nhà họ Lăng thích cướp thì cứ để cho cậu ấy cướp, cậu hai nói rằng muốn giới thiệu bạn bè đến công ty làm việc cũng sẽ đồng ý, chỉ cần cậu hai vui là được. Một thằng bé tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, lại

https://thuviensach.vn

dịu dàng, mặt nào mặt nấy đều tốt như Lăng Lệ còn bị vợ nó cắm sừng rồi đá luôn, cho dù Lăng Lệ có thể chấp nhận chuyện nay, nhưng Lăng Khang và Văn Quyên làm sao cam tâm đè nén nỗi bực túc này đây? Trong lòng cũng đã từng có suy nghĩ muốn xé xác Phương Nam ra làm trăm mảnh rồi mang đi ninh nhừ lên, đau lòng lắm chứ. Trọng Hằng đã từng nói rồi, chỉ cần chú hai vui, cho dù đi hái sao và mặt trăng trên trời cũng không thành vấn đề, huống gì chỉ cướp sô-cô-la của anh.

Sau đó suy đi nghĩ lại đều cảm thấy có vấn đề, "Chú hai không thích ăn sô-cô-la, lấy làm chi vậy?", Trọng Hằng hỏi anh.

Lăng Lệ trả lời, "Có thể sắp dẫn một người về ra mắt anh trai và chị dâu."

Lăng Khang và Văn Quyên rất xúc động, "Lăng Lệ, tốt quá đi, cuối cùng chú cũng đã suy nghĩ thông suốt rồi." Mặc dù Lăng Lệ cố ý không chịu khai dẫn người nào về, nhưng chỉ cần không phải là đàn ông, Lăng Khang và Văn Quyên đều rất muốn gặp mặt, tiếp xúc với nhau, nếu như cảm thấy thích hợp thì thời gian nghỉ Tết sẽ giữ lại ăn Tết luôn, quyết định như vậy đi.

Cứ như thế, Lăng Lệ vô cùng tự tin mang theo lời chúc phúc của cả nhà đến chỗ hẹn, thề rằng, tối nay nói thế nào cũng phải thu phục bằng được Giản Minh. Đến nhà hàng, Giản Minh đã đợi ở đó, nhìn thấy Lăng Lệ đến một mình, sửng sốt, "Anh đến một mình à?"

"Đúng thế." Lăng Lệ bước đến ngồi xuống vị trí gần Giản Minh nhất.

Giản Minh uống nước, che đậy sự căng thẳng của minh, hơn nữa, vở tuồng này sẽ diễn tiếp thế nào đây? Chỉ nghe Lăng Lệ hỏi, "Người dạy em chiêu này không nói cho em biết, nếu như người ta không đưa bà xã đến phải làm như thế nào à?" Giản Minh kinh ngạc, ngụm nước trong miệng phun hết ra ngoài, bị sặc, mặt mũi đỏ gay, Lăng Lệ vỗ vỗ vào vai cô, đưa

https://thuviensach.vn

khăn giấy, “Làm việc xấu cũng cần phải có tư chất, em chẳng có tư chất bẩm sinh này đâu, đừng đùa dại với người khác nữa.” Giản Minh ho đến nỗi suýt chảy cả nước mắt, ho mãi mà chẳng dứt, cố gắng cầm cự, “Anh nói gì em không hiểu.”

Lăng Lệ đưa quà tặng ra, “Không biết cái này có dễ hiểu hơn một chút không?”

Giản Minh trừng mắt nhìn mấy món quà một lát, tiếp tục cầm cự, “Cho em á? Cảm ơn anh, có điều mấy thứ này em có thể tự mua cũng được.”

Lăng Lệ cố ý hùng hổ hăm dọa, “Nếu không thế này đi, em cứ giữ lại, sau khi về lên ban công vứt béng đi.”

Giản Minh xác định vị bác sĩ này nhìn thế nào cũng có vẻ rất nguy hiểm, sờ vào túi xách, đánh bài chuồn thôi, “Xin lỗi anh, em…” Cánh tay của cô đã bị bác sĩ túm lại, “Anh đã ly hôn rồi…”

“Anh đã ly hôn rồi.” Lăng Lệ nhích lại gần Giản Minh hơn một chút, “Còn nhớ buổi tối anh chạy đến tiệm bánh ngọt nơi em làm việc không? Ban ngày anh và cô ấy ký vào đơn ly hôn, buổi tối không muốn về nhà, đi loanh quanh, gặp được em, cảm ơn cà phê của em, đã lôi anh thoát ra khỏi sự ủ ê, chán chường.” Nắm lấy tay Giản Minh, đưa lên môi hôn nhẹ, Lăng Lệ cười, nụ cười hiện rõ sự nhẹ nhõm, khuôn mặt anh hớn hở, “Trời ơi, cuối cùng anh cũng đã nói ra hết cho em nghe, mấy ngày hôm nay, anh luôn muốn nói cho em biết điều này, bây giờ anh là một gã độc thân. Như thế, em cảm thấy nhẹ nhõm hơn chưa?”

Giản Minh sắp bị những lời nói của anh đè chết, lẩm bẩm, “Anh độc thân sao? Ly hôn rồi ư? Đường Nhã Nghiên không phải là vợ anh à?”

“Đường Nhã Nghiên?”, Lăng Lệ lắc đầu, vô cùng khẳng khái, “Giản Minh, đầu óc liên tưởng của em phong phú quá đấy, biết quan sát thật!”

https://thuviensach.vn

Giản Minh cảm thấy cuối cùng cũng đã trút được tảng đá đè nặng trong tim cô, làm cho cô có giảm giác hơi mất thăng bằng, ngốc nghếch để yên bàn tay mình cho Lăng Lệ nắm, một tay đỡ lấy trán, mắt nhắm nghiền, trời ơi, mấy ngày nay cô suy nghĩ cái gì chứ? Suýt nữa đã ép mình phát điên.

Phục vụ mang thực đơn lên, Lăng Lệ vô cùng tự tin, Giản Minh không nghe rõ anh đã chọn những món nào, đến khi tỉnh người lại thì phục vụ đã đi mất rồi.

Lăng Lệ rõ ràng không hề cho Giản Minh cơ hội phân tâm, tiếp tục nói chuyện vừa nãy, "Vợ cũ của anh tên là Phương Nam, kết hôn với anh được sáu năm, chưa có con. Vốn dĩ sẽ có một đứa, năm đó anh không muốn tham gia vào việc tranh cử thăng chức trong khoa anh, dứt khoát xin nghỉ phép đưa cô ấy đi Tây Tạng chơi một thời gian, sợ cô ấy không đi, anh giấu cô ấy, sau khi về, cô ấy biết, giận anh, tự ra quyết định bỏ đi đứa con đó." Lăng Lệ ngừng vài giây, nắm lấy những ngón tay của Giản Minh, chậm rãi xoa đều vào đầu ngón tay của cô, để cảm nhận được hơi ấm của đầu ngón tay, từng đợt hơi ấm xuyên qua da thấm vào máu thịt, nói tiếp, "Anh rất thích trẻ con, hy vọng khi bọn nó còn nhỏ, sẽ ôm lấy con, trêu con cười, đếm xem con đã mọc mấy chiếc răng, dạy con tập nói, hát hò với con, sẽ kiên nhẫn chờ con lớn lên, sẽ dạy con viết chữ, giải phương trình, chơi các trò chơi, đánh bóng và lái xe. Giản Minh, anh sẽ đối xử tốt với Đông Đông, à, đợi một chút." Lăng Lệ mở túi xách ra, tìm tới tìm lui mấy lần, cũng không tìm thấy thứ cần tìm, vò đầu gãi tai, "Xin lỗi, lại quên rồi, đã mấy lần dặn mình phải trả hoa hồng giấy của Đông Đông cho em, mỗi lần trước khi ngủ đều nhớ, buổi sáng khi đi làm lại quên mất."

Giản Minh vẫn đang rất bần thần, hồn vía như lên mây, chỉ trả lời một câu trọng điểm, "Em, em cứ ngỡ là anh vứt bông hoa đó đi rồi."

"Sao lại vứt được? Anh còn xếp một con chó săn Basset Hound, muốn nhờ em tặng cho Đông Đông. Ngày mai cuối tuần đúng không?", Lăng Lệ

https://thuviensach.vn

yêu cầu, “Anh có thể đi gặp Đông Đông với em không?”

Ánh mắt Giản Minh hướng về phía quầy ăn, cũng không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Lăng Lệ hỏi tiếp, “Em còn điều gì không yên tâm sao?”

Giản Minh nhìn anh, mím môi lắc đầu, băn khoăn, hoảng loạn, “Em cũng không biết nữa.” Hai tay nắm chặt lấy cốc trà, cố gắng tìm lại ý thức, anh nói với mình những điều này là muốn bày tỏ điều gì đây? Nhất thời hoảng loạn trong lòng, hai tai cô đỏ ửng lên, dần dần, cả khuôn mặt, đến cổ đều nhuộm màu hồng tươi.

“Còn không biết nữa hả?”, Lăng Lệ suýt chút nữa thì phát điên, nhưng mà khi nhìn thấy một Giản Minh mặt mày ngơ ngẩn, lâu lâu lại xấu hổ đỏ mặt lên, Lăng Lệ lại… “Được rồi, em không biết, anh sẽ giải thích dần dần cho em nhé, còn một chút nữa thôi, cả hai chúng ta đều sẽ hiểu.” Hạ quyết tâm, lôi điện thoại di động ra, xem ra muốn tránh mục này e là không có khả năng, chi bằng giải thích sâu hơn nữa, giống luận văn điện tử, trình bày có chứng cứ hẳn hoi, “Anh từng gửi tin nhắn cho em.” Rốt cuộc vẫn rất ngại ngùng khi đọc cái tin nhắn có vẻ ngu ngốc, đọc là biết ngay của ai đó lên thành tiếng, mở ra đưa cho Giản Minh xem, “Này, là tin nhắn này đây.”

“Đã ly hôn, hiện không vướng bận con cái.” Giản Minh nhìn thẳng vào Lăng Lệ, đôi lông mày lá liễu nhíu lại, thái độ này được hiểu là, đây là tin nhắn của anh sao?

“Đúng thế.” Lăng Lệ mở tiếp một tin nhắn nữa, “Đã nhận được tin nhắn của anh chưa? Tại sao không trả lời?”, “Tin nhắn này cũng là của anh.”

Mở tin nhắn tiếp theo, “Anh còn dám nhắn tin đến quấy rầy tôi, tôi sẽ báo cảnh sát!!!”, “Tin nhắn em trả lời cho anh đó.” Anh giải thích, “Anh phải giải thích một chút, không phải anh cố ý nói những điều đó để làm

https://thuviensach.vn

phiền em, cũng không cố ý gây ra sự hiểu lầm này, để mọi người nghĩ rằng anh và em thế nào đó. Đêm gửi tin nhắn đầu tiên cho em, anh có uống chút rượu, nhất thời đãng trí quên mất viết tên mình vào, thực ra cũng không phải là quên, chỉ là có một cảm giác, em phải biết anh là ai chứ. Bởi vì ngày em tự ý trốn viện đi thăm Đông Đông, anh gọi cho em mấy cuộc điện thoại liền, em khóa máy, không nhận được điện thoại, nhưng việc này trong ý thức của anh, chẳng hiểu tại sao lại biến thành một kiểu nhận biết tự nguyện của đôi bên, em chắc chắn biết số điện thoại này là của anh, cho nên khi gửi tin nhắn cho em lại sơ suất việc này. Mà tin nhắn trả lời của em gửi cho anh, lại làm cho anh hiểu lầm em dùng cách này để từ chối anh, dẫn đến những biểu hiện thất thường của anh, cho rằng em lúc thì hồ hởi, lúc thì lạnh nhạt với anh, anh gọi điện thoại cho em, em còn cố ý không bắt máy…”

Lăng Lệ vẫn chưa trình bày xong những trích dẫn để giải thích cặn kẽ hơn, Giản Minh giơ tay ôm lấy khuôn mặt, hai vai rung lên, Lăng Lệ sợ hãi, đây là phản ứng gì thế này? Vỗ vỗ vào vai Giản Minh, “Này, sao thế hả? Này…” Nắm lấy tay cô, “Sao thế?” Đập vào mắt anh là khuôn mặt đang cười của Giản Minh, anh đã từng nhìn thấy cô khóc, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cô cười, đặc biệt là nụ cười như bây giờ, cuối cùng đã hiểu tại sao La Thế Triết lại tặng cho cô hoa hồng phấn, Lăng Lệ nhất thời ý loạn tình mê, không thu hồi lại được, giở ngón nghề biểu diễn văn nghệ ngày xưa ra, “Em nên cười nhiều vào, giống như hoa hồng của vùng Kazanlak Bungari nở bung chỉ trong một đêm.” Không thèm để tâm đến, Giản Minh nằm rạp xuống mặt bàn, ngồi không nổi, cười mãi cho đến khi phục vụ mang thức ăn tới mới dừng lại. Lăng Lệ cười không nổi, tại sao loay hoay một lúc, không phải anh thu phục cô gái này, mà giống như cô thu phục anh hơn. Gắp thức ăn cho Giản Minh, bác sĩ chẳng biết phải làm thế nào, “Giản Minh, chúng ta cứ thong thả, cười từ từ thôi, đủ để cười mấy năm luôn đó, việc gì phải gấp gáp như thế? À, đúng rồi, em đã dùng thuốc chưa?”

https://thuviensach.vn

Dư ăm trước đó vẫn chưa hết hẳn, vừa cười vừa nói, “Trước khi đến đây em đã dùng rồi, em có ăn trước một ít rồi.”

Kế hoạch của Lăng Lệ tối nay rất cặn kẽ, “Không sao đâu, em có thể ăn nhiều vào một chút, lát nữa chúng ta đi xe đến bên bờ hồ, ở đó rất gần bệnh viện, chúng ta đi dạo, sau đó tiễn em về.”

“Dạ.” Giản Minh mỉm cười trả lời một tiếng, nhìn mấy món ăn trên bàn, ngoài món thịt bò kho tàu ra, còn có món cá chẽm chưng tương, cải bẹ xào tôm nõn, súp sò điệp sữa tươi, canh măng sợi. Nhìn thấy Lăng Lệ chỉ uống bia, cô khôi phục lại phong độ cần có của chủ tiệc, “Đừng tiết kiệm tiền cho em, gọi một chai rượu vang đi.”

Lăng Lệ rót cho Giản Minh một chút bia, cố ý trêu cô, “Không được, uống rượu nhiều quá sẽ làm càn.” Lúc nãy khó khăn lắm Giản Minh mới thôi không cười, kết quả bây giờ lại cười tiếp, Lăng Lệ biết, cô cười cái tin nhắn dở hơi của anh sau khi uống rượu đó, thực ra, ý của anh không chỉ là điều đó, đành phải đợi cô nương kia cười xong mới nói chuyện nghiêm chỉnh, “Thế nào rồi? Đã biết rồi, đã hiểu rõ rồi chứ? Phải trả lời cho anh một câu chứ nhỉ?”

Giản Minh nếm một miếng thịt bò, cảm giác rất hài lòng, nhất thời không hiểu ý anh, “Câu gì chứ?”

Rồi cô cũng ép cho Lăng Lệ cuống lên, “Giản Minh, anh sẽ không tùy tiện gửi kiểu tin nhắn đó cho người khác, cũng không vô duyên vô cớ tìm đủ cơ hội để mỗi ngày được đi qua một phòng bệnh nào đó, cũng sẽ không tùy tiện…”

“Để em suy nghĩ thêm đã, được không?”, Giản Minh lần đầu tiên thấy Lăng Lệ phát hoảng lên như vậy, anh nhíu mày, trong ánh mắt có chút gì đó lo âu, làm Giản Minh muốn cố chấp suy nghĩ thêm vài ngày cũng không được, “Em suy nghĩ không lâu lắm đâu, mấy ngày thôi.” Nhìn thấy ánh mắt

https://thuviensach.vn

sau cặp kính của Lăng Lệ, Giản Minh mềm lòng thêm một chút, “Xin lỗi anh, ngày mai em sẽ trả lời anh.”

“Ngày mai, nói lời phải giữ lấy lời.”

“Ngày mai.”

Lăng Lệ tạm thời tha cho cô, chạm ly bia vào cốc của cô, “Vì hiện tại và ngày mai.”

Giản Minh uống một ngum bia, khi ăn, nghe Lăng Lệ nói một câu, “Mặc dù không phải đến sớm nhất, nhưng bắt buộc phải đi đến cuối cùng.” Ánh mắt của cô bất giác ngừng trên bàn tay của Lăng Lệ, nhẫn cưới trên ngón tay áp út tượng trưng cho sự gắn kết đến cuối đời cho dù phải trải qua bao nhiêu giông tố, vẫn còn đó. Gắp một miếng thịt bò cho Lăng Lệ, “Em ăn thấy cũng ngon, anh nếm thử một chút xem sao.”

Lăng Lệ chậm rãi thưởng thức, “Rất ngon, thời gian nấu vừa đủ, chỉ có điều cho hơi nhiều gia vị. Đợi qua mồng hai Tết, anh sẽ tháo ra.”

“Hả?”, kiểu nhảy tone này, Giản Minh ngạc nhiên hỏi, “Ăn thịt bò đến mồng hai Tết ư?”

“Không phải, là cái nhẫn.” Ngón tay đeo nhẫn của Lăng Lệ lắc lư trước mắt Giản Minh, “Anh và Phương Nam tổ chức đám cưới vào ngày mồng hai Tết, mồng hai Tết hàng năm là ngày kỉ niệm đám cưới của bọn anh. Anh ly hôn chưa được bao lâu, không phải chưa dứt lòng được, chỉ là có nhiều khi, ở nhà một mình, vẫn còn hay nhớ về những ngày tháng trước đây, vốn định lên kế hoạch cho mình, cho bản thân mình một thời gian để thích ứng, đợi ra Tết, anh sẽ đi xem mắt theo sự dẫn dắt của mấy bà cô nhiều chuyện, có điều, may quá, gặp được em rồi.”

Giản Minh thắc mắc, “Tại sao lại ly hôn?”

https://thuviensach.vn

“Sau khi cưới, dần dần phát hiện ra quan điểm sống của bọn anh khác xa nhau quá, có thể là vì điều đó, cô ấy không hài lòng về anh, cho nên ngoại tình. Có lẽ phần nhiều do anh không tốt.” Anh múc một muỗng tôm cho Giản Minh, “Em ăn thử cái này đi. Đúng rồi, nếu như em để ý, bây giờ anh sẽ tháo ra ngay.” Lăng Lệ có chút ngại ngùng, “Thực tình mà nói, anh đúng là quá đáng, vừa yêu cầu em trả lời cho anh, lại còn đeo cả nhẫn cưới.”

“Không sao đâu, em có thể chấp nhận được.” Giản Minh ăn tiếp, lẩm bẩm một câu, “Nói không chừng, em cũng đã gặp được một anh hùng.”

“Cái gì?”, Lăng Lệ nghe không rõ.

Giản Minh che đậy, “Em nói em ngốc quá, mấy người trong khoa anh hình như đều động viên anh đến hỏi em câu nói đó, kết quả là em cứ ngốc nghếch không chịu hiểu, em cứ nghĩ rằng mấy người trong khoa anh điên hết rồi, khích lệ người khác ngoại tình.”

“Không phải là em ngốc, chỉ là em hơi thiếu chút tự tin thôi.” Bàn tay của Lăng Lệ vuốt vuốt mái tóc cột cao như đuôi ngựa của Giản Minh, “Có điều, anh hứa rằng, mọi thứ chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn.”

Giản Minh chủ động nâng ly chạm cốc bia với anh, “Em cũng tin rằng, mọi thứ chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn. Có một ngày, em sẽ…”

Buổi tối mùa đông, chạy đến bên bờ hồ đi dạo chưa chắc đã là một ý tưởng tốt, nhưng được cái vắng người, không có gió, bầu không khí trong lành, lạnh lẽo, ánh đèn phản chiếu trên mặt hồ, sóng nước dập dờn lung linh, khung cảnh này làm Lăng Lệ cảm thấy vô cùng hài lòng, là một địa điểm tốt để có thể dốc bầu tâm sự. Lăng Lệ xách túi quà tặng cho Giản Minh, hộp sô-cô-la lại ở trong tay Giản Minh, mục tiêu của cô là chỉ ăn một miếng nhỏ thôi, Lăng Lệ giở trò trêu chọc, “Lúc nãy có người thề thốt vô cùng thành khẩn, có một ngày tôi sẽ chẳng sợ gì cả, không sợ thì cứ ăn đi.”

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Giản Minh lên cơn bất cần đời, định ăn như hổ đói, anh lại vội vàng nói, “Sợ một chút đi, chúng ta không cần phải đạt tới lý tưởng trong vòng một ngày đâu, ăn một miếng nhỏ là được rồi.” Giản Minh nghe theo lời anh, cắn một miếng nhỏ, ngây ngất, “Ngon quá đi.” Dáng vẻ thèm thuồng của cô làm cho Lăng Lệ không nín được cười, vội vàng cất sô-cô-la đi, dặn dò, “Phải giữ lại cho Đông Đông.”

Giản Minh chỉ cười, tối hôm nay cô cười quá nhiều, nhìn thấy tâm trạng cô gái này đang vui vẻ, Lăng Lệ thương lượng, “Tiền mời cơm lúc nãy để anh trả lại cho em được không?” Anh than thở, “Em cũng xảo quyệt quá đấy, gửi tiền trước ở quầy thu ngân.”

Giản Minh vẫn chỉ mỉm cười, nụ cười của cô nhuốm mùi sô-cô-la, “Anh thấy em có thành ý mời anh ăn cơm chưa?”

Lăng Lệ vẫn so đo, “Mặc dù anh không phải là người giàu có, nhưng bình thường ra ngoài ăn cơm, rất ít khi để phụ nữ phải trả tiền.”

Nụ cười của Giản Minh vẫn ngọt ngào, “Được rồi được rồi, đừng suy nghĩ về việc này nữa được không?”

Cô gái này có gì đó không được bình thường lắm thì phải, chắc không phải trúng chưởng Tam tiếu tiêu dao tán[1] chứ nhỉ, sao cứ cười mãi vậy? Lăng Lệ không nhịn được, cúi người ghé sát Giản Minh, nâng cằm cô lên tỉ mỉ quan sát, “Em không sao chứ? Tâm trạng thật sự vui vẻ đến vậy sao? Hay là, hay là em say rồi?”

[1] Tam tiếu tiêu dao tán: Một loại chất độc không mùi, không màu của lão quái Đinh Xuân Thu, phái Tinh Tú, kẻ nào trúng độc sẽ cười lên ba lần rồi chết.

Giản Minh ra sức gật đầu, đuôi ngựa sau đầu đung đưa, “Em rất tỉnh táo, biết anh nói gì, chỉ có điều mỗi lần uống rượu xong đều như thế, cho dù chỉ uống một chút xíu thôi.” Cô đưa tay lên ra hiệu giải thích từ “một

https://thuviensach.vn

chút xíu", tiện thể hất bàn tay của Lăng Lệ đang nâng cằm của cô ra, rất rất rất chân thật, trề môi, "Anh đừng có mà trêu em."

Một Giản Minh như thế này, vừa đáng yêu vừa chân chất vừa điệu đà, Lăng Lệ giở trò, "Sau này nếu không có việc gì anh sẽ chuốc rượu em, một chút xíu thôi cũng được. Nào, kể cho em nghe một câu chuyện." Anh kể sinh động như thật, "Có một lần, cũng vào khoảng thời gian này, anh và một người bạn cùng phòng học xong môn Giải phẫu, tan học quá muộn, trời đã tối, đi ngang một gốc cây trong vườn trường, ngửi thấy mùi gì đó thật hôi, liền hỏi bạn mình xem có phải nó vừa đánh rắm không, hắn nói không, đồng thời hỏi ngược lại xem anh có đánh rắm không, anh cũng nói rằng không, bọn anh tranh cái về đến tận ký túc xá, trước khi đi ngủ vẫn còn cãi nhau, người bạn cùng phòng thề rằng không phải nó, anh cũng thề rằng không phải anh, sau này nghe người ta nói, có một anh chàng thắt cổ tự tử trên gốc cây đó, bởi vì bạn gái của anh ta chết rồi, mà anh chàng đó lại hay đánh rắm…"

Bờ hồ đã vào đêm, những cô gái nghe kể chuyện này, chắc là không giống Giản Minh bây giờ nhỉ? Cô cười nghiêng cười ngả, Lăng Lệ rất không cam tâm, "Này, tiểu thư, đây là một câu chuyện ma mà…"

"Đây là câu chuyện Jung Won kể cho Da Rim nghe trong phim 'Giáng sinh tháng tám', bị anh cải biên, anh tưởng em chưa xem à? Anh coi anh có ngốc hay không cơ chứ?"

Giở trò thất bại rồi, muốn cầm tay cô gái này cũng chẳng dễ dàng gì, Lăng Lệ cúi đầu, thở than, "Hóa ra em cũng xem rồi à? Thế em có nhớ Darim làm như thế nào không? Như thế này này." Lăng Lệ nắm lấy một tay của Giản Minh, đặt vào khuỷu thay mình, oán trách, "Em nghĩ em không ngốc à? À, em cũng thích bộ phim này sao?"

"Nữ sinh đều thích mà." Giản Minh không phản đối kiểu đi bộ chậm như rùa bò này với Lăng Lệ, tỏ ra tinh quái, "Ít nam sinh thích phim Giáng

https://thuviensach.vn

sinh tháng tám lắm mà, có lẽ là, anh cũng thích thân hình nóng bỏng của Shim Eun Ha phải không?"

"Ai mà chẳng yêu thích cái đẹp, phái nữ bọn em nhìn thấy mấy anh chàng đẹp trai có nụ cười như thiên sứ không phải cũng gào thét ầm ĩ đó thôi?" Lăng Lệ suy nghĩ, "Có điều, anh thích Da Rim, là bởi vì cô ấy là một cô gái tốt, không chê Jung Won sống lặng lẽ, cũng không chê thể lực của Jung Won yếu kém. Em còn nhớ Da Rim và Jung Won đi công viên trò chơi, họ chơi xong trò tàu lượn trên không, sau khi bước từ trên tàu xuống, Jung Won bị nôn vì khó chịu, Da Rim làm gì em biết không? Vốn dĩ chỉ ăn kem thôi, cô còn mua thêm cho Jung Won một chai nước. Mặc dù vừa ăn kem vừa uống nước trông có vẻ hơi kì dị, nhưng có thể thấy rõ cô gái này đối xử thật lòng với Jung Won, điều này gần giống với tình yêu thuần khiết mà chúng ta thường hay hiểu đó. Còn em thì sao? Vì sao em thích bộ phim này?"

"Chắc là bởi vì cảm thấy rất tiếc nuối, hai người yêu nhau lại không thể trở thành người một nhà, luôn làm mình cứ cảm thấy day dứt trong lòng. Đúng rồi, nếu như anh là Jung Won, anh có nói cho Da Rim biết mình bị ung thư não, không còn sống bao lâu nữa hay không?"

"Em thì sao? Em có nói không?" Giản Minh cắn môi dưới, suy nghĩ một lúc, kết luận, "Chắc là không, như thế quá tàn nhẫn, giống như kết thúc trong phim, Da Rim không biết Jung Won đã chết, cho rằng một tình yêu đã đi qua, nghĩ rằng hai người vẫn đang sống trong thế giới của họ, cho dù mỗi khi chán ghét với tất cả mọi thứ, nghĩ đến người kia đang ở một nơi nào đó trên thế giới, hai người vẫn sống yên bình, sẽ chấp nhận chịu đựng bất cứ điều gì. Cho nên, cho dù Jung Won đã ra đi, Jung Won rất yên tâm và vui vẻ, Da Rim không biết Jung Won đã chết, cũng không sao cả, bởi vì thời gian đẹp nhất vẫn mãi mãi tươi đẹp trong ký ức của cô."

Lăng Lệ chăm chú nhìn vào con đường nhựa dưới chân, "Biết ngay mà, anh đâu có nhìn lầm em."

https://thuviensach.vn

Giản Minh bị một ít chất cồn trong bia kích thích, tỏ ra không hiểu ý như bình thường, “Bàn về phim, anh thì sao? Anh sẽ lựa chọn như thế nào?”

“Giống như em vậy, em tổng kết rất tốt, những suy nghĩ trong lòng anh em đều nói hết rồi.”

“Em cứ nghĩ là anh sẽ không giống em nữa chứ.”

“Vì sao?”

“Em nghĩ rằng anh sẽ nói, đón Jung Won về nhà, để cho anh ấy được sống trong một không gian quen thuộc, ở bên anh ta trong những giây phút cuối đời. Ở bệnh viện, khi lâm chung, tắt thở ở trong phòng ICU lạnh lẽo, xung quanh toàn là những bác sĩ xa lạ, họ quan tâm đến nội tạng trong cơ thể anh ta hơn là quan tâm đến linh hồn của anh ta.”

Lăng Lệ cố ý, “Oa, tiểu thư, anh cảm động chết đi được, những lời nói của anh, em đều nhớ hết à?”

Giản Minh kéo dài giọng nói mượt mà của mình, “Làm gì có, anh đừng có đánh trống lảng.”

“Tình huống khác nhau mà, Jung Won và Da Rim chỉ vừa mới bắt đầu, họ là người yêu, không phải người thân, có khác nhau chứ. Chúng ta không thể yêu cầu hai người vừa mới bắt đầu yêu nhau phải gánh chịu phần tình cảm mà người thân bắt buộc phải chịu đựng, cho nên, nếu như anh là Jung Won, anh cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như anh ấy.”

“Đúng rồi, về lý thì phải như vậy, ừm, bác sĩ Lăng…”, Giản Minh vẫn luôn tỏ ra khiêm tốn và kính trọng, “Em hỏi anh một việc được không? Chính là…”

https://thuviensach.vn

“Chỉ có điều một đôi nam nữ đi dạo với nhau như thế này, người phụ nữ sẽ không xưng hô với người đàn ông như thế.” Lăng Lệ ngắt lời Giản Minh, ánh mắt, thái độ, giọng điệu rõ ràng không hề hài lòng với Giản Minh, “u yếm một chút thì gọi anh yêu hoặc là chồng yêu, tệ hơn một chút thì gọi là lão già hoặc đồ quỷ sứ, tệ nhất em cũng phải gọi anh là anh Lệ.”

Giản Minh ngượng ngùng im lặng, mặt đỏ gay, cô phát hiện ra rằng, cá tính của Lăng Lệ là một trong những điểm vô cùng, vô cùng, vô cùng khó hiểu.

Sau đó bác sĩ Lăng tỏ vẻ thông cảm cho lần này, “Trước hết gọi anh Lệ cái đã, sau đó hỏi câu hỏi của em.”

Giản Minh cúi đầu chấp nhận số phận, lầm bầm, “Không hỏi nữa.”

Lăng Lệ xuống nước, ôn tồn, “Hỏi đi, năn nỉ em đó.”

Giản Minh bị chọc giận, “Câu hỏi này là bệnh nhân hỏi bác sĩ đấy chứ.”

Lăng Lệ nhượng bộ, “Được rồi được rồi được rồi, lần sau rồi gọi anh Lệ cũng được, hỏi đi.”

Giản Minh dừng bước, giọng nói sao mà nhút nhát đến thế, sao mà, thiếu tự tin đến thế, sao mà sợ bác sĩ lừa đến thế, “Insulin có gây ra chết người hay không?”

“Có chứ!, Lăng Lệ trả lời dứt khoát, “Nhưng mà,” anh cúi người xuống, ngang với chiều cao của Giản Minh, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, giống như muốn bước vào nơi sâu thẳm trong tâm hồn cô, nghiêm nghị, “Trong số những bệnh nhân mà anh gặp, chưa có ai làm như thế cả.” Nhìn thấy sự bất an và sợ sệt trên khuôn mặt Giản Minh, giọng nói của Lăng Lệ lại trở nên dịu dàng, “Anh không phản đối có những lúc người ta suy nghĩ về việc này, tưởng tượng có một ngày, phát hiện mình bị bệnh nặng rồi bị

https://thuviensach.vn

biến chứng, khi không biết làm thế nào để chống đỡ lại bệnh tật, cảm thấy có một mũi thuốc có thể xua tan hết mọi đau đớn của mình, cứ dựa vào suy nghĩ như thế, sẽ có được chút sức mạnh để sống, sẽ không còn lo lắng, sẽ không còn cảm thấy tương lai mù mịt, tại sao lại không được cơ chứ? Nhưng mà, nếu như chỉ vì nhất thời vấp ngã trong cuộc sống, lấy thuốc bác sĩ kê đơn để chữa bệnh, thực hiện hành vi giết người, thế thì tàn nhẫn quá, cũng may chưa có người nào đối xử vơi anh bằng cách thức tồi tệ này."

Giản Minh lí nhí, "Em cũng sẽ không như thế, em hứa."

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

"Anh biết chứ." Lăng Lệ đứng thẳng dậy, kéo Giản Minh, họ tiếp tục rảo bước trong ánh đèn lung linh, "Anh biết, em là một anh hùng, dũng cảm nhất."

Giản Minh khẽ nói, "Em cứ nghĩ rằng anh sẽ nổi cơn giận lên với em, trách móc em."

"Làm sao có thể thế được?" Cánh tay đang khoác trên khuỷu tay Lăng Lệ của Giản Minh bị anh kéo xuống nắm vào lòng bàn tay, sau đó nhét vào trong túi áo khoác, "Tay em lạnh quá, sao không mang theo khăn quàng và găng tay?" Anh cởi khăn quàng đang quàng trên cổ ra, quấn lên cổ Giản Minh. Nào ngờ có một con chó con ở đâu bỗng nhiên nhảy xổ ra, sủa gâu gâu vào Giản Minh và Lăng Lệ, trong khi Lăng Lệ ngay lập tức tỏ ra hào hứng, Giản Minh trốn ra sau lưng Lăng Lệ, thét lên, "Đừng để nó chạy qua đây."

Lăng Lệ ngạc nhiên như vừa phát hiện ra một châu lục mới, "Ủa? Em sợ chó hả? Nó nhỏ vậy cơ mà?", rồi vô cùng hào hứng, vỗ tay với con chó con, "Ê, bên này…"

Giản Minh căng thẳng, níu lấy áo của bác sĩ, "Đừng để nó qua đây mà."

Lăng Lệ sửng sốt, "Em sợ chó thật à?" Lúc này con chó con tỏ ra hứng chí vì được chơi đùa với Lăng Lệ, chạy nhảy, chơi đùa xung quanh anh, Lăng Lệ không biết rốt cuộc Giản Minh sợ đến mức độ nào, tiếp tục trêu chó con, "Này, ở đây có một cô gái rất xinh đẹp sợ mày này, mày tỏ ra

https://thuviensach.vn

thân thiện với cô ấy một chút đi.” Con chó này không thật chứ, nó nhảy chồm lên người Giản Minh, Giản Minh kêu thất thanh một tiếng, “Cứu tôi với…” Nhào vào trong lòng Lăng Lệ, một cái ôm vừa chân thành vừa mạnh bạo, Lăng Lệ giơ hai cánh tay ra ôm lấy cô, giả vờ như ném đá về phía chó con, chó con sủa ăng ẳng chạy đi mất. Anh ôm lấy Giản Minh, “Được rồi, đừng sợ đừng sợ, sao nhát gan thế.”

Giản Minh ôm chặt cứng vòng eo của Lăng Lệ, nhắm nghiền mắt lại, trốn trong lòng anh, dụi đầu vào ngực anh, “Đi thật chưa vậy ạ?”

“Đi thật rồi.” Lăng Lễ vỗ vỗ bàn tay to lên sau đầu Giản Minh, khẽ dỗ dành, “Không sao đâu, không sao đâu.” Lúc này đây anh vẫn không quên trêu ghẹo cô, “Nhìn em nhát gan thế kia, mà còn dám bảo từ nay về sau chẳng sợ cái gì nữa chứ? Ôi trời ơi, lúc nào mới đạt được mục đích cơ chứ?”

Giản Minh vẫn ôm chặt bác sĩ không buông, vẫn còn sợ hãi, giọng nói nghe có vẻ rất tủi thân, “Vậy mà anh còn trêu em được ư? Không lẽ chỉ sợ một thứ cũng không được sao?”

“Cô gái ngốc nghếch này.” Thực ra Lăng Lệ muốn hù dọa cô một chút, trêu đùa cho cô vui, cứ nghĩ rằng cô ấy sẽ đấm anh, ai ngờ cô ấy tin tưởng lao vào lòng anh để dựa dẫm như thế. Một tay ôm chặt lấy Giản Minh, một tay kia vuốt mái tóc cô, Lăng Lệ cười, cười nữa, cười mãi, có thể dùng bốn chữ để hình dung tâm trạng bây giờ của anh, vô cùng hài lòng, lên tiếng, “Giản Minh, đợi sau này, cái gì em cũng không sợ nữa, chỉ sợ chó, anh cứu em. Nói không chừng, sau này anh cái gì cũng không sợ, chỉ sợ em thôi, đến lúc đó em cứu anh, được không?”

Giản Minh hình như muốn thoát ra khỏi vòng tay Lăng Lệ, nũng nịu, xấu hổ đỏ mặt, “Ai thèm nói chuyện sau này với anh chứ.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ đâu dễ dàng buông tay như thế, “Thêm một chút nữa thôi, mười phút được không?”

Giản Minh tiếp tục loay hoay, “Mười phút ư? Anh điên rồi à?”

“Mười giây.” Lăng Lệ ra sức ôm chặt lấy Giản Minh, “Ngoan nào, đếm đến mười.” Anh ôm Giản Minh trong lòng, dán cằm vào trán cô, nhắm mắt lại, bên tai là tiếng sóng vỗ bờ, hơi thở của Giản Minh ấm áp, cảm nhận từng nhịp tim của cô, từng nhịp từng nhịp, đếm từ một, đến mười, cô không động đậy, thế là, đếm đến hai mươi. Trái tim của Lăng Lệ trôi theo từng giây, từng giây đó, mềm dần rồi vỡ vụn ra, chỉ cần thổi một hơi sẽ biến thành tro bụi. Anh buông lỏng Giản Minh ra, nâng khuôn mặt cô lên, ánh mắt cô như nước hồ thu, đôi môi mím lại, e lệ, yếu đuối, giống như một con thỏ vừa bị làm cho kinh sợ, đây chính là vẻ đẹp có thể làm tan chảy băng đá trong suy nghĩ của anh, đôi môi của Lăng Lệ áp vào môi của Giản Minh, ngày đó, trên ban công lộ thiên, khi cô cười rạng rỡ dưới ánh nắng mặt trời, anh đã muốn làm như vậy rồi.

Giản Minh cúi đầu xuống, lại nhanh chóng rúc vào lòng Lăng Lệ, vẫn dán mặt vào ngực anh, giọng nói rầu rĩ phát ra từ phía quần áo anh, “Không được, không được.”

Lăng Lệ dở khóc dở cười, “Tại sao lại không được?”

Đôi tay của Giản Minh vẫn ôm chặt lấy vòng eo của Lăng Lệ, giống như trốn con chó con ấy, sợ rằng có người nào đó kéo cô ra khỏi nơi trú ngụ an toàn này vậy, “Em đã đồng ý với anh cái gì đâu, cho nên không được.”

Lăng Lệ thở dài, dí cằm vào trán của Giản Minh, “Thật sự phải đợi đến ngày mai sao? Giây phút tiếp theo được không?”

“Không được, để em suy nghĩ thêm một chút nữa đi mà.”

https://thuviensach.vn

“Thế tối ngày mai, chúng ta vẫn đến đây nhé?”

“Được.” Giản Minh trả lời.

Lăng Lệ ôm Giản Minh, ngước mắt ngắm bầu trời đêm, hồ nước sâu thăm thẳm, những nơi có ánh đèn chiếu rọi lên thì lóng lánh sóng sánh như dát vàng, phía xa xa kia, sương đêm giăng đầy, không khí đượm mùi hương của tuyết, lạnh nhưng trong lành, trong lòng Lăng Lệ vừa cảm thấy tĩnh tại vừa cảm thấy bình yên, có cảm giác, thế giới này, thật sự rất tươi đẹp.

Giản Minh rầu rĩ trong lòng anh, “Anh Lệ, lúc nào thì chúng ta về bệnh viện đây?”

Cũng đúng, nếu còn tiếp tục lừng khừng, về đến bệnh viện chắc nửa đêm mất, “Được, đi thôi.” Cho tay của Giản Minh vào túi áo, tiếp tục rảo bước. Giản Minh lặng lẽ đi mấy bước, bỗng nhiên hỏi, “Ma có biết đánh rắm không?” Ồ, lại là đối thoại giữa Da Rim và Jung Won, Lăng Lệ cười vang. Đây là những lời nói trong tình yêu, chẳng có một ý nghĩa gì đặc biệt, chẳng có bất kỳ công năng nào, nhưng lại làm cho mỗi giây mỗi phút đều trở nên ấm áp.

Và họ đi bộ về bệnh viện như thế thật, Lăng Lệ muốn gọi taxi, Giản Minh không cho, bởi vì đi bộ là kiểu vận động tốt nhất, có thể điều tiết đường huyết. Họ vừa đi vừa trò chuyện, từ phim ảnh cho đến những ca khúc thịnh hành, cho đến ma cà rồng, xác chết và cả cơ thể con người teo tóp lại sau khi chết, đến việc già yếu và kiếp sau… Đi bộ rồi cũng xong, họ đi túc tắc, chủ đề nói mãi không hết, sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn, vẫn có thể đi tiếp được nữa, đi cho đến khi mắt mờ, tóc bạc, đến khi biển cả biến thành đồng xanh.

Đến dưới tòa nhà nội trú của khoa Nội, Giản Minh không để cho Lăng Lệ tiễn lên trên, bị y tá và bệnh nhân nhìn thấy sẽ ngại ngùng lắm. Lăng Lệ không muốn Giản Minh bị khó xử nên tạm biệt ngay ở dưới lầu, ba lần bảy

https://thuviensach.vn

lượt dặn dò, “Nhớ là ngày mai phải chờ anh đến mới được xuất viện, anh với em đi gặp Đông Đông.”

Giản Minh gật đầu đồng ý, Lăng Lệ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thực ra đây chính là câu trả lời của cô dành cho anh, nếu như Giản Minh không để ý gì đến anh, sẽ không đồng ý dẫn anh đi gặp Đông Đông. Xoa xoa bàn tay trong bóng tối, lần này phải chuẩn bị cho chu đáo, ngày mai gặp em bé bảy tám tuổi kia mới gọi là quan trọng, nếu đứa em bé kia không thích, Giản Minh sẽ càng do dự nhiều hơn, lúc đó chắc chắn sẽ bị nếm mùi đau khổ.

Xách lấy túi quà Lăng Lệ tặng, Giản Minh chia tay, “Em lên trước đây.”

“Ừ, ngày mai gặp lại.”

“Mai gặp lại.” Giản Minh chưa đi được mấy bước thì điện thoại réo vang, nhấn nút nghe, là giọng nói của Lăng Lệ, “Đây là số điện thoại của anh, em phải nhớ kĩ đó.”

“Được, em biết rồi.” Giọng nói của Giản Minh ngọt ngào như trộn mật hoa đào.

“Đợi một chút, khoan đừng đi.”

Giản Minh cầm điện thoại, quay đầu, nở nụ cười, “Lại muốn gì nữa đây?”

Lăng Lệ bước về phía trước, đặt tay lên vai cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng, ấm áp như một giấc mơ ngọt ngào, đặt lên trán cô, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon”, hai bên gò má Giản Minh lại bắt đầu nóng ran lên, dưới ánh đèn, khuôn mặt ánh lên sắc hồng của bông hoa hồng phấn.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt này, con người này, Lăng Lệ cảm nhận được một cách rõ ràng, anh không muốn rời xa cô.

La Thế Triết ngồi trên xe, nhìn thấy Giản Minh và Lăng Lệ đi qua trước mắt, hai người rảo bước không nhanh không chậm, nhẹ nhàng thư thả. Không biết Lăng lệ nói gì, trên khuôn mặt ánh lên vẻ rạng ngời, vẻ rạng ngời đó, đối với La Thế Triết mà nói, đã lâu không nhìn thấy rồi. Còn Giản Minh, cô hơi ngẩng đầu lên, chăm chú nghe anh nói, kiểu nghe chăm chú và thích thú đó, đã từng là sở hữu của La Thế Triết. Có thể vì quá chăm chú nghe Lăng Lệ nói, chân Giản Minh vấp vào cái gì đó, Lăng Lệ kéo lấy cô, họ cùng cười vang, nụ cười đó làm cho bàn tay đang để nhẹ nhàng trên vô lăng của La Thế Triết vô duyên vô cớ siết chặt lại, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Tòa nhà khu nội trú của khoa Nội cách bãi đậu xe cũng khá xa, khó có thể nhìn rõ ràng được, nhưng La Thế Triết có thể tưởng tượng ra giây phút chia tay, Lăng Lệ sẽ hôn tạm biệt Giản Minh như thế nào, thậm chí anh có thể tưởng tượng ra việc Giản Minh đứng dưới ánh đèn, khuôn mặt sẽ hơi ửng hồng lên, làm người ta hồn xiêu phách lạc. Không lâu sau đó, anh nhìn thấy Lăng Lệ ra về một mình, từ nay về sau, ở bên cạnh Giản Minh, sẽ là tên ngốc này sao? Một luồng hơi lạnh khó phát hiện thở hắt ra từ mũi La Thế Triết.

Giản Minh quay trở về khoa Nội tiết, trước hết đến phòng y tá, đưa máy đo đường huyết Lăng Lệ mua cho y tá. Khi đi dạo, cô đã dùng máy này để đo đường huyết, y tá căn cứ vào mẫu máu trên máy đo đường huyết đó ghi chép lại lượng đường sau bữa ăn, vừa chọc Giản Minh, “Đây là máy đo đường huyết có độ nhạy cảm và chính xác cao nhất, chị nhìn coi, chủ nhiệm Lăng đúng là biết chọn thật.” Giản Minh chỉ mỉm cười. Y tá nhắc nhở, “Có người đang chờ chị trong phòng bệnh, vừa mới đến một lúc.”

Đã muộn thế này rồi, là ai cơ chứ? Giản Minh vội vàng quay về phòng bệnh, nhìn thấy người đợi là Thế Hoa, “Ủa, em về rồi à?”.

https://thuviensach.vn

Thế Hoa quan sát Giản Minh, “Cũng được mà, tinh thần có vẻ rất tốt, khuya như thế này rồi, còn ra ngoài với ai thế?” Giường số 37 và 38 cũng hùa theo, “Đúng đó, đi ra ngoài với ai vậy? Bọn tôi chưa nói gì hết đâu đấy.”

Việc của cô và Lăng Lệ, Giản Minh thực sự muốn suy nghĩ kĩ thêm, không dám nói thẳng ra với mọi người, “Tạm thời không thể khai báo, hạ hồi phân giải.” Cô hỏi Thế Hoa, “Muộn thế này rồi còn đến thăm chị à?”

Thế Hoa nói, “Không phải, anh trai và Tô Mạn sáng sớm ngày mai phải đáp chuyến bay đi Washington sớm, đêm nay chắc phải ở lại nhà của Tô Mạn để bàn thêm về tình hình của cha Tô Mạn, anh bảo em đến đón chị, tối hôm nay qua ở với Đông Đông được không, nếu như đêm nay chị không xuất viện được, thì em sẽ đến ở với Đông Đông, có điều sáng sớm mai em phải vào Đài truyền hình sớm…”

“Đêm nay chị ở với Đông Đông cho.” Giản Minh suy nghĩ, giấy xuất viện cũng đã cầm trong tay, thuốc chích cũng đã kê đơn rồi, chỉ đợi một kết quả xét nghiệm của sáng sớm ngày mai nữa thôi, xét nghiệm kiểm tra đó không phải quan trọng lắm, đến lúc ấy hỏi Lăng Lệ là được, thế là Giản Minh qua trao đổi với y tá một tiếng để xuất hiện, sau đó quay lại phòng bệnh, thu dọn đồ đạc, nói lời tạm biệt với hai bệnh ở cùng phòng, đi theo Thế Hoa ra khỏi khu nhà nội trú của khoa Nội, “Em lái xe đến à?”

“Không ạ, anh trai đưa em đến.”

Giản Minh cảm thấy ngạc nhiên, “Sao không thấy lên cùng em?”

Thế Hoa trả lời ngay, “Em không cho, để Tô Mạn khỏi cằn nhằn.”

Giản Minh thẳng thắn, chẳng giấu giếm điều gì, “Làm gì đến nỗi, đi lên với em chắc chắn là không phạm giới chứ nhỉ?”

https://thuviensach.vn

La Thế Hoa chớp chớp mắt, “Có chứ, em và chị tốt với nhau, trong mắt của cô ta, cũng đã bị coi như tội phạm chín đời rồi đó.”

Vợ chồng với nhau mà cứ như thế thì cũng căng thẳng quá, Giản Minh nhân tiện hỏi luôn, “Giữa hai người họ thật sự có vấn đề sao?”

Thế Hoa quàng vai Giản Minh, thân thiết, “Chị quan tâm à? Chị dâu, nếu như họ không sống với nhau nữa, chị về lại với anh trai em đi.”

Giản Minh cười sợ hãi, “Thế Hoa, em điên rồi à, làm sao mà được?”

La Thế Triết bước ra từ một khoảng tối, nghe được mỗi câu này, “Làm sao mà được?” Anh ta làm như không nghe thấy, cầm lấy túi xách trong tay của Giản Minh và em gái mình, “Cứ thế mà xuất viện sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu.” Tâm trạng Giản Minh không tồi, việc này có nghĩa là sẽ được ở với Đông Đông một thời gian rồi, mỗi ngày đều được nhìn thấy con trai, trong lòng đang cảm động, mỉm cười nói với La Thế Triết, “Phiền anh đưa tôi về nơi tôi ở trước, quần áo tôi ở đây chưa đủ, có tiện đường không.”

“Được thôi.” La Thế Triết cất xong hành lý, giúp Giản Minh mở cửa xe, bàn tay chắn trên cửa xe. Thuở mới mua xe hơi, Giản Minh chưa quen, bị đụng đầu mấy lần, cho nên mỗi khi La Thế Triết đưa đón vợ sẽ có động tác như thế.

Giản Minh đã không còn cảm giác gì về việc đó, cảm ơn qua quýt. La Thế Hoa phát biểu một câu, “Chị Giản Minh này, anh trai em vẫn chu đáo như trước đây nhỉ?”

Giản Minh trả lời qua loa, “Anh trai em lúc nào chẳng lịch sự chu đáo.”

https://thuviensach.vn

Về nơi ở của Giản Minh, vẫn là Thế Hoa đi lên cùng Giản Minh. Chủ nhà của Giản Minh là một đôi vợ chồng già, nói với Giản Minh rằng người thuê nhà kia đã về quê ăn Tết trước rồi. Đợt này Giản Minh quay về, họ nhắc luôn chuyện hợp đồng thuê nhà, nhắc nhở rằng đã đến hạn, Giản Minh có cần thuê tiếp không? Giản Minh trả lời có khả năng sẽ không thuê nữa, bởi vì đã thôi việc, không biết sau này làm việc ở đâu, phải thuê nhà gần nơi làm việc mới được. Thương lượng có thể tiếp tục cho thuê thêm một thời gian ngắn không, một thời gian nữa sẽ chuyển đi? Chủ nhà không vui vẻ lắm, xét cho cùng đâu phải thuê lâu dài, hơn nữa con cái của hai ông bà làm việc ở những thành phố khác cũng sắp về ăn Tết…

Thế Hoa thấy thế, trao đổi với Giản Minh, “Hay là cứ chuyển đi, anh trai em ở dưới kia, nhờ làm cu li luôn. Sau Tết em phải đổi nhà khác, nhà trọ hiện em đang thuê rất tốt, ở gần trung tâm thương mại, chị có thể tìm việc ở gần xung quanh đó, hơn nữa lại hiểu nơi ở đó quá rõ, em chuyển đi, chị dọn vào ở, quá tiện.” Nhìn thấy Giản Minh còn ngập ngừng, La Thế Hoa hiểu tâm trạng của cô, nhích gần về phía cô nói khẽ, “Chị yên tâm đi, cha của Tô Mạn, cho dù phẫu thuật thành công hay không thành công, anh trai em và Tô Mạn không thể nào có thể ngày một ngày hai từ Mỹ về được, kéo dài ra sau Tết là ít nhất ấy. Cho dù về trước thời hạn, chị cũng có thể dọn qua ở với em một thời gian, em đang còn chờ chị chỉ cho em hầm món chân giò kho tàu, hơn nữa, nếu như em xin nghỉ phép được, Tết này em cũng sẽ về quê thăm mẹ em…”

Giản Minh yên tâm rồi, nói rõ với chủ nhà, không thuê nữa, chuyển nhà bây giờ luôn. Chuyển nhà lúc nửa đêm, có lẽ là lần đầu tiên trong đời, thậm chí không cần La Thế Triết lộ diện, mấy thùng giấy và một túi lớn đựng đồ đạc, xách máy tính xách tay lên, vào thang máy xuống tầng trệt, đã đến lúc Giản Minh say bye bye với nơi ở hai năm vừa rồi của cô.

Về đến nhà của Thế Triết, Tô Mạn đã về nhà mẹ đẻ chăm sóc cha, không có nhà. Đông Đông vốn đã ngủ rồi, có thể trong người không thoải

https://thuviensach.vn

mái lắm nên chưa ngủ say, bị tiếng ồn đánh thức. Giản Minh nhìn thấy con trai gầy đi nhiều, La Thế Triết giải thích, “Khoảng thời gian gần đây bọn anh đều ở bệnh viện, cho nên hơi sơ suất, để bị đau bụng.” Không ngờ lại phá lệ nhắc lại thêm một lần nữa, “Xin lỗi, không chăm sóc tốt cho Đông Đông.”

Giản Minh lắc đầu, “Đừng nói như thế, thời gian này anh và Tô Mạn đã đủ vất vả lắm rồi.”

Đã lâu lắm đã lâu lắm rồi, Đông Đông mới thật sự được tận hưởng thời ở cùng bên cha, mẹ và cô mà không có sự góp mặt của Tô Mạn, hào hứng, nhõng nhẽo với mẹ mình đủ kiểu, đòi được ngủ với mẹ, đòi mẹ kể chuyện, đòi kể chuyện cho mẹ, đòi gấp giấy cho mẹ xem, đòi đi ăn Pizza Hut với mẹ, có một yêu cầu như cô Thế Hoa là đòi ăn món chân giò kho tàu và mì sợi mẹ làm… Lần này con trai sướng điên lên, Giản Minh gần như trả lời không kịp. La Thế Hoa cũng đùa chơi theo cháu, La Thế Triết ngồi yên lặng trên ghế sofa, chỉ cười không nói gì.

Chẳng mấy chốc, Đông Đông đòi vào nhà vệ sinh vì đau bụng, tiếp tục nhõng nhẽo, bắt Giản Minh phải vào nhà vệ sinh với nó, La Thế Triết nghiêm mặt, “Không được, chuyện của con, con tự giải quyết.”

Cha đã lên tiếng, Đông Đông đúng là có chút sợ hãi, mặt mày bí xị đi vào nhà vệ sinh. Giản Minh thực ra không ngại đi vào nhà vệ sinh một chút với con trai, có điều về mặt giáo dục con cái, trước đây đã thống nhất quan điểm với La Thế Triết, không để tình trạng một người dạy, một người dỗ xảy ra, bắt buộc phải đứng trên cùng một chiến tuyến, Giản Minh suy nghĩ một lúc, thôi thì giống như ngày Đông Đông còn nhỏ, đưa di động của cô cho con trai chơi game trong điện thoại, “Này, đây là trò chơi của mẹ, nó vào nhà vệ sinh với con được không?” Lúc này đây Đông Đông mới lại nở nụ cười toe toét.

https://thuviensach.vn

La Thế Triết vừa nghe điện thoại của Tô Mạn gọi đến thúc giục, chuẩn bị đi cùng với Thế Hoa, để lại một bì thư màu da bò lớn, trong đó có không ít tiền mặt, còn có thẻ ngân hàng, mật mã đưa luôn cho Giản Minh, "Bọn anh đều không có nhà, trong nhà nhỡ khi xảy ra chuyện gì, trong tay có tiền vẫn tiện hơn một chút." Việc này giống như thời họ còn là vợ chồng, mỗi một lần La Thế Triết đi công tác đều nói câu này với Giản Minh.

Giản Minh không từ chối, đồng thời yêu cầu La Thế Triết, "Khóa cửa phòng ngủ lại đi."

"Khóa rồi em ngủ ở đâu?" La Thế Triết trả lời, "Chị Phương ngủ ở phòng dành cho khách rồi."

"Em ngủ với Đông Đông."

Thế Hoa ủng hộ Giản Minh, "Để chị ấy ngủ với Đông Đông đi, nếu không khi Tô Mạn quay về phải đổi giường, lại dày vò nhau." Cô lẩm bẩm, "Em cảm thấy mệt thay cho hai người đó."

La Thế Triết cũng đành thôi, "Được, trong phòng chứa đồ có một cái giường xếp…" Họ chưa nói xong, nghe Đông Đông hét lên trong nhà vệ sinh, "Ui cha, mẹ, cha, cô ơi…"

Ba người lớn cùng chạy vào nhà vệ sinh, Đông Đông sợ sệt vì đã gây ra lỗi lầm, "Con đi vệ sinh xong, để điện thoại của mẹ ở đây…" Nó chỉ vào nơi đó, "Xé giấy lau đít, sau đó xả nước, đụng vào máy di động nên nó rớt xuống, trôi theo nước xả mất rồi…" Trong bồn cầu trống trơn, Giản Minh trố mắt đờ đẫn, di động cũng say bye bye với cô rồi.

La Thế Hoa vô tư, "Đông Đông, cháu nghịch quá." Cô ôm lấy cháu trai, "Ai cũng không được nạt mình cả nhỉ, nửa đêm rồi…"

La Thế Triết hỏi Giản Minh, "Trong máy di động có thứ gì quan trọng không?"

https://thuviensach.vn

Có chứ, quan trọng nhất là số điện thoại của Lăng Lệ, Giản Minh vẫn chưa kịp nhớ hết dãy số đó, cô không giỏi lắm về số má, làm thế nào đây, tối hôm nay không thể nào gọi điện báo cho anh, cô đã xuất viện, có điều sáng mai có thể vào bệnh viện tìm anh, ánh mắt cuối cùng cũng có thể rời khỏi bồn cầu trống trơn đó, nhìn sang La Thế Triết, lắc lắc đầu, "Không có."

La Thế Triết rất nhanh nhẹn, ngay lập tức lôi ra mấy cái di động trông cũng khá, để lên bàn học của Đông Đông, nói với Giản Minh, "Tự chọn một cái mà dùng."

Giản Minh dắt tay Đông Đông, "Được, cảm ơn." Nghe điện thoại của La Thế Triết đổ chuông, cô biết là Tô Mạn gọi đến thúc giục, "Mau về đi, kẻo người nhà lại sốt ruột, nào Đông Đông, chào tạm biệt cha và cô đi."

Tiễn hai anh em Thế Triết ra đến cửa, Đông Đông ngoan ngoãn, "Cha, cô út, tạm biệt!"

La Thế Triết nhìn hai mẹ con đứng ở cửa, trong phút chốc, cổ họng nghèn nghẹn, sống mũi cay cay, nghĩ rằng thế nào cũng có một ngày sẽ quên lãng đi tình yêu đó, quên lãng luôn cô ấy, nhưng mà, khi bóng dáng hai người vốn đã từng là người một nhà với anh, đứng ở cửa đưa tiễn như thế này lọt vào tầm mắt, anh phát hiện ra rằng, hai chữ "quên lãng" đó hóa ra chỉ là lừa gạt, không dám nhìn thêm nữa, vội vàng xuống lầu.

Giản Minh dậy rất sớm, chị Phương, giúp việc nhà của La Thế Triết đã dọn dẹp xong nhà cửa, chắc Tô Mạn cũng đã dặn dò từ trước, tất cả mọi việc đừng để Giản Minh bận tâm. Sau khi Đông Đông thức dậy, vẫn còn hơi đau bụng hơn nữa bạn nhỏ này đang vào thời kỳ thay răng, có mấy cái răng đã lung lay, xem ra phải đến bệnh viện một chuyến rồi.

Ăn sáng xong, Giản Minh đưa Đông Đông ra ngoài, trước tiên phải đến một cửa hàng bán điện thoại di động, mua chiếc điện thoại Nokia rẻ

https://thuviensach.vn

nhất, vốn định làm lại sim theo số cũ, có điều nhân viên của cửa hàng đó giới thiệu mấy số mới, chủ yếu là Giản Minh đã nhắm trúng một số điện thoại, trong đó có hai con số 0606[1] nằm liền nhau, giống như đọc hai lần tên của Lăng Lệ vậy, liền làm thủ tục ngưng sử dụng sim cũ, dùng số mới. Ngồi trên xe đến bệnh viện, dọc đường đi, cô có một giấc mơ giữa ban ngày, lần này, cô cũng có cơ hội đứng sau lưng Lăng Lệ, gọi điện thoại cho anh, trong thời gian anh nghe máy, cô sẽ lên tiếng, "Anh Lệ, em là Giản Minh, đây là số điện thoại của em, anh phải nhớ kĩ đấy nhé…"

[1] 0606: phiên âm tiếng Hoa là "ling liu ling liu", Lăng Lệ phiên âm tiếng hoa là "ling li".

Đến khoa Nội tiết, Lăng Lệ vẫn chưa đến, các bác sĩ đùa với Giản Minh, "Có phải tối qua đi chơi về khuya quá không?" Đùa đến nỗi Giản Minh cảm thấy vô cùng xấu hổ. Còn có cả Đường Nhã Nghiên, nhìn thấy Đông Đông vội vàng khen dễ thương, sau đó tặc lưỡi nói luôn, "Ông Lăng chẳng phải thích trẻ con sao? Lần này chắc ông ấy hài lòng rồi đây." Bầu không khí không hề nặng nề, không có sự kinh ngạc và chất vấn, hình như mọi chuyện đều xảy ra tự nhiên đến nỗi không thể tự nhiên hơn được nữa, trong lòng Giản Minh cảm thấy vô cùng ấm áp, tràn trề năng lượng sống.

Nhưng người bệnh nằm đầy hành lang lại làm cho Đông Đông sợ hết hồn, "Mẹ, con phải nằm viện sao?"

Giản Minh hứa, "Không đâu, chúng ta không cần nằm viện." Vội vàng đi lấy số ở Khoa nhi và Nha khoa để khám cho Đông Đông, Bệnh tiêu chảy của Đông Đông không sao, bác sĩ dặn phải ăn thức ăn dễ tiêu là được, còn có những chiếc răng bị lung lay cũng được nhổ ra một cách nhẹ nhàng, mọi việc đều thuận lợi, chỉ có Đông Đông cảm thấy khó chịu khi ở bệnh viện, muốn rời khỏi bệnh viện ngay lập tức, nó đòi đi ăn Pizza Hut.

Bây giờ đã gần mười một giờ rồi, Giản Minh sợ rằng anh Lệ không tìm thấy mình sẽ sốt ruột. Thực ra cô cũng sốt ruột, tại sao Lăng Lệ vẫn

https://thuviensach.vn

chưa đến tìm cô và Đông Đông? Đều đã dặn mọi người trong phòng anh, cô sẽ ở khoa Nhi và Nha khoa mà. Đang định quay về khoa Nội tiết xem thử thế nào nên cô dỗ dành Đông Đông quay về khu nội trú. Đi ngang qua công trường đang thi công, Đông Đông nhìn thấy một đống cát sạn, gạch vỡ, ván gỗ, nên thay đổi ý định, không cần ăn Pizza Hut nữa, kiên quyết lao lên đống cát, nhặt từng viên sỏi nhỏ trong đống cát đó. Giản Minh giới hạn thời gian cho con trai, "Chúng ta chỉ chơi năm phút thôi đấy nhé." Trong lòng thầm oán hận, bình thường công trường này có làm hàng rào bảo vệ không cho vào, vật liệu xây dựng đều cho hết vào bên trong, ai ngờ hôm nay lại chất hết ra bên ngoài như vậy? Nhìn quanh nhìn quất, hy vọng có thể nhìn thấy Lăng Lệ đi tìm hai mẹ con họ trước, và nghe thấy tiếng người gọi thật, "Anh Lệ." Hai tiếng "anh Lệ" đó, nghe rung động lòng người hơn Giản Minh gọi nữa, rõ ràng rất thân quen, tự nhiên, hơn nữa, rất hay, bạn có thể tưởng tượng chủ nhân của giọng nói này, phải là…

Đúng là phải có dáng vẻ như thế, mặc một chiếc áo choàng lông thú ngắn, màu tím đậm sang trọng, chân váy ngắn, đi bốt cao, mái tóc nhuộm màu hạt dẻ bới cao lên làm nổi bật dáng người cao ráo, đứng cùng với Lăng Lệ mà không hề thua kém về chiều cao. Giản Minh không còn để ý đến năm phút của Đông Đông dài đến chừng nào nữa, cô ngồi xổm xuống trốn sau đống gạch vỡ đó, quan sát Lăng Lệ và người phụ nữ mặc áo choàng lông thú đó đang từ bãi đậu xe đi về hướng của cô. Mỹ nữ mặc áo choàng lông thú trang điểm vô cùng tinh tế, không chỉ là tinh tế, chủ yếu là cô ấy rất hợp trang điểm, thậm chí đến cả cái túi xách Gucci cũng được phối theo màu quần áo. Còn cả bộ trang sức kim cương kia nữa, đó chắc chắn là kim cương thật, Giản Minh nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương được cắt hình vuông và cái lắc kim cương trên tay cô ấy, được chạm khắc đến hoàn mỹ, lung linh, lấp lánh. Lăng Lệ đi rất chậm cùng cô ấy, thì thầm to nhỏ, Giản Minh không nghe thấy họ đang nói gì, nhưng cô có thể khẳng định, người phụ nữ này là ai, Phương Nam! Nếu như nói rằng tối qua còn thấy ngạc nhiên, tại sao vợ cũ của Lăng Lệ có thể tự mình quyết định việc bỏ đi giọt máu của mình, bây giờ Giản Minh không ngạc nhiên nữa, có thể người

https://thuviensach.vn

khác sẽ không làm được, nhưng Phương Nam thì có thể. Sự tự tin hiện rõ trên khuôn mặt cô, vẻ năng nổ toát cả ra bên ngoài, làm Giản Minh cảm thấy cô ấy làm điều gì mà chẳng được, chắc chắn cô ấy dám làm dám chịu.

Đẹp quá, là nói về Phương Nam, đôi lông mày đen, dài và dày nữa, tự nhiên, gọn gàng, đôi mắt to và trong sáng, làn da bánh mật mịn màng, không có đôi môi nhỏ nhắn như quả anh đào, nhưng bờ môi mềm mại rất đẹp, cho dù là phụ nữ cũng sẽ thấy động lòng muốn hôn lên đó. Khi cô ấy nói chuyện với Lăng Lệ, đa phần đều quay đầu sang phía anh, ánh mắt tự nhiên sẽ chạm vào Lăng Lệ, giống như từ trước đến nay, họ đều đã sống như thế. Không giống với mình, Giản Minh suy nghĩ, không giống với mình, mỗi lần nhìn vào bác sĩ Lăng, bất kỳ lúc nào cũng đều có dáng vẻ sắp chết chờ anh cứu vớt. Còn Lăng Lệ, mặc một chiếc quần jean, áo len màu xanh rêu, khăn quàng màu nâu, áo khoác bằng lông vịt, đầu tóc được cắt ngắn, gọng kính màu đen, toàn những màu trung tính nên nhìn không mới cũng không cũ. Tất cả những gam màu này của anh có lẽ được hình thành qua thời gian sống cùng Phương Nam, Lăng Lệ trở thành Lăng Lệ của ngày hôm nay, đều không liên quan gì đến Giản Minh. Trong tay Giản Minh chỉ sở hữu mỗi một thứ, đó là một buổi tối vui vẻ sau khi uống ngà ngà say đêm qua mà thôi.

Đằng xa kia, Lăng Lệ nói gì đó với Phương Nam, khuôn mặt dịu dàng và chân thành. Phương Nam vẫn hơi quay đầu qua, nhìn Lăng Lệ, đôi môi mỉm cười, ý vị sâu xa, mãi cho đến khi Lăng Lệ nói xong, cô ấy vẫn giữ nguyên dáng vẻ đó, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, dịu dàng cuốn hút, sau đó, khuôn mặt của Phương Nam nhích lại gần Lăng Lệ, áp môi cô vào môi anh, Giản Minh nhắm mắt lại, bên tai lớn vớn câu nói của Lăng Lệ đã từng nói bên bờ hồ đêm hôm qua, “Tình huống khác nhau mà, Jung Won và Da Rim chỉ mới bắt đầu yêu nhau, họ là người yêu của nhau, không phải là người thân, cho nên có sự khác biệt. Chúng ta không thể yêu cầu hai người chỉ vừa mới yêu nhau, gánh chịu nỗi đau của người thân…”

https://thuviensach.vn

Giản Minh nhắm nghiền mắt lại, ngồi xổm sau đống gạch vụn, không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu rồi, hay là chỉ mới mấy phút? Hay là chỉ mới mấy giây? Đông Đông đã trèo xuống khỏi đống cát, quần áo, giày dép đều dính đầy cát, có điều lại cực kỳ vui vẻ, "Mẹ, con thích chỗ này quá, mẹ xem con nhặt được những gì này? Những viên đá rất đẹp."

"Đúng là đẹp thật, viên này màu hồng nhạt có gân màu xanh, viên này màu trắng…" Không nhìn thấy Phương Nam nữa, thay vào đó là Đường Nhã Nghiên và một người đàn ông đang nói chuyện với Lăng Lệ, Giản Minh phủi sạch cát bụi trên người Đông Đông, "Chúng ta đi ăn Pizza thôi."

Lần này Đông Đông lại không chịu đi, "Không phải mẹ cần tìm chú nào đó sao? Bây giờ mình đi đi."

"Chú ấy, hôm nay không có ở đây, đi công tác mất rồi." Giản Minh cúi người xuống, kéo Đông Đông, "Con thích cát, mẹ sẽ đưa con ra công viên chơi."

Đông Đông không muốn lắm, "Cát ngoài công viên không có đá…"

"Thế mẹ sẽ mua đá cuội Vũ Hoa cho con…"

Trong khoảng thời gian ngắn nhất, Giản Minh nhét mình và Đông Đông lên một chiếc taxi. Bây giờ là buổi trưa, ra đường đúng vào giờ cao điểm, trên đường hơi kẹt xe, phía trước chiếc xe Giản Minh đang ngồi đây là một chiếc xe buýt, chiếc xe buýt mà Giản Minh quen thuộc. Gần như là bỗng nhiên giác ngộ rằng, từ nay về sau, cô sẽ không cần phải đi trên chiếc xe buýt này nữa, cô sẽ đổi một công việc mới, cũng sẽ đổi nơi ở mới, sau khi ly hôn, những tháng ngày ở ẩn nơi đây để làm lành vết thương đã kết thúc như thế này đây. Đêm hôm qua, khi dứt khoát chuyển khỏi nói này, khi Đông Đông làm rớt di động vào toilet, khi đổi công việc và số điện thoại, Giản Minh vốn không hề ý thức được điều này, không ý thức được, là bởi vì Lăng Lệ, mà hôm nay, ý thức được một cách xót ra, cũng là vì anh, Lăng

https://thuviensach.vn

Lệ. Cuối cùng cũng hiểu ra rằng, tất cả mọi thứ, không phải không có nguyên nhân. Bản thân đã từng rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, không nơi nương tựa, trên chiếc xe buýt chạy chậm rì này, hai năm vừa rồi trôi qua như thế nào ấy nhỉ?

Đêm hôm ấy, sau khi chăm sóc xong cho Đông Đông, cô ôn lại bài vở của mình. Trước khi ngủ, cô đổ đầy nước sôi vào túi chườm nóng không mới cũng không cũ mà Lăng Lệ tặng cho cô, làm cho đàn ếch xanh bám trên túi chườm nóng căng đầy sức sống và rất đẹp mắt, sau đó ôm lấy túi chườm nóng chui vào chăn, có thể đánh một giấc thật ngon được rồi. Có gì đâu, chỉ là một tình yêu vừa mất đi, họ đều đang sống trong thế giới của riêng mình, thậm chí những lúc chán ghét với tất cả mọi thứ, nghĩ đến người kia đang sống ở một nơi nào đó trên thế giới, sống bình yên như thế, sẽ chấp nhận chịu đựng mọi thứ, sẽ không dễ dàng bị suy sụp tinh thần, sẽ dễ dàng vứt bỏ sự ủ rũ, vui vẻ tìm hiểu về bệnh tật, sống chung với nó.

Anh Lệ ơi, em là Giản Minh, từ nay về sau, em sẽ chẳng sợ hãi điều gì nữa, bão tố chông gai đều có thể chống cự lại được.

Nửa đêm, gió lặng, tuyết rơi. Tuyết rơi không nhiều, lặng lẽ, từng đợt, từng đợt.

Bật bài hát “Eyes on me” trên xe hơi lên, đây là bài hát cô thích mà cô đã từng nhắc đến tối hôm qua. Còn cả đĩa DVD phim Cầu vồng đôi, Giản Minh nói bản trên mạng không được đẹp lắm, ngày nào đó phải đi mua đĩa DVD về xem lại một lần. Đêm qua Lăng Lệ thức đêm lên mạng tìm thử, sáng nay đi mua đĩa DVD, định tối nay sẽ cùng xem với Giản Minh. Thậm chí, anh đã suy nghĩ, tính toán xem nên đưa hai mẹ con Giản Minh đi đâu chơi, đi đâu ăn cơm, nhưng cả ngày hôm nay, anh không tìm thấy Giản Minh, cô ấy đã biến mất.

Lăng Lệ tìm người không ra, sau khi toàn thân mệt mỏi rã rời, lái xe đến nơi này, nhìn hồ nước sâu thẳm trong màn đêm, những địa điểm sáng

https://thuviensach.vn

đèn, mặt nước sóng sánh loang loáng lan xa, sương mù giăng đầy, hương vị của bông tuyết lẩn quất trong không khí, tinh khiết, trong lành, hình như mọi thứ đều không thay đổi, nhưng hình như tất cả đều thay đổi hết, trong vòng chưa đến ba mươi tiếng đồng hồ, cảnh vật vẫn thế nhưng con người đã thay đổi, Lăng Lệ không thể nào không cảm thấy buồn bã với việc biến mất này của cô, vô duyên vô cớ chia ly mới dễ làm tổn thương lòng người nhất, trong lòng anh vừa sợ hãi vừa lo lắng, thế giới này hết sức hoang đường và bí hiểm, làm anh khó có thể nói thành lời.

Còn nhớ câu nói trong phim Cầu vồng đôi, “Cá vàng là loài động vật vui vẻ nhất, bởi vì trí nhớ của nó chỉ kéo dài trong vòng ba giây.” Bây giờ Lăng Lệ ước gì mình được làm cá vàng, như vậy anh không phải nhớ lại từng hình ảnh từng hình ảnh của tối hôm qua, rốt cuộc là anh đã làm sai chỗ nào? Ép Giản Minh đến nước này, dùng cách thức này để biến mất? Cô có ý định biến mất trước khi mời anh ăn cơm sao? Buổi sáng khi gọi điện cho anh đã xin nghỉ việc rồi, sự việc sau đó là lừa anh chơi cho vui thôi sao? Không, chắc là không phải, nếu không sáng nay dẫn Đông Đông đến khoa Nội tiết tìm mình làm gì? Hay là, cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Lăng Lệ đoán rằng không biết La Thế Triết có nhúng tay vào gây rối gì trong việc này không, nhưng La Thế Triết và cả gia đình Tô Mạn rõ ràng đã đáp máy bay đi Washington sáng sớm nay rồi. Cho nên, Giản Minh, Giản Minh, Giản Minh rốt cuộc là em bị làm sao vậy? Lăng Lệ suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được.

Muộn quá rồi, Lăng lệ quay về trong xe, về nhà trước đã. Chiếc xe này là mượn của anh trai đấy chứ. Tối hôm qua, việc đầu tiên sau khi về nhà, Lăng Lệ chạy xuống dưới hầm tìm chiếc Đại Chúng của anh, đưa trẻ con ra ngoài chơi, có xe hơi sẽ tiện hơn chứ nhỉ? Nhưng mà chiếc xe này lâu rồi không lái, Lăng Lệ khởi động mãi mà vẫn không được, hơn nữa còn tìm được trong ngăn kéo chiếc bông tai của Phương Nam, còn có cả thuốc ngừa thai và bao cao su, trong lòng có chút…, không thể không nói, cách thức tự bảo vệ mình của vợ cũ thực hiện rất tốt, chuẩn bị rất đầy đủ.

https://thuviensach.vn

Nửa đêm gọi điện thoại làm phiền Trọng Hằng, bảo cháu trai sáng mai lái xe đến cho anh lái tạm. Nói đúng ra, chỉ vì ngày hôm nay, Lăng Lệ đã thật sự bận rộn suốt cả đêm. Lên nhà mở phim ra coi, lật tủ lật bàn tìm kiếm mấy quyển sách hướng dẫn gấp giấy ngày xưa của mình mang đi tặng cho Đông Đông. Lên mạng tìm hiểu đưa trẻ con đi chơi những nơi nào thì thích hợp, tiệm ăn nào trẻ con hay thích ăn.

Giống như cảnh chiến tranh loạn lạc vậy. Sáng sớm ra, tên nhóc đáng ghét Trọng Hằng kia không chịu phối hợp, bảo nó bảy giờ xuất phát mà nó ngủ nướng đến tận bảy giờ bốn mươi lăm, cũng may lấy công chuộc tội, lái một chiếc xe trông rất oách qua đây, chắc chắn Đông Đông sẽ thích. Lăng Lệ hình như tham lam quá, muốn nhanh chóng sửa xong xe của mình, anh sợ là bởi vì chẳng phải Giản Minh không thích phô trương sao? Trong ga-ra xe của anh trai không có chiếc nào là không phô trương, anh cố sống cố chết đưa chiếc Đại Chúng đến nhà máy xe ô tô sửa chữa, bảo người ta đổi hết ghế ngồi trên xe luôn, sau đó mới bay đến bệnh viện. Trên đường, vừa khéo đi ngang qua một cửa hàng bán băng đĩa, Lăng Lệ nhào vào mua đĩa rồi lại lao ra đi tiếp…

Vì bận quá nên đến trễ, muốn nói trước với Giản Minh một tiếng, nhưng ai mà ngờ được số điện thoại của cô lại không có thực? Lăng Lệ hết hồn, quay về khoa Nội tiết tìm người, người ở trong văn phòng nói với anh, người ấy đã xuất viện từ tối hôm qua, nhưng mà sáng nay có dắt con đến đây, nhắn tin lại cho Phó Chủ nhiệm, nếu như không có ở khoa Nhi thì sẽ ở Nha Khoa. Lăng Lệ cảm động biết bao? Hào hứng chạy ra khỏi phòng khám, ở khoa Nhi và Nha Khoa chỉ thấy tên Đông Đông trong danh sách khám, chẳng thấy người đâu. Buổi trưa Lăng Lệ chẳng kịp ăn cơm, tìm khắp bệnh viện, nhưng không tìm ra Giản Minh và Đông Đông. Đến tiệm bánh ngọt, Giản Minh đã xin nghỉ việc, đến chỗ ở tìm cô, Giản Minh đã chuyển nhà. Mỗi lần đến một địa điểm nào đó, Lăng Lệ đều cảm thấy nặng nề, kinh sợ và thất vọng đến mức khó thể nào chịu đựng nổi, chắc không đến nỗi nào chứ nhỉ, chỉ vì anh đến trễ một chút, cô đã chơi trò mất tích

https://thuviensach.vn

sao? Điều càng làm cho Lăng Lệ day dứt hơn nữa, không biết có phải vì anh đến trễ, nên họ mới mất tích? Hay là vốn dĩ đã lên kế hoạch mất tích, không liên quan gì đến việc đến muộn của anh? Giản Minh, em đang lừa anh phải không?

Lăng Lệ có một dàn đồng nghiệp rất tốt bụng, khi anh lo lắng đến mức chẳng biết làm thế nào, định báo cảnh sát, Đường Nhã Nghiên khuyên anh trước hết đừng lo lắng, suy nghĩ kĩ lại xem vướng mắc ở chỗ nào. Mễ Lợi căn cứ vào thời gian đi nhận thuốc của Đông Đông lục lại băng video ghi hình, dự đoán thời gian họ rời khỏi bệnh viện. Hai ngày sau khi Giản Minh mất tích, mọi người tổng hợp manh mối, có băng video làm chứng, khoảng mười một giờ ngày đó, Giản Minh dắt Đông Đông đi ra khỏi cửa sau của phòng khám, như thế có thể đi về hướng của khu nội trú, có điều, chẳng bao lâu sau, hai mẹ con lại quay lại phòng khám, đi ra ngoài qua hành lang của phòng khám ưu tiên.

Đường Nhã Nghiên kết luận, “Không có ai hại họ cả, ông Lăng, ông mà báo cảnh sát, người ta cười cho đấy.”

Lăng Lệ cố chấp, “Tôi báo cảnh sát, thì biết ngay họ đang ở đâu.”

Mễ Lợi nói, “Nhưng nếu như Phó Chủ nhiệm báo cảnh sát, mọi người chẳng có việc gì cả, cảnh sát tìm đến tận cửa, bà con lối xóm mà biết được thì không hay lắm.”

Vượng Mẫn tiếp lời, “Theo em thấy thì có thể đang ở nhà chăm sóc con trai, Phó Chủ nhiệm tìm xem địa chỉ của con trai ở đâu, là có thể tìm ra cô ấy được rồi.”

Đúng rồi, tìm nơi ở của La Thế Triết chắc không khó lắm. Lăng Lệ mở danh bạ trong điện thoại ra, xem ai có thể giúp được anh.

Đường Nhã Nghiên lẩm bẩm, “Lạ quá, Giản Minh đáng lẽ sẽ gặp được ông chứ nhỉ, ngày hôm trước khi tôi dặn ông lại cạnh phòng khám, không

https://thuviensach.vn

phải khoảng mười một giờ sao? Lúc đó Phương Nam còn ở đó. Không phải ông còn nói Phương Nam đưa thiệp mời đám cưới đến đó sao?"

Một lời nói làm cho người ta thoát khỏi cơn mê, mọi người đều nói, "Trời ơi, đừng nói nhìn thấy Phương Nam nên nổi cơn tức giận rồi nha."

Lăng Lệ sốt ruột, "Việc đó có gì đáng giận đâu cơ chứ? Giản Minh không phải loại người ích kỉ, nhỏ nhen, hơn nữa vốn dĩ không biết Phương Nam…" Nói một thôi một hồi, Lăng Lệ nhớ đến đầu đuôi câu chuyện hôm trước, không còn tự tin, có thể có hiểu lầm gì đó rồi chăng?

Ngày hôm trước, từ bãi đậu xe đi ra, Lăng Lệ không về khoa Nội tiết mà qua phòng khám trước, Phương Nam từ phía sau chạy lên gọi anh, "Anh Lệ."

Lăng Lệ cảm thấy rất ngạc nhiên, "Sao em lại đến đây?"

Phương Nam nửa đùa nửa thật, "Thì đến thăm anh."

Lăng Lệ quan sát cô vợ cũ của mình, "Nhìn em được đấy chứ, trông rất quý phái."

Phương Nam đáp lời, "Anh cũng không tệ mà, khuôn mặt tươi rói, hớn hở thế kia."

Lăng Lệ cũng nửa đùa nửa thật theo, "Ờ, chúng ta đều gặp được nhau rồi, đúng không?" Anh chỉ về hướng phòng khám, "Anh có việc thật." Ý của anh là, có việc thì nói, không có việc thì bãi triều.

Phương Nam chậm rãi đi theo Lăng Lệ về hướng phòng khám, trêu anh, "Có việc gì đáng để anh lôi chiếc Porsche trong ga-ra xe của anh trai anh ra lái vậy?"

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ đáp, “Bọn trẻ con thích ấy mà.” Lăng Lệ cứ nghĩ lời nói của mình đã quá rõ ràng rồi, nhưng tư duy của phụ nữ, từ trước đến nay anh không cách nào lý giải nổi.

Giọng điệu của Phương Nam vẫn luôn hào hứng như thế, “Ái chà chà, y tá thực tập mười tám tuổi sao? Anh Lệ, anh càng chiến đấu càng anh dũng đó nha!”

Lăng Lệ âm thầm liếc xéo qua Phương Nam, không dài dòng nữa, “Thật đó, tìm anh có việc gì?”

Phương Nam lôi ra một thiệp mời màu đỏ, “Tiệc cưới ngày hai tám tháng chạp, mời anh.”

Lăng Lệ sửng sốt, mời anh đi dự đám cưới? Thực ra không cần thiết thì phải? “Em chắc chắn mời anh đến dự?”

Phương Nam có thói quen hay nghiêng đầu qua, mỉm cười tự nhiên, “Chắc chắn, khoảng thời gian gần Tết, vé tàu vé máy bay đều căng thẳng, hơn nữa em cũng không muốn người nhà đến đây, cứ coi anh như người nhà của cô dâu là được.”

Lăng Lệ thấy nực cười quá, chức năng của chồng cũ cũng nhiều ghê, có thể xem như người nhà của cô dâu, anh nhận lấy thiệp cưới, “Anh chắc chắn sẽ đến.” Khi đã là người nhà của cô dâu, Lăng Lệ cũng như người nhà nhẹ nhàng khuyên bảo cô dâu, “Sống cho đàng hoàng với Tiền Á Quân, đừng có sống theo ý thích của mình, anh biết tính tình của em, việc gì cũng cầu toàn, nhưng trên thế giới này, từ xưa đến nay hiếm có cái gì vẹn toàn, hiếu thắng quá thì mệt người khác, cũng mệt cả bản thân mình.”

Phương Nam không nói gì, chỉ nhìn Lăng Lệ, đó là dáng vẻ mà anh đã quen thuộc, còn nhớ lần đầu tiên cô mời anh ăn cơm, Lăng Lệ vốn định từ chối, cô ấy nhìn anh như thế này đây, hơi nghiêng đầu, nụ cười có vẻ như thỉnh cầu, cũng có chút mê hoặc, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, thế nên Lăng

https://thuviensach.vn

Lệ không cách nào nói từ "không" được nữa. Đang ngơ ngác thì đôi môi của Phương Nam dán vào môi anh không hề báo trước, trong lòng Lăng Lệ hơi run rẩy, nhưng rồi cảm thấy kinh hãi, vội vàng đẩy cô ấy ra, "Này, còn đùa nữa hả? Em sắp phải lấy chồng rồi đó."

"Ông chú hẹn hò với y tá mười tám tuổi mà còn đeo nhẫn cưới." Phương Nam tự nhiên cảm thấy xúc động, "Anh Lệ, anh chân thành thật đó."

À, nhẫn cưới, Lăng Lệ giải thích, "Là thế này, vốn định qua ngày mồng hai Tết, sau kỉ niệm ngày cưới của chúng ta mới tháo ra, có điều…" Anh khẽ thở dài, giống như Giản Minh nói vậy, chồng của người khác, không được nhớ nhung, Lăng Lệ nói, "Bà xã của người khác, anh không thể nhớ nhung được nữa." Tháo chiếc nhẫn bạch kim trắng trẻo ấy ra, thả vào trong thiệp cưới của Phương Nam. Lăng Lệ giơ bàn tay đã tháo nhẫn cưới ra bắt lấy tay cô ấy, "Chúc em hạnh phúc, Phương Nam." Trên ngón tay anh, vết nhẫn cưới vẫn còn mờ mờ, cho dù xét về mặt sinh lý hay là vật lý, miễn sao sự vật không ngừng trao đổi chất và quang hợp, đây không phải là một dấu vết khó phai mờ.

Phương Nam cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, giơ bàn tay đeo chiếc nhẫn kim cương được cắt hình vuông lên bắt tay Lăng Lệ, "Cảm ơn, tiệc rượu sẽ đúng giờ tiến hành, nhớ đến sớm một chút."

"Nhất định là như thế."

Phương Nam mới bước đi mấy bước đã quay đầu lại, "Nhờ mang cô người yêu nhỏ bé đến luôn nhé!"

Lăng Lệ mỉm cười, khuôn mặt rạng ngời như có ánh nắng mặt trời chiếu vào, trả lời, "Được." Thật sự cảm thấy quá tốt, Phương Nam đi thêm bước nữa, anh có Giản Minh, đạt được điều mình mong muốn, đây chính là sự viên mãn.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phương Nam vừa đi, Đường Nhã Nghiên và biên đạo bên đài truyền hình đi từ một hướng khác đến, “Vừa rồi là ai đấy? Phương Nam à? Đến làm gì thế? Muốn gương vỡ lại lành à?”

Lăng Lệ dí thiệp cưới trong tay vào sát mũi Đường Nhã Nghiên, “Trời, ngày lành tháng tốt như thế này, cô ấy sắp kết hôn rồi, chị nói chút gì dễ nghe chút được không hả…”

Chỉ một thời gian ngắn như thế thôi, chỉ một chút chuyện như thế thôi, không lẽ bị Giản Minh nhìn thấy rồi sao? Có cần phải trùng hợp như thế không? Nhưng nếu như nhìn thấy thật, Lăng Lệ cảm thấy đây là một sự hiểu lầm rất dễ giải thích, chỉ cần tìm thấy Giản Minh là được.

Tìm địa chỉ nơi ở của La Thế Triết, việc hỏi han vốn dĩ không khó khăn là mấy, nhưng mà bị nhầm lẫn về phương hướng. Cứ nghĩ La Thế Triết là giám đốc ngân hàng thành phố, chắc là sẽ ở khu chung cư dành cho nhân viên ngân hàng thành phố, không tìm thấy, cứ nghĩ rằng hay anh ta mua nhà ở những khu dân cư nhỏ ở khu vực lân cận của thành phố? Tìm rất lâu rất lâu mà vẫn không tìm thấy. Sau đó Lăng Lệ mới nhớ ra, Giản Minh đã từng nói, trước đây La Thế Triết làm việc trong một cơ quan ngân hàng của tỉnh, chắc chắn anh ta phải mua nhà của ngân hàng tỉnh, lúc này đây mới tìm ra địa chỉ của La Thế Triết.

Ngày tìm được địa chỉ, là buổi sáng ngày hai mươi tám tháng chạp, Lăng Lệ đến nhà của La Thế Triết, nhấn nút nói chuyện với căn hộ số 602, không có ai trả lời. Đợi đến khi có người ở trên đó đi vào, Lăng Lệ mới

https://thuviensach.vn

theo vào luôn. Nhấn chuông cửa, mãi mà vẫn không có người ra mở cửa. Lăng Lệ đợi một thời gian rất lâu, thực sự không thể nào nhẫn nại hơn nữa, đành phải gõ cửa nhà hàng xóm hỏi han tình tình bên nhà La Thế Triết, lúc này mới biết, Giản Minh đưa con trai về nhà mẹ ruột ăn Tết, chắc đến ngày con trai nhập học mới quay về. Lăng Lệ thật sự… Buổi trưa, anh một mình tham gia lễ cưới của Phương Nam.

Lăng Lệ uống quá nhiều, không phải uống ở lễ cưới. Buổi tối ăn cháo mồng tám tháng chạp[1] với anh trai và chị dâu xong, cuốn gói về nhà mình, bếp núc nguội lạnh, muốn có thêm một sinh vật biết thở cũng không kiếm đâu ra, hôm nay vợ cũ kết hôn, Giản Minh mất tích, khó có thể chịu đựng nổi, Lăng Lệ mở tủ lấy ra một chai Label, đơn độc chuốc rượu một mình. Thực ra chính là giải tỏa tâm lý, đây là một cách giải tỏa tâm lý rất không sáng suốt, làm tổn hại đến bản thân mình, nói chung chẳng giải quyết được việc gì, rượu thì chảy xuống bụng, vướng mắc thì lại nằm trong tim, ở giữa như có một tấm ngăn cách, cho dù uống bao nhiêu rượu cũng không thể nào lấp đầy khoảng trống trong trái tim được. Sau đó đi tắm nước ấm một chút cho tỉnh táo, Lăng Lệ cảm thấy không thể nào cứ từ bỏ như thế này được, biết đâu anh lại tìm được địa chỉ cha mẹ ruột của Giản Minh thì sao?

[1] Cháo mồng 8 tháng Chạp: Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.

Có một người có lẽ sẽ giúp được anh, chính là em gái của La Thế Triết, tên gì nhỉ? Không nhớ nữa, nhưng anh nhớ làm ở đài truyền hình. Đài truyền hình sao, trong lòng của Lăng Lệ lại cảm thấy có chút hối hận, hình như anh tìm nhầm địa chỉ thì phải? Đáng lẽ trước tiên phải tìm em gái của anh chàng họ La kia, thời gian này, bệnh viện hợp tác với đài truyền hình dựng chương trình suốt, tìm cô La xem ra dễ hơn tìm La tiên sinh chứ. Có điều, để tập trung tinh thần và sức lực tìm Giản Minh, Lăng Lệ đã

https://thuviensach.vn

không can thiệp gì vào công việc quay phim, chương trình đó chắc cũng đã quay đến phần cuối rồi chứ nhỉ? Lần này Lăng Lệ lại bất chấp bắt đầu bằng hai chữ La Thế. Lần này quá tốt, số điện thoại di động của La Thế Hoa có ngay trong tay Lăng Lệ, địa chỉ nơi ở tạm thời chưa có, gần đây La Thế Hoa chuyển nhà, hơn nữa vào đúng dịp Tết, người ta xin nghỉ phép về miền Nam thăm gia đình, phải đợi qua Tết mới quay trở về.

Mặc dù không được lý tưởng cho lắm, nhưng Lăng Lệ đã sung sướng muốn phát điên lên, nhưng rất nhanh sau đó, anh vui quá hóa buồn, ở đầu bên kia điện thoại của Thế Hoa rất ồn, rõ ràng đang ở một nơi nào đó có thể dang rộng tâm hồn, muốn đốt bao nhiêu pháo thì đốt, tiếng cười huyên náo của trẻ con và tiếng pháo đì đà đì đùng lọt vào thiết bị truyền tiếng, đập vào tai Lăng Lệ như nước thủy triều, làm cho giọng nói của cô La gần như trở thành âm thanh phụ họa thêm mà thôi.

Trước tiên, cô La nghe sai họ tên của Lăng Lệ, Lăng nghe thành Lâm, “Anh Lâm, anh cần tìm Giản Minh phải không?”

Lăng Lệ lại chẳng thèm để ý mình mang họ gì nữa, chỉ cần đạt được mục đích, “Đúng vậy, thời gian sắp Tết này, không liên lạc được với cô ấy.”

Cô La liền nói, “Tại sao gần Tết lại không liên lạc được với chị ấy? Anh là đồng nghiệp trước đây của chị ấy sao?”

Lăng Lệ trả lời, “Không, tôi là bạn của cô ấy, cũng là bác sĩ của cô ấy luôn.”

Cô La có chút căng thẳng, “Sức khỏe của chị dâu tôi có vấn đề sao?”

“Không phải, không phải, cô ấy bình thường.” Lăng Lệ cảm thấy không bình thường ở chỗ, “Cô La, Giản Minh đã không còn là chị dâu của cô nữa.” Yêu cầu lại lần nữa, “Có thể cho tôi xin địa chỉ nhà của cha mẹ ruột Giản Minh và số điện thoại của Giản Minh không?”

https://thuviensach.vn

Ý thức cảnh giác của cô La đúng là vô địch, “Anh là bạn của Giản Minh, thì đáng nhẽ anh phải biết cách liên lạc với chị ấy chứ, tại sao lại tìm tôi xin số điện thoại của chị ấy? Hơn nữa, tôi không thể chỉ dựa vào một câu nói của anh là tin anh ngay được. Đợi tôi hỏi cho rõ ràng đã rồi trả lời anh sau, tạm biệt.” Nói xong tắt máy ngay lập tức.

Lăng Lệ nắm lấy điện thoại, không cam tâm chết như thế này, những người trong gia định họ La đều có tính khí như vậy sao? Gọi lại một lần nữa, cô La không hề bắt máy, nhấn nút tắt. Lăng Lệ chán nản muốn chết.

Mới đó mà đã đến ba mươi Tết, Lăng Lệ không đi du lịch với nhà anh trai đến đảo Bali, điều này có nghĩa là, hiếm khi anh được độc thân, không dám hứa sang năm lại có thể tiếp tục cống hiến, đêm giao thừa năm nay, anh trực ban.

Phòng bệnh của khoa Nội tiết vào dịp Tết là thời gian yên tĩnh nhất trong một năm. Lăng Lệ chỉ nhận được một thông báo cần hội chẩn gấp, xong việc lại cảm thấy ngán ngẩm, cất bước quay về khu nội trú, đi ngang qua tầng lầu của khoa Thận, nhớ lại ở trên cầu thang này đã nhặt được cô gái kia, cô ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt ngân ngấn nước, mịt mờ mông lung… Đưa con trai về quê ăn Tết, hy vọng cha mẹ cô không cằn nhằn cô. Lê bước về địa bàn chỉ rộng vài mét vuông đó, y tá trực ban đang lên mạng bằng điện thoại xem cái gì đó, cười ha hả, thực ra bác sĩ cũng có thể về văn phòng tìm một tiết mục chúc Tết nào đó hỉ hả cười theo cho vui, đáng tiếc thay, anh thật sự không có tâm trạng đó. Lăng Lệ đi tới đi lui trong hành lang, đi hết đợt này đến đợt khác, đi qua, rồi lại đi về, thả tâm tư theo từng bước chân, nhớ lại đã từng đi qua vị trí giường 106 như thế nào, đi qua phòng bệnh có giường 36 như thế nào; nhớ lại làm thế nào để ở trong hành lang toàn mùi hôi bốc lên tận đỉnh đầu như thế, làm thế nào để nhìn về phía hành lang đằng kia, cô gái trầm tĩnh đến nỗi làm cho anh phải ghen tị. Anh nhớ lại cô đã nhờ anh kiểm tra đôi chân bị phù nề như thế nào, sau khi quấn ống quần lên, lộ ra đôi chân thon dài, da dẻ mịn màng không tì vết, khoảnh

https://thuviensach.vn

khắc đầu ngón tay chạm vào da cô, toàn bộ mạch của anh bắt đầu nhảy nhót…

Mồng bảy Tết, vì trễ chuyến bay nên anh Lăng Khang không về kịp, nhờ em trai thay mặt tham gia tang lễ của một người, Tô tiên sinh. Cha của Tô Mạn qua đời thật rồi, qua đời ở một đất nước xa xôi. Lăng Lệ ăn mặc chỉnh tề đi đến chỗ tang lễ, trên đường đi lại nhớ đến Giản Minh, nếu như vợ chồng La Thế Triết quay về, Giản Minh sẽ chuyển đi đâu? Lo sợ rằng sẽ khó có thể tìm ra hành tung của cô ấy.

Trong buổi tang lễ, nhìn thấy Lăng Lệ, cả gia đình Tô Mạn vô cùng ngạc nhiên, ngay lập tức thể hiện lòng cảm kích, cảm ơn bác sĩ đã đến chia buồn. Lăng Lệ vội vàng nói tên anh trai mình ra, Tô Mạn càng cảm động hơn nữa, “Lúc ở bệnh viện anh không nhắc đến, lúc cha em ở bên Mỹ có nhắc đến anh, khen anh là một bác sỹ giỏi…” Nói đến đó, nước mắt lại rưng rưng.

Lăng Lệ an ủi mấy câu, dời ánh mắt qua La Thế Triết, gật đầu mỉm cười. Tìm được cơ hội, Lăng Lệ nói với La Thế Triết, “Giám đốc La, nói chuyện với anh mấy câu được không?” Dẫn La Thế Triết ra ngoài vườn, Lăng Lệ hỏi thẳng, “Không biết Giản Minh đưa Đông Đông về quê ăn Tết đã quay lại chưa?”

La Thế Triết ôn tồn, “Chủ nhiệm Lăng, ý anh là…”

“Tôi có chút việc muốn trao đổi với Giản Minh, có điều cô ấy thay số điện thoại, không biết anh có thể cho tôi xin cách liên lạc với cô ấy được không?” Bề ngoài Lăng Lệ có vẻ như cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên, đều là người lớn với nhau, ý tứ trong lời nói của anh, để đoán ra chắc không khó.

Có khó đoán ra hay không, tùy thuộc vào việc muốn tác thành hay không muốn tác thành rồi, giọng nói của La Thế Triết nhàn nhạt, “Cách

https://thuviensach.vn

thức liên hệ của Giản Minh, tôi không biết.”

Làm sao có thể không biết được chứ? Vì con, cho dù Giản Minh sống tách biệt với toàn thế giới, cũng không thể nào không liên lạc với La Thế Triết, tên tiểu tử này rất nham hiểm, Lăng Lệ lặng lẽ đứng nhìn La Thế Triết, anh mắt không chịu rút lui, không hề tỏ ra yếu thế. Một lúc sau, Lăng Lệ khẽ nói, “Tiên sinh, anh đã ly hôn với cô ấy rồi.”

Khóe môi La Thế Triết nở một nụ cười, một nụ cười mà làm người ta nhìn thấy chỉ muốn cho một nắm đấm, anh ta nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, nắm chắc phần thắng trong tay, “Ồ, điều này tôi biết chứ.”

Lăng Lệ không thèm nhìn anh ta nữa, nếu như con đường của La Thế Triết không thông suốt, hay anh đi tìm Tô Mạn? Tâm tư của Lăng Lệ đều lọt vào tầm mắt của La Thế Triết, anh ta nhích lại gần anh, nói bên tai, “Anh đúng là chẳng hiểu phụ nữ, nếu như anh chỉ là chủ nhiệm Lăng, Tô Mạn có thể sẽ đưa cho anh, nhưng nếu như anh là em trai của chủ tịch tập đoàn Lăng Văn, đó lại là một chuyện khác, bởi vì Tô Mạn không muốn giúp Giản Minh.” Một cánh tay được chăm sóc rất tốt, trên tay còn đeo một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản của La Thế Triết vỗ vỗ vào lưng anh, “Xin lỗi, tiếp đón không được chu đáo, tôi phải đi tiếp đón khách khứa đây, anh cứ tự nhiên.”

Lăng Lệ cười cười, “Cảm ơn, tôi biết tự lo cho mình, anh cứ đi đi.” Anh không hề tức giận, cũng không thấy rầu rĩ, có nhiều lúc đối mặt với tà ý trong sâu thẳm của lòng người, tức giận và rầu rĩ, rõ ràng là quá không công bằng với bản thân mình. Lại liên lạc với mấy người bạn ở đài truyền hình, tìm La Thế Hoa, Lăng Lệ muốn gặp mặt nói chuyện, giờ này chắc cũng đã quay trở lại đây rồi chứ nhỉ? Cô ấy đã quay trở lại, mồng năm Tết đã quay trở lại rồi, nhưng lại đi mất rồi, ra nước ngoài bồi dưỡng nghiệp vụ hơn một tháng mới về…

https://thuviensach.vn

Trước nay không hề biết rằng, chiếc xe buýt hay lắc lư, chạy chầm chậm này, có thể trở nên lạnh lẽo và cô đơn như vậy, cô gái có đôi mắt lặng lẽ, thuần khiết đó, sẽ không xuất hiện nữa ư? Những cơn gió ngoài cửa sổ càng ngày càng ấm áp hơn, mùa xuân đã về, Lăng Lệ đi trên chuyến xe buýt này nhưng không còn gặp được cô. Ngồi trên chiếc ghế dài đã từng ngồi ăn cơm với Giản Minh trong khuôn viên nhỏ, Lăng Lệ ngước nhìn những mầm xanh vừa nhú trên cành cây, hít thở không khí có trộn lẫn mùi bùn đất, cỏ cây, có nhiều lúc lại thở dài thườn thượt, cứ nghĩ rằng có thể cùng đón mùa xuân với cô, ai nào ngờ lại để lạc mất cô như thế này?

"Ông Lăng, vẫn chưa hết cảm à?", Đường Nhã Nghiên luôn bận rộn, lải nhải, "Đừng có biến tôi thành siêu nhân nữa được không hả?"

"Sẽ khỏi nhanh thôi mà." Lăng Lệ vẫn luôn điềm đạm, không vội vàng cũng chẳng sốt ruột, cầm cốc trà có hoa văn màu xanh cũ kĩ, uống ngụm thuốc cảm cúm.

Một mảnh giấy để lên bàn làm việc, Đường Nhã Nghiên yêu cầu, "Đợt Tết, đài truyền hình và chúng ta hợp tác quay chương trình đó được đánh giá rất tốt, cho nên họ muốn có một cuộc hẹn để phỏng vấn thêm, tìm hiểu về suy chức năng tuyến giáp, địa chỉ ngoại cảnh ở đây, vào giờ ăn tối, chà, ông Lăng, hy sinh một chút nhé."

Lăng Lệ ngồi tựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt tĩnh dưỡng, miệng nói thì thầm, "Nghe thấy rồi, để đó đi." Anh kháng nghị nho nhỏ, "Những công việc cần phải xuất đầu lộ diện, trước giờ không phải chị bao thầu hết sao?".

"Tối nay bà đây cần có thế giới riêng của hai người." Đường Nhã Nghiên thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra về, "Lần nay để cho ông xuất đầu lộ diện. Này, đừng có trách tôi nạt nộ ông nhé, tối nay làm sao trông có vẻ có tinh thần chút đi, đừng có sầm sì cái mặt như cái bánh bao chiều kia được không? Ê, tôi đang nói với ông đó, có nghe thấy không hả?".

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ vẫn chường cái bộ mặt sầm sì như cái bánh bao chiều kia ra, “Nghe thấy rồi.”

Nghe thấy tiếng bước chân Đường Nhã Nghiên đi ra, Lăng Lệ ngồi tựa vào ghế một chút nữa rồi mới ngồi thẳng dậy, thực tế là đợt cảm cúm này của anh càng lúc càng nặng thêm, bộ phận hô hấp trên của anh bị nhiễm lạnh, mỗi khi ho đều cực kỳ khó chịu, điều anh nên làm bây giờ không phải nhận lời phỏng vấn của phóng viên, mà là đi tìm ai đó giúp mình kê đơn truyền thuốc kháng viêm và giải nhiệt. Có điều gặp phóng viên của đài truyền hình, anh phải đi, tiện thể hỏi luôn La Thế Hoa đã về chưa, cô ấy nhất định biết Giản Minh ở đâu. Lấy hết sức lực cầm lấy tờ giấy của Đường Nhã Nghiên để lại, ủa? Phóng viên này, La Thế Hoa? Ôi trời, cô ấy về rồi à? Lăng Lệ nhảy cẫng lên, sung sướng, bình minh ở ngay trước mắt rồi đây.

Bởi vì Thế Hoa mới từ nước ngoài trở về, hẹn ăn cơm tối, nên Giản Minh đi làm về thật sớm, đứng chờ cô ở cổng đài truyền hình, không hề sốt ruột, ngồi trên bậc tam cấp, gắn tai nghe của máy MP4 vào tai, thời gian gần đây, cô nghe nhạc của La Đại Hựu suốt, Lăng Lệ từng nói, bài hát anh thích nhất là bài hát Tương tiến tửu của La Đại Hựu.

Mỗi lần Giản Minh nghe bài Tương tiến tửu này, trước mắt liền hiện lên hình ảnh Lăng Lệ nói về bài hát này ven hồ đêm ấy, anh nói vì sao anh thích, giải thích về những câu hát và điển cố của bài hát này, cả đêm nhạc năm nào của La Đại Hựu, ngày anh còn trẻ có mua vé đi xem… Thực ra thật sự có chút cổ hủ, nhưng Giản Minh yêu khuôn mặt lúc đó của anh thật, cũng yêu luôn cả tâm hồn anh, bởi vì thích, nên mới chăm chú lắng nghe, nâng niu, đi tìm hiểu, không phải vì việc này không liên quan gì đến thực tế cuộc sống để rồi keo kiệt đến nỗi không muốn phí hoài thời gian và sức lực tìm hiểu, anh thật tốt, không biết bây giờ anh đang làm gì nhỉ? Anh Lệ, mùa xuân đến rồi, muốn được cùng anh đi dạo ven hồ quá…

“Này, sao lại ngồi ngẩn ngơ ra thế chị?”, La Thế Hoa đẩy Giản Minh, “Đứng dậy em ngắm xem nào, hơn một tháng chưa gặp, sao chị đẹp ra

https://thuviensach.vn

nhiều thế này cơ chứ?”.

Giản Minh ôm lấy Thế Hoa, “Em mới đẹp ấy, ôi, bộ quần áo này của em, tuyệt quá.”

“Khen nhau xong rồi phải không? Đi thôi, dẫn chị đi ăn mấy món thật ngon.” Tác phong của Thế Hoa như một vị đại tướng, gọi anh trai quay phim đi cùng với cô ấy, “Anh lái xe đi.”

Thực ra có nhiệm vụ đi phỏng vấn, Giản Minh chần chừ, “Hay để hôm khác rồi gặp nhau cũng được? Em cứ đi làm việc của em đi.”

Đôi mắt to của Thế Hoa chớp chớp, “Ở đâu ra nhiều lần sau như thế, kinh phí của nhà đài, quán Quân Duyệt đó, đừng dễ dàng bỏ qua cơ hội…”.

Quân Duyệt, chưa đến đó bao giờ, Giản Minh không còn chần chừ nữa, dứt khoát lên xe. Nói chuyện với Thế Hoa vui vẻ suốt cả chặng đường, Thế Hoa đưa thêm tin tức đã cũ rích, “Em mới nhớ ra một chuyện, quên mất nói với chị, đợt Tết có một người họ Lâm, tự xưng là bác sĩ của chị, tìm em hỏi cách liên lạc với chị, em hỏi anh ta có việc gì, anh ta cứ ấp a ấp úng, chẳng nói rõ ràng. Chị có quen với người này không?”.

Không ngờ Lăng Lệ không chỉ tìm đến nhà của La Thế Triết, còn tìm đến cả Thế Hoa nữa sao? Giản Minh trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn giữ vẻ ngoài bình thản, “Không quen, có người như vậy ư?”.

“Em biết ngay là điện thoại lừa bịp mà, làm gì có người bác sĩ nào lại gọi liều lĩnh như thế?”, La Thế Hoa tự cho rằng mình đã hiểu rõ đến từng chân tơ kẽ tóc, “Cho nên, em chẳng nói gì với anh ta cả.”

Giản Minh không tiếp lời, nhìn ra ngoài xe, “Ồ, đến rồi sao?”.

“Dạ đến rồi.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh xuống xe, “Oa, nhà hàng Quân Duyệt, lần đầu tiên chị đến đấy.” Nói chuyện với Thế Hoa và anh trai quay phim về thực đơn ở đây, “Ở đây có món gì ngon? Cá bớp được không? Cà chua Mozzarella, à, chị không muốn nghĩ đến mì Ý nữa…”. Bước vào nhà hàng, vẳng đến bên tai cô là bài hát Eyes on me mà cô thích nhất, tâm trạng Giản Minh vô cùng thoải mái, nóng lòng muốn thử xem, “Bố trí rất đẹp, bài hát cũng hay nữa…”. Cô còn chưa nói xong, nhìn lướt thấy bóng dáng một người, Giản Minh chăm chú nhìn kĩ lại lần nữa, cổ họng như có cái gì đó chặn lại, nghèn nghẹn, trong tim như có ai đó lấy búa nện vào, cô như bị tiếng sấm dày vò, như bị sét đánh trúng, như bị động đất làm cho run rẩy, có vẻ hơi khoa trương nhưng như thế vẫn chưa hình dung được trạng thái lúc này của Giản Minh. Lăng Lệ, tại sao lại là Lăng Lệ? Bỏ chạy lúc lâm trận, “Thế Hoa, chị mới nhớ ra là chị còn có việc, đi trước đây, mấy em không phải còn bận phỏng vấn sao? Em cứ làm việc trước đi, lần sau chúng ta gặp nhau vậy.”

Lý do quá khiên cưỡng, La Thế Hoa nghi ngờ, “Sao thế? Việc gì mà gấp gáp thế?”.

“Vừa mới nhớ ra việc Boss giao chưa làm xong.” Giản Minh gượng gạo đáp, xách túi quay đầu bỏ đi, “Chị em mình liên lạc lại sau.”

Thái độ cũng gượng gạo, Thế Hoa càng nghi ngờ hơn, kéo Giản Minh lại, “Thế đợi ăn xong đã rồi về làm tiếp cũng được mà, không đến nỗi gấp gáp như thế chứ?”. Nhìn thấy sắc mặt của Giản Minh trắng bệch, dáng vẻ hoảng loạn, cô hỏi tiếp, “Sao thế ạ? Chị coi sắc mặt của chị kìa, Boss chị dữ dằn lắm sao?”.

Giản Minh ra sức gật đầu, “Dữ, dữ lắm, dữ lắm.” Rồi vội vội vàng vàng bỏ đi, “Không có thời gian ăn cơm đâu, chị cần phải về ngay.”

Ông chủ rất dữ dằn rất dữ dằn sao? Sợ đến mức này ư? Thế Hoa lo lắng, “Em cũng quên mất hỏi chị, rốt cuộc chị đang làm việc cho công ty

https://thuviensach.vn

nào?” Kéo Giản Minh quay lại, “Đừng sợ đừng sợ, nói cho rõ đã, em có thể giúp chị.”

Anh trai quay phim đứng bên cạnh hùa theo, “Đúng rồi, em cứ nói ra, để bọn tôi giúp cho”, rồi giúp Thế Hoa kéo Giản Minh lại.

Một bên muốn đi, một bên giữ lại, Giản Minh vừa giằng co, vừa lo lắng đến nỗi toát cả mồ hôi, nếu còn giằng co như thế này nữa, nhất định sẽ bị Lăng Lệ phát hiện ra, cô trốn tránh anh vất vả như vậy, làm sao có thể biến thành công dã tràng được? Trả lời tùy tiện với Thế Hoa, “Để lần sau rồi giúp, lần này thôi vậy.”

Thấy Giản Minh ấp úng không rõ ràng thế này, hơn nữa thái độ lại thay đổi liên tục, Thế Hoa càng không buông tay, sốt ruột, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”, giọng nói rất lớn.

Giản Minh bằng giá nào cũng phải đi, quyết định không làm hỏng buổi phỏng vấn của Thế Hoa, cúi người ôm trước ngực, “Ồ, không phải, chị bị đau dạ dày, đau quá…”.

Lăng Lệ đang đợi phóng viên, hỏi về tình hình của Giản Minh là nhiệm vụ cấp bách trước mắt, có điều, trong công việc anh vẫn luôn rất nghiêm túc, chưa biết phóng viên sẽ phỏng vấn những nội dung gì, lấy giấy bút ra tóm lược trước những nội dung chủ yếu. Vốn dĩ là như thế, có nên kỳ vọng gì về những phóng viên ngoài ngành hỏi những câu hỏi mang tính kĩ thuật hay không? Anh làm việc chăm chú, trong lòng rất kỳ vọng và rất hy vọng, ngoài ra còn yêu cầu nhân viên phục vụ của nhà hàng tìm và mở bài hát Eyes on me mà Giản Minh thích nhất. Giọng hát trong veo như thủy tinh, cuối cùng cũng đã có thể xoa dịu những dây thần kinh đang đau âm ỉ trong những tháng ngày lo lắng và bất an gần đây của anh. Đang cúi đầu suy nghĩ, hình như Lăng Lệ nghe thấy tiếng nói của Giản Minh, ngước mắt lên, liền nhìn thấy cô gái đó, ôi… thật sự là cô ấy, một em Lâm từ trên trời

https://thuviensach.vn

rơi xuống, trong giai điệu và thời khắc tuyệt đẹp, cuối cùng, cũng đã gặp nhau, eyes on me.

Giản Minh mặc một chiếc đầm nền trắng bông hồng xanh, dài đến đầu gối, chính là màu hoa được kết hợp hài hòa giữa những kiểu màu hoa xanh truyền thống. Trên thân váy chỗ tập trung nhiều hoa nhất được thiết kế thành hình cánh hoa, cô dùng một chiếc thắt lưng màu xanh đậm, làm Giản Minh trông càng yểu điệu, thanh thoát hiếm có hơn ngày thường, cô khoác một chiếc áo khoác màu xanh đậm rất vừa vặn, từ trên xuống dưới không hề có thêm loại phục sức nào nữa, mái tóc đen mượt được cột gọn gàng sau đầu, mấy sợi tóc con rơi xuống trước trán, phóng khoáng tự nhiên, đi giày cao gót, đôi chân trần thon dài xinh xắn, Lăng Lệ khẽ kêu lên trong lòng, quá xinh đẹp! Nhã nhặn và không chói lóa, phối màu xanh được long lanh như vậy, có lẽ chỉ có một mình Giản Minh thôi nhỉ? Anh hân hoan đứng dậy, biết ngay mà tìm được La Thế Hoa thì sẽ tìm thấy cô. Có điều, cô đang giằng co với một người đàn ông và một người phụ nữ, tại sao mặt mũi lại đỏ gay lên thế kia? Lăng Lệ bước về phía trước, nghe thấy tiếng Giản Minh thở hổn hển, “Á, không được, chị đau dạ dày.” Không hề do dự, anh đỡ lấy vai cô từ phía sau, tiện đó kéo cô ra khỏi bàn tay của người phụ nữ lạ mặt, “Giản Minh, sao thế?”.

Ý thức được mình đã rơi vào vòng tay mạnh mẽ quen thuộc, ấm áp, cảm nhận được mùi thuốc sát trùng nhè nhẹ quen thuộc, làm người ta nhớ đến sinh lão bệnh tử, cảm nhận được tiếng nói quen thuộc nhưng có chút khàn khàn sau lưng… Thế là xong! Cả người Giản Minh cứng đờ, chỉ cảm thấy, giá như mình có thể ngất đi hoặc chết giả một chút thì hay biết mấy.

“Em đau dạ dày à?”, Lăng Lệ chỉ lo nhìn Giản Minh, quay người cô lại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ gay của cô trở nên trắng bệch trong tức khắc, lo lắng, “Đau thế nào?”.

Giản Minh nhìn khuôn mặt quen thuộc được ngọn gió xuân thổi đến đây, đầu óc gần như không tỉnh táo, miễn cưỡng sử dụng nốt chút tư duy

https://thuviensach.vn

vẫn được coi như tỉnh táo, lúng búng, “Không, không, không đau nữa.”

“Tại sao lại không đau nữa?”, Lăng Lệ không hiểu, “Em không sao thật chứ?”.

Giản Minh lắc đầu, sợ đến nỗi chỉ biết nói mấy từ kia, “Không, không, không đau nữa.” Cô phải xử lý tình huống này như thế nào đây? Phải tìm ra cái cớ gì đó chứ? Cứ nói là, cứ nói là…

“Cuối cùng cũng đã tìm được em.” Lăng Lệ vẫn dáng vẻ đó, hơi cúi người xuống, đôi mắt đối diện với mắt của Giản Minh, “Cho dù em đã đi đâu, lần này, anh nhất định sẽ không để mất em.” Anh cười, khuôn mặt giãn ra, lộ ra hàm răng trắng đều, hệt như ánh sáng lọt qua các tầng mây, chiếu vào mắt người ta, ghé sát vào Giản Minh, “Gặp được em thật tốt.” Đôi môi anh nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cô.

Một chút nóng bỏng trên đôi môi đó của Lăng Lệ, gần như đã đi xuyên qua da cô kích thích vào dây thần kinh của cô ngay tức khắc, cũng không biết là khổ sở, hay phẫn nộ, hay tủi thân, hoặc lại có thể là hưng phấn và kích động, tóm lại là rối thành một mớ, đầu óc cô mơ màng, đứng yên tựa khúc gỗ, nghĩ rằng, tại sao anh có thể như thế này, giống như chưa xảy ra chuyện gì với vợ cũ vậy? Hình như không phải đến xem mắt? Sao giống như đến chỗ hẹn chỉ sau một đêm vậy?

“Được rồi, không việc gì nữa đâu.” Lăng Lệ như cảm nhận được sự hụt hẫng trong lòng Giản Minh, an ui, như dỗ dành một cô bé, “Có anh ở đây mà.”

Giản Minh cứng lưỡi không nói lên lời, vấn đề gay go nhất bây giờ chính là bởi vì anh đang ở đây, đúng không nào? Không nói ra được…

Lăng Lệ tự động cầm lấy tay Giản Minh, lúc này mới nói chuyện với cô gái đứng bên cạnh, “Xin hỏi, cô là…”. Ngay lập tức tỉnh ngộ, “La Thế Hoa phải không? Chào cô La, tôi là Lăng Lệ, hôm nay nhận lời mời đến

https://thuviensach.vn

đây phỏng vấn. Có điều, tôi đến đây chủ yếu là vì Giản Minh. Cô còn nhớ không? Trước Tết, tôi có gọi điện thoại cho cô, hỏi xin điện thoại của Giản Minh và địa chỉ nhà cha mẹ ruột cô ấy…".

La Thế Hoa liếc nhìn Giản Minh, rồi lại liếc nhìn sang Lăng Lệ, nhìn suốt mấy lần liền, khó hiểu được suy nghĩ của cô qua sắc mặt, chỉ một câu, "Hẹn vào buổi phỏng vấn khi khác." Rồi đưa mắt ra hiệu với anh chàng quay phim, hai người cùng quay lưng bỏ đi.

Giản Minh lo lắng, cầu cứu, "Thế Hoa? Thế Hoa?!". Thế Hoa không trả lời cô, chỉ quay lưng lại với cô, lần này chết thật rồi, Giản Minh trừng mắt nhìn Lăng Lệ, lại bị rơi vào trong tay anh rồi.

"Nào, vào đi, chúng ta cùng ăn cơm." Lăng Lệ nắm tay Giản Minh, kéo cô vào trong nhà hàng.

Giản Minh không chịu, vùng thoát ra khỏi anh, "Em còn có việc rất quan trọng phải làm." Vội vàng trốn chạy ra khỏi nhà hàng, sau lưng cô, Lăng Lệ gọi thế nào cô cũng không dừng chân.

Lăng Lệ đuổi theo ra ngoài Quân Duyệt, chặn người ta lại, "Giản Minh, việc của em quan trọng đến mức nào? Thế anh thì sao? Anh là người vô công rồi nghề sao? Cho nên, khi em muốn mất tích, tại sao không cho anh cơ hội nào đã biến mất?".

Giản Minh quay mặt qua một bên, không thèm nhìn Lăng Lệ, cô cứ ngỡ rằng cô đã có thể luyện đến cảnh giới việc gì cũng không sợ, bão tố chông gai đều có thể chống đỡ lại được, nhưng hóa ra, cô sợ gặp lại anh, việc này tại sao lại khó chống đỡ như vậy? Nghe Lăng Lệ hỏi, "Tại sao?" Giản Minh căng thẳng, khổ sở suy nghĩ, phải nghĩ ra một lý do gì đó cho qua chuyện chứ, chắc chắn không được nhắc đến việc nhìn thấy anh và vợ cũ hôn nhau, cứ nói thế chẳng phải cô để bụng chuyện đó sao, sẽ bị lòi đuôi

https://thuviensach.vn

ra mất, cũng không được nhắc đến… Ủa? Phát giác ra Lăng Lệ đã cầm lấy túi xách của cô, “Anh làm gì thế?”

“Tìm di động của em.” Lăng Lệ mở điện thoại của cô ra, lấy máy cô gọi vào máy anh, sau đó nhập tên “Anh Lệ” vào trong máy cô, nói, “Không biết em có đổi số nữa hay không, có điều, trước khi em chưa đổi, có cái này thể nào cũng tìm được em.” Lại hỏi Giản Minh, “Em ở đâu?”. Giản Minh vẫn quay đầu đi, không trả lời, Lăng Lệ nhẹ nhàng nói, “Nhà của anh rộng lắm, có cần chuyển về ở cùng không?”.

Giản Minh cảm thấy không thể nào nói chuyện được, thật sự, với lập trường, thân phận và cả tình trạng hiện nay của cô, không thể nào nói được điều gì.

Hít một hơi, cô nói, “Bác sĩ Lăng, không phải em mất tích, cũng không phải cố ý không liên lạc với anh. Ít nhất là, không phải xin nghỉ việc vì anh, cũng không phải chuyển nhà là vì anh, chỉ là vừa đúng đến lúc hết hợp đồng, tiếp đó lại đến nghỉ Tết, La Thế Triết đi theo cha vợ qua Mỹ, em phải qua đó chăm sóc Đông Đông. Máy di động của em bị Đông Đông làm rớt vào toilet, ngày hôm sau khi đi mua di động, mấy nhân viên giới thiệu những ưu đãi hiện có, tiện đó em đổi số luôn, anh thấy đấy, không phải em đổi số vì anh đâu. Nói tóm lại, tất cả những việc này không liên quan gì đến anh. Vốn dĩ định ngày hôm sau sẽ nói với anh một tiếng, có điều Đông Đông đau răng, lại bị đau bụng, tìm anh lại không thấy, chờ rồi lại chờ, sau đó chờ đến nỗi chẳng còn cảm giác gì nữa. Cảm thấy…”. Giản Minh cố gắng lấy lại tinh thần, nói lưu loát, “Cảm thấy, em và anh không hợp, còn về việc vì sao không hợp, chắc là vì chưa có tình cảm. Thực ra chúng ta vẫn chưa đến mức phải ở cùng với nhau, buổi tối em hẹn anh đi ăn cơm đó, cũng chưa trả lời anh điều gì, em có nói là để cho em suy nghĩ một chút. Bây giờ, em suy nghĩ xong rồi, câu trả lời cho anh là, không được.” Giản Minh giằng lại túi xách và điện thoại của mình trong tay Lăng Lệ, “Việc chỉ có thế thôi, em không biết anh đi tìm em khắp nơi, thật sự xin lỗi anh, mang

https://thuviensach.vn

tới cho anh nhiều phiền toái như thế, cần nói gì cũng đã nói xong rồi, chúng ta không nợ nần gì nhau, em đi đây.”

Có biết thế nào là đau như dao cứa vào tim không? Giống như Lăng Lệ bây giờ đó. Không phải chưa bị ai phụ bạc, giống như bị Phương Nam cắm một cái sừng bóng loáng cho anh đó, anh cũng có thể tỉnh táo để chấp nhận được, trong lòng hiểu rằng cách sống khác nhau quá, tình cảm phai nhạt, không sống được với nhau thì đành chấp nhận vậy, cố gắng miễn cưỡng cũng chẳng ích gì. Nhưng với Giản Minh thì khác, rõ ràng hai người có tình cảm với nhau, chỉ vì cô nhát gan, không dễ dàng tin vào tình cảm đó, năm lần bảy lượt rụt mình vào mai rùa, nói dối để che đậy sự thật trong lòng cô ấy. Đúng, Lăng Lệ biết cô nói dối, Lăng Lệ đau lòng, không chỉ vì bị cô phụ bạc, mà là khi biết cô phụ bạc anh, có lẽ còn đau khổ hơn cả anh… Thấy cô còn chẳng thèm nhìn mình, từng bước từng bước, bỏ lời nói dối lại, mang sự thật đi, làm sao Lăng Lệ đồng ý được?

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Đuổi theo mấy bước, anh kéo cô lại, “Không nợ nần gì nhau là chuyện của cả hai người, một mình em quyết định không tính.”

Giản Minh hất anh ra, “Những điều em muốn nói đã hết rồi, suy nghĩ của anh không liên quan gì đến em.”

Lăng Lệ kéo cô lại lần nữa, “Em vô duyên vô cớ mất tích, chỉ giải thích cho anh vài câu như thế, có qua loa quá không nhỉ?”.

Giản Minh cố gắng hất bàn tay Lăng Lệ ra lần nữa, không ngừng bước chân, “Em không có cách giải thích nào khác nữa.”

Lăng Lệ không rút lui, đành phải đi theo sau lưng Giản Minh, “Em không có cách giải thích nào khác, nhưng anh có, có phải em cũng nên nghe anh giải thích một chút chứ nhỉ? Ngày đó Phương Nam đến đưa thiệp cưới cho anh, chắc muốn trao cho anh một goodbye kiss ấy mà, anh cũng rất bất ngờ, không biết em nhìn thấy bao nhiêu, nhưng lúc đó anh đẩy cô ấy ra ngay mà, khụ khụ…”. Giản Minh đi rất nhanh, vị bác sĩ này vốn đang cảm cúm, sốt, thở không ra hơi, vừa ho vừa lò dò đi theo, “Ngày đó để đưa em và Đông Đông đi chơi, đêm hôm trước xuống ga-ra lôi xe ra thử, lâu rồi không lái, không cách nào khởi động được, sáng sớm mượn tạm của anh trai một chiếc xe, sợ em không thích kiểu khoa trương khoe mẽ đó, nên vội vàng đưa xe của mình đến xưởng xe của hãng để sửa. Trên đường về bệnh viện lại ghé ngang cửa hàng băng đĩa mua đĩa DVD cho em, trễ giờ hẹn lâu quá, sợ em lo lắng, cho anh xin lỗi được không? Khụ khụ…”. Giản Minh

https://thuviensach.vn

vẫn không ngừng bước, Lăng Lệ trách móc, “Chúng ta nghỉ một lát được không? Này, anh đang bị cảm đấy.”

Cuối cùng Giản Minh cũng nói một câu, rất lạnh lùng, “Thế anh mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lăng Lệ đành phải đi theo tiếp, “Giản Minh, suốt thời gian qua anh cứ đi tìm em mãi, nhờ người tìm nhà của La Thế Triết, nhưng em lại đưa Đông Đông về nhà cha mẹ em, sau đó anh tìm La Thế Hoa, nhưng Thế Hoa lại cũng về quê ăn Tết, đợi đến sau Tết, anh biết cha của Tô Mạn qua đời…” Lăng Lệ nói đến đây liền ngừng lại, nói với Giản Minh rằng La Thế Triết không chịu tiết lộ cho anh biết tình hình của cô hay sao? Không được, như thế có nghĩa đã gián tiếp giúp La Thế Triết bày tỏ tâm nguyện của tên kia với Giản Minh, đồng nghĩa với việc phơi bày suy nghĩ của La Thế Triết đối với Giản Minh, hắn ta vẫn chưa hết yêu cô, anh sẽ không giúp tên kia làm bồ câu đưa thư đâu, nên bỏ qua đoạn đó, “Cha của Tô Mạn qua đời, anh không biết em đã quay trở về đây hay chưa, tiếp tục tìm cô La, nhưng cô ấy lại đi công tác nước ngoài, thực sự anh không còn cách nào để tìm được em, cho nên mới kéo dài đến tận bây giờ, khụ khụ… Giản Minh, thời gian vừa rồi em có luyện kỹ năng đi bộ sao?”.

Giản Minh vẫn lạnh lùng, mặt mũi lạnh tanh, chẳng thèm liếc nhìn anh lấy một cái, cứ đi con đường của mình, “Đừng đi theo em nữa là xong chứ gì.”

Lăng Lệ lo sốt vó lên, cổ họng đã khản đặc đi nhiều, nhưng vẫn đi theo sau lưng Giản Minh, nói to, “Anh không đi theo em thì đi theo ai đây? Em muốn anh làm như giữa chúng mình chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Chỉ sợ một mình em đưa ra quyết định, chắc chắn không được rồi, tình cảm chưa chín muồi, em lừa được anh hay là lừa được bản thân em đây? Giản Minh, chúng ta lớn bằng ngần này tuổi rồi, đừng chơi trò mèo đuổi chuột nữa được không? Em nói thật cho anh biết đi nào, khụ khụ…”.

https://thuviensach.vn

“Anh đừng có đi theo em!”. Không thể nhịn hơn được nữa, Giản Minh quay người lại, nổi giận với Lăng Lệ, gân cổ lên, “Anh muốn nói thật sao, em nói cho anh biết, em không có thời gian chơi đùa với anh, em cũng không có thời gian suy nghĩ về những việc khác, em chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn, không muốn xảy ra tình huống kỳ cục nào nữa, em càng không nhớ đến những việc gì đã từng xảy ra giữa hai chúng ta mà bắt buộc mình cần phải nhớ mãi. Như thế đã được chưa?”.

Những điều Giản Minh nói, Lăng Lệ đã nghe thấy rồi, nhưng cũng đã nhìn thấy nước mắt trong veo của cô trong đôi mắt, ngân ngấn nước, như đang chực rơi ra, Lăng Lệ thật sự không hiểu nổi, cô gái này rốt cuộc đang có uẩn khúc gì? Không biết làm thế nào, anh hạ giọng, “Đừng trêu anh nữa.”

Đã từng, bên bờ hồ, cô bị chất cồn làm cho đầu óc không còn tỉnh táo, hất ngón tay anh đang nâng cằm của cô ra, bĩu môi, “Đừng trêu em nữa.” Giản Minh thực sự bị mấy từ này kích thích, ra sức đẩy Lăng Lệ ra, “Đi đi!”, rồi lao nhanh qua phía đường bên kia.

Lúc này họ đã đi ra đến đường chính, trong khi Giản Minh vội vàng chạy qua đường một cách điên cuồng thì đúng vào lúc đèn đỏ dành cho người đi bộ bật lên, xe cộ lao qua ầm ầm, may có Lăng Lệ cảnh giác, vội vàng chạy lên vài bước, kéo mạnh Giản Minh đang bỏ chạy lung tung lại, trong lòng hoảng sợ, trong lúc tức giận, anh quát lên như còi xe với Giản Minh, “Em chán sống rồi à? Làm mẹ rồi đấy, sao lại có thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy được chứ, nhỡ khi xảy ra chuyện gì, Đông Đông phải làm sao? Anh phải làm sao đây?”. Quát thì quát, nhưng vẫn ôm người ta trong lòng, bàn tay thon dài vỗ vỗ vào sau đầu cô, “Lần sau đừng như vậy nữa, đừng dọa anh.” Anh nói xong, định đưa Giản Minh vào đâu đó để nói chuyện cho đàng hoàng, trời tối rồi, tiết trời mùa xuân se lạnh, chưa ăn tối, Lăng Lệ bị Giản Minh và bệnh cảm cúm làm cho choáng váng đầu óc. Nhưng Giản Minh vẫn đứng yên không nhúc nhích, lặng lẽ dựa vào lòng

https://thuviensach.vn

anh, áp đầu vào ngực anh, chậm rãi, hai cánh tay choàng qua vòng eo của anh. Lăng Lệ cũng… không thể đẩy cô ra. Đây không phải bên bờ hồ, cũng không có chó con, không khí không trong lành, xung quanh ồn ào quá thể, họ đứng ngay trên vỉa hè trông rất nguy hiểm, không biết có bị chàng cảnh sát giao thông và ông cụ quản lý đô thị mắng không nữa, có điều, Lăng Lệ cảm thấy, cứ như thế này trước đã, tựa cằm vào đầu cô gái này, ôm chặt lấy cô. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trái tim anh cũng dần trở nên mềm yếu hơn, mềm yếu đến nỗi chỉ nhét được mỗi Giản Minh vào, những thứ khác chỉ làm nền, dần dần biến mất trong màn đêm xa xăm.

Giản Minh chỉ biết rằng, giây phút khi chạm vào vòng tay của Lăng Lệ, nước mắt của cô, cuối cùng đã rơi trên áo khoác của anh, ngay sau đó, cô nghe thấy nhịp tim của anh, giống như lần trước đã từng có lần nghe thấy nhịp tim anh như vậy, thình thịch thình thịch, từng nhịp từng nhịp, ổn định, vững vàng, mạnh mẽ, giống như một bức tường cao – giống như một bức tường được xây rất vững chắc, vĩnh viễn không bao giờ sụp đổ, đứng sừng sững, chứa sẵn năng lượng để vượt qua thời gian, làm cho cô có suy nghĩ, cứ muốn tựa vào lòng anh như thế này mãi mãi, không muốn tỉnh lại nữa. Nhưng có thể, đây chính là điều đáng xấu hổ của cô. Cô đối với anh, phần nhiều là muốn nương tựa vào anh. Còn anh đối với cô, lại nâng niu cô, chăm sóc cô, yêu quý cô hệt như ngọc ngà châu báu.

Cái gì cũng được anh lo chu đáo, cho dù là sự ghen ghét đối với Phương Nam, hay là trách nhiệm đối với Đông Đông, còn bản thân mình, chỉ trong những thời khắc có thể chấp nhận được hoặc những lúc cầm lòng không nổi, sẽ dựa vào lòng anh một chút, những khi chịu đựng được, hết trốn rồi đến tránh, đối với Lăng Lệ, Giản Minh tự cho rằng, cô không cho anh được thứ gì cả. Nhưng, nếu như họ ở với nhau, anh lại phải gánh chịu toàn bộ mọi thứ thuộc về cô, bao gồm cả Đông Đông, đây không phải là một chuyện nhỏ, chẳng nhẽ Lăng Lệ là một con ốc sên sao? Tại sao cứ muốn phải lo lắng cho cô mới sống được?

https://thuviensach.vn

Trên đỉnh đầu của cô, giọng nói của Lăng Lệ khản đặc, cực kỳ ấm áp, “Giản Minh, anh biết em còn băn khoăn, vẫn sợ hãi, vẫn có gì đó không yên tâm. Nhưng mà, có một số người, em cho rằng có thể sẽ gặp lại, có một vài việc, em cũng có thể cho rằng cần phải tiếp tục. Nhưng không biết khi nào, có lẽ chỉ trong giây phút em quay người lại đó thôi, có một vài người, em sẽ không bao giờ gặp lại họ được nữa. Khi mặt trời lặn xuống, rồi lại mọc lên, tất cả đều đã thay đổi, nếu không cẩn thận sẽ không bao giờ quay lại được nữa. Cuộc đời có dài lắm đâu, em nói đúng không nào? Chúng ta không nên lãng phí…”.

Cái đầu cố chấp của Giản Minh cuối cùng cũng rời khỏi lồng ngực anh, ngẩng lên, “Anh đang sốt phải không?”. Cô cảm nhận được hơi nóng không bình thường, áo khoác và hơi thở của anh, làm làn da cô nóng ran.

Lăng Lệ liếc nhìn cô, “Em yêu, anh cảm động chết đi được, cuối cùng em cũng đã để ý đến anh rồi hả?”. Chẳng kịp làm gì, cơn ho đã kéo đến, anh lại ho tiếp mấy tiếng, dáng vẻ mệt mỏi, “Anh vô cùng vô cùng muốn có sự quan tâm và chăm sóc của em.”

Giản Minh không trả lời, vẫn khủng kha khủng khỉnh, “Em đưa anh đi bệnh viện”, rồi vẫy tay gọi taxi.

Lăng Lệ giơ móng vuốt của sói ra túm lấy bàn tay ngọc ngà đang vẫy xe taxi đó lại, “Ăn chút gì đó sẽ ổn thôi, bên kia đường có quán ăn, vào đó ngồi một lát đi.” Quán ăn, quán nào? Lăng Lệ tìm, quán gì cũng được, được rồi, quán cháo, mặc dù Giản Minh không hợp ăn cháo lắm. Cảm nhận được bàn tay Giản Minh đang cố gắng thoát ra khỏi tay anh, anh hờn dỗi, “Cho anh nắm tay em một chút không được sao?”.

Giản Minh nhẫn nại, “Trong túi xách em có bình nước nóng, em nghĩ là anh cần.”

https://thuviensach.vn

Hả, hiểu lầm rồi, Lăng Lệ lắc đầu, “Cần chứ, cần chứ, cần quá đi chứ.” Cầm bình nước lên uống, nghe Giản Minh hỏi, “Anh bị cảm thế đã uống thuốc chưa? Em có đây này.” Lăng Lệ trả lời cô, “Buổi chiều ở văn phòng anh có uống rồi, tối mới phải uống tiếp, ở nhà anh có rồi.” Lại cảm thấy kỳ lại, anh hỏi, “Túi xách của em giống với túi thần của mèo Đô-rê-mon sao? Sao cái gì cũng có? Lần sau em lôi trong túi ra một bình gas, anh sẽ không cảm thấy ngạc nhiên nữa đâu.”

Chẳng thèm để ý Lăng Lệ đang ba hoa chích chòe cái gì, Giản Minh giải thích cực kỳ đơn giản, “Sống một mình, cũng phải học cách tự chăm sóc bản thân.”

Lăng Lệ gật gật đầu, “Sau này em còn có anh.”

Giản Minh không trả lời, im lặng cất bình nước vào túi.

Lăng Lệ cầm lấy túi xách của Giản Minh, nhấc thử xem thế nào, cũng nặng thật đấy, anh xách giúp Giản Minh một cách tự nhiên, cùng đi về hướng có quán cháo, hỏi, “Bây giờ em làm việc ở đâu?”.

Giản Minh trả lời không cần suy nghĩ, “Vì sao em lại phải nói cho anh?”. Cô cảm thấy mâu thuẫn trong lòng, dùng dằng với anh như vậy, không phải càng khó dây dưa, khó dứt ra hơn sao? Nhưng cũng không thể bỏ mặc anh trong khi anh lên cơn sốt như vậy được.

Lăng Lệ đang nghĩ về chuyện khác, La Thế Triết, người đó luôn là nỗi lo lắng canh cánh trong lòng anh, Giản Minh ăn mặc tinh tế như thế, xem ra công việc này tốt hơn công việc trước đây nhiều, căn cứ theo lý lịch của Giản Minh, trong thời gian ngắn như thế tìm được một công việc thích hợp sẽ không hề dễ dàng chút nào, không biết có liên quan gì đến La Thế Triết không? Khó tránh khỏi nói cạnh nói khóe, “Lương bổng chắc cũng được chứ hả?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh trả lời qua loa, “Cũng tốt lắm, ông chủ rất quan tâm đến em.”

Lăng Lệ quay ngược lại hỏi câu hỏi lúc nãy, “Công ty nào?”

Giản Minh sẽ không nói cho vị bác sĩ này đâu, cho anh biết địa chỉ sẽ không yên với anh, cô trốn tránh, “Công ty này cũng được.”

Lăng Lệ không kiềm chế nổi nữa, “Là La Thế Triết giới thiệu cho em à?”.

Đôi lông mày thanh tú của Giản Minh hơi nhíu lại, thực sự không hiểu nổi, tại sao công việc của cô lại phải cần La Thế Triết giới thiệu cho? Đôi mắt cô nghi hoặc nhìn Lăng Lệ.

Giản Minh không có câu trả lời rõ ràng, bao sự lo lắng, bao nỗi bất an, bao sự ghen tỵ trong lòng Lăng Lệ, làm cho cái đầu đang nóng sốt của anh nóng hầm hập thêm mấy phần, “Em ở đâu?”.

Giản Minh hỏi, “Có phải anh nghĩ, nơi ở và công việc của em đều do chồng cũ của em sắp xếp cho không vậy?”.

Đã nói đến đây rồi, Lăng Lệ cũng không phủ nhận, anh không cho phép Giản Minh nhận sự giúp đỡ của tên tiểu tử kia, thừa nhận, “Đúng, anh lo lắng điều đó lắm, em gặp vấn đề gì, anh đều có thể giải quyết giúp em.”

Một luồng khí nghẹn lại nơi lồng ngực của Giản Minh, cứ tưng tức ở đó, làm cho cả người cô trở nên lạnh lùng hơn, gật gật đầu, “Đối với anh, em là một người như thế, bắt buộc cần phải có La Thế Triết chăm sóc, nếu không thì nhất thiết phải có anh tiếp tay?”.

Suýt nữa Lăng Lệ trả lời một câu YES ngay lập tức, nhưng cũng hiểu được điều gì sau khi nhớ lại, không phải, anh một lòng một dạ muốn chăm

https://thuviensach.vn

sóc hai mẹ con Giản Minh, nhưng điều này không có nghĩa là Giản Minh không có năng lực tự chăm sóc cho bản thân, cho nên…

Cho nên Giản Minh lạnh nhạt, cầm lấy túi xách trong tay anh, “Nếu như chỉ có hai lựa chọn này, thế thì em chọn người đầu tiên, ít nhất người đó cũng là cha của con trai em. Em cảm thấy kết quả này cũng phù hợp với nguyện vọng của anh, xét cho cùng trong lòng anh cũng chỉ nhớ mỗi điều này.”

Chỉ một câu nói, làm cho con ngựa bệnh là anh đây cố gắng cả ngày trời, móng guốc chân trước bất ngờ bị hỏng ở đây, có oan uổng không cơ chứ? Nhìn vẻ mặt của Giản Minh, Lăng Lệ cảm thấy mọi việc kết thúc cả rồi, tạm thời không bàn đến việc Giản Minh có được La Thế Triết chăm lo cho hay không, nhưng anh đã chọc giận Giản Minh rồi. Ra sức cố gắng níu kéo, anh giơ tay lên, “Anh đầu hàng, anh sai rồi.”

Giản Minh gật gật đầu, giọng điệu lạnh lùng, “Em chấp nhận lời xin lỗi, còn những việc khác cho qua, da dày em không được tốt lắm, bây giờ không muốn ăn gì cả, anh là bác sỹ, biết làm thế nào để tự chăm sóc cho mình, tạm biệt.”

“Giản Minh.” Lăng Lệ nắm lấy cánh tay cô, “Cho anh một cơ hội, anh muốn giải thích.”

Thái độ của Giản Minh dứt khoát, “Tối hôm nay, anh cũng giải thích nhiều quá rồi đấy. Không!”.

“Anh chỉ là…”.

Giản Minh cắt ngang, giọng điệu càng lạnh lùng hơn, “Không!”.

“Anh…”.

“Không!”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh trừng mắt nhìn Lăng Lệ, ánh mắt đó làm Lăng Lệ cảm thấy, nếu như còn cố gắng níu kéo, anh sẽ chết càng thảm thương hơn, buông tay, "Tạm biệt." Mắt mở to, nhìn cô ấy bước đi ngay trước mặt mình. Vừa lúc nãy thôi, anh vui mừng muốn phát điên lên, thành khẩn thề thốt, mùa xuân này, anh sẽ không để lạc mất cô nữa. Chỉ trước đó thôi, anh còn nhảy cẫng lên trong văn phòng, cứ ngỡ rằng bình minh đã ở ngay trước mắt, bây giờ thì thế nào đây? Bóng đen trước bình minh sao? Không không không, Lăng Lệ móc điện thoại ra, "Anh, anh phải giúp em, cứu em với…".

Cách đây không lâu còn đang muốn đi dạo ven hồ với anh, còn nhớ đến anh, thực ra anh chỉ là một tên khốn! Tên khốn! Giản Minh oán hận trong lòng, đi qua mấy bến xe buýt mới lên được chiếc xe buýt cuối cùng của đêm về nơi ở của cô, vừa mệt vừa đói, đáng nhẽ phải dùng Insuilin nhưng cũng không kịp, ngày nào cũng ăn uống không đúng giờ, uống thuốc không đúng giờ, chỉ sợ ra đi lúc đầu đang còn xanh mà thôi.

Mở bình nước giữ nhiệt ra, vừa uống một ngụm nước, điện thoại di động báo có tin nhắn, không ngờ là Lăng Lệ, không, là tin nhắn của anh Lệ. Tin nhắn của vị bác sĩ này luôn không đáng tin, không đúng điệu, không có hứng đến cực điểm, "Minh, quên mất nhắc em, anh bị cảm, phải sát trùng bình nước trước khi sử dụng." Giản Minh nhìn tin nhắn này, suýt nữa thì bị ngụm nước này làm mắc nghẹn không thở nổi. Bác sĩ à, anh có lòng thì phải nhắn nhủ cho sớm một tí, cô đã uống mất rồi còn đâu.

Lần này bác sĩ lại quên đề tên, "Lệ", nhưng mà, đừng có gọi người ta là "Minh" được không? Chắc đánh sót chữ chứ gì? Tự nhiên cả người Giản Minh nổi hết cả gai ốc. Ồ, bình nước này, đã có người dùng chung, thật chẳng cẩn thận chút nào. Giản Minh cầm bình nước và di động trong tay, một mặt vừa muốn tống khứ hai thứ này ra ngoài cửa sổ xe, một mặt lại cảm thấy làm thế quá lãng phí, sai lầm của bác sĩ Lăng mà tại sao lại lãng phí tiền bạc của mình để trừng phạt ngay chính bản thân mình? Nhưng nếu như không làm thế cô lại không thể nào nuốt cơn giận này xuống được. Ấm

https://thuviensach.vn

ức trong lòng, lòng dạ rối ren như một mớ bong bong, sao tự nhiên xảy ra tình trạng này, không biết bắt đầu nói từ đâu đây.

Vừa bước vào nhà anh trai, chị dâu Văn Quyên nhìn anh chàng này với vẻ nghi ngờ. “Chú Lệ này, chú bị làm sao thế?”, rồi sờ tay vào trán anh, “Ôi, sao lại sốt thế này?”. Vội vàng tìm thuốc, tìm một lúc mới nhớ ra anh chàng này là bác sĩ, “Chú uống thuốc gì đây nhỉ?’.

Lăng Lệ yêu cầu, “Cho em bát nước gừng nóng.”

Văn Quyên gọi người đi nấu, tiếp theo đó, cả nhà ba người ngồi đối diện với anh, bày sẵn thế trận chờ anh. Chú Hai đã kêu cứu, không biết là chuyện lớn gì đây.

“Giúp em tìm một người.” Lăng Lệ nói thẳng vào vấn đề, “Còn nhớ trước đây em đã từng nói không, muốn dẫn một người về ra mắt anh trai và chị dâu đó?”.

Trọng Hằng nhớ rất rõ, “À, chú còn lấy sô-cô-la của cháu tặng cho cô ấy.”

“Đúng rồi.” Lăng Lệ chẳng thèm bắt bẻ thằng cháu mình keo kiệt, kể tường tận một lượt cho anh trai và chị dâu nghe, từ việc quen Giản Minh như thế nào, nảy sinh tình cảm với cô ấy ra sao, chồng cũ của cô ấy là ai, tại sao Giản Minh lại hiểu lầm anh và Phương Nam, sau đó không gặp nhau như thế nào, sau đó gặp lại nhau ra sao, không nằm ngoài dự đoán, kể đến đoạn gặp Phương Nam, không hẹn mà gặp, ánh mắt của mọi người trong nhà lộ rõ vẻ bất mãn, vì thế khi Lăng Lệ cảm thấy mình nóng sốt đến nỗi mặt đỏ gay lên, cổ họng khản lại, mũi nghẹt lại không thở được, cả người như sắp ngất đến nơi, anh trai Lăng Khang nói một câu, “Thư ký anh mới tuyển tên là Giản Minh.”

Lăng Lệ không cách nào thuận lợi chấp nhận việc này ngay giây phút đầu tiên, “Hả? Cái gì?”.

https://thuviensach.vn

Thái độ thận trọng và độ lượng của Lăng Khang dần dần trở nên rất chảnh chọe, “Thư ký mới tuyển của anh tên Giản Minh, Giản trong từ “đơn giản”, Minh trong từ “minh bạch.”

Trọng Hằng phấn khích, “Yeahhh, làm chú Hai sợ hết hồn luôn. Cháu gặp Giản Minh rồi, cô ấy rất tốt.”

Lăng Lệ cuối cùng cũng ý thức được rằng, ngay giây phút này đây, bình minh lại đến tìm, dựa vào ghế sofa, “Ôi mẹ ơi!”. Dựa vào khoảng hai giây lại ngồi dậy, cố chấp và nâng cao cảnh giác đến chết cũng không hối hận, “Anh, công việc này là do La Thế Triết nhở vả anh hả?”.

Văn Quyên nói, “Không, Giản Minh là điều động nội bộ của chị…”.

Văn Quyên gặp được Giản Minh vào khoảng thời gian sau Tết, công ty Lăng Khang cần tuyển một vài người, tiến hành phỏng vấn bên bộ phận nhân sự. Giản Minh vốn dĩ đến tìm công việc ở một vị trí rất nhỏ, mức lương cũng không đặc biệt cao, nhưng xét cho cùng làm việc cho một công ty lớn, môi trường làm việc cũng tốt hơn, cơ hội vươn lên nhiều hơn, cho dù một vị trí nhỏ như thế, người tham gia ứng tuyển cũng rất đông. Đối thủ cạnh tranh của Giản Minh đều là những sinh viên mới ra trường, những người ở lứa tuổi này của cô, đáng nhẽ đã làm chủ quản, ngồi sau bàn làm việc xoi mói bắt bẻ người ta rồi mới đúng. Giản Minh cảm thấy, mặc dù điểm môn viết của mình không tệ, nhưng tổng hợp các nhân tố khác, cô cho rằng khả năng chiến thắng không cao, tốt nhất đừng lãng phí thời gian, tự dừng bước không đi tiếp nữa, bỏ chạy lúc lâm trận. Đứng đợi thang máy ở hành lang, không chịu được người đông, Giản Minh lại đang sốt ruột đi tham gia phỏng vấn ở một đơn vị khác cũng đang tuyển người, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn thấy một thang máy không có người, quả quyết bước tới nhấn nút thang máy. Còn nghĩ rằng, mấy người đó ngốc thật, chen chúc nhau chờ thang máy đó?

https://thuviensach.vn

Trong thang máy Giản Minh đang chờ, chỉ có hai người, là Văn Quyên và một người bạn trong nhóm các quý bà của chị ấy. Người bạn này của Văn Quyên đi châu u du lịch mới về, mang về cho anh trai Lăng Khang phô mai Parmigiano Reggiano mà anh ấy yêu thích, mới sáng sớm đã mang đến, tiện thể đi ra ngoài dạo phố với Văn Quyên. Thang máy họ đi là thang máy chuyên dụng cho nhân viên quản lý cấp cao trong công ty, cho nên, khi Giản Minh mặc bộ quần áo rất quy củ, áo trắng váy đen, tác phong chẳng tự nhiên chút nào, nhìn thế nào cũng không giống "tầng lớp quản lý" men theo cửa thang máy bước vào, cảm thấy không hiểu ra làm sao cả. Có điều Văn Quyên là một bà chủ vô cùng hiền hòa, không làm khó dễ Giản Minh, còn hỏi, "Xuống lầu mấy?".

"Lầu một, cảm ơn." Giản Minh thoải mái tiếp nhận sự chăm sóc của Văn Quyên, không cảm thấy có gì khác thường.

Văn Quyên cũng không cảm thấy không được tôn trọng, còn than thở tầm phào với bạn mình, "Thời gian ấy à, trôi qua nhanh thật, cứ nhìn chúng ta đi, từ những thanh niên tốt đẹp của thời đại Ngũ Tứ, thoắt một cái biến thành những bà tám tuyệt đỉnh…".

Người ta còn chưa kịp phản ứng lại với Văn Quyên, Giản Minh đã bật cười khì khì trước, con người của cô, từ trước đến nay đều dễ khóc mà cũng dễ cười, vừa cười vừa phát hiện ra mình liều lĩnh, vội vàng nhận lỗi, "Em xin lỗi ạ."

Giản Minh đã cười như thế, bạn của Văn Quyên cũng không biết phải nói thế nào. Đúng lúc đó điện thoại của Văn Quyên đổ chuông, chị lấy điện thoại trong túi xách ra, động tác hơi mạnh, chiếc áo khoác mang đậm bản sắc nước ngoài đang mặc trên người xoạc xoạc, đứt chỉ phía trên vai áo.

Bạn của Văn Quyên trêu chị, "Ai bảo tham đồ rẻ, tốn năm mươi đồng rước cái của này về."

https://thuviensach.vn

Văn Quyên bận rộn xử lý xong cuộc điện thoại kia, hơi lo lắng, “Giờ phải làm sao đây?”.

Vừa nói xong, thang máy vừa đến lầu một, mọi người đáng lẽ phải đi ra, nhưng vì áo khoác của Văn Quyên có vấn đề, chị và bạn vẫn đứng yên.

Đáng lẽ Giản Minh cũng đi rồi, nhưng cô có ấn tượng sau sắc với câu nói đùa lúc nãy của Văn Quyên, hơn nữa cảm thấy Văn Quyên trông có vẻ cũng dễ gần, trong lòng tự nhiên có cảm giác gần gũi, một người bình thường không muốn xen vào câu chuyện của người khác chủ động yêu cầu, “Hay là để em may lại giúp chị, em có mang theo kim chỉ.”

Thứ nhất, Văn Quyên có cảm tình với cô bé hay cười và liều lĩnh này, thứ hai, cũng là vì hiếu kỳ, ai khi không đi ra đường mang theo kim chỉ làm gì? Mặc dù khâu vào rồi cũng không thật cần thiết lắm, nhưng vẫn đồng ý, “Được, thế làm phiền em vậy.” Thế rồi, mọi người đều ở Thời đại Ngũ Tứ[1] trong thang máy, Văn Quyên cởi áo khoác ra đưa cho Giản Minh khâu lại.

[1] Thời đại Ngũ Tứ: Vào khoảng thời gian xảy ra phong trào Ngũ Tứ, là một phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, thị dân, trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4 tháng 5 năm 1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

Trong túi xách của Giản Minh có một kim chỉ nho nhỏ, trong đó có đầy đủ các loại nút to nhỏ, chỉ đủ các màu, mấy cây kim, quả thật có màu chỉ hợp với màu áo khoác của Văn Quyên, cô nhanh nhẹn luồn kim, bắt chuyện với Văn Quyên, “Chiếc áo này đẹp quá, năm mươi tệ thôi sao, mua ở đâu vậy ạ?”.

Văn Quyên tự dưng có hứng, cố ý trêu Giản Minh, “Vớ được ở cái chợ bán sỉ bên cạnh sở thú đó.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh vốn luôn thật thà, tin ngay, “Đã lâu lắm rồi em không có thời gian ra phố, lúc nào phải đi ra đó vớ đại mới được.”

Văn Quyên và người bạn nghe Giản Minh nói thế mím môi cười suốt, họ không hề có ác ý, chỉ cảm thấy vui. Thực tế là Văn Quyên mua chiếc áo khoác này ở một sạp nhỏ của một người Di-gan bày bán tại Paris, năm mươi Euro. Chất liệu vải và đường may của chiếc áo này không phải cực kỳ tuyệt vời, kiểu dáng không nổi bật, nhưng sắc hoa được thiết kế rất tinh tế, Văn Quyên như bị tiếng sét ái tình, bị thu hút đến nỗi không cất bước chân lên nổi, cho dù khoác lên người có nhỏ hơn một size, kết quả cũng không phải tốt lắm, nhưng Văn Quyên nói, “Bà đây rất thích chiếc áo này, giống như ngoại tình vậy đó, đến cả thần linh cũng không thể ngăn cản được sự tồn tại của nó.” Một mực phải đem bằng được chiếc áo này về nhà, hơn nữa còn cảm thấy rằng, khoe khoang với nhóm các quý bà đó rằng mình đã mua được chiếc áo cực phẩm, độc nhất vô nhị chỉ với giá năm mươi Euro, tốt hơn nhiều so với mấy món hàng xa xỉ phẩm đắt tiền. Ai ngờ vừa mới mặc được mấy lần, chiếc áo cực phẩm đó xảy ra chuyện như thế này, nói thật, còn không bằng chiếc áo mua ở chợ bán sỉ về nữa. Văn Quyên rất thích tính thật thà của Giản Minh, phát huy hết cỡ tính dễ gần từ trước đến nay của mình, hỏi Giản Minh, “Tại sao lại lâu rồi không có thời gian dạo phố? Những cô gái xinh đẹp như em đây bận như thế nào cũng phải đi dạo phố mua sắm chứ?”.

Giản Minh lắc đầu, “Làm gì có thời gian, em còn phải đi tìm việc nữa.”

Văn Quyên giờ mới hiểu ra, “Ồ, em đến đây xin việc đó hả?”.

Giản Minh trả lời rằng đúng vậy.

Văn Quyên cảm thấy kỳ lạ, “Thi phỏng vấn giờ mới bắt đầu mà? Sao em lại đi?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh trả lời, “Trời ơi, em thấy người nào cũng trẻ trung, tài giỏi hơn em hết. Hơn nữa bằng cấp của em cũng không đủ, công ty lớn như thế này, yêu cầu chắc cũng cao, em thấy mình chắc không được, đừng ham vui nữa.” Khuôn mặt cô tỏ vẻ ngưỡng mộ, “Chị không nhìn thấy đó thôi, mấy em đến xin làm ở vị trí thư ký rất chi là xinh đẹp, cứ giống như diễn viên ấy, tiếng Anh cũng giỏi nữa.”

Văn Quyên cười, “Tại em nhát gan đấy thôi, chị thấy em cũng đẹp mà. Em sợ sao không để người yêu đưa em đến đây? Chị thấy có nhiều người đến cùng với người yêu đó thôi.”

Mỗi lần bị hỏi đến câu hỏi này, Giản Minh cũng chỉ cười trừ, chuyển chủ đề, “Còn mấy mũi nữa thôi là xong.”

Cách trốn tránh của Giản Minh, một người già đời như Văn Quyên đây có nhắm mắt cũng hiểu ra vấn đề. Nhưng người hiểu biết vẫn đúng là người hiểu biết, không hỏi cặn kẽ hơn nữa, nhưng Văn Quyên cảm thấy mình rất có duyên với Giản Minh, xem ra đây là một cô gái nhã nhặn và hiền lành, còn biết khâu vá, người đầu tiên Văn Quyên nghĩ ngay đến là chú Hai nhà mình, có ý đồ cá nhân riêng, “Chia tay với người yêu rồi phải không?”.

Giản Minh gật đầu bừa, tùy tiện “dạ” một tiếng, “Nào, xong rồi đây ạ.”

Văn Quyên nhìn qua, may rất khéo, không nhìn thấy dấu may, hài lòng, ý đồ cá nhân kia càng thôi thúc trong lòng. Giản Minh chào chị, “Em đi đây, tạm biệt.” Văn Quyên ngăn lại, “Đợi đã, em gái, em tên gì?”

“Em tên Giản Minh ạ.”

“Ồ, Giản Minh à, bây giờ em đi đâu vậy, mấy chị em mình đi ăn trưa đi, cứ coi như để cảm ơn em.” Lời mời của Văn Quyên hình như không

https://thuviensach.vn

đúng lúc lắm, mới hơn chín giờ sáng, mời ăn cơm trưa nghe có vẻ kỳ cục thế nào đó.

Giản Minh vui vẻ, “Không cần đâu ạ, chút việc cỏn con đó, chị đừng khách sáo. Em còn phải chạy qua chỗ khác tham gia thi phỏng vấn nữa.”

Văn Quyên hỏi cho đến cùng, “Công việc tiếp theo đây em xin làm ở vị trí nào thế?” Nghe Giản Minh nói làm ở vị trí bán hàng, Văn Quyên lập tức ra sức phản đối cô, “Làm ở vị trí bán hàng phải nhanh tay nhanh mắt, nhìn xa trông rộng, người nào người nấy thành tinh rồi, phải nhanh mồm nhanh miệng, phải có con mắt nhìn đời, em không được đâu, nghe lời chị, mau lên trên kia thi phỏng vấn đi.”

Giản Minh ngẩn ngơ nhìn Văn Quyên, chị cũng thẳng thắn quá nhỉ? Lúc này mới bắt đầu suy nghĩ, chị này là ai đây? Nhân viên của công ty này à? Nhìn tuổi tác, chắc cũng phải làm ở vị trí chủ quản, nhưng nhìn chị ấy lại không giống. Nếu không phải là chủ quản, thì nhìn khí phách cũng có vẻ mạnh mẽ.

Thấy Giản Minh đang đứng sững ra kia, Văn Quyên nói rõ cho cô, “Chúng ta không nói chuyện khác, chỉ nói chuyện thang máy thôi, em cứ lao đầu vào mà đi, em có biết tại sao trước thang máy này không có ai đứng chờ không?”. Giản Minh mù tịt lắc đầu, Văn Quyên nói, “Thấy chưa, việc này em còn không hiểu, làm sao mà làm bán hàng được, được rồi, nghe lời chị, lên trên kia đi.” Không nói năng lôi thôi gì nữa, đẩy Giản Minh vào trong thang máy, “Em lên đi, chị bảo đảm họ sẽ tuyển dụng em.” Để làm cho lời nói của mình có trọng lượng hơn, Văn Quyên giải thích thêm một vấn đề nghe có vẻ rất thần bí, “Em nhìn thấy áo của chị không? Đây là áo mua được của người Di-gan, em có biết người Di-gan không? Biết coi bói đó. Lên đi, chị ở đây chờ em, em thi xong xuống đây tìm chị…”. Đợi thang máy vừa đóng của lại, Văn Quyên gọi điện thoại cho Lăng Khang, “Anh muốn tuyển dụng một thư ký như thế nào, em có quyền được hỏi không? Em nhắm trúng một người…”.

https://thuviensach.vn

Không phải Giản Minh nghe lời Văn Quyên, cô bị Văn Quyên đả kích mới như sực tỉnh ra, trước thang máy này không có ai đứng chờ không phải vì người ta ngu ngốc, không nhìn thấy, mà bởi vì thang máy này đại diện cho danh vọng và quyền lực mà người bình thường không tiện đến gần, những lời nói của chị gặp trong thang máy lúc nãy không sai, cô, có phải sinh ra để làm ở vị trí kinh doanh không? Giản Minh rầu rĩ, đứng trong đám người đến thi phỏng vấn, không hề nóng lòng muốn thử, không hề cam tâm tình nguyện, thực ra trong lòng biết rằng đây là một con đường chết mà cứ đâm vào, trong tình huống không có lối ra nào khác, cô tiến vào tham gia vòng thi phỏng vấn.

Trong số những người đến tham gia phỏng vấn, thời gian Giản Minh bị hỏi ngắn nhất. Chỉ có một câu hỏi, “Chị có biết xin vào làm ở vị trí nào không?”. Giản Minh trả lời, “Biết chứ.” Người ta nói, “Nhưng chúng tôi cảm thấy vị trí thư ký của chủ tịch có vẻ hợp với chị hơn, chị được tuyển dụng rồi.” Giơ tay về phía Giản Minh, “Hoan nghênh chị gia nhập vào công ty chúng tôi.” Giản Minh bắt tay một cách máy móc với người ta, đờ đẫn, lên tiếng, “Cảm ơn.” Sau đó đi ra, xuống tầng một tìm người chị Di-gan biết coi bói kia trước đã, chẳng thấy bóng dáng đâu. Giản Minh suy nghĩ một lúc, cảm thấy việc này không có tính chân thực lắm, vội chạy lên trên kia hỏi phòng nhân sự, “Tôi được tuyển dụng thật rồi à?”. “Vâng, chắc chắn được tuyển dụng rồi.”

“Tại sao?”.

Người ta hỏi lại, “Vào làm đây không tốt sao?”.

Thực ra những việc suy nghĩ thế nào cũng không thể tin được như thế này, đáng nhẽ có thể trốn được thì trốn đi, nhưng những điều kiện làm việc ở đây rất thu hút người ta, Giản Minh trả lời ngay tắp lự, “Tốt chứ, lúc nào thì đi làm?”.

https://thuviensach.vn

“Bây giờ em đưa chị đi gặp chủ tịch tập đoàn Lăng Văn, mời theo em.”

Giản Minh quá đỗi kinh ngạc…

“Sau đó Giản Minh nói với chị, đúng là gặp được Quan Thế m Bồ Tát…”, Văn Quyên cười lớn.

Lăng Lệ vui theo, “Chị dâu, cảm ơn chị.”

“Không cần phải cảm ơn, thực ra khi mẹ cháu nhìn thấy cô ấy là đã nghĩ đến chú rồi.” Trọng Hằng làm ra vẻ thần bí, “Có điều, việc thú vị nhất không phải là chuyện đó.”

Lăng Lệ nghi hoặc, “Là chuyện nào?”.

Lăng Khang nói, “Chuyện thú vị nhất nằm ở chỗ, khi chị dâu em muốn giới thiệu bạn trai cho cô ấy, cô ấy từ chối, cô ấy nói trong lòng cô ấy có người rồi.”

Lăng Lệ cứng người, ngồi chờ anh trai như kiểu chờ bị tuyên án vậy.

Anh trai vỗ vỗ vào lưng em trai, “Đừng căng thẳng làm gì, Giản Minh nói người trong lòng của cô ấy là một bác sĩ, đối xử với cô ấy rất tốt. Cả nhà chúng ta có biết người đó là em đâu, liền nghĩ rằng bác sĩ nhà chúng ta đã chậm chân hơn rồi, cô ấy tỏ ra rất kiên định, hoàn toàn không cho chị dâu em cơ hội nào, anh chị cảm thấy cũng không nên miễn cưỡng, tạm thời để yên quan sát tình hình có biến chuyển không, hơn nữa em cũng không có ý định đi xem mắt, nên anh chị cũng không sắp xếp, bây giờ xem ra hiểu sai hết rồi.” Nói xong, cả nhà cùng bật cười ha hả.

Lăng Lệ chen vào ngồi bên cạnh anh trai và chị dâu, đi vào trọng điểm, “Trước đây, có sắp xếp gì vậy ạ?”.

https://thuviensach.vn

“Xem mắt chứ gì.”

Lăng Lệ ra sức gật đầu, “Xem mắt sao, vụ này được đó.”

Cả nhà ngồi ngẩn ra, “Em biết người ta ở đâu rồi, còn xem mắt cái quái gì nữa?”.

“Em vừa mới chọc giận cô ấy rồi.” Lăng Lệ thật thà, “Em cứ nghĩ rằng cô ấy nhận sự chăm sóc của tên La Thế Triết kia, chọc cô ấy giận luôn.”

Văn Quyên nói, “Tính khí của Giản Minh rất dễ thương, không giận em lâu đâu, chút hiểu lầm đó, nói rõ là được thôi mà.”

Lăng Lệ rụt rè, “Không được, em sợ cô đấy không thèm quan tâm đến em nữa.”

Lăng Khang cứ thở dài suốt, “Em xem, em vô dụng quá.”

Văn Quyên đã đồng ý, “Được rồi, được rồi, vài ngày nữa, chị tìm lý do gì đó, nói trong nhà mời khách, nhờ cô ấy đến giúp đỡ cho chị một chút, cho em một cơ hội.” Lại cảnh cáo, “Chú Lệ này, đừng trách chị dâu không nói trước, đến lúc đó em phải nhanh nhạy một chút, đừng có kéo mấy thứ tầm phào ra nữa, may là Giản Minh tính khí tốt, gặp chị ấy à, đã cho em một cái bạt tai rồi.”

Lăng Lệ lĩnh giáo, “Không có lần sau đâu ạ.” Rồi yêu cầu, “Chị dâu, tối mai chúng ta làm cơm mời khách được không?”.

Cả ba người còn lại của nhà họ Lăng đầu óc quay cuồng, Lăng Khang nói, “Nhưng khách mời ngày mai của nhà chúng ta có hết sốt được hay không đã?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ đứng dậy, “Bây giờ em về bệnh viện, truyền thuốc ngay lập tức.”

Lăng Khang cũng đứng dậy, y như dỗ dành con trai, “Như thế mới đúng chứ, nào, để anh đưa em đi.”

Trên đường Lăng Lệ về bệnh viện, gửi một tin nhắn cho Giản Minh, “Minh, quên mất nhắc em, anh đang cảm, bình đựng nước phải khử trùng trước mới được sử dụng.” Biết trước Giản Minh sẽ không trả lời anh, anh nhanh nhẹn tìm một chiếc giường ở phòng khám bệnh, truyền thuốc, đi vào giấc ngủ ngon lành.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Mới sáng sớm anh cả Lăng Khang đã nhận được điện thoại của chú em, vô cùng có tinh thần, “Anh, Giản Minh không bỏ việc chứ hả?”.

Lăng Khang nhíu mày, “Sao cô ấy lại phải bỏ việc?”.

Giọng nói như chiêng vỡ của Lăng Lệ, “Em sợ chưa kịp xem mắt, cô ấy phát hiện ra anh là anh trai em, đang giận em, nên nghỉ việc luôn.” Chắc cũng cảm thấy mình đang ngồi lo bò trắng răng, anh cười hắc hắc. “Thực ra nếu Giản Minh còn quậy nữa, cũng không đến nỗi cực đoan vậy đâu, đúng không, anh trai?”.

Lăng Khang thật sự hết nói nổi, “Biết mình lo xa như thế là tốt rồi, mau nghỉ ngơi đi, anh và chị dâu…”. Có người gõ cửa, Lăng Khang tự nhiên nói, “Mời vào.”

Người bước vào là Giản Minh, giọng nói luôn luôn ấm áp, dịu dàng như thế, “Chào chú Lăng, cà phê của chú đây ạ, đúng rồi, mọi người bảo chú tìm cháu ạ?”.

Lăng Khang không ngắt điện thoại, với tình hình truyền âm rất tốt của điện thoại, đoạn đối thoại đó được truyền trực tiếp đi luôn. Lăng Khang nghe thấy ông em mình lẩm bẩm một cách ngưỡng mộ và ghen tỵ bên kia điện thoại, “Hạnh phúc quá ha, còn có cả cà phê uống nữa.” Cái thằng này, làm anh trai dở khóc dở cười, bỏ điện thoại bên tai xuống, định tắt đi, nhưng ngón tay vẫn chưa vội nhấn nút tắt, Giản Minh lại cung kính, “Chú Lăng, hôm qua chú hỏi cháu việc có muốn qua làm bên bộ phận bất động sản không, cháu suy nghĩ cả đêm rồi, cháu đã quyết định rồi, sẽ đi chú ạ.”

https://thuviensach.vn

Ngón tay định nhấn phím tắt điện thoại của Lăng Khang không cách nào nhúc nhích được nữa, sững sờ nhìn Giản Minh, chết rồi, hôm qua không nghĩ cô bé này sẽ trở thành em dâu mình, lại có năng lực, cũng là nhân tài, định cho ra ngoài tôi luyện, cọ xát, bây giờ phải làm thế nào đây? Tối hôm qua tại sao cũng quên mất chi tiết này cơ chứ, làm sao để nói với chú Hai đây? So sánh với sự quyết đoán mau lẹ thường ngày, anh cả Lăng Khang lại chần chừ một lúc mới nói, “Việc này không gấp lắm, đợi sau này hãy nói. Ồ, Văn Quyên tìm cháu đó, cháu qua đó đi, bà ấy đang ở bên câu lạc bộ.”

Mặc dù xem ra Boss có vẻ như đang giở quẻ, Giản Minh không hoài nghi cũng không sợ sệt, sắc mặt vẫn điềm tĩnh, “Dạ vâng, thế cháu đi đây ạ.”

Lăng Khang lại đưa điện thoại lên tai, quả nhiên đúng như dự đoán, chú Hai hỏi ngay, “Anh định điều cô ấy qua bộ phận bất động sản à?”.

Lăng Khang vừa lật tài liệu vừa nói, “Cô ấy là nhân tài đấy, chỉ có thiếu kinh nghiệm và lòng tự tin thôi, đi ra ngoài tiếp xúc với nhiều người, tạo dựng mối quan hệ, rèn luyện một chút, sau này có thể sẽ trở thành trợ thủ đắc lực. Có điều, vẫn chưa quyết định, có thể trao đổi lại.” Nghe Lăng Lệ bật ho ở bên kia điện thoại, anh lại nói tiếp, “Chú Lệ này, tối hôm qua chỉ lo đùa với em, sau khi em đi, anh với chị dâu mới nghĩ đến chuyện này, sau này nếu em cưới Giản Minh, em sẽ là cha dượng của đứa bé đó, em đã suy nghĩ cho kĩ chưa?”.

Lăng Lệ đằng hắng lấy lại giọng, “Việc này có gì đâu mà phải suy nghĩ, thì đối xử tốt với con của người ta thôi, xác định không được nuôi nó như kiểu trồng bắp cải là được.”

Lăng Khang quát anh, “Nói chuyện đàng hoàng xem nào.”

https://thuviensach.vn

“Anh, em thích cô ấy, việc này không còn đường lùi nữa rồi, những thứ liên quan đến cô ấy em đều chấp nhận hết…”.

Lăng Khang cười, “Quyết định của em, anh sẽ ủng hộ.” Buông điện thoại xuống, thở dài một cái, anh hy vọng em trai mình hạnh phúc, lần này, đừng để uổng phí công sức và tình cảm nữa.

Đi ra khỏi văn phòng của Lăng Khang, Giản Minh gọi điện thoại cho tài xế, thu dọn đồ đạc, đi gặp Văn Quyên. Trong mắt của Giản Minh, Văn Quyên chẳng khác gì thiên sứ. Trong giai đoạn cô đang gặp khó khăn vô cùng, giống như Quan m Bồ Tát giáng thế, ra tay giúp cô một việc lớn.

Đợt Tết vừa rồi, Giản Minh đưa con về ăn Tết với cha mẹ xong, rồi đưa Đông Đông quay lại gia đình của La Thế Triết. Đúng lúc đó La Thế Triết gọi điện thoại về, bảo cha của Tô Mạn đã qua đời, họ sắp về nước rồi. Có điều để tiện lo liệu cho lễ tang, sau khi họ về nước vẫn ở bên gia đình của Tô Mạn, Giản Minh vẫn tiếp tục chăm sóc Đông Đông một thời gian.

Bởi vì chị Phương giúp việc về phép vẫn chưa lên, mấy ngày ở lại nhà của La Thế Triết, Giản Minh phải lo hết mọi việc từ chợ búa đến nấu nướng.

©STE.NT

Khi ra khỏi nhà đi chợ, Giản Minh có gặp hàng xóm của La Thế Triết. Hàng xóm nói với Giản Minh, mấy ngày Giản Minh về quê ăn Tết, có người đến tìm cô, là một người đàn ông đàng hoàng vẻ ngoài nổi bật, dáng người cao ráo, đeo kính, rất có khí chất. Hàng xóm và Giản Minh trước đây đã quen biết nhau rồi, việc trong nhà của La Thế Triết cũng biết ít nhiều, hỏi Giản Minh, “Người yêu của em à? Nhìn có vẻ được lắm ấy, đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Giản Minh tìm một cái cớ không thể nào tồi tệ hơn được nữa, “Có thể là nhân viên của trường học, đến thông báo thời gian thi cho em…”, nên

https://thuviensach.vn

cũng đã ậm ừ cho qua chuyện này. Đêm đến, Giản Minh lại ôm lấy túi chườm nóng vị bác sĩ kia tặng cho dễ ngủ, trong lòng buồn bã, cứ thấp thỏm không yên, bác sĩ Lăng Lệ này, không buông tha cho cô, anh còn muốn thế nào nữa? Anh và vợ cũ lại xảy ra chuyện gì nữa sao? Cứ thế trằn trọc suy nghĩ mãi, cả đêm không ngủ yên giấc.

Người quay về trước La Thế Triết là La Thế Hoa, lại sắp phải ra nước ngoài, còn hai ngày nữa, nhân cơ hội này chuyển nhà luôn. Giới thiệu Giản Minh cho chủ nhà cũ, Giản Minh dọn vào ở luôn. Đợi đến khi La Thế Triết quay về, cô đã ổn định chỗ ở để tìm việc làm.

Khi La Thế Triết trở về nhà, chỉ đi một mình, không có Tô Mạn đi cùng, Giản Minh cảm thấy cực kỳ bất ngờ, nhưng theo thói quen không hỏi lý do, bì thư lớn màu da bò đựng tiền mặt và mấy cái điện thoại, Giản Minh trả y nguyên lại cho anh, không hề động vào. Nếu như không có việc gì ngoài ý muốn phát sinh, lấy số tiền trong bì thư đó để chi tiêu cho cuộc sống hàng ngày, Giản Minh ngay lập tức sẽ nghĩ đến cái ngày từng gặp Tô Mạn ở quán trà để giải quyết vấn đề của Đông Đông, đến khuôn mặt lúc ấy của Tô Mạn mà trước khi đến đây đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Giản Minh sợ cô lại diễn bộ phim truyền hình nhiều tập dài lê thê kinh điển như mọi khi, “Chăm sóc con có mấy ngày, đâu hết bao nhiêu tiền? Hơn nữa, mẹ ruột chăm con mấy ngày, chẳng nhẽ cũng đòi tiền ăn uống hàng ngày ở chồng cũ sao?”. Sau đó bà La mở những hóa đơn chi tiêu hàng ngày ra, cộng cộng trừ trừ một lúc, cuối cùng kết luận, “Giản Minh quả không hổ danh là người bán đi chồng con với giá tám mươi vạn nhỉ…”. Có cố gắng nhẫn nhịn như thế nào đi chăng nữa, cũng không địch lại nổi cách giải thích ác ý này, Giản Minh tự cho rằng mình chẳng cần tốn nước bọt giải thích chi li với người ta.

Cầm số tiền không mất một xu trong tay, La Thế Triết bỗng nhiên thở dài. Gặp lại con trai vui vẻ vô cùng, ôm lấy Đông Đông nói, “Ồ, có mập ra một chút này, đúng chỉ có mẹ biết chăm con thôi.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh cười cười, xách lấy hành lý, “Em đi trước đây. Đông Đông, tạm biệt mẹ đi nào. Chủ nhật tuần sau, mẹ sẽ đến thăm con.”

Đông Đông nhìn Giản Minh trân trối, giống như sắp khóc đến nơi.

Giản Minh cảm thấy chua xót trong lòng, phải cứng rắn lên, dỗ dành con trai, “Con trai phải dũng cảm chứ, không được khóc. Mẹ đi đây, muốn nói chuyện với mẹ thì gọi điện thoại nhé.”

La Thế Triết lên tiếng, “Anh đưa Đông Đông ra tiễn em.”

Giản Minh từ chối, “Không cần đâu.”

La Thế Triết không lên tiếng, vẫn kiên trì mặc áo khoác, thay giày, cầm chìa khóa.

Giản Minh cũng rất kiên trì, “Thế Triết, không cần thật mà, bên ngoài trời đang mưa, bụng dạ của Đông Đông không tốt lắm, đi ra đi vào như thế, cẩn thận kẻo con bị cảm lạnh đấy.”

Có hiệu quả, La Thế Triết đành thôi, dẫn con ra cửa tiễn Giản Minh xuống lầu. Hình ảnh của giây phút đó, rất nhiều lần về sau, mỗi lần La Thế Triết nhớ lại đều không cách nào hình dung được, khó có thể miêu tả tâm trạng lúc ấy. Bỗng nhiên cảm thấy, người con gái có dáng hình cô đơn, mong manh, xách hành lý đi xuống cầu thang đó, đã từng là người mà anh, khi đang ở cái thời tuổi trẻ tràn trề nhiệt huyết ấy đã hứa hẹn, thề thốt chung thủy suốt một đời.

Là anh bày mưu tính kế vứt bỏ cô ấy.

Anh cho rằng, con người cao ngạo, cô độc, thanh cao của anh ngày xưa chẳng khác gì một tên ngốc, thế nên, anh vứt bỏ con người ngày xưa của anh đi;

https://thuviensach.vn

Anh cho rằng, khoảng thời gian cắm đầu cắm cổ vào cái sự nghiệp học hành đó đúng là quá lãng phí cuộc đời, thế nên, anh vứt bỏ luôn khoảng thời gian đó;

Anh cho rằng, cô không đỡ đần gì được cho anh, còn kết bè kết phái với cha mẹ mình để đối phó với anh, thế nên, anh cũng vứt bỏ cô luôn.

Nhưng mà, giờ phút này đây, khi anh cảm thấy bản thân đang có được những thứ xứng đáng nhất, chính xác nhất, nhìn bóng hình Giản Minh dần dần mất hút trong dãy cầu thang đằng kia, La Thế Triết cảm thấy trống trải, cái ngôi nhà này, tòa thành này, rất trống trải.

Không cần phải chăm sóc con trai nữa, Giản Minh bắt đầu tập trung tất cả sức lực cho tiến trình tìm việc, gửi đơn xin việc, tham gia thi viết, phỏng vấn. Có mấy lần, La Thế Triết gọi điện thoại hỏi cô có cần giúp đỡ hay không, Giản Minh từ chối ngay lập tức. Ngay từ lần trước ở bệnh viện, La Thế Triết vô duyên vô cớ tặng một bó hoa cho cô, lại có những cử chỉ thân mật, tự nhiên trong lòng cô bắt đầu cảnh giác với anh ta, cứ thế cho đến khi vận may từ trên trời rớt xuống, vào Lăng Văn làm thư ký cho ông chủ, Giản Minh vẫn chưa nói cho La Thế Triết và Tô Mạn biết. Thật là may mắn, họ cũng bận rộn quá, không có thời gian đến làm phiền cô.

Giản Minh còn nhớ lần đầu tiên gặp Lăng Khang, chú ngồi sau một cái bàn làm việc rất có khí thế, tóc mai hai bên đã bắt đầu điểm bạc, dáng người cao to, rất xuất chúng, khuôn mặt ấy, tự nhiên làm Giản Minh cảm thấy nhói lòng, cảm thấy nếu như một ngày nào đó Lăng Lệ già đi, chắc chắn sẽ rất giống với chú Lăng này, nếu như bác sĩ Lăng không nói cha mẹ anh ấy đã qua đời, có lẽ cô sẽ nghĩ rằng Lăng Khang chính là cha của Lăng Lệ.

Công việc của Giản Minh ở Lăng Văn, nói một cách chính xác, có lẽ là thư ký riêng của chú Lăng Khang. Bên cạnh chú Lăng Khang, có một trợ lý đặc biệt và hai thư ký. Ngoài trợ lý đặc biệt và Giản Minh ra còn có một

https://thuviensach.vn

thư ký nữa, đều là đàn ông, giúp đỡ Lăng Khang giải quyết công việc chung. Bộ phận mà Giản Minh phụ trách, là giúp đỡ Lăng Khang xử lý những công việc riêng. Công việc riêng đó, chính là bắt buộc phải chăm sóc chu đáo cho người nhà của chú Lăng Khang. Nhưng căn cứ theo nội dung công việc được phân công cho Giản Minh, bắt buộc phải chăm sóc "người nhà" Lăng Khang, chỉ có một người là Văn Quyên, bà chủ của tập đoàn Lăng Văn mà thôi. Đặt chỗ ở nhà hàng mà phu nhân sẽ đến, hẹn trước với tiệm làm tóc, phu nhân đi đâu đánh mạt chược phải lên kế hoạch và thời gian đưa đón, phu nhân cần đi đâu du lịch phải liên hệ tàu xe, phu nhân đi xem buổi chiếu phim ra mắt cùng với ai… Nói tóm lại, những việc đã từng qua tay Giản Minh giải quyết, đều là việc của Văn Quyên, công việc có thể làm được cho Lăng Khang, cũng chỉ là mỗi ngày bưng mấy cốc cà phê, còn lại, đi xe hơi của công ty đến gặp phu nhân. Đã có lúc Giản Minh cũng cảm thấy kỳ lạ, hỏi về việc ấy, tại sao phu nhân không tìm một trợ lý? Chiến hữu của cô, một anh chàng thư ký nhanh nhẹn tháo vát trả lời, "Bởi vì phu nhân vừa thích có một cuộc sống thoải mái, nhưng lại ghét lúc nào cũng có một người lạ kè kè bên cạnh, cho nên mới như thế đó. Hơn nữa, nếu như ông chủ không thu xếp như vậy, làm sao mới bày tỏ được sự quan tâm và coi trọng phu nhân được đây?". Hình như cũng đúng, nói nghe có lý, Giản Minh thoáng mỉm cười. Cho nên công việc của Giản Minh đại khái là như thế, nếu như ngày nào phu nhân hứng chí lên, đánh bài, ăn uống, đi chơi, cô cũng sẽ bận rộn theo cả ngày, nếu như ngày nào đó Văn Quyên không mấy hứng thú, ru rú ở nhà suốt ngày chẳng đi đâu, hôm ấy Giản Minh cũng sẽ rảnh rỗi suốt một ngày. Đương nhiên, khi Giản Minh rảnh rỗi sẽ giúp đỡ cho trợ lý đặc biệt và thư ký của Lăng Khang xử lý một vài việc vặt, còn nữa, nếu như cô có chút ý chí tiến thủ, cô phải thăm dò một chút về gia đình nhà họ Lăng, để mai này khi xử lý công việc nhỡ có sơ sót chuyện gì, sẽ không gây ra trò cười cho mọi người.

Nhưng Giản Minh thuộc dạng ngu ngốc, triết lý đối nhân xử thế của cô cũng rất đần độn, rất tiêu cực, có kiểu lý luận của đà điểu, cảm thấy rằng nếu như gây ra trò cười trong tình trạng cái gì cũng không biết, như vậy còn

https://thuviensach.vn

có thể lấy lý do không trách người không biết để thoát thân, cùng lắm chỉ có thêm tội danh vụng về mà thôi. Biết nhiều quá, cũng phải suy nghĩ nhiều, nhỡ khi thông minh quá đâm phản tác dụng, lúc ấy đến con đường lùi cũng chẳng có. Người dốt chắc Lý luận đà điểu[1] làm việc cũng ngu ngốc, suy nghĩ ấy cũng có tình có lý lắm chứ. Người thông minh nhỡ có sơ sẩy một lần, e là tiếng tăm vang dội có được trước đây sẽ biến theo mây khói, ôi, hay là cô cứ tiếp tục ngu ngốc thôi. Việc nhà của gia đình họ Lăng, cô chỉ biết mỗi Văn Quyên là được rồi, những việc khác không hỏi nữa.

[1] Lý luận đà điểu: Con đà điểu có khuynh hướng là: mỗi khi gặp kẻ thù và biết mình chết chắc, nó chỉ cần dúi đầu xuống cát. Nó sống trong sa mạc, nhắm tịt đầu trong cát. Nó hoàn toàn yên tâm vì nó không còn phải nhìn thấy kẻ thù ở đâu nữa.

Cho dù thế nào, Giản Minh sống với gia đình nhà họ Lăng cũng rất hài hòa, vui vẻ. Hài hòa đến nỗi Văn Quyên muốn giới thiệu bạn trai cho cô. Có điều Giản Minh đã từ chối khéo dì ấy rồi. Lăng Khang cho rằng con người cô đáng tin cậy, kiên nhẫn, muốn để cô đến bộ phận bất động sản huấn luyện một thời gian, chỉ là Giản Minh không hiểu tại sao sáng sớm hôm nay, ông chủ lại trở nên do dự như vậy? Cô đã thăm dò rồi, bộ phận đó chẳng có gì đáng sợ cả, cô có thể đối phó được, trên đường đến câu lạc bộ, cô âm thầm cầu khấn, đừng để vận may của cô vuột đi mất, hay là thăm dò bên phía phu nhân Văn Quyên thử xem sao nhỉ?

Văn Quyên đang ở trong trung tâm SPA, nhìn thấy Giản Minh, vẫn nói thẳng như mọi khi, “Cháu phải giúp dì việc này rồi.”

Giản Minh cung kính. “Có việc gì dì cứ nói với cháu, đây là việc cháu phải làm mà.”

“Tối ngày mai, nhà dì sẽ mời mấy người họ hàng đến ăn cơm, nhờ cháu đến sửa soạn, bày biện cho dì.” Văn Quyên tin tưởng trăm phần trăm,

https://thuviensach.vn

“Cháu tỉ mẩn, suy nghĩ mọi việc cũng rất chu đáo, giỏi hơn người sơ sài như dì nhiều.”

Giản Minh mỉm cười, “Đều là những việc nhỏ cả, việc này vốn là việc của cháu mà. Được rồi, dì nói cho cháu biết, có mấy người khách ạ?”.

“Đều là người thân của gia đình dì, ăn uống không khó khăn lắm, thanh đạm một chút là được, không giống như dì, khẩu vị nặng.” Văn Quyên làm như có việc gì hệ trọng lắm, “Giản Minh, khi cháu gặp người họ hàng của dì, nhớ đừng nói cho người ta biết dì ăn vụng thịt đầu heo nhé.”

Giản Minh ngoan ngoãn trả lời, “Dạ, cháu không nói đâu, cháu giữ bí mật cho dì ạ.”

Văn Quyên cực kỳ không yên tâm, “Hứa chứ?”.

Giản Minh thầm nghĩ trong lòng, phu nhân cũng hài hước quá, mình có quen thân với họ hàng của dì ấy đâu, nói gì thì nói, cũng phải trung thành với phu nhân chứ, làm sao mà bán đứng cho họ hàng nhà dì được? Giơ tay lên, “Cháu hứa mà.”

Văn Quyên xem ra yên tâm rồi, được mát-xa rất thoải mái, rên lên khe khẽ.

Giản Minh ngồi xổm trước người dì, “Dì vẫn chưa nói cho cháu, cần phải chuẩn bị thức ăn cho mấy người ạ?”.

Văn Quyên nhẩm tính, “Kể cả ba người nhà dì, tổng cộng năm người.”

Chỉ năm người thôi sao? Giản Minh kiềm chế sự kinh ngạc đang trỗi dậy trong lòng, viết ra sổ tay số người, chà, chẳng phải chỉ có hai người họ hàng thôi sao? Nhiều nhất cũng chỉ giống bữa cơm gia đình thôi nhỉ? Cô cứ nghĩ rằng ít nhất cũng phải bảy đến tám người.

https://thuviensach.vn

Hỏi tiếp, “Hai cô hay hai chú vậy ạ?”.

“Một chú, một cô.” Văn Quyên ngáp một cái.

Giản Minh biết đã đến lúc mình phải rút lui rồi, cuối cùng hỏi thêm một câu, “Dì có thể nói cho cháu biết họ thích ăn gì không ạ? Thanh đạm một chút, hải sản được không ạ?”.

Văn Quyên trả lời, “Hải sản cũng được đấy, nhưng nhất định phải có món thịt bò kho tàu. Ba giờ chiều mai cháu đến nhà dì đi. Đúng rồi, cháu chưa đến nhà dì lần nào phải không?”.

Giản Minh đáp lời, “Vâng ạ.”

Văn Quyên ngáp thêm một cái nữa, “Cháu đi làm việc trước đi, trưa nay mấy dì muốn ăn cái gì đó kích thích một chút, đặt chỗ ở nhà hàng Thái Lan giùm dì. Buổi tối bảo Lăng Khang đón cháu về nhà ăn cơm, ngày mai dì sẽ bảo Trọng Hằng qua đón cháu.”

Giản Minh đáp lời, “Vâng ạ, cháu đi trước đây.” Trong lòng không khỏi kinh ngạc, ngày mai bảo thiếu gia Trọng Hằng qua đón cô sao? Hình như cũng hơi long trọng quá thì phải? Đợi ra khỏi câu lạc bộ, cô mới chợt nhớ ra, quên mất hỏi thăm việc mình qua bộ phận bất động sản làm.

Ngay buổi sáng trước khi phải chuẩn bị bữa tối cho năm người ăn, Giản Minh có nói sơ qua với Văn Quyên, đã chuẩn bị những loại rau, thịt, cá nào, đồng thời đặt một con cá bống mú tươi roi rói đưa đến biệt thự nhà họ Lăng, nói tóm lại, Giản Minh tự cho rằng mình đã chuẩn bị vô cùng hoàn hảo. Buổi chiều, cô ôm một bó hoa tươi rói to đùng tiệm hoa vừa mang đến, leo lên xe của thiếu gia Trọng Hằng. Còn nữa, thiếu gia Trọng Hằng đích thân xuống xe mở cửa cho cô, chăm sóc rất chi là chu đáo, ân cần, anh đồng nghiệp bảo vệ chào hỏi rồi nhìn không chớp mắt, cả người Giản Minh như muốn co rúm lại, chẳng nhẽ cô có thể diện đến mức ấy sao? Mặt mũi của cô cũng lớn dữ vậy sao? Đúng là cô rất có thể diện, Trọng

https://thuviensach.vn

Hằng chỉ trốn làm chở Giản Minh đi một lúc, đưa Giản Minh về đến nhà xong liền quay trở lại làm việc, trong nhà chỉ còn lại Giản Minh, Văn Quyên và mấy cô giúp việc. Những việc cần làm cũng không nhiều, rau thịt cá đã mua chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy, một nồi thịt bò kho tàu đã yên vị trên bếp, hầm từ từ bằng lửa nhỏ. Việc cần Giản Minh làm bây giờ là cắm hoa tươi vừa mang đến vào mấy cái bình hoa trong nhà, bày biện ở phòng khách và phòng ăn. Biệt thự của gia đình nhà họ Lăng, so với mấy ngôi nhà của các dì các cô trong nhóm mà Giản Minh đã từng thấy, phong cách trang trí nội thất đơn giản hơn nhiều, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác vô cùng rộng rãi, phóng khoáng và sáng sủa, Giản Minh thích nhất ô cửa sổ lớn chiếm gần trọn cả bức tường, được trổ sát xuống nền nhà, không gian rộng lớn mà có thể nhìn xuyên thấu ra bên ngoài, có thể ngắm nhìn cả vườn hoa và hồ bơi bên ngoài sân vườn, bên cạnh cửa sổ là một chiếc đàn dương cầm, Giản Minh đặc biệt bố trí một bình hoa ở đấy.

Đứng dựa vào chiếc dương cầm nhìn ra ngoài cửa sổ, đón từng làn gió thổi đến, Giản Minh chỉnh sửa lại mấy bông hoa trong bình, ánh mắt dời về bức ảnh đặt trên chiếc đàn. Đây là một tấm hình chụp chung cả đại gia đình, già trẻ lớn bé ba thế hệ, Giản Minh nhận ra vợ chồng Lăng Khang, đôi vợ chồng già hiền từ ngồi ngay ngắn kia có thể là cha mẹ của Lăng Khang, còn có hai bé trai, Giản Minh nhận ra Trọng Hằng, khuôn mặt như búp bê, giống Văn Quyên. Còn người choàng vai bá cổ Trọng Hằng là ai thế nhỉ? Lăng? Lệ? Không, không đeo kính, Giản Minh ra sức dụi dụi mắt, tập trung quan sát kĩ hơn, vẫn cảm thấy giống Lăng Lệ, có điều là hình ảnh anh thời thanh niên, mặc một bộ quần áo thể thao, gọn gàng sáng sủa, rạng ngời sức trẻ. Chuẩn bị xảy ra chuyện cười rồi đây, Giản Minh không cam tâm, cầm tấm ảnh khác lên, vẫn là tấm hình chụp chung cả đại gia đình, đôi vợ chồng già khuôn mặt phúc hâu không còn nữa, người khoác chiếc áo blouse trắng, đeo ống nghe kia là ai? Cậu bé mặc bộ đồng phục thể thao kia đã lớn, đeo kính cận, trên khuôn mặt là nụ cười Giản Minh đã quá quen thuộc, dáng người cao ráo, từ tốn ung dung, có biến thành tro Giản Minh cũng nhận ra, Lăng Lệ!

https://thuviensach.vn

Một đĩa xoài được cắt thành từng miếng nhỏ, vàng ruộm đưa đến trước mũi của Giản Minh, Văn Quyên đang hỏi, “Người bác sĩ đó là chú út trong gia đình này, đẹp trai không?”.

Ánh mắt kinh ngạc của Giản Minh dời từ tấm ảnh qua Văn Quyên, thái độ hoảng sợ, giọng nói cũng hoảng sợ, “Chính là cái người họ hàng mà phải giấu việc dì đã ăn thịt heo đó hả?”.

“Chính nó chứ còn ai vào đây nữa?”, Văn Quyên cầm lấy nĩa ăn xoài, so với sự hoảng sợ của Giản Minh, dì ấy thản nhiên hơn rất nhiều, “Cái thằng này cái gì cũng tốt cả, có điều bị bệnh nghề nghiệp quá nặng, lúc nào cũng đưa cái mác bác sĩ ra, làm phiền người khác.”

Giản Minh đang nhai trong miệng, “Nhưng, nhưng, nhưng, là anh ấy, anh ấy và Trọng Hằng có vẻ như gần bằng tuổi nhau.”

“Cha mẹ chồng của dì sinh nó muộn mà, ngày còn nhỏ, dì nuôi nó và Trọng Hằng không à.” Văn Quyên tỏ ra vô cùng thân thiết, xiên một miếng xoài nhét vào miệng Giản Minh, “Ngọt quá đi, ăn một miếng không sao đâu, chúng ta đừng nói cho chú Lệ là được.”

Giản Minh nuốt miếng trái cây đó xuống, trong lòng suy nghĩ rất mơ hồ, rất tốt, đồng phạm với phu nhân, không thể nào tố cáo Văn Quyên trước mặt bác sĩ được rồi, dì ấy ăn thịt đầu heo, còn cô ăn xoài ngọt…

Vì việc nấu ăn, nên người giúp việc gọi Văn Quyên đi, Giản Minh còn đứng ngơ ngẩn trước cây đàn dương cầm, cô hoán đổi vị trí thành công, từ một thư ký đến giúp đỡ nấu cơm biến thành đối tượng khách mời đến dự tiệc của bà chủ, cô bị cả gia đình này “âm thầm bày mưu tính kế” lừa cô, có ấu trĩ không cơ chứ? Nhìn ra ngoài cửa sổ, vườn cây xanh ngắt rợp bóng mát, hoa hồng bung cánh khoe sắc, Giản Minh như chợt tỉnh ra, đây là một buổi xem mắt, đây là hồng môn yến, gọi điện thoại cho Lăng Lệ, gần như là

https://thuviensach.vn

nhấc máy luôn ngay sau khi đổ tiếng chuông đầu tiên, giọng nói không mấy thiện cảm, còn có chút nóng vội, “Anh đang ở đâu vậy?”.

“Đang ở sau lưng em.” Giọng nói của Lăng Lệ được lặp lại ngay bên tai cô, ngay sau lưng cô, “Biết ngay mà, em rất muốn gặp anh.”

Giản Minh nhận ra, cô bị người ta chọc ghẹo, xấu hổ, khuôn mặt ửng đỏ.

Lăng Lệ cúi người xuống, áp sát vào cô, giống như vờn mèo, “Đừng có ngại ngùng, anh thích điệu bộ này của em.”

“Em không thích.” Giọng nói của Giản Minh nặng nề hơn, “Em vô cùng không thích.”

Lặng Lệ ngồi xuống cái ghế trước cây đàn, “Thích một chút thì có mất mát gì đâu. Qua đây nào.” Anh giơ tay về phía Giản Minh, Giản Minh không thèm nắm lấy tay anh, anh bá đạo kéo cô qua, ấn ngồi xuống bên cạnh, “Nghe bài này đi.” Ngón tay lướt trên phím đàn, ting ting tang tang, ca khúc Eyes on me Giản Minh thích nhất. Giọng nói khàn khàn của Lăng Lệ hòa theo tiếng đàn, “Bây giờ thấy thích hơn chút nào chưa?”.

Giản Minh không trả lời, ánh mắt rơi trên bàn tay đã từng luồn vào mái tóc mượt mà của cô, sao có thể không thích được cơ chứ? Sao có thể chỉ thích một chút thôi được? Không chỉ một lần, trong góc tối của giấc mơ nào đó, ảo tưởng rằng anh sẽ mỉm cười với cô, còn cô cũng chỉ có thể đáp trả bằng nụ cười tươi thắm nhất, nụ cười viên mãn như chưa từng vấp phải một sự tổn thương nào, chưa bao giờ gặp phải thất bại nào. Nhưng bản thân mình ở hiện tại thì sao, có thể được như thế không? Hy vọng là mình có thể, có thể không cảm thấy hổ thẹn với đôi tay lướt trên phím đàn, đánh cho cô nghe bản nhạc kỳ diệu này, không hổ thẹn với sự tìm kiếm kiên trì của anh, không hổ thẹn với tấm lòng sẵn sàng gánh vác mọi thất bại của cô…

https://thuviensach.vn

“Giản Minh ơi!”, chị dâu Văn Quyên ở trong bếp đi ra, đứng ở bên kia phòng khách gọi to, “Cháu vào cán mì đi, dì sợ nếu dì cán sẽ bị cứng.”

Lăng Lệ ngừng tiếng đàn, nắm lấy tay Giản Minh không buông, thái độ vô cùng lo lắng, “Mì cứng một chút chẳng sao đâu, chị cứ cán đi.”

Văn Quyên không thèm nghe, “Giản Minh cán bột ngon lắm, không lừa chú đâu, chú Lệ này, chú cứ nói là chú ăn hay không đi. Chị đảm bảo chú ăn xong bát mì này sẽ hết cảm cúm ngay.”

Ý chí của bác sĩ quá kém, ngay lập tức tỏ thái độ khuất phục trước uy phong của chị dâu và tài nghệ đứng bếp của Giản Minh, “Em ăn chứ.”

Giản Minh đang nóng lòng muốn trốn chạy, “Em xuống bếp đây.” Cô đứng dậy, cố vùng ra khỏi tay anh.

“Đợi đã.” Lăng Lệ nắm lấy tay cô, “Hết giận rồi chứ?”. Anh ngẩng đầu nhìn Giản Minh, ánh mắt dịu dàng, thái độ thành khẩn, giọng nói có vẻ như đang nhẹ nhàng thỉnh cầu, “Đêm hôm trước không phải anh cố ý hiểu lầm em đâu, không tìm thấy em, anh lo lắng đến chết mất, tìm thấy em rồi, anh lại sốt ruột đến chết mất, đừng giận anh nữa, được không?”.

Hỏi một đường, Giản Minh trả lời một nẻo, “Anh biết em làm ở công ty của anh trai từ lâu rồi phải không?” Lăng Lệ cười không nổi, “Đừng ngốc nữa, nếu như anh biết trước rồi, sao lại có thể nói mấy câu ngu xuẩn kia với em được? Đêm hôm trước làm cho em không vui như vậy, lại không biết em ở nơi nào, làm việc ở đâu, không còn cách nào khác đành đến tìm anh trai nhờ giúp đỡ, mong anh ấy nghĩ cách gì đó, mới biết em là thư ký mới tuyển của anh ấy. Nghe nói mối quan hệ giữa em và chị dâu anh rất tốt, cho nên mới nhờ mọi người giúp đỡ, sắp xếp lần gặp gỡ này, mong rằng em nể mặt chị dâu anh, đừng có làm mặt lạnh với anh nữa.” Lăng Lệ thở dài một hơi, ngước nhìn lên, vẫn cố chấp nắm lấy tay Giản Minh, “Cô

https://thuviensach.vn

gái ơi, anh phải vất vả lắm mới có được buổi gặp mặt hôm nay, em có hiểu không hả?”.

Giản Minh lại đỏ cả mặt, trốn tránh ánh mắt của Lăng Lệ, ngập ngừng, “Em, em phải xuống bếp đây.”

Lăng Lệ đứng dậy khỏi ghế đàn, đứng đối diện với Giản Minh, nhẹ nhàng kéo đuôi tóc của cô, nói như chỉ bảo cho cô, “Sao lại ương ngạnh như thế nhỉ? Em tuổi trâu à? Khi không em lại đâm đầu vào gia đình nhà anh, cái này được gọi là duyên phận, có hiểu không hả?”.

Giản Minh kiềm chế nước mắt như chực rơi ra, không phải là cô không biết, cũng không phải là cô không hiểu, chỉ là… Cô không thể đón nhận tấm lòng của anh, nên hạ quyết tâm, mạnh miệng, “Không hiểu, cũng không biết.”

Lăng Lệ chăm chú nhìn cô một lát, vẫn là giọng nói uyển chuyển, “Không cần phải trả lời anh gấp vậy đâu, đợi ăn cơm xong, chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Cuối cùng anh cũng thả Giản Minh đi, “Thôi được rồi, em vào bếp đi.”

Trước giờ ăn cơm, Giản Minh hạ quyết tâm ở lỳ trong gian bếp rộng rãi của gia đình họ Lăng, sống chết cũng không chịu ra ngoài kia, cô cố gắng để trở về với vị trí thư ký chỉ đến giúp đỡ trong việc nấu ăn, rửa gừng bóc hành, cắt gọt, chuẩn bị vật liệu cho nồi nước dùng món mì sợi của cô, cũng may qui trình của món này cứ lắt nhắt từng tí một, cũng không phải làm giả vờ, đủ để bận rộn một thời gian. Văn Quyên và Lăng Lệ không vào đây hù dọa cô nữa, ngồi ngoài mái hiên cửa sổ uống trà, ăn trái cây, nói chuyện vui vẻ không ngớt, vẻ mặt sinh động kia của Văn Quyên trông giống Gia Cát Lượng, với tư thế như trực tiếp trao quyền, tùy cơ hành động, đây sẽ là Đốt sạch trại liên doanh hay là Thuyền cỏ mượn tên đây?[2]

https://thuviensach.vn

[2] Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa: Hồi 84: Lục Tốn đốt sạch trại liên doanh, Khổng Minh khéo bày đồ bát trận, Hồi 46: Dùng chước lạ, Khổng Minh mượn tên; Dâng kế mật, Hoàng Cái chịu nhục.

Bên tai Giản Minh nghe thấy tiếng xe cộ ngoài cổng nhà, biết là ông chủ đã đi làm về, chẳng mấy chốc Trọng Hằng cũng bước vào nhà, không hiểu là nói gì với chú Hai, hai chú cháu cười vang cả căn phòng như có một đoàn quân cưỡi ngựa vừa bước vào nhà, ồn ào huyên náo. Lúc này đây, cơm canh cũng đã nấu nướng đâu vào đấy rồi, Giản Minh đang lau khô cái đĩa lát nữa dùng để đựng món cá chưng, chuẩn bị bày biện ra bàn, Lăng Lệ bước vào, "Giản Minh, có mang theo thuốc không?".

Giản Minh ngoan ngoãn, có thái độ của một người bệnh nhân rất biết vâng lời, "Có chứ. À, em đi tiêm liền đây." Cầm lấy túi xách của mình đi vào nhà vệ sinh, lát sau đi ra, ngồi vào bàn ăn. Lăng Khang, phụ huynh lớn nhất ngồi đầu bàn, dáng vẻ oai nghiêm, đĩnh đạc, giọng nói rõ ràng, vang lên như tiếng chuông, "Nào, nâng ly, vì Giản Minh."

Rất bài bản, cũng rất long trọng, hơn nữa làm cho bạn không thể nào nói không, Giản Minh đành phải, "Cám ơn." Rồi nâng ly rượu vang trắng lên, nhấm nháp một chút bên môi.

Lăng Lệ để ý từng chút một, "Có thể uống một chút, lát nữa anh sẽ đưa em về."

Giản Minh liếc nhìn anh, gật đầu đại một cái cho xong, cô sẽ không để cho anh tiễn về nhà đâu, như thế có vẻ nguy hiểm quá.

Văn Quyên nhiệt tình, không ngừng gắp thức ăn cho cô, đặc biệt là con cá ấy, bày trên bàn ngay trước mặt cô, còn tôm, Lăng Lệ cũng bóc vỏ sẵn mới để vào đĩa của cô, không ai nhắc đến việc chính, cũng không trịnh trọng đến nỗi tôi chúc rượu anh, anh chúc rượu tôi, thoải mái nói những chuyện linh tinh trong cuộc sống, ví dụ như những tin sốt dẻo trên trời dưới

https://thuviensach.vn

đất ở cơ quan và công ty, Văn Quyên lâu lâu lại chen mấy câu kinh điển khi đánh mạt chược. Giản Minh không biết đánh bài mạt chược, cơ bản là nghe không hiểu, lặng lẽ ngồi ăn suốt. Bởi vì tiêu điểm trên bàn ăn không phải là cô nữa, dần dần thả lỏng tinh thần, mới bắt đầu còn cảm thấy khó nuốt, sau đó Văn Quyên và Lăng Lệ khuyên cô uống hai ngụm nhỏ rượu vang, rồi cũng ăn hết thức ăn trên đĩa của mình.

Lăng Lệ gắp cho chị dâu một miếng thịt bò, Văn Quyên làm ra vẻ ăn uống có điều độ, "Mỡ máu của chị cao, không ăn thịt đâu."

Lăng Lệ đã quá thông thuộc tất cả, "Thôi đi ạ, chắc sau lưng bọn em chị ăn tích cực lắm chứ gì, ỷ thế chú em của chị là bác sĩ, căn bản không sợ bị nghẽn mạch máu."

Giản Minh không nhịn nổi, bật cười.

Văn Quyên bịa chuyện, "Đừng có trách mỗi mình chị nhá, Giản Minh cũng thế đấy, khi chú chưa tới, cô ấy ăn luôn hai quả xoài, đã thế em còn gắp nhiều thức ăn cho cô ấy nữa."

Lăng Lệ đáp, "Chị bớt bịa chuyện lại đi, Giản Minh không có gan làm chuyện đó."

Thái độ của Văn Quyên rất nghiêm túc, rất nghiêm túc, "Cái thằng này, thiên vị mà chẳng có chút hàm lượng kĩ thuật nào cả."

Lăng Khang và Trọng Hằng bật cười, khuôn mặt Giản Minh đỏ bừng lên, cũng cười theo. Vừa cười cô vừa cảm thấy, đây đúng là nhân cách phân liệt, cô rõ ràng không muốn thành ra như thế này, nếu cứ cười nữa, bữa cơm này có lẽ là một buổi hồng môn yến thành công, một buổi xem mắt hoàn hảo.

Sau khi cười thoải mái, Lăng Khang hỏi Giản Minh, Đông Đông năm nay mấy tuổi rồi? Học lớp mấy? Cao bao nhiêu rồi?

https://thuviensach.vn

Giản Minh trả lời từng câu, trong lòng cũng hiểu rõ, cô có đứa con riêng lớn như vậy, so với Lăng Lệ, điều kiện thua kém nhiều quá. Nghe Lăng Khang bảo cô hôm nào đưa Đông Đông đến đây ăn cơm, trả lời không thật lòng lắm, "Dạ được."

"Có đứa trẻ bảy tám để chơi, cuộc đời tôi coi như có nơi để gửi gắm rồi, không cần phải đi đánh mạt chược suốt ngày nữa." Văn Quyên phát ngôn những câu nói kinh khủng với Lăng Lệ và Trọng Hằng, "Vốn dĩ hy vọng hai anh chàng này đẻ một đứa con nít để tôi chăm sóc, chơi đùa, nhưng mà hai người không chịu tiếp sức, tuổi tôi bây giờ lại đẻ không ra nữa." Dì liếc nhìn Lăng Khang, "Trừ phi anh đi tìm ai đó đẻ giùm, tác thành cho ước mơ của cuộc đời mà tôi đang theo đuổi, nhưng mà chúng ta chỉ muốn tìm một đứa trẻ con về chơi cùng, đưa anh ra đền bù vào đó, như thế chẳng phải em hy sinh quá nhiều hay sao?". Văn Quyên cố tình làm ra vẻ như thật, thản nhiên thở dài một hơi, "Cuộc đời ấy à, sao mà gian khổ quá."

Bảo ông chủ đi tìm người đẻ hộ? Trời ơi, Giản Minh cảm thấy, thôi xong rồi, dây thần kinh phụ trách việc cười đùa của cô đã không còn nghe lời sai bảo của cô nữa, cô nghiêng đầu ôm miệng cười ngất, mặt và cổ đều nhuốm một màu hồng tươi.

Ba người đàn ông của gia đình nhà họ Lăng chịu không nổi, chẳng thèm để ý đến lễ nghi trên bàn ăn nữa, lấy đũa gõ vào bàn, "Kháng nghị, kháng nghị." Sau đó phụ huynh lớn tuổi Lăng Khang rất thức thời, nhắc đến trọng điểm, "Giản Minh, mau đưa Đông Đông đến đây, sau đó sinh thêm cho Lăng Lệ một đứa, như thế cuộc đời của chị dâu em mới có hy vọng."

Giản Minh vừa cười đến nỗi không ngừng lại được, lại vừa muốn khóc, ngân ngấn nước mắt, không nói nổi câu nào. Dáng vẻ của niềm hạnh phúc, sinh động như thật, giơ tay ra là đã có thể chạm vào được, chỉ có điều, đừng có bày sẵn ra trước mặt cô nhiều đến thế, cô tiêu hóa không nổi.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ vội vàng đưa khăn giấy cho Giản Minh, bảo vệ cô, “Anh, Giản Minh nhát gan lắm, anh chị đừng hù dọa cô ấy nữa được không?”. Giúp viêc bưng mì lên, Văn Quyên biết chừng mực dừng lại đúng lúc, “Ôi trời ơi, thơm quá, mọi người có ngửi thấy không?”.

Lăng Khang khen ngợi rất chân tình, “Ồ, rất giống với mùi vị mà mẹ nấu.”

Không ai nhắc đến vấn đề nóng hổi kia nữa, món mì sợi Giản Minh nấu, mọi người đều ăn hết sạch sẽ.

Ăn xong, mọi người đề nghị, “Ăn no quá, phải ra ngoài đi dạo cho tiêu hóa bớt.” Lăng Khang đặc biệt nhắc nhở em mình, “Lăng Lệ, đưa Giản Minh ra ngoài dạo bộ đi.”

Lăng Lệ đồng ý, đi lấy xe. Văn Quyên nói lời kết thúc với buổi xem mắt này, “Giản Minh ơi, dì thấy dáng vẻ vui cười của cháu là biết ngay, chú em của dì không thoát nổi nữa rồi. Cháu ấy à, đừng có lo lắng gì nữa, hai người đến được với nhau mới là quan trọng nhất, cháu thấy đúng không?”.

Giản Minh ngập ngừng đáp, “Cháu phải suy nghĩ đã ạ, phải suy nghĩ thêm, làm thế nào để công bằng hơn cho anh Lệ.”

Văn Quyên cười, “Cháu phải nhớ rằng, cả nhà dì rất thích cháu. Được rồi, chú út qua đây rồi kìa, cháu lên xe đi.”

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Cuối cùng cũng đã được đứng với nhau bên bờ hồ, ngắm nhìn mặt nước mênh mông, họ vốn dĩ hẹn ngày hôm sau gặp lại, nhưng lại dời từ những ngày đông giá rét đến tận tháng ba của mùa xuân. Sóng đôi với Giản Minh trong cảnh chiều ảm đạm, ánh đèn soi rọi lung linh trên mặt nước, Lăng Lệ nhìn thấy trên mặt hồ hai ba chiếc thuyền chậm rãi rẽ sóng lướt qua, để lại sau đuôi thuyền từng làn nước rẽ sóng nhấp nhô, trái tim anh cũng như những làn nước ấy, mờ mờ ảo ảo, dập dờn sóng gợn.

Cái gì cũng ổn cả, chỉ có điều vì thời tiết ấm dần theo thời gian, người ra đây dạo bộ cũng đông hơn, Lăng Lệ vò đầu, nhìn quanh nhìn quất. Thực ra đông người cũng chẳng sao cả, nhưng những cặp đôi yêu nhau, khi tình cảm dâng trào vẫn sẽ ôm hôn nhau, anh lại dẫn đến đây một người khó hiểu như tình hình kinh tế Trung Quốc, rắc rối này chưa xong rắc rối khác đã đến, Lăng Lệ thấy rằng anh cần có một con chó. Đáng lý ra, thời tiết ấm áp trong lành như thế này, mấy anh em nuôi chó cũng chẳng biết lựa ngày gì cả, chẳng thèm dắt chó ra đây đi dạo, tại sao đến cả một con chó con cũng không có vậy? Lăng Lệ bận rộn nhìn quanh nhìn quất tìm chó, không biết dưới chân đạp phải cái gì, lảo đảo suýt ngã, Giản Minh đỡ lấy anh, mở miệng nói câu đầu tiên sau khi rời khỏi gia đình nhà Lăng Khang, “Anh đi đứng phải nhìn đường một chút chứ”.

Lăng Lệ vội vàng nhân cơ hội nắm lấy tay cô, thờ phào nhẹ nhõm, “Mẹ ơi, cuối cùng em cũng đã để ý đến anh rồi.”

Giản Minh lặng lẽ, tiếp tục trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ kéo cô đứng lại, “Sao thế? Vẫn giận anh à? Em giận vì việc của anh và Phương Nam sao? Hay là vì anh nói em nhận sự giúp đỡ của La...”.

Nhanh như cắt, Giản Minh ngắt lời anh, “Không phải.” Cô không hề muốn nghe cái tên La Thế Triết.

“Vậy là giận anh bắt anh trai và chị dâu sắp xếp buổi gặp mặt này hả?”

“Em không hay tùy tiện hiểu lầm ý tốt của người khác đâu.”

Lăng Lệ thở dài thườn thượt, khẽ dỗ dành, “Em còn vướng mắc điều gì nữa?”. Anh nâng đầu cô lên, ép cô nhìn vào đôi mắt anh, “Chê anh chưa đủ tốt sao?”.

Giản Minh nhìn thẳng vào mắt anh, rất dũng cảm cũng rất bình tĩnh, đây là mặc nhận sao? Lăng Lệ nhíu mày, ghé sát vào cô, hạ giọng nói xuống rất khẽ, giống như nói bằng mũi, “Chê anh chưa đủ tốt sao?”

Đó là một sự mê hoặc rất mạnh mẽ, làm Giản Minh muốn hét lên, bớt mê hoặc em đi, cố gắng kìm nén lại, giả vờ to gan, “Em nói thật với anh, anh trai em có đuổi việc em không?”.

Lăng Lệ hoàn toàn bị đánh gục, nhìn lên trời chớp chớp mắt, vỗ nhè vào gương mặt cô, “Trong đầu em suy nghĩ toàn những gì thế hả?”.

Giản Minh rất kiên trì, “Thật mà, không đuổi việc em chứ hả? Mọi người thương anh thế cơ mà.”

Xem ra những lời nói thật của cô chắc rất kinh khủng, Lăng Lệ chuẩn bị sẵn tinh thần, vẫn luôn dịu dàng trước đây, vuốt lại những sợi tóc con lòa xòa trước trán Giản Minh, chăm chú nhìn vào khuôn mặt hơi ửng hồng vì chút rượu vang, “Anh bảo đảm, cho dù em nói gì, anh trai của anh sẽ không đuổi việc em.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cô phải nói ra những suy nghĩ thật lòng của mình cho vị bác sỹ này nghe, nếu không thì thật sự rất không công bằng cho anh.

“Nói đi, em nghĩ như thế nào?”, Lăng Lệ thúc giục.

Giản Minh nhìn Lăng Lệ, không trốn tránh, không rụt rè, cũng không có điều gì là không chắc chắn, “Em cảm thấy, nếu như em đồng ý với anh, sẽ chẳng công bằng với anh chút nào. Anh đối xử với em rất tốt, còn em đối với anh chỉ là muốn dựa dẫm vào anh mà thôi.”

Về việc này, Lăng Lệ từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến, anh vẫn luôn tin tưởng rằng, anh và cô yêu nhau, tại sao lại trở thành cô chỉ dựa dẫm vào anh mà thôi? Loạn mất rồi, anh đi vòng quanh Giản Minh, sau đó đứng trước mặt cô, “Chỉ là cái cớ thôi phải không? Thực ra em không có niềm tin với anh, bởi vì em đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, cho nên bây giờ không dám thử tiếp nữa, sợ rằng sẽ lại bị tổn thương.”

Hàm răng trắng đều như bắp ngô của Giản Minh cắn vào môi dưới, không lên tiếng.

Lăng Lệ hỏi cho đến cùng, “Anh nói đúng quá phải không? Nhưng mà, anh…”.

“Không phải.” Giản Minh khẳng định, “Từ trước đến nay, không phải là không tin tưởng anh, cũng không hoài nghi việc anh đối xử tốt với em, nhưng thực tế là, chính bởi vì anh đối xử tốt với em, cho nên trước mặt anh, mới dám nhõng nhẽo, ăn nói vô tư thoải mái như thế. Thực ra, em không có niềm tin vào bản thân mình, em lo rằng em không thể đối xử tốt với anh như anh đã đối xử tốt với em.”

Lăng Lệ lại lượn quanh Giản Minh một vòng, Giản Minh làm người ta quá đối bất ngờ, bình thường anh cảm thấy anh rất thông minh, nhưng tối nay, đầu óc anh bị cô gái này làm cho chập mạch. Nhanh chóng phân tích

https://thuviensach.vn

lại một lần, anh cảm thấy việc này không nên để nó phát triển theo chiều hướng suy nghĩ của Giản Minh được, nhảy đến kết quả đã rồi tính sau, anh lại đứng lại trước mặt Giản Minh, “Thực ra anh không hiểu lắm về những gì em đang nói, có điều, anh có thể khẳng định một việc, đó chính là anh không hề để ý, anh không để ý đến việc em có đối xử tốt với anh hay không, anh không để ý đến việc em đến với anh chẳng qua là muốn dựa dẫm vào anh, anh rất vui nếu được em tin tưởng và được em dựa dẫm, rất vui nếu em nhõng nhẽo hoặc ăn nói vô tư trước mặt anh, như vậy sẽ không còn vấn đề gì nữa phải không?”.

Giản Minh trả lời lại ngay tức thì, “Có vấn đề, đây là một vấn đề rất lớn.”

Lăng Lệ hoàn toàn bị sụp đổ, day day huyệt thái dương, “Còn vấn đề gì nữa?”.

“Anh quên rồi sao, anh đã từng nói, em không thỏa hiệp, giống như anh hùng vậy đó.” Đôi mắt của Giản Minh trong veo như nước, khuôn mặt như đang tỏa sáng, lấy hết dũng khí, “Em thuộc kiểu người tôn thờ tình yêu, làm sao em có thể đến với anh khi trong lòng chỉ muốn dựa dẫm vào anh thôi? Ít nhất em cũng phải như trước đây, mặc dù hoàn toàn không giống nhau, nhưng cũng cần phải có chút tinh thần không chùn bước trước bất kỳ khó khăn nào, không sợ trời cao đất dày để đối xử tốt với anh, như thế mới xứng đáng với anh chứ, phải không nào? Nhưng bây giờ em không thể, trong lòng em bây giờ chỉ nghĩ làm sao để kiếm được nhiều tiền, đón Đông Đông quay về với em. Lăng Lệ, trong lòng em vẫn chưa có anh, anh có hiểu không?”.

“Giản Minh này, em đang ép anh bê cục gạch của mình lên đập vào chân mình sao?”. Lăng Lệ bị trận cuồng phong bão tố của Giản Minh làm cho say xẩm mặt mày, đưa tay ra hiệu cho cả hai bình tĩnh lại, “Đừng vội, anh đang cố hiểu, để anh suy nghĩ thêm một lát,” Suy nghĩ một lúc, anh vẫn

https://thuviensach.vn

trực tiếp nói đến kết quả, “Em muốn đón Đông Đông về ở với em, anh có thể giúp em, đây là một vấn đề giải quyết rất dễ dàng.”

Giản Minh cực kỳ thoải mái, “Đúng thế, rất dễ dàng, chỉ là để giải quyết vấn đề mới quyết định đến với anh, điều này chẳng có gì bất ngờ, bên nhau mãi cho đến khi bàn chuyện cưới hỏi, lập gia đình, Nhưng một người như thế, có xứng đáng được anh đối xử tốt hay không? Có xứng đáng được anh nâng niu hay không?”.

Lăng Lệ chăm chú nhìn kĩ Giản Minh một lúc, lần này, anh hiểu được một chút rồi, “Giản Minh, rốt cuộc là em kiêu hãnh đến mức độ nào? Hay nói cách khác, rốt cuộc là em sợ phải khuất phục anh đến mức độ nào hả?”.

Ánh mắt của Giản Minh rời khỏi Lăng Lệ, “Ngoài điều đó ra, còn có Đông Đông, quá trình Đông Đông sống chung với Tô Mạn quá tệ hại, không biết nó có nhanh chóng chấp nhận anh hay không, điều này cũng khó nói trước lắm.”

Lăng Lệ hận không thể moi tim gan anh cho Giản Minh thấy, “Giản Minh, em tin anh đi, anh sẽ đối xử tốt với Đông Đông.”

“Em tin rằng anh sẽ đối xử tốt với Đông Đông. Nhưng điều em lo là Đông Đông sẽ không đối xử tốt với anh.”

“Ít ra em cũng phải cho anh một cơ hội, để anh thử xem sao, cố gắng tranh thủ tình cảm của nó chứ.” Lăng Lệ tiến lại gần Giản Minh, đặt tay lên vai cô khẽ nói, “Những vấn đề này, chúng ta giải quyết dần dần được không?”.

Giản Minh cười đau khổ, “Bác sĩ Lăng, em có nhiều vấn đề rắc rối như thế, hà tất anh phải như vậy? Với điều kiện của anh, tìm một cô gái không có nhiều rắc rối như em dễ dàng lắm mà.”

https://thuviensach.vn

“Những người làm việc gì đó dễ dàng như thế, em có cần phải nâng niu người ta không?”. Lăng Lệ giữ đầu cô lại cho thẳng lần nữa, nhìn vào mình, “Làm việc gì dễ dàng quá, liệu có xứng đáng với nỗi niềm lo lắng trong lòng em dành cho anh hay không?”.

Cái người này thật sự khó hiểu khó hiểu khó hiểu quá, Giản Minh không kiềm chế được nữa, vùng thoát khỏi Lăng Lệ, “Sao anh cứ như thế mãi, nói hoài nói mãi mà không hiểu ư? Em đã nói là em không có tâm trạng rồi mà.” Cô giận dữ bỏ đi thật nhanh.

Lăng Lệ cũng chẳng hiểu tại sao sự việc lại đến nước này, Giản Minh bỏ đi, anh lò dò đi theo, vừa đi vừa khuyên, “Giản Minh Giản Minh, sao anh cảm thấy anh và em rất hợp nhau, trai chưa vợ, gái chưa chồng, theo đuổi em chẳng nhẽ có tội sao?”.

Giản Minh không thèm quan tâm.

Lăng Lệ suy nghĩ, cũng không nên ép dữ quá, không cần phải đưa ra quyết định trong một sớm một chiều, anh lùi một bước, “Anh cũng không cần em nhất định phải trả lời anh cái gì, chỉ là lâu lâu gặp nhau một lần, như thế cũng không được sao?”.

Giản Minh vẫn không thèm quan tâm, có điều bước chân dường như có vẻ chậm lại.

Có hy vọng, Lăng Lệ có thể rút lui thì cũng có thể tiến tới, “Nếu như em cảm thấy gặp nhau cũng không được, ngẫu nhiên gặp nhau chắc không vấn đề gì phải không? Giống như trước đây chúng ta gặp nhau trên xe buýt…”.

Giản Minh dừng lại, quay đầu, “Anh Lệ, đừng như vậy nữa có được không?”. Cô sắp khóc mất, đôi mắt ngân ngấn nước, Lăng Lệ xót xa, anh thích cô cười, sợ nhất khi cô khóc. Giản Minh cố gắng giữ bình tĩnh, “Khi ở bên anh, em vẫn sẽ cảm thấy có áp lực, em không phải kiểu người mạnh

https://thuviensach.vn

mẽ để có thể lo cho bản thân mình, đã cố gắng lắm rồi, không có cách nào lo cho nhiều việc hơn nữa, xin lỗi.”

Cự tuyệt, Lăng Lệ nghe hiểu rồi, cảm giác bị con dao cùn cứa vào tim lại kéo đến. Anh sững sờ nhìn cô gái bướng bỉnh này, “Phải để anh làm chút gì đó cho em chứ.”

Giản Minh cắn chặt môi, “Có một việc, anh có thể làm được cho em, hơn nữa nhất định sẽ làm được, đó chính là đừng gặp nhau nữa, lâu lâu hay ngẫu nhiên cũng đều không được.”

Lăng Lệ bị ép đến nỗi nói ra những điều thầm kín suy nghĩ trong lòng, “Thật sự anh muốn có một con chó.”

Giản Minh không hiểu, “Cái gì cơ?”.

Lăng Lệ trả lời rõ ràng, “Anh nói anh muốn có một con chó, chó con thôi cũng được.”

Nước mắt của Giản Minh lăn ra. Lăng Lệ giờ tay ra, kéo cô vào lòng, ôm trọn trong vòng tay, bàn tay của anh luồn vào mái tóc cô, “Được rồi, không khóc.” Cách an ủi rất tệ, bản thân anh cũng sắp khóc đến nói, “Cầu xin em đấy, đừng làm anh đau lòng thế được không?”.

“Em thấy, không gặp nhau vẫn tốt hơn, em, thực sự không được.” Giản Minh nhẫn tâm hết sức, đẩy Lăng Lệ ra, lấy lại vẻ lạnh lùng, cô lùi lại một bước, cúi đầu trước Lăng Lệ, “Xin anh đấy, cám ơn!”.

Bên bờ hồ đêm nay, người cũng đông thật đấy, Giản Minh chạy lẫn vào trong đám người đó, bóng dáng cô chẳng mấy chốc mất hút ở phía đằng kia, kết quả vẫn là chỉ còn một mình anh đơn độc, đau thương đứng dưới ánh đèn. Lặng Lệ đau đầu, tư duy sắp bị Giản Minh làm cho đình trệ, như vậy không được, anh phải tìm việc gì đó làm, việc gì đây nhỉ? Lăng Lệ nhìn đồng hồ, giờ này, một mình Giản Minh đi ngoài đường anh không yên

https://thuviensach.vn

tâm, cho dù sau này không gặp lại được nữa, tối hôm nay cũng phải tiễn cô về nhà chứ?

Giản Minh chạy ra được một đoạn chắc chắn Lăng Lệ không đuổi theo, dừng lại thở dốc, mệt quá. Vẫn chưa hết thở dốc, nhận được điện thoại của La Thế Triết, một người bình thường vốn điềm tĩnh như gì ấy, hôm nay giọng nói sao có vẻ hoảng loạn, gấp gáp, "Giản Minh, em phải qua đây một chút, Đông Đông sốt rồi."

"Sốt à? Bao nhiêu độ?", Giản Minh lại có vẻ bình tĩnh, xét cho cùng kết quả kiểm tra sức khỏe năm ngoái của Đông Đông rất tốt, có điều cân nặng hơi nhẹ một chút, chỉ hơi thiếu máu.

La Thế Triết kiềm chế sự hoảng loạn, "Giản Minh, em nghe anh nói, nếu như chỉ sốt bình thường, anh có thể xử lý, nhưng hình như Đông Đông có điều gì đó không bình thường."

Giản Minh căng thẳng, giọng nói tự nhiên cao vút lên, "Đông Đông bị làm sao thế? Thế Triết, anh đừng hù dọa em."

"Là thế này, anh vừa đi công tác về…"

Giản Minh nghe điện thoại, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, nặng nề đến nỗi mặt không còn giọt máu nào, khuôn mặt trắng bệch, cô cần một chiếc taxi. Nhưng xe taxi vẫn luôn như vậy, khi không cần thì nhìn đâu cũng thấy, khi cần lại chờ mãi không thấy đến, Giản Minh sốt ruột đến nỗi trong lòng như có lửa đốt, vẫy mãi mới chặn được một chiếc nhưng không tranh giành nổi với mấy cậu nhóc ra ngoài vui chơi. Nhìn thấy bên kia đường có vẻ như dễ bắt taxi hơn, không thèm quan tâm gì nữa, cô lao về phía bên kia đường. Đây là đoạn đường nằm giữa hai cột đèn giao thông, Giản Minh để ý bên trái mà chẳng thèm để ý bên phải, giây phút khi cô quay đầu, có một chiếc xe lao về phía cô, mặc dù nói chiếc xe đó đã kịp

https://thuviensach.vn

thời thắng lại, Giản Minh cũng sợ đến nỗi ngã lăn ra, không cần nói cũng biết thê thảm như thế nào rồi.

Người nhảy từ trên xe xuống hét ngay lên, “Giản Minh, em không sao chứ?”. Đợi khi Giản Minh ý thức được người tài xế xui xẻo đó là Lăng Lệ, cảm thấy mới chỉ mấy tiếng đồng hồ trôi qua thôi, cô lại rơi vào vòng tay anh. Được bác sĩ dìu dưới đất dậy, kiểm tra khuỷu tay bị thương vì té xuống đường, Lăng Lệ nhíu mày, không thèm khoan dung, nổi nóng, “Em muốn chết à? Té ngã như thế này, không biết đau sao hả?”.

Giản Minh không có thời gian nói chuyện phiếm với bác sĩ, khuôn mặt tái mét, sốt ruột đến nỗi hai chân cuống lên, “Đừng để ý đến em nữa, Đông Đông xảy ra chuyện rồi, giúp em chặn một chiếc taxi được không?”.

Lăng Lệ thực sự… nhẫn nại, “Giản Minh, anh lái xe đến mà.” Anh nhét cô vào trong xe, “Để anh đưa em đi.”

Giản Minh xin lỗi, “Xin lỗi, em sốt ruột đến lú lẫn mất rồi.”

Lăng Lệ khởi động xe, “Đông Đông bị làm sao thế?”.

Giản Minh chẳng để ý đến bản thân mình nữa, nhớ ra Lăng Lệ là bác sĩ, “Đông Đông tự dưng không nói chuyện, đúng rồi, không nói chuyện, còn sốt nữa, anh biết đây là bệnh gì không?”.

Lăng Lệ giữ vững tay lái, giọng nói và thái độ vẫn bình tĩnh, “Em khoan hãy sốt ruột, sao lại phát hiện ra bệnh? Nói cho anh nghe xem nào.”

La Thế Triết nói qua điện thoại với Giản Minh rằng, thời gian này anh đi công tác, Tô Mạn chăm sóc Đông Đông.

Ngày hôm qua, sau khi Đông Đông tan học về, không biết vì sao lại xảy ra xích mích với Tô Mạn, công việc làm ăn của gia đình Tô Mạn không được thuận lợi, vốn dĩ đang hơi bực bội, trong lúc giận lên, cô nhốt Đông

https://thuviensach.vn

Đông vào trong phòng chứa đồ. Ban đầu Tô Mạn định phạt một lúc thôi, đúng lúc đó công việc xảy ra chuyện, phía đối tác yêu cầu gặp mặt gấp, Tô Mạn vội vàng đi xử lý, quên thả Đông Đông ra đã đi mất hút.

Đông Đông ở trong phòng chứa đồ, mới đầu còn cứng đầu cứng cổ, gàn bướng không chịu thua. Trời tối dần, Đông Đông càng lúc càng sợ hơn, chịu thua, gọi dì Mạn thả nó ra, nó hứa từ nay về sau sẽ ngoan ngoãn, vâng lời. Nhưng lúc đó Tô Mạn đã không còn ở nhà, trong nhà chỉ còn chị Phương. Chị Phương muốn thả Đông Đông ra, nhưng chìa khóa của phòng chứa đồ đã bị Tô Mạn vô ý quăng vào túi xách mang đi rồi, phòng chứa đồ không có chìa khóa dự phòng, thật không may, đèn trong phòng đó lại bị hỏng, chị Phương không còn cách nào khác, bèn khuyên Đông Đông cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa, cứ nghĩ rằng dù thế nào, trước khi ăn cơm tối, Tô Mạn cũng sẽ quay trở về.

Đông Đông xưa nay vốn sợ bóng đêm, từ bé đến lớn, nó chưa từng ở một nơi nào chật hẹp, tối tăm, trời càng tối nó càng hoảng, ban đầu vẫn còn lý trí để cầu cứu, cố gắng chịu đựng nói chuyện với chị Phương, sau đó chịu đựng không nổi, khóc rống lên, đạp cửa, chị Phương khuyên bảo thế nào cũng không có tác dụng, Đông Đông cứ gào khóc lên như heo bị chọc tiết.

Chị Phương nghe Đông Đông gào khóc như thế, biết là có chuyện, gọi điện thoại cho Tô Mạn, ai ngờ không hiểu vì nguyên nhân gì mà Tô Mạn lại khóa máy. Trong trường hợp này, đáng lẽ chị Phương phải gọi điện thoại cho La Thế Triết để tìm cách giải quyết, nhưng người chủ thuê chị Phương là Tô Mạn, chị sợ bị Tô Mạn trách mắng rằng nhiều chuyện, hở một chút là gọi điện thoại cho La Thế Triết, khi chị đã không dám nói cho La Thế Triết, thì chị càng không dám thông báo cho Giản Minh. Cho nên, dù chị Phương có thương đến chảy nước mắt, trong lòng rối bời bởi tiếng gào khóc thảm thiết của Đông Đông, nhưng cũng không dám làm gì, chỉ biết đứng ngoài cửa khuyên nhủ Đông Đông mà thôi.

https://thuviensach.vn

Bữa tối, chị Phương và Đông Đông đều không ăn, chị Phương cũng không khuyên nhủ được Đông Đông, nghe thằng bé gào khóc đến lạc cả giọng, sau đó thì khóc thút thít, sau đó nữa hoàn toàn không có động tĩnh gì. Chị Phương vẫn kiên trì đứng nói chuyện ngoài cửa với Đông Đông, nhưng sau đó Đông Đông chẳng nói thêm một câu nào nữa. Chị Phương nghĩ rằng, đợi thêm một chút nữa, gần nửa đêm Tô Mạn quay về sẽ ổn thôi, cho dù thế nào, Tô Mạn cũng không thể nào đi suốt đêm không quay về chứ nhỉ? Chị ấy loay hoay mãi, người cũng mệt, dựa vào cửa phòng chứa đồ, lâu lâu lại nói một câu, tiếp tục nói chuyện với Đông Đông, rồi dần dần thiếp đi lúc nào cũng không hay, nửa đếm thấy lạnh tỉnh dậy, phát hiện ra đã ba giờ sáng, cũng không biết tại sao Tô Mạn vẫn chưa về. Gõ cửa phòng chứa đồ, Đông Đông chẳng có phản ứng gì cả, chị Phương trong lòng lo lắng, nghĩ rằng nếu không xảy ra chuyện gì thì không sao, nhỡ khi xảy ra chuyện thật, chị không thể nào không bị liên lụy, tiếp tục tìm Tô Mạn, nhưng không biết Tô Mạn bàn chuyện buôn bán kiểu gì, khóa máy suốt. Mãi đến bốn giờ sáng, chị Phương chịu không nổi nữa, gọi điện thoại cho mẹ ruột của Tô Mạn, nói sơ qua tình hình, bà Tô vô cùng tức giận, “Đây không phải là làm loạn sao?”. Bà cụ cũng không tìm được Tô Mạn, vội vàng đưa người tới phá cửa phòng chứa đồ ra. Cửa mở ra, mùi xú uế xộc thẳng vào mũi, Đông Đông la đái ra cả quần, mê man nằm tựa vào đống đồ đạc linh tinh. Chị Phương vội vàng gọi Đông Đông dậy, tinh thần đứa bé hoảng hốt không yên, im lặng không nói năng gì. Mẹ Tô nhìn thấy đứa bé như thế, chẳng để ý gì nữa, gọi chị Phương cùng đưa đứa bé vào tắm rửa, thay quần áo, đút cơm, cũng chẳng ăn được mấy thìa, Đông Đông ăn rất miễn cưỡng. Lúc này, Tô Mạn về nhà, nhìn thấy mẹ mình cũng ở đây, trong nhà loạn hết cả lên, còn hỏi, “Có việc gì thế?”. Bà Tô hôi Tô Mạn vào phòng, đóng cửa lại không biết nói gì, chẳng bao lâu sau, bà Tô và Tô Mạn mặt mày xanh mét đi ra khỏi phòng, bà Tô bảo đưa Đông Đông đi bệnh viện, Tô Mạn cố chấp bắt Đông Đông đi học, đang bực mình, còn mắng Đông Đông, “Cả ngày từ sáng đến tối cứ chường bộ mặt chết giẫm này ra đây cho ai xem hả? Giống y chang mẹ ruột nó, nhìn u ám hãm tài không

https://thuviensach.vn

chịu được, nhìn là thấy bực mình à.” Không thèm để ý đến mẹ mình, cô ta lôi Đông Đông xuống dưới nhà đi học.

Gần trưa hôm nay, La Thế Triết vừa mới xuống máy bay, liền nhận được điện thoại của cô giáo ở trường, nói rằng tình hình Đông Đông rất tệ hại, bài tập hôm qua không chịu làm, cả buổi sang không thèm trả lời câu hỏi của cô giáo, không ra tập thể dục, còn tè dầm ra quần nữa, muốn anh đến trường học đón con trai về nhà. Con cái nhà ai bảy tám tuổi rồi mà còn tè dầm ra quần nữa không? La Thế Triết không kịp quay về cơ quan, vội vội vàng vàng đến trường học, nhìn thấy con trai, sắc mặt vàng như sáp, cả người nồng nặc mùi khai, ánh mắt đờ đẫn, hồn bay phách lạc. Cô giáo cũng bị Đông Đông dọa cho hết hồn, nói rằng thường ngày học sinh này vẫn bình thường, có điều ít nói và hơi cô lập với bạn bè, sao tự nhiên lại trở nên như vậy?

La Thế Triết vội vàng đưa con trai về nhà tắm rửa, thay quần áo, nhưng dỗ dành Đông Đông nói chuyện thế nào cũng không có hiệu quả, lấy những đồ chơi, đĩa hoạt hình, game trên máy bình thường Đông Đông thích nhất ra, bày đầy một phòng, Đông Đông vẫn giữ dáng vẻ ấy, cúi gằm mặt xuống, ánh mắt chẳng hiểu nhìn đi đâu, không hề có phản ứng gì trước cha ruột cả. La Thế Triết vừa dỗ dành con trai, vừa hỏi chị Phương duyên cớ vì sao ra nông nỗi này? Ban đầu chị Phương không chịu nói hết, xét cho cùng Tô Mạn từ trước đến nay chưa từng đi qua đêm, việc này quá nghiêm trọng, ấp a ấp úng không kể từng chi tiết, kể lại vài chi tiết, còn lại giấu tiệt đi, nhưng nói dối trước mặt La Thế Triết cũng bằng không, La Thế Triết gọi điện thoại cho Tô Mạn, bắt cô về nhà ngay lập tức.

Tô Mạn về nhà, cũng cảm thấy Đông Đông có điều gì khác thường, cô ta nghĩ, cứ cho là trẻ con hay giở quẻ tùy hứng, cho dù không vui đến cỡ nào cũng sẽ chỉ buồn một chút rồi thôi, La Đông tại sao lại giở quẻ lâu như thế? Về việc đi suốt đêm không về, ban đầu còn muốn nói dối, nhưng nói dối trước mặt La Thế Triết thể nào cũng bị lòi ra, mấy lần trước đều như

https://thuviensach.vn

thế, thất bại thảm hại, trước sau vẫn không nghĩ ra một cái cớ nào đó cho hợp lý hơn, để giải thích việc cô cả đêm không về nhà, lại không thể nào nói toạc móng heo ra, chỉ yêu cầu chồng phải tin tưởng cô.

La Thế Triết như rơi vào hố sâu biển lửa, bên này vợ cả đêm không về nhà mà không biết nguyên nhân vì sao, cơ quan lại điện thoại thúc giục công việc liên tục, theo kế hoạch, anh vừa xuống máy bay là đã phải về đơn vị cấp trên báo cáo tình hình công việc, tình hình của Đông Đông như vậy, anh lại không dám đi. Nhưng xét cho cùng, anh không phải là người hay bỏ bê công việc không thèm quan tâm, leo lên được vị trí này đâu dễ dàng gì, xuong quanh những đối thủ rình rập, nhòm ngó như hổ đói nhiều không kể hết, không được có bất kỳ sơ hở nào, tạm thời giao Đông Đông lại cho Tô Mạn, chạy đi giải quyết công việc trước đã. Sau khi công việc xong xuôi trở về nhà, tình hình của Đông Đông càng tệ hơn, sốt cao, không ăn không uống không chơi không nói không rằng, ép được thìa thuốc cảm, chẳng được bao lâu, lại nôn ra sạch sẽ, Tô Mạn cuối cùng cũng đã biết sợ, “Mau đưa nó vào bệnh viện đi.”

La Thế Triết gọi điện thoại cho Giản Minh, “Tình huống này, cho dù là đưa đến bệnh viện, cũng nhất định phải có ý kiến của Giản Minh, Đông Đông là sự sống của cô ấy.” Anh không chỉ gọi điện cho Giản Minh, còn gọ điện cho em gái La Thế Hoa, “Anh đoán rằng Đông Đông phải cần chăm sóc một thời gian dài, Thế Hoa, thời gian này anh cần em giúp anh…”.

Giản Minh kể lại câu chuyện một cách rời rạc, hỏi Lăng Lệ, “Theo anh thấy, Đông Đông có khả năng bị làm sao?”.

Lăng Lệ vẫn giữ nét mặt bình tĩnh khác thường, “Em nói Tô Mạn, dám cả gan nhốt đứa bé bảy tám tuổi trong phòng chứa đồ suốt cả một đêm sao?”.

Giản Minh lắc đầu, lắc đầu, rồi lại lắc đầu, đuôi tóc đằng sau đầu sắp bị cô lắc cho rồi lên, cô khẩn cầu, “Xin anh, đừng nhắc Tô Mạn với em, em

https://thuviensach.vn

không muốn nghe về cô ta, em chỉ muốn biết, con trai em sẽ thế nào, anh Lệ…". Cổ họng của cô nghẹn lại, không thể nào nói tiếp được nữa, ngước nhìn ra ngoài cửa xe, cố gắng không để bác sĩ nhìn thấy bộ dạng suy sụp của cô, nói câu nói không khác những bà mẹ yếu đuối trên thế gian vẫn thường nói, "Nếu như Đông Đông có mệnh hệ gì, em thật sự không biết phải sống tiếp như thế nào nữa."

Lăng Lệ tăng tốc, vững vàng cầm lái "Đợi gặp Đông Đông rồi hẵng nói, bây giờ em có suy nghĩ gì cũng vô ích mà thôi, em cứ nghỉ ngơi trước một chút đi." Theo như lời kể của Giản Minh, Lăng Lệ cảm thấy tình trạng của Đông Đông không hề lạc quan, trong lòng than thở, đã nhiều lần anh tưởng tượng đến cảnh gặp gỡ với Đông Đông, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến trong trường hợp như bây giờ, đi gặp một đứa bé bị ốm.

Xe chạy đến dưới tòa nhà nơi La Thế Triết ở, La Thế Hoa dừng xe ngay bên cạnh, Lăng Lệ cũng dừng xe, gần như là xuống xe cùng lúc, Lăng Lệ chào hỏi trước, "Chào cô La."

Nhìn thấy Lăng Lệ, La Thế Hoa sững người, tiếp theo đó nhìn thấy Giản Minh, hình như hiểu ra điều gì đó, nói với Giản Minh, "Em nghe anh trai nói qua tình hình của Đông Đông…".

Lăng Lệ xách lấy túi của anh đi lên nhà cùng với hai cô gái trong lòng như đang có lửa đốt. Cửa nhà của La Thế Triết đang mở, trong phòng của Đông Đông, La Thế Triết đưa máy tính xách tay lên giường của Đông Đông, mở phim "Thế giới xe hơi" lên cho con trai, đó là một bộ phim hoạt hình mà Đông Đông vẫn luôn rất thích, Tô Mạn và chị Phương đều đứng ngay bên cạnh, ba người thay phiên nhau nói chuyện với Đông Đông, nhưng đôi mắt của đứa trẻ đó cũng chỉ khép hờ, sốt đến nỗi mặt đỏ gay, đôi môi khô cong, Giản Minh vừa nhìn thấy đã vội kêu lên, "Sao không cho nó uống nước?".

https://thuviensach.vn

La Thế Triết nhìn thấy Giản Minh như nhìn thấy vị cứu tinh, “Không được, mọi người đều không đút được, em thử xem sao.” Mấy người lớn đứng xung quanh giường trẻ con, Giản Minh gọi Đông Đông, “Con làm sao thế? Mẹ đến rồi này? Nói chuyện với mẹ được không?”. Đông Đông giống như không nghe thấy, cơ thể khẽ cử động, sau đó, bên mép giường, những giọt nước tiểu không được chiếc ga làm từ nệm bông hút vào hết tí tách rơi xuống. Giản Minh tung chăn ra, chiếc quần của Đông Đông ướt đẫm một mảng, nó không hề có cảm giác gì, hai mắt vẫn khép hờ, ánh mắt như xuyên qua hết mọi người, không biết nhìn vào nơi nào.

Những người đứng xung quanh nhìn thấy cảnh này, đều bị dọa cho ngây ngốc. Chỉ có Lăng Lệ bình tĩnh như không, mở túi xách của anh ra, găng tay, ống nghe vân vân lôi ra từng thứ một, kiểm tra cho đứa bé.

Mọi suy nghĩ của Giản Minh nỗng chốc tan thành tro bụi, một người mẹ dạy con đi vệ sinh, nói năng, đi đứng, cần phải mấy bao nhiêu thời gian và tâm huyết? Nhưng tất cả mọi tâm huyết đó bị ném cho vỡ vụn chỉ trong vòng một đêm, khóc còn không ra, cô tựa vào đầu giường, cả người mềm nhũn, đầu óc quay cuồng từng cơn, La Thế Triết đỡ lấy cô, “Giản Minh, em bình tĩnh lại một chút, anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất cho Đông Đông.”

Lăng Lệ tập trung tinh thần vào ống nghe, ôn hòa, điềm đạm, không nghi ngờ gì nữa, “Giản Minh, em là mẹ, em qua đây, nắm lấy bàn tay Đông Đông, anh thử xem nó có phản ứng gì với em hay không.”

Một câu nói, thức tỉnh Giản Minh, cô vùng khỏi La Thế Triết lao đầu đến trước giường của Đông Đông, nắm lấy tay con trai, “Đông Đông ơi, mẹ đây…”.

Thế Hoa thực sự bị chấn động bởi hiện trạng của cháu trai, mãi vẫn chưa hoàn hồn, cô nhớ năm ấy khi trường đại học vào kỳ nghỉ, đến thăm Đông Đông, lúc đó Đông Đông khoảng tám tháng, Giản Minh chăm sóc rất kỹ càng, tròn như một cục bông, Thế Hoa ôm lấy cháu trai nói, nhìn những

https://thuviensach.vn

ngấn thịt vừa hạnh phúc vừa ngọt ngào của đứa cháu này… Mỗi lần được nghỉ đến thăm anh trai và chị dâu, đều thấy Đông Đông lớn hơn một chút, nó biết đi, biết cười, biết nói chuyện, ngây thơ đáng yêu, thông minh nhanh nhẹn… Bây giờ thì thế nào? Tiểu tiện mất khả năng khống chế? Sắc mặt, thái độ của La Thế Hoa, trở nên đằng đằng sát khi ngay lập tức, nhìn về phía Tô mạn với ánh mắt làm người ta sợ hãi, “Là chị? Chị đã nhốt Đông Đông trong phòng chứa đồ suốt cả một đêm đó hả?”.

Tô Mạn cuối cùng cũng đuối lý, “Thế Hoa, nghe chị giải thích đã…”.

“Chị giải thích ư? Chị giải thích cái cục cứt, mẹ kiếp chị là cái thá gì chứ? Chị có quyền gì mà…”. La Thế Hoa lao về phía Tô mạn, cho một bạt tai lên mặt cô, “Tôi muốn giết chị…”.

Tâm trí và sức lực của Tô Mạn đều đã rối bời vì chuyện làm ăn cửa gia tộc, cũng vì gia đình và tình cảm của cô ta khả năng khống chế của cô ta cũng sắp bùng nổ, còn thêm màn kích động này của cô em chồng, hơn nữa từ trước đến nay đã học hặc không hợp với cô em chồng này rồi, thêm vào đó lúc nãy La Thế Triết ôm lấy vợ cũ là muốn tỏ thái độ gì? Có còn coi cô ra gì không hả? Mấy việc không vừa ý chồng chất vào với nhau, cũng nổ tung lên, giơ tay lên tát lại La Thế Hoa một bạt tai, La Thế Hao lấy hết sức bình sinh tát lại, tiếp theo đó hai người phụ nữ không ai chịu ai, lao vào nhau túm lấy tóc cào cấu vào mặt nhau, La Thế Triết muốn can ngăn nhưng không thành. Nói thật là, trong vốn hiểu biết và kiến thức đã thu thập được qua sự từng trải của anh, việc nghi kị, chơi xỏ lẫn nhau còn được, chứ kiểu lao vào đánh nhau như muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau thế này, thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy, đã không ngăn được vợ và em gái thì chớ, bản thân còn bị đánh trúng mấy phát.

Lăng Lệ và Giản Minh xem như không nhìn thấy gì. Lăng Lệ bảo Giản Minh thay một chiếc quần sạch cho Đông Đông, cất các dụng cụ vào túi, Giản Minh thấp thỏm lo âu lại vừa ôm hy vọng trong lòng nhìn anh với

https://thuviensach.vn

ánh mắt như đang nhìn vào cọng rơm cứu mạng, “Đông Đông thế nào rồi?”.

“Hơi mất nước, phải đưa đi bệnh viện ngay.” Lăng Lệ động tác nhanh gọn, đưa túi của mình cho Giản Minh, “Cầm lấy.” Với lấy chiếc chăn mỏng đầu giường trùm Đông Đông lại, ôm lên, hét lên với đám người đang vật vã đánh nhau ở đằng kia, “Cô La ơi?”.

La Thế Hoa thở hổn hển tạm dừng lại, La Thế Triết kẹp tay Tô Mạn lại không cho cô ta ra tay nữa, cùng nhìn về phía Lăng Lệ. Lăng Lệ nói, “Cô La, phiền cô thu dọn những đồ đạc mà Đông Đông cần dùng, đưa đến bệnh viện được không?”.

“Được!”, La Thế Hoa trả lời, “Chị Phương, chị giúp em.”

La Thế Triết vội vàng thả Tô Mạn ra, chạy qua cướp lấy con trai, “Thả Đông Đông xuống, tôi sẽ đưa nó đi bệnh viện.”

Lăng Lệ lùi lại nửa bước để tránh anh, “Ồ, không được, giám đốc ngân hàng, trong căn hộ này có dấu vết của việc ngược đãi Đông Đông, nếu như kiện tụng ra tòa, theo như quy trình giải quyết của pháp luật, anh là chủ hộ, cần phải giữ khoảng cách với đứa bé.”

La Thế Triết vừa can ngăn cuộc ẩu đả kia, tóc tai, dáng vẻ không còn phong độ, chỉnh tề như trước đây, nhìn trông có vẻ hơi thảm hại, hơn nữa, cái gì mà ngược đãi con trai? Tức giận thở hổn hển, “Phó chủ nhiệm Lăng, anh cần phải biết rằng, đây là con trai tôi, đây là việc nhà của tôi.” Ánh mắt nhìn Lăng Lệ nói rõ một điều, liên quan cục cứt gì đến lão ngốc này?

Lăng Lệ lạnh nhạt, hờ hững trả lời, “Đúng thế, cho nên tôi chỉ đưa nó đi bệnh viện thôi, người đâm đơn kiện chắc chắn không phải là tôi.”

La Thế Triết chẳng thèm để ý đến anh, muốn giằng lấy con trai, Giản Minh chặn lại, nói rất khẽ hai từ, “Đủ rồi.” La Thế Triết nhìn thấy đôi mắt

https://thuviensach.vn

lấp lánh như bông tuyết, lạnh lẽo đến độ sắp đạt đến điểm đóng băng, không dám động đậy gì nữa. Giản Minh che chắn cho Lăng Lệ, ngầm hiểu ý nhau, bước ra cửa.

Suốt cả quãng đường, Lăng Lệ dùng điện thoại liên lạc với bệnh viện chuẩn bị trước. Giản Minh ngồi ghế sau ôm con trai cả người đang nóng sốt như cục than, nghe thấy Lăng Lệ hẹn với chủ nhiệm khoa Thần kinh khám cho Đông Đông, nói sơ qua về tình hình của Đông Đông, anh tường thuật lại bằng tiếng Trung có xen lẫn tiếng Anh, đa phần là thuật ngữ chuyên ngành mà Giản Minh nghe không hiểu. Giản Minh rất muốn hỏi, rốt cuộc Đông Đông bị làm sao, nhưng cô phát hiện ra rằng cô lại không dám hỏi, nhỡ khi hỏi ra một kết quả mà cô căn bản không hề chịu đựng nổi, cô thật sự chẳng biết phải làm thế nào? Đông Đông có như thế này mãi không? Có cần phải đưa con trai đi tự tử cùng không? Những ý nghĩ đáng sợ, thường ngày không bao giờ dám nghĩ đến đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, Giản Minh áp gò má của mình vào vầng trán nóng ran của Đông Đông, nhắm mắt lại, tự khuyên nhủ mình, không được, chắc chắn không đến nỗi tuyệt vọng như vậy đâu, chắc sẽ không sao, sẽ không sao, sẽ không sao đâu…

“Đông Đông thích nhất cái gì?”, Lăng Lệ đột nhiên hỏi.

Giản Minh ngồi thẳng dậy, nuốt nước mắt xuống, “Đông Đông thích nhất vẽ tranh, gấp giấy, còn môn thủ công nữa.”

“Khả năng điều khiển bàn tay rất khá nhỉ?”, Lăng Lệ như đang trò chuyện.

“Dạ vâng.” Chiếc xe của Lăng Lệ, lướt nhanh như chớp, người ngồi trong xe lại vững vàng như núi Thái Sơn, nói, “Chúng ta sẽ tìm cách hạ sốt cho Đông Đông trước, những việc còn lại từ từ sẽ tính.” Anh dặn dò, “Giản Minh, em là mẹ, Đông Đông tin tưởng em nhất, em không được suy sụp, điều này không cần anh phải nhắc nhở em nữa đâu nhỉ?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh trả lời, “Em biết rồi.”

Lăng Lệ cười, nụ cười nhẹ thoáng qua, nhưng ấm áp như ngọn gió xuân, “Ừ, anh biết, cái gì em cũng không sợ, chuyện gì cũng làm được.”

“Đông Đông liệu có bị làm sao không?”. Cuối cùng, Giản Minh cũng dũng cảm đặt câu hỏi.

“Việc nóng sốt của Đông Đông chắc không vấn đề gì, chắc là đêm qua bị cảm lạnh, những việc khác cần phải nghe theo kiến nghị của chuyên gia trong ngành.” Lăng Lệ nói, “Anh là bác sĩ khoa Nội tiết, bệnh tình của Đông Đông không nằm trong phạm vi chuyên ngành của anh. Nó cần có một bác sĩ khoa Thần kinh.”

Bác sĩ khoa Thần kinh? Giản Minh cắn chặt vào môi dưới, không để mình bật ra tiếng khóc, cái từ này làm cô chịu đựng không nổi, nhưng cô bắt buộc phải đối diện với mọi thứ, cô không được phép buông xuôi, cần phải kiên trì đến cùng.

Vào đến bệnh viện, Đông Đông được Lăng Lệ ôm thẳng vào khoa Thần kinh chứ không phải Khoa nhi, phòng bệnh tốt nhất, Đông Đông vừa vào, một đoàn bác sĩ, y tá vây quanh, các kiểu kiểm tra, bao gồm chụp X quang và siêu âm, cố gắng hoàn thành trong tình huống không di chuyển bệnh nhân, trong thời gian nhanh nhất, tiến hành truyền nước để hạ sốt.

Giản Minh chỉ lo nhìn con trai, đến khi nghĩ ra cần phải đi làm thủ tục nhập viện, Lăng Lệ ngăn lại, “Việc này không cần em phải lo, để Tô Mạn và La Thế Triết giải quyết.” Anh thay miếng dán hạ sốt trên trán Đông Đông, cử chỉ nhẹ nhàng và dịu dàng, nhưng lại nghiến răng nghiến lợi nói ra một câu, “Tố cáo họ đi, tố cáo cho đến khi họ khuynh gia bại sản mới thôi.”

Giản Minh lại cười, vẻ mặt thê lương, “Anh đừng trách em bạc nhược, bây giờ em chỉ nghĩ làm sao để Đông Đông khỏe trở lại, những việc khác

https://thuviensach.vn

em không quan tâm nổi nữa.” Lăng Lệ ôm lấy vai Giản Minh, đang định ôm cô an ủi thì chuyên gia anh hẹn trước đến rồi, đầu tóc bạc trắng, vừa vào phòng bệnh đã gọi, “Lăng Lệ…”.

Lăng Lệ bước về phía trước, “Cháu xin lỗi, muộn thế này còn làm phiền chú.”

Ngay sau đó, anh em La Thế Triết và Tô Mạn cũng đều đã đến, xách theo những thứ Đông Đông cần dùng, không ngờ đầy một valy, đồ ăn, áo quần đến đồ chơi, tranh vẽ đều đầy đủ cả, chỉ hy vọng con trai nhìn thấy những thứ bình thường mình thích nhất sẽ có chút phản ứng, nhưng Đông Đông cũng vẫn như thế, mắt khép hờ, giống như xác định tuyệt giao với chốn trần gian, hồn bay trong không trung. Chuyên gia kiểm tra cho Đông Đông, gia đình phải lánh đi, đứng ngoài phòng bệnh chờ, Thế Hoa khóc thút thít, kéo tay Giản Minh, “Đông Đông có trở lại bình thường được không chị?”.

Giản Minh lắc đầu, “Chị không biết.” Ngừng một lúc, “Sẽ khỏi thôi em ạ”, rồi ngay lập tức, nước mắt rơi ra, dựa vào lòng Thế Hoa, “Chị sợ quá.”

Thế Hoa khóc, “Em cũng sợ…”. Hai cô gái đứng tựa vào nhau khóc thút thít, người rơi nước mắt tiếp theo là La Thế Triết, anh không hề do dự, mở rộng vòng tay, kéo hai cô gái đang ôm nhau khóc đó tựa vào vai anh, đây là người một nhà, cho dù ở giữa có bao nhiêu thù hận đan chéo vào nhau, mặc cho giữa bầu trời và mặt biển bị ngăn cách, nhưng vẫn mật thiết không thể tách rời, vững chắc không thể đạp đổ, giữa họ có sợi dây huyết thống ràng buộc với nhau, Đông Đông, đây là sự thật mà Tô Mạn và Lăng Lệ cho dù có giở hết cách cũng không thể nào thay đổi được, họ chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát mà thôi.

Điện thoại của Lăng Lệ đổ chuông, giờ này gọi điện thoại đến quấy rầy, chắc chắn là Lăng Khang, cứ nghĩ rằng đêm nay chú Hai sẽ thu phục

https://thuviensach.vn

được Giản Minh, đang hí ha hí hửng, chưa ngủ được, nào ngờ chưa thu phục được người này, lại còn xảy ra biến cố lớn như vậy.Văn Quyên nghe qua lời kể vắn tắt cảu Lăng Lệ trong điện thoại, bảo Lăng Lệ đưa điện thoại cho Giản Minh, muốn nói với Giản Minh mấy câu, động viên và khích lệ cô mấy câu.

Lặng Lệ gọi Giản Minh đang ôm lấy Thế Hoa khóc sướt mướt, giọng điệu bình thường, “Này, điện thoại của chị dâu.”

Giản Minh buông Thế Hoa ra, bước qua một bên nghe điện thoại, trong điện thoại Văn Quyên vẫn luôn nhiệt tình, cởi mở như bầu không khí trong lành mùa hạ, “Giản Minh, đừng sợ, có chị dâu ở đây, mọi người trong nhà đều ở đây, chắc chắn không để Đông Đông và em xảy ra chuyện gì đâu. Chị dâu và anh trai có kinh nghiệm sống hơn bọn em mấy năm, những việc đã gặp chắc chắn cũng nhiều hơn, em tin chị dâu đi, Đông Đông có thể bị kích động vì quá sợ hãi, nhất thời nghĩ không thông, em ở bên nó nhiều vào, nói chuyện với nó, em là mẹ ruột của nó, Đông Đông sẽ nhớ em nhất, những lời em nói, chắc chắn Đông Đông sẽ tin, từ từ sẽ được hết, đừng khóc nữa, em ngoan nhất, biết điều nhất rồi đó…”

Giản Minh gục đầu vào tường, nắm lấy điện thoại, khóc đến nỗi không nói được câu nào để trả lời Văn Quyên, Lăng Lệ dựa người vào tường đứng bên cạnh Giản Minh, nhìn cô gái này chỉ khoác một chiếc áo màu trắng kem mỏng manh, đôi vai gầy guộc rung lên vì khóc, giống như đôi cánh của bướm trong mưa bão, bỗng nhiên nhớ lại, lần trước, trên chiếc ghế dài trong khuôn viên nhỏ gần đây, cô khóc rất thảm thiết, nước mắt nhoe nhoét, nói với anh, “Lúc đó em nghĩ rằng, em phải nhớ người này, phải trả tiền cho anh ấy, còn phải cảm ơn anh ấy đã cứu một người thê thảm như em ra khỏi vũng bùn.” Trong phút chốc, khóe mắt của Lăng Lệ cũng đỏ hoe, lấy điện thoại từ tay Giản Minh, “Chị dâu, em sẽ chăm sóc cô ấy, anh chị nghỉ ngơi sớm đi,” Nghe Văn Quyên nói sáng mai sẽ đến thăm Giản Minh và Đông Đông, Lăng Lệ liền nói số phòng bệnh cho anh chị, rồi tắt máy. Kéo

https://thuviensach.vn

Giản Minh đến ngồi trên chiếc ghế dài, nâng đầu cô lên, lấy khăn giấy tỉ mẩn lau nước mắt trên khuôn mặt cô, anh khuyên bảo, “Chúng ta phải kiên cường lên một chút, phải không nào?”.

Giản Minh gật gật đầu.

Lăng Lệ lại nói, “Con người ta sống trên đời, chính là để ngậm đắng nuốt cay.”

Giản Minh cũng chỉ gật gật đầu.

“Em ngồi đây một lát, anh đi tìm cho em cốc trà nóng.” Lăng Lệ cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người Giản Minh, nghe thấy Giản Minh khẽ cất tiếng nói, “Jane Eyre”. Anh không hiểu lắm, “Gì cơ?”

Giản Minh đã bình tĩnh trở lại, “Con người ta sống trên đời, chính là để ngậm đắng nuốt cay”, là câu nói trong phim “Jane Eyre”.

Lăng Lệ mỉm cười, đúng thế, giờ phút này, mỉm cười có vẻ không hợp cho lắm, có điều, anh vẫn cứ cười, than thở, “Giản Minh, nói ra anh và em cách nhau mười tuổi, nhưng không ngờ lại không có khoảng cách.”

Giản Minh, tính tình của cô đúng kiểu chỉ cần có một chút nắng mặt trời thì sẽ tự nhiên tỏa sáng, một câu nói trong bộ phim cũ cũng có thể cứu lấy cô, cười nói, “Em nghĩ rằng ngoài một cốc trà nóng ra, em còn cần một vài thứ để tắm gội, xem ra phải ở đây một khoảng thời gian rồi.”

“Đây là địa bàn của anh, muốn lăn lộn ở đây, cần phải có mối quan hệ đấy nhé.” Lăng Lệ vừa nói vừa đứng dậy, bước đến trước mặt Tô Mạn, lấy giấy tờ nhập viện ra, “Bà La, phiền bà làm thủ tục nhập viện.”

Tô Mạn đơn giản, mệt mỏi, “Được rồi.” Cô ta đứng đây một mình từ nãy đến giờ, không ai nói chuyện với cô. Bây giờ cầm lấy giấy tờ nhập viện, tự mình đi giải quyết.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ nói với Giản Minh, “Anh đi mua ít đồ dùng.”

“Trễ thế này rồi, còn tiệm nào bán hàng không?”.

“Gần đây có Seven – Eleven.” Lăng Lệ cảm nhận được sự bất an của Giản Minh, “Anh sẽ lái xe đi rất nhanh.”

“Nhưng một lát nữa vị giáo sư kia sẽ ra đây.” Giản Minh rõ ràng không muốn Lăng Lệ đi khỏi đây.

“Để tôi đi.” La Thế Triết đã lấy lại dáng vẻ ngạo mạn, lạnh lùng, thanh cao của ngày thường, “Chủ nhiệm Lăng, cần mua những thứ gì?”.

Có người đi càng tốt, Lăng Lệ không yên tâm để Giản Minh ở đây cho tên kia chăm sóc, nói, “Cần một ít nước uống ấm, Giản Minh cần vài vật dụng để tắm rửa, còn nữa, có thể Đông Đông cần phải dùng đến bỉm.”

“Được.” La Thế Triết trả lời cho có lệ, nhưng rồi không đi ngay, nhìn Giản Minh, “Anh muốn ngày mai chuyển viện cho Đông Đông, khoa Thần kinh ở bệnh viện khác tốt hơn một chút.”

“Nhưng các giáo sư đều không có ở đó.” Lăng Lệ nhắc nhở, “Tôi đã liên hệ cả rồi, đi Châu u tham dự hội nghị, một tuần sau mới quay về.”

Giản Minh căn bản không thèm để ý đến La Thế Triết, chỉ gọi Thế Hoa đến ngồi cạnh bên cô.

La Thế Triết mím mím môi, “Được, tôi đi một lúc sẽ quay lại ngay.”

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Vị chuyên gia lớn tuổi bước ra khỏi phòng bệnh, nói rằng cơ hội bình phục của Đông Đông rất lớn, nhưng không biết cả quá trình điều trị khoảng bao nhiêu lâu. Về việc không kiểm soát được tiểu tiện, đó chẳng qua là sự hiểu lầm, không phải mất kiểm soát, chỉ là không nhịn được mà thôi, "Sau khi phát hiện cháu bé bất thường, có ai đưa cháu đi vào nhà vệ sinh chưa?". Quả thật, chưa có, "Có nhiều lúc, khi gặp phải thất bại, đột nhiên tự khép mình cũng là cách tự bảo vệ trong tiềm thức, kiên trì chăm sóc, yêu thương, che chở, vui đùa với cháu sẽ rất có lợi trong việc giúp cháu bình phục, nhưng quá trình này cần bao nhiêu thời gian, bây giờ tôi vẫn chưa xác định được. Người chuyên gia lớn tuổi đầu tóc bạc phơ, ngón tay sạch sẽ lật từng tờ hồ sơ bệnh án, lẩm bẩm, "Kết hôn lần hai…". Hỏi đám người đang đứng trước mặt, "Ai là mẹ của cháu bé?".

Giản Minh trả lời, "Là cháu ạ."

"Ở bên cạnh cháu bé, chơi với nó nhiều hơn, để nó biết có mẹ ở bên cạnh. Khi cháu bé biết nơi nó đang sống là một môi trường an toàn, sẽ dần dần bước ra khỏi ám ảnh."

"Dạ, cháu sẽ làm như thế." Giản Minh ra sức gật đầu.

"Để cháu bé nghỉ ngơi nhiều vào, đảm bảo ngủ đủ giấc, tăng cường chất dinh dưỡng để tăng sức đề kháng…".

Lăng Lệ tiễn vị giáo sư lớn tuổi về, đến phòng y tá mượn hai tấm khăn bông sạch, cho vào nước ấm rồi vắt khô, quay về phòng đưa cho Giản

https://thuviensach.vn

Minh và La Thế Hoa lau mặt, an ủi, “Cứ coi như dạy lại một lần đi, dạy nó làm thế nào để nói chuyện, đi đứng, vào nhà vệ sinh, gọi cha và mẹ.”

Không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận hiện thực, Giản Minh đáp, “Nghĩ về chiều hướng tốt đẹp thôi, em sẽ cố gắng hết sức.”

La Thế Hoa đến bên cạnh Giản Minh ngồi xuống, nói. “Em sẽ giúp Đông Đông với chị.”

Giản Minh nắm lấy tay của La Thế Hoa, nói từ tận đáy lòng, “Cảm ơn!”.

Lăng Lệ nghiên cứu xong phong vệ sinh, nhẹ nhàng đi ra, cố gắng nói thật khẽ, “Giản Minh, phòng vệ sinh cũng sạch sẽ lắm, nước nóng nước lạnh gì đều có cả, tắm rửa cũng rất thuận tiện, điều kiện nơi đây còn tốt hơn cái phòng ba mét vuông bên kia của anh nhiều. Đợi lát nữa anh sẽ tìm cho em một cái giường xếp, khoảng thời gian này, Đông Đông không thể nào rời mẹ được. Tối nay ở tạm như thế này đi, ngày mai có thời gian anh đưa em về nhà, lấy quần áo sạch để thay.”

Giản Minh không trả lời, nhìn Lăng Lệ bận rộn đi ra đi vào, lại đo nhiệt độ cho Đông Đông thêm lần nữa, nhất thời ngơ ngác, cô vẫn chưa quên mấy tiếng đồng hồ trước, cô từ chối anh, yêu cầu từ nay về sau đừng gặp nhau nữa. Nhưng giờ đây, anh là nguồn động viên lớn nhất bên cạnh cô, cô vẫn chưa chết giẫm trong vũng bùn lầy. Nhưng sau này phải làm thế nào đây? Tiếp tục dây dưa một cách ám muội không rõ ràng như thế này ư? Bản thân mình và Đông Đông sẽ tiếp tục liên lụy đến anh hay sao?

Theo tiếng “lộp cộp” của đôi giày cao gót đạp xuống nền nhà, Tô Mạn bước vào, “Đã làm xong thủ tục nhập viện rồi.”

Lăng Lệ không hề giấu giếm vẻ bất mãn đối với Tô Mạn, “Đi nhẹ một chút không được sao?”.

https://thuviensach.vn

Tô Mạn trừng mắt nhìn ba người trong phòng, Giản Minh rõ ràng coi cô như người tàng hình, hai người còn lại tức giận nhìn cô. Sự ngạo mạn của cô rõ ràng đang bị kiềm chế lại, cởi giày ra xách lên tay, đứng trên nền nhà với đôi chân trần, chắc thể hiện ngôn ngữ cơ thể, tôi làm như thế này chắc các vị hài lòng rồi phải không?

La Thế Hoa nói thẳng, "Ở đây không còn việc gì của chị nữa, chị về đi."

Tô Mạn cũng không khách sáo, "Được thôi, có việc gì cứ gọi điện thoại cho tôi."

Đi chân trần ra khỏi phòng bệnh, đúng lúc La Thế Triết xách một đống đồ dùng hàng ngày đi vào, hai người đi lướt qua nhau, La Thế Triết không nói tiễn Tô Mạn, Tô Mạn cũng không chào hỏi chồng mình, cứ như không nhìn thấy nhau. Cái người làm Lăng Lệ khó chịu trong lòng hơn nữa là La Thế Triết, anh chỉ nói cần một ít đồ uống nóng và đồ dùng để tắm rửa thôi, kết quả là La Thế Triết mua đầy đủ cả, đồ ăn đồ uống thì không nói làm gì, đến quần lót của Giản Minh cũng mua về luôn, nghĩ theo chiều hướng tốt thì anh ta có vẻ rất biết săn sóc người khác, nhưng Lăng Lệ không cách nào ngăn mình nghĩ theo chiều hướng cực đoan kia, tên này chắc đang chứng tỏ mình biết rõ số đo ba vòng của Giản Minh và sở thích cá nhân của cô đây mà?

"Tình hình thế nào rồi?", La Thế Triết hỏi qua kết quả chuẩn đoán, Thế Hoa thì thầm to nhỏ giải thích cho anh trai nghe.

Lăng Lệ không xen vào cuộc nói chuyện của hai anh em nhà họ, chăm chú nhìn vào đồng hồ trên cổ tay đếm mạch đập của Đông Đông, tỉ mỉ ghi kết quả ra trên giấy. Anh nghe La Thế Triết lên tiếng đuổi khách, "Mọi người cứ về đây, tối nay tôi và Giản Minh sẽ trực ở đây." Anh đặc biệt dặn dò Thế Hoa, "Ngày mai em tới thay cho Giản Minh, để chị ấy về nghỉ ngơi."

https://thuviensach.vn

Không đợi người khác có phản ứng, Giản Minh nổi điên lên, đạp chân đứng dậy, động tác rất mạnh, giằng lấy túi đồ La Thế Triết vừa mua về đi ra khỏi phòng bệnh, cũng không biết làm gì. Anh em Thế Triết và Lăng Lệ không yên tâm đi theo, nhìn thấy Giản Minh đang bực bội vứt hết đống đồ đó vào thùng rác, quay người đứng thẳng, dán mắt vào La Thế Triết, "Anh có thể giúp tôi một việc được không?".

La Thế Triết im lặng, đợi Giản Minh nói.

"Giúp tôi một việc", Giản Minh vô cùng tức giận, "Khoảng thời gian này, trừ phi Đông Đông có nhu cầu, nếu không đừng xuất hiện ở đây, cũng đừng làm ra vẻ như Thượng Đế an bài tất cả mọi thứ cho tôi."

La Thế Triết giọng điệu giảng hòa, "Anh biết em đang giận anh, nhưng em phải cho anh cơ hội sửa sai chứ, bây giờ Đông Đông cần có cha mẹ ở bên cạnh."

Giản Minh trừng mắt nhìn chồng cũ của mình mấy giây, cười lạnh lẽo, "Giám đốc La, tôi vẫn luôn nghĩ rằng anh không bao giờ biết điều đó, nếu như anh biết, lúc Đông Đông năm tuổi, cũng cần có cha mẹ ở bên cạnh, anh sẽ không ngoại tình."

La Thế Triết không còn mặt mũi nào, "Giản Minh, bây giờ không phải thời cơ tốt để trả thù anh." Anh muốn kéo Giản Minh lại.

Giản Minh lùi ra đằng sau một bước, giơ hai tay lên, căm ghét, ngăn cản, nhẫn nại, "Làm ơn, đừng động vào tôi, đủ lắm rồi. La tiên sinh, anh đừng nhầm lẫn, trước đây tôi không tính toán món nợ này với anh, bây giờ thì càng không. Ý của tôi là, một người cha không hiểu được con mình cần gì, thì phải biết rõ vị trí của mình, bớt nói lại, bớt mang đến phiền hà. Nếu như có chuyện gì, tôi sẽ tìm anh, tôi không gọi điện thoại cho anh, xin anh và Tô Mạn, đừng xuất hiện trước mặt tôi, cầu xin mấy người tránh xa con tôi ra một chút, bắt đầu từ giây phút này, tôi có trách nhiệm chăm sóc cho

https://thuviensach.vn

Đông Đông. Còn nữa, không loại bỏ khả năng tôi sẽ tố cáo anh và Tô Mạn, La tiên sinh chắc vẫn còn ấn tượng về tính tình của tôi nhỉ, có một vài việc tôi không làm không phải vì tôi không biết, mà là tôi không thèm làm. Nhưng những khi tôi muốn làm, tôi sẽ làm bạt mạng đấy!". Giản Minh nói một cách trịnh trọng, nghiêm túc, chỉ vào La Thế Triết, từng chữ từng câu, "Cho nên, anh-đừng-dại-dột-đến-chọc-tức-tôi!". Cô nhìn thẳng vào La Thế Triết, ánh mắt hận không thể giết quách anh đi, "Bây giờ, cút đi!".

La Thế Triết cảm thấy anh ta đã bị Giản Minh làm cho đờ đẫn mất rồi, khuôn mặt lúc đỏ lên lúc tái đi, dưới anh nhìn ép người của Giản Minh, anh ta rút lui, "Được, có việc gì gọi điện thoại cho anh, em phải chú ý sức khỏe, anh đi trước đây."

Chỉ còn La Thế Hoa đối diện với Giản Minh, ngượng ngùng, không biết phải làm thế nào, cô thực sự không muốn người anh trai vẫn luôn chăm sóc, giúp đỡ mình rơi vào tình thế này, nhưng cô hiểu rõ hơn ai hết, về vấn đề của Giản Minh và Đông Đông, anh trai mình có thiếu sót có hổ thẹn, cả đời này không ngẩng đầu lên được, muốn nói câu gì đó, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Giản Minh đưa tay về phía Thế Hoa, "Xin lỗi, có thể tạm thời quên đi anh trai của em, chỉ nhớ em là cô của Đông Đông thôi, chị là mẹ của Đông Đông thôi, được không?".

Thế Hoa ôm lấy Giản Minh, "Được ạ, em sẽ làm như thế…".

Lăng Lệ dặn dò y tá đổi thuốc cho Đông Đông, bình nước đó sắp truyền xong rồi, không đi cùng đường với La Thế Triết, anh ra khỏi khoa Thần kinh bằng đường thoát hiểm, tạm thời dành thời gian này cho Thế Hoa và Giản Minh. Đến khi xách chiếc giường xếp, chăn mền và mấy thứ linh tinh quay lại phòng bệnh của Đông Đông thì chỉ còn mỗi Giản Minh, một mình cô, bưng chậu nước ấm, cử chỉ nhẹ nhàng, lau người cho Đông Đông. Lăng Lệ cho rằng, đó là hình ảnh đáng để anh ghi nhớ suốt đời

https://thuviensach.vn

không quên, người phụ nữ trông có chút gì đó thảm thương, mái tóc hơi rối, ánh mắt vương vấn sầu lo, mệt mỏi, cẩn thận chăm sóc đứa con trai tạm thời không thể cảm nhận được tình yêu thương của cô, không khóc lóc, không suy sụp, vẫn nhẫn nại, dẻo dai, dịu dàng, ấm áp, điềm tĩnh.

Lăng Lệ nhặt lại túi đồ lúc nãy bị Giản Minh vứt đi, lấy bỉm giấy ra, đưa cho Giản Minh, "Dùng tạm cái này cho Đông Đông đi."

Thái độ của Giản Minh rất rõ ràng, thật sự không muốn dùng nó, nhưng vào giờ này cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác, giơ tay cầm lấy, động tác nhanh nhẹn dứt khoát, đóng bỉm vào cho con trai, nhưng vẫn không quên bắt bẻ, "Mua còn không đúng kích cỡ."

Lăng Lệ nhẹ nhàng, "Bây giờ con chúng ta đang cần dùng, đấy mới là quan trọng nhất, đúng không nào?" Anh lấy ra từng món đồ trong túi ra, xếp lại gọn gàng. Phát giác ra Giản Minh đang trừng mắt nhìn anh, tự động đọc hiểu ánh mắt đó của cô, "Giận à? Chắc chê bai anh mặt dày mày dạn đi lượm mấy thứ này về hả? Nhưng mà em nói xem, bây giờ đã là nửa đêm rồi, cứ cho là người lớn chúng ta chịu được đi, nhưng nhỡ khi Đông Đông tỉnh dậy, đói bụng, khát nước, chúng ta phải chạy ra ngoài kia mua, bắt con trai đợi chắc? Giận rồi thì coi như xong chuyện, việc gì cần làm cứ làm, đừng giận quá ảnh hưởng đến sức khỏe, không đáng." Vừa nói chuyện, anh vừa xử lý mọi việc xong đâu vào đấy, đã trải xong ga giường, tắt đèn trần đi, bật chiếc đèn nhỏ trên bàn lên, dưới ánh đèn, cầm gói quần lót nữ của La Thế Triết mua lên, nghiên cứu chữ nghĩa trên bao bì sản phẩm, cổ họng khàn khàn vì chưa hết cảm, nói rất lưu loát, "Ồ, là size này à, in hình ảnh của phim hoạt hình, anh cứ nghĩ là bông hoa li ti cơ." Bốp, Giản Minh quất chiếc khăn đang cầm trong tay vào sau cổ anh, ra đòn rất mạnh cũng rất đau, Lăng Lệ bị đau đến nỗi nhe răng há họng ra, oa, vũ khí ngầm. Ngẩng đầu, Giản Minh đứng bên cạnh giường, vừa xấu hổ vừa tức giận, hình như đang muốn trút ra. Anh bỏ thứ đang cầm trên tay xuống, ngón tay trỏ thon dài đưa lên môi, "Xuỵt xuỵt…". Ý nói đừng làm ồn ảnh hưởng đến con,

https://thuviensach.vn

anh đưa cho Giản Minh quần lót, khăn tắm, đồ dùng đánh răng, sữa tắm, dầu gội đầu và một bộ quần áo bệnh nhân làm quần áo ngủ tối nay, “Đi tắm một cái cho thư giãn đi.”

Giản Minh không nhúc nhích, cô cảm thấy không thể như thế này được nữa, không thể nhận sự giúp đỡ và chăm sóc của anh nữa.

Lăng Lệ như có phép thuật đọc được nội tâm của người khác, kéo Giản Minh vào phòng tắm, nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn của cô, giống như mọi khi, hơi cúi người xuống, để đôi mắt của mình vừa tầm với đôi mắt của cô, nhẫn nại, “Anh biết rồi anh biết rồi, vốn dĩ em yêu cầu anh đừng gặp mặt nữa, bây giờ em cũng muốn đối xử với anh như La Thế Triết vậy, ước gì có thể nhanh chóng quẳng anh ra khỏi trái đất này. Nhưng mà Giản Minh này, hiện tại chỉ có em và Thế Hoa, hai người chăm sóc Đông Đông, chắc chắn sẽ mệt đứt hơi, em khoan hãy nghĩ về những việc khác đã, đối xử với anh như đối xử với một người bạn bình thường được không? Có nghĩa là khi em gặp phải vấn đề gì, anh giúp em, em cảm thấy sẽ mắc nợ anh, thì cứ mắc nợ đi. Con người sống trên cõi đời này, ai chẳng có lúc gặp phải chuyện khó khăn? Không chừng một ngày nào đó anh gặp khó khăn, em trả cho anh, được không? Hử…”. Trong góc nhỏ ánh sáng yếu ớt này, nhìn vào đôi mắt của Giản Minh, ban đầu Lăng Lệ khuyên nhủ với kiểu hài hước, dần dà chuyển sang kiểu dỗ dành bảo bọc, cuối cùng nói bằng âm mũi ám muội, cuối cùng cũng ý thức được, đây là lần đầu tiên họ đứng đối diện nhau ở một không gian riêng tư như thế này, cô nam quả nữ… Lòng bàn tay giữ Giản Minh của Lăng Lệ bỗng nhiên nóng ran lên, cô gái này còn đâu quan tâm sống chết, giọng nói nhẹ nhàng, khẽ khàng đáp, “Không có.”

Nhịp tim của Lăng Lệ đập nhanh hơn, vẫn giọng nói ám muội đó, “Hử?”.

Giọng nói của Giản Minh dịu dàng, “Không có, từ trước đến nay em chưa hề có ý định quẳng anh ra khỏi trái đất.”

https://thuviensach.vn

Thời gian này, không gian này, nói những lời này, rõ ràng chính là sự cám dỗ và động viên mà, Lăng Lệ thở dài thật mạnh trong lòng, đứng y như thế mà di chuyển, quay người Giản Minh lại, giúp cô mở cửa phòng tắm ra, bề ngoài làm ra vẻ đơn thuần lắm, “Làm một người bạn và một người chiến hữu của em, anh rất vui khi em chưa từng nghĩ như thế, mau vào tắm đi.”

Giản Minh tắm xong bước ra, bác sĩ lại đo nhiệt độ lại cho Đông Đông lần nữa, đang ghi chép lại con số đưa cho y tá. Nhiệt độ hạ xuống đôi chút, cả người thằng bé toát mồ hôi, ngủ rất ngon, Lăng Lệ vừa lau mồ hôi cho Đông Đông, vừa chỉ vào cốc nước trên bàn, nói với Giản Minh, “Nhiệt độ vừa phải, uống chút nước ấm đi.” Hóa ra, đến cả ấm điện cũng có nữa, Giản Minh bật cười, “Anh là ảo thuật gia sao?”.

Lăng Lệ khẽ đáp, “Nói với em rồi mà, đây là địa bàn của anh.” Rồi dặn dò, “Uống nước xong nghỉ ngơi một lát đi, em ngủ, anh thức chăm Đông Đông, thằng bé còn một bình thuốc nữa.” Ngồi xuống dưới đèn bàn, lật một quyển sách về tâm lý học, lẩm bẩm một mình, “Theo dõi xem vài ngày nữa thằng bé ăn uống thế nào, nếu không ăn cơm được, phải trao đổi với thầy giáo một chút, xem có cần phải đặt ống ở tĩnh mạch để truyền đạm hay không?”.

“Anh uống thuốc chưa?”, Giản Minh hỏi bác sĩ.

“Hả?”, thái độ của anh như đang muốn hỏi, tại sao ạnh lại phải uống thuốc?

“Bệnh cảm của anh.”

“À, lúc nãy quay về phòng trực ban đã uống rồi.” Lăng Lệ tiếp tục nghiên cứu sách, sắp xếp cho Giản Minh, “Em ngủ trước đi”. Chợt nhớ ra điều gì, “Chăn mền lấy bên phòng nghỉ của bọn anh qua, vỏ chăn và ga giường vừa mới thay.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh chối từ, “Em không buồn ngủ, dù sao em cũng không ngủ được, anh ngủ đi, đợi đến khi em buồn ngủ, sẽ gọi anh dậy thay em.”

“Không cần đâu, đợi Đông Đông truyền xong chai thuốc này, anh có thể về phòng nghỉ của bọn anh chợp mắt một lát.”

“Bệnh cảm cúm của anh còn chưa khỏi hẳn.” Giản Minh không nói không rằng, lôi Lăng Lệ đến bên giường xếp, “Ngộ nhỡ anh bệnh nặng hơn, gục ngã ngay trên địa bàn của anh, em biết đi tìm ai nhờ giúp đỡ?”. Hoàn toàn không cho Lăng Lệ cơ hội nói chuyện, Giản Minh mạnh miệng ngụy biện, lý do hùng hồn, “Trừ phi mấy anh làm lãnh đạo quen rồi, chỉ biết mệnh lệnh người khác, an bài người khác, bị tiểu thường dân sắp đặt một chút, chẳng nhẽ thật sự không được sao?”.

Đây chắc là đang quan tâm đến mình đó sao? Ôi trời đất ơi, Lăng Lệ vui như mở cờ trong bụng, chút nữa thì thò lò nước mũi giống những đứa trẻ con hay chơi trò nặn đất sét, nhìn Giản Minh lại mặc bộ quần áo bệnh nhân, trong bộ quần áo rộng rãi, vòng eo nhỏ nhắn chỉ trọn một vòng tay, cổ áo hơi hé mở, để lộ xương quai xanh nhỏ nhắn, gầy nhưng nhìn không đến nỗi gầy gò lắm, điều anh yêu nhất, chính là mái tóc đen nửa khô nửa ướt đang buông xõa trên vai, trong căn phòng ánh sáng yếu ớt này, cả người cô toát lên vẻ quyến rũ đủ để có thể làm anh gây ra tội lỗi, cuối cùng cuối cùng, tình cảm không thể đè nén lại được nữa, liều chết hỏi cô, “Cho anh hôn một cái được không?”.

Giản Minh sững người, ngay sau đó mặt đỏ ửng lên, Lăng Lệ phát hiện, mỗi lần cô đỏ mặt đều sẽ rất nghiêm trọng, đến cả tai và cổ cũng đỏ lên, có thể cả vùng trước ngực nữa, nói tóm lại, Giản Minh đỏ mặt lên như gấc, đoạt lấy quyển sách trong tay anh, đánh vào vai anh, khẽ nạt nộ, “Không được! Mau đi ngủ!”. Bĩu môi, cô vứt quyển sách của Lăng Lệ lên giường, cầm cánh tay anh, “Đổi dép đi.”

“Hử? Tại sao?”

https://thuviensach.vn

“Em không thích mang dép xỏ ngón.”

Lăng Lệ kêu oan, “Thời đại này cô gái nào chẳng mang dép xỏ ngón, anh phải mượn của Mễ Lợi cho em đó.”

Giản Minh ngoan cố, “Em cứ không thích đấy.”

Lăng Lệ không còn cách nào khác, “ Đổi đi, của em đây.”

Thực ra cũng chẳng ngủ được bao lâu, bốn giờ sáng, Đông Đông truyền nước xong, Lăng Lệ đổi cho Giản Minh qua giường ngủ một lúc, Đông Đông tỉnh dậy, vẫn dáng vẻ ấy, ánh mắt không biết đang nhìn về nơi nào, không có phản ứng gì với người và cảnh vật xung quanh. Có điều đưa nó vào nhà vệ sinh xi tè, nó vẫn biết. Cho nó uống nước, mặc dù uống không được dễ dàng lắm, nhưng chí ít ra cũng uống được mấy ngụm, cho ăn, cũng ăn được chút ít.

Giản Minh lên tiếng, “Thật ra, vẫn dễ hơn ngày xưa dạy nó nói chuyện, ăn cơm, ngày còn bé khó xử lý hơn.”

Đối với sự mạnh mẽ của Giản Minh thể hiện ra ngay lúc này đây, Lăng Lệ rất ngưỡng mộ, “Em có thể nghĩ được như vậy, anh cảm thấy rất vui, từ từ mà làm, không cần phải gấp gáp.”

Lăng Lệ bảo Đông Đông há miệng ra để kiểm tra, muốn biết cổ họng của em bé này sưng lên to không, đương nhiên Đông Đông rõ ràng không hề phối hợp, nhưng không thể không nói, Lăng Lệ có lẽ là một trong những bác sĩ mà Giản Minh đã từng gặp, nói thế nào nhỉ, nhất, đó là một kiểu khí chất mạnh mẽ biết nhẫn nhịn kín đáo, trên người anh toát ra vẻ quyền uy và sự kiên nhẫn vốn có của một bác sĩ, từ lần này đến lần khác, dịu dàng, kiên trì, bảo Đông Đông há miệng cho chú bác sĩ kiểm tra cổ họng. Đây là một phần khám mà hôm qua bác sĩ khoa Thần kinh không thể nào làm được, họ căn cứ vào kết quả kiểm tra máu của em bé để kê đơn thuốc, nhưng Lăng Lệ đã làm được. Sáu giờ, sau khi ở với Đông Đông hai tiếng đồng hồ,

https://thuviensach.vn

giống như đối xử với một người lớn bé nhỏ, chăm sóc Đông Đông, đo nhiệt độ cho nó, cho ăn, thay bỉm, mỉm cười với nó, nói chuyện với nó, mặc dù ánh mắt Đông Đông không hề nhìn bác sĩ, nhưng không biết đến lần yêu cầu thứ bao nhiêu của Lăng Lệ, nó thật sự đã há miệng ra. Giản Minh như muốn khóc, Lăng Lệ lại nhìn cô với ánh mắt bảo cô kìm chế lại, vô cùng tự nhiên, cứ coi như không có chuyện gì, nhẹ nhàng nâng cằm của Đông Đông, đè lưỡi của nó xuống, nói nhỏ nhẹ như những bác sĩ ở Khoa nhi, "Ồ, vừa đỏ vừa sưng thật này, chúng ta phải cho nó thuốc ngậm loại tốt nhất. Ừm, răng của Đông Đông đẹp quá, phải siêng năng đánh răng nhé…".

Bác sĩ bề ngoài có vẻ biết kiềm chế, sau khi quay người lại, anh đắc ý nói với Giản Minh, "Anh cảm thấy Đông Đông sẽ thích anh."

Giản Minh muốn nói không thích anh cũng rất khó, nhưng vẫn cẩn thận và kĩ lưỡng, "Đợi sau khi nó khỏi hẳn mới biết được."

Lăng Lệ cực kỳ tự tin, "Chắc chắn sẽ khỏi."

Hơn bảy giờ, Đông Đông lại lên cơn sốt, nằm ngủ mê man, Lăng Lệ nói đây là phản ứng bình thường, việc trẻ con hết sốt cũng có cả một quá trình, chỉ vào những con số cho Giản Minh xem, lần sốt này nhiệt độ thấp hơn nhiều so với lúc đến đây ngày hôm qua, để cô yên tâm. Lại quay qua nhác nhở cô uống thuốc của mình, sau đó đi rửa mặt mũi, thay quần áo, bữa sáng hai người ăn gọn nhẹ, Lăng Lệ còn tán thưởng một câu, "La Thế Triết biết chọn sữa và sandwich thật đấy." Giản Minh liếc mắt nhìn anh.

Đang nói chuyện, vợ chồng Lăng Khang và Trọng Hằng đến thăm, mặc dù biết vợ chồng ông chủ của mình sẽ đến thăm, nhưng không biết lại đến sớm như thế này, hơn nữa còn mang đến cho Đông Đông và Giản Minh rất nhiều thứ, kiểu cách đó rất chân thành, tuyệt đối như đến thăm người trong gia đình. Vợ chồng ông chủ càng như thế, Giản Minh càng cảm thấy thiếu tự tin.

https://thuviensach.vn

Không thể nào ngờ rằng, nhìn thấy Đông Đông, người có phản ứng mạnh nhất lại là Lăng Khang, một người thường nhật có giọng nói vang như tiếng chuông, vì sợ ồn ào ảnh hưởng đến đứa bé hạ thấp giọng xuống, khều tay vợ, phẫn nộ, "Văn Quyên, em nói coi khi Lăng Lệ và Trọng Hằng tám tuổi đã như thế nào rồi? Cao bao nhiêu? Em xem đứa bé này, ôi chao…". Anh nắm lấy tay thằng bé, rất nhẹ rất nhẹ, giống như sợ cầm mạnh quá sẽ làm đứa bé bị đau vậy, đôi lông mày nhíu chặt, "Cứ cho là nuôi một con chó đi, cũng không thể nuôi như thế này được, Văn Quyên này Văn Quyên, em nhìn cánh tay nó, chẳng có chút thịt nào, toàn xương là xương, anh nhớ khi Trọng Hằng bằng ngần này tuổi, đã khỏe như một con báo con rồi."

Lăng Khang không nhắc thì thôi, Lăng Khang đã nói như thế Giản Minh lại không chịu được, nước mắt không cầm được tí tách rơi. Lăng Lệ không phản đối anh trai quá nhập tâm, nhưng cũng phải nghĩ đến Giản Minh chứ, ra sức nháy mắt với anh trai, chị dâu và Trọng Hằng, có điều cả nhà tập trung quá không ai nhận được tín hiệu của anh.

Văn Quyên đưa ra đề nghị, "Đợi sau khi Đông Đông khỏe, bác gái sẽ hầm chân giò cho ăn, vừa chắc xương vừa mập mạp." Như chợt nhớ ra, "Chú Lệ này, Đông Đông có thể ăn được những gì? Chị chuẩn bị ở nhà rồi đưa đến đây." Lúc này mới nhìn thấy Giản Minh nước mắt như mưa, vội vàng an ủi, "Em đừng sốt ruột, anh chị đều ủng hộ em, giúp đỡ em, Đông Đông nhất định sẽ khỏi, đúng không?". Nói thì nói như thế, nhưng nhìn thằng bé với bộ dạng đáng thương như thế, sống mũi cũng cay cay, khóc theo Giản Minh.

Giản Minh trong lòng vẫn còn một mối lo khác, nói với Lăng Khang và Văn Quyên, "Có khả năng em không đi làm bình thường được, có thể cho em xin nghỉ phép dài hạn được không ạ?".

Lăng Khang trả lời, "Không vấn đề gì."

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ vỗ vỗ vào vai anh trai, bày tỏ sự cảm ơn. Cũng đã đến giờ anh phải về Khoa nội, nói với Giản Minh, “Sáng nay anh phải thăm bệnh không đi được, buổi trưa anh qua đây thay cho em, để em về nhà một chuyến.”

Giản Minh gật đầu, đợi sau khi Lăng Lệ đi ra, cô nói với mọi người trong nhà của Lăng Khang, “Em xin lỗi, em không đồng ý với anh Lệ, cho nên về chuyện công việc…”

Lăng Khang ngắt lời cô, “Giản Minh, việc công ra việc công, việc tư ra việc tư, em làm việc ở công ty anh mặc dù chưa lâu lắm, nhưng phong cách làm việc của anh chắc em cũng hiểu đôi chút. Hơn nữa, phạm vi công việc của em chủ yếu là chăm sóc Văn Quyên.” Anh quay sang nhìn vợ mình, Văn Quyên ủng hộ chồng mình nói tiếp, “Anh rất hài lòng về thái độ làm việc của em.” Lăng Khang tiếp tục nói, “Cho nên, Giản Minh này, anh chị sẽ cho em nghỉ phép một thời gian, những việc khác, chúng ta chờ xem tình hình của Đông Đông thế nào rồi hẵng tính.”

Giản Minh chỉ biết nói cảm ơn.

Văn Quyên hào phóng, hiền từ, “Không cần phải cảm ơn, cho dù không có Lăng Lệ, chỉ cần có Đông Đông này thôi, chị cũng sẽ giúp em.” Về mặt này, Văn Quyên và Lăng Khang không hề giả vờ giả vịt, cứ luôn cảm thấy đứa bé tám tuổi này, đó là độ tuổi rất nghịch ngợm, nhiều lúc còn leo lên mái nhà gỡ gạch ngói nữa kìa, nhưng nhìn Đông Đông gầy gò đến tội nghiệp kia, làm cho người ta sốt ruột muốn phất cờ khởi nghĩa quá.

Sau khi vợ chồng Lăng Khang về, Thế Hoa lại đến, gặp đúng lúc bác sĩ đi thăm bệnh, vị chuyên gia lớn tuổi đó hỏi về tình hình của Đông Đông, thời gian dừng lại ở phòng bệnh cũng rất lâu, hỏi rất kĩ càng, kĩ đến nỗi làm cho người bác sĩ nội trú đi theo ông cảm thấy mình thiếu sót, mồ hôi tuôn ra liên tục. Cuối cùng vị chuyên gia lớn tuổi đó nói với Giản Minh, “Vấn đề của La Đông, không phải hình thành một sớm một chiều, u uất trong thời

https://thuviensach.vn

gian quá lâu cũng là mấu chốt, có điều theo như lời chị nói, tình hình có thể tốt hơn so với dự đoán của tôi, chị chắc chắn rằng, sáng nay Lăng Lệ đã làm cho cháu bé mở miệng ra sao?”.

Giản Minh khẳng định, “Đúng thật là như thế, Đông Đông có phối hợp với anh ấy.”

“Tốt quá, ở bên cháu bé nhiều vào, nhẫn nại một chút, kiên trì, nói không chừng cháu bé sẽ sớm hồi phục.”

Đúng thế, kiên trì, vì những lời nói của bác sĩ, Giản Minh cảm thấy tràn trề niềm tin, Đông Đông của cô sẽ khỏe lại. Vấn đề trọng điểm nằm ở chỗ, lần này cô không còn phải chiến đấu một thân một mình, đối với Giản Minh, đợi sau khi Đông Đông khỏe lại, sẽ bạt mạng làm việc, để báo đáp cho gia đình họ Lăng. Đợi bác sĩ thăm khám xong, Giản Minh nhờ Thế Hoa chăm sóc Đông Đông một lát, quay về nhà trọ lấy một ít quần áo mang đến bệnh viện, bước vào nhà, nhìn đống sách ngổn ngang trên bàn mới nhớ ra, trời ạ, chỉ còn mấy ngày nữa là đến kỳ thi của cô. Làm thế nào đây? Lăng Lệ và Thế Hoa đều đi làm, cũng rất bận, chỉ có thể tranh thủ thời gian đến chơi với Đông Đông, chẳng nhẽ bắt họ phải nghỉ phép vì cô sao? Hơn nữa, phải xa Đông Đông cả ngày để đi thi, có được không? Có cần phải thông báo cho La Thế Triết không? Không, Giản Minh vội vàng dập tắt suy nghĩ này ngay lập tức, để anh ta và Tô Mạn biến mất ra khỏi thế giới của mình. Nhưng mà phải làm thế nào đây? Suy nghĩ hết cách, đang do dự thì điện thoại đổ chuông, mẹ Giản Minh hỏi, “Minh Nhi à, mấy ngày rồi con chẳng gọi điện thoại về nhà, con không sao chứ hả…”.

Mặc dù biết rằng nói với cha mẹ chuyện của Đông Đông, chắc chắn sẽ bị họ trách mắng, nhưng trong tình hình này, Giản Minh không còn cách nào khác. Không thể vì Lăng Lệ đối xử tốt với cô, rồi cô cứ thế mà dựa dẫm vào anh. Hơn nữa, chẳng đồng ý với người ta điều gì cả, cứ đeo bám người ta không buông, như thế không phải quá ức hiếp người khác hay sao? Cả Thế Hoa nữa, một lòng một dạ vì sự nghiệp, giỏi giang, đài truyền

https://thuviensach.vn

hình cũng có ý định bồi dưỡng, vừa mới đi tu nghiệp nước ngoài về, liền đảm nhiệm một trọng trách mới, tham gia một chương trình lớn, cũng không thể làm phiền em nó trong thời gian này được. Cho nên, Giản Minh kể về tình hình của Đông Đông một lượt trong điện thoại, hỏi cha mẹ có đến được hay không, trong mấy ngày thi, giúp cô chăm sóc Đông Đông? Giản Minh cố ý nhấn mạnh, chỉ trong vòng mấy ngày thi thôi, thời gian khác không cần, chỉ mình cô là được rồi. Không ngoài dự đoán, hai ông bà già mắng nhiếc Giản Minh một thôi một hồi qua điện thoại, Giản Minh chấp nhận hết, nghe hết, và cũng trả lời đàng hoàng, mãi cho đến khi cha mẹ đồng ý giúp chăm sóc Đông Đông vài ngày, và nói sẽ đi ngay chuyến tàu chiều này, tảng đá trong lòng Giản Minh mới rơi xuống đất.

Quay lại bệnh viện đúng vào giờ ăn trưa, La Thế Hoa không có trong phòng bệnh, Lăng Lệ mặc áo blouse trắng ngồi canh Đông Đông truyền nước, Lăng Lệ nói với Giản Minh, “Cô La vừa mới đi khỏi đây, quay về đài truyền hình xử lý công việc, cô ấy nói với anh chiều nay ghé qua lại.” Anh đang đọc truyện cổ Andersen cho Đông Đông nghe, không phải câu chuện “Người con gái biển cả”, cũng không phải câu chuyện “Nàng tiên tí hon”, mà là một đoạn trong câu chuyện “Ngôi nhà cũ”, cho dù kể chuyện cho một đứa trẻ đang tạm thời không có phản ứng gì, cũng không kể qua loa, anh chuyển những từ ngữ thường dùng trong văn viết thành những từ ngữ thông dụng, dễ hiểu, giọng nói của anh thật hay, chậm rãi êm dịu, trong sáng tình cảm, giống như có thể làm cho người khác cam tâm tình nguyện chìm đắm vào trong đó, không sợ thời gian trôi qua… Giản Minh khẽ thở dài, anh cứ lãng phí thời gian với cô như thế, khó tránh khỏi việc phụ bạc lại quãng thời gian đẹp đẽ của mình.

Vị bác sĩ bên kia không hiểu vì sao lại biết trong lòng Giản Minh đang rối như tơ vò, tỏ ra tự nguyện, “Giản Minh, anh đói rồi, chắc em cũng chưa ăn cơm phải không?”

https://thuviensach.vn

“Dạ chưa.” Giản Minh nói, “Em qua căn tin mua cơm, anh muốn ăn gì?”.

“Anh cũng đang định hỏi em đây, muốn ăn gì nào? Anh sang căn tin mua.” Lăng Lệ lại sắp xếp cho cô, “Ăn xong em ngủ một chút đi, đêm hôm qua em không ngủ chút nào. Đúng rồi,” anh đưa cho Giản Minh một bì thư, “Cô La bảo anh đưa cho em.”

Giản Minh hỏi ngay, “Là cái gì thế?”.

Lăng Lệ thật thà không dám nói dối, “Không biết, anh không mở ra xem.” Đi ra ngoài mua cơm, trước khi đi còn thân mật trao cho Đông Đông một cái hôn “tạm biệt”, “Cậu bé đẹp trai, ngoan nhé, chú đi ra ngoài mua thức ăn, cháu giúp chú trông coi mẹ nha. Ừ, ngoan quá.”

Giản Minh bóc bì thư ra, bên trong là một tấm chi phiếu tiền mặt, ba trăm vạn, người chi trả là Tô Mạn. Giản Minh ôm lấy trán, bà La, bà làm ơn đừng để âm hồn bà luẩn quẩn mãi nơi đây nữa được không? Tại sao không tự động cút ra khỏi tầng khí quyển đi? Cứ ép uổng mình ở lại trái đất, đâu có thích hợp với cuộc sống cao quý của Tô Mạn? Cô ta nên di dân lên mặt trăng học hỏi chị Hằng Nga cô đơn trên ấy đi.

Cô tìm số điện thoại của Thế Hoa, “Sáng nay Tô Mạn có đến sao?”

Thế Hoa đáp, “ Không, là mẹ của Tô Mạn, bác Tô có đến, đưa cho em tấm chi phiếu đó.”

Giản Minh chẳng còn hơi sức đâu để nói nhiều, “Có yêu cầu gì không?”.

Thế Hoa cũng thẳng thắn, “Nói khách sáo đủ kiểu, cũng có nói cảm thấy áy náy trong lòng, nhưng quan trọng hơn cả là muốn chị đừng đi tố cáo con gái bà ấy thật, bà ấy nói Tô Mạn dạo này gặp quá nhiều tai họa, muốn chị giơ cao đánh khẽ, cho cô ấy một đường sống.”

https://thuviensach.vn

Giọng điệu của Giản Minh có chút mỉa mai, “Dùng ba trăm vạn để mua sự bình an sao? Hay là mua sự bình yên trong tâm hồn?”

“Cả hai.” Hình như Thế Hoa đang ngậm cái gì đó trong miệng, nhóp nha nhóp nhép, “Giản Minh, chị nghĩ thế nào?”.

Giản Minh mỉa mai hơn nữa, “Tham lam quá đấy, ba trăm vạn mua hai thứ, thậm chí không thèm xin lỗi, đưa ra một cái giá hỏi xem chị có đồng ý hay không?”.

“Thế chị có dự định gì không? Đi tố cáo chị ta thật à?”.

“Bây giờ chị vẫn chưa có tâm trạng để suy nghĩ về việc đó.”

“Cứ từ từ mà suy nghĩ.” Thế Hoa nói, “Em cũng chỉ nói sẽ chuyển giúp chi phiếu của họ cho chị, chứ chưa đồng ý với họ điều gì cả.”

“Chị biết.” Giản Minh cầm chắc lấy chi phiếu, cắn nhằn Thế Hoa, “Đã nói buổi trưa ở lại ăn cơm với chị, tại sao lại cho chị leo cây thế này?”.

Thế Hoa đùa, “Em không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu ạ, tạo cơ hội cho hai anh chị ở bên nhau, hơn nữa bên em quả thực có việc cần phải xử lý, đợi lát nữa xong việc em sẽ qua chơi với Đông Đông.”

Buổi chiều, khi Thế Hoa đến thì Đông Đông lại ngủ rồi, Giản Minh nhờ Thế Hoa giúp cô chăm sóc cho Đông Đông, còn cô vội vàng đi tiếp. Cô gửi tin nhắn cho La Thế Triết, ngồi ở quán cà phê gần ngân hàng La Thế Triết quản lý chờ anh.

Rất nhanh, La Thế Triết đến nơi hẹn, vội vàng, hấp tấp ngồi xuống, “Giản Minh, Đông Đông có chuyện gì sao?”.

“Không phải, trước mắt tình hình của Đông Đông vẫn rất tốt, là tôi có việc.” Giản Minh đập chi phiếu trước mặt bàn La Thế Triết đang ngồi,

https://thuviensach.vn

“Nghe nói đây là tiền mà bà xã anh muốn mua sự bình an và bình yên trong tâm hồn, phiền anh chuyển lại cho bà xã anh, xin lỗi, tôi không nhận.”

La Thế Triết nhìn tấm chi phiếu, “Việc này anh không hề biết.”

Giản Minh đáp, “Tôi không để ý anh biết hay không biết, chỉ muốn anh chuyển lại cho chị ta.” Quẳng lại câu nói, cô đứng dậy định đi.

“Đợi đã, chúng ta nói chuyện một chút.” La Thế Triết ngăn Giản Minh lại, “Em không lấy ba trăm vạn này sao?”.

“Cho tôi một lý do để nhận.”

La Thế Triết cực kỳ bình tĩnh phân tích cho vợ cũ của mình nghe, “Bởi vì hướng đầu tư của gia đình Tô Mạn xảy ra sai sót, nên vốn lưu động nảy sinh ra vấn đề, hậu quả khôn lường, e rằng sẽ bị phá sản hoàn toàn. Giản Minh, giả sử gia đình Tô Mạn phá sản, cho dù em có đi tố cáo cô ấy, cũng chưa chắc đã lấy được ba trăm vạn này. Nếu như lần nguy hiểm này có thể vượt qua một cách an toàn, mối quan hệ xã hội của gia đình cô ấy sẽ vẫn rất vững mạnh, cho dù em có dốc hết toàn bộ sức lực, thậm chí là tính mạng cũng chưa chắc đã kiện thắng cô ấy.”

Giản Minh lạnh lùng nhíu mày, “Cho nên, kết luận?”.

La Thế Triết nói cực kỳ rõ ràng, “Kết luận chính là, ba trăm vạn này là số tiền em đáng được nhận, kiện cáo Tô Mạn chẳng hề có ý nghĩa gì cả.”

Giản Minh lại không vội đi nữa, bật cười, “Thứ nhất, tôi cảm thấy anh hiểu nhầm một việc, anh không nên tách anh ra mới phải, nếu như tôi muốn đi kiện, người bị kiện là anh và Tô Mạn, chứ không phải chỉ có một mình Tô Mạn. Thứ hai, anh định nghĩa việc kiện cáo này của tôi chỉ về mặt bồi thường tiền bạc, tôi nghĩ rằng đó là suy nghĩ của anh, không phải của tôi.”

https://thuviensach.vn

Chắc La Thế Triết cảm thấy mình đang gặp một vị khách đến từ sao hỏa, nhẫn nại, “Giản Minh này, em hiểu sai rồi, đó không phải là suy nghĩ của anh, đa phần những người lôi nhau ra tòa, mục đích cuối cùng cũng chỉ vì tiền mà thôi, công bằng, chính nghĩa, làm nhục gì gì đó, cuối cùng cũng lấy tiền bạc ra để đo lường, tiền có phải là thứ xấu xa gì đâu, rốt cuộc em còn cố chấp điều gì nữa?”.

Giản Minh nhìn La Thế Triết chằm chằm, không nói năng gì nữa.

La Thế Triết vẫn nhẫn nại, tiếp tục khuyên nhủ, “Anh biết em không thích tiền bạc, quyền thế của anh, nhưng em cũng phải suy nghĩ một chút chứ, em đi tố cáo anh và Tô Mạn có tác dụng gì hay không, vì mục đích gì? Cho dù em có hy sinh cả tính mạng em, liệu có làm cho anh và Tô Mạn thân bại danh liệt không? Không bao giờ, có chăng chỉ thêm một mẩu tin mới cho xã hội trong những buổi trà dư tửu hậu mà thôi. Tin tức mới cũng có thời hạn của nó, chẳng bao lâu sau, mọi người sẽ quên hết, cuộc sống vẫn không ngừng chuyển động, người nào việc đó. Hơn nữa, giả thiết chuyện làm ăn của gia đình Tô Mạn thất bại, em không cần phải tố cáo, cô ấy đã đứng dậy không nổi rồi, ngược lại nếu như tiền tài và thế lực của gia đình cô ấy vẫn còn vững mạnh, em đi tố cáo cũng bằng không.” La Thế Triết nhét chi phiếu vào trong tay Giản Minh, nắm lấy bàn tay của cô, giọng điệu nhẹ nhàng, “Đừng có ngây thơ nữa, Giản Minh, con người thích tiền bạc chẳng có gì là không tốt, môi trường sống của thế giới này vẫn luôn rất khắc nghiệt, sùng bái người giàu có, coi thường người khốn khó, nịnh hót kẻ có quyền thế cũng là một kết quả lựa chọn tự nhiên. Giống như trước đây, khi chúng ta ly hôn, không phải em cũng lấy của Tô Mạn tám mươi vạn sao?”.

Giản Minh bình tĩnh, nói rõ ràng, “Thế Triết, mặc dù chúng ta làm vợ chồng cũng được mấy năm, có điều hình như anh không hiểu tôi lắm, thực ra đáng nhẽ anh phải hiểu rõ nhất chứ nhỉ, khi tôi muốn làm một việc gì, từ trước đến nay chỉ hỏi bản thân mình có muốn hay không, có cần hay

https://thuviensach.vn

không, chứ không phải để ý đến việc có ích hay không, hay là có kết quả gì hay không? Nói thật với anh, tham tiền một chút chẳng có gì là không tốt, nhưng tôi nghĩ rằng, đây chính là câu trả lời cho câu hỏi vì sao, khi chúng ta ly hôn, tôi lấy của Tô Mạn tám mươi vạn, nhưng bây giờ lại từ chối ba trăm vạn. Bởi vì nếu tính toán theo kiểu tiền bạc trắng trợn như thế, anh đáng giá tám mươi vạn, nhưng con trai tôi là báu vật vô giá, lấy vàng cũng không đổi, ba trăm vạn ít quá, tôi không bán. Tô Mạn đừng có mơ chỉ dùng chút tiền ít ỏi này mà mua được sự bình an và thanh thản trong tâm hồn từ chỗ tôi. Bây giờ, anh đã hiểu chưa hả?" Đập tờ chi phiếu xuống trước mặt La Thế Triết lần nữa, "Trả cho Tô Mạn! Nói với cô ta, đừng có đến làm phiền tôi nữa."

Nhìn thấy Giản Minh xách túi định đi, La Thế Triết bị cô đả kích đến nỗi gân xanh hai bên trán hằn lên, nói không suy nghĩ, "Bởi vì bây giờ cặp kè với nhị thiếu gia Lăng Lệ của gia đình Lăng Văn, cho nên mới ăn nói bạo dạn như thế phải không?". Cất tấm chi phiếu, La Thế Triết đứng dậy, thái độ bỗng trở nên ngạo mạn, châm biếm, "Nhưng mà em đừng có ngốc nữa Giản Minh ơi, vợ cũ của Lăng Lệ là Phương Nam, đã mất khoảng thời gian là tám năm, cũng chẳng kiếm chác được chút lợi lộc gì từ phía Lăng Văn, em nghĩ rằng em được chắc?".

Giản Minh kinh ngạc, "Cái gì"

"Phương Nam, vẫn luôn tơ tưởng đến cổ phần của công ty Lăng Văn, nhưng vợ chồng Lăng Khang cố sống cố chết giữ lấy tài sản của mình, đến cuối cùng Phương Nam chẳng được lợi lộc gì, mới tìm đến con đường lùi là Tiền Á Quân đấy chứ." La Thế Triết hơi cúi người xuống, cố ý, "Sao thế? Lăng Lệ không nói cho em biết sao? Xem ra, anh ta không thành thật với em lắm nhỉ. Đến những việc này mà anh ta còn giấu em, em vẫn muốn đi theo anh tao sao?"

Vấn đề làm Giản Minh kinh ngạc không phải ở việc đó, cô hỏi chồng cũ, "Tại sao anh lại biết mấy việc này? Nằm trong phạm vi nghiệp vụ của

https://thuviensach.vn

anh sao?”.

La Thế Triết trốn tránh ánh mắt của Giản Minh, hậm hực, “Em ngốc không có nghĩa là anh phải ngốc theo em.”

Giản Minh lười để ý đến anh ta, gọi phục vụ, “Tính tiền, ai trả của người đó?”.

AA? La Thế Triết cảm thấy nhục nhã, trong suốt thời gian ở cùng với Giản Minh, chưa từng có kiểu AA! Anh ta giận đến nỗi rút bừa hai trăm tệ vứt thẳng lên bàn, phủi tay bỏ đi.

Số tiền lẻ còn thừa lại của La Thế Triết, Giản Minh đưa cho phục vụ, coi như tiền boa, cô ngồi thêm một lúc nữa, vẫn đang suy nghĩ về chuyện lúc nãy, Phương Nam, mất tám năm ở bên cạnh Lăng Lệ, chỉ vì muốn có được cổ phần của công ty Lăng Văn? Lăng Lệ có biết hay không? Cô bỗng nhớ đến chiếc nhẫn cưới bác sĩ đeo trên ngón tay, cho dù đã ly hôn rồi, vẫn đeo chiếc nhẫn đó, đợi kỉ niệm ngày cưới cuối cùng…

Đến khi Giản Minh quay trở về phòng bệnh, thuốc của Đông Đông đã truyền xong, nhiệt độ rõ ràng cũng đã hạ xuống được ít nhiều, Thế Hoa đang dùng máy tính xách tay biểu diễn cho Đông Đông xem một trò chơi Đông Đông trước đây đã từng rất thích, Đông Đông vẫn chẳng có phản ứng gì trước việc này. Thế Hoa nói với Giản Minh, cha mẹ của Giản Minh đến rồi, sau khi ông bà Giản nhìn thấy Đông Đông, nước mắt tuôn rơi ngay lập tức, ôm Đông Đông gào khóc một thôi một hồi. Thế Hoa khuyên thế nào cũng không ngăn được hai bác.

Đúng lúc đó Lăng Lệ đến thăm Đông Đông, mang theo một thùng giấy, nói là quà tặng cho Đông Đông, có điều chưa kịp mởi thùng quà ra, đã bị cha mẹ của Giản Minh dọa cho hết hồn, cũng vội vàng khuyên nhủ cha mẹ Giản Minh với Thế Hoa, nhắc nhở tâm trạng không ổn định của hai bác có thể làm Đông Đông thấy sợ, nhưng làm cách nào cũng không khuyên

https://thuviensach.vn

nhủ được, “Sau đó bác sĩ Lăng nói, cũng sắp đến giờ cơm tối rồi, để anh ấy làm chủ, coi như mời cơm tẩy trần cho bác trai và bác gái, dẫn họ ra quán gần đây ăn cơm rồi.” Thế Hoa khoát tay, “Nếu không như vậy, e rằng hai bác vẫn còn ngồi đây ôm Đông Đông khóc nữa.”

Lại có cả tình cảnh này nữa? Giản Minh ngớ người, dựa vào bên cạnh chiếc tủ, trời ơi, cha mẹ đi ăn cơm với Lăng Lệ? Nghe Thế Hoa nói, “ Bác trai bác gái định đến chăm sóc Đông Đông sao?”.

Giản Minh không còn sức lực, “Đúng rồi em.” Cầm lấy điện thoại nhìn thời gian, mới hơn năm giờ một chút.

Thế Hoa có chút nghi ngờ, “Cha mẹ chị như vậy, không biết có chăm sóc nổi cho Đông Đông không?”.

“Chị sắp thi, chỉ cần cha mẹ giúp đỡ vài ngày thôi.” Giản Minh đi đến trước cửa sổ, mưa rồi, mưa rất nặng hạt. Cô thật sự cảm thấy lo lắng cho cha mẹ và Lăng Lệ, vốn dĩ trong kế hoạch của cô không hề có việc này. Lăng Lệ ơi là Lăng Lệ, một bác sĩ vừa có trí tuệ, vừa có tấm lòng, vừa sống tình cảm… Giản Minh cắn môi, quay lại nhìn Đông Đông và Thế Hoa lần nữa nói, “Xin lỗi.”

Thế Hoa cất tiếng, “Hả? Sao thế ạ?”.

“Giúp chị chăm sóc cho Đông Đông thêm một chút nữa.” Giản Minh nhờ vả, “Chị sẽ bảo Lăng Lệ về thay cho em ngay, đúng rồi, để chị gọi cho em một suất cơm.” Bàn tay bấm số điện thoại bị ngăn lại, Thế Hoa chỉ vào góc phòng, “Chị nhìn thấy chưa? Một cái tủ lạnh nhỏ, nghe nói là của người nhà bác sĩ Lăng đưa đến, trong đó có đồ ăn đồ uống đủ cả, yên tâm đi, em không chết đói đâu mà. Nếu cần thiết, em sẽ tự gọi cho người ta.” Thế Hoa chăm chú quan sát khuôn mặt của Giản Minh, “Nhưng mà chị Giản Minh này, sắc mặt của chị nhìn thảm quá, không sao chứ ạ?”.

https://thuviensach.vn

Nói thật là, Giản Minh rất mệt, việc cô muốn làm nhất là chơi cùng con trong phòng bệnh này, nhưng mà suốt cả ngày hôm nay, cô chạy tới chạy lui, cũng không biết bận rộn cái gì nữa. Giản Minh rầu rĩ, “Chị cũng không biết nữa, không biết chị bị làm sao hay không, có điều, có một việc hình như chị làm sai rồi, bây giờ chị đi cứu vãn lại may ra còn kịp.” Giản Minh cúi người xuống, hôn Đông Đông, không ngờ lại học theo cách nói của Lăng Lệ, “Con yêu, mẹ sẽ về ngay, con giúp mẹ chăm sóc cho cô nhé!”.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Gọi điện thoại hỏi Lăng Lệ đang ăn cơm ở đâu? Lăng Lệ nói cho cô, không xa, một nhà hàng của người Phúc Kiến gần bệnh viện. Giản Minh vội vàng đội mưa đi ngay, trong căn phòng riêng của nhà hàng, cha mẹ và Lăng Lệ đã xong ba tuần rượu. Lăng Lệ chắc chuẩn bị tư tưởng liều mạng với cha mẹ của Giản Minh nên đã uống rất nhiều rượu, khuôn mặt luôn toát ra vẻ nho nhã của anh đã hơi ửng đỏ. Trong lòng Giản Minh lại trĩu xuống, cảm cúm vẫn chưa khỏi hẳn, uống rượu có được không? Bữa tiệc tẩy trần này, bác sĩ chuẩn bị cũng đâu vào đấy, tôm cua cá thịt các kiểu đầy đủ cả, các món rau tươi cũng có nữa, chỉ với ba người thì hình như quá nhiều. Còn về rượu, đã mở năm chai rồi sao? Tấm lòng của Lăng Lệ, Giản Minh hiểu chứ, có điều càng hiểu càng cảm thấy khó chịu.

Giản Minh thở phì phò ngồi xuống, vội nói với ông Giản, “Cha, Lăng Lệ không như cha đâu, anh ấy thư sinh lắm, không biết uống rượu.”

Cha Giản Minh nói, “Nói gì thế hả, con xem hai bác cháu nói chuyện vui chưa này.” Nói rồi đưa cho Lăng Lệ một điếu thuốc, Lăng Lệ nhận, có điều không châm lửa, “Giản Minh không thích mùi thuốc lá, đợi lát nữa hai bác cháu mình hút sau.”

Cha Giản Minh không hề cấm kị gì cả, tự châm luôn cho Lăng Lệ, “Hơ, không sao đâu.”

Giản Minh cố gắng chịu đựng mùi thuốc lá, nghe cha mình điều tra Lăng Lệ, “Ồ, hóa ra đợt trước Giản Minh nằm viện, cháu là bác sĩ điều trị cho nó?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ vừa trả lời, vừa cố gắng giúp Giản Minh xua đi khói thuốc trước mặt cô, khẽ hỏi, “Em chích thuốc chưa?”. Giản Minh lắc đầu, bác sĩ nói tiếp, “Ăn một chút thôi nhé.”

Giản Minh còn lòng dạ nào mà ăn với chả uống? Cô chỉ hy vọng ba mẹ đừng nói điều gì làm xấu mặt Lăng Lệ là được rồi. Càng sợ cái gì cái đó càng đến nhanh, mẹ của Giản Minh hỏi, “Lúc nãy cháu nói cháu là phó khoa? Trưởng khoa của cháu chắc cũng đã lớn tuổi rồi nhỉ?”.

Câu hỏi này có ý nghĩa đang hỏi về tiền đồ sau này của Lăng Lệ, Lăng Lệ thành thật trả lời, “Lớn hơn cháu mấy tuổi, là một người chị học khóa trước của cháu.”

Mẹ Giản Minh tặc lưỡi, “Ồ, đàn chị của cháu cũng giỏi giang quá nhỉ?”.

Lăng Lệ lại rất chân thành, “Chị ấy rất có năng lực, cũng rất sôi nổi.”

Cha Giản Minh lại tiếp tục điều tra, “Thực ra bác sĩ nữ ở khoa Nội rất đông, tại sao cháu không làm ở khoa Ngoại?”

Bác sĩ Lăng lại trả lời, “Trước đây cháu làm ở khoa Ngoại, có điều sau đó cảm thấy không thích hợp lắm mới chuyển sang khoa Nội.”

Giản Minh có chút kinh ngạc, hóa ra vị bác sĩ này đã từng làm việc ở khoa Ngoại thật?

Cha mẹ của Giản Minh ngạc nhiên trố mắt, thái độ giống như gặp phải sinh vật ngoài hành tinh, Giản Minh vội vàng rót cho mình một ly bia, cắt ngang, “Cha, mẹ, con kính cha mẹ một ly.”

Sau khi cha mẹ Giản Minh nuốt trôi ngụm bia vẫn không quên hỏi han, “Bác sĩ Lăng năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ đáp, “Gọi cháu Lệ là được rồi ạ…” rồi báo cáo ngày tháng năm sinh.

Mẹ Giản Minh lại nói cạnh nói khóe, “Độ tuổi này của cháu, con cái chắc cũng lớn như Đông Đông rồi nhỉ?”.

Lăng Lệ vẫn rất thật thà, “Chưa có con ạ, mấy năm kết hôn vẫn chưa sinh con.” Liếc nhìn sắc mặt của cha mẹ Giản Minh, “Cháu vừa ly hôn cách đây không lâu.”

Giản Minh muốn nâng ly thêm một lần để cắt ngang, Lăng Lệ ra dấu dưới bàn, nắm lấy một tay cô, đồng thời ánh mắt ra hiệu cho cô bảo chẳng sao. Cái chẳng sao đó, không miễn cưỡng, rất chân thành, càng như thế thì Giản Minh càng cảm thấy không chịu nổi. Cô kiếm cớ, “Con vào nhà vệ sinh một chút.”

Giản Minh trốn trong nhà vệ sinh gọi điện thoại cho phòng hậu cần của Lăng Văn mượn xe, trong khoảng thời gian làm việc ở Lăng Văn, để chăm sóc Văn Quyên, bởi vì thường xuyên sử dụng xe, Giản Minh quen thân nhất với bộ phận hậu cần trong công ty, biết được quy trình của họ. Trao đổi với bộ phận hậu cần, mượn xe mượn tài xế, đến đại lý bán vé tàu mua hai vé tàu về quê cha mẹ trong thời gian gần nhất, sau đó tìm mua hai chai rượu vang ngon rồi mang đến cho cô luôn, tiền rượu tiền xăng tiền làm thêm, cho cô mượn trước, đợi sau này sẽ trả lại. Bộ phận hậu cần vui vẻ đồng ý, Giản Minh là người Văn Quyên rất tin tưởng, mà Văn Quyên lại là rường cột tinh thần của Lăng Văn, bộ phận hậu cần sẽ nể mặt.

Phải công nhận rằng, khả năng phán đoán của mình còn kém một chút, Giản Minh tự đoán rồi cũng tự tỉnh ra, trong thời gian cô thi, nếu như cha mẹ chăm sóc Đông Đông, tạm thời không biết có thích hợp không nữa, chỉ nói về Lăng Lệ, theo tính cách của anh, cho dù Đông Đông chỉ là một đứa bé không quen không biết, được anh chữa bệnh, chắc chắn anh cũng đến thăm hỏi một hai lần, huống hồ gì, anh đang chờ đợi cô? Không thể nào

https://thuviensach.vn

không đến thăm Đông Đông. Nhưng chỉ cần Lăng Lệ xuất hiện, cha mẹ cô sẽ nhìn anh như thể con rể tương lai, không ngừng bắt bẻ, thậm chí đưa ra yêu cầu gì đó với anh. Về phía Lăng Lệ, chưa chắc anh sẽ để ý những việc đó, thậm chí, sẽ có thể đối xử rất chân thành, cố gắng làm hai cụ vui lòng, hy vọng được hai cụ chấp nhận, nói không chừng, anh còn mộng tưởng rằng, dưới sự cố gắng của anh, cả nhà sẽ được ở bên nhau vui vẻ và hòa thuận.

Nhưng Giản Minh biết rõ rằng, trừ phi Lăng Lệ lôi anh trai Lăng Khang ra, nếu không trước mặt cha mẹ, Lăng Lệ sẽ không có giá gì lắm, đây là điều mà Giản Minh không muốn nhìn thấy. Bởi vì trong mắt cô, giá trị của Lăng Lệ độc nhất vô nhị, bất kể thứ gì cũng không thể nào sánh được. Lăng Lệ không cần phải vì cô mà để bị cha mẹ cô chà đạp, đúng là như thế, chính là từ này, chà đạp, cô không cho phép! Để cha mẹ quay về, thà rằng cô không thi cử, thà rằng cô vứt bỏ mọi thứ, cũng không muốn Lăng Lệ phải hứng chịu tội tình này. Một người vợ cũ Phương Nam, vì cổ phần của công ty anh trai, cô ấy đã lãng phí thời gian tám năm quý báu của anh, chẳng nhẽ lại có một cô Giản Minh tiếp tục tiêu hao nửa đời còn lại của anh sao? Từ nhà vệ sinh đi ra, Giản Minh đến quầy thu ngân quẹt thẻ, thanh toán bữa cơm này.

Quay trở về phòng riêng, Lăng Lệ đang định rót rượu cho cha, đang muốn nói điều gì đó, Giản Minh ngăn lại, “Cha, mẹ, con đã nhờ người mua vé tàu về quê cho cha mẹ, đợi lát nữa con tiễn cha mẹ ra ga tàu.”

Cha mẹ Giản Minh và Lăng Lệ đều sững người, sững sờ một lúc, cha Giản Minh mới hỏi, “Vì sao thế? Sáng sớm con gọi điện thoại bảo cha mẹ đến, giờ lại tiễn cha mẹ về nhà là sao?” Ông đập mạnh ly rượu xuống bàn, “Con giỡn chơi với cha mẹ đó hả?”.

Giản Minh giơ ly rượu lên, “Cha, mẹ, đừng giận, con gái xin tạ tội, con xin uống cạn ly này.” Cô ừng ực uống hết ly bia, hy vọng có thể đè nén dòng máu đang sôi sục trong lòng cô. Sự thật là như thế, dòng máu sôi sục,

https://thuviensach.vn

đây là lần đầu tiên cô hiểu được bốn chữ thường dùng trong tiểu thuyết kiếm hiệp này, rốt cuộc có nghĩa gì.

Lăng Lệ há miệng rất to, muốn ngăn Giản Minh lại nhưng không kịp.

Giản Minh đặt ly bia xuống, "Cha, mẹ, Đông Đông là trách nhiệm của con, khó khăn như thế nào đi chăng nữa con con cũng phải gánh lấy trách nhiệm đó, chứ không nên tạo thêm áp lực và gánh nặng cho cha mẹ. Con suy nghĩ rồi, nên để cha mẹ về thì hay hơn, xin lỗi, bắt cha mẹ đến đây một chuyến như thế này." Nói một lúc, Giản Minh nhận được điện thoại của tài xế công ty, bảo xe đợi ở cửa. Giản Minh lại uống cạn ly nữa để tỏ lòng xin lỗi cha mẹ. Lăng Lệ vừa ra quầy thu ngân thanh toán tiền nhưng bất thành, quay lại phòng riêng, nhìn thấy Giản Minh như thế, anh ngầm nổi giận, "Tối nay em có hứng thú quá nhỉ? Muốn làm gì thế hả?".

Giản Minh đùa, "Em muốn đẩy phòng bệnh của Đông Đông qua bên trái thêm vài mét, như thế sẽ được nhìn thấy công viên rồi." Thả ly bia xuống, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Trời mưa, anh lái xe của công ty Lăng Văn rất biết điều, cầm ô che cho cha mẹ Giản Minh lên trước. Giản Minh bảo cha mẹ ngồi trong xe chờ cô một lát, cô cầm ô tiễn Lăng Lệ, nói lời xin lỗi với anh, "Xin lỗi."

Lăng Lệ hỏi, "Vì sao?"

"Em nghĩ chắc anh cũng đã hiểu."

Lăng Lệ đứng bên cạnh xe mình, sắc mặt không vui, giọng điệu như oán hận, "Em sai rồi, anh chẳng hiểu gì cả."

Giản Minh nhất quyết không buông xuôi, "Từ chối anh chứ còn gì nữa." Cô nhắc lại rất rõ ràng, từng câu từng chữ, "Từ - chối – anh!" Nhìn thấy Lăng Lệ bị cô chọc giận đến tái mặt, Giản Minh cảm thấy dòng máu đang sục sôi trong lồng ngực hình như càng ngày càng dữ dội hơn, có điều,

https://thuviensach.vn

thần trí của cô càng lúc càng tỉnh táo, giơ tay vẫy taxi, “Anh vừa uống rượu, đừng lái xe.” Giúp anh mở cửa xe, đợi anh ngồi vào bên trong xong, đứng ngoài cửa xe, hình như thấy mình vẫn chưa đủ độ độc ác, nói thêm một câu, “Về nhà đi, anh nhớ nhé, lần sau gặp cha mẹ em, không được tự ý mình làm chủ như thế.”

Tiễn cha mẹ ra ga tàu, trên đường đi, Giản Minh nói rất nhiều, một phần vì trong lồng ngực cứ tưng tức, rất muốn nôn, nhưng không thể nào cứ thế mà nôn thật chứ? Phải nói chuyện để di chuyển sự chú ý. Phần khác vì cảm thấy áy náy. Đã từng, vì La Thế Triết mà ngỗ ngược với cha mẹ, bỏ học và vứt bỏ mọi thứ, bỏ đi với anh ta. Hôm nay lại vì Lăng Lệ, thậm chí có thể nói rằng, vì một vài lý do không ra sao cả, lần nữa ngỗ ngược với cha mẹ, gọi ba mẹ từ quê ra đây, rồi lại đuổi về nhà. Phải công nhận rằng, trong số những người có phận làm con trên thế giới này, cô là người tệ hại nhất.

Có điều, thời gian cũng có công lao, người tệ hại nhất cũng đã có chút tiến bộ, so với trước đây, hình như Giản Minh cuối cùng cũng đã học được cách nói chuyện một cách logic với cha mẹ, đối đáp lưu loát.

Giống như bà Giản Minh hỏi, “Minh Nhi này, có phải con để ý đến anh chàng bác sĩ kia không?”.

Giản Minh giả vờ bĩu môi như không hiểu, “Bây giờ con chỉ để ý đến con trai của con thôi.”

Bà Giản quả quyết, “Mẹ thấy anh chàng bác sĩ kia cũng thích con lắm.” rồi lại thở dài, “Thực ra, là người nhân hậu, rất tốt, mặc dù nói kết hôn lần hai, nhìn người có vẻ cổ hủ, không có tiền đồ lắm, nhưng dù gì nhìn người cũng đàng hoàng, điềm đạm, hơn nữa con cũng kết hôn lần hai, lại còn…”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh nhanh chóng tiếp lời, “Hơn nữa con lại còn có Đông Đông, mà Đông Đông lại đang ở tình trạng như thế, có người còn cần con đã là tốt lắm rồi phải không mẹ?”.

“Con biết thế là tốt.”

Giản Minh nói lanh lảnh, bịa chuyện loạn hết cả lên, “Nhưng người nhà anh ấy chưa chắc đã đồng ý, con cứ lao vào người ta, như vậy chẳng phải mình hứng trọng gáo nước lạnh đó sao?”.

Cha Giản Minh sợ con gái không gả đi được, “Thế thì giao Đông Đông lại cho La Thế Triết và Tô Mạn, mấy đứa đó làm con người ta ra nông nỗi này, chẳng nhẽ phủi tay là xong sao? Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế, tố cáo mấy đứa đó đi, bắt chúng nó bồi thường một khoản tiền.”

Giản Minh sung sướng trả lời, “Vâng ạ, đợi vài ngày nữa, tình hình của Đông Đông ổn định hơn một chút, con sẽ chuẩn bị mời luật sư. Nhưng xét cho cùng, đi tố cáo Tô Mạn và La Thế Triết cũng không phải chuyện dễ dàng gì, cha phải ủng hộ con đấy nhé!”.

Không ngoài tưởng tượng, ông Giản vội vàng im lặng, bắt ông bỏ sức lực và suy nghĩ về mấy việc kiện cáo mất sức và căng thẳng này, ông hoàn toàn không muốn tham gia.

Trước khi cha mẹ lên tàu, ông bà không hề có ý định kiên quyết ở lại giữ cháu ngoại, thậm chí, chẳng nhắc nhở gì nhiều đến Đông Đông, việc này làm Giản Minh cảm thấy không biết thất vọng, hay là thở phào nhẹ nhõm, hoặc là, cả hai thứ đều có. Tiễn song thân về nhà, quay lại bệnh viện thì đã gần mười giờ. Trong phòng chỉ còn một ngọn đèn bật nhỏ, giường xếp cũng đã trải xong ga giường, vẫn là người đàn ông đó, đang ngồi bên giường đọc sách, bóng dáng anh hắt lên tường như tranh vẽ, mênh mang

https://thuviensach.vn

sâu thẳm, không màng danh lợi, u buồn tĩnh mịch, phảng phất hương vị của năm tháng lắng đọng lại được thai nghén bởi thời gian.

Đông Đông nằm bên cạnh Lăng Lệ, bình yên đi vào giấc ngủ, hơn nữa ngủ rất say, có tiếng ngáy nhè nhẹ, chỉ có khi nó chơi mệt mới có kiểu ngủ như thế này. Nhìn thấy Giản Minh về, bác sĩ mỉm cười, vẫn đẹp đẽ như chưa từng bị cô từ chối, khẽ nói, “Qua đây nào, anh cho em xem cái này.” Anh mở thùng giấy ra, một thùng tác phẩm được xếp bằng giấy rất tinh xảo, đẹp đẽ đầy tính sáng tạo và các công cụ thực hành, hướng dẫn gấp giấy. Lăng Lệ lấy ra hai bông hoa hồng giấy, “Em có nhận ra không? Một bông trước đây Đông Đông gấp, anh vô ý đem về nhà, quên mất trả cho em, còn bông này thì sao?” Lăng Lệ khoe khoang, “Bông này Đông Đông vừa mới gấp lúc nãy đây.”

“Lúc nãy?”, Giản Minh không thể nào tin được, “Anh nói lúc nãy sao?”.

“Xuỵt, nói nhỏ thôi.” Lăng Lệ liếc nhìn Đông Đông, xích lại gần Giản Minh hơn một chút, hạ thấp giọng xuống thấp hơn nữa, “Đúng thế, anh dạy nó gấp giấy cả buổi tối, mới đầu nó không thèm để ý đến anh, nhưng mà anh vẫn cứ dạy tới dạy lui, nó liền biết gấp ngay. Nói một cách nghiêm túc, không phải anh dạy cho nó mà nó tự cầm giấy gấp lấy.” Giản Minh gần như khóc lên vì sung sướng, còn tham lam hỏi tiếp, “Nó còn xếp thứ gì khác không? Ví dụ như con ếch và Picachu? Đông Đông xếp Picachu rất đẹp.”

“Chẳng xếp thứ gì khác nữa.” Ông chú lạc hậu cảm thấy tò mò, “Picachu là cái gì thế?”.

“Trong phim hoạt hình Nhật Bản đó.” Giản Minh nhặt lấy thành phẩm gấp giấy khác trong thùng giấy, không có Picachu, nhưng nghe thấy ông chú lạc hậu kia vẫn đang rất say sưa, “Picachu anh không biết, nhưng anh biết vẽ Đôrêmon.” Tiếp tục khoe khoang với Giản Minh, vỗ vỗ vào thùng giấy, “Thế nào, đều do anh xếp đấy, có được không?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh kinh ngạc, “Hả? Đều do anh xếp đó hả? Sở thích nghiệp dư rất phong phú đó nha.”

Lăng Lệ dương dương tự đắc, nói luôn, “Đương nhiên rồi, khoảng thời gian không tìm thấy em và Đông Đông, mỗi lần nhớ, anh lại gấp một cái cho vào thùng giấy, hy vọng một ngày nào đó gặp được Đông Đông, anh có thể đưa cho Đông Đông xem. Bây giờ, ước mơ trở thành hiện thực rồi.”

Giản Minh ngẩn ngơ trước thùng giấy, nếu như muốn biết trong khoảng thời gian cô mất tích, Lăng Lệ nhớ cô bao nhiêu lần, cô có thể đem thùng giấy này ra đếm, màu sắc rực rỡ, nếp gấp chắc chắn, tình cảm sâu đậm như thế, cô dám đếm cho rõ ràng hay không?

Nhìn thấy Giản Minh ngẩn ngơ, Lăng Lệ huơ huơ tay trước mắt cô, “Này, quay về đây.”

Giản Minh bừng tỉnh, “Ồ, muộn quá rồi, anh về đi, cảm ơn anh đã chăm sóc Đông Đông.”

Lăng Lệ không nhúc nhích, hỏi, “Nghe cha mẹ em nói, bởi vì mấy ngày nữa đến kỳ thi của em, cho nên em mới gọi cha mẹ đến giúp đỡ phải không?”.

“Đúng thế.” Giản Minh không muốn nói về chuyện này lắm.

“Em bảo cha mẹ về quê rồi, bây giờ em tính thế nào?”.

Giản Minh thật sự chẳng muốn nói nhiều hơn về vấn đề này, trả lời đơn giản, “Tìm một y tá chăm sóc thôi.” Cô đứng dậy, chuẩn bị lên tiếng tiễn khách.

“Chi bằng tìm anh đi.” Lăng Lệ cũng đứng dậy chuẩn bị cáo từ, “Anh đã xin nghỉ phép rồi.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh giương to đôi mắt, “Anh xin nghỉ phép rồi sao?”.

“Đúng thế, anh xin nghỉ phép có vẻ dễ hơn, nói một tiếng với giám đốc bệnh viện và chị Đường là xong.” Lăng Lệ cầm lấy túi xách của Giản Minh, tìm thuốc tiêm Insulin, cho vào tủ lạnh, dặn dò, “ Thời tiết ấm hơn rồi, túi trữ lạnh không giữ được lạnh quá lâu, nên thường xuyên cho thuốc vào tủ lạnh sẽ tốt hơn. Đúng rồi, em đã ăn cơm tối chưa?”.

Giản Minh lẩm bẩm, “Dạ chưa.”

“Tiêm thuốc xong, ăn chút gì đó rồi ngủ sớm đi.” Lăng Lệ lôi sữa và bánh sandwich trong tủ lạnh ra cho Giản Minh, “Này, bỏ ra ngoài một chút cho bớt lạnh, đợi em tắm xong ra ăn sẽ bớt lạnh đi nhiều. Ồ, còn nữa, Đông Đông chỉ còn hơi sốt một chút thôi, việc hôm nay nó chủ động gấp giấy, sáng sớm ngày mai phải nói với…”.

“Anh không được nghỉ phép vì kỳ thi của em.” Giản Minh cắt ngang lời anh, “Anh hủy phép đi.”

“Cứ coi như anh bồi thường đi.” Lăng Lệ cho hai tay vào túi quần, đứng dưới ánh đèn, “Xem ra việc mời cha mẹ em ăn cơm là một chủ ý tồi, làm cho em rất khó xử, cứ coi như anh bồi thường cho em được không?”. Ánh mắt anh tìm ánh mắt của Giản Minh.

Giản Minh né tránh, cảm giác dòng máu sục sôi trong người kia khó khăn lắm mới đè nén lại được, bây giờ lại ồ ạt kéo đến, giọng nói của Lăng Lệ vô cùng dịu dàng, “Anh nghĩ rằng anh vội vàng quá, làm em cảm thấy khó chịu, đừng giận anh nhé.”

Giản Minh cảm thấy, hôm nay cô chịu đựng như thế đã đủ lắm rồi, ít nhất là bây giờ, cô không thể nào nói chuyện với Lăng Lệ về bất cứ việc gì nữa. Miễn cưỡng gật gật đầu, “Tùy anh thôi, trễ lắm rồi, anh cứ về trước đi, em tiễn anh.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ ra khỏi cửa, “Được, ngủ ngon, anh ngủ ở phòng nghỉ của khoa, Đông Đông có việc gì thì gọi vào di động của anh, hoặc nhờ y tá bấm vào số nội bộ cho anh cũng được, anh sẽ qua ngay lập tức…”.

Ngủ ở phòng nghỉ? Giản Minh không còn gì để nói, cảm thấy thất bại thảm hại trước vị bác sĩ này, vẫn cố trả lời, “Dạ vâng, em biết rồi.”

Nghe thấy phòng bệnh sau lưng đã đóng cửa, bước chân của Lăng Lệ dừng lại, dựa vào tường, gục đầu xuống, không còn sức lực nữa. Nhìn nước mắt của Giản Minh như chực rơi xuống bất kỳ lúc nào, làm anh suýt nữa không kìm chế được, đến khi hiểu ra, Giản Minh vì không muốn để anh bị tủi thân, cho nên mới tiễn cha mẹ về thì đã không kịp nữa rồi…

Giản Minh ngồi xuống trước giường Đông Đông, nhìn dáng vẻ ngủ say của con trai, khẽ nói, “Xin lỗi, mẹ sẽ không giày vò con nữa, ngày mai, sẽ ở đây với con suốt cả ngày…”. Không cách nào che giấu thêm được nữa, thực tế là, đối với bản thân mình, cô không hài lòng, vô cùng không hài lòng, cho dù với thân phận làm mẹ của người ta hay thân phận làm con của người ta, cô đều không hoàn thành trách nhiệm, chỉ vì nhất thời tức giận, trước mặt cha mẹ nói những lời như thế, dù ít dù nhiều cũng có chút vô liêm sỉ.

Chỉ là, nếu sự vô liêm sỉ của cô có thể đổi lấy sự hồi phục của Đông Đông, cô cũng sẽ chẳng để ý, đáng tiếc là không biết đứa con này có bình phục lại hay không. Đặc biệt khi Giản Minh nhớ ra, bản thân mình còn mắc bệnh mãn tính, cô còn sống, sẽ còn chăm sóc cho con cái được, nếu như có một ngày, cô bị bội nhiễm, bị biến chứng, không sống lâu trên cõi đời này nữa, Đông Đông rồi sẽ ra sao? La Thế Triết làm người ta không yên tâm đến mức ấy, La Thế Hoa sau này thế nào cũng lấy chồng, chồng tương lai của cô Đông Đông có chịu đón nhận Đông Đông không? Còn cả cha mẹ mình, chỉ sợ cũng là như thế… Tôi phải sống lâu hơn một chút, Giản Minh nói với bản thân mình, đặc biệt là bây giờ, không được khóc, không được buông xuôi. Có điều không thể chịu đựng hơn được nữa, Giản Minh ôm lấy

https://thuviensach.vn

ngực, lao vào phòng tắm, nôn thốc nôn tháo trong bồn rửa mặt, nôn ra cả mật xanh mật vàng, lúc này trong người mới đỡ hơn đôi chút. Cô rửa mặt, cầm lấy khăn bông lau khô, nào ngờ càng lau nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn, lau rồi ướt lại, lau đi lau mãi. Giản Minh không muốn mình lại mềm yếu như thế này, không kiềm chế nổi, cho mình một bạt tai, rất đau, nhưng cảm giác đỡ hơn rất nhiều, thế nên tát mạnh thêm mấy cái nữa, cảm thấy trên khuôn mặt vừa đau vừa rát, cô hít thở sâu, bây giờ khá hơn nhiều rồi… Cửa phòng tắm mở ra không hề báo trước, Lăng Lệ đứng ở cửa, xét cho cùng, mọi thất bại, đau khổ, thảm thương đến tội nghiệp của cô lần nữa bày ra trước mắt anh, không nơi nào ẩn trốn, đây là số phận, phải chấp nhận thôi.

Cứ đứng ngây ngốc như thế, Lăng Lệ và Giản Minh mặt đối mặt nhìn nhau. Trên khuôn mặt của Giản Minh, vết lằn của từng ngón tay đập ngay vào mắt, khóe mắt của Lăng Lệ dần dần đỏ hoe. Anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng tắm lại, trong căn phòng rộng khoảng một mét vuông, giang đôi tay ra, nói như dỗ dành em bé, “Nào, Giản Minh, lại đây nào.” Giản Minh cũng không biết đã lao vào trong lòng anh như thế nào, dán tai vào ngực anh, lần nữa, cô lại nghe thấy nhịp tim của anh, nước mắt rơi trên chiếc áo khoác màu xanh xám của anh. Giản Minh khóc, ôm lấy anh như thể muốn ôm anh như thế này lâu lắm rồi, dốc hết tâm huyết ra để ôm lấy anh, khuôn mặt cô giấu trong vòm ngực Lăng Lệ, từng tiếng từng tiếng khóc nấc nghẹn, đè nén, rất dài, rất dài, mỗi một tiếng khóc đều khóc đến kiệt sức, đứt hơi.

Nước mắt của Lăng Lệ, cũng thánh thót rơi xuống, ngoài việc cứ ôm Giản Minh như thế này, những việc khác, anh không cách nào làm nổi. Cuối cùng, trong tiếng khóc nức nở của Giản Minh, anh chỉ có thể chậm rãi líu ríu, thổ lộ, “Không khóc, không khóc, không sao đâu, còn có anh, anh ở đây mà, không phải chỉ có một mình em. Giản Minh, anh biết cảm giác của em, anh đều biết cả, bởi vì, anh và em giống nhau.”

https://thuviensach.vn

“Đúng là không thể nào tưởng tượng ra được, để đuổi theo cái thời đại thương mại bùng phát này, dần dà, những người xung quanh mình đều đang thay đổi, bao gồm cả anh trai anh, bạn bè của anh, toàn dân kinh doanh, mọi người đều nói có lãi, còn anh, mãi mãi là dạng người không thể nào trở thành thương nhân được, ở cái thời đại này, không có đầu óc kinh doanh thì chẳng khác gì tay không tấc sắt. Giản Minh, em đúng là như thế, mà anh cũng như thế.

Em biết không? Anh cũng đã từng giống như em bây giờ, đứng trước tấm gương trong phòng tắm, tát cho mình một cái bạt tai thật mạnh. Em còn nhớ không, anh đã từng nói với em, có một lần, bởi vì anh bỏ đi cơ hội tranh chức trưởng khoa, xin nghỉ phép đưa Phương Nam đi Tây Tạng chơi. Cô ấy nói với anh, cô ấy đã có thai, hai tháng rồi, anh đứng bên bờ hồ vui đến nỗi nhảy cẫng lên, đến tận bây giờ mỗi khi nhớ về Trari Namco[1], ấn tượng đầu tiên vẫn là sinh mạng, thứ hai mới là bầu trời bao la và xanh thẳm ở đó. Giấu giếm Phương Nam nguyện ước ban đầu, cũng chỉ vì hy vọng bọn anh có thể tạm thời quên đi công việc đời thường, thả lỏng tinh thần để hưởng thụ. Đợi đến khi từ Tây Tạng trở về, sau khi cô ấy biết được việc này, phát hiện ra vị trí trưởng khoa đã được định đoạt, không thể nào vãn hồi lại được, trong cơn tức giận, đã đến khoa Sản làm thủ tục phá thai.

[1] Hồ Trari Namco: ở miền Nam Tây Tạng.

Cô ấy giấu anh, còn tìm đủ các kiểu lý do thuyết phục đồng nghiệp của anh làm cho cô ấy, cũng may đồng nghiệp của anh vô cùng hiểu anh, có người thông báo cho anh ngay, đợi đến khi anh chạy đến phòng phẫu thuật của khoa Sản thì đã không kịp nữa rồi, anh giương mắt nhìn đứa con của mình bị hút ra khỏi ống hút, nhuyễn như một cục máu, nếu như anh không phải là bác sĩ, cái gì cũng không biết, có thể anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng chuyên ngành của anh nói với anh rằng, hậu quả sinh ra sau mỗi bước thủ tục, cho dù chỉ là phôi thai, cũng sẽ đau. Phương Nam nằm trên bàn phẫu thuật, cười lạnh lùng với anh, giống như một nữ thần đã

https://thuviensach.vn

trả thù thành công. Ngày đó, anh không thể nào chịu đựng nổi, trốn vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, tát cho mình vài bạt tai. Anh hiểu cảm giác đó, không trách ai được, cũng không cách nào làm tổn thương người khác, chỉ có thể hận bản thân mình. Nếu như anh biết Phương Nam để ý đến cái chức vị đó đến như vậy, đến nỗi không thương tiếc hủy hoại luôn đứa con của anh và cô ấy, cô ấy cần gì, anh đều có thể tặng cho cô ấy, nhưng mà mọi thứ đã quá muộn. Là bởi vì anh cứ nghĩ rằng mình làm đúng, là chính anh hại chết con của mình. Đã từng có một khoảng thời gian rất dài, anh không cách nào đi qua khoa Sản hội chẩn được, vừa bước vào đó, sẽ nghe thấy tiếng khóc nỉ non, yếu ớt của trẻ con, thê lương và cô đơn…".

Chuyện kể của Lăng Lệ không làm cho Giản Minh khá lên nổi, cô ấy khóc còn dữ dội hơn, không theo một nguyên tắc nào cả, rút ruột rút gan, Lăng lệ ôm chặt cơ thế đang run rẩy vào lòng, nói trong nước mắt, "Giản Minh, không phải chỉ có em vô dụng, người vô dụng còn có cả anh. Thực ra anh biết rõ Phương Nam là một người như thế nào, nhưng anh không thể nào vứt bỏ, không quan tâm đến cô ấy được, anh cố gắng tìm mọi cách để đẩy tất cả mọi thứ trượt ra ngoài quỹ đạo quay về lại quỹ đạo. Nhưng tất cả sự nỗ lực của anh biến mất như một giấc mơ, xám ngoét một màu. Anh là như thế, không biết lên kế hoạch, không biết tính toán, trong thời đại tất cả mọi thứ đều phải tính toán giá thành, anh lại cứ sống chết giữ lấy tình yêu không buông tay, bỏ ra quãng thời gian quý báu nhất để níu kéo cuộc hôn nhân đã chết không thể nào hồi sinh được nữa, anh không thể nào làm cho vợ anh được hài lòng với những mong muốn mãnh liệt của cô ấy, kết quả của mỗi lần cãi nhau đều minh chứng cho sự chính xác của gia đình anh khi dự đoán về cuộc hôn nhân của mình, anh đã sai lầm một cách hoang đường, nhưng mà anh ngày ấy, không hề thừa nhận và chịu thua, để người nhà lo lắng cho mình, mãi cho đến khi mọi người tận mắt chứng kiến anh mất đi tất cả, đã đau khổ khóc lóc vì anh." Thỉnh thoảng, Lăng Lệ lại vỗ vào vai Giản Minh, nói để cô nghe, cũng nói để bản thân mình nghe, "Một chút ngọt ngào trong cuộc đời đó, giống như mật ngọt trên lưỡi dao, liếm hết mật, sẽ đụng vào lưỡi dao, nếu như liếm tiếp sẽ chỉ cảm thấy đau mà thôi.

https://thuviensach.vn

Giản Minh à, bởi vì được nếm chút ngọt ngào đó liền quên hết mọi thứ, không tính đến kết quả và giá thành, những người liếm vào lưỡi dao, là anh, là em. Đừng sợ, Giản Minh, còn có anh ở đây, cho dù hai ta không phải vợ chồng, không phải bạn bè, cho dù trước đây hai ta chưa từng gặp nha, nhưng trên thế giới này, em cố chấp ở một góc trời nào, anh nhất định cũng sẽ ở đó…". Giản Minh vừa khóc vừa nghĩ, có một vài việc, cô không thèm so đo tính toán. Giống như La Thế Triết cho rằng cô đến với Lăng Lệ là vì nhắm trúng vào đồng tiền của Lăng Khang, cô không thèm để ý. Giống như việc Lăng Lệ rốt cuộc có biết việc Phương Nam đến với anh là vì cổ phần của Lăng Văn hay không, hoặc là, Lăng Lệ cũng không thèm để ý. Nhưng có một việc, bây giờ Giản Minh vô cùng để ý, vô cùng so đo tính toán, vô cùng vô cùng rõ ràng, cô không thể nhường người đàn ông đang ôm cho bất cứ người nào, anh ở đâu, cô cũng đều không yên tâm, trong lòng Giản Minh mơ hồ nói với bản thân mình rằng, tôi sẽ ở bên cạnh anh ấy, mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi…

Đêm hôm nay, Giản Minh khóc quá dữ dội, cho dù Lăng Lệ dỗ dành thế nào, cũng không ngăn nổi dòng nước mắt tuôn trào như suối của cô, cho dù Lăng Lệ đã từng đi đây đi đó, trải qua bao nhiêu cảnh đời, cũng cảm thấy sợ hãi, gọi điện thoại tìm bác sĩ trực ban của khoa Thần kinh, tiêm cho Giản Minh một liều thuốc an thần, cuối cùng cô ấy cũng đã có thể bình tĩnh đi vào giấc ngủ. Xong việc, Lăng Lệ bị bác sĩ trực ban khoa Thần kinh trách móc, "Phụ nữ yếu đuối, con cái bị như thế này, tư tưởng suy sụp còn có thể hiểu và tha thứ được, nhưng anh phải gắng gượng lên, đừng để mất bình tĩnh chứ, anh xem anh đã làm chuyện gì này…". Lăng Lệ chán nản, chính xác là như thế, anh không nên mất bình tĩnh, khóc đến nỗi xấu xí như thế này, hai mắt đỏ quạch, cổ họng khản đặc, nhưng giây phút khi anh đẩy cửa phòng tắm ra, nhìn dáng vẻ Giản Minh như thế, anh chỉ cảm thấy bất lực với tất cả mọi thứ, với cuộc đời này, với thế giới này.

Canh chừng cho Giản Minh và Đông Đông, một đêm đã trôi qua, ngoài trời hừng sáng, bầu trời chầm chậm chuyển mình, một màu sáng

https://thuviensach.vn

trong, Giản Minh tỉnh dậy, đứng trước cửa sổ, lên tiếng, “Oa, ánh mặt trời đẹp quá.”

Chỉ như thế mà thôi, không ai nhắc đến trận khóc đêm qua. Cô không nhắc, Lăng Lệ hiểu rõ, giữa anh và Giản Minh có một số việc không cần phải nói quá rõ ràng, nhưng anh vẫn cảm nhận thấy được. Khi làm vệ sinh trong phòng tắm, Lăng Lệ nói với Giản Minh trong tủ lạnh có nước đã, anh xin ở phòng y tá. Giản Minh lấy viên đá chườm mặt, cũng chen vào trong phòng tắm, không kiêng dè gì việc Lăng Lệ đang đánh răng, cô nhìn vào đôi mắt sưng húp của người trong gương và cả đôi mắt sưng húp của mình, than thở, “Trời ơi, xấu quá.”

Lăng Lệ cố ý gật gật đầu, “Đúng thế, quá xấu.”

Giản Minh liếc xéo anh, “Em nói anh xấu ấy.”

Lăng Lệ bật cười khì khì, văng bọt đánh răng lên đầy gương. Đang cười bỗng nghe thấy động tĩnh trong phòng, cũng thò đầu ra nhìn, hóa ra Đông Đông thức dậy, tự mình ngồi dậy.

Mấy ngày trôi qua, Đông Đông dường như mỗi ngày đều tiến bộ thêm một chút, bây giờ, không cần phải đóng bỉm cho nó nữa, tự mình biết đi vào nhà vệ sinh. Mặc dù vẫn không nói chuyện, ánh mắt vô hồn, có điều, mỗi khi những đồ vật nó thích xuất hiện trước mặt, nó sẽ có một vài phản ứng. Sau này Thế Hoa còn tìm được ở nhà La Thế Triết một con gấu Teddy đã lâu rồi Đông Đông không chơi, đó là con gấu trước Giản Minh mua cho Đông Đông trước khi ly hôn với La Thế Triết. Với con gấu này, Đông Đông có phản ứng rõ rệt nhất, vừa nhìn thấy liền chộp lấy, ôm khư khư vào lòng, buổi tối đi ngủ cũng ôm con gấu như hình với bóng, chẳng khác gì một đứa bé lên ba lên bốn là mấy. Giản Minh nhìn thấy, vừa đau lòng vừa xót xa. Lăng Lệ rất biết cách để an ủi Giản Minh, “Nếu như nói Đông Đông của mấy ngày trước là một đứa bé một hai tuổi, Đông Đông của mấy ngày

https://thuviensach.vn

hôm nay đã lớn thành ba bốn tuổi rồi, hôm nay có tiến bộ hơn hôm qua, như thế là quá tốt rồi.”

Trước khi Giản Minh thi một ngày, Thế Hoa nhận được thông báo phải đi công tác một thời gian, vốn định không đi, nhưng Giản Minh không đồng ý, dăn dò cô ấy yên tâm công tác. Thế Hoa yêu cầu, mỗi ngày nhất định phải thông báo tình hình của Đông Đông qua điện thoại cho cô, như thế cô mới đi. Kỳ thi của Giản Minh cực kỳ thuận lợi. Vốn dĩ có dự định sau khi thi môn cuối cùng, học viên và thầy cô giáo tập trung với nhau, ăn uống một bữa, chụp ảnh lưu niệm. Lăng Lệ nghe thấy hình như Giản Minh muốn từ chối trong điện thoại, biết cô nhớ Đông Đông liền viết mấy chữ ra giấy, “Anh chăm sóc Đông Đông, em cứ đi chơi, thả lỏng tinh thần, cũng tốt cho em.” Nhìn Lăng Lệ kiên quyết như thế, Giản Minh liền đồng ý.

Thì rằng đã đồng ý rồi, nhưng xét cho cùng, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm không yên, một người làm mẹ ăn uống chơi bời ở bên ngoài, lại bắt Lăng Lệ xin nghỉ phép để chăm con mình, làm cách nào cũng cảm thấy không được đúng đắn cho lắm. Giản Minh ăn uống qua loa cho xong, xin phép rời khỏi bữa tiệc trước để ra về, thời gian đó đúng vào giờ cao điểm, giao thông kẹt cứng, trời lại mưa, trên xe buýt và tau điện ngầm người đông như nêm cối, Giản Minh đứng mãi bên đường, dốc hết sức lực mới bắt được một chiếc xe quay về bệnh viện, nửa người ướt lướt thướt, vừa vào phòng đã bị Lăng Lệ trách móc, “Em nói xem em gấp gáp việc gì? Sợ anh ngược đãi con trai em à?”.

Giản Minh thương yêu ôm con trai vào lòng hôn hít, vừa ngọt ngào vừa thân mật, đối xử với ông chú lạc hậu tuyệt nhiên chẳng hề có chút ngọt ngào, thân mật như đối xử với con trai, có điều giọng điệu cũng khá khẩm một chút, “Anh biết là em chẳng có ý đó mà.”

Lăng Lệ đưa cho cô một ly trà nóng, “Ừ, anh biết, em luôn cảm thấy áy náy mà.” Haizzz, xét cho cùng, cô gái này vẫn giữ kẽ với anh, trong lòng vẫn không xem anh là người nhà, biết làm sao được, anh quăng khăn tắm

https://thuviensach.vn

cho Giản Minh, “Nhìn người em ướt đẫm kìa, mau vào tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm.” Nói rồi, mở túi xách của Giản Minh ra như mọi khi, cầm lấy Insulin cất vào tủ lạnh, “Đã tiêm thuốc chưa?”.

Trong kỳ nghỉ phép này, Giản Minh cảm thấy… bất mãn, “Lại lục túi của em à?”

Dáng vẻ của Lăng Lệ giống như chủ nhân, “Ừm, sao thế?” rồi mở ống tiêm ra kiểm tra thuốc của Giản Minh.

Giản Minh càng bất mãn, “Không những lục túi của em, mỗi ngày lại còn kiểm tra thuốc của em, anh sợ em làm chuyện ngu ngốc đó sao?”.

Lăng Lệ thật sự chỉ biết ngẩng mặt nhìn trời, thay mũi kim mới cho Giản Minh, “Cô gái này, chúng ta suy nghĩ tích cực chút được không hả? Kim tiêm này vốn dĩ chỉ sử dụng một lần, dùng lần nào vứt lần đó, em lại hay tiếc rẻ, cứ nhất định dùng một mũi kim cho cả bình thuốc. Có một vài bệnh nhân liều lượng sử dụng thuốc quá lớn, hai ba ngày dùng hết một bình thuốc, một bình thuốc của người ta chỉ truyền trong một tiếng đồng hồ là xong, em phải gần mười ngày mới dùng hết một bình, đợi đến khi đổi thuốc mới đổi đầu kim tiêm, cái kim tiêm đó cũng cùn từ lâu rồi, chích vào da không đau sao? Anh đã mang về thêm cho em mấy hộp đầu kim tiêm, em không nhìn thấy sao?”. Thu dọn lại thuốc tiêm, anh vẫn còn không buông tha, “Em cứ nói cho lắm vào, trong túi của em có kẹo không?”.

“Có sao?” Giản Minh vắt óc suy nghĩ, bản thân mình cai kẹo lâu rồi, quả quyết, “Không có.”

“Có.” Lăng Lệ giật lại túi xách của Giản Minh, giở ra cho cô xem, ngăn túi bên trong khóa kéo có mấy cái kẹo Thái Phi, Lăng Lệ trách móc, “Sợ một ngày nào đó em bị hạ đường huyết, cho vào đây phòng hờ, đã từng nói với em rồi, quay đi quay lại là em quên luôn.” Không cam tâm bị ngó

https://thuviensach.vn

lơ, anh vỗ vào đầu Giản Minh, “Tại sao em lại cứ không để tâm về anh thế nhỉ?”.

Vốn dĩ bác sĩ cầm túi xách của Giản Minh bằng cả hai tay, nhưng có một tay lại thả ra để dạy dỗ Giản Minh, chỉ còn lại một tay, không đủ sức xách, tất cả mọi thứ trong túi lần lượt rớt hết ra ngoài, dù che nắng này, túi trang điểm nhỏ xinh này, cả tài liệu thi cử này nọ nữa, vấn đề là băng vệ sinh. Giản Minh đỏ mặt, nét mặt khổ sở nhặt mọi thứ cho vào túi xách, vừa xấu hổ vừa tức giận, không thèm để ý đến Lăng Lệ, cho dù anh rất chu đáo nhưng cũng phải để ý đến sự khác biệt giữa nam và nữ chứ? Nhưng Giản Minh lại quên mất Lăng Lệ làm về ngành gì, cuối cùng bác sĩ cũng phát hiện ra tại sao Giản Minh tự nhiên lại giở chứng, anh giúp Giản Minh nhặt đồ đạc lên, giải thích, “Em quên mất anh là bác sĩ, có cái gì mà chưa từng nhìn thấy đâu? Không cần phải ngại ngùng với anh làm gì.”

Giản Minh dở khóc dở cười, đấm anh, “Anh phiền phức chết đi được…”, rồi vơ vội khăn tắm, trốn đi tắm. Tắm nhanh được bao nhiêu cứ tắm, tắm vội tắm vàng, cũng phải thay cho Lăng Lệ đi ăn cơm chứ. Từ phòng tắm bước ra, nhìn thấy Lăng Lệ đang gấp giấy với Đông Đông, lần này cuối cùng ông chú lạc hậu cũng đã biết được hình dáng con Picachu là như thế nào rồi, nói với Giản Minh, “Nhìn này, Đông Đông có tiến bộ rõ rệt.”

Đối với tình trạng hiện nay của Đông Đông, khả năng đón nhận của Giản Minh cũng được nâng cao hơn rất nhiều, đứng trước cửa sổ lau khô tóc bằng chiếc khăn tắm lớn, đưa ra giả thiết không mấy tích cực, “Có lúc em đắn đo suy nghĩ mãi, nếu như Đông Đông cứ mãi như thế này, em phải làm sao đây? Đoán rằng chắc phải bỏ luôn công việc ở chỗ anh trai anh. Chắc chắn phải tìm một trường học đặc biệt dành cho Đông Đông, nhà ở cũng phải thuê ở gần trường học, thử tìm việc làm gần đó làm thử xem sao.” Cánh tay đang lau tóc của cô ngừng lại, hai mắt sáng lên, giống như chợt nghĩ ra điều gì, “À, hoặc là mở cửa hàng bên cạnh trường học, buôn

https://thuviensach.vn

bán nhỏ lẻ thôi, giống như bán mì sợi, sủi cảo, hoành thánh, cứ coi như tự mình làm chủ, tự lập nghiệp đi.” Cô ấy vui vẻ, “Thượng đế đã cho em một ý kiến hay.”

“Lần sau em nhận được ý kiến của Thượng Đế, có thể bàn bạc với anh một chút được không?”, Lăng Lệ giành lấy khăn tắm trong tay Giản Minh, giúp cô lau tóc, đặc biệt oán hận, “Xem ra, tương lai trong giả thiết của em, chẳng có việc gì cho anh nhỉ?”. Giản Minh không lên tiếng, lúc nào cũng như vậy, mỗi một lần đến mấu chốt quan trọng đều bỏ mặc anh đứng nhìn. Lăng Lệ tỉ mẩn cầm từng lọn tóc ướt của Giản Minh, cho vào khăn lau khô, nói tiếp, “Nếu không, chúng ta đổi giả thiết khác đi? Nếu như Đông Đông khỏe lên, em kết hôn với anh đi.”

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Kết hôn với anh? Việc này là sao, cầu hôn ư? Họ bắt buộc phải bước đến giai đoạn hôn nhân sao? Giản Minh không dám nhúc nhích, mùi sát trùng nhàn nhạt và mùi nước cạo râu thoang thoảng trên người Lăng Lệ lởn vởn quanh mũi cô, trên đầu lưu lại dấu ấn của tay anh, chỉ nghe anh nói, "Cho em mười giây để suy nghĩ." Mười giây? Giản Minh căng thẳng, mặc cho thời gian trôi qua, căng thẳng gấp gáp đến nỗi hô hấp không ổn định, ngón tay nắm chặt vào cửa sổ, nhìn những hạt mưa giăng mắc ngoài cửa kính, tâm tư trong lòng cô như những hạt mưa bắn vào ô cửa sổ này, một mớ hỗn độn.

Chẳng hiểu mười giây đã trôi qua như thế nào, hoặc không chỉ là mười giây, nói chung cũng phải một lúc lâu, trong lòng chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích, và tiếng gấp giấy loạt loạt xoạt xoạt của Đông Đông, Lăng Lệ rốt cuộc cũng lại lên tiếng, "Tốt quá, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, em chỉ nghĩ đến anh và Đông Đông mà thôi." Anh cầm lấy khăn tắm, tựa người vào song cửa, đứng gần Giản Minh, "Còn anh, trong lòng cũng chỉ nghĩ đến em và Đông Đông mà thôi. Hy vọng tràn trề, phải không nào?".

Đúng thế, tràn trề hy vọng, Giản Minh đón nhận ánh mắt của Lăng Lệ, con người anh thật ấm áp, nụ cười ẩn hiện trên khuôn mặt, trong mắt đong đầy tình thương, cũng rất ấm áp, hoặc có thể nói là nóng bỏng, Giản Minh có ảo giác, trong ánh mắt chăm chú của anh, bản thân mình như muốn tan chảy… Không, không, ít nhất bây giờ thì không được, cuối cùng, hỏi một đường, cô trả lời một nẻo, "Anh về trước đi."

https://thuviensach.vn

“Được thôi.” Bình thường bác sĩ hay lừng khừng không muốn đi, hôm nay lại rất nghe lời, nghe lời đến nỗi trong lòng Giản Minh cảm thấy hụt hẫng một chút, ôi, anh giận rồi sao? Bị cô làm tổn thương sao? Vội vàng kéo lấy anh, cô nhẹ nhàng cầu xin tha thứ, “Anh Lệ, xin lỗi, anh đừng giận em.”

“Ủa? Giận sao?”, Lăng Lệ vốn đang định bước đi, lại quay lại dựa vào cửa sổ, “Vì sao anh lại phải giận?”. Bàn tay to lớn của anh vỗ vỗ sau gáy cô, “Anh…”. Anh đang định nói rằng, khoảng thời gian vừa rồi anh ở lại bệnh viện suốt, trong nhà rất bừa bộ, anh phải quay về dọn dẹp nhà cửa, nhưng giây phúc khi bàn tay anh chạm vào suối tóc mượt mà của cô, chỉ định nhẹ nhàng vỗ về một chút thôi, không biết bị chi phối bởi ý niệm nào trong tiềm thức, lại đổi thành kéo, anh dùng sức thêm một chút nữa, kéo Giản Minh lại gần về phía mình, xoa nhẹ mái tóc cô, buột miệng nói, “Anh đang nghĩ không biết có phải em mặc nhầm quần áo hay không?”. Giản Minh băn khoăn không hiểu, cúi đầu nhìn chiếc quần vải màu trắng kem rất đỗi bình thường, chiếc áo thun màu xanh ngọc đã hơi cũ, trong không gian bị Lăng Lệ thao túng, cô co rúm lại dưới ánh mắt của anh, rụt rè hỏi, “Sao thế?”.

Lăng Lệ không nói gì, thật ra, chẳng bị sao cả, chỉ là chiếc áo thun hơi bó sát vòng eo, cổ áo chữ V xẻ cổ hơi thấp, có màu xanh ngọc của chiếc áo làm nền, làn da cô trong suốt như ngọc, đặc biệt là bây giờ, không biết vì mắc cỡ từ khi nào mà làn da cô ửng hồng lên, Lăng Lệ thật sự rất muốn biết làn da của cô có đúng với tưởng tượng của anh không, mẫn cảm, nuột nà, mịn màng, tan chảy ngay khi vừa cho vào miệng, điều này nhất định phải dùng đôi môi của anh để kiểm chứng, tay anh lướt trên gáy cô, không cho cô trốn chạy, hơi cúi người xuống về phía cô.

Giản Minh không trốn, hình như muốn trốn cũng không trốn được, chỉ rất căng thẳng, căng thẳng đến độ nhắm nghiền mắt lại, trong trái tim và đầu óc cô, tự nhiên vang lên những tiếng nổ đùng đoàng, ong ong từng đợt,

https://thuviensach.vn

trong cảm giác hỗn loạn đó vẫn biết được Lăng Lệ đang lần qua vòng eo cô, đôi môi anh khẽ khàng dừng lại lên bên bờ môi cô, Giản Minh cảm thấy hơi choáng váng, cảm nhận được hơi thở của anh phả nhẹ vào má cô, cuối cùng một nụ hôn thoáng qua dừng lại nơi vành tai cô, “Ngủ ngon.” Anh buông cô ra, “Không cần phải tiễn anh.” Đợi đến khi Giản Minh mở mắt ra thì Lăng Lệ đã đi rồi, bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi, Đông Đông vẫn đang loay hoay gấp giấy, cực kỳ chăm chú, chỉ có cô giống như vừa bị một trận bão tố càn quét. Thảm quá, ngày mai, chắc không còn mặt mũi nào để nhìn anh nữa nhỉ?

Không phải như vậy, ngày hôm sau, bác sĩ mặc áo blouse trắng vẫn gõ cửa phòng, vui vẻ phấn khởi xách cơm trưa đến, vẫn cực kỳ anh tuấn như mọi khi, nụ cười rạng rỡ, “Giản Minh, Đông Đông, hôm nay nhà ăn nấu món rất ngon, vịt hầm măng và cá hồng chiên…”. Thế nên, tất cả mọi việc vẫn cứ tiếp tục xảy ra như bình thường.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Người làm mọi người cảm thấy đáng tiếc nhất là Đông Đông, hình như tạm thời dừng lại ở giai đoạn ba bốn tuổi, không lớn thêm chút nào nữa. Nằm viện hơn nửa tháng, bác sĩ cho Đông Đông làm một loạt các bước kiểm tra, vẫn nói rằng cơ hội bình phục rất lớn, nhưng không xác định được thời gian bình phục là bao lâu, bảo Giản Minh đưa Đông Đông về nhà nghỉ ngơi một thời gian, rồi sau đó đến đây kiểm tra lại.

Hình như chỉ có thể như vậy thôi, ngày hôm ấy Giản Minh dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị xuất viện, Lăng Lệ dẫn Đông Đông vào phòng vệ sinh đi tè, nhận được điện thoại, liên quan đến công việc, sự việc có chút rối rắm, anh muốn ra ngoài hành lang nói chuyện nên gọi Giản Minh, “Anh ra ngoài nghe điện thoại, em để ý Đông Đông một chút.” Anh từ phòng tắm bước ra ngoài, không cẩn thận vấp phải cửa phòng vệ sinh, cánh cửa từ từ đóng lại sau lưng anh, Giản Minh đang dở tay với mấy việc kia, đến phòng vệ sinh chậm mất một bước. Khi Đông Đông đứng một mình trong phòng vệ sinh

https://thuviensach.vn

đóng kín cửa, không bật đèn, ánh sáng yếu ớt, bắt đầu bùng phát, gào khóc thảm thương, “Mẹ ơi, cứu con với!”.

Lăng Lệ vẫn chưa ra khỏi phòng bệnh, vội vàng vứt luôn điện thoại, nhào về phía phòng vệ sinh, ôm chầm lấy Đông Đông, “Không sao, không sao, có chú ở đây, chúng ta không sợ.”

Giản Minh cũng theo vào, “Sao thế? Sao thế?”. Vẫn chưa ý thức được việc Đông Đông vẫn gọi mẹ, bị tiếng gào khóc của con dọa cho hồn bay phách lạc. Lăng Lệ để Giản Minh ôm Đông Đông, nhấn chuông gọi y tá, đang ban ngày ban mặt, anh bật hết tất cả đèn trong phòng lên, không có tác dụng, Đông Đông cứ ôm lấy Giản Minh gào khóc thảm thiết, “Mẹ ơi, cứu con với, mẹ ơi, cứu con với…”. Đôi mắt của Giản Minh ngân ngấn nước, “Anh Lệ, Đông Đông biết gọi mẹ rồi.” Đang nhẽ là chuyện đáng mừng, nhưng thực sự làm cho người ta không vui lên nổi, Lăng Lệ ôm lấy cả hai mẹ con lẩm bẩm, “Đều đã qua rồi, đã qua rồi.” Khi bác sĩ và y tá chạy vào phòng bệnh, nhìn thấy cảnh này, đứa bé gào khóc đòi mẹ cứu mình, một đôi nam nữ ôm lấy đứa bé, khóc không thành tiếng.

Tạm thời không thể xuất viện, nhất thiết phải tiến hành làm thêm bước kiểm tra, kết luận là Đông Đông bị trầm cảm nhẹ và suy dinh dưỡng, nhát gan, cô lập, mẫn cảm, cũng may đầu óc bình thường. Bởi vì muốn biết mức độ phục hồi của Đông Đông, đã từng gọi La Thế Triết và Tô Mạn đến bệnh viện. Đông Đông vừa nhìn thấy Tô Mạn thì giống như chuột nhìn thấy mèo, lao đến bên Giản Minh với tốc độ nhanh nhất, ôm chặt lấy mẹ, sợ đến nỗi không dám nhìn Tô Mạn lấy một cái. Còn La Thế Triết, Đông Đông nấp sau người mẹ, vô cùng miễn cưỡng, hơn nữa giọng nói lại rất yếu ớt, gọi một tiếng, “Cha ơi.” Mặc cho La Thế Triết dỗ dành như thế nào, cũng không nói thêm lời nào với anh, càng không cho La Thế Triết chạm vào người, đối với cô Thế Hoa thì có khá hơn đôi chút, nhìn thấy Thế Hoa, biết gọi cô, còn cho cô hôn và ôm vào lòng.

https://thuviensach.vn

Yêu cầu của Giản Minh với La Thế Triết rất đơn giản, “Tìm luật sư để ký lại quyền giám hộ cho Đông Đông.” La Thế Triết trả lời, “Được.” Tô Mạn đứng bên cạnh, lặng thinh không nói gì, Giản Minh cứ như không nhìn thấy cô ta, vỗ về con, lên tiếng, “Thế Triết, hai người về trước đi, đứng ở đây không tốt cho Đông Đông chút nào, nó sợ kinh khủng.” La Thế Triết không còn cách nào khác, kéo Tô Mạn ấm ức ra về.

Trên thực tế, người Đông Đông tín nhiệm và thân cận nhất chỉ có mỗi một mình Giản Minh, đối với Lăng Lệ, nó rất thích, cùng gấp giấy với anh, xếp mô hình, nói chuyện, cướp đồ ăn, thời khắc cười vui vẻ nhất chắc chắn là có Lăng Lệ ở chơi cùng, nhưng nhất thiết phải dựa trên tiền đề có mặt Giản Minh ở đó, Giản Minh vừa đi đâu một chút, nó liền tỏ ra hoảng sợ bất an. Chuyên gia cho rằng điều này không làm sao cả, nhưng không thể hồi phục lại như trước đây một cách nhanh chóng được. Lăng Lệ cũng nói, “Đừng sốt ruột, Đông Đông tiến bộ nhanh như thế này đã được coi là rất cố gắng rồi, đang còn nhỏ chút xíu như vậy, chẳng nhẽ muốn chúng ta thổi một phát thành bé bự sao?

Nhưng Giản Minh đang lo chuyện khác, cô không quên lời Lăng Lệ đã từng nói, “Nếu như Đông Đông khỏe lại, em kết hôn với anh nhé?”. Bây giờ, Đông Đông đã được xem khỏe lại chưa nhỉ? Anh Lệ đã quên mất điều nếu như khác, rằng nếu như Đông Đông khỏe lại, có đồng ý để họ đến với nhau hay không?

Càng sợ điều gì sẽ càng nhanh gặp phải điều đó, kết quả mà Giản Minh lo lắng đó, quả nhiên đến hẹn lại lên. Buổi sáng ngày hôm ấy, ánh nắng mặt trời đẹp rực rỡ, những ngọn gió đến là trong veo, Giản Minh ngồi với Đông Đông trên một chiếc ghế dài trong vườn hoa, Lăng Lệ tranh thủ thời gian rảnh rỗi chạy từ trên lầu xuống, vẫn mặc chiếc áo blouse trắng của bác sĩ, vẫn luôn độ lượng, thận trọng như trước đây, “Đông Đông, cháu đang làm gì thế?”.

Đông Đông trả lời, “Chú bác sĩ ơi, cháu đang xếp mô hình.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ hôn lên trán Đông Đông một cái, “Ừm, Đông Đông thông minh thật.” Nhìn Giản Minh ngồi bên cạnh con trai đang cười rất tươi, cũng rất muốn hôn một cái, nhưng ở đây đông người qua lại, có chút ngại ngùng, giơ ngón trỏ lên dí dí vào chiếc cằm xinh đẹp của cô gái, chọc cô, “Nhớ anh không?”.

Giản Minh nửa đùa nửa thật, “Nhớ chứ, nhớ đến chín trăm tỉ năm ánh sáng, đại bác sĩ, hài lòng chưa nào?”

Lăng Lệ rất nghiêm túc, “Hài lòng, vô cùng hài lòng.”

Khuôn mặt Giản Minh lại nóng bừng bừng, trốn tránh đi gọt trái cây cho Đông Đông. Lăng Lệ chơi với Đông Đông, đúng vào vị trí trước đây ngồi xổm trước mặt Giản Minh, “Đông Đông, miếng lúc nãy hình như xếp nhầm rồi thì phải?”. rồi nhẫn nại sửa sai cho Đông Đông.

Đông Đông nhìn Lăng Lệ với ánh mắt thăm dò, rất thận trọng cũng không nhận lấy mô hình đã được sửa xong, giương mắt nhìn anh một lúc. Lăng Lệ có cảm giác đứa bé này chắc có điều gì muốn nói, không thúc giục nó, đợi nó tự lên tiếng, cuối cùng, Đông Đông hỏi với giọng nói pha lẫn nhiều tâm tư phức tạp, “Chú bác sĩ ơi, chú có làm đám cưới với mẹ cháu không?”.

Giản Minh cũng không ngờ được, Đông Đông lại có thể hỏi Lăng Lệ về vấn đề này một cách thẳng thắn như thế, quay đầu lại nhìn hai người đàn ông một lớn một bé, ngừng động tác trong tay lại.

Còn Lăng Lệ, anh rất buồn, rất buồn, rất buồn, anh thực sự hy vọng sự cảm tính của mình đừng có tốt như thế, cũng không cần phải có khả năng quan sát như thế này, không cần phải thích Giản Minh và Đông Đông đến như vậy, đáng tiếc rằng, những việc vừa nói chẳng thực hiện nổi việc nào cả. Anh cảm nhận được một cách rõ ràng sự lo lắng, sợ sệt và khủng hoảng của Đông Đông. Tám tuổi, đã từng sống trong gia đình có hạnh phúc hôn

https://thuviensach.vn

nhân tan vỡ, bị cha ruột lơ là không ngó ngàng đến, bị mẹ kế khó dễ, vừa mới có chút hồi phục ban đầu từ một trên khủng hoảng tinh thần, điều nó cần nhất bây giờ là môi trường sống ổn định, an toàn, chứ không phải học cách làm thế nào để sống hòa hợp với cha dượng. Lăng Lệ hiểu rằng, Đông Đông không ghét anh, thậm chí còn hơi có vẻ thích anh, nhưng chỉ ngừng lại ở thân phận của chú bác sĩ, khi anh xuất hiện trong cuộc đời đứa bé này với thân phận là người yêu của Giản Minh hoặc cha dượng tương lai, tất cả lại là chuyện khác. Đừng nói rằng anh để ý đến Giản Minh như thế, cho dù làm một người bạn bình thường, anh cũng sẽ hy vọng Đông Đông có thể trưởng thành một cách mạnh khỏe, đặc biệt là trong giai đoạn này, cho nên, cho nên… Lăng Lệ mỉm cười, rất có nghĩa khí của người anh em, xoa xoa đầu của Đông Đông, “Đông Đông à, chú chỉ là chú bác sĩ của cháu thôi, cháu đừng hiểu lầm, chú bác sĩ sẽ không làm đám cưới với mẹ của cháu đâu. Mẹ của Đông Đông yêu Đông Đông nhất…”. Chính vào giây phúc này, Lăng Lệ bất chợt nghe thấy, trong lòng mình, có thứ gì đó, vỡ tan, một cách nhẹ nhàng, một cách nhẹ nhàng.

Giản Minh tiếp tục gọt táo, bên tai là cuộc nói chuyện nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi giữa Lăng Lệ và Đông Đông, “Ngoài xếp mô hình ra, Đông Đông có biết chơi bóng không?”. Tất cả những thứ này rồi cũng sẽ trôi qua, Giản Minh nói với mình, cho dù, đã từng có nguyện vọng cháy bỏng được ở bên cạnh anh; cho dù, đã từng có nhiệt huyết như thế, nắm lấy tay anh, sống với anh đến cuối đời; cho dù, đã từng có thời gian tràn trề hy vọng như thế, mười giây, hai mươi giây, hoặc ba mươi giây… rồi cũng sẽ trôi qua, hình như cô nghe thấy, trong gió, có thứ gì đó, vỡ tan, một cách tàn nhẫn, một cách tàn nhẫn.

“Chị Đường này, viện trợ y tế đến Tây Tạng lần này để tôi đi cho.” Lăng Lệ cầm ly trà lớn có họa tiết hoa xanh của anh trong tay, “Nơi đó phù hợp với người thích tự do như tôi.”

https://thuviensach.vn

Đường Nhã Nghiên đang vội viết tài liệu, chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn, “Ông nghĩ tôi thích đến cái nơi chim không đẻ trứng đó để cướp tự do với ông hả? Chẳng phải Giản Minh và Đông Đông rất cần ông sao? Lần này phải đi gần cả tháng đấy.”

Lăng Lệ dựa vào ghế, “Một mình Giản Minh cũng làm được, tôi đi cho, con trai và chồng chị cũng cần chị mà, cứ quyết định vậy đi.” Anh thả cốc trà xuống, “Ồ, tôi phải về rồi.”

Giản Minh và Đông Đông xuất viện, Thế Hoa lái xe đến đón, Lăng Lệ cũng xách hành lý đơn giản của mình, lát nữa anh phải đáp máy bay đi theo đội viện trợ y tế, anh lấy một tấm danh thiếp của mình đưa cho Đông Đông, trong lòng không nỡ chút nào, “Đông Đông sẽ nhớ chú bác sĩ này chứ?”.

Đông Đông ngoan ngoãn trả lời, “Cháu sẽ nhớ chứ.”

“Ừm.” Lăng Lệ vẫn xoa xoa đầu Đông Đông, “Muốn tìm người nào nói chuyện, hoặc muốn tìm người chơi cùng, nhớ gọi điện cho chú, trên tấm danh thiếp này có số điện thoại của chú, cháu đọc có hiểu không?”.

“Cháu đọc hiểu ạ.” Đông Đông rất cẩn thận, cất tấm danh thiếp vào trong ba lô nhỏ của mình. Nói với Lăng Lệ, “Chú ơi, lúc nào chú có thời gian, chú nhớ đến nhà cháu chơi nhé.”

Không cần phải nói nhiều, chỉ một câu nhẹ nhàng của đứa bé đã dễ dàng làm sụp đổ hoàn toàn tâm lý chuẩn bị mấy ngày hôm nay của Lăng Lệ, không thể nào giữ được vẻ tự nhiên, thoải mái.

Giản Minh rõ ràng muốn trốn chạy, “Anh giữ gìn sức khỏe, bọn em đi đây.”

Lăng Lệ khó khăn lắm mới thốt nên lời, “Ừ.”

Giản Minh đi lướt qua vai anh, “Tạm biệt.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ, “Tạm biệt.”

“Có định làm tiếp ở Lăng Văn không?” La Thế Triết đứng dựa vào tường, nhìn Giản Minh đang quỳ trên nền nhà sắp xếp đồ đạc của Đông Đông, chiếc quần jeans lửng qua đầu gối màu xanh đậm, chiếc áo lụa Georgette cánh dơi, màu xanh lục bảo, làn da sau gáy của cô đã trắng giờ còn trắng hơn, làm người khác nhìn thấy liền muốn cắn ngay một miếng. Thời gian gần đây, anh ta bị cô chọc tức đến nỗi luôn muốn cắn người. Mà giây phút này đây, Giản Minh trả lời cho anh một câu làm anh vừa muốn cắn cô vừa muốn bóp cổ cô, “Nếu không thì sao? Bill Gates chắc không thiếu thư ký đâu, nếu có thiếu cũng chẳng mời tôi về làm.” La Thế Triết không lên tiếng, khi cô hơi có biểu hiện bỡn cợt với đời như thế, điều đó có nghĩa là cô đang bất mãn với mọi thứ xung quanh, theo kinh nghiệm trong thời gian hai vợ chồng sống chung với nhau, trừ phi, La Thế Triết nắm chắc rằng có thể trêu cô cười, nếu không tốt nhất đừng chọc tức cô.

Mọi thứ linh tinh đã thu xếp xong, Giản Minh hì hục kéo dây kéo của va ly lại, rõ ràng sức lực của cô có hạn, không kéo lại được, La Thế Triết bước về phía trước, “Để anh giúp em.” Là muốn giúp đỡ cô, nhưng giây phút khi ngồi xuống, đập ngay vào mắt anh khe ngực cô nhấp nhô dưới cổ áo, vẫn mơn mởn như ngày nào, không hiểu vì sao giống như bị nhập tâm, nhớ lại lần đầu tiên của anh và cô. La Thế Triết đến giữ nhà cho một người bạn, trên nền nhà của người ta, lần đầu tiên họ nếm thử mùi vị trái cấm. Sau này mỗi khi hai người nhớ lại lần đó, đều bảo rằng, không hiểu tại sao họ thà chọn nền nhà chứ không chọn giường. Chỉ nhớ rằng sau cơn kích tình, mồ hôi làm ướt đẫm cả mái tóc ngắn đen mượt của Giản Minh, cô bĩu môi, nhõng nhẽo một cách đáng yêu, “Cái gì chứ, lần đầu tiên lại ở trên nền nhà, chẳng lãng mạn chút nào.” La Thế Triết bồng cô lên, “Lên giường, bồi thường lại lần nữa.” Còn nhớ trong căn phòng này, sau khi Giản Minh chật vật làm xong nội thất của căn hộ này, đúng vào đêm chuyển vào đó ở, La Thế Triết yêu cầu, chúc mừng ngay trên nền nhà của mình, tiếp tục bồi thường cho lần thứ nhất, nghĩ đến lần đầu tiên làm chuyện đó trên nền nhà

https://thuviensach.vn

người khác, thật sự chẳng lãng mạn chút nào… Đương nhiên ngoài lần thứ nhất đó, hóa ra anh còn nhớ đến mỗi một lần giữa họ, cô uyển chuyển cong người lên dưới thân anh.

Giản Minh vẫn không kéo dây kéo lại được, mà La Thế Triết chẳng hiểu vì sao, cứ ngẩn ngơ ngồi nhìn xuống dưới nền nhà? Chẳng hy vọng gì, đáng lẽ không nên hy vọng mới phải, Giản Minh kêu to, “Chị Phương, đến đây giúp em một chút.” La Thế Triết như tỉnh khỏi cơn mơ, “Để anh.” Giản Minh lạnh lùng, “Không cần.” Nhìn thấy chị Phương đi vào, La Thế Triết đứng tránh ra, “Anh tiễn em xuống dưới.” Giản Minh vẫn như vậy, “Không cần, tôi đã gọi xe của công ty đến giúp rồi.” Có chỗ dựa rồi khác ngay, khó mà điều khiển được, La Thế Triết ghét nhất cảm giác mình không thể nào điều khiển được người khác.

Giản Minh đang học cách điều khiển mọi thứ.

Việc cần làm đầu tiên là phải đưa Đông Đông quay lại trường học. Đương nhiên, nơi ở bây giờ của Giản Minh cách xa trường học quá, có điều cũng may Đông Đông đã tám tuổi rồi, chứ không phải năm tuổi. Ban đầu, Giản Minh không trả phép quay trở lại làm việc ngay, sáng sớm hai mẹ con gọi nhau dậy, để bắt kịp chuyến xe buổi sáng. Nhìn thấy con buồn ngủ đến nỗi đầu óc choáng váng, có người mẹ nào không khỏi xót xa? Huống gì là Giản Minh? Nhưng mà tất cả mọi thứ không còn lựa chọn nào khác. Trời mới tờ mờ sáng, ăn vội buổi sáng đơn giản, rời khỏi căn phòng của cô thuê đó để bắt cho kịp xe. Bởi vì còn sớm nên dễ dàng tìm thấy chỗ ngồi. Trên xe mở sách Đông Đông ra, dạy học cho con trai. Sau đó đổi thêm hai chuyến xe nữa, mới đến trường học của Đông Đông.

Có một buổi sáng, Giản Minh nhận được điện thoại của La Thế Triết, “Hai mẹ con không có nhà à? Anh đến đưa Đông Đông đi học, lỡ đánh thức chủ nhà của em.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh rất cứng rắng, “Anh biết Đông Đông rất sợ khi gặp anh mà, anh bớt chạy qua chạy lại đi.”

Còn một lần khác, La Thế Triết gọi điện thoại đến, “Giản Minh, tại sao lại gửi trả tiền trợ cấp nuôi con của Đông Đông vào tài khoản của anh?”.

Giản Minh vẫn cứng rắn như thế, “Tôi chỉ nhận đúng phần đã ghi trên thỏa thuận, những khoản khác anh bớt lôi thôi dùm tôi.”

Luật sư của La Thế Triết tư vấn cho anh rằng, “Sinh hoạt phí mỗi tháng nhiều quá, sẽ làm người ta nghi ngờ thu nhập của anh vượt quá ngoài phạm vi tiền lương và tiền thưởng, hơn nữa nguồn vốn lưu động kinh doanh hiện nay của vợ anh đang có vấn đề.” Ý nói rằng, vào thời điểm này đưa quá nhiều tiền trợ cấp cho con trai sẽ làm người khác sinh nghi. La Thế Triết đồng ý với đề nghị này, hứa với Giản Minh, “Số tiền gửi vào tài khoản của em nhất định sẽ nhiều hơn trên bản thỏa thuận.” Giản Minh không đồng ý mà cũng chẳng phản đối, cười nhạt, ký tên mình trên bản thỏa thuận. Số tiền vượt quá con số ghi trên bản thỏa thuận, cô sẽ không nhận, những cái gì không rõ ràng, La Thế Triết không muốn phiền phức, cô càng không muốn dây cái mớ phiền phức ấy.

Còn cả chi phiếu ba trăm vạn của Tô Mạn nữa, La Thế Triết cũng có nhắc đến, bảo Giản Minh nhận đi.

Mà điều kiện của Giản Minh chỉ có một, “Bảo Tô Mạn đến đây quỳ xuống xin lỗi, nâng chi phiếu lên đưa cho tôi.”

La Thế Triết nghiến răng, nhẫn nại nói, “Giản Minh, đừng ngây thơ như thế nữa, Tô Mạn sẽ không đồng ý.”

Giản Minh càng cứng rắn hơn nữa, “Thế anh cứ để tôi tiếp tục ngây thơ nắm giữ quyền tố cáo cô ta đi.”

https://thuviensach.vn

Không ngoài dự đoán, nói chuyện với La Thế Triết, càng ngày càng không hợp.

Khôi phục lại công việc, hủy phép đi làm, ngồi trước bàn làm việc rộng rãi của Lăng Khang, thái độ của Giản Minh nói lên rằng, bản thân cô thực sự muốn được đến bộ phận bất động sản, ngoài việc muốn rèn luyện thêm, chủ yếu là thời gian làm việc rõ ràng có vẻ thoải mái hơn một chút, càng tiện lợi cho việc chăm sóc Đông Đông. Cần phải biết rằng thời gian tan học của Đông Đông và thời gian tan tầm của Giản Minh cách nhau rất xa. Giản Minh hứa với Lăng Khang sẽ cố gắng hết sức trong công việc, nếu như có kèo dài thì sẽ nguyện tăng ca, làm thêm để bù lại.

Lăng Khang nhíu mày, trầm ngâm một lúc, lên tiếng, “Nhưng như thế này thì vất vả quá, anh và chị dâu Văn Quyên không cách nào yên tâm được.” Liếc nhìn sắc mặt của Giản Minh, Lăng Khang quay đi rất nhanh, nói thẳng, “Em biết đó, mặc dù thời gian em làm việc cho Văn Quyên không dài lắm, nhưng anh chị đều rất thích em, xem em như bạn bè.” Lăng Khang tuân thủ theo lời dặn dò của chú Hai, không dám tạo một chút áp lực nào cho Giản Minh, chỉ sợ Giản Minh sẽ tuân theo thánh chỉ của thượng đế, tự mở cửa hàng làm chủ buôn bán, như thế chẳng phải sẽ mệt chết hay sao?

Giản Minh chỉ nói, “Sẽ không vất vả đâu ạ, anh chị đã rất chiếu cố cho em rồi. Có được sự chiếu cố này của anh chị, sao có thể vất vả được ạ?”.

Lăng Khang biết rằng không thể nói nhiều hơn được nữa, đồng ý, “Được rồi, em qua bộ phận bất động sản báo cáo đi.” Điện thoại đổ chuông, cầm lên nghe, “Ồ, Lăng lệ…”, đôi mắt hướng nhìn về Giản Minh, việc này giống như… sẽ làm cho người khác cảm thấy khó chịu.

Giản Minh cười cười, “Em đi ra ngoài đây, cho em gửi lời hỏi thăm đến bác sĩ Lăng.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh hiểu rõ rằng, anh rời khỏi đây là vì bản thân mình và Đông Đông. Anh cho rằng anh đi xa một chút, sẽ làm cho mọi người tốt hơn. Nhưng cái việc sống tốt hơn ấy mà, nó hoàn toàn chẳng liên quan gì đến khoảng cách.

Một ngày nòa đó, khi Giản Minh nói " Đông Đông đến uống sữa" lại nói nhầm thành "Lăng Lệ đến uống sữa";

Một ngày nào đó, khi kể chuyện Aladin và cây đèn thần, gọi nhầm một địa danh cổ xửa ở một đất nước nào đó thành Tây Tạng;

Mỗi khi không kiềm chế được lại lôi tấm danh thiếp bác sĩ đưa cho Đông Đông ra, ngắm nghía lần này đến lần khác, nén chặt lại cảm xúc muốn gửi tin nhắn cho anh;

Mỗi khi điện thoại đổ chuông, đều sẽ vừa sợ hãi vừa chờ mong rằng, đó là điện thoại của anh gọi đến;

Mỗi khi nhìn vào màn hình điện thoại chờ tên người gọi có hai chữ "Anh Lệ", nước mắt sẽ luôn hoen ướt đôi mi;

Sẽ biết được rằng, để mọi thứ trôi qua, là một việc khó khăn đến thế nào.

Niềm an ủi lớn nhất mỗi ngày của Giản Minh là biết được rằng, Lăng Lệ đi làm đều đặn như mọi khi, mỗi chuyến đi về công tác như bình thường, cô mới thở phào nhẹ nhõm, điều đó có nghĩa là, thành viên rất quan trọng kia trong gia đình họ bình an vô sự. Cũng chỉ có trong tình huống như thế, trước khi ngủ vẫn cố gắng lê lết cơ thể mệt mỏi đến muốn chết, trong miệng như than thở, gọi không thành tiếng cái tên của người ấy, anh Lệ.

Cô yêu anh, rất lặng lẽ, giống như anh đã biến mất, không tồn tại. Bởi vì không tồn tại, nên cuối cùng lại khắc sâu vào trong xương tủy.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ quay trở lại thành phố này sau khi đi tiếp cận với nơi được coi là tự do ấy, gió mùa hè, nhẹ nhàng mơn man, rong chơi ngoài ô cửa sổ xe buýt. Trên chiếc xe buýt lắc lư qua lại, Lăng Lệ nghĩ rằng, không biết cô gái kia, bây giờ thế nào rồi?

Nghe Đường Nhã Nghiên nói Giản Minh đến khám rồi lấy Insulin một lần, vội vội vàng vàng nên chẳng nói chuyện gì được, nhìn có vẻ gầy đi nhiều. Đường Nhã Nghiên đặc biệt nhấn mạnh, "Đâu có giống ông, cả người toàn mùi thịt cừu, rốt cuộc ông đã ăn bao nhiêu thịt cừu hả?".

Lăng Lệ ôm nỗi uất ức, "Kẻ ăn không hết người lần không ra, có biết bọn tôi nhớ nhung rau xanh đến mức nào không hả?". À, Giản Minh gầy đi sao, vốn dĩ cũng đã không mập.

Đến nhà anh trai ăn tối, chị dâu Văn Quyên đưa đĩa mít ướp lạnh sẵn cho chú Hai, không còn kiểu đùa cợt hàng ngày, cực kỳ nghiêm chỉnh, "Chú Lệ này, việc mà chú vẫn luôn suy nghĩ đó, chị dâu cũng đã hỏi giúp chú rồi."

Lăng Lệ chăm chú nhìn chị dâu, cảm giác căng thẳng muốn che giấu nhưng không thể nào giấu nổi.

Văn Quyên từ tốn nhã nhặn, "Lần trước chị đến công ty, tìm Giản Minh khuyên cô ấy, đợi Lăng Lệ quay về, nói chuyện đàng hoàng với nhau, chuyện gì mà chẳng giải quyết được. Giản Minh cảm thấy không muốn dằn vặt em thêm chút nữa, em chịu thiệt thòi, cô ấy cũng chẳng cảm thấy dễ chịu. Với tình hình hiện nay của cô ấy, làm cho cô ấy không thể nào hứa với em, có thể mang lại hạnh phúc cho em, nên vẫn là không nên gặp nhau nữa thì hơn."

Cứ như thế, bị cô đá bay sao? Từng múi mít thơm ngọt là thế, Lăng Lệ ăn vào trong miệng sao cứ thấy đắng nghét, lại hỏi anh trai, "Về công việc cô ấy thế nào? Có kham nổi không?".

https://thuviensach.vn

Lăng Khang vui vẻ, “Biểu hiện của cô ấy ở một vài bộ phận tốt đến nỗi vượt quá tưởng tượng của anh, nhưng một vài chỗ vẫn còn lóng ngóng. Có điều, đã minh chứng được khả năng quan sát của chị dâu, đây là một cô gái tốt, vợ đảm mẹ hiền, chú Lệ này, lần này em chọn đúng người rồi đó…”.

Từ trước đến nay Lăng Lệ chưa bao giờ nghi ngờ lựa chọn của mình, cho nên, trong lòng không thôi hy vọng, nhờ anh trai Lăng Khang gửi cho anh một bản “báo cáo”. Buổi sáng, máy fax ở trong phòng trực ban từ từ nhả ra một hai tờ thông tin Lăng Khang gửi cho anh, trong lòng Lăng Lệ ngập tràn hy vọng, trước thời gian đi thăm bệnh căng thẳng đó, anh đã tính toán làm thế nào để tạo ra cuộc gặp gỡ bất ngờ với cô gái này. Cũng không cần phải biết rõ, Giản Minh có nhu cầu hay không, nhưng đây là việc anh có thể nghĩ ra được, cách giúp đỡ cô ấy.

Dưới một trung tâm thương mại lớn, Lăng Lệ đứng đợi dưới bóng cây, chẳng bao lâu sau, Giản Minh cuối cùng cũng xuất hiện, chiếc quần màu xanh jeans đang được ưa chuộng, áo ngắn tay, tóc tai buộc gọn ra phía sau, hoạt bát lại nhanh nhẹn. Vừa đi lên cầu thang vừa đọc báo cáo, cần mẫn không biết mệt thế này sao? Nén nhịp tim đang đập như trống giục lại, Lăng Lệ đi theo, làm ra vẻ không có ý đồ gì, tiến lại gần, “Giản Minh, ham học đến thế cơ à?”. Anh làm Giản Minh hết hồn thật sự, vội né người ra, hai chân đứng không vững, lảo đảo, suýt nữa thì đập mặt xuống cầu thang, Lăng Lệ giơ tay kéo cô lại, giữ lấy vòng eo như đang ôm, giúp cô đứng thẳng, “Xin lỗi, làm em hết hồn”.

Giản Minh kinh ngạc đến nỗi mấy giây trôi qua rồi mà vẫn chưa hoàn hồn, giương mắt nhìn anh, chào hỏi anh như thể đang thở dài, “Anh Lệ.” Đau khổ triền miên, rung động đến tận tâm can, bác sĩ lại không kiềm chế được, sống mũi cay cay, “Anh về rồi.”

Giản Minh hơi lắp bắp, “Anh, anh, lúc nào, lúc nào?”. Giống như phải bỏng, cô vội vàng đẩy bác sĩ ra, đứng thẳng, “Anh về lúc nào?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ ôn tồn đáp, “Mấy ngày trước.”

Tiếp theo phải nói gì đây? Trong lòng Giản Minh rối bời, dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, bòn rút từ tâm hồn khô khan, mới được một câu, “Đến đây làm gì thế?”.

Trước khi đến đây Lăng Lệ đã chuẩn bị rồi, câu hỏi của Giản Minh chẳng khó chút nào, cứ theo sách mà đọc, vô cùng tự nhiên, “Đến mua hai cái áo sơ mi.” Anh gãi gãi đầu, “Định đến mua lâu rồi, nhưng cứ quên hoài, cổ áo sơ mi bị sờn sắp rách đến nơi rồi, không mua chắc là không được nữa rồi.” Nhìn làn da trắng mịn ở vùng mặt, vùng cổ của Giản Minh bị ửng đỏ lên dưới ánh nắng mặt trời, chỉ vào toàn nhà trung tâm thương mại, anh cố ý hỏi, “Em cũng đến đây mua sắm hả? Đi vào thôi, nắng gắt quá.”

Thái độ thản nhiên, ung dung của Lăng Lệ làm Giản Minh vừa nhẹ nhõm lại vừa buồn bã như đánh mất cái gì, trả lời bừa, “Dạ.” Trong lòng nghĩ rằng, bác sĩ của cô đen đi không ít, nhìn có vẻ căng tràn sức sống.

Lăng Lệ cố ý tìm những câu hỏi linh tinh làm Giản Minh đỡ căng thẳng, “Lúc nãy đọc gì thế? Sao chăm chú như vậy?”.

“À, em đang tìm một căn nhà cho thích hợp một chút.” Nhắc đến việc này, thật sự làm Giản Minh nổi giận đùng đùng, hằn học nhét tờ báo vào túi vải rộng lớn, “Giá tiền thuê nhà bên cạnh trường học đắt đỏ vô cùng, bố cục lại rất tệ, môi trường sống lộn xộn cực kỳ, chủ nhà lại vô cùng xảo trá, đáng ghét chết đi được.” Thời gian này, Giản Minh vừa bận rộn với công việc, lại vừa phải chăm sóc Đông Đông, lúc nào rảnh lại chạy đôn chạy đáo đi tìm nhà, nếu không cẳn nhẳn bớt với người khác một chút, thật sự sẽ bị ấm ức đến độ nổi ung nổi nhọt lên luôn ấy chứ.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lăng Lệ thật sự muốn nói rằng, nhà của anh mặc dù không gần trường lắm, nhưng giao thông tiện lợi, môi trường sống cũng rất tốt, bố cục hợp lý, không cần trả tiền thuê nhà cũng được, nhưng phải kiềm chế lại, bây giờ tuyệt đối không phải thời cơ thích hợp để nhắc đến chuyện này.

Giản Minh tùy tiện than thở một câu rồi thôi, đứng trên thang cuốn hỏi Lăng Lệ, “Anh lên tầng mấy?”.

Cô cố ý sẽ tránh tầng mà anh muốn đến ra, Lăng Lệ hoàn toàn có thể hiểu được, nói qua loa, “Cứ lang thang thế thôi, mua quần áo mà, về khoản này anh chẳng hiểu gì lắm.”

Giản Minh cố đè nén câu nói để em giúp anh, em đã nhìn trúng mấy chiếc áo sơ mi hợp với anh lắm, tìm cách tránh đi, “Em đến đây làm việc.”

Lăng Lệ cố làm ra vẻ như chợt nhớ ra điều gì đó, “Ồ, anh quên mất, nghe nói em được điều đến làm việc ở bộ phận bất động sản, anh trai anh có mua hai tầng ở đây để cho thuê.”

Giản Minh cười, “Dạ, đúng rồi…”.

Lăng Lệ đoán rằng tiếp theo cô ấy sẽ nói những câu như không thể đi với anh được nữa, nên nói luôn, “Em phụ trách ở đây à? Có khó khăn lắm không? Chắc dễ đối phó hơn với khách hàng thuê mặt bằng bên tòa nhà văn phòng cạnh khu tài chính kia phải không?”.

https://thuviensach.vn

“Làm gì có, mấy ông chủ nhỏ mở cửa hàng dễ nói chuyện hơn nhiều, mấy ông giám đốc mở công ty lớn mới gọi là khó đối phó. Mỗi lần đi, đều chỉ gặp người chủ quản. Có người nói chuyện rất nhanh gọn, đồng ý với em rằng, sẽ gửi ngay tiền thuê mặt bằng, sẽ gửi chi phiếu ngay gì gì đó, nhưng đồng ý cho xong thế thôi, cứ dây dưa mãi không chịu thực hiện; có người lại khóc lóc thảm thiết với em, rất khó khăn gì gì đó.” Giản Minh khổ sở, “Mỗi lần em nhìn thấy họ khóc lóc thảm thiết như thế rất muốn nói, không chỉ có một mình anh nghèo, có nghèo anh cũng phải nghĩ cách chứ, nhưng mà…”

Lăng Lệ nói tiếp với cô, “Nhưng mà không cách nào có thể mạnh tay với một người khóc lóc kêu gào nghèo khổ được.”

Giản Minh quay đầu qua, đôi mắt to tròn xinh đẹp đang nhìn trời dời sang đây, thái độ như nói lên rằng, anh nói đúng quá rồi.

Lăng Lệ làm như có việc ấy thật, “Có khi nào cách làm việc của em có vấn đề không? Thông thường những ông chủ nhỏ thuê mặt bằng kinh doanh thường đưa ra rất nhiều yêu cầu, vừa lắm lời vừa keo kiệt, những người đó em giải quyết chẳng thành vấn đề, cho nên không có lý gì lại thua mấy người có học nho nhã đó được.”

Giản Minh bĩu môi kháng nghị theo thói quen, “Mấy ông chủ cửa hàng nhỏ, mặc dù người ta keo kiệt và lắm lời, nhưng nếu có việc gì họ sẽ nói thẳng ra, nếu như em giải quyết được những khó khăn của họ, họ sẽ rất thoải mái. Nhưng những người nho nhã kia…”, Giản Minh nói lanh lảnh, “Nho nhã biến chất.”

Lăng Lệ dỗ dành cô, “Đừng nói như thế, dù gì anh cũng được tính là người nho nhã đấy.”

Giản Minh liếc xéo Lăng Lệ, không thèm lên tiếng, mím môi, rõ ràng là đang cố nhịn cười, trên hai gò má chẳng hiểu vì sao lại được sắc hồng

https://thuviensach.vn

nhuộm thắm. Làm hại máu huyết trong lồng ngực Lăng Lệ sục sôi, người ta hay bảo trống ngực đập thình thịch, chắc cũng chỉ như thế này mà thôi. Ho lên mấy tiếng, anh cố trấn tĩnh, " Anh cảm thấy thế này ". Kéo Giản Minh qua đứng bên cạnh bụi trúc Phú quý xanh um, tươi tốt, Lăng Lệ nói, "Có nhiều lúc làm việc cũng cần phải có sách lược và phương pháp, không phải tính tình người nào cũng thẳng thắn giống nhau. Hơn nữa, so sánh những người làm công ăn lương với những ông chủ nhỏ tự bỏ vốn kinh doanh này, họ có nhiều nỗi khổ tâm hơn. Thế nên anh nghĩ rằng, khi đi làm việc không cần cứ phải làm theo nguyên tắc của việc công, sẽ tốt hơn một chút đó."

Giản Minh càng khổ hơn, "Việc công mà không làm theo nguyên tắc thì phải làm thế nào đây? Vốn dĩ là việc công mà, tiền có vào tài khoản riêng của em đâu."

"Nhưng nếu như em hoàn thành tốt công việc, sẽ có tiền thưởng gửi vào tài khoản của em thôi." Lăng Lệ cảm thấy bây giờ mình giống như cáo đội lốt bà ngoại dỗ dành cô bé quàng khăn đỏ, cố ý làm ra vẻ đi lùi lại vài bước, ngắm nghía vẻ ngoài của Giản Minh, có vẻ như không tán đồng lắm, "Chà, thiếu một chút, thiếu một chút nữa".

Lăng Lệ úp úp mở mở làm dấy lên tính tò mò vào lòng hiếu thắng của Giản Minh, "Anh nói thế là có ý gì?".

"Có nghĩa là cần phải có thêm yêu cầu khác nữa". Lăng Lệ giả vờ giả vịt, ánh mắt nhìn xung quanh một lượt, chỉ vào một cửa hàng chuyên bán hàng cao cấp ở đằng xa, "Anh không thể nào giải thích cho em hiểu ngay được, đến đó đi, chắc chắn rằng anh có thể giải thích rất rõ ràng."

Việc này nếu như là người khác, Giản Minh căn bản không thèm để ý đến, nhưng đối với Lăng Lệ, từ đầu đến cuối cô đều tin tưởng không chút hoài nghi, ngoan ngoãn đi theo anh, còn hỏi một cách khờ khạo, "Ý anh là muốn em đi lấy tiền thuê mặt bằng phải mang theo quà tặng họ sao? Tất cả hàng hóa ở trong tiệm đó đắt lắm ấy…"

https://thuviensach.vn

Bước vào cửa hàng, nhân viên bán hàng chào hỏi Lăng Lệ, “Bác sĩ Lăng, lâu rồi không thấy anh và Trọng Hằng đưa phu nhân đến đây rồi…”

Lăng Lệ đặc biệt giới thiệu Giản Minh, “À, hôm nay tôi đưa cô Giản đến đây đi dạo một chút.”

Mấy cô gái trong cửa hàng cúi đầu chào hỏi, đều tăm tắp,”Chào chị Giản”.

Giản Minh chẳng thoải mái chút nào, Lăng Lệ lại tỏ ra rất thông thuộc ở đây,”Có danh mục quần áo mùa hè mới nhất không?”. Đưa mục lục ra, Lăng Lệ giở ra cho Giản Minh xem, khẽ giải thích cho cô nghe, “Không phải bảo em đem quà đi tặng cho người khác, mà là bảo em làm mới bản thân mình, thay chiếc chiến bào thích hợp để ra tay trên giới giang hồ”.

Sau đó có một ngày, Lăng Lệ gặp lại Giản Minh. Mới đầu không phải anh nhìn thấy cô, mà là Đường Nhã Nghiên nhìn thấy cô trước.

Giám đốc bệnh viện dẫn một vài nhân vật quan trọng của khoa Nội và khoa Ngoại, cùng với mấy người bạn làm ở bệnh viện khác đồng hành cùng với nhau, đến Thiên Thiên Ngư Cảng nếm các món hải sản. Sau khi cơm no rượu say, Đường Nhã Nghiên đi ra nhà vệ sinh, khi quay trở lại, đến bên cạnh Lăng Lệ, hạ thấp giọng, nói với vẻ thần bí, “Ông Lăng này, ông đoán xem tôi gặp ai nào?”.

Ánh mắt Lăng Lệ như đang hỏi, gặp ai thế ?

“Giản Minh.” Trong đôi mắt của Đường Nhã Nghiên không những để lộ ra ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ một cách rất phức tạp, “Ông Lăng này, ông chăm sóc dạy bảo người ta cách nào thế hả, chao ôi, chiếc váy đỏ cô ấy mặc, vừa đẹp vừa gợi cảm, kiểu dáng kinh điển đến thế cơ chứ, giúp tôi hỏi cô ấy mua ở đâu nhé…“.

https://thuviensach.vn

Chiếc váy đỏ vừa đẹp vừa gợi cảm sao? Chiếc chiến bào ôm sát cơ thể, cổ chữ V trễ nãi đó sao? Lăng Lệ suýt nữa thì bị sặc vì ngụm nước đu đủ Tuyết Cáp, vội vàng đứng dậy, "Xin lỗi, không tiếp chuyện được nữa, chúng tôi đi trước đây, chà, chị Đường này…". Phải có Đường Nhã Nghiêm chỉ điểm, Lăng Lệ đứng bên ngoài một phòng riêng nhìn trộm, quả nhiên nhìn thấy Giản Minh ngồi phía trong cùng đang ăn uống cùng mọi người, mấy anh chủ quản trong công ty vài chàng trai cô gái mà anh không quen biết, ngồi đầy một phòng. À, hóa ra không phải Giản Minh đi ăn một mình với đám thương gia gian xảo béo phây phây kia, Lăng Lệ thở phào nhẹ nhõm, anh bị Giản Minh dọa cho hết hồn, trong giây phút lúc nãy, trong lòng anh không biết u ám đến nhường nào. Mặc dù những người ngồi trong kia hầu như anh quen biết hết, nhưng Lăng Lệ không vào, đợi ở gần đó, Giản Minh và mọi người đi ra, giả vờ như ngẫu nhiên gặp nhau. Mọi người nhìn thấy Giản Minh và Lăng Lệ là bạn cũ của nhau, hơn nữa rõ ràng là nhị thiếu gia của gia đình họ Lăng có hứng thú với Giản Minh, nên biết ý, vội vàng bỏ đi trước, để không gian riêng tư lại cho hai người.

Giản Minh đi theo Lăng Lệ xuống dưới lầu, vừa đi vừa hỏi, "Anh không uống quá chén chứ hả?"

Lăng Lệ để ý bộ chiến bào trên người Giản Minh, chiếc túi vải to đùng kia của cô cũng vứt luôn rồi, xách chiếc túi nhỏ nhắn hợp với quần áo đang mặc trên người, trả lời, "Chút rượu đó không hạ gục anh được đâu". Anh quan tâm đến Giản Minh, "Mấy anh đó không ép em uống rượu đấy chứ?"

"Dạ không". Tâm tư của Lăng Lệ, Giản Minh chỉ đoán được một hai điều mà thôi, nên trả lời bảo vệ cấp trên của mình, "Thực ra Boss của bọn em rất quan tâm đến em".

"Ồ, thế thì tốt rồi", Lăng Lệ cười hắc hắc.

"Tửu lượng của em cũng tốt hơn trước đây nhiều rồi." GIản Minh cố ý làm Lăng Lệ yên tâm, "Khoảng thời gian này đều uống một chút xíu rượu,

https://thuviensach.vn

để cơ thể thích nghi dần dần, cũng không cần uống quá nhiều, mỗi ngày uống nhiều hơn một chút xíu thôi, khi đã quen rồi thì chẳng bị sao cả.”

Lăng Lệ yên lặng ngắm cô gái này, ánh mắt đau thương, thiết tha, có một vài việc anh không hy vọng cô sẽ làm quen với cái gì đó, nếu như có thể, anh hy vọng cô có thể quen với tình yêu anh dành cho cô, làm quen với tấm chân tình luôn vui vẻ muốn chăm sóc cô, thương yêu cô.

Cuối cùng, ánh mắt của anh, làm cô cảm thấy khó chịu một cách dịu dàng, “Thực ra, anh không cần phải tiễn em.” Giản Minh lại muốn tránh anh, cô trốn Lăng Lệ hệt như gặp phải kẻ thù, chỉ hận rằng bên người cô có một địa đạo để cô chui vào trốn chạy bất kỳ lúc nào.

Lăng Lệ không lôi thôi, “Được thôi, một mình em, có được không?”

“Dạ, được chứ” Giản Minh trốn tránh ánh mắt anh, không nhìn vào anh, “Cảm ơn”.

Lăng Lệ cất tiếng, “Không cần phải cảm ơn.”

Một mình Giản Minh ra bắt xe, không bắt được chiếc xe nào, lại phải đi xe buýt. Ăn mặc như thế này mà đi xe buýt sẽ thu hút bao ánh mắt tò mò của người khác, Giản Minh chẳng thèm để ý gì nữa, ánh mắt giây phút ấy Lăng Lệ nhìn cô chiếm hết tâm tư, cô quá đáng với anh ghê, quá đáng ghê! Cô dùng cách này để đối xử với một người chu đáo hết mực, việc gì cũng lo lắng cho cô, liệu cô có bị báo ứng, bị ông Trời trừng phạt không nhỉ? Sẽ bị lưu lạc cùng khốn, cô độc đến cuối đời không vậy? Có bị trừng phạt kiểu như không bao giờ gặp lại Lăng Lệ không đây? Cô dựa đầu vào sau ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, thực ra nước mắt ướt đẫm hàng mi. Sau đó chẳng hiểu vì sao, quay đầu lại, chỗ ngồi phía sau lưng cô, Lăng Lệ đang ngồi ở đó, nhã nhặn ôn tồn, trầm tĩnh phong độ. Nhìn thấy Giản Minh quay đầu lại, anh mỉm cười với cô, “Chỉ là anh không yên tâm để em về nhà một mình, nếu như không thích, cứ coi như anh không tồn tại.”

https://thuviensach.vn

Nước mắt Giản Minh cứ tuôn rơi mãi, làm Lăng Lệ không khỏi xót xa, "Đến ngồi gần anh đi". Giơ tay ra, dắt Giản Minh xuống ngồi vị trí cạnh cửa sổ bên chỗ ngồi của anh, anh đưa cho cô một cốc nước, mở nắp ra, bên trong là nước trà ấm nóng, "Uống chút trà nóng đi". Lăng Lệ giải thích hành vi của anh, "Anh bỏ đi, chẳng qua là muốn tìm cho em một chút trà nóng. Làm em lo lắng sao?"

Giản Minh im lặng không nói, rất nhiều suy nghĩ của cô, chẳng khác gì với sự thê thảm của cô, trước mặt Lăng Lệ, không biết giấu vào nơi nào. Cuối cùng, việc mà cô có thể làm được đại khái cũng chỉ như thế này thôi, như người ta đang thấy đây, ra sức ngậm miệng lại, đây là điều đáng buồn của cô.

Lăng Lệ nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng kiên định, "Giản Minh, cho dù em có tin hay không, nhưng đối với anh, anh không thể nào gạt bỏ em qua một bên, không quan tâm đến em được."

Giản Minh khẽ nói, "Lúc nãy em vừa mới nghĩ rằng, đối xử với anh quá đáng như thế, không biết em có bị trừng phạt hay không, bị cuộc sống đưa đẩy đến một nơi mà không bao giờ được nhìn thấy anh nữa."

Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận, cô lo lắng như thế nào nếu như không nhìn thấy mình, trong lòng Lăng Lệ nhất thời xao xuyến, nắm lấy một cánh tay của Giản Minh, cả hai người đều trầm mặc, nhìn ra vô số ngọn đèn trải dài ngoài cửa xe, chợt nhớ lại, cách đây không lâu, họ xách hộp bánh kem, trên chiếc xe buýt lắc la lắc lư vẫn thường hay gặp nhau, họ nói chuyện trên trời dưới đất. Trong những tháng ngày không tìm thấy Giản Minh, anh đã lo lắng đến nhường nào, không thể nào cùng làm việc ấy với cô nữa. Lăng Lệ không nhịn được cười, cho dù thế nào đi chăng nữa, bây giờ cô đã ở bên cạnh anh, đây là thời khắc vô cùng quý giá, có đổi lấy ngàn cây vàng anh cũng không đổi.

Giản Minh uống một ngụm trà, tò mò, "Cười gì thế?"

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ trả lời, “Rất muốn uống một ly cà phê.”

Giản Minh đưa ly nước cho anh, “Vừa uống nhiều rượu như thế, mà còn uống cà phê? Việc này hoàn toàn không giống với tác phong của vị bác sĩ vốn có bệnh nghề nghiệp nào đó.”

Lăng Lệ không tranh luận, ngoan ngoãn uống trà, hỏi Giản Minh, “Đi ra ngoài ăn cơm về trễ thế này, một mình Đông Đông có ổn không?”

Giản Minh đáp lời, “Hôm nay là thứ bảy, Thế Hoa đón Đông Đông về thăm cha nó rồi.”

“Đông Đông không bài xích La Thế Triết nữa sao?”, Lăng Lệ hằn học cho thêm “cái tên gọi kính trọng” của “ tên tiểu tử” đó vào.

“Bây giờ đỡ hơn nhiều rồi.” Nhắc đến La Thế Triết, giọng điệu Giản Minh có vẻ nhàn nhạt, có chút bất lực. “Con cái vẫn luôn cần đến cha nó, hôn nhân có thể thất bại, nhưng quan hệ huyết thống không thể nào chối bỏ được.”

“Anh hiểu mà.” Lăng Lệ đổi sang chủ đề khác, “Dạo này công việc của em có thuận lợi không?”.

Việc này đã làm cho mặt mày Giản Minh rạng rỡ hẳn ra, “Cũng tốt lắm, những công việc cấp trên giao cho em, em đều hoàn thành.” Giản Minh nửa đùa nửa thật, nắm hai tay lại với nhau thành nắm đấm giơ lên trước mặt Lăng Lệ, “May có anh chỉ giáo.”

Lăng Lệ không nhận công lao, “Anh có làm gì đâu, tại em thông minh đấy chứ.” Anh cũng nửa thật nửa đùa, “ Nếu như thành tích tốt như vậy, chắc sẽ đươc thăng chức sớm thôi nhỉ?”.

“Làm gì có chuyện nhanh như thế được?” Giản Minh mơ ước, “Tiền thường nhiều hơn một chút, là em vui rồi…”.

https://thuviensach.vn

Sứ giả hộ hoa Lăng Lệ cực kỳ làm tròn trách nhiệm, nói chuyện vui vẻ suốt cả đoạn đường, đến nơi xuống xe rồi, anh còn đưa Giản Minh về tận tòa nhà, cố ý, "Mời anh lên trên kia ngồi chút đi."

Giản Minh khó xử, "Không được, Đông Đông sắp về đến nơi rồi." Hàm ý trong câu nói là, vẫn phải tránh mặt con trai.

Lăng Lệ không còn cách nào khác, "Anh hiểu, mối quan hệ của chúng ta bây giờ tạm thời chôn giấu dưới đất, nhưng ít nhất anh cũng phải nhìn cái cổng nhà em một chút mới được chứ." Bước vào thang máy với Giản Minh, "Này, thương lượng một chút có được không? Lần sau đừng mặc bộ chiến bào này nữa, đặt em ở chỗ nào anh cũng chẳng yên tâm." Niềm vui hân hoan vừa rồi của Giản Minh thật sự bị câu nói này của Lăng Lệ đánh gục, không nói không rằng, quay đầu đi, chẳng thèm nhìn anh. Lăng Lệ giải thích bổ sung thêm, "Em đừng hiểu lầm, không phải anh nói em mặc không đẹp, trên thực tế là hơi đẹp quá, giống như Biblis trong tác phẩm hội họa của Bouguereau…".

Giản Minh vẫn không nói không rằng, đến tầng của nhà mình, đứng quay lưng lại với Lăng Lệ, "Bây giờ em đã đến nơi rồi, anh mau về đi."

Lăng Lệ cảm thấy có cái gì đó không giống mọi khi, ôm lấy vai cô quay người cô lạ đối diện với mình, nhìn thấy đôi mắt ngân ngấn nước, trông rất tội nghiệp, anh kỳ lạ hỏi "Sao thế? Nói thế cũng bị tổn thương sao?" rồi thở dài, "Thôi được rồi, anh sai rồi, em…".

"Không phải đâu." Giản Minh giơ tay lên chặn lấy môi anh, "Đừng nói thế, đáng nhẽ em mới phải là người xin lỗi anh, xin lỗi".

Lăng Lệ kéo bàn tay của Giản Minh đang chặn môi anh xuống, hơi cúi người, trong hành lang yên tĩnh, đổi lại giọng dịu dàng, "Thôi mà, mỗi lần em như thế, có biết anh đau lòng đến như thế nào không, Giản Minh." Bác

https://thuviensach.vn

sĩ dốc hết tâm can, “Chỉ cần em không chối bỏ anh, đó chính là niềm vui lớn nhất của anh.”

Giản Minh chăm chú nhìn Lăng Lệ, nước mắt vẫn tuôn rơi, “Em đều biết hết, anh đối xử tốt với em, anh đã làm rất nhiều việc cho em và Đông Đông. Để làm cho em cảm thấy thoải mái, anh đã chạy đi cứu trợ y tế ở Tây Tạng; vì không muốn em bỏ việc, đã nhờ anh trai và chị dâu dung túng cho em, chăm sóc cho em; vì muốn công việc của em được tiến hành thuận lợi, dốc hết tâm sức chỉ bảo cho em, còn đưa em đi mua chiến bào.” Giọng nói của Giản Minh càng lúc càng nhỏ lại, nước mắt mỗi lúc một nhiều hơn, “Em cũng biết anh không thích chiếc váy này lắm, nhưng đồng nghiệp trong văn phòng em đều bảo, cực kỳ hợp với những buổi gặp mặt quan trọng, đều đề nghị em tối nay phải mặc, cho nên em mới mặc, em…”.

“Được rồi.” Lăng Lệ vội vàng giúp Giản Minh lau khô nước mắt, “Ai bảo anh không thích chiếc váy này nào, chỉ có điều anh cảm thấy…”, Lăng Lệ muốn nói trong trường hợp có anh đi cùng thì không sao, có điều lại không thể nói ra được, nói ra chẳng phải anh quá nhỏ nhen sao? Trong chốc lát chẳng biết nói sao, thở dài, tội nghiệp anh suy toan vất vả, vô cùng ủ rũ, “Haizz, tại sao anh cảm thấy hôm nay anh giống như thị trường cổ phiếu vậy nè? Rớt giá thê thảm luôn.”

Nước mắt của Giản Minh còn chưa khô, nghe Lăng Lệ nói như thế liền bật cười. Lăng Lệ liếc nhìn cô gái đang đứng trước mặt, dáng vẻ đẹp đẽ như những bông hoa lê mùa xuân soi bóng trên mặt nước, một nụ cười không có điểm nào không vừa lòng, điểm nào cũng rung động lòng người, tình cảm khó kìm nén được nữa, anh ôm lấy vòng eo cô, kéo cô vào lòng, cúi người xuống muốn hôn cô.

Nụ cười trên môi Giản Minh còn chưa tắt đã bị Lăng Lệ dọa cho hết hồn, một tiếng kêu khẽ, cúi đầu xuống, đâm thẳng vào vòm ngực anh, vòng tay ôm chặt lấy eo của Lăng Lệ, giống như sợ bị người khác lôi ra khỏi địa phận an toàn này vậy, “Không được.”

https://thuviensach.vn

Lại không được? Lăng Lệ dở khóc dở cười, trong lòng ngứa ngáy khó có thể chịu đựng được, nhưng lại xót xa cô gái này đến hai trăm phần trăm, anh kéo người ta lại, ôm chặt vào lòng, ấm áp dịu dang, có chút ám muội, khẽ chạm cằm vào trán Giản Minh, "Vẫn không được sao? Này, anh kiềm chế rất khổ sở đấy, biết không hả?".

Giọng nói của Giản Minh bị nghèn nghẹt, giống như đi ra từ chiếc áo hoa văn kẻ sọc của Lăng Lệ, "Em không thể để anh tủi thân vì cứ tham gia hoạt động dưới đất với em được."

Lăng Lệ vẫn ôm Giản Minh, nhẫn nại khuyên và dỗ dành cô, "Có dưới đất, mới có trên mặt đất được chứ, em thương anh thật lòng thì phải cho anh một cơ hội chứ, một cơ hội tiếp xúc với Đông Đông, cho tương lai của chúng ta một cơ hội, được không?". Đôi môi nóng bỏng và hơi thở của anh phả vào trán Giản Minh, "Thế nào cũng có một ngày, chúng ta sẽ dạo bước dưới anh nắng chan hòa, đừng suốt ngày nói 'không' với anh nữa, nhé?" Lăng Lệ vẫn chưa kịp nghe câu trả lơi của Giản Minh thì thang máy dừng ở tầng này, mở cửa ra họ nghe thấy tiếng của Đông Đông và La Thế Hoa, "Giờ này chắc mẹ đã về nhà rồi…"

Cơ thể của Giản Minh cứng lại, Lăng Lệ lúc nãy còn cực kỳ hùng hồn yêu cầu cơ hội, giờ hôn lên trán Giản Minh một cái, để lại một câu, "Nhớ gọi điện cho anh." Sau đó lao vào cửa thoát hiểm ngay lập tức, anh sợ làm tổn thương tâm hồn Đông Đông, không hề ít hơn chút nào so với Giản Minh.

Anh sợ làm tổn thương tâm hồn Đông Đông, không hề ít hơn chút nào so với mình. Giản Minh viết trên một tấm bưu thiếp, "Cảm ơn anh đã đối xử tốt với em." Suy nghĩ một lúc, rồi đề tên La Đông lên đó. Đây chỉ là một bộ vest nhìn cũng tạm được, có cả áo sơ mi và cà vạt, Giản Minh tự chọn và phối màu, gói quà xong xuôi, nhờ người chuyển nhanh đến cho Lăng Lệ. Đợi khi cô có năng lực kiếm nhiều tiền hơn, cô sẽ chọn một bộ vest khác nổi tiếng và đắt tiền hơn tặng cho anh Lệ vậy. Bác sĩ nhận được quà liền

https://thuviensach.vn

gọi điện thoại đến, “Giản Minh, quà này tặng cho anh hả? Chắc em muốn anh mặc trong lễ kết hôn phải không?”.

“Đương nhiên là không phải. Anh lại trêu em.”

Giản Minh đặc biệt hay bị mất tự nhiên, qua đường truyền không dây điện thoại, Lăng Lệ cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng, cười đáp, “Vậy tại sao lấy danh nghĩa của Đông Đông để tặng quần áo cho anh? Anh đâu có thiếu chiến bào, em biết đấy, chỉ cần một bộ đồng phục đó là đã có thể đi khắp thiên hạ.”

Giản Minh trả lời, “Là cảm ơn anh đã tặng chiến bào cho em.”

“Tiền lương của em có đủ chi tiêu không? Bình thường em còn không nỡ gọi taxi để đi, còn mua cho anh một bộ quần áo đắt tiền như thế này?” Lăng Lệ sốt ruột, “Có nhất thiết phải phân biệt rạch ròi với anh như vậy không?”.

“Vừa mới nhận được tiền thưởng mà.” Giản Minh thường hay giở trò không tranh luận mà chuyển đề tài, “Em đã đi tìm Biblis của Boudguereau mà anh nói để xem rồi, cái gì chứ, giống em chỗ nào cơ chứ?”. Giản Minh bất mãn cũng có nguyên nhân của cô, những cô gái trong tác phẩm hội họa của các đại danh họa mỹ thuật Phục Hưng đẹp thì có đẹp thật, nhưng lại là thiếu nữ khỏa thân bên suối, làm cho cô mắc cỡ chết đi được, lại đưa rắc rối đến cho Lăng Lệ, tức giận, “Em đâu có mập như thế?”.

Lăng Lệ trầm ngâm vài giây, hạ thấp giọng xuống, gần như là thì thào nghe giọng quyến rũ gợi cảm xuyên thấu vào da thịt không nói nên lời, giống như kề vào bên tai Giản Minh, “Giản Minh, thực ra anh cũng không biết nữa, hình dáng cơ thể của em, anh đã được nhìn thấy đâu.”

Một đại bác sĩ như anh cái gì mà không biết cơ chứ? Từ đầu đến cuối đều chọc ghẹo người ta làm cho Giản Minh không thể nào không dừng lại ở chủ đề này nữa, kẻo Lăng Lệ lại cà khịa, bịa chuyện thêm mắm thêm muối

https://thuviensach.vn

vào nữa, cô nhất thời tức giận đỏ hết cả mặt, chỉ cảm thấy chiếc điện thoại đang nóng ran lên, nói qua loa cho xong chuyện, “Em phải đi thanh toán tiền đây, lúc khác rảnh sẽ nói chuyện với anh.”

“Em đang ở đâu thế?”.

“Đang đi siêu thị mua sắm, trong nhà lương thực cạn kiệt hết cả rồi.”

Lăng Lệ được thể lấn tới, “Túi đựng đồ chắc nặng lắm phải không? Để anh qua đón em.”

Giản Minh tội nghiệp bị bức tranh của Bouguereau dọa cho hết hồn, hét to lên, “Không cần!” rồi cúp máy.

Giản Minh gặp lại Lăng Lệ vào một ngày nọ, nhận được điện thoại của giáo viên của trường, Đông Đông ngất xỉu sau khi chạy bền trong tiết thể dục, đã được đưa đến bệnh viện gần trường. Giản Minh vội vàng chạy đến bệnh viện nhưng không tìm thấy Đông Đông ở phòng khám cấp cứu, cứ nghĩ rằng con trai chắc đã xảy ra tình trạng gì nghiêm trọng, sợ đến nỗi hồn xiêu phách lạc, bác sĩ ở phòng khám hỏi, “Chị là Giản Minh phải không? Đến tìm La Đông?”. Sau khi có câu trả lời xác nhận của Giản Minh, bác sĩ nói với cô, “La Đông được bác sĩ Lăng dẫn đi chơi rồi, nói rằng nếu như chị đến đây, bảo chị tới sân bóng rổ ở khuôn viên đằng sau bệnh viện tìm họ.”

Bác sĩ Lăng? Lăng Lệ? Anh không cần phải thần thông quảng đại đến mức này chứ, đến nơi này mà cũng có việc của anh sao? Giản Minh có chút không tin cho lắm, hỏi ngược lại, “Là phó chủ nhiệm Lăng Lệ khoa Nội tiết của bệnh viện sao?”.

“Chính là anh ấy, sang đây họp giao lưu, à, đi bên phía này sẽ ra tới khuôn viên đằng sau…”.

https://thuviensach.vn

Bác sĩ cấp cứu không nói rõ cho Giản Minh tại sao Lăng Lệ đến đây họp giao lưu lại xuất hiện ở phòng khám cấp cứu, Giản Minh nghĩ rằng đó là điều đương nhiên, dù sao vai diễn của anh trong cuộc sống của cô luôn luôn là vị thần cứu cô thoát ra khỏi những cơn hoạn nạn, chấp nhận số phận thôi, chẳng buồn khổ sở đi hỏi cho ra ngọn ngành.

Thực tế không phải Lăng Lệ thần thông quảng đại như thế thật, anh và mấy người đồng nghiệp đến đây họp quả là không sai chút nào, nhưng tuyệt đối chưa đạt đến trình độ giơ tay lên nhẩm tính liền biết ngay La Đông đang ở đây. Nhận được điện thoại của Đông Đông, thằng bé khóc rưng rức, "Chú bác sĩ ơi, họ bảo phải tiêm cho cháu, cháu không tiêm có được không?". Lăng Lệ nhất thời không hiểu điều gì đang xảy ra, bảo Đông Đông đưa điện thoại cho bác sĩ bên cạnh, nói chuyện mấy câu mới biết, hóa ra Đông Đông được đưa đến đây. Đi xuống phòng khám cấp cứu, hỏi rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bác sĩ cấp cứu nói rằng, đã kiểm tra hết rồi, tất cả đều bình thường không có gì bất thường. Nguyên nhân ở chỗ Đông Đông vốn đã bị thiếu máu, huồng gì lại kén ăn? Thức ăn buổi trưa nhà bếp nấu chẳng có món nào trẻ con thích ăn, cho nên buổi trưa Đông Đông chỉ ăn được vài miếng rồi thôi, tiết thể dục buổi chiều lại chạy quá hăng hái, cho đến khi ngất đi. Theo thông thường, những trường hợp như vậy, giáo viên đưa học sinh vào phong y tế của trường, cho uống chút nước đường là được, nhưng trường hợp của Đông Đông có hơi đặc biệt, cha mẹ học sinh ly hôn, đã từng bị tổn thương tâm lý phải xin nghỉ phép dài ngày nhập viện điều trị, thầy giáo không dám sơ ý nên vội vàng đưa vào bệnh viện rồi thông báo cho Giản Minh.

Lăng Lệ thấy Đông Đông không vấn đề gì, liền đồng ý, "Chúng ta không tiêm đâu." Anh mua cho Đông Đông một que kem "Cháu ăn cái này trước đi, ăn xong chúng ta vừa đánh bóng vừa đợi mẹ đến, sau đó cùng ăn cơm với nhau." Anh hủy luôn cuộc họp và tiệc chiêu đãi, bảo giáo viên của trường về trước, để lại lời nhắn cho Giản Minh nhờ bác sĩ cấp cứu chuyển lại, rồi mượn quả bóng, đưa Đông Đông đi chơi.

https://thuviensach.vn

Khi Giản Minh ra đến khuôn viên phía sau, những gì nhìn thấy chính là cảnh tượng ấy, Lăng Lệ nhấc bổng Đông Đông lên, nâng nó lên trên cao, gần sát với vị trí của chiếc rổ, ném bóng vào, ném quả nào trúng quả đó. Đông Đông chưa bao giờ chơi vui như thế này, thích thú đến nỗi cười nói vang trời, còn Lăng Lệ thấy Đông Đông hưng phấn thế cũng vui lây, cũng cười nói ồn ào theo Đông Đông. Cảnh tượng vui vẻ như thế làm Giản Minh rơm rớm nước mắt, La Thế Triết rất ít khi có thời gian và hứng thú đưa Đông Đông đi chơi các môn thể thao, mặt này lại là điểm yếu của Giản Minh, những việc bây giờ Lăng Lệ và Đông Đông cùng trải nghiệm, chính là bức tranh trong giấc mơ Giản Minh vẫn thường gặp.

Đông Đông nhìn thấy mẹ trước, rất phấn khởi, kéo chú bác sĩ chạy về phía mẹ. Lăng Lệ gật đầu với Giản Minh, nụ cười chói lóa dưới ánh nắng chiều rực rỡ, Đông Đông rất hoạt bát, “Mẹ, vào chơi bóng luôn đi.”

Giản Minh lau mồ hôi cho con trai, “Mẹ không biết chơi bóng.”

Bạn Đông Đông thật sự hưng phấn quá đỗi, “Không sao đâu, chú biết biến hóa.” Yêu cầu Lăng Lệ, “Chú có biến hóa mẹ như biến hóa cho cháu được không?”.

Biến hóa như kiểu Đông Đông? Cái kiểu vác lên vai ấy ư? Giản Minh nhát gan tìm cớ thoái thác, “Mẹ đi giày cao gót nên không hợp chơi bóng.” Nhưng lý do Đông Đông yêu cầu mẹ cùng hưởng niềm vui chơi bóng rất hùng hồn, “Mẹ, khi chú biến hóa rồi thì không cần dùng chân.” Nhìn Lăng Lệ với vẻ vô cùng mong đợi, “Phải không ạ?”.

Lăng Lệ trả lời chắc như đinh đóng cột, “Đúng thế!”. Đáy mắt hiện lên vẻ xảo quyệt, cử chỉ lại vô cùng phong độ, đứng đắn, véo véo chiếc cằm Đông Đông, “Chú sẵn lòng cống hiến.”

Không cách nào từ chối, cho dù biết rằng ánh mắt anh xấu xa đến mức nào, nhưng Giản Minh đã bị Đông Đông và Lăng Lệ kéo đến phía dưới rổ

https://thuviensach.vn

bóng, thật là tội nghiệp, hình như từ sau khi học cấp ba cô không hề đụng vào món này nữa, Giản Minh tay chân lóng ngóng, ôm lấy quả bóng, cảm nhận được hai bàn tay của Lăng Lệ đang ôm lấy eo cô, hơi ấm của lòng bàn tay xuyên qua lớp áo được may bằng chất liệu lụa tơ tằm mỏng manh, bỏng rát làn da của cô. Chỉ nghe thấy Đông Đông hét lên, "Mẹ mau ném bóng vào rổ đi," Giản Minh ném bừa quả bóng đang ôm trong tay, quả bóng dội vào vành rổ rồi bắn ra xa, Giản Minh ngay lập tức lọt vào trong vòng tay của Lăng Lê một cách êm ái. Đông Đông hét lên, "Mẹ, mẹ cũng ngốc quá cơ", rồi vọt đi nhặt bóng một cách hào hứng.

"Anh biết ngay là em ném không trúng mà." Lăng Lệ hôn trộm khuôn mặt cô, thì thầm bên tai cô, "Em đẹp hơn Biblis nhiều, nhẹ bẫng, có thể khiêu vũ trên lòng bàn tay."

Việc này là thế nào đây? Học sinh cấp ba tìm cơ hội yêu lén yêu lút trong khi ngổn ngang trăm mối lo toan hay sao? Giản Minh nheo mắt nhìn trộm Lăng Lệ, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú, thâm tình, Giản Minh cảm thấy xấu hổ, họ là đôi nam nữ độc thân tận dụng mọi nơi mọi lúc để triển khai hoạt động dưới đất sau lưng con trai…

Đông Đông nhặt bóng xong hoan hỉ chạy lại, hét lên một tràng "Chú biến hóa cháu đi, chú biến hóa cháu đi."

Lăng Lệ buông Giản Minh ra, hào hứng vỗ vỗ tay, "Nào, tiếp tục biến hóa cho Đông Đông thôi."

Giản Minh ngăn lại, "Được rồi, hai chú cháu người đầy mồ hôi, áo quần ướt hết cả rồi, trời nóng như thế này không sợ bị say nắng sao, nghỉ một lát đi."

"Chúng ta nghe lời mẹ được không?", Lăng Lệ nói với Đông Đông, "Lần sau chơi tiếp."

Đông Đông vẫn chơi chưa đã, "Lần sau là khi nào ạ?".

https://thuviensach.vn

“Ngày mai đi.” Lăng Lệ giả vờ làm ra vẻ suy nghĩ đến khổ sở, nhắc về kế hoạch anh đã tính toán cách đây không biết bao nhiêu lâu rồi, “Buổi sáng không nóng mấy, chúng ta cùng chơi bòng, chơi khoảng nửa tiếng, phải dành thời gian để ăn sáng nữa chứ, sau đó chú đưa cháu đi học, được không?”.

Thật là chu toàn, Giản Minh trừng mắt nhìn Lăng Lệ, vừa tức giận vừa buồn cười, xảo trá quá.

Bác sĩ hoàn toàn không thèm nhìn Giản Minh, nắm giữ được Đông Đông, điều đó có nghĩa là sẽ nắm giữ được mẹ Đông Đông, nhẫn nại chờ Đông Đông trả lời.

Đông Đông không phụ lòng mong đợi của anh, nhảy cẫng lên, “Dạ được dạ được…”, nhưng lại tần ngần, “Nhưng bài tập hôm nay của cháu nhiều quá.”

Bác sĩ được voi đòi tiên, “Nếu không, tối hôm nay chú cùng làm bài tập với cháu nhé, chắc chắn sẽ làm xong nhanh thôi.”

Trong đôi mắt to tròn, đen láy của Đông Đông hiện rõ sự vui sướng, lại nhảy cẫng lên, “Dạ được dạ được…”.

Lăng Lệ khua trống gõ mõ, “Ừ, bây giờ chúng ta đi ăn cơm, Đông Đông, cháu muốn ăn gì nào?”

“Hamburger.”

“Ngoài Hamburger?”.

“Pizza Hut.”

“Ngoài Hamburger và Pizza ra,” Lăng Lệ cực kỳ chú ý đến khẩu vị của trẻ con, giới thiệu, “Chú biết một quán ăn làm bánh rán nhân tiêu cực

https://thuviensach.vn

ngon, Đông Đông có thích ăn bánh không nào?”.

Đông Đông gật đầu như điên, “Thích ăn thích ăn.”

Giản Minh không nhịn nổi nữa, “Này, anh cứ làm như em không tồn tại ấy.”

Một cánh tay của bác sĩ nhẹ nhàng nắm lấy tay Giản Minh, miệng vẫn không ngừng ba hoa, “Quán ăn của họ ngoài món bánh ngon tuyệt vời đó ra, còn có món măng xào cũng tuyệt cú mèo…”.

Cuối cùng tất cả mọi việc đều làm đúng theo ý của Đông Đông, cùng nhau ăn tối, sau đó Lăng Lệ tiễn về nhà, cùng làm bài tập, vào tắm cũng có Lăng Lệ đi theo, chú Lệ còn phải kể chuyện vui nhộn trước khi đi ngủ nữa. Chú Lệ hôm nay biểu hiện rất xuất sắc, mọi việc đều làm Giản Minh cảm động, hài lòng đến nỗi chịu đựng không nổi, đáng tiếc là suýt chút nữa bị câu chuyện kể trước khi ngủ làm hỏng việc.

Lăng Lệ chưa có kinh nghiệm kể chuyện cho trẻ con, hơn nữa, những câu chuyện anh nhớ trong đầu, chắc cũng không thể nào không liên quan đến sinh lão bệnh tử trong bệnh viện, muốn làm cho Đông Đông vui vẻ nên càng ra sức thể hiện, làm sao để câu chuyện anh kể càng thêm phong phú, hiện lên đầy màu sắc tươi vui. Nhưng mà, những câu chuyện kể trước khi ngủ cho trẻ con, không cần phải sinh động, kích thích tò mò, mà là… nói dễ nghe một chút là những câu chuyện nhẹ nhàng, dịu dàng, nói thực tế một chút là phải hơi nhàm chán, như thế các bạn nhỏ mới ngoan ngoãn đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà câu chuyện của Lăng Lệ đã khơi dậy tính tò mò của bạn học Đông Đông, “Chú ơi, trên hành lang trong bệnh viện của các chú có ma không?”. Một khi trẻ con bắt đầu nhớ đến những câu chuyện ma, cho dù thế nào cũng không thể ngoan ngoãn ngủ được. Giản Minh vừa tắm xong, hơn nữa còn xuống dưới xe anh lấy lên bộ quần áo đi chơi để sẵn trong đó

https://thuviensach.vn

mang lên nhà, để anh thay ngay bộ quần áo đã đẫm mùi mồ hôi, hơn nữa lại còn xộc xệch khi tắm cho Đông Đông, hai chú cháu loay hoay rất lâu, thấy Đông Đông không những hết cơn buồn ngủ, đã thế lại còn càng lúc càng tỉnh táo và hưng phấn hơn.

Lăng Lệ xoa xoa đầu của Đông Đông, nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói rầu rĩ, “Chú cảm thấy, sáng sớm mai chắc không thể nào chơi bóng được rồi.”

Đông Đông làm sao hiểu được tâm tư của Lăng Lệ, vừa quấn chặt người trong chăn vì sợ hãi, vừa dí sát vào tai chú Lệ thì thà thì thầm, làm ra vẻ thần bí, hưng phấn, khẽ nói, “Người chết khi đang phẫu thuật thay tim, có biến thành con ma không tim không chú?”.

Chú Lệ không biết phải trả lời như thế nào, phải giải thích rõ ràng về lĩnh vực chuyên môn của anh một cách hiện thực, hay là cứ bịa ra những câu chuyện về ma đây nhỉ? Cuối cùng, câu chuyện chưa kể hết đã làm tính nhẫn nại của mẹ đứa bé bị mài mòn hết, ái chà chà, cô quăng một cái khăn tắm mới tinh lên người Lăng Lệ, “Đi tắm!”.

Trong lòng chú Lệ vừa cảm thấy áy náy, vừa đồng thời cảm thấy như được đặc xá, hôn Đông Đông, “Chú phải đi tắm rồi, người chú hôi quá.”

Đông Đông rõ ràng không muốn rời xa Lăng Lệ, thành khẩn, thành thật, yêu thương, “Chú chẳng hôi hám chút nào.”

Lăng Lệ cực kỳ cảm động, nhưng vẫn phải để ý đến việc ngủ nghỉ của trẻ con, kiên quyết, “Hôi chứ”, rồi làm ra vẻ như mình hôi hám đến mức muốn ói.

Trên người Đông Đông tỏa ra mùi thơm của phấn rôm, yêu cầu, “Cháu thích ngửi. Hay là cháu bịt mũi chú lại, chú thở bằng miệng, chúng ta tiếp tục kể chuyện?”.

https://thuviensach.vn

Bây giờ chú Lệ bị đứa trẻ này làm cho cảm động đến nỗi có chết cũng không từ biệt, sẵn sàng hy sinh, nhìn qua Giản Minh, ý nói rằng, hay là để kể thêm một chút nữa?

Ánh mắt ấy của Giản Minh không dịu dàng cũng chẳng giận dữ, nhưng hiện lên vẻ quyền uy của một người mẹ tuyệt đối không có phép kháng cự, "Đông Đông, con bịt mũi cũng được, nhưng cái miệng làm sao vừa thở vừa kể chuyện được?".

Sự chú ý của Đông Đông dần dần rời khỏi mấy câu chuyện ma, bắt đầu lấy tay thử bịt mũi, thử vừa hít thở vừa nói chuyện bằng miệng, cử chỉ, dáng vẻ đều đáng yêu cực kỳ, chú Lệ muốn xem hết cảnh này, nhưng bị Giản Minh đá một phát vào chân, ám chỉ rất rõ ràng, còn không đi đi? Chú Lệ rất ngoan, bước vào phòng tắm, nghe Đông Đông giờ quẻ mè nheo với mẹ, không biết Giản Minh dùng chiêu thức gì làm nó ngoan ngoãn im lặng. Lăng Lệ mỉm cười, mở nước tắm rửa, trong lòng cảm thấy bình yên, cuộc sống anh muốn có thực ra chỉ cần như thế này thôi, cho dù thế giới này có thay đổi muôn hình vạn trạng, anh chỉ cần có ước mơ mà mình thích, và tình nguyện bỏ ra nhiệt huyết vì ước mơ đó, chỉ cần người thân của mình và người mình yêu ở bên cạnh mình, nương tựa vào nhau, mãi không xa rời, anh sẽ cố hết sức để xây một tòa tháp ngà, đặt hết tất cả mọi thứ anh nâng niu vào trong đó, mặc cho mưa gió bão bùng, bốn mùa xuân hạ thu đông bên ngoài ngọn tháp ấy.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Căn phòng Giản Minh đang thuê đây là phòng ngủ chính trong căn hộ có hai phòng ngủ chung một nhà tắm, phụ nữ độc thân ở một mình cũng tạm được, nhưng có thêm Đông Đông, không gian rõ ràng quá chật hẹp. Bảo hai mẹ con Giản Minh chuyển về ở nhà bên kia của mình thôi, Lăng Lệ tắm rửa xong, cầm lấy chiếc khăn bông lớn để tan tóc, suy nghĩ xem phải thảo luận việc này với Giản Minh như thế nào. Phải dùng cách nào, mới không bị cô gái cứng đầu cứng cổ này từ chối đây? Khi bước ra khỏi phòng tăm, nghe thấy có động tĩnh ở phòng khách, đoán rằng chủ nhà đã về. Nhìn thấy Đông Đông đã ngủ say, Giản Minh đang nhẹ nhàng đeo tai nghe vào tai của Đông Đông, kỳ lạ hỏi, “Em làm gì thế? Làm thế có dễ chịu không?”, anh định giúp Đông Đông gỡ ra.

Giản Minh không cho phép, “Mấy hôm nay chủ nhà cứ cãi nhau với bạn trai suốt, cãi đến mức kinh thiên động địa, sẽ làm Đông Đông tỉnh giấc.”

“Chủ nhà tại sao lại cãi nhau lúc nửa đêm?”.

“Ai mà biết được? Chẳng nhẽ đi hỏi chắc?” Giản Minh điều chỉnh nhiệt độ của máy lạnh, rót cốc nước ấm đưa cho “chú Lệ”, quan tâm, “Mệt không?”.

Lăng Lệ lắc đầu, có chuyện để nói, “Em có phát hiện ra không, Đông Đông rất thích anh.”

“Dạ.” Giản Minh gật gật đầu, đang định nói gì đó, Lăng Lệ ngăn lại, “Chưa xong đâu, đừng có qua cầu rút ván đuổi anh đi ngay lập tức như thế,

https://thuviensach.vn

anh có chuyện muốn nói với em.”

Giản Minh chỉ lên đồng hồ treo tường, nhắc nhở Lăng Lệ thời gian, chứ không phải à, đã mười giờ đêm rồi. Nhưng giây phút này, trong ánh đèn mờ mờ, Giản Minh dịu dàng quyến rũ, không gian ấm áp, làm sao Lăng Lệ nỡ bỏ về? Máy điều hòa phả ra làn hơi mát rượi, anh mặc chiếc quần jeans dài qua đầu gối với chiếc áo thun màu đen sát nách rất phòng khoáng, kéo Giản Minh lại gần, “Anh nói…”. Chưa nói xong, vọng đến là một tràng âm thanh loảng xoảng giống như có thứ gì đó rớt xuống vỡ tan tành từ phòng bên, tiếp theo đó, tiếng đàn ông kêu gào, tiếng phụ nữ nói oang oang, giống y chang lời Giản Minh vừa nói, ồn ào kinh lên được.

Trước tiên Giản Minh đi kiểm tra tình hình của con trai, Đông Đông đang ngủ rất say, có bị người ta mang đi bán chắc cũng không biết. Lăng Lệ đi theo đến bên giường, khẽ hỏi Giản Minh, “Ngày nào cũng như thế này sao? Như vậy làm sao nghỉ ngơi được?”.

“Ngày nào cũng như thế này làm sao mà chịu được? Chỉ có thời gian này thôi, đang đòi chia tay, lúc nào cũng kinh thiên động địa. Họ dày vò nhau một lúc, rồi sẽ ôm nhau khóc thôi.” Giản Minh nhẹ nhàng tìm chìa khóa, nói với bác sĩ, “Đừng để ý đến họ, đợi lát nữa rồi anh hãy ra.”

Lăng Lệ lẽo đẽo bên cạnh Giản Minh, lo lắng, “Gây gổ nhau như vậy liệu có xảy ra chuyện gì không? Anh nhìn thấy Giản Minh khóa cửa, “Tại sao lại khóa cửa?”

“An toàn.” Giản Minh giải thích, “Như thế này sẽ không sợ bị tai bay vạ gió, cãi nhau đến trời sập cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.”

Lăng Lệ không cho rằng như vậy, “Anh ở đây em còn sợ sao?”.

Giản Minh nói với vẻ điều đó như một lẽ đương nhiên, “Anh ở đây em mới sợ thêm ấy.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ cười không nổi, muốn ngồi xuống bên cạnh Giản Minh, nói chuyện đàng hoàng với nhau mấy câu, hai chiến sĩ phòng bên cạnh lại thăng hạng, người phụ nữ chẳng hiểu vì sao lại tru tréo lên một tiếng thảm thiết, giống như bị dao đâm, Lăng Lệ bị dọa cho hết hồn, kéo cửa, "Anh phải ra ngoài đó xem sao, như vậy sẽ xảy ra án mạng mất." Anh dặn dò, "Giản Minh, để ý Đông Đông, đừng ra ngoài", rồi mở cửa nhưng không sao mở được.

Giản Minh nói với giọng điệu bình thường, "Em giúp anh." Cách cô ấy giúp là kiểm tra xem cửa khóa kĩ chưa, cho chìa khóa vào túi áo, bỏ đi ra ngồi trước bàn, mày mò ở máy vi tính.

Có ý gì đây? Lăng Lệ sốt ruột, "Không đùa nữa, xảy ra án mạng bây giờ, mau đưa chìa khóa cho anh."

Giản Minh vẫn dán mắt vào máy vi tính, "Không đưa." Vang lên cùng lúc với tiếng nói của cô, là tiếng đổ rầm rầm trên nền nhà không biết của thứ gì đó từ phòng bên vọng lại, Giản Minh chắc cũng sợ hãi, không kiềm chế được nghiêng người tựa vào Lăng Lệ.

Lăng Lệ ôm lấy Giản Minh, khuyên nhủ, "Em xem kinh khủng không, nhỡ khi xảy ra chuyện gì mình phải làm sao đây? Nào, đưa chìa khóa cho anh."

Khi Giản Minh cứng đầu, cũng làm cho người khác sợ thật đấy, hạ quyết tâm không đưa là không đưa.

Lăng Lệ sốt ruột như kiểu muốn nhảy tường đến nơi, định thò vào túi áo mặc ở nhà của cô, dùng bạo lực cướp đoạt!

Giản Minh tránh ra, nói nhỏ nhưng kiên định, "Không đưa."

Sợ làm Đông Đông tỉnh giấc nên Lăng Lệ cũng không nói nhiều, đuổi nhau loanh quanh trong căn phòng nhỏ xíu, nhất định phải cướp lấy chìa

https://thuviensach.vn

khóa cho bằng được. Giản Minh vốn chậm chạp trong thể thao vốn dĩ không phải là đối thủ của tay chơi bóng rổ, mấy lần liền không được, bị Lăng Lệ ép vào góc tường. Không biết làm thế nào, giống như một con chim đà điểu, cúi đầu vào tường, sống chết giữ lấy túi áo. Lăng Lệ túm lấy eo cô, tiếp tục tìm chìa khóa, dỗ dành bên tai cô, "Ngoan nào, để anh ra ngoài xem sao."

Giản Minh làm sao địch nổi với thể lực và kỹ năng của Lăng Lệ? Nhìn thấy bàn tay đang giữ túi áo mình sắp bị tên liệt dưới sự tấn công của Lăng Lệ, bị nhị thiếu gia ép cho nước mắt sắp tuôn ra, "Anh Lệ, khoan hãy để ý đến họ làm gì, nhỡ họ dùng dao dùng súng, anh bị thương thì làm sao? Hơn nữa, có khả năng một lúc nữa thôi sẽ kết thúc, họ cùng đi tắm, cùng đi nấu đồ ăn." Hành động của Lăng Lệ chậm lại một chút, Giản Minh ngoan ngoãn tựa vào lòng anh, nói theo kiểu Lăng Lệ hay nói, hạ thấp giọng khe khẽ, từ ngữ uyển chuyển như có việc muốn nhờ vả, "Mười giây, anh đếm đến mười, có khả năng họ sẽ không cãi nhau nữa, nếu như còn cãi nhau, lúc đó em sẽ đưa anh ra, được không?".

Cho dù là một người cứng rắn, mạnh mẽ như thế nào, cũng bị câu nói này của Giản Minh làm cho mềm lòng. Lăng Lệ thôi không tiếp tục lặng lẽ, chỉ vẫn ôm lấy cô từ phía sau, một lúc lâu vẫn không nhúc nhích. Không đếm thời gian xem mười phút đã trôi qua hay chưa, có điều, phòng bên cạnh yên lặng trở lại. Anh nghe thấy tiếng thở đều đều của Đông Đông ở trong phòng, còn có cả nhịp tim mình đang nhảy nhót. Giống như đột nhiên ý thức được rằng, chất liệu vải của bộ quần áo ở nhà Giản Minh đang mặc trên người mềm mại đến kỳ lạ, mềm mại đến nỗi trong lòng Lăng Lệ không biết đâu là bờ bến, không thể nào kiềm chế hơn được nữa, anh siết chặt vòng tay, ôm Giản Minh thật chặt, giống như muốn làm cô tan chảy vào trong cơ thể anh. Xung quanh vương vấn hơi thở thơm tho của cô, tinh khiết ngọt ngào, nhẹ nhàng hôn vào mái tóc cô, Lăng Lệ lẩm bẩm, "Anh biết em rất tốt với anh, không muốn nhìn thấy anh bị tổn thương, luôn lo lắng sợ anh bị thiệt thòi, sợ anh tủi thân, không muốn Đông Đông khó dễ

https://thuviensach.vn

với anh, thậm chí cảm thấy không vui khi cha mẹ em coi thường anh, không muốn cho anh gặp.” Anh thở dài thật khẽ, “Giản Minh, có phải em yêu anh quá không? Nếu như em chịu bớt yêu anh lại một chút, anh sẽ bớt nhớ nhung em hơn.”

Giản Minh mơ hồ thì thầm một câu, “Ai yêu anh chứ.” Cơ thể cô bắt đầu hơi vặn vẹo, muốn thoát khỏi Lăng Lệ.

Lăng Lệ kẹp người ta trong lòng, không cho động đậy, cúi đầu, hôn vào một bên trán cô, trong giây phút đôi môi anh cảm nhận được vẻ mịn màng, tràn trề sức sống của cô, tại sao không kiềm chế được cơn sóng tình đang dấy lên trong lòng? Thế nên thêm một nụ hôn, lưu lại trên má cô, yêu không muốn ngừng lại, sống mũi cao của anh chà xát trên khắp khuôn mặt cô, dần dần, làn da bên má cô nóng ran lên, mềm mại đến nỗi như muốn tan thành nước, hơi thở Lăng Lệ nặng nề, hận không thể nhét người này vào miệng nuốt trôi xuống bụng, xoay người Giản Minh lại, đôi bàn tay to khỏe của anh vân vê chất liệu vải mềm mại nơi eo cô, sờ soạng đến nỗi làm người ta kiếng chân lên, dán người sát vào lòng anh, nụ hôn vẫn rất từ tốn, vô cùng yêu thương, trượt xuống bên khóe mắt Giản Minh, hơi thở của anh và cô hòa quyện vào nhau, vẫn không buông tha, “Không yêu anh thật sao? Hử?”.

Giản Minh không lên tiếng.

Đôi môi của Lăng Lệ, như chuồn chuồn chao nước, khẽ chạm vào Giản Minh, thúc ép, “Hử? Không yêu thật sao?”.

Cả người Giản Minh không còn sức lực, giống như không thể nào chống đỡ bản thân mình được nữa, cánh tay đang để thấp trước ngực Lăng Lệ như đang cầu cứu, luồn qua sau gáy Lăng Lệ.

Đôi môi của Lăng Lệ lại chạm vào Giản Minh lần nữa, giống như đang thử những que kem ngọt ngào, dùng đầu lưỡi nếm thử đôi môi căng

https://thuviensach.vn

mọng của cô gái này, có điều một vài việc không thể thử bừa, Lăng Lệ phát giác ra, cơ thể mềm mại trong lòng anh hơi run rẩy, rên lên khe khẽ, sâu thẳm nơi trái tim, giống như dây đàn "bựt" một tiếng, đứt dây, bên tai toàn là tiếng ong ong, sau khi dây đàn đứt, lý trí của Lăng Lệ sụp đổ, đè Giản Minh vào tường, ngấu nghiến đôi môi cô… Không biết anh đạp trúng vật gì, dưới chân đèn nhấp nháy, tiếng hát lanh lảnh, "Tôi có con lừa nhỏ, không bao giờ cưỡi nó…". Giản Minh và Lăng Lệ bị dọa hết hồn, vội vàng buông nhau ra, cùng ngồi xuống tìm cách tắt con sâu điện lúc nãy Lăng Lệ vô ý đụng vào công tắc của nó, vội vội vàng vàng nên va đầu vào nhau, loạn cả lên, cuối cùng cũng đã làm cho món đồ chơi phá bĩnh đó im hẳn.

Đông Đông đang ngủ trên giường bị ảnh hưởng, lật người, mơ mơ màng màng nói mớ, "Minie, bay cao lên…".

Giản Minh qua đó xem sao, con trai ngủ rất sâu, vừa mới thở phào nhẹ nhõm đã bị Lăng Lệ ôm chặt, chứ còn gì nữa, vẫn chưa được nhấm nháp một cách tỉ mẩn làm sao mà xong được? Sắc hồng trên mặt Giản Minh vẫn chưa biến mất, đôi mắt mênh mông như nước hồ thu, Lăng Lệ lòng dạ thay đổi thất thường, cúi người xuống, muốn hôn thật sâu đôi môi căng mọng như quả anh đào của Giản Minh… Lại một tràng chuông điện thoại vang lên sang sảng ở phía đầu giường. Giản Minh hết hồn, quay người định trốn. Lăng Lệ chụp lấy điện thoại của mình ở đầu giường, vẫn không thả Giản Minh ra, ôm trong lòng, hạ thấp giọng xuống, giọng điệu không mấy vui vẻ, "Ai đấy?".

Bác sĩ Mễ, "Đường huyết ở giường 12 quá cao, em sợ sẽ bị nhiễm độc đấy phó chủ nhiệm Lăng."

Chết rồi, đêm nay có chết cũng không hôn được rồi, Lăng Lệ cũng đành chịu thôi, "Tôi qua đó ngay lập tức." Không còn sức lực, anh cầm lấy điện thoại, vẫn ôm lấy Giản Minh không nỡ rời đi. Kết quả là Giản Minh bật cười khì khì, hoạt động dưới đất này sao mà gặp nhiều chướng ngại vật

https://thuviensach.vn

quá. Lăng Lệ đưa ra yêu cầu với cô gái đang cười ngất, “Tối mai gặp nhau nhé?”.

Giản Minh vừa dịu dàng vừa có chút nhõng nhẽo, “Không được đâu, tối mai em có việc phải đem về nhà làm.”

Lăng Lệ khó chịu, “Ngày mốt thì sao?”.

“Công việc đó không thể nào làm xong nhanh thế được.”

“Cuối tuần!”.

“Đừng sốt ruột mà.” Giản Minh vùng vẫy thoát ra khỏi lòng Lăng Lệ, “Việc của anh mới quan trọng, để em tiễn anh ra.”

Không thể chậm trễ hơn được nữa, phải về khoa cứu người ngay. Lần này Giản Minh rất thoải mái, lấy chìa khóa mở cửa, tiễn Lăng Lệ ra ngoài. Gặp một đôi nam nữ lúc nãy cãi nhau đến nỗi ánh sáng của mặt trời và mặt trăng phải tắt ngóm, ma quỷ phải khóc than thần linh phải kêu gào, đang định vào bếp nấu ăn, nhìn thấy Lăng Lệ đều hết hồn, ánh mắt nhìn Giản Minh như đang nói, hóa ra chị cũng biết đưa đàn ông về nhà sao? Lăng Lệ không khách sao, thái độ giống như chủ nhà, “Lần sau đừng cãi nhau trễ như vậy, ảnh hưởng đến trẻ con nghỉ ngơi.” Cô chủ nhà xỏ mấy lỗ tai liền khinh khỉnh nhìn Lăng Lệ. Lăng Lệ cũng chẳng có thời gian nổi cáu, ra khỏi nhà, trong thời gian đợi thang máy, anh nói với Giản Minh, “Môi trường ở đây chẳng tốt cho Đông Đông chút nào, phải dọn nhà sớm đi, đến chỗ anh ở đi.”

Giản Minh quay mặt đi trả lời, “Cuối tuần em sẽ đi xem nhà.”

Lăng Lệ không thể nói kĩ hơn trong lúc này, cảm thấy có thể xác định được điều cơ bản nhất, “Đông Đông sẽ chấp nhận anh, em cảm thấy thế không?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh ngừng một lúc, “Em đã từng hỏi Đông Đông, khoảng thời gian con sống khép mình đó, con suy nghĩ về những điều gì? Đông Đông nói, nó chỉ cảm thấy, những tháng ngày sống cùng Tô Mạn đó giống như không có điểm cuối, rất dài rất dài rất dài, cực kỳ sợ hãi.” Hít một hơi, Giản Minh nhìn Lăng Lệ, “Em rất sợ Đông Đông lại bị tổn thương, cũng không muốn anh phải khó xử, thiệt thòi, cho nên, cứ từ từ đi, cố gắng, để Đông Đông nghĩ rằng, anh vì nó mới thích mẹ nó, chứ không phải vì thích mẹ nó, mới cố ý lấy lòng nó.”

Lăng Lệ nghĩ, đây, có được tính là Giản Minh đồng ý với anh không? Cuối cùng cũng đã đồng ý, đang ngơ ngẩn thì Giản Minh nhích lại gần, nắm lấy vạt áo anh, kiễng chân lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ấm áp lên môi anh, “Thang máy đến rồi, mau về bệnh viện đi.”

“Không cho một đôi nam nữ đang ở thời kỳ yêu đương nồng cháy gặp mặt nhau, có vẻ hơi tàn nhẫn một chút thì phải?”, Lăng Lệ bày tỏ sự bất mãn của anh như vậy với Giản Minh, buổi sáng vừa dọn dẹp nhà cửa, vừa gọi điện thoại lý lẽ với Giản Minh, “Cuối tuần mà em lại cho Đông Đông đi học phác họa? Này, chủ nhật đó nha, em phải tạo điều kiện để hai chú cháu nhà này bồi đắp tình cảm một chút chứ?”.

Giọng nói của Giản Minh lộ ý cười, “Hẹn ăn tối vậy.”

“Trước khi ăn tối thì sao?”, Lăng Lệ nói, “Trước ngày chủ nhật, lịch trình của Đông Đông và mẹ đều đã xếp kín mít hết cả rồi, không có thời gian, tối chủ nhật trước khi ăn cơm thì sao? Đông Đông học vẽ, anh có thể bồi dưỡng tình cảm với mẹ Đông Đông trước được không?”.

Lăng Lệ trách móc làm Giản Minh phải phản pháo, “Cũng có phải chỉ mình em bận đâu, mấy hôm nay anh có rảnh rỗi chút nào đâu?”.

Lăng Lệ xác định, “Ít nhất bây giờ anh đang rảnh rỗi, nói cho anh biết bây giờ em đang làm gì?”. Không chờ Giản Minh trả lời, anh cảnh cáo

https://thuviensach.vn

trước, “Đừng có đưa công việc của em phỉnh phờ cho xong chuyện với anh.”

“Thô bạo đơn giản như vậy thôi sao?”. Giản Minh hiếm khi ngọt ngào, có chút tinh nghịch, có chút nhõng nhẽo, khẽ nói, “Ừm… Xem ra đang nhớ em rồi.”

Lăng Lệ đang quỳ dưới sàn cầm khăn lau nhà, khóe môi hiện ra nụ cười thật tươi, “Nói thừa, giống như em không nhớ anh vậy.”

Giản Minh cố tình, “Em có nhớ đâu, anh cũng biết em bận mà, lịch trình trước ngày chủ nhật được xếp kín mít.”

“Chà chà, em cũng cứng mồm cứng miệng thật.” Chuông cửa vang lên, Lăng Lệ vứt khăn lau nhà vào thùng nước chạy ra mở cửa, cửa vừa được mở ra, Giản Minh đang đứng trước mặt anh, mặc một chiếc đầm trắng điểm hoa màu trắng li ti được may bằng vải chiffon kết hợp với cotton mỏng, dáng vẻ thướt tha yêu kiều, mái tóc đen buông xõa, trang điểm nhẹ nhàng và trang nhã, phiêu diêu kỳ ảo như không mang sắc màu nhân gian, Lăng Lệ mồm miệng há hốc, ôi, ôi, ôi, cô gái này trang điểm, ăn vận như thế này, chẳng lẽ đến đây vì anh sao?

©STENT

Giản Minh cũng giống như Lăng Lệ, khuôn mặt kinh ngạc, điện thoại vẫn dán bên tai, trong tay đang cầm tờ giấy, sau vài giây nhìn chú Lệ, lên tiếng, “Anh ở đây sao?”.

Lăng Lệ tắt điện thoại, “Chào buổi sáng, công chúa Bạch Tuyết.”

Giản Minh cũng cất điện thoại vào trong chiếc túi xách nhỏ có gắn đá lấp lánh, rất hợp với bộ váy của cô, cầm tờ giấy nghiên cứu lại lần nữa, “Bác gái liên lạc với em nói rằng…”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ cho rằng căn bệnh mắc cỡ của Giản Minh lại bày trò, tháo đôi găng tay dùng để làm về sinh ra vứt trên nền nhà trêu cô, “Em cứ hay nói một đằng, làm một nẻo, đã đứng trước cửa nhà anh rồi mà vẫn còn ngoan cố.” Anh cười híp mắt, giơ cánh tay ra, kéo cô gái vào nhà, ôm cô vào lòng.

Giản Minh bị oan, bĩu môi, “Không phải thật mà, không phải em đã từng nói với anh, cuối tuần phải đi xem nhà sao?”.

“Đúng thế, cho nên đến xem nhà anh đấy thôi.” Bộ dạng Lăng Lệ tỏ ra vô cùng mãn nguyện, “Anh thích lắm, kinh ngạc mang hơi hướng vui vẻ kiểu này, mai sau em mang đến cho anh nhiều vào một chút.” Vô cùng dịu dàng, anh hôn lên chóp mũi của Giản Minh, nhắm mắt tìm đôi môi cô, “Hôm nay em đẹp đến nỗi làm tim anh đập rộn ràng.” Đang tiếc là anh chỉ hôn được ngón tay thon thả của cô gái.

Giản Minh ra sức chống cự lại sự mê hoặc của Lăng Lệ, cố gắng giải thích mấy câu với gã này, “Anh nói nhà anh ở đây cho em lúc nào? Em chỉ biết nhà anh cách chỗ em ở trước đây hai bến xe buýt, vẫn luôn nghĩ rằng anh ở đâu xung quanh khu này chứ.” Cô nhõng nhẽo, “Tại anh cả, chỉ lo nói chuyện với anh, chắc là đi nhầm nhà rồi.” Đấm nhẹ vào người đàn ông này, “Anh không giúp em tìm sao, còn gây chuyện với em?”.

Quả đúng như thế, chưa từng nói với Giản Minh nhà mình ở đâu, nhưng mà… Lăng Lệ không che nổi sự thất vọng, thực sự không muốn tỉnh lại từ giấc mơ Giản Minh từ trên trời rơi xuống này, oán hận lung tung, giọng điệu không khỏi xót xa, “Chẳng nhẽ em không đi dò hỏi địa chỉ nhà anh được sao? Ăn mặc đẹp như vậy không phải đến gặp anh, chẳng nhẽ đi tìm nhà?”.

Giản Minh giải thích, “Xem nhà xong phải đi dự sinh nhật của đồng nghiệp, bởi vì tham gia sinh nhật mới ăn mặc long trọng như vậy.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ khẽ hừ trong mũi, “Còn phải đi dự sinh nhật? Đến cả cuối tuần cũng xếp lịch kín mít như vậy à?”.

Cuối cùng cũng đã chọc giận Giản Minh, “Thế anh nói phải làm sao?”. Giản Minh ra sức đấm anh, “Anh nói đi anh nói đi anh nói đi!”.

“Muốn anh nói hả, em chỉ cần nhớ đến anh là được rồi.” Lăng Lệ buông Giản Minh ra, lấy tờ giấy nãy giờ cô vẫn cầm trong tay lên, “Nào, xem xem nào, ờ, đi nhầm một tầng, ngay ở dưới nhà anh.” Rồi tự lẩm bẩm, “Bà Lục? Ồ, là dì Lục, anh có quen, con gái của dì ở Mỹ, sắp sinh con, dì phải qua đó chăm sóc con gái một thời gian, cho nên mới có ý định cho thuê nhà đây.”

Giản Minh nhặt đôi găng tay cao su Lăng Lệ vứt trên nền nhà lên, cụp mắt, nói lí nhí, “Chỉ nói có khả năng sẽ ở gần anh một chút, không ngờ rằng lại gần đến vậy.”

“Thế này mà gần ư? Cách một tầng đấy cô.” Lăng Lệ cũng chỉ cãi cọ ngoài miệng thế thôi, thực ra trong lòng sướng rơn lên, thầm nghĩ rằng, nếu căn cứ theo thời gian Giản Minh đồng ý với anh, hóa ra trước khi chấp nhận anh đã có ý định dọn đến ở gần nhà anh rồi sao? Có điều bây giờ đã đồng ý qua lại với anh rồi, tại sao lại ở dưới một tầng nhỉ? Nói như ra lệnh, “Gọi điện thoại cho dì Lục đi, bảo không đi xem nhà nữa.”

Giản Minh trừng mắt, “Không”.

“Thế thì nói với dì Lục, em thuê nhà của anh.” Lăng Lệ dự định sẽ ra tay mạnh một chút, “Anh quen với dì Lục, là một người già trước đây làm cùng cơ quan với cha mẹ anh, chứng kiến anh khôn lớn, thân quen với anh lắm. Nếu như em ngại không dám nói với dì, để anh gặp dì nói cho nhé? Chỉ nói em định thuê ở chỗ anh…”.

Còn phải nói nữa sao? Lần này lại đến đúng địa bàn của Lăng Lệ, đoán rằng người già ở khu này chắc chắn rất nhiều. Giản Minh từ bỏ, đứng

https://thuviensach.vn

dựa vào tường, “Có cần em phải đến bệnh viện của các anh tìm việc không? Anh tới phòng nhân sự của bệnh viện nói thử xem? Như vậy mỗi một khi anh nhớ em, em sẽ xuất hiện trước mặt anh ngay lập tức.”

Lăng Lệ nhàn nhã khoanh tay trước ngực, tiến lại gần Giản Minh, cũng dựa vào tường, “Chủ ý này hay quá, chúng ta phải nghiên cứu cho thật kỹ một chút mới được.”

Bị anh chọc giận, Giản Minh chỉ biết trừng mắt, chẳng thể nào nói gì nữa.

Lăng Lệ gấp gáp liên tục, “Thế nào?”.

Giản Minh không thèm đoái hoài.

Lăng Lệ ép từng bước một, “Lúc nào em dọn đến? Nếu không, bây giờ anh qua giúp em chuyển nhà nhé?”.

“Em đã đồng ý với anh đâu.” Giản Minh không làm chủ được tình thế, nũng nịu, lại đấm người ta, “Anh cố ý chỉnh đốn em phải không hả?”.

“Anh chỉ muốn chăm sóc em.” Lăng Lệ nói rất chân tình, “Em đừng làm anh sốt ruột, lo lắng nữa được không?” Lại kéo Giản Minh ôm vào lòng, Lăng Lệ thở dài, “Một mình em sống khổ sở, sức khỏe lại không tốt, biết anh đau lòng thế nào không? Hả?”.

Thái độ của Giản Minh cũng đã dịu lại đôi chút, không cứng nhắc nữa, nhưng cũng đủ làm cho Lăng Lệ nổi giận, “Thế, tiền thuê nhà là bao nhiêu?”.

Lăng Lệ bắt Giản Minh đứng thẳng dậy, đặt tay lên vai cô, chăm chú nhìn vào mắt cô, “Tiền thuê nhà? Em điên rồi sao? Người yêu của anh ở trong nhà anh là một chuyện bình thường, anh còn bắt cô ấy đóng tiền nhà? Làm gì có chuyện đó?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh không lên tiếng, ánh mắt, thái độ kiên định đã nói lên rằng, bất kể anh nói gì, tiền thuê nhà phải ở đó, không tiến không lùi, nhất quyết không thay đổi.

Mỗi lần Giản Minh có thái độ như vậy, Lăng Lệ sẽ nhượng bộ ngay, "Được rồi, một trăm." Kiềm chế cơn giận, "Nói ra ngoài chắc anh bị người ta cười cho thối mũi."

Giản Minh đẩy Lăng Lệ ra, đi về phía cửa.

Lăng Lệ tiếp tục nhượng bộ, "Hai trăm được không?".

Giản Minh không tỏ thái độ gì, tay nắm lấy ổ khóa, ra sức mở cửa.

Lăng Lệ tiếp tục nhượng bộ, "Ba trăm, đưa tượng trưng là được rồi, rốt cuộc là em thuê nhà hay anh thuê nhà? Sao cứ bắt anh tăng tiền hoài vậy?".

Trên khuôn mặt Giản Minh lộ ra ý cười, đã bước ra ngoài đợi thang máy, Lăng Lệ đi theo nửa đùa nửa thật thương lượng, "Không phải chứ, vì việc này mà em vẫn giận anh à?".

Giản Minh giải thích, "Không phải giận, lúc nãy đã nói với anh rồi mà, em phải đi dự tiệc sinh nhật." Giản Minh bấm thang máy, nụ cười bên khóe môi càng rõ hơn, nhưng vẫn kiên quyết, "Giá thuê nhà lấy theo thị trường, đó là vì nghĩ cho Đông Đông."

Lăng Lệ thỏa hiệp, "Anh hiểu ý của em. Được thôi, nghe theo em vậy. Có điều, em cũng không cần phải đi vội vàng như thế chứ? Ngồi thêm một chút nữa đi." Ít nhất cũng phải dây dưa, hôn hít nhau một chút mới đúng chứ nhỉ?

"Buổi chiều đi." Giản Minh liếc mắt nhìn anh, phán đoán, "Ngồi thêm một chút nữa anh sẽ bảo em hủy buổi tiệc sinh nhật mất."

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ lại thừa nhận, “Em hiểu anh quá. Đúng rồi, anh nghĩ em đừng đi.” Ánh mắt anh có chút thê thảm, nhưng vẫn luôn thể hiện được sự khao khát và nhiệt tình đối với cô.

Giản Minh cúi đầu bước vào thang máy, “Em sẽ về sớm một chút.” Thần sắc dịu dàng, trước khi cửa thang máy khép lại, cô còn nhắn nhủ, “Khăn lau nhà anh phải vắt khô một chút, ướt quá.”

Đây giống như công việc của một nữ chủ nhân phải lo lắng cho gia đình, ừm, cô gái này đã nhập vai trước rồi đây. Lăng Lệ thật chẳng có triển vọng gì cả, bật cười thành tiếng.

Người tổ chức sinh nhật, là chị cấp trên của Giản Minh, tổ trưởng của tổ cô, đối xử với Giản Minh rất tốt, đặc biệt mời Giản Minh giúp đỡ bày biện, Giản Minh thật sự không thể không đi. Phạm vi buổi tiệc sinh nhật chỉ ở trong một khách sạn. Khách sạn này Lăng Văn tổ chức ăn uống chi tiêu ở đây sẽ được giảm giá. Giản Minh lấy kinh nghiệm làm việc cho phu nhân Văn Quyên trước đó ra, căn cứ vào sở thích của cấp trên, bố trí mọi việc đâu vào đấy. Thời tiết nóng nực, không cần phải đi ra ngoài, buổi trưa sẽ nghe nhạc, bố trí hai bàn đánh mạt chược, hưởng không khí mát mẻ của máy điều hòa trong phòng nghỉ tiêu chuẩn. Buổi trưa bày tiệc đơn giản, ăn xong hát karaoke, hát hò xong có thể đi spa, buổi tối tổ chức tiệc mừng, người sẽ đông hơn, vui chơi xong có thể chuyển sang vũ trường khiêu vũ. Dù sao thì ăn chơi nhảy múa đều nằm trong phạm vi khách sạn, không cần chạy tới chạy lui rất mệt mỏi.

Có điều, tất cả hoàn mỹ nhưng vẫn chưa đầy đủ, bởi vì chưa chuẩn bị loại trái cây mà cấp trên thích ăn nhất, măng cụt. Giản Minh tự cảm thấy mình chu đáo nhưng vẫn còn sơ suất quá, phải bù đắp vào thôi, hai bàn mạt chược đã bày ra, để mấy em nhân viên trình độ còn non nớt chơi cùng một lúc, cô đi mua trái cây. Giản Minh nghĩ rằng, dù sao mọi thứ cũng đều bố trí xong cả rồi, mua trái cây về, cô có thể kiếm cớ đi đón con trai chuồn về trước, sau đó đi gặp Lăng Lệ. Nhớ đến anh Lệ, trái tim của Giản Minh đập

https://thuviensach.vn

nhanh mấy nhịp, một cảm giác ngọt ngào nói không nên lời. Không cẩn thận, túi xách rơi xuống đất, cô cúi xuống nhặt, căn phòng bên cạnh hành lang mở ra, Giản Minh vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy La Thế Triết. Áo sơ mi trắng, quần tây đen, mặt mày ủ dột, trên người phảng phất mùi rượu. Từ sau khi về nhà thu dọn đồ đạc cho Đông Đông, Giản Minh lần đầu tiên gặp lại anh ta, trong lòng không khỏi kinh ngạc, mới sáng sớm như thế này, chưa đến mười giờ, La tiên sinh tại sao lại ở đây? Một người xưa nay yêu thích gọn gàng sạch sẽ, bây giờ vì sao ra nông nỗi này? Đứng dậy, chưa kịp mở miệng nói chuyện, La Thế Triết đứng bên cạnh cô giơ cánh tay ra, không nói không rằng, túm cô lôi vào phòng, Giản Minh vừa kinh hãi hét lên, đã bị La Thế Triết ấn vào cửa, môi của anh ta khóa miệng cô lại.

Quá bất ngờ, không kịp đề phòng đã bị tấn công, Giản Minh kháng cự mạnh mẽ, ra sức giãy giụa, việc này rõ ràng quá kỳ cục, cô liều mạng lấy chân đạp vào La Thế Triết, dùng răng cắn môi anh ta, quyết tâm dùng hết sức, mãi cho đến khi cô cảm nhận được mùi tanh trong miệng, La Thế Triết mới hơi buông cô ra, giọng nói lại rất bình tĩnh, “Dã man thật.” Giản Minh đẩy mạnh làm chân anh ta lảo đảo đứng không vững, hét lớn, “La Thế Triết, anh bị khùng sao?”. Lấy tay quệt nước miếng có dính máu của La Thế Triết còn dính bên khóe môi cô, gớm chết, buồn nôn quá, trực giác mách bảo cô rằng hôm nay tuyệt đối không thể ở đây một mình với hắn ta được, quay người kéo cửa phòng, cánh cửa phòng vừa mở ra đã bị một cánh tay từ phía sau lao đến, đóng mạnh cửa lại, khóa chặt.

Trừng mắt nhìn khuôn mặt khó có thể phân biệt được cảm xúc của La Thế Triết, thần sắc u uất, ánh mắt hoảng loạn, đôi môi sưng vù, nhưng bề ngoài lại lạnh lùng, bỗng nhiên trong lòng Giản Minh cảm thấy hoảng loạn, không còn cách nào, cô lấy chiếc túi xách trong tay đập loạn xạ vào người La Thế Triết, “Thả tôi ra thả tôi ra…”. Cô lấy hết sức bình sinh, trong túi cô có túi trữ lạnh đựng dụng cụ chích Insulin, điện thoại di động, ví tiền cũng đủ nặng, cứ nghĩ rằng như thế này La Thế Triết sẽ sợ, ai ngờ La Thế Triết bị đánh như thế chẳng hề hấn gì, ngay lập tức, hai tay Giản Minh bị túm

https://thuviensach.vn

chặt, cả người cô bị vác lên vai, vứt xuống giường, Giản Minh sững sờ, đây là… Cô hét lên ngay tức khắc, “Cứu với, cứu với…”. La Thế Triết đè cô xuống, giơ tay lên bịt miệng cô lại, giọng nói vẫn đều như máy điều hòa, ra lệnh, “Đừng hét.” Giản Minh bị bịt miệng bịt mũi, không thở được, cho dù khóc hay hét, đều phải tạm thời ngừng lại, cô trừng to đôi mắt, ánh mắt như đang nói, La Thế Triết, anh điên rồi gì gì đó.

La Thế Triết nhìn người phụ nữ đang nằm dưới thân anh, từ trước đến này chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ ở bên cô trong tình huống như vậy, đồng thời, thấy ánh mắt nhìn chăm chú của cô, trong lòng anh ta lại cảm thấy lúng túng, bất lực. Ánh mắt của Giản Minh, sợ hãi, oán hận, hoảng loạn, nhưng cho dù như vậy, cô vẫn đẹp đến mê hồn. Đã có lúc anh cho rằng, anh đã hủy hoại cuộc đời cô, dùng những việc rối rắm, thô thiển của cuộc đời mài mòn tuổi trẻ thuần khiết của cô, có những lúc, đứng trước mặt cô, bởi vì gánh nặng qua lớn nên nhiều lúc sẽ có tâm trạng như muốn trốn chạy. Khi anh vứt bỏ cô, cứ nghĩ rằng cả cuộc đời cô xem như kết thúc, nhưng mà, cô đã sống lại, đất thiêng nảy sinh hiền tài, dịu dàng lại dễ thương. Vừa nãy anh mở cửa định đi ăn chút gì đó, giây phút nhìn thấy cô, đã kinh ngạc trước vẻ đẹp không vướng chút bụi trần như bông hoa thủy tiên của cô.

La Thế Triết không biết bây giờ bản thân rốt cuộc đang muốn điều gì, hoặc là chỉ biết rằng, không dùng cách này, sẽ không có cơ hội ôm được cô, dụi mặt vào mái tóc đen của Giản Minh, hít thở mùi hương của cô, cảm nhận được sự mềm mại của cô dưới thân anh, tự nhiên lại nhớ đến câu nói kia, “ngực nở eo thon”. Buông bàn tay đang bịt mồm bịt mũi Giản Minh ra, vuốt ve từng sợi tóc đen mượt như tơ của cô, than thởm “Giản Minh, có phải em không còn hiếu kỳ về anh nữa phải không? Cho dù anh làm gì, em cũng sẽ không hỏi một câu vì sao?”. Nói chưa xong, bả vai anh nhói đau, anh vừa mới nới lỏng cảnh giác, liền bị Giản Minh ngoạm mạnh vào đó. La Thế Triết đau đến nỗi nhảy lên, Giản Minh nhân cơ hội này trốn thoát, tiếp tục, “Cứu với…”. Chạy về phía cửa, cô bị La Thế Triết túm lại, “Giản Minh, đừng hét, nghe anh nói, anh sắp ly hôn!”.

https://thuviensach.vn

“Ly hôn?!”, Giản Minh sững sờ.

La Thế Triết nói tiếp, “Chúng ta kết hôn lại.”

Giản Minh lại sững sờ, không thể nhịn nổi nữa, lấy hết sức, cho anh ta một cái bạt tai lên mặt, La Thế Triết nhắm mắt lại, vừa đau vừa rát, phải chấp nhận thôi, nghe Giản Minh hằn học nói, “Đừng có mơ.” Lại định mở cửa, lần nữa, anh ta kéo cô quay trở lại, “Anh biết em hận anh, nhưng anh vẫn yêu em.”

“Kiểu yêu của anh cũng kỳ lạ quá, tôi chịu không nổi, anh làm ơn đổi người khác mà yêu được không?”, Giản Minh vừa giằng co với La Thế Triết, vừa cố gắng bươn người ra gần cửa, “Tôi phải ra rồi. Đồng nghiệp của tôi ở ngay gần đây, họ không thấy tôi quay trở lại, sẽ đi tìm tôi đấy.” Cuối cùng cánh tay cũng với tới khóa cửa, trong lúc căng thẳng lại chẳng mở nổi cửa, Giản Minh nổi điên lên, “La Thế Triết, đừng ép tôi, đừng gây chuyện ở đây nữa, chẳng đẹp mặt chút nào.”

La Thế Triết đứng chặn ngay cửa, “Nghe anh nói, Giản Minh.” Lần nữa anh ta nắm lấy hai cánh tay của Giản Minh, “Nghe anh một lần có được không? Từ khi anh bắt đầu đưa ra đề nghị ly hôn, em chưa bao giờ hỏi, cho nên anh cũng không thể nào mở miệng nói được, lần này, em có thể cho anh một cơ hội, để em giải thích với em được không?”. Giản Minh đương nhiên không muốn, vẫn ra sức giãy giụa, La Thế Triết quỳ xuống, “Cầu xin em đấy,” Anh ta ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe, “Giản Minh, em biết anh chưa bao giờ cầu xin ai.”

Giản Minh nhìn chằm chằm vào La Thế Triết đang quỳ dưới đất, từ trước đến nay anh ta vẫn luôn cao ngạo, nhưng, bây giờ… Không biết làm thế nào, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

“Muốn em quay trở về bên anh, ở nơi nào có em mới có nhà, anh sai rồi.” Đầu của La Thế Triết dựa vào cánh tay của Giản Minh, cất tiếng,

https://thuviensach.vn

“Anh và Tô Mạn đến với nhau, là bởi vì dạ dày anh xuất huyết phải nhập viện, không nói cho em biết. Mấy ngày đó, Đông Đông ốm rồi sốt cao, phải nằm viện hai ngày, xung quanh chúng ta lại chẳng có người thân giúp đỡ, em cũng mệt muốn chết rồi, anh không muốn dọa em chết khiếp nữa, làm cho em phải lo lắng, thế là lừa em, bảo anh sắp đi công tác một thời gian. Mặc dù ở đơn vị ngày nào cũng có người đến chăm sóc, nhưng anh cũng có lúc yếu đuối. Thời gian đó Tô Mạn ngày nào cũng đến, bọn anh đã bắt đầu như thế.”

Giản Minh đứng nhìn người đang quỳ dưới người cô, bỗng nhiên trong đầu hiện ra những hình ảnh trong quá khứ, im lặng một lúc, cô buồn bã, “Tại sao lại nói cho tôi những việc này? Đây là việc giữa anh và Tô Mạn.”

La Thế Triết khẳng định, “Giản Minh, đây là việc giữa ba người chúng ta, em, anh và cả Tô Mạn nữa.”

“Thế Triết, ba năm trước, cho dù tôi là vợ của anh, anh không muốn tôi gánh vác tất cả mọi việc của anh, lại tạo ra cơ hội để một người khác tôi thừa cơ sơ hở mà chen vào, bước vào cuộc sống của chúng ta. Nếu như lúc đó anh thành thật nói với tôi, hy vọng tôi bao dung, đó sẽ là việc giữa ba chúng ta. Nhưng bây giờ,” Giản Minh lắc đầu, đối với mọi việc của quá khứ, cô thật chẳng còn cảm giác gì nữa, “Rất xin lỗi, tôi không biết anh nhắc lại những việc này còn có ý nghĩa gì nữa?”.

La Thế Triết có chút hoảng hốt, “Anh chỉ muốn em biết rằng, không phải là anh không yêu em, chỉ là thời gian đó anh có chút mệt mỏi.”

“Tôi biết, anh đã từng nói với tôi, anh cho rằng tôi và cha mẹ tôi sẽ liên kết lại với nhau để toan tính tài sản của anh, giống như cha mẹ tôi lo lắng rằng anh có toan tính về tài sản của họ vậy. Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, anh đồng ý với chân lý đó, cảm thấy thay vì bị động, chi bằng chủ động, suy tính lợi hại, anh đã lựa chọn F20, có thể giúp anh giải quyết

https://thuviensach.vn

bất kỳ chuyện gì.” Kể lại chuyện trong quá khứ, Giản Minh không hề oán hận, cực kỳ bình thản, “La Thế Triết, tôi đều chấp nhận, tất cả mọi việc đều như anh mong muốn, điều duy nhất tôi không yên tâm là con trai, bây giờ Đông Đông đã ở với tôi rồi, mọi việc đều tốt cả, những thứ anh muốn, anh đều đã có được, tôi không biết anh còn muốn gì nữa?”.

“Không hề, anh chẳng có được thứ gì cả.” La Thế Triết vội vàng hấp tấp, cả người lắc lư lên xuống, mùi rượu nồng nặc, “Giản Minh, thứ anh muốn có là em. Hôm nay đây, anh vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ, nhưng em ngày càng xa anh hơn, làm sao em có thể vứt bỏ anh, không quan tâm đến như thế?”.

Giản Minh sắp hết kiên nhẫn, “Anh đã nói đủ chưa? Ngày xưa người đề nghị ly hôn là anh.

Lý lẽ của La Thế Triết, cùn đến nỗi cả đời này Giản Minh khó có thể nào lĩnh ngộ được, anh ta ngang nhiên chất vấn, “Anh muốn ly hôn, em liền đồng ý ly hôn sao? Tại sao không hỏi anh nguyên nhân vì sao? Tại sao lại không đi tìm anh về?”.

Đúng là không thể nào tưởng tượng nổi, Giản Minh thở một hơi thật sâu, “La Thế Triết, tôi không hiểu rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh ghét cha mẹ của chúng ta, ngày đó anh lại dùng đúng thủ đoạn và quan niệm của cha mẹ chúng ta, yêu cầu ly hôn với tôi, có phải như thế không?”.

La Thế Triết gằn giọng, “Đúng thế, cách trả thù họ tốt nhất, là trở thành người giống y như bọn họ, dùng chính thủ đoạn của họ, làm cho họ đau khổ.”

“OK, anh ngoại tình, dùng đủ mọi thủ đoạn hất tôi ra khỏi nhà để nhường lại vị trí đó cho Tô Mạn, nhưng anh lại nói anh hy vọng tôi hỏi anh vì sao, đồng thời tìm anh về nhà?”.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế, anh chỉ nghĩ rằng anh có thể quên được em, anh nghĩ rằng anh chỉ cần tiền là được rồi, nhưng mà không phải thế, người mà trong lòng anh cần vẫn là em. Giản Minh, có một vài việc, phải trải nghiệm rồi mới hiểu hết được.”

“Cho nên, sau khi anh ly hôn với tôi hơn ba năm, đã hiểu hết về triết lý sống của anh, giống như đi một vòng trái đất, quay về vị trí cũ, yêu cầu tôi cũng phải đứng ở ví trí cũ đợi anh sao?”, Giản Minh cười nhạt, “La Thế Triết, anh nghĩ anh là ai chứ? Có phải tất cả mọi thứ đều phải như anh nghĩ? Anh muốn như thế nào thì nó như thế ấy sao?”.

“Anh không biết, Giản Minh, người mình yêu, và người ngủ cùng bên cạnh mình, không cùng là một người, đây là một việc vẫn hay xảy ra. Anh nghĩ rằng anh có thể làm được, nhưng không phải như vậy, những người anh quen, có ích cho anh càng ngày càng nhiều, nhưng người có thể nói chuyện với anh, lại ngày càng ít hơn. Có một ngày đi công tác bên ngoài, đi qua một nơi có phong cảnh rất đẹp, hào hứng chụp cảnh đó lại, tiếp theo lại không biết đưa tấm ảnh này cho ai xem, giây phút ấy mới bỗng nhiên nhận ra rằng, từ trước đến nay, người đứng bên cạnh anh, cùng anh ngắm phong cảnh, là em. Anh có thể tìm thấy rất nhiều Tô Mạn, bàn về sự nghiệp, về tài chính, về cổ phiếu, bàn về các khoản vay, cho vay và tiền lãi, nhưng người anh muốn chia sẻ mọi việc trong cuộc sống, chỉ có thể là em.” La Thế Triết suy sụp tinh thần, “F20 là máy bay chiến đấu, có thể cùng anh xông pha trận mạc, nhưng nơi anh sống chỉ cần một căn phòng nhỏ là đủ rồi, anh có phải bắt buộc sống từng giờ từng phút với trận mạc đâu.” La Thế Triết quỳ trước Giản Minh, ôm lấy một cánh tay cô, bắt đầu khóc, khóc giống như một đứa trẻ con, khóc tu tu, “Anh nhớ em và Đông Đông, nhớ căn nhà trước đây của chúng ta, nhớ những tháng ngày của chúng ta thời con đi học, anh rất nhớ, rất nhớ, nhớ đến nỗi hồn vía bay đi mất. Lần trước nhìn thấy em cô quạnh một mình ở bệnh viện, em không biết trong lòng anh khó chịu đến thế nào đâu. Anh biết kiểu cảm giác đó, anh biết đối với Lăng Lệ em chỉ có cảm giác mê hoặc nhất thời. Giản Minh, năn nỉ em, kết hôn lại

https://thuviensach.vn

với anh đi, anh sẽ ly hôn với Tô Mạn, bắt cô ấy phải trả cho anh một khoản tiền, như thế cho dù sau này anh và em không làm việc cũng đủ dùng, chúng ta ra nước ngoài, rời khỏi nơi này…”.

Nghe những lời nói đó của La Thế Triết, Giản Minh chẳng hề cảm động, cô cười khổ sở, “Anh ích kỉ đến tận mức này sao? Tự nói tự quyết quen rồi mà, quan niệm trong đầu anh, đều là anh nghĩ như thế nào, chứ chưa bao giờ anh để ý đến người khác suy nghĩ như thế nào.”

La Thế Triết lẩm bẩm, “Anh biết em hận anh.”

Giản Minh thái độ hòa nhã, “Tôi không hận anh, mà là từ bỏ, ba năm trước khi tôi xách hành lý ra khỏi nhà, tôi đã từ bỏ anh rồi. Anh phải biết tính khí của tôi chứ, những thứ tôi từ bỏ, tuyệt đối không bao giờ nhặt về nữa.”

La Thế Triết như ăn phải bùa mê thuốc lú, “Giản Minh, em hận anh như vậy sao? Anh đã quỳ dưới chân em rồi, em bớt giận được không?”.

“La Thế Triết, anh uống quá nhiều rồi, tôi đã nói, tôi không hận anh. Anh đứng dậy đi, đừng làm giảm thọ của tôi.”

La Thế Triết vẫn không tỉnh ngộ, “Không thể tha thứ cho anh sao? Lúc đó anh cũng có nỗi khổ riêng của anh. Giản Minh, anh muốn về nhà, cũng hy vọng rằng em có thể cứu anh về nhà.”

Giản Minh lắc đầu, đoạn tuyệt quan hệ, “Rất xin lỗi, La Thế Triết, không thể nào được nữa rồi, tất cả mọi thứ giữa hai chúng ta đều bị anh hủy hoại đến nỗi cặn bã cũng chẳng còn, thật sự chúng ta không thể nào quay lại với nhau được nữa. Cứ cho ngày đó tôi hơi sơ sót, tôi không hiểu được anh, không lo lắng được cho anh, nhưng bây giờ nói những điều này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, thả tôi ra đi.” Đẩy mạnh La Thế Triết, Giản Minh mở cửa chạy trốn, lần này La Thế Triết không ngăn cô lại.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Không thể nào quay lại tham dự tiệc sinh nhật của cấp trên được nữa, Giản Minh gọi chuyển phát nhanh mang trái cây vào khách sạn, sau đó đến lớp học vẽ đón Đông Đông về nhà, trong lòng rầu rĩ. Buổi tối Lăng Lệ đến nhà cô ăn tối như đã hẹn, anh nhanh chóng phát hiện ra tâm trạng suy sụp của Giản Minh, đợi sau khi Đông Đông ngủ say mới hỏi Giản Minh, “Sao thế?”.

Giản Minh vốn định giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng khi đối diện với đôi mắt quan tâm và lo lắng của Lăng Lệ, chẳng có tiền đồ gì cả, nước mắt lại chảy ra, “Em rất sợ.”

“Em gặp La Thế Triết…”. Nghĩ đến cảnh đột nhiên bị La Thế Triết túm lấy kéo vào phòng có ý định cưỡng ép, trong lòng Giản Minh vẫn còn cảm thấy sợ hãi, tựa sát vào lòng Lăng Lệ, kể mọi việc cho anh nghe, Giản Minh nói, “Em thật sự không hiểu nổi anh ta, có điều cũng chẳng muốn hiểu nữa, chỉ hy vọng từ nay về sau tránh xa anh ta ra một chút.”

Lăng Lệ nói rít qua kẽ răng, “Để anh xử lý cho.” Anh phẫn nộ, ngoài ra anh còn tự trách bản thân mình, anh bận rộn chùi nhà cái quái gì chứ? Tại sao buổi sáng lại để cô ấy đi tham gia tiệc sinh nhật một mình? Tại sao anh không nhét cô vào túi hay móc vào thắt lưng để đi đâu tiện bề mang theo đó nhỉ?

“Anh giận sao?”, Giản Minh giương mắt nhìn Lăng Lệ, giọng nói mềm mại, “Anh Lệ, xin lỗi, em luôn làm anh cảm thấy khó chịu, cha của Đông Đông khốn nạn, nhưng em không thể làm gì anh ta, anh ta làm

https://thuviensach.vn

chuyện gì cũng chẳng để ý đến con cái, em làm mẹ không thể khốn nạn như thế, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho Đông Đông đầu tiên.” Giản Minh bất lực, cay đắng, “Anh Lệ, em có nhiều gánh nặng như thế này, hay là, anh và em thôi nhau đi, em sống vô dụng như thế này, không thể liên lụy anh sống vô dụng theo em được.”

Lăng Lệ trầm ngâm một lúc, “Giản Minh, em biết ngày trước cha anh hình dung thế nào về anh và anh trai anh hay không?”.

Giản Minh lắc lắc đầu, trong đôi mắt, nước mắt như chực rơi ra.

Lăng Lệ nói, “Thời cha anh còn sống nói về anh trai anh là người ngốc nghếch, tiền nhiều, to gan. Còn anh, người ngốc nghếch, trái tim cũng ngờ nghệch, to gan.”

Giản Minh không tin lắm, trong mắt cô, hai anh em gia đình nhà họ Lăng là long là phụng giữa biển người, người nào cũng vượt quá sự hình dung này rất nhiều.

Lăng Lệ giống như trêu mèo, dí dí vào chóp mũi nhỏ nhắn cao ráo của Giản Minh, cất tiếng, “Trước đây anh cũng đã nói với em rồi, người vô dụng không chỉ có mình em, còn có cả anh, hai chúng ta đều không đủ nhẫn tâm, không có thủ đoạn, không thể nào có những hành vi làm người khác đau lòng và điên loạn được, không đủ nhẫn tâm để làm những việc khốn nạn, Giản Minh, anh nghĩ rằng, đây là số mệnh của hai chúng ta. Số phận đã an bài như vật rồi, việc gì chúng ta phải phân chia rạch ròi? Cùng lắm, cả hai chúng ta cùng ngốc nghếch, trái tim cũng ngốc nghếch, to gan.”

Có lẽ Giản Minh bị cái câu ví von tệ hại đó chọc cười, khóe môi nhướn lên, giống như vành trăng ngọt ngào, nhưng ở khóe mắt, những giọt lệ lại lăn xuống. Lăng Lệ nhích lại gần Giản Minh, nhìn vào nơi sâu thẳm trong đôi mắt cô, giọng nói trầm thấp, ấm áp, “Đừng đuổi anh đi nữa, nếu như em không thể nào nở mày nở mặt, tối mặt tối mũi suốt ngày, hai chúng

https://thuviensach.vn

ta vẫn ở bên nhau, nếu như em không thoát khỏi vòng luẩn quẩn, sống tạm bợ gặp chăng hay chớ, hai chúng ta vẫn có nhau, được không?", Lăng Lệ thử dỗ dành Giản Minh, cách dỗ dành có chút thê thảm, "Anh nghĩ rằng đối với cuộc sống anh và em đều không yêu cầu cao lắm, hơn nữa, anh không ích kỉ như chồng trước của em, em cũng không giống vợ cũ của anh…". Giản Minh đưa tay lên, chặn miệng anh lại, không nỡ nghe anh nói tiếp.

Lăng Lệ nắm lấy một bàn tay cô, đưa lên miệng hôn, thì thầm, "Thực ra, tại anh không tốt, anh nên nói cho em sớm hơn rằng anh ta vẫn còn ý đồ đen tối với em."

"Anh Lệ, anh là người tốt nhất trên thế giới." Trong ánh mắt Giản Minh đong đầy thâm tình, cực kỳ chân thành, giọng nói chan chứa thương yêu, nước mắt nhạt nhòa, "Anh là người tốt nhất thế giới".

Đã biết rằng một người phụ nữ nhìn người ta với ánh mắt như thế này có nghĩa là gì, thậm chí Lăng Lệ còn có thể cảm nhận được, sóng điện não Beta xuất hiện với tần số cao từ 16-32Hz, dời núi lấp biển kéo đến, nhưng lại mềm mại và mỏng manh như bông hoa đào tháng ba, mê hoặc đôi mắt Lăng Lệ, cũng làm trái tim anh mềm yếu và đau đớn.

Nhìn vào ánh mắt của Giản Minh, Lăng Lệ như muốn nói điều gì đó, theo thói quen, bàn tay của anh vỗ vỗ sau đầu cô, nhưng cử chỉ vỗ vỗ đó, thời khắc khi chạm vào mái tóc đen của cô, không biết tại sao lại trở thành vuốt ve. Anh nâng mái tóc đen thuần khiết, sạch sẽ ở trong lòng bàn tay, ngón tay cái, tiện thể lau đi vệt nước mắt bên khóe mắt cô, không nói rõ được rốt cuộc có cảm giác gì đang cuộn trào trong lồng ngực, anh cúi người, hôn cô, đôi môi cô mềm mại ấm áp, oa, cuối cùng anh cũng đã hôn cô được rồi. Có điều, anh vẫn còn có việc phải nói, anh cố gắng thoát ra khỏi nụ hôn này, cúi đầu chạm trán mình vào trán của Giản Minh, hòa quyện vào hơi thở của cô, trong miệng còn phảng phất mùi vị của cô, vừa đánh răng, mùi bạc hà thanh khiết và hấp dẫn người ta biết bao, tư duy

https://thuviensach.vn

chẳng hiểu vì sao vẫn còn có thể duy trì được, “Anh muốn nói rằng, lần trước đã nói với em về…”.

Đôi mắt của Giản Minh mơ màng, long lanh như nước hồ thu, lúc này đây, Lăng Lệ mới phát hiện ra, trên gương mặt cô, vì nụ hôn này mà ửng đỏ lên, giống như quệt son lên miếng bạch ngọc, đẹp đẽ vô song, không, thực ra, đó thực sự giống với màu sắc hoa hồng sau nụ hôn nồng cháy vừa rồi, Lăng Lệ quên mất mình định nói gì, cúi người hôn tiếp, đôi môi anh chà xát đôi môi cô, triền miên quấn quýt, cô gái này vừa mềm mại vừa ngọt ngào, Lăng Lệ như sắp bị thiêu đốt đến nơi, nhưng, đúng rồi, việc vừa nãy anh vẫn chưa nói xong. Cố gắng lấy lại tinh thần, buông Giản Minh ra, hơi thở Lăng Lệ nặng nề, lần này nhìn khuôn mặt của Giản Minh còn đỏ hơn nữa, vùng cổ và hai tai cũng nhuốm một màu hồng phấn, chiếc áo sơ mi đang mặc không cài nút kĩ, không hiểu đã làm thế nào mà một hạt nút bị bung ra, xương quai xanh nhỏ nhắn và một nửa bờ vai nhỏ lộ ra ngoài, mềm mại nuột nà, giơ tay ra là chạm được. Giản Minh không vùng vẫy, dịu dàng, ngoan ngoãn, yên lặng, mắc cỡ, màu sắc trên đôi môi đẹp đến nỗi làm rung động lòng người. Lúc nãy định nói gì ấy nhỉ? Đợi thêm một chút nhé, bây giờ không rảnh. Anh cầm lấy đôi tay của Giản Minh đang túm lấy vạt áo của mình, quàng ra sau gáy, đôi bàn tay của Lăng Lệ giữ chặt vòng eo mềm mại và dẻo dai của cô, giây phút tiếp theo, Giản Minh dán vào lòng anh sát rạt, một nụ hôn thật sâu, Lăng Lệ giữ lấy gáy cô, tìm kiếm, cuồng si, gặm nhấm môi lưỡi cô, dây dưa không dứt. Nóng, cơ thể của cô, hơi thở, môi lưỡi của cô, cả đôi tay mềm mại đang ôm chặt sau gáy anh, nóng đến nỗi làm Lăng Lệ cảm giác rất nguy hiểm, anh như sắp nổ tung lên. Còn Giản Minh trong lòng anh đang nhẹ nhàng kháng cự, dịu dàng mà say đắm, lí nhí, “Anh làm em sắp thở không nổi đây này.”

Lăng Lệ đành phải kiềm chế lại một chút, ý muốn vẫn chưa ngừng lại, đôi môi in dấu lên trán, khóe môi, gò má, đến vành tai, rồi hôn lên gáy của cô, không kiềm chế được, dùng răng cắn cô, không mạnh cũng không nhẹ, cả cơ thể cô hơi run rẩy, khẽ rên rỉ nơi cổ họng, Lăng Lệ vẫn không ngừng,

https://thuviensach.vn

giống như chưa hết hận, vừa chà xát vừa ngấu nghiến, trong phút chốc, trên cổ Giản Minh xuất hiện mấy đốm đỏ như hoa đào nở. Nếu bị người khác nhìn thấy chắc mắc cỡ lắm, Giản Minh đấm vào vai anh, nắm đấm nhẹ hều, khả năng chống cự lại cũng yếu ớt, “Anh đừng quấy rối nữa mà.” Hơi thở Lăng Lệ vương vít bên tai Giản Minh, cuối cùng câu nói ấy cũng được thốt ra, “Em không quên chứ? Chuyển nhà.”

Giản Minh trả lời, ngoan ngoãn ngọt ngào, “Ừm, em đồng ý.”

“Được, em và Đông Đông dọn đến nhà anh ngay, từ nay về sau Đông Đông gặp La Thế Triết, bắt buộc phải có mặt anh.” Lăng Lệ nhìn thẳng vào mắt Giản Minh, “Từ giờ trở đi, vì Đông Đông, anh sẽ không chửi bới tên tiểu tử La Thế Triết kia nữa, anh sẽ cố gắng để sống chung trong hòa bình với anh ta, nhưng, em và Đông Đông không được ở một mình với La Thế Triết, ý của anh, em có hiểu không?”.

Giản Minh trả lời, “Em hiểu.” Quả thực, nếu như La Thế Triết có ý đồ gì với cô, Đông Đông còn quá nhỏ, nó chưa hiểu được, chưa chắc sẽ đứng về phía cô, Giản Minh bắt buộc phải đề phòng. “Em sẽ nghe lời anh.”

Mặc dù đã hẹn ngầm với Giản Minh, việc La Thế Triết ức hiếp Giản Minh lần này không cho con biết, không truy cứu gì với La Thế Triết, nhưng khi giây phút Lăng Lệ đối diện với La Thế Triết, anh vẫn mất kiềm chế. Một ngày, Lăng Lệ đến đón Đông Đông ở lớp học thêm trong thời gian nghỉ hè, gặp La Thế Triết cũng lái xe đến đón Đông Đông. La Thế Triết vẫn ăn mặc như mọi khi, chiếc áo sơ mi trắng tinh, sạch sẽ, quần tây đen, mái tóc đen, chắc dày tỉa gọn gàng, có điều sắc mặt hơi tiều tụy, giọng nói khàn khàn, yếu ớt, mặt mũi nhợt nhạt, nhìn thấy Đông Đông, nở nụ cười dịu dàng, gọi con, “Đông Đông?”.

Đó là cha ruột, mặc dù luôn bỏ mặc con cái trong những thời khắc quan trọng, nhưng ruột thịt vẫn là ruột thịt, Đông Đông được gặp cha vẫn rất vui vẻ, hơn nữa, một ước mơ giấu trong sâu thẳm trái tim của một đứa

https://thuviensach.vn

trẻ con khó có thể nào nhào nặn lại được, đó là một gia đình vẹn toàn, vững chắc không có gì có thể hủy hoại được, chắc chắn phải có mẹ ruột và cha ruột. Nghe thấy La Thế Triết nói với giọng khàn khàn, Đông Đông quan tâm, “Cha, cha bệnh sao?”.

La Thế Triết trả lời, “Cha không sao, bị cảm một chút thôi mà.”

Đông Đông sờ trán cha mình, nói năng rành mạch, đơn giản, “Cha bị sốt à? Phải uống thuốc cảm đó.” Sau đó nhìn Lăng Lệ đang đứng thẳng như ngọn lao, phòng bị như vệ sĩ bên cạnh mình, vốn dĩ hy vọng chú có thể nói với mình bằng giọng điệu dịu dàng, chuyên nghiệp như mọi khi vẫn nói chuyện với nó, để kê thuốc cho cha, lại nhạy cảm phát hiện ra sự căng thẳng bao trùm không khí. Phải nói rằng, những việc tranh chấp giữa người lớn với nhau, trẻ con không hiểu, điều này cũng không đúng lắm, nhưng mà hiểu hết cũng là điều không thể, kiểu nửa hiểu nửa không như thế này là việc trẻ con cảm thấy không có cảm giác an toàn, muốn hét toáng lên hai chữ “cứu với”, cho nên, Đông Đông cúi đầu, im lặng.

Lăng Lệ nhẫn nại, “Đông Đông, lên xe chờ chú được không?”.

La Thế Triết không thả Đông Đông ra, “Tôi muốn đi ăn cơm tối với con trai, sau khi ăn cơm tối xong, tôi sẽ đưa Đông Đông về chỗ ở của Giản Minh.”

Lăng Lệ thật sự hận không thể cho tên khốn này một nắm đấm, đánh cho tơi bời, gắng gượng mỉm cười, gắng gượng giải thích, chủ yếu là nể mặt đứa bé, “Giám đốc La, không có sự đồng ý của Giản Minh, anh cho rằng anh có thể tự ý đưa con đi ăn cơm tối được sao? Trong thỏa thuận hai người đã ký, trong những điều khoản về giám hộ Đông Đông, có cho phép anh làm như thế này không? Hơn nữa, bây giờ, anh có cảm thấy thích hợp để gặp Giản Minh không?”. Lăng Lệ không muốn Đông Đông bị tổn thương, nhấn mạnh với La Thế Triết bằng tiếng Anh, “Thử nghĩ xem anh đã làm gì với cô ấy? Đừng làm cô ấy bị tổn thương nữa.”

https://thuviensach.vn

Trong mắt của La Thế Triết như có ánh sao xẹt qua, thả Đông Đông ra, “Lên xe của chú đợi chú đi con.” La Đông đi rồi, anh nói với Lăng Lệ, “Tôi sẽ không từ bỏ Giản Minh.”

Lăng Lệ siết chặt nắm đấm, “Anh có xác định anh không nói sai điều gì chứ? Ba năm trước anh đã từ bỏ cô ấy rồi, hay là anh muốn nói bây giờ anh muốn cô ấy quay trở lại, không đạt được điều đó anh liền ngang ngược cưỡng đoạt sao?”. Nắm tay của La Thế Triết cũng siết chặt lại, thần sắc trở nên u ám, ánh mắt sau cặp kính trở nên lạnh lẽo, lời lẽ sắc bén, “Bốn chữ ngang ngược cưỡng đoạt này, gán lên cho hai anh em gia đình nhà họ Lăng hợp hơn ấy chứ nhỉ? Dựa vào chức vụ của mình, bác sĩ lạm dụng bệnh nhân, thậm chí khống chế con cái của bệnh nhân, anh trai của anh còn dựa vào tiền tài, thế lực hùng hậu của mình, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, Phó chủ nhiệm Lăng lại còn ngang nhiên chỉ trích người khác ngang ngược cưỡng đoạt? Có phải vì xuất thân trong gia đình danh giá, điều kiện kinh tế của gia đình vững vàng, thì có thể…”.

Lăng Lệ bị chọc giận thật sự, giây phút này đây, anh muốn đấm cho hắn ta một trận, không, muốn giết luôn hắn ta, để loại người này sống chỉ có lãng phí tài nguyên của trái đất, giây phút khi đang định giơ nắm đấm ra, giọng nói trẻ con non nớt của Đông Đông hét lên sau lưng anh, “Cha, sao cha lại dữ dằn với chú?”. Đứa trẻ này lại quay trở lại, đứng chắn trước mặt Đông Đông, giơ hai cánh tay ra, bảo vệ chú Lệ, “Cha, chú là người tốt, cha đừng dữ dằn với chú ấy.”

La Thế Triết vội vàng thu lại nét mặt thù địch, trước mặt Đông Đông, anh không muốn thất thố, vội vàng nói, “Không phải, Đông Đông, cha chỉ bàn chút việc với chú thôi, ý kiến hai người không hợp nhau, cha sẽ không dữ dằn với chú đâu.” Giơ tay ra với Lăng Lệ, cố ý làm ra vẻ tự nhiện thoải mái, ung dung, “Cảm ơn anh đã chăm sóc cho Giản Minh và Đông Đông.”

Lăng Lệ nhã nhặn, đôn hậu, rất lịch sự, “Đừng khách sáo, chuyện nên làm mà.” Anh kéo Đông Đông lại, an ủi, “Không sao đâu, Đông Đông, cha

https://thuviensach.vn

cháu không dữ dằn với chú đâu.” Trên trán anh rịn ra một lớp mồ hôi, thử nghĩ xem, nếu như anh ra tay đấm La Thế Triết trước, Đông Đông nhất định sẽ bảo vệ cha mình, xem anh như kẻ thù, chất vấn anh, tại sao lại đánh cha nó? Trời ơi, việc ấy sẽ làm cho anh và Giản Minh khó xử biết bao? Nếu như Đông Đông một lòng một dạ hướng về cha nó, chỉ sợ con đường giữa anh và Giản Minh càng ngày càng khó đi, La Thế Triết bắt nạt Giản Minh, chỉ sợ rằng càng ngày càng dễ dàng hơn, Lăng Lệ cảm thấy may mắn, may có ông Trời phù hộ, lúc ấy vị trí của Đông Đông ở đằng sau lưng anh, sắc mặt của anh nhìn La Thế Triết không lọt vào tầm mắt của Đông Đông.

“Chúng tôi về đây, nếu không Giản Minh sẽ sốt ruột.” Lăng Lệ cố gắng hết sức tỏ ra thân thiện, “Giám đốc La, lần sau gặp.”

“Lần sau gặp.” La Thế Triết lấy túi đựng đồ nãy giờ để bên cạnh Đông Đông, “Tặng cho mẹ con này.”

Lăng Lệ nhận lấy, “Cảm ơn.” Anh không biết là cái gì, nhưng anh biết rằng, anh không thể vứt gói đồ này đi ngay trước mặt Đông Đông, vẫn phải kiềm chế lại, khẽ hỏi La Thế Triết, “Rốt cuộc là anh muốn gì?”.

Khóe miệng La Thế Triết chỉ có một nụ cười lạnh lùng, không lên tiếng.

Lăng Lệ lắc đầu, “Làm người không thể nào thứ gì cũng muốn, cái gì cũng muốn, chắc chắn sẽ chẳng có được thứ gì cả.”

Phương Nam đứng ở vành đai xanh gần bãi đậu xe, từ đằng xa nhìn thấy Lăng Lệ và một cô gái đang đi tới đây. Dáng người cô gái ấy không cao lắm, mặc chiếc quần short jeans viền ren, phối với chiếc áo hoa li ti đẹp đẽ, ngọt ngào. Tay áo và vạt áo dưới được may nhún thun, đặc biệt là cổ áo, cũng được may nhún thun, kiểu vai ngang, trong lúc đi lại, bờ vai trắng ngần đôi lúc lại lộ ra ngoài cổ áo. Đương nhiên, chiếc áo được thiết kế như

https://thuviensach.vn

thế này là muốn đạt được hiệu quả như vậy, lúc ẩn lúc hiện, bờ vai thơm chỉ lộ ra một chút, sẽ vừa gợi cảm lại vừa tinh khôi.

Giống như trước đây, Lăng Lệ nhìn không quen mắt, anh là kiểu "ngụy quân tử" chỉ cho phép người phụ nữ của mình gợi cảm trong nhà mình thôi, cứ hở một chút lại chỉnh sửa cổ áo của cô gái ấy, cố gắng làm cho cô ấy đoan trang, không cần quá phô trương, một lần hai lần không sao, ba lần bốn lần chẳng nhẽ không thấy phiền sao? Cuối cùng làm cho con người ta bực lên, giậm chân, bĩu môi, nhõng nhẽo với anh, mái tóc cột cao lên cũng lắc theo. Lăng Lệ nghiêm mặt, giả vờ làm ra vẻ đứng đắn, nghiêm túc một chút, không biết nói gì với cô gái, có hiệu quả, cô gái ấy dẹp cờ dẹp quạt, tự kéo cổ áo lại, Lăng Lệ nắm tay cô kéo đi, ngoan ngoãn đi theo anh. Phương Nam bĩu môi, chậc, kiểu người mới mà Lăng Lệ thích đây sao? Bông hoa bách hợp trắng tinh khiết, ngây thơ sao? Nhưng cũng không thèm để ý đến nữa, bởi vì trong lòng đã hiểu rõ rằng, không tránh được sự thật đó, Lăng Lệ là người đàn ông truyền thống, bảo thủ đến tận xương tủy, người mà anh thích, quả thật chính là kiểu người như thế này.

Chiếc áo hoa li ti của cô gái đằng xa kia làm Phương Nam nhớ đến một chuyện, năm xưa mình cũng có một kiểu áo tương tự như vậy, có điều, áo của cô màu trắng hoàn toàn, cô phối với một chiếc váy bô-hê-miêng màu đỏ, cố ý để lộ ra bờ vai nuột nà, gợi cảm của cô, tai đeo khuyên tròn cỡ to hoặc khuyên tai dài với các đường tua rua, lắc lư rung rinh, lấp la lấp lánh, lần nào cũng bị Lăng Lệ phản đối, "Phương Nam, em vừa vừa chút thôi, đường phố là phòng ngủ của mình chắc." Đều vô hiệu, dáng người cao ráo của cô đứng trước mặt Lăng Lệ, rất có năng lực diễn tả ngôn ngữ cơ thể, hôn một cái nào… Hôn xong, đồng nghĩa với việc dùng nụ hôn nồng cháy để đổi lấy một quyền lợi nào đó, việc không hài lòng của Lăng Lệ, cô chẳng thèm quan tâm. Nhưng bây giờ xem ra người mà cô không thèm quan tâm, cũng đã có người khác quan tâm rồi.

https://thuviensach.vn

“Phương Nam?”. Chỉ trong chốc lát, Lăng Lệ và cô gái kia đã đứng trước mắt. Còn có cả Trọng Hằng, dẫn theo một bé trai nhỏ khoảng bảy tám tuổi, vô cùng xinh xắn. Nhìn thấy Phương Nam, Trọng Hằng lịch sự khách sáo, thản nhiên chào, “Phương Nam, lâu rồi không gặp.”

Phương Nam cố ý bắt lỗi, “Chà, Trọng Hằng, cứ cho bây giờ tôi không phải thím Hai của chú nữa, tôi cũng đã từng là bề trên của chú mà.” Ý của cô là cho dù thế nào Trọng Hằng cũng không nên gọi thẳng tên của cô như thế. Sau đó, Trọng Hằng nở nụ cười, “Tiết thư Phương, lâu rồi không gặp.” Sắc mặt Phương Nam khó coi, tính cô không bao giờ muốn bị thiệt thòi, định chế giễu lại thì Lăng Lệ lên tiếng, “Trọng Hằng tính tình trẻ con, em cũng biết rồi đấy. Đúng rồi, em ở đây làm gì thế?”.

Phương Nam định nói, đến lấy kết quả kiểm tra nội soi dạ dày, dạ dày cô đau lâu lắm rồi, uống thuốc vẫn không hết, có điều tự dưng nổi hứng lên, thoái thác cho qua chuyện, “Đến thăm một người bạn nằm viện.” Không kìm được, ánh mắt quét một lượt khắp người Giản Minh, Lăng Lệ giới thiệu, “À, đây là bạn gái của anh, Giản Minh.” Quay qua Giản Minh, anh vô cùng cởi mở, không hề rụt rè lúng túng, giới thiệu với Phương Nam, “Là người anh từng nói với em, Phương Nam, vợ cũ của anh.”

Giản Minh đưa tay ra, bắt tay Phương Nam, “Chào chị.” Ngay sau đó khen ngợi luôn, “Oa, vòng tay của chị đẹp thật đấy.”

Đó là chiếc vòng tay được làm từ các viên đá quý màu vàng, xanh, đỏ, nhẵn mịn, đúng màu hàng thật trăm phần trăm, Phương Nam trả lời, “Mua ở châu Phi.”

“Rất tinh xảo,” Giản Minh khen thêm lần nữa, cô cảm thấy đây là cách chào hỏi vô cùng an toàn, sợ Phương Nam gây rắc rối cho mình như Trọng Hằng, tiện thể giới thiệu Đông Đông, “Đây là con trai em.” Nói với Đông Đông, “Chào dì đi con.” Đông Đông ngoan ngoãn, “Con chào dì ạ.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh nhắc nhở, “Đông Đông, con thấy dì có đẹp không?”.

Đông Đông đọc được ám hiệu ngầm của mẹ, trả lời, “Con chào dì xinh đẹp,”

Một người hay bắt bẻ người khác, nhưng chưa chắc hay bắt bẻ trẻ con, quả nhiên, Phương Nam chỉ hỏi Giản Minh, “Con trai của em sao? Không nhìn ra em có con trai lớn như thế này.”

“Dạ, em kết hôn sớm, ly hôn mấy năm rồi.” Tiện thể kéo cánh tay Lăng Lệ lên, tìm đồng hồ của anh nhìn giờ, thời gian quả có công lao, như hôm nay đây, đứng giữa Giản Minh và Lăng Lệ đã xây dựng mối quan hệ thân mật, chắc bền không thể nào phá vỡ được, hiểu được nhau và quen thuộc về nhau, Giản Minh nhìn đồng hồ cằn nhằn, “Chết rồi, cũng đã đến giờ rồi, anh trai và chị dâu hẹn chúng ta ăn tối mà.” Hỏi Phương Nam, “Bạn của chị nằm viện à? Khoa Ngoại hay khoa Nội?”.

Phương Nam trả lời bừa, “Khoa Ngoại.”

Lăng Lệ tạm biệt, “Ồ, cần giúp đỡ gì em cứ nói với anh một tiếng, bọn anh đi đây.”

Trước khi đi Trọng Hằng còn lên tiếng, “Tiểu thư Phương, gặp lại sau!”.

Đông Đông, “Dì xinh đẹp, bye bye.” Thế rồi, mấy người lớn bị Đông Đông chọc cười, cười vui vẻ đầy thiện chí, đi xa dần.

Giống như người trong một nhà thương yêu lẫn nhau, Phương Nam biết được rằng, thứ mà Lăng Lệ vẫn luôn kỳ vọng chính là không khí gia đình đầm ấm như thế này, lần này xem như ước mơ đã trở thành hiện thực, kể cả việc không ngại làm cha dượng của người ta. Không hiểu vì sao, lồng ngực của Phương Nam như có gì đó cứ nghẹn cứng lại, nặng nề không thoải mái, đi lấy kết quả hóa nghiệm của mình. Thực ra đáng nhẽ kết quả

https://thuviensach.vn

đã có thể lấy ngay trong vòng sáng nay, có điều buổi sáng sau khi nội soi dạ dày xong, có khả năng là hậu quả của thuốc tê và khi nhét ống nội soi vào, cả người Phương Nam khó chịu, ngay cả một chút thời gian chờ đợi đó thôi cô cũng không muốn đợi, bắt Tiền Á Quân dẫn cô đi uống chút gì đó mát mát, không kịp quay lại bệnh viện, lừng khừng mãi cho đến buổi chiều, trong nhà máy Tiền Á Quân có việc không thể đi cùng cô, cô mới phải tự quay về đây, còn bị bác sĩ phụ trách kiểm tra nội soi hỏi, "Sao quay lại đây trễ như thế này?". Phương Nam lòng dạ để tận đẩu tận đâu, cũng không xem kết quả, tùy tiện trả lời một câu, liền đi gặp bác sĩ. Phương Nam có quen với vị chuyên gia chuẩn đoán bệnh, bởi vì cùng sống với Lăng Lệ tám năm, tất cả các bác sĩ trong bệnh viện này cô đều quen hết, cho nên cô cho rằng, bác sĩ không cần phải có thái độ như thế nhỉ? Có chút do dự, đôi mắt hấp háy, "Cô chỉ đi một mình sao?".

Phương Nam có chút mệt mỏi, "Dạ vâng, có việc gì bác sĩ cứ nói."

Bác sĩ có chút khó khăn, "Phương Nam này… Cái này…".

Sự chú ý của Phương Nam bây giờ mới rời khỏi Lăng Lệ và Giản Minh để quay về đây, nhìn vào bác sĩ, thái độ từ nghiêm túc cung kính dần dần trở nên kinh hãi, "Là, ung thư?". Không phải chứ, cô và Tiền Á Quân vẫn luôn nghĩ rằng bệnh loét dạ dày của cô chỉ nặng hơn một chút mà thôi.

"Đúng thế, ung thư dạ dày, giai đoạn giữa." Bác sĩ nói thẳng không giấu giếm, đề nghị, "Tốt nhất cô nên tiến hành phẫu thuận sớm, tiến hành hóa trị ngay lập tức. Có điều, cô không cần phải sợ, tỉ lệ chữa khỏi ung thư dạ dày bây giờ rất cao, nếu như trong vòng năm năm không tái phát…".

Khi đóng cửa xe hơi rời khỏi bãi đậu xe của bệnh viện, Giản Minh oán thán, "Kiểm tra sức khỏe một năm một lần là được rồi, cần gì cứ phải nửa năm kiểm tra một lần? Em không thích đến bệnh viện."

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ ý tứ sâu xa, “Bây giờ không thích cũng không được nữa rồi, em bắt buộc phải thường xuyên đến bệnh viện.”

Giản Minh chưa kịp trả lời, Trọng Hằng đóng vai tài xế còn thêm mắm thêm muối, “Đặc biệt là khi sinh em bé.”

Đông Đông ngồi ở ghế trước nhìn ngang nhìn dọc, không ngờ lại thở dài như ông cụ non, “Sinh em bé à, khủng khiếp quá.”

Trọng Hằng vừa tức giận vừa buồn cười, “Thằng nhóc này, cháu thì hiểu cái gì chứ hả?”. Ý nói rằng, cha mẹ của anh chờ con của chú Hai mòn mỏi cả hai mắt rồi, cho dù “khủng khiếp” thế nào, đoán rằng Giản Minh cũng phải sinh. Vẫn đang thăm dò Đông Đông, “Cháu không muốn có thêm em trai hay em gái sao?”.

Đông Đông trả lời chắc như đinh đóng cột, “Không muốn!”.

Ánh mắt Trọng Hằng nhìn chú Hai và thím Hai nói rằng, cách mạng vẫn chưa thành công, các đồng chí vẫn phải tiếp tục cố gắng, ba người hiểu ý nhau, đều lắc đầu mỉm cười.

Để chào mừng Giản Minh dọn đến ở nhà Lăng Lệ, hôm nay tổ chức tiệc mừng ở nhà chú Hai. Đợt chuyển nhà lần này không cần Giản Minh phải lo lắng, một tay Lăng Lệ lo liệu, để Giản Minh sống thật thoải mái, anh thay hết nội thất trong phòng ngủ chính, sắm thêm cho phòng bếp một cái tủ lạnh hai cánh, ban công cũng đã bố trí lại, chiếc đàn piano đã lâu Lăng Lệ không sờ đến cũng được bố trí ở ban công để Đông Đông học đàn, thậm chí tỉ mẩn đến nỗi chuẩn bị cả giá vẽ cho Đông Đông học vẽ, nói tóm lại, yêu cầu phải càng hoàn mỹ càng tốt.

Lăng Lệ tốn bao công sức chuẩn bị tất cả mọi thứ, Giản Minh đương nhiên rất hài lòng, người vui hơn chắc là Đông Đông, khu dân cư nơi Lăng Lệ sống đầy đủ tiện ích, mùa hè, hồ bơi trong khu chung cư nước xanh ngăn ngắt, Đông Đông đứng trên cao nhìn xuống, đã muốn nhảy lên đòi

https://thuviensach.vn

tắm thử. Có điều, Giản Minh vẫn trả tiền thuê phòng như đã giao ước trước, hơn nữa, một lần trả luôn cho nửa năm, để báo đáp việc này, trên hợp đồng cho thuê nhà còn có thêm điều khoản đặc biệt, nếu trong thời gian cho thuê nhà, anh vi phạm hợp đồng bắt Giản Minh dọn nhà, phải trả một khoản tiền lớn cho việc hủy hợp đồng. Tất cả mọi thủ tục đều được tiến hành trước mặt Đông Đông. Sau đó họ nghe được câu nói có vẻ rất yên tâm từ miệng Đông Đông, "Ồ, hóa ra là thuê nhà." Giản Minh liếc nhìn Lăng Lệ với ánh mắt áy náy, Lăng Lệ đáp lại bằng một nụ cười khoan dung. Lăng Lệ vẫn hiểu được tâm trạng của con trẻ, một mặt rất thích chú bác sĩ, nhưng kiểu thích này, trong một thời gian vẫn chưa có cách nào quá độ đến mức có thể cam tâm tình nguyện để anh làm cha dượng một cách thuận lợi được. Bây giờ Đông Đông đã không còn hỏi, "Chú ơi, chú và mẹ cháu có cưới nhau hay không?". Anh dùng một cách thức khác. Sau khi Giản Minh quay trở lại đi làm bình thường, cuộc sống của gia đình ba người được sắp xếp như thế này, buổi sáng dậy sớm, ra ngoài vận động một chút như đánh bóng, bơi lội, ăn bữa sáng đơn giản, Lăng Lệ lái xe đưa Đông Đông đến trường học và đưa Giản Minh đến công ty, sau đó đến bệnh viện. Buổi trưa, nếu như không bận sẽ hẹn Giản Minh đi ăn trưa. Buổi chiều, Lăng Lệ đi đón Đông Đông, về nhà nấu cơm trước, Giản Minh bắt buộc phải gọi taxi về nhà. Sau khi ăn tối xong, Giản Minh rửa chén bát, dọn dẹp nhà cửa, Lăng Lệ chơi đàn và vẽ vời với Đông Đông, đi dạo, hoặc cùng xem hoạt hình với nhau, mãi cho đến khi Đông Đông tắm rửa, đi ngủ. Sau khi con trai ngủ, Giản Minh và Lăng Lệ mới có cơ hội bên nhau trên ghế sofa, tranh thủ ôm ấp nhau được một chút, chờ đợi cả một ngày chỉ vì giây phút này mà thôi.

Có điều, chẳng được bao lâu, Đông Đông từ phòng ngủ đi ra, hai mắt ngái ngủ nhập nhèm, buồn ngủ ríu cả mắt vẫn kiên trì, "Mẹ, con muốn mẹ ngủ cùng con."

Mới đầu, Giản Minh và Lăng Lệ vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của con trai, cứ nghĩ rằng chắc vì mới đến đây ở, môi trường mới chưa thích ứng được, nên cũng chiều theo nó. Sau đó, dần dà phát hiện ra có điều gì không đúng lắm,

https://thuviensach.vn

bạn La Đông vô cùng yêu thích môi trường mới, mỗi ngày cậu ta đều chơi bóng, bơi lội tung tăng, xếp hình với Lăng Lệ, còn làm bài tập, vẽ vời, đánh đàn với nhau nữa chứ, sống những ngày tháng bận rộn và phong phú, ngoài việc cậu ta vẫn có chút sợ bóng tối, nhìn cậu ta trông có vẻ khỏe khoắn hơn rất nhiều, tâm trạng vui vẻ, ăn cũng nhiều hơn, so với Giản Minh, xem ra cậu ta có vẻ thích môi trường sống hiện nay hơn, cho nên kết luận là như thế này, Lăng Lệ nói, “Đông Đông sợ anh và em ngủ chung giường.” Anh ôm lấy Giản Minh vừa chuồn ra khỏi phòng ngủ của Đông Đông, đứng trong bóng tối mờ ảo ngoài cửa phòng, nhẹ nhàng hôn cô, nhẹ nhàng phân tích, “Nếu cứ kéo dài như thế này, chất lượng giấc ngủ của Đông Đông chắc chắn không tốt, ảnh hưởng đến việc trưởng thành, hay là, để anh dọn ra ngoài ở.”

Giản Minh lắc đầu, “Sao lại có thể như thế được? Nếu chuyển đi thì em và Đông Đông phải chuyển đi mới đúng.”

Lăng Lệ nghiêm mặt lại, “Em nói ngốc nghếch gì thế hả? Anh dọn đi chẳng qua là kế sách tạm thời vậy thôi, em và Đông Đông chuyển đi, anh đi đâu tìm bây giờ?”. Rồi khuyên Giản Minh, “Ngày mai anh dọn đến nhà anh trai ở một thời gian trước đã, để Đông Đông làm quen ở đây, cảm thấy ông chú này quả thật không xâm phạm đến cái gì của tên nhóc kia cả, sẽ trở lại bình thường thôi.”

Sắc mặt Giản Minh buồn bực lo lắng, “Em biết ngay mà, em sẽ làm anh khó xử.”

Lăng Lệ cúi đầu xuống gần Giản Minh, “Không khó xử gì cả.”

“Em có ngủ chung giường với anh đâu, anh ngủ phòng khách suốt đấy chứ.” Giản Minh thở dài, suy tư, trầm ngâm, “Trước đây cha nó với Tô Mạn cũng chưa bao giờ thấy nó phản ứng mạnh như thế này.”

https://thuviensach.vn

“Trước đây người ta mới năm tuổi, ý thức độc lập chưa phát triển, có nhiều việc cũng chưa hiểu gì, bây giờ lớn hơn một chút rồi, bắt đầu có chính kiến rồi.” Lăng Lệ vẫn giải thích, “Việc này nếu như xảy ra với mẹ anh, chắc anh cũng không thích, anh hy vọng mẹ anh suốt ngày buồn bã rầu rĩ, nước mắt vắn dài, ngồi trước cửa sổ nhớ nhung cha anh.”

Giản Minh dở khóc dở cười, đám Lăng Lệ một cái, “Anh đến tuổi này rồi, mà chẳng đàng hoàng gì cả.”

Lăng Lệ mím môi cười vui vẻ, nghe thấy tiếng động giống như Đông Đông trở mình, vội vàng tranh thủ thời gian, hôn Giản Minh ngấu nghiến, trao cho cô một nụ hôn say đắm làm cô gần như không thở được, nói, “Mục đích của anh là có thể ngủ chung với em trên một chiếc giường, cho nên, bây giờ tạm thời tách nhau ra, mau về với Đông Đông đi nếu không lại tỉnh ngủ mất.”

Ngày hôm sau, sau khi tắm xong cho Đông Đông, trước khi Đông Đông lên giường ngủ, Lăng Lệ xách túi hành lý đơn giản, nói rằng phải đến nhà anh trai ở vài ngày, Đông Đông rất lo lắng, “Chú sẽ không quay trở về đây sao?”.

Lăng Lệ trả lời rất ôn hòa, “Không phải, chú chỉ đến nhà bác trai ngủ thôi, ban ngày, chú vẫn chơi với Đông Đông, đi bơi, đánh bóng, ăn cơm với cháu, đưa cháu đi học.”

Đông Đông yên tâm lại rất vui vẻ, nó không mất đi người chú này, “Thế thì thích quá, chú ơi, ngày mai gặp lại.”

Lăng Lệ xách hành lý về nhà anh trai ở tạm, Lăng Khang và Văn Quyên đều không có ý kiến gì, cũng đã rất lâu rồi không ở cùng với Lăng Lệ, nếu như nhị thiếu gia dẫn Giản Minh và Đông Đông về đây ở cùng, cho dù ở lâu dài, vợ chồng Lăng Khang cũng không có lý do gì không hoan

https://thuviensach.vn

nghênh, nhưng nguyên nhân nhị thiếu gia về đây ở tạm, nói gì thì cũng quá là…

Hoàng đế không sốt ruột nhưng thái giám sốt ruột, Lăng Khang và Văn Quyên đứng ngồi không yên, một ngày nọ, Lăng Khang khăng khăng bảo tài xế lái xe, trong xe có Văn Quyên và Lăng Lệ, cùng đến lớp học thêm đón Đông Đông. Đợi sau khi Đông Đông ra, họ tặng cho một giỏ tre, trong giỏ tre là một vị khách quý, chú chó con yếu ớt đáng yêu vẫn chưa cai sữa mẹ, nhỏ chút xíu, giương đôi mắt vô tội lên nhìn. Đông Đông kêu "òa" một tiếng lên vô cùng thích thú.

Lăng Khang nhẹ nhàng nói, "Bác trai nghe nói cháu rất hiểu bọn chúng, nhờ cháu chăm sóc nó hộ bác."

Văn Quyên tiếp lời, "Nhà bác có vườn rộng lắm, có thể nuôi được mấy con luôn, hay là cháu đi với mấy bác ra cửa hàng bán thú cưng chọn, mua nhà cho chó, thức ăn cho chó đưa về nhà, cháu còn có thể đút cho bọn nó ăn." Một bình sữa rất có sức hấp dẫn được nhét vào tay Đông Đông, khích lệ Đông Đông thử đút sữa cho người bạn nhỏ đó.

Lăng Lệ không hề lên tiếng, lần ra tay này vừa độc đáo vừa chính xác, không đứa bé nào chống cự lại được sức hấp dẫn này. Nhưng mà, anh không kiềm chế được, nhắc nhở, "Giản Minh sợ chó." Anh trai và chị dâu có phải muốn từ nay về sau Giản Minh chỉ dám đứng nhìn nhà anh chị từ xa, không dám bén mảng lại gần không?

Lăng Khang nói khẽ, quay lưng lại với Đông Đông dạy dỗ em trai, "Cuộc sống mà, có được cũng có mất, Giản Minh không đến nhà anh cũng chẳng sao, mau chóng nên đôi nên cặp với em mới là điều quan trọng."

Việc có thành hay không cũng cần phải có cơ hội, sự đòi hỏi trong công việc của Lăng Lệ, xét về mặt thời gian, rất khó có thể phối hợp với thời gian rảnh rỗi của Giản Minh, nhưng cho dù thời gian rảnh rỗi có giống

https://thuviensach.vn

nhau, bên cạnh lúc nào cũng kè kè một đứa bé, hoặc là ba người phải tìm nơi nào đó vun đắp tình cảm, cũng chỉ là lãng phí mà thôi. Chỉ có thể nói rằng, đường tình quá trắc trở.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chúng ta nói nếu như đường tình trắc trở, sự nghiệp chắc chắn sẽ gặp thuận lợi, đối với Giản Minh, tình hình có vẻ đúng là như thế.

Mùa hè này, qua quá trình rèn luyện ở bộ phận bất động sản, Giản Minh cũng đã phù hợp với tiêu chuẩn Lăng Khang mong muốn, cho nên được điều qua bộ phận kinh doanh, đang lên kế hoạch giới thiệu chào bán các căn hộ mới, Giản Minh phải giúp cấp trên của cô đưa ra chiến lược kinh doanh. Khi vô tình nói chuyện với Lăng Lệ về việc này, Lăng Lệ cũng chỉ nói như thế này, "Kiến trúc là nơi ghi lại dấu ấn lịch sử của thành phố, đây có thể là một hướng suy nghĩ." Giản Minh đã chọn hướng suy nghĩ này, dẫn dắt vào bài viết, "Căn nhà, là nơi ghi dấu lại lịch sử của một gia đình…". Ngày xưa cô học ngôn ngữ, văn chương dạt dào, cho nên việc này không có gì khó với cô. Hơn nữa, một người phụ nữ đang trong giai đoạn yêu đương, đề tài về gia đình này có thể phát huy một cách tốt nhất. Bản kế hoạch của Giản Minh được lựa chọn trong cuộc họp, chủ quản cho rằng, phương án kinh doanh trước đây quá cứng nhắc, khô khan, biết đâu lần này đổi phương thức sẽ thu được kết quả ngoài mong muốn? Cứ thử xem sao. Thế là, tổ của Giản Minh tiến hành bàn thảo từng bước tỉ mỉ như trong bản kế hoạch đã vạch ra. Đây là bản kế hoạch do Giản Minh viết, nên chủ yếu do cô phụ trách, đây là một cơ hội để có thể thể hiện bản thân mình, Giản Minh vì thế mà bận rộn kinh lên được.

Từng có một lần, trong một bữa cơm chiêu đãi khách, gặp lại La Thế Triết, Giản Minh lại tỏ ra bình thản, tự nhiên. Không phải cô cố ý làm như vậy, mà là cô đã thật sự cảm thấy thoải mái. Vô cùng cởi mở, xinh đẹp, chủ động chào hỏi La Thế Triết, "Đã lâu không gặp, mọi việc tốt cả chứ?".

https://thuviensach.vn

Trong mắt La Thế Triết hiện lên vẻ ngạc nhiên và kinh ngạc, bề ngoài vẫn tỏ ra lịch sự, nhã nhặn, cũng khách sáo với Giản Minh, "Cũng được, còn em thế nào?". Từ sau khi thất lễ sau buổi uống rượu đó, La Thế Triết chưa gặp lại Giản Minh. Mỗi lần gặp Đông Đông đều do Lăng Lệ đảm nhiệm, điện thoại thì Lăng Lệ nhấc máy, Đông Đông được Lăng Lệ đưa ra tận cổng của khu nhà nơi Lăng Lệ ở, kết thúc buổi gặp, cũng đều có Lăng Lệ xuống đón con trai lên, nói tóm lại, giống như Lăng Lệ vẽ ra một con sông, chia cắt giữa anh và Giản Minh. Trong mắt của La Thế Triết, Giản Minh hình như càng đẹp hơn, làn da trắng mịn hồng hào, cơ thể duyên dáng uyển chuyển, không nơi nào không tỏa ra hương vị xinh đẹp yêu kiều của phụ nữ. Mái tóc được cột gọn gàng ra đằng sau, đôi bông tai ngọc trai dính sát vào tai, chiếc váy hoa bằng lụa tơ tằm đang mặc trên người được may rất tinh xảo, nền vải màu hạnh nhân, vải sọc đen với các hình họa tiết, sang trọng quý phái nhưng không phô trương, túi xách và giày cao gót màu đen toàn thân chẳng có thêm một loại trang sức nào nữa, cả người vẫn tỏa ra ánh hào quang, người phụ nữ này chết đi sống lại, hay phá kén thành bướm? Sống chung với Lăng Lệ, chắc là vui vẻ thật? Cho nên cô ấy mới có thể đẹp đến nhường này? La Thế Triết không khỏi hụt hẫng, lại có chút không phục lắm, nếu như cho anh thêm cơ hội được sống cùng Giản Minh, tình yêu của anh cũng sẽ nuôi dưỡng Giản Minh được thế này.

Bởi vì liên quan đến La Thế Triết, mặc dù Giản Minh không đụng vào rượu nhưng vẫn gọi điện thoại cho Lăng Lệ, bảo anh đến đón. Lăng Lệ như sắp gặp địch thủ lớn, có điều khi anh đến tận nơi, phát hiện ra mọi điều vẫn bình thường, mặc dù những người khách ngồi cùng bàn có biết một chút về mối quan hệ giữa Giản Minh và La Thế Triết, nhưng cả Giản Minh và La Thế Triết đều có thái độ tự nhiên thoải mái như thế, mọi người đều không nói đến vấn đề có thể làm người ta ngượng ngùng khó xử được, cho nên không khí rất hòa hợp.

Khi Lăng Lệ đón Giản Minh, có chạm trán với La Thế Triết, sau khi chào nhau, trên xe anh nói với Giản Minh, "Đánh mất em, chắc là bị cú sốc

https://thuviensach.vn

lớn lắm nhỉ? Cái tên La Thế Triết ấy sống như cái máy vi tính, đến cả ăn cơm, đi đứng còn phải dùng cả mũi nữa cơ mà, bây giờ nhìn thấy có vẻ ủ rũ không hề phấn chấn chút nào."

Giản Minh cười, cô cười vì sự hình dung của Lăng Lệ, cười một chút, cô bỗng nhiên nhớ ra, "Đã lâu không gặp Thế Hoa rồi."

"Mấy ngày trước Đông Đông vừa mới nhắc đến cô nó đấy," Lăng Lệ đề nghị, "Gọi Thế Hoa đến nhà ăn cơm đi."

Giản Minh vui vẻ, ghé sát lại gần hôn lên khuôn mặt Lăng Lệ, ngây thơ đáng yêu, "Anh yêu, cảm ơn anh."

Lăng Lệ lái xe rất vững, cố ý nói, "Đừng quậy anh nha, nếu không cho xe lao xuống suối luôn đó."

Từ lần trước sau khi Giản Minh bị La Thế Triết "mạo phạm", Thế Hoa không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Có gọi điện thoại đến cho cô, khóc nói rằng, "Em chẳng còn mặt mũi nào để nhìn chị."

Lúc đó, Giản Minh an ủi cô, "Đừng suy nghĩ nhiều làm gì, không liên quan gì đến em."

Ai ngờ, La Thế Hoa trốn tránh Giản Minh thật. Mùa hè của Đông Đông, cô mua quần áo, đồ ăn vặt, sách truyện và đồ chơi cho Đông Đông, đều nhờ công ty chuyển phát nhanh đưa đến công ty cho Giản Minh.

"Chắc không phải sau này không gặp cả đời nữa chứ hả?", Giản Minh gọi điện thoại cho Thế Hoa, "Em suy nghĩ như thế nào vậy hả?"

Giọng nói La Thế Hoa rầu rĩ, "Chị vẫn muốn làm bạn với em sao?".

Giản Minh cười ngất, "Nếu không thì sao? Nếu như chị cứ lấy chuyện nọ xọ sang chuyện kia, làm sao có thể sống với em đến hôm nay?". Không

https://thuviensach.vn

biết nhấn mạnh đến lần thứ mấy, "Em là cô của Đông Đông, chị là mẹ của Đông Đông." Cô dịu dàng dỗ dành Thế Hoa, "Được rồi, ngày nào em rảnh, cùng ăn với nhau bữa cơm?"

Bữa cơm này cũng chẳng có gì gọi là hào nhoáng, chỉ là thành ý, đều là những món Thế Hoa thích ăn, Giản Minh đứng bếp, Lăng Lệ làm trợ thủ, Đông Đông phụ trách chơi với cô mình. Sau khi gần như ăn uống no say, Lăng Lệ biết ý, dẫn Đông Đông ra phòng khách bày trò chơi máy bay điều khiển từ xa, để lại phòng bếp cho hai phụ nữ. La Thế Hoa uống thêm hai cốc nữa, bắt đầu nhiều lời hẳn lên, toàn là những việc vụn vặt trong gia đình bình thường không thể thổ lộ cùng ai, cằn nhằn, xuýt xoa than thở, "Em và anh trai em cãi nhau một trận, bất luận thế nào, đứng trên lập trường phụ nữ với nhau, em không thể nào tha thứ cho sự thô bạo của anh đối với chị. Nhưng đứng trên lập trường anh em với nhau, em lại cảm thấy tội nghiệp anh ấy." Nhìn vào Giản Minh, "Chị không hiếu kỳ chuyện của anh trai em và Tô Mạn xem rốt cuộc như thế nào sao?".

Giản Minh thật sự không hiếu kỳ, có điều La Thế Hoa đã hỏi, cô phối hợp theo, "Có thật là hết hy vọng rồi không?".

"Hết hy vọng rồi, anh trai em khẳng định là đã hạ quyết tâm, Tô Mạn nghĩ như thế nào em không biết, chưa nói chuyện với cô ta." Từ trước đến nay Thế Hoa chưa bao giờ thích Tô Mạn. Thở dài, uống một hơi hết rượu trong ly, La Thế Hoa dựa đầu vào thành ghế, dần dần, nước mắt trượt dài bên khóe mắt, nghẹn ngào, "Em còn nhớ ngày còn bé, anh trai em không như thế này, hay xấu hổ, hay mềm lòng, nhìn thấy người ta mổ heo còn cảm thấy tàn nhẫn. Bây giờ anh thay đổi đến nỗi em sắp không nhận ra, đương nhiên, anh vẫn rất thương em, chưa bao giờ thay đổi…".

Ngày hôm nay, bởi vì đè nén trong lòng đã quá lâu, Thế Hoa tuôn trào như đập nước xả lũ, kể cho Giản Minh nghe rất nhiều:

https://thuviensach.vn

Ngoài anh trai La Thế Triết không còn như ngày bé ra, anh trai cả cũng thay đổi rất nhiều, từng là người đàn ông trung thực và ngay thẳng, bây giờ ăn nói lôi thôi, lải nhải, hay so đo, làm ra vẻ như rất ghê gớm, rất hiểu biết này nọ, nhưng việc gì cũng bị vợ điều khiển, lâu lâu lén vợ đi đổi gió, thể nào cũng phải cưa cẩm vài em trẻ trung, cặp kè này nọ.

Còn cả mẹ nữa, từng là một bà La tính tình mạnh mẽ, khỏe khoắn, sau khi về quê quả thật có xây một căn nhà lớn, sau khi hoàn thành, chưa kịp để cho bà thoải mái hưởng thụ thì sức khỏe sa sút, một lần bị trúng gió, may sao kịp thời phát hiện nên không xảy ra việc gì nghiêm trọng, sau khi khỏe hẳn, bác sĩ khuyên tốt nhất không nên ở một mình, vì thế sang ở cùng gia đình nhà anh trai cả, nhưng liên tục xảy ra khẩu chiến với con dâu.

Bà La vẫn luôn ghét cay ghét đắng tính cách yếu đuối, ẻo lả của Giản Minh, cô con dâu lớn đoan trang, thật thà chất phác, đáng lẽ bà phải hài lòng, nhưng lại chê bai người ta keo kiệt như con buôn. Tô Mạn lại là con gái của một gia đình giàu có, là long là phụng so với mọi người, bà La sẽ không moi ra khuyết điểm gì phải không? Nào ngờ gặp hai lần, bà chê bai Tô Mạn kiêu ngạo, ngang bướng, lại nói rằng không thể sống chung với Tô Mạn trong cùng một mái nhà. Bà La cũng chỉ nói sau lưng thế thôi, bề ngoài vẫn cung kính có thừa đối với Tô Mạn, dáng vẻ trông nhiệt tình hồ hởi lắm.

Thế Hoa nhắc đến mẹ mình, rất nhức đầu, "Càng ngày càng hay xoi mói đến nỗi khó có thể ở được với bà, nhiều lúc muốn nói chuyện với bà, nói được mười phút là bắt đầu cảm thấy khó khăn, đành phải bỏ cuộc."

Còn cả bản thân Thế Hoa, bề ngoài trông có vẻ cái gì cũng ổn, sự nghiệp thuận lợi, nhưng bên cạnh cô, đến một người có thể chuyện trò cũng không có, đang tuổi xuân thì, nhưng trong trái tim cô đơn như có hàng trăm hàng ngàn vết thương…

https://thuviensach.vn

Hầu hết thời gian, Thế Hoa kể, Giản Minh nghe, không thể nào không công nhận rằng, trước giờ hồng tía đua chen, giờ sao giếng lấp tường nghiêng thế này, khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời của một người phụ nữ luôn luôn bị những điều tầm thường lặt vặt trong cuộc sống đeo bám, dần dần bị mài mòn đến cạn kiệt.

Lại thêm một ly rượu nữa, Thế Hoa hơi say, ôm lấy Giản Minh, nước mắt rơi ra, "Cảm ơn chị đã đối xử tốt với em."

Giản Minh vỗ vỗ vào vai cô, an ủi cô, "Nói gì thế hả, chị tốt với em, đương nhiên là bởi vì em đối xử với chị rất tốt."

"Chắc chắn là chị đã quên rồi," Thế Hoa nhắc lại, "Trong mấy năm đầu chị và anh trai em kết hôn, khi cuộc sống vẫn khó khăn là thế, vẫn gửi học phí cho em, gửi quà cáp cho em."

Giản Minh cũng nhắc lại, "Học phí của em là tiền anh trai em kiếm được, chị làm gì có lý do để không gửi cho em."

"Nhưng mà chị biết đó, chị dâu cả của em, chỉ vì học phí của em, mà đã cãi nhau bao nhiêu lần với anh trai em? Chị dâu cả là một giáo viên mầm non, thu nhập làm sao bằng anh trai em?"

Giản Minh kinh ngạc, quả thật cô không hề biết.

"Trong những tháng ngày em đi học, những món quà nhỏ chị gửi cho em, đều rất được những bạn ở cùng phòng ngưỡng mộ." Thế Hoa ôm lấy Giản Minh lắc lắc, cười chua xót, "Em định suốt đời sẽ coi chị như người trong nhà, đáng tiếc là, anh trai em ngu ngốc, không biết giữ lấy cái phúc ấy. Có điều, trong lòng em, suốt cuộc đời này, chị vẫn mãi là bạn của em…".

Những lời nói của Thế Hoa làm Giản Minh cảm thấy xót xa trong lòng, cảm khái muôn phần, cô không kiềm chế được, nói những điều rất đỗi

https://thuviensach.vn

chân tình, "Thế Hoa, nếu như không may chị chết sớm, em phải giúp chị chăm sóc Đông Đông."

Thế Hoa rất không có lương tâm, thả Giản Minh ra bật cười thật to, vơ lấy khăn giấy lau nước mắt nơi khóe mắt, "Chị đừng ngốc nữa, anh bác sĩ nhà chị ấy, sẽ không để cho chị chết sớm đâu, chị chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi, người mắc bệnh tiểu đường, sống bốn chục năm không hề bị biến chứng cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, cũng chưa chắc bị biến chứng là sẽ chết ngay lập tức, chị bớt lo lắng đi." Nắm lấy một cánh tay Giản Minh, Thế Hoa chân thành, "Chúc anh chị hạnh phúc."

"Cảm ơn. Thế Hoa, em cũng phải hạnh phúc."

Chớp mắt mà đã đến thời gian khai giảng của Đông Đông, Lăng Lệ tranh thủ thời gian thay Giản Minh làm tất cả các thủ tục nhập học cho Đông Đông, bây giờ Lăng Lệ đã là người liên lạc thứ hai trên sổ liên lạc, Giản Minh nghi ngờ rằng, nếu như cô cứ tiếp tục bận rộn như vậy, vị trí người liên lạc thứ nhất chắc cũng phải nhường lại cho Lăng Lệ quá.

Thời gian này công việc của Giản Minh rất bận, bản kế hoạch chào bán căn hộ được trình lên, Lăng Khang bày tỏ sự hài lòng, bởi vì Giản Minh là người tham gia vào trong bản kế hoạch này, cho nên họp hành suốt ngày, phải liên tục đuổi theo tiến độ. Lăng Lệ vẫn đi làm bình thường, đi chợ nấu cơm, chăm sóc Đông Đông. Mỗi ngày sau khi Đông Đông làm bài tập xong, thời gian trước khi tắm rửa, hai chú cháu người cầm chai bia, người cầm hộp sữa, ngồi bên trong túp lều, đúng thế, Đông Đông phát hiện ra Lăng Lệ có một bộ lều để đi dã ngoại, vô cùng thích thú, thế là mỗi ngày, Lăng Lệ không hề cảm thấy phiền phức, dựng lều lên ở trong phòng khách, mở túi ngủ ra, ngồi trong lều với Đông Đông, còn bật đèn khẩn cấp, thì thà thì thầm, ngồi đối diện nhau uống nước, nhìn có vẻ như bị thần kinh ấy.

"Đang nói chuyện gì thế?". Cuối cùng, Giản Minh có thời gian bước ra khỏi phòng đọc sách, giúp Lăng Lệ căng trại, "Ngày nào anh cũng làm mà

https://thuviensach.vn

không thấy phiền phức sao, căng lên, rồi phải dẹp vào, dẹp vào rồi lại căng lên, ngồi ở đâu nói chuyện mà chẳng giống nhau."

Lăng Lệ liếc nhìn vào căn phòng của Đông Đông, hạ thấp giọng xuống, "Việc này không phải bày trò ra cho vui đâu, sự kiện lớn đấy, vấn đề sinh tồn của trẻ em."

"Hả?", thái độ của Giản Minh như đang hỏi, tình hình sinh tồn của Đông Đông có vấn đề gì sao? Cô là mẹ tại sao lại không biết nhỉ?

"Là thế này, chị dâu không chịu để nó an tâm với tình trạng hiện nay được, đưa ra một giả thiết tàn khốc cho nó, nếu như anh và em sinh cho nó một em trai hoặc em gái, có được không?".

Giản Minh căng thẳng, "Ôi trời, thế Đông Đông trả lời thế nào?".

"Đông Đông nhanh chóng tỏ rõ thái độ, không được. Chị dâu ra đòn mạnh hơn, nói rằng nếu như cháu không đồng ý, thì phải bắt chú tìm người khác để sinh con thôi, mà nếu như chú đi tìm người khác, thì chú với mẹ Đông Đông, còn cả Đông đông nữa…".

Giản Minh tiếp lời, "Thì chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa, bác trai và bác gái cũng đâu còn mối quan hệ gì với cháu." Phải công nhận rằng, điều này chắc chắn có liên quan đến vấn đề sinh tồn của Đông Đông.

Lăng Lệ đưa ra một hình dung rất xấu xa, rất độc địa, "Giống như để thu hút các con bạc, nhà cái thường cho con bạc thắng trước vài lần, đợi con bạc ăn quen bén mùi, nhà cái mới từ từ nói cho các con bạc biết có những rủi ro gì, mọi thứ sẽ dần dần biến mất."

Giản Minh càng căng thẳng hơn, "Anh và Đông Đông nói chuyện như thế nào rồi?". Suy ngẫm một lúc, lại quay ra lo lắng vu vơ, "Anh Lệ, anh có tìm người khác để sinh con không?".

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ bó tay, vỗ nhẹ vào đầu cô, "Em bị say sao? Chị dâu chỉ hù dọa Đông Đông thôi." Ngừng một lúc, như ngẫm nghĩ lại điều gì đó, anh mím môi cười, "Hai chú cháu nhà anh nói chuyện vui lắm." Rồi kể tỉ mỉ cho Giản Minh nghe, "Bạn ngồi cùng bàn của Đông Đông, mẹ bạn gái ấy sắp sinh cho bạn ấy một em trai, bạn gái ấy không vui, nói rằng muốn tìm một sát thủ nào đó xử lý em trai luôn."

Oa, vừa nóng nảy vừa ngây thơ, Giản Minh bật cười thành tiếng.

"Đông Đông cảm thấy, sát thủ chẳng biết đi đâu mà tìm, cảm thấy khó xử. Mấy ngày gần đây anh đều khuyên, có em trai thực ra rất tốt, giống như anh với Trọng Hằng, anh kể rất nhiều việc ngày xưa của anh và Trọng Hằng cho nó nghe, bây giờ xem ra tư tưởng cũng đã thoáng hơn ít nhiều, ngoài việc đã chấp nhận anh và em có thể cho nó thêm một em trai hoặc em gái, còn rất hy vọng chú Trọng Hằng cũng cho nó thêm một em trai, như thế đã có thể trực tiếp copy mối quan hệ của anh và Trọng Hằng, vô cùng hứng khởi. Sau đó ngồi so sánh giữa việc những ưu điểm khi có em trai hay em gái và đánh mất anh, những mặt tốt khi có bác trai và bác gái, sau đó so sánh những việc bất tiện khi có thêm em trai hoặc em gái thì cho rằng việc này vô cùng xứng đáng." Quan sát phòng của Đông Đông thêm lần nữa, xác định tên nhóc kia sẽ không ra ngoài này, Lăng Lệ nhích lại gần Giản Minh, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn chao nước, khuôn mặt dịu dàng, "Anh thấy, chúng ta đã có thể chuẩn bị việc kết hôn rồi."

Giản Minh ngẩn người, bị Lăng Lệ dọa cho hết hồn.

Lăng Lệ chăm chú nhìn cô, "Đang nghĩ gì thế?".

"Em đang nghĩ, Đông Đông đã lớn rồi, nhanh quá, giống như kiểu mấy hôm trước, nó vẫn còn là một thằng bé con, em làm việc nhà, nó cứ lẽo đẽo đi sau lưng em, nhặt lấy một sợi tóc trên nền nhà đưa cho em, giọng nói ngọng líu ngọng lô, "Mẹ ơi, ở đây vẫn còn." Giản Minh ngồi trong lều, rầu rĩ, "Bây giờ, nó đã bắt đầu suy nghĩ đến những vấn đề phức tạp rồi,

https://thuviensach.vn

không biết từ nay về sau, lớn lên nó sẽ lớn lên thành người như thế nào đây?".

Lăng Lệ ôm cô vào lòng, mỉm cười, "Trước đây, mẹ anh cũng thường nói về anh như vậy." Với giọng trầm thấp, Lăng Lệ nói cho Giản Minh yên lòng, "Em yên tâm, Đông Đông sẽ trở thành một cậu bé cởi mở, chính trực, tâm hồn lương thiện trong một cơ thể khỏe mạnh. Giống như anh". Lăng Lệ đưa ra ví dụ, "Mẹ anh lớn tuổi rồi mà còn mang thai anh, sức khỏe lại không tốt, bà ấy hoàn toàn có thể bỏ anh đi. Lại giống em, trẻ như thế, mà đã có Đông Đông, em chẳng tiếc gì cả, bỏ luôn việc học chứ không bỏ con đi,việc này sẽ là nguồn động lực cổ vũ cho nó trong cuộc sống từ nay về sau, làm cho nó phấn đấu không ngừng." Giọng nói của Lăng Lệ, ấm áp, nồng nàn, mạnh mẽ, "Mặc dù em và cha Đông Đông nửa đường đứt gánh, nhưng những mất mát đó, anh sẽ cố gắng bù đắp lại, sau khi Đông Đông lớn lên, nó sẽ hiểu được em, tin anh đi." Nói xong môi anh chạm vào trán cô, đang ôm người yêu trong lòng, ấm áp thơm tho, đang có ý định hôn hít một chút, cảm giác có gì đó không đúng lắm, áp mắt vào trán cô để thử nhiệt độ của Giản Minh, ngạc nhiên, "Giản Minh, hình như em đang sốt." Nâng cằm cô lên kiểm tra, "Nhìn kìa, mắt em trũng hết cả rồi kìa, em ngồi yên đấy, anh đi lấy nhiệt kế."

Đúng là hơi sốt thật, nhiệt độ lại không cao, cơ thể Giản Minh lại không có phản ứng gì đặc biệt lắm, chỉ có cảm thấy hơi mệt mỏi. Lăng Lệ chẩn đoán, có thể thời gian gần đây bận rộn quá, nên cơ thể mệt mỏi. Anh dìu cô về giường, lấy nước uống thuốc. Đông Đông thấy mẹ bệnh, ngay lập tức nhìn Lăng Lệ chằm chằm, "Chú ơi, tối nay chú ở lại với mẹ con cháu được không?".

Sao lại không được chứ? Chú cầu mong còn không được nữa là. Tắm xong cho cậu nhóc này, cho nó lên giường ngủ, rồi mới qua xem Giản Minh thế nào, Giản Minh vẫn chưa ngủ được, áp lực công việc quá lớn, tinh thần không ngừng cố gắng phấn đấu, không cảm nhận ra được cơ thể khó chịu

https://thuviensach.vn

vì cảm sốt, cũng không buồn ngủ.Cứ tưởng con trai đã ngủ, hai người khó khăn lắm mới có khoảng không gian riêng tư, nói lí nhí bằng giọng mũi, "Ôm một cái nào." Lăng Lệ đang định hành động thì Đông Đông lại bước vào phòng, "Mẹ, con cũng ngủ với mẹ được không?". Lăng Lệ và Giản Minh đành phải kiềm chế lại, "Được." Đông Đông leo lên giường, Lăng Lệ suy nghĩ, hay anh ra phòng khách, nào ngờ Đông Đông mời mọc, giống như có chút cầu xin, "Chú ơi, tối nay ba chúng ta ngủ đây đi, nếu như mẹ bệnh nặng hơn, chú có thể cứu mẹ luôn."

Ba người ngủ chung? Mặc dù không còn không gian riêng tư của hai người, nhưng mà có được sự ấm áp trong gia đình, Lăng Lệ đồng ý, "Được, chú đi tắm rửa, lát nữa vào." Hôn khuôn mặt ngọt ngào của Đông Đông, "Cục cưng, cháu ngủ trước đi." Ngang qua Giản Minh có chút ngập ngừng, trưng cầu ý kiến của Đông Đông, "Chú có thể cho mẹ cháu một goodnight kiss được không?" Đông Đông gật đầu, "Dạ được." Thế rồi, cuối cùng Lăng Lệ cũng đã có quyền, ngay trước mặt Đông Đông, hôn lên khuôn mặt của mẹ Đông Đông, "Em ngủ trước đi." Giản Minh mỉm cười, nhắm mắt lại, cô yêu hết những thứ này, cô sẽ cố gắng hết sức để giữ gìn những gì hiện nay mình đang có.

Nguồn ebooks: http://www.luv-ebook.com

Đến lúc Giản Minh tỉnh dậy, phát hiện sau lưng cô là vòm ngực quen thuộc, bên tai, là hơi thở ấm áp, quen thuộc, mùi hương phảng phất bên mũi, là mùi vị làm người ta nghĩ đến sinh lão bệnh tử, mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt đó, chẳng nhẽ là anh Lệ sao?! Cô nằm gối đầu lên tay anh, lật người, mơ màng hỏi, "Đông Đông đâu rồi anh?". Cô nhớ trước khi ngủ, ba người nằm trên một chiếc giường.

Lăng Lệ nhắm mắt, vẫn còn ngái ngủ, trả lời, "Nửa đêm bò khỏi giường, về phòng mình ngủ rồi. Chê ở đây chật quá, chịu không nổi."

https://thuviensach.vn

"Thằng nhóc xấu xa." Giọng Giản Minh uể oải, rúc đầu vào lòng Lăng Lệ, tìm một tư thế thoải mái để nằm, ánh nắng mặt trời chiếu vào xuyên qua khe hở của rèm cửa, lúc ẩn lúc hiện, cảnh vật trong phòng như đang chuyển động cùng ánh nắng sớm mai, đây là buổi sáng sớm đầu tiên thức dậy trong lòng Lăng Lệ, Giản Minh hạnh phúc đong đầy, buột miệng nói, "Anh Lệ, em yêu anh."

Lăng Lệ ừ bằng giọng mũi, rất tự nhiên, ôm Giản Minh chặt hơn, môi chạm nhẹ vào trán cô, "Hết sốt rồi, chắc không phải nói lảm nhảm khi lên cơn sốt."

Giản Minh bật cười thành tiếng, tay quàng qua gáy Lăng Lệ, hôn cằm anh, tìm kiếm môi anh, nhẹ nhàng hôn lên đó, lần này càng rõ ràng hơn, "Em yêu anh."

Trong cổ Lăng Lệ phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, lẩm bẩm, "Làm sao để chui ra khỏi chăn của em bây giờ? Buổi tối nhận được điện thoại, gia đình chị Đường có việc bận, hôm nay anh phải đi công tác thay cho chị ấy."

Đây là lần đầu tiên sau khi chuyển đến nhà Lăng Lệ, anh phải đi công tác, Giản Minh rất không đành lòng, "Đi bao lâu?".

"Khoảng một tuần."

"Lúc nào đi?".

Lòng bàn tay Lăng Lệ cực kỳ ấm áp, mềm mại, luồn vào áo ngủ của Giản Minh, vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn và nuột nà của cô, "Chuyến bay cách ba tiếng đồng hồ nữa, sẽ có người đưa vé máy bay đến sân bay cho anh."

"Vậy bây giờ anh phải dậy thôi." Giản Minh nhắc nhở, nhưng cô cảm thấy cơ thể Lăng Lệ đang nóng lên, hơi thở nặng nề, nghe Lăng Lệ tính toán, "Anh tính rồi, vẫn còn có thể dây dưa thêm mười lăm phút, đợi Đông

https://thuviensach.vn

Đông dậy, đưa nó đến trường rồi ra sân bay." Giản Minh ngấm ngầm liếc xéo anh, sắp xếp gì mà kín mít thế này, nhỡ khi trên đường kẹt xe thì sao, anh ấy sẽ lỡ chuyến bay mất, nghiến răng, vùng vẫy ra khỏi lòng anh, "Em đi nấu bữa sáng."

Lăng Lệ kéo cô quay lại, "Buổi sáng chúng ta có thể ăn món lúa mạch trộn sữa đơn giản nhất." Anh ra sức ôm lấy cô, làm Giản Minh càng nhúc nhích không được, bị anh đè dưới thân, đôi môi anh cúi xuống, vẫn chưa kịp hôn thì nghe có động tĩnh ở cửa, giọng nói lanh lảnh của Đông Đông, "Mẹ, mẹ hết bệnh chưa?". Hai người vội vàng buông nhau ra, dị khẩu đồng thanh, làm ra vẻ như chưa hề có chuyện gì, "Đông Đông…".

Lăng Lệ đi công tác, người cảm thấy không quen nhất là Đông Đông, không có ai căng lều cho nó, không có ai tâm sự với nó, lắp ráp mô hình với nó, đã thế ngày nào cũng phải đi học, chẳng giống như nghỉ hè, hở một chút đã có thể đi tìm bác trai bác gái, cả anh Trọng Hằng nữa, cô đơn không thể nào chịu đựng nổi, thế nên, mỗi ngày sáng tối hai lần, nó gọi điện thoại cho Lăng Lệ, trực tiếp bày tỏ còn lãng mạn ngây thơ hơn Giản Minh, "Cháu nhớ chú quá đi mất." Lăng Lệ hỏi Giản Minh, "Con trai em nói dùm hết những lời trong lòng em à?".

Giản Minh dịu dàng, có chút quyến rũ, không hề ngại ngùng mất tự nhiên trước điện thoại, "Em yêu anh."

Lăng Lệ đầu hàng, "Lại quyến rũ anh…".

Có một buổi tối, Lăng Lệ gọi điện thoại về nhà, vừa đúng lúc trong khu dân cư mất điện, Lăng Lệ sốt ruột, "Đèn sạc điện hình như hai hôm trước dùng hết sạch, chưa kịp xạc điện, trong nhà lại không có đèn cầy dự trữ, ái chà, Đông Đông không sao chứ hả? Để anh bảo anh trai đến đón hai mẹ con em về ở bên đó một đêm."

https://thuviensach.vn

"Yên tâm, bộ phận kinh doanh đã thông báo, sẽ có điện lại ngay, Đông Đông không sao, nó tìm tất cả đồ chơi phát sáng ra làm đèn cầy rồi, ôi, từ trước đến nay em không hề biết ánh đèn của máy bay điều khiển từ xa của nó lại đẹp như thế…". La Đông đã không còn sợ bóng tối nữa, tay cầm chiếc máy bay nhỏ và đèn pin giơ cao lên, nói với Giản Minh đang luộc sủi cảo làm bữa tối trong bếp, "Mẹ, mẹ có sợ không? Có con ở đây, mẹ đừng sợ nhé." Giản Minh khóc, không phải vì vất vả, mà là quá vui mừng.

Lăng Lệ đi công tác về trước ngày Trung thu một hôm, có rất nhiều việc đang chờ anh, giống như bữa tiệc rượu chúc mừng của tập đoàn Lăng Văn. Đúng dịp ấy, Thế Hoa trưng cầu ý kiến của Giản Minh, có thể đưa Đông Đông về nhà La Thế Triết đón Trung thu được không? Giản Minh và Lăng Lệ bàn với nhau, cảm thấy việc này có thể được, cho nên bữa tiệc rượu lần này cô và Lăng Lệ có thời gian tham gia. Sau khi Lăng Lệ quay về, đến bệnh viện xử lý xong công việc, đi đón Đông Đông, rồi đón Giản Minh tan sở, ba người ăn cơm ở bên ngoài, sau khi ăn cơm, làm bài tập với Đông Đông, hai chú cháu lặp lại chuyện cũ, người uống bia uống ngụm bia, người uống sữa uống chút sữa, nâng ly nói chuyện vui vẻ, ba người đối mặt uống rượu, tám chuyện vui vẻ, lại còn đi tắm cùng nhau.

Trong lúc Lăng Lệ tắm, điện thoại của anh đổ chuông, Giản Minh gõ cửa phòng tắm, đưa điện thoại cho anh, Lăng Lệ đang vui đùa với Đông Đông, nói với cô, "Giản Minh, em nhấc máy dùm anh, hỏi có chuyện gì?".

Giản Minh nghe máy, người bên kia nói với giọng sầu muộn, buồn bã, "Hi, là em." Giản Minh như ngừng thở, Phương Nam? Cô nghe ra, là giọng nói của Phương Nam. Giản Minh nhất thời không trả lời, Phương Nam giống như thở dài rất khẽ, "Anh Lệ, có bận không?". Giản Minh chợt có ý nghĩ sẽ không lên tiếng, để xem Phương Nam nói những gì, nhưng ngay lập tức từ bỏ, đàng hoàng một chút vẫn tốt hơn, ho lên một tiếng, "Phương Nam à? Chào chị, anh Lệ đang tắm, có việc gì không ạ? Chị đợi một chút, em đưa điện thoại cho anh ấy."

https://thuviensach.vn

Ban đầu Phương Nam có chút hốt hoảng, nhưng trở lại bình thường ngay tức thì, "Ồ, không, không cần đâu, cũng chẳng có việc gì hệ trọng, chỉ là, ồ, chỉ là chị muốn biết, cái bát sứ bông xanh tổ tông để lại của nhà anh ấy có bán hay không? Đợi khi anh ấy rảnh, giúp chị hỏi anh ấy, bảo anh ấy gọi cho chị là được rồi."

"Dạ, để em nhắn lại với anh ấy." Giản Minh tắt điện thoại, không cần nghi hoặc, ba của Lăng Lệ trước đây thích chơi đồ cổ, trong nhà cũng có mấy món của tổ tông để lại, có giá trị rất lớn. Sau khi ông Lăng qua đời, những món đồ cổ đó đem chia cho Lăng Lệ và Lăng Khang, Lăng Lệ nói nơi anh ở không an toàn như nhà anh trai, anh chỉ để lại trong nhà một cái tô bông xanh thời Hồng Vũ đời nhà Minh, lâu lâu lại lôi ra ngắm nghía, bình thường cất vào nơi cao nhất của kệ sách trong thư phòng rồi khóa lại. Theo như sự hiểu biết về hai anh em nhà họ Lăng của Giản Minh, trừ phi thật sự cần thiết, tuyệt đối sẽ không mang đồ cổ trong nhà ra bán. Về điểm này, chẳng nhẽ Phương Nam không hiểu sao?

Vẫn chưa suy nghĩ xong, chị dâu Văn Quyên gọi điện thoại đến, hỏi chú Hai mấy giờ về hà? Quần áo chị đặt cho Giản Minh và Lăng Lệ mặc vào đêm tiệc, chiều nay đã đưa đến rồi, chị đang đợi chú Hai về thử quần áo. Còn quần áo của Giản Minh, ngày mai chị sẽ đích thân đưa đến công ty cho Giản Minh thử. Giản Minh trả lời, Lăng Lệ đang tắm với Đông Đông, sẽ về ngay thôi.

Đợi Lăng Lệ đi ra, cho Đông Đông lên giường đi ngủ, hai người ngồi đối diện nhau, bây giờ mới có cơ hội giở quà của Lăng Lệ mang về, đều là đặc sản miền Nam, món quà tặng cho Giản Minh rất đặc biệt, là một cây trâm được chạm trổ cực đẹp. Giản Minh vấn tóc lên thử chiếc trâm, vừa làm vừa truyền đạt lại nội dung của hai cuộc điện thoại lúc nãy. Điện thoại của Văn Quyên thì không có gì, nội dung điện thoại của Phương Nam, Lăng Lệ cũng có nghi hoặc như Giản Minh, "Rõ ràng biết anh sẽ không bao giờ bán, hỏi gì mà hỏi?".

https://thuviensach.vn

Giản Minh đứng trước gương bới tóc, liếc mắt nhìn Lăng Lệ, "Gần đây hay nói điện thoại với chị ấy à?".

Lăng Lệ uống nước, trong lòng không giấu giếm điều gì, gió mát trăng thanh, "Tối hôm trước cô ấy có gọi điện thoại, đúng lúc đang dự tiệc, không có thời gian, hỏi cô ấy có việc gì không, cô ấy nói đợi anh rảnh rỗi rồi nói chuyện, anh cũng không biết cô ấy tìm anh vì việc này."

Giản Minh yên tâm, "Có khả năng là hỏi chuyện này thật, biết đâu có người muốn mua, chị ấy có được lợi lộc gì đó từ vụ này, không từ chối được." Trong gương, nhìn thấy Lăng Lệ cười với cô, kỳ lạ hỏi, "Cười cái gì?".

Lăng Lệ rất mờ ám, "Em đang ghen sao?".

Giản Minh đỏ mặt, đuổi anh ta đi, "Anh bớt chọc ghẹo em đi, được rồi, mau về đi, chị dâu đang chờ anh đó."

Lăng Lệ chọn đại một chiếc áo thun mặc ở nhà tròng vào người đi luôn, Giản Minh không nỡ rời xa, đưa người ta ra tận thang máy ngoài kia, hai người không ngừng bàn về buổi tiệc tối ngày mai, đang nói đến đoạn Trọng Hằng sẽ dẫn người yêu bí mật đến tham gia, hai vợ chồng ở bên cạnh nhà Lăng Lệ từ trong thang máy bước ra, nhìn thấy Lăng Lệ, kinh ngạc hỏi, "Muộn thế này rồi còn đi ra ngoài sao?".

Lăng Lệ chưa kịp trả lời, Giản Minh nhanh nhảu trả lời trước, "À, tại em thích ăn bánh kếp hành, anh ấy đi mua cho em."

Vợ chồng nhà hàng xóm không ngừng khen ngợi, "Lăng Lệ, anh thật chu đáo, biết cưng chiều người ta ghê." Giản Minh cười hì hì, thang máy dừng ở đó, ra hiệu cho Lăng Lệ có thể xuống dưới kia được rồi, nào ngờ nhị thiếu gia lần mò trong túi quần, "Chết rồi, anh quên mang theo ví tiền." Kéo Giản Minh quay về. Quên mang theo sao? Giản Minh rõ ràng nhìn thấy anh cho chìa khóa, ví tiền vào túi rồi mới đi mà.

https://thuviensach.vn

Vào nhà, Lăng Lệ đóng cửa đứng đó, hỏi Giản Minh, "Em muốn cho hàng xóm biết anh không ở bên ngoài phải không?".

Giản Minh đứng dựa vào tường, chẳng biết làm thế nào, lại tủi thân, khẽ nói, "Nếu không thì sao? Để mọi người đều biết em thuê căn hộ rộng rãi này của anh, trả có chút tiền, xong rồi còn ép chủ nhà đi ở chỗ khác sao?".

"Không phải, anh không có ý đó." Lăng Lệ kéo Giản Minh vào lòng, "Ai thèm so đo với em cái đó? Ý anh muốn nói," Hơi thở ấm áp của Lăng Lệ phả bên tai Giản Minh, thăm dò, "Anh muốn nói, hay là đêm nay, anh không quay về nhà chị dâu thử đồ nữa?"

Giản Minh vẫn rất lý trí, "Không được, em đồng ý với chị dâu rồi."

"Thế thì anh về trễ một chút vậy." Lăng Lệ bắt đầu dùng đầu lưỡi đùa nghịch vành tai mẫn cảm của Giản Minh.

Cả cơ thể Giản Minh mềm nhũn, nhưng vẫn rất lý trí, né tránh anh, "Đừng đùa nữa, không thể để anh trai và chị dâu chờ được đâu, đã trễ lắm rồi, hơn nữa, anh không mệt sao?".

Lăng Lệ nói một lời cho hai việc, "Sao lại không mệt? Mệt chết đi được, anh chờ đợi vất vả lắm em biết không?"

Giản Minh xấu hổ lí nhí, "Em biết, có điều chỉ thêm một đêm chứ mấy, có nhiều nhặn gì đâu." Đẩy Lăng Lệ ra, cô nói năng dịu dàng để dỗ dành anh, "Được rồi, anh về đi đã."

Cô càng dịu dàng, nhị thiếu gia càng không nỡ để cô đi, vẫn tiếp tục dây dưa, "Hôn một cái sẽ đi ngay."

"Hôn rồi sợ anh càng không muốn đi."

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ nâng cằm cô lên, than thở, "Thật đúng là có kinh nghiệm nói chuyện quá mà." Nói xong, đôi môi ập lên môi cô, đúng thế, hôn rồi càng không muốn đi, nhưng một tuần không gặp, không hôn hít gì cứ thế bỏ đi, quả thật có chút tàn nhẫn. Đương nhiên, hôn xong vẫn phải đi thử quần áo, Giản Minh nói, đây là lần đầu tiên cô tham gia buổi tiệc quan trọng như thế này, không được làm hỏng buổi tiệc.

Ngày hôm sau là Trung thu, Thế Hoa đón Đông Đông đi từ sớm, nói trước rằng, buổi tối có thể Đông Đông và cô sẽ ngủ lại bên nhà của La Thế Triết, nếu như có thay đổi gì sẽ thông báo cho Giản Minh.

Vì bữa tiệc tối hôm nay, Giản Minh cùng chị dâu Văn Quyên đến tiệm làm tóc, đắp mặt nạ, làm tóc, trang điểm suốt cả buổi chiều, ra ngoài đã có sứ giả hộ hoa đứng bên ngoài phục vụ. Nhị thiếu gia đã thay một bộ âu phục màu đen, bên trong phối chiếc áo sơ mi màu trắng xếp ly nhỏ, bộ khuy măng sét đính đá, chiếc cà vạt đen mỏng, làm người anh trông có vẻ như càng cao lớn. Dưới mái tóc gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt anh góc cạnh như điêu khắc, khí chất nho nhã, thanh tú nhưng không mất đi nét cương nghị. Anh đã đợi một lúc rồi, ngồi ở đó, an nhiên trầm tĩnh tựa tranh thủy mặc, không sốt ruột chút nào, dáng vẻ bình thản như kiểu nếu có tiếp tục đợi cũng chẳng sao cả. Nhìn thấy Giản Minh đi ra, mặc áo quây ngực màu trắng, phối hợp với chiếc váy voan trắng nhiều tầng qua đầu gối, chân váy được thiết kế lệch tà, phóng khoáng tự nhiên. Mái tóc dài buông xõa, đuôi tóc uốn hơi quăn, như sương như khói, như mây như mưa. Giản Minh trang điểm nhẹ nhàng, gần như trong veo, vừa đủ để làm nổi bật làn da mịn như lụa của cô, son màu hồng phấn, làm cho đôi môi của cô rạng rỡ, căng mọng lên như thạch rau câu.

Chị dâu Văn Quyên dâng Giản Minh đã được trang điểm kĩ lưỡng ra cho chú út ngắm, hệt như dâng báu vật, nhưng chẳng được lời khen như dự đoán của nhị thiếu gia. Lăng Lệ sửa sang lại kính, miễn cưỡng, "Cũng được."

https://thuviensach.vn

Thế là Giản Minh lấy chiếc khăn lụa tơ tằm khoác lên vai, khoác lên nhìn cũng chắc chắn, quay một vòng trước mặt nhị thiếu gia, chiếc váy xòe tròn tung bay như bông hoa, "Bây giờ, đẹp chưa nào?".

Như vậy mới đúng chứ, áo mặc trong phòng ngủ và áo mặc ra ngoài đường nhất định phải khác nhau, Lăng Lệ giơ ngón tay cái lên, "Bây giờ đẹp rồi."

Văn Quyên lườm nguýt chú út, một khi đã lườm thì lườm luôn mấy cái.

Bữa tiệc được tổ chức ở phòng yến tiệc tầng cao nhất của một khách sạn năm sao nào đó, toàn bộ làm bằng kính trong suốt, cảnh sắc của toàn thành phố đều nằm trọn trong tầm mắt. Trong phòng tiệc các cô gái thướt tha yêu kiều, đông vui nhộn nhịp, ánh đèn mờ ảo, cảnh tượng hào nhoáng. Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Trọng Hằng xuất hiện, dẫn theo một người, không ngờ lại là bác sĩ Mễ. Lăng Lệ nhìn thấy học sinh của mình mặc một bộ lễ phục đẹp đẽ, phản ứng đầu tiên lại là, "Thầy có mời em đến sao?".

Giản Minh giật giật tay áo anh, "Mễ Lợi đến với Trọng Hằng mà."

Lăng Lệ nhướn cao đôi chân mày, không phải chứ? Con thỏ ăn cỏ gần hang, nội bộ bị tiêu hao rồi sao? Lăng Khang và Văn Quyên rất hài lòng, học sinh ưu tú của Lăng Lệ, biết rõ gốc gác, tốt quá, đáng để mọi người nâng ly chúc mừng.

Các hoạt động ngoại giao ngoài xã hội nói cho cùng là một hoạt động thể lực, không cố gắng được bao lâu, Giản Minh không sao chịu nổi đôi giày cao gót mười phân, nó làm cho chân cô vừa tê vừa đau. Nói với vợ chồng Lăng Khang một tiếng, bảo là rời khỏi đây một chút, chưa đến chín giờ tối, Lăng Lệ lái xe, mua cho Giản Minh một đôi giày ở con phố bên cạnh, cũng may, từ trong góc khuất của tiệm giày nhỏ lôi ra được cho Giản Minh một đôi giày vải màu trắng của học sinh, hai mươi lăm đồng, Giản

https://thuviensach.vn

Minh mặc kệ chẳng thèm để ý xem đôi giày này có phù hợp với bộ quần áo của cô không, xỏ vào không chút do dự, yêu cầu Lăng Lệ, "Đừng quay lại đó nữa được không? Thực ra chẳng vui như em tưởng tượng, mệt chết đi được."

Lăng Lệ nói như than thở, "Phụ nữ ấy à, quan trọng hóa vấn đề là bọn em, sợ sẽ làm hỏng bữa tiệc, xong rồi chê bai nhạt nhẽo cũng là bọn em." Liếc nhìn Giản Minh, cô gái này đã không muốn quay lại đó, anh có thể nói không được sao? Hỏi, "Thế đi đâu? Về nhà ư?". Anh muốn về nhà, cực kỳ muốn.

Giản Minh phản đối, "Bây giờ về nhà thì quá sớm, chúng ta đi dạo ven hồ được không?".

Ồ, cái hồ kia ấy à, không phải là không được, chỉ là… Lăng Lệ liếc nhìn bộ quần áo của Giản Minh.

Giản Minh nũng nịu,vừa đủ để tê dại, "Lang thang một chút rồi chúng ta về nhà, được không vậy?"

Có tác dụng với chú Lệ, không nói thêm lời nào, anh chạy xe về ven hồ.

Đêm Trung thu, nhà nhà quây quần bên nhau xem chương trình văn nghệ trên ti vi, gặm nhấm bánh trung thu, người chạy đến bên bờ hồ ngắm trăng cho thêm phần lãng mạn không nhiều. Nhưng cảnh sắc ở đây đẹp quá, gió mát lạnh, ánh trăng trong veo như thủy tinh, không khí mát mẻ, hơn nữa ở đây còn chứa đựng kỉ niệm của họ. Chỉ có nhớ lại những chuyện đã qua mới hiểu được rằng, tất cả các thời khắc đẹp đẽ đã đến không dễ dàng như thế nào.

Lăng Lệ đắm chìm trong suy tư, Giản Minh lại trông rất vô tư, chỉ lo gặm nhấm đồ ăn, đôi giày đá bóng dưới chân, và chiếc áo vest khoác trên người của Lăng Lệ trông có vẻ quá rộng so với cô, cộng thêm dáng vẻ ăn

https://thuviensach.vn

uống chăm chú đó, làm cho cô ấy giống như một nàng công chúa bé nhỏ vừa lén lút bỏ trốn khỏi một buổi tiệc của người lớn.

Bữa tiệc tổ chức ăn buffet, bởi vì không muốn làm hỏng lớp trang điểm và giữ phong độ trong buổi tiệc, căn bản cô chẳng ăn gì cả, hơn nữa khiêu vũ rất lâu, không đói bụng được sao? Giản Minh được sự đồng ý của chú Lệ, gặm một phần bánh kếp hành, nhìn dáng vẻ hạnh phúc không tưởng tượng nổi, bánh còn ngậm trong miệng, giọng nói nghe không rõ ràng, "Anh Lệ, ngon quá, anh nếm thử mà xem." Rồi dí thẳng miếng bánh đến bên miệng Lăng Lệ.

Lăng Lệ chẳng hào hứng gì mấy với cái bánh này, có điều để làm cho bạn gái vui, cũng ăn thử một miếng, "Ừm, cũng được." Nhìn thái độ thỏa mãn thật sự của Giản Minh, không kìm được vò vò mái tóc cô, nói nghe rất mất mặt, "Em dễ nuôi thật đấy, một cái bánh kếp hành thôi cũng có thể làm cho em vui đến vậy sao?".

Giản Minh bật cười ha hả, gật đầu thừa nhận, "Dạ, em đây chẳng ôm chí khí lớn trong lòng, chỉ có chút triển vọng này thôi."

Lăng Lệ ôm lấy vai cô, "Được rồi, em thích, anh sẽ nghiên cứu xem làm thế nào, sau này sẽ làm riêng cho em ăn." Nhìn son của Giản Minh sắp trôi hết theo những miếng bánh vào bụng, anh lấy khăn giấy ra, "Nào, chờ một chút, phải chùi son đi đã." Đưa bệnh nghề nghiệp của anh ra, cảnh cáo một cách chân tình, "Lần sau nếu như tô son, trước khi ăn uống phải lau đi đã."

Giản Minh ngoan ngoãn trả lời, "Được." Hơi ngẩng đầu lên, để Lăng Lệ dễ lau cho cô hơn. Chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt một chút, mặc áo sơ mi màu trắng, rất có thể diện, sạch sẽ, dịu dàng đôn hậu, tin rằng có thể cùng nắm tay nhau dưới ánh mặt trời, đi hết cuộc đời này, cô khẽ nói, "Anh Lệ, có ai nói anh đẹp trai chưa?".

https://thuviensach.vn

Có chết cũng không nghĩ ra được Giản Minh sẽ quẳng ra một câu tận đẩu tận đâu như vậy, Lăng Lệ lườm cô một cái, vỗ yêu vào khuôn mặt cô, giống như nựng trẻ con, "Lo ăn phần của em đi."

Giản Minh chắc chắn đưa ra kết luận, "Họ không nói bởi vì họ không có con mắt nhìn người!". Sau đó, vừa ăn vừa cười, cười đến ngốc nghếch, Lăng Lệ không thể nào không cười ngốc nghếch theo được.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Cười một lúc, anh ôm lấy Giản Minh.

Giản Minh kháng nghị, "Em đang ăn mà."

"Chỉ ôm một lúc thôi."

Giản Minh chẳng muốn chút nào, "Ôm bao lâu?".

Lăng Lệ đáp, "Mười giây." Ôm chặt Giản Minh, vùi đầu vào mái tóc cô, "Ngoan nào, đếm đến mười."

Trong tích tắc, thời gian như quay ngược trở lại, giống như lần đầu tiên họ ôm nhau, cùng nghe những ngọn gió thổi trên mặt hồ, trượt qua bên tai họ, thổi đến nỗi trái tim của họ mềm dần, mềm dần, từng chút một, mềm đến nỗi trong trái tim ngoài người kia ra, không thể chứa đựng thêm thứ gì nữa. Không biết rốt cuộc mười giây đã trôi qua hay chưa, hay là hai mươi giây? Đôi tay của Giản Minh lần qua sau gáy Lăng Lệ, kiễng chân lên, nhẹ nhàng cắn vào yết hầu anh, đôi môi mềm mại ấm áp, trượt từng chút một lên khóe môi anh, từng nụ hôn thật khẽ, mang nét cuốn hút, gợi cảm, đặc trưng của phụ nữ, có điều trong chốc lát, cả người Lăng Lệ như có ngọn lửa đang thiêu đốt, hơi thở nặng nề, lòng bàn tay nóng ấm dán vào lưng Giản Minh, ép sát cô vào lòng mình hơn nữa, hận không thể hòa tan vào trong xương máu, tóc mai hai bên tai cọ xát vào nhau, khẩn cầu, "Em yêu, chúng ta về nhà được không?".

Không có gì là không được, Giản Minh hình như cũng rung động, khuôn mặt đẹp tựa hoa đào nhuộm biếc đôi bờ mi, sóng mắt như mơ như

https://thuviensach.vn

say.

Về nhà, Lăng Lệ lái xe, Giản Minh nhẹ nhàng tựa đầu lên vai anh. Điện thoại của Giản Minh đổ chuông, Lăng Lệ nghe giùm, là Đông Đông, nói vô cùng rõ ràng và trấn tĩnh, "Chú ơi, cháu đang ở trong phòng chứa đồ, cha và dì Mạn cãi nhau, cháu hơi sợ, chú đến đây đón cháu về nhà được không?".

Thế là, trong phút chốc, sự lãng mạn, rung động, ham muốn, tất cả đều biến mất, Lăng Lệ lo lắng, "Chú qua ngay lập tức, cháu đừng sợ nhé, Đông Đông." Cầm lấy vô lăng, anh quay đầu xe, nói với Giản Minh nội dung cuộc điện thoại, tức giận, "Cái tên La Thế Triết bị làm sao thế không biết? Lễ Tết còn cãi nhau?".

Giản Minh bực bội, "Mỗi lần đều muốn tin tưởng anh ta, nhưng cuối cùng mỗi một lần đều thất vọng, hối hận, cảm thấy bản thân em ngốc quá." Suy nghĩ một lúc, định gọi điện thoại cho Thế Hoa, "Cô ấy không có ở đó sao?".

Lăng Lệ ngăn lại, "Thôi khỏi, dù sao chúng ta cũng qua bên đó, bây giờ em hỏi Thế Hoa, có thể làm cô ấy cảm thấy không dễ chịu." Im lặng một lúc, Lăng Lệ thở dài một hơi, "Chúng ta thất vọng cũng không sao, anh chỉ xót đứa bé, đừng để nó thất vọng mới tốt, có chuyển biến tốt như thế này, đâu dễ dàng gì."

Đến nơi, xuống xe, hai người vội vàng chạy lên lầu, vừa hay gặp Tô Mạn trên lầu đi xuống, một mình, tay xách hành lý, Giản Minh định chào hỏi, Lăng Lệ bước lên trước mọt bước chắn cô sau lưng, sợ cô bị Tô Mạn bắt nạt, cúi người chào Tô Mạn, không nói chuyện, đoán rằng Tô Mạn cũng không muốn nói chuyện.

Lúc này Giản Minh mới nhìn thấy dấu tay trên khuôn mặt Tô Mạn, mặt mũi chán chường, đi lướt qua họ. Không biết Đông Đông thế nào rồi?

https://thuviensach.vn

Giản Minh gọi điện thoại cho Đông Đông, người nghe máy là La Thế Triết, "Ồ, hai người đã đến rồi à?". Giọng điệu Giản Minh cực kỳ lạnh lùng, "Đúng thế, đến rồi."

Cánh cửa nhà La Thế Triết mở toang hoác, một cảnh tượng thê thảm trong nhà, hoa quả, bánh trung thu, các loại thức ăn vặt cùng các mảnh đĩa vỡ rơi rớt lung tung trên nền nhà. Đón tết Trung thu, đoán rằng chắc chị Phương cũng về nhà sum họp, La Thế Hoa không có ở đây, nhìn dáng vẻ Tô Mạn kiểu đó như bỏ nhà ra đi, cho nên người thu dọn bãi chiến trường này là La Thế Triết và Đông Đông. La Thế Triết quét nhà, Đông Đông phụ giúp, nhìn lại có vẻ như vẫn bình tĩnh, có điều La Thế Triết tóc tai hơi bù xù, khóe mắt vừa dán miếng băng cá nhân trong suốt.

Nhìn thấy Lăng Lệ và mẹ bước vào, đôi mắt Đông Đông đỏ hoe. Lăng Lệ quỳ xuống, Đông Đông tự nhiên bước qua, "Chú ơi." Rồi đổ vào người anh, mặc cho Lăng Lệ ôm lấy.

Giản Minh hỏi La Thế Triết, "Thế Hoa đâu?".

La Thế Triết thản nhiên, giọng nói vẫn bình thường như mọi khi, "Đài truyền hình có việc gấp, đi rồi."

Giản Minh vốn định căn vặn, một chút thời gian như vậy thôi mà anh và Tô Mạn còn không buông tha mà cãi nhau? Nghĩ thế nào rồi thôi, cầm lấy áo khoác của Đông Đông rồi cáo từ, "Chúng tôi đi đây."

"Được." Giọng nói La Thế Triết vẫn bình thản, "Bừa bộn lộn xộn quá, chẳng giữ mọi người lại nữa." Anh ta đặc biệt nói với Lăng Lệ, "Ngại quá, bắt anh phải chạy một chuyến."

"Không có gì." Lăng Lệ một tay bồng Đông Đông, một tay nắm chặt tay Giản Minh, sốt ruột muốn đưa người phụ nữ và đứa bé này rời khỏi nơi này, "Tạm biệt." Ra khỏi cửa đi xuống dưới lầu, Lăng Lệ hỏi Đông Đông, "Cháu không sao chứ?".

https://thuviensach.vn

"Dạ không sao ạ." Đông Đông nằm tựa trên vai Lăng Lệ, nhưng mắt vẫn hướng nhìn về phía cửa nhà mình, nói lí nhí, "Không biết cha có khóc không nhỉ?".

Giản Minh an ủi, "Không đâu, cha lớn rồi, tự biết cách chăm sóc bản thân mình." Nói thì nói như thế, bước chân của Lăng Lệ và Giản Minh càng lúc càng chậm lại.

Đông Đông lại nói, "Hay là, chú và mẹ cứ về nhà trước đi, con ở đây đón Trung thu với cha."

Không hề hẹn trước, họ ngừng bước chân, Lăng Lệ và Giản Minh nhìn nhau rất lâu, rồi quay trở lại. Không một lời giải thích, Lăng Lệ dặn dò một câu, "Đừng đóng cửa, anh và con đứng đợi em ở cửa." Lăng Lệ thiếu niềm tin đối với La Thế Triết, ngộ nhỡ tên cầm thú đó lại như lần trước, một mực kéo Giản Minh vào nhà đóng cửa lại cưỡng ép cô thì sao? Chỉ đành tùy cơ hành động. Trong đầu một mặt vừa tưởng tượng ra vô số hình ảnh tồi tệ đến cùng cực, một mặt vừa phải chăm sóc con trai. Không thể để Đông Đông ở lại nhà của La Thế Triết trong tình hình này được, anh và Giản Minh sẽ lo lắng cả đêm không ngủ được mất. Nhưng cứ thế đưa Đông Đông đi, tâm trạng đứa bé lại nặng nề, họ lại lo lắng Đông Đông sẽ mất ngủ cả đêm, cho nên…haizz… Đi lên mấy tầng, quay về nhà của La Thế Triết, phát hiện chủ nhà hình như quên không đóng cửa, bên trong cánh cửa sắt truyền ra tiếng quét nhà loảng xoảng của những mảnh sành bị vỡ trên nền nhà, vỡ vụn, yên tĩnh, vắng vẻ, không có tiếng nhạc, không có tiếng huyên náo của tiết mục văn nghệ trên ti vi, đây chính là âm thanh của một người đàn ông độc thân sống trong nhà, Lăng Lệ đã từng trải qua, anh hiểu được, cái cảm giác bị người khác bỏ rơi. Khẽ thở dài, anh nói bên tai Giản Minh, "Anh cho em mười phút." Mở cửa ra, để Giản Minh đi vào. Nếu như có thể, thực sự anh muốn vào đó nói chuyện với La Thế Triết một chút, có điều, nếu như anh vào, chỉ sẽ làm cho người đàn ông trong nhà kia càng thấy thê thảm hơn mà thôi. Nhìn vào trông có vẻ như bố thí lòng thương hại và thị uy vậy, cuối

https://thuviensach.vn

cùng, chỉ đành đứng đợi ở cửa, Lăng Lệ hạ thấp giọng, nói với Đông Đông, "Chúng ta đứng ở đây, lặng lẽ ở bên cha con một lát, đợi đến khi cha con không sao, chúng ta về nhà được không?".

Đông Đông gật đầu đồng ý.

Nhìn thấy Giản Minh bước vào nhà, La Thế Triết sững sờ, không ngờ được cô đi rồi còn quay trở lại, hơn nữa còn đi một mình, trong giây phút mừng như phát điên lên, hai mắt sáng rỡ. Thái độ trên gương mặt của Giản Minh có chút miễn cưỡng và thiếu tự nhiên, "Họ dứng dưới kia đợi em, em giúp anh dọn dẹp một chút rồi về." Ồ, hóa ra là thương hại. Nhìn Giản Minh xắn tay áo của chiếc áo vest rõ ràng là của Lăng Lệ đang mặc trên người lên, thuộc đường thuộc lối đi vào nhà bếp lấy tạp dề thắt vào lưng xong, thu gom rác, lau bàn ghế, vô cùng nhanh nhẹn. La Thế Triết bắt tay vào làm, tay chân lóng ngóng, vụng về làm theo, cho dù biết cô chỉ thương hại cũng cảm thấy rất vui, anh chỉ vui lòng nhận sự thương xót của cô thôi. Trong lúc bận bịu, hình như, một khoảnh khắc của khoảng thời gian nào đó trong quá khứ chập chờn hiện lên, nếu như có thể nắm giữ lại thời gian đã qua, La Thế Triết vứt bỏ kiêu ngạo cũng chẳng sao cả, cho dù chỉ trong phút chốc? Liếc nhìn xương quai xanh nhỏ nhắn của cô lộ ra dưới cổ áo, chiếc váy đẹp bên trong chiếc áo khoác, để lộ ra một vạt khăn lụa tơ tằm, liền biết cô vừa đi đâu về. Tại sao ăn mặc đẹp đẽ thế kia, lại đi một đôi giày đá bóng bình thường như vậy? Lúc này đây, trong lòng La Thế Triết đã cảm thấy bình tĩnh trở lại, mỉm cười, vừa cầm chổi quét nhà, vừa bắt chuyện, "Thực ra em không nhất thiết cứ phải đi giày cao gót để khiêu vũ, em mang giày đế bằng cũng vẫn có thể tỏa sáng."

Lăng Lệ đứng ở cửa nghe thấy thế, ôm chặt lấy Đông Đông trong vô thức, lặng lẽ, mặc dù biết rõ Giản Minh và mình đang yêu nhau, nhưng mỗi lần cô ở bên cạnh La Thế Triết, anh vẫn cảm thấy cực kỳ bất an, đôi nam nữ đã từng hoạn nạn có nhau kia, giữa hai người đã từng có được một tình yêu trong sáng rung động lòng người và một thời tuổi trẻ không thể nào

https://thuviensach.vn

mài mòn được, là ký ức ăn sâu vào trong xương tủy, mỗi một điều đó đều làm anh không thể không ghen tỵ.

Giản Minh không thèm để ý đến mấy lời nói của La Thế Triết, cố gắng kiềm chế bản thân, trao đổi với anh, "Anh cũng hiểu rõ mà, Đông Đông có thể về đây vui chơi với anh, đã không dễ dàng gì. Giữa anh và Tô Mạn xảy ra điều gì tôi không biết, cũng không quan tâm, nhưng có thể kiềm chế lại một chút, đừng cãi nhau trước mặt Đông Đông được không? Thật khó có thể nào tưởng tượng được, anh lại ép nó vào phòng chứa đồ gọi điện thoại cho tôi!". Giống như trút giận, Giản Minh bê luôn đĩa trái cây chưa ăn hết đổ vào thùng rác.

La Thế Triết biết Giản Minh đang tức giận, anh hoàn toàn đầu hàng, từ trước đến nay chưa bao giờ hạ mình như thế, "Đừng giận nữa được không?".

Dọn dẹp cũng gần xong hết rồi, còn lại mấy thứ chắc anh ta tự làm được, Giản Minh nhìn đồng hồ treo tường, mười phút rồi, đã trọn tình trọn nghĩa, cởi tạp dề ra, vừa treo tạp dề lên vừa buông một câu, "Thật không biết anh muốn thế nào nữa?".

"Anh muốn em quay về." La Thế Triết cầm lấy chổi, giọng nói không to lắm, nhưng chân thành lạ thường, "Đưa theo Đông Đông về nhà đi, Giản Minh."

Giản Minh chỉ cảm thấy buồn cười, "Anh cảm thấy trong căn nhà này, chỗ nào giống nhà của tôi?". Sau khi Tô Mạn dọn về đây đã sửa sang lại toàn bộ, vết tích của Giản Minh để lại trong căn nhà này đã sớm tan theo mây khói. "Anh cứ làm từ từ, tôi đi đây." Giọng điệu Giản Minh vẫn tiếp tục giữ được vẻ lịch sự, "Thế Triết, đừng nghĩ ngợi nhiều quá, làm con cái lo lắng." Không vướng bận gì nữa, Giản Minh đi vòng qua người đàn ông đứng trước bàn, đi xa anh ta ra, trong phạm vi an toàn, bước về phía cửa.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ và Đông Đông ngồi ở cửa, tranh thủ thời gian tìm niềm vui, đang chơi game trong điện thoại của Lăng Lệ. Chiếc áo sơ mi trắng của Lăng Lệ, dưới ánh đèn, sạch sẽ đến nỗi làm Giản Minh cảm thấy rất yên tâm. Nhìn thấy Giản Minh, trên khuôn mặt Lăng Lệ hiện rõ thái độ, em yêu, cảm ơn em đã thoát ra khỏi vòng vây một cách an toàn, cuối cùng cũng đã ra đến đây. Anh giơ tay ra, Giản Minh nắm lấy ngay lập tức, Lăng Lệ bồng Đông Đông lên, đóng cửa lại cẩn thận cho La Thế Triết, ba người im lặng xuống lầu.

Tren đường về nhà, Lăng Lệ và Giản Minh có hỏi Đông Đông, rốt cuộc dì Mạn và cha con tại sao lại cãi nhau? Đông Đông cũng không rõ lắm, nó ở trong phòng cũ của mình lục đống đồ chơi cũ lên, nghe thấy ba và dì Mạn ở ngoài kia động tay động chân, sợ quá, không hiểu vì sao lại chạy vào phòng chứa đồ. Trong mắt Đông Đông, đó là căn phòng kín mít, không ra được, cũng không có ai dễ gì vào được, đã từng là nơi sợ hãi, tuyệt vọng nhất, giờ lại trở thành nơi an toàn để trốn tránh. Đối với chuyện này, Giản Minh và Lăng Lệ cũng chỉ biết thở dài xuýt xoa mà thôi.

Ba người về đến nhà, uống chút trà, ăn ít trái cây, nếm thử góc bánh trung thu cho có không khí, cứ coi như đã đón tết Trung thu. Lăng Lệ thay bộ âu phục, mặc quần jeans áo sơ mi vải cotton bình thường, cả bộ quần áo không mới cũng không cũ, nhìn rất đáng tin cậy và yên tâm, tắm rửa cho Đông Đông xong, cho nó lên giường, kể chuyện, đợi đến khi cậu nhóc sắp ngủ, Lăng Lệ theo thói quen kiểm tra một lượt cửa sổ phòng trong phòng ngoài, điện nước, bình gas, "Giản Minh, anh về nhà anh trai đây, buổi tối đóng cửa cẩn thận, có việc gì gọi điện thoại cho anh." Giản Minh ngoan ngoãn đồng ý, tiễn anh ra đến cửa, "Lái xe cẩn thận một chút." Mặc dù Lăng Lệ lái xe được coi rất vững vàng, nhưng lần nào Giản Minh cũng đều nhắc nhở như thế, lải nhải giống như bà vợ già ấy. Nhưng Lăng Lệ lại cứ thích như vậy, trả lời rất ngọt ngào, "Biết rồi."

https://thuviensach.vn

Trở về nhà Lăng Khang tắm rửa xong xuôi, ngồi ở phòng khách xem ti vi cũng sắp đến nửa đêm rồi, vợ chồng Lăng Khang mới từ bữa tiệc trở về, nhìn thấy nhị thiếu gia tự nhiên ngồi ở phòng khách, đều sững sờ, "Sao tự nhiên em lại về đây?".

Lăng Lệ đùa, "Oa, nhanh chán em thế sao, muốn đuổi cổ em ra khỏi cửa chắc?".

Văn Quyên đánh vào gáy anh một cái, "Chú có ý gì thế hả? Chẳng phải giữa chú và Giản Minh chẳng có trở ngại gì nữa sao? Đông Đông đã đồng ý để hai người sinh thêm em trai em gái cho nó rồi còn gì? Thế chú còn lừng khừng chuyện gì nữa? Tối nào chú cũng ngủ ở đây, gia đình nhà họ Lăng chúng ta lúc nào mới có thêm nhân khẩu mới hả? Muốn cưới thì phải cưới liền tay, muốn sinh con thì cũng phải sinh ngay, làm gì cũng từ tà từ từ, nghĩ mình là lão gia thật sao, cho rằng tất cả các cô gái trên đời này ngồi đó chờ chú hả?".

Chú giỏi lắm, chậm trễ một buổi tối cũng không được? Lăng Lệ bị chị dâu dạy dỗ cho một trận, suýt nữa thì bị đuổi về chỗ của Giản Minh. May có Lăng Khang khuyên bảo, "Cũng trễ quá rồi, để ngày mai để ngày mai", Lăng Lệ mới được Văn Quyên tha cho về phòng ngủ. Bình thường một người có suy nghĩ trong sáng, đầu kê lên gối, lật mấy trang sách là có thể đi vào giấc ngủ, nhưng bị chị dâu Văn Quyên làm cho một trận như thế, bây giờ không sao ngủ được. Trong lòng anh như có thứ gì đó cứ rục rịch không yên, làm cho miệng lưỡi anh khô khốc. Đương nhiên, bác sĩ Lăng tuyệt đối biết rõ cái kiểu rục rịch đó rốt cuộc là cái gì, thế là, quay người hít đất một lúc, sau khi mồ hôi đầm đìa, người nóng bừng bừng mới vào tắm nước ấm, rồi lại nằm lên giường. Nhắm mắt lại, Giản Minh cứ hiện ra trong tâm trí anh, bên bờ hồ, tay vòng sau gáy anh, đôi môi cô dán lên môi anh, mềm mại ấm áp, vẫn còn phảng phất mùi vị của bánh kếp hành, Lăng Lệ từ trước đến nay không hề biết rằng cái loại bánh kếp hành bình dị đó, giống như được Giản Minh biến sự mục nát trở nên thần kỳ, làm cho người ta say

https://thuviensach.vn

mê đến vậy, có thể làm cho Lăng Lệ tan thành một vũng nước, cứ suy nghĩ như thế, cảm giác rục rịch ấy như lại trỗi dậy, kêu gào ngẩng đầu lên, Lăng Lệ lồm cồm bò dậy, tiếp tục hít đất, tiếp tục tắm gội, tắm bằng nước lạnh.

Lăng Lệ vừa tắm, vừa nhớ đến mười phút của Giản Minh và La Thế Triết, anh ghen tỵ, điều này cũng bình thường, anh có thể xử lý tốt càm xúc này, nhưng mà, vốn dĩ anh cũng không cần phải ghen tỵ phải không? Giản Minh và Đông Đông đều ở bên cạnh anh, anh còn thiếu gì nữa? Bỗng nhiên tỉnh ngộ, anh thiếu một điều rất thực tế, đó là quan hệ ruột thịt máu mủ, chị dâu Văn Quyên nói không sai chút nào, Lăng Lệ không muốn đợi nữa, cũng không thể đợi được nữa, lần này, hình như nước lạnh đã không thể nào dập tắt được ngọn lửa đang cháy bừng bừng trong lòng anh. Tắt nước, Lăng Lệ với lấy chiếc khăn tắm lau người qua loa, mặc quần áo, lấy chìa khóa, nửa đêm lái xe ra khỏi căn nhà của Lăng Khang.

Đêm nay Giản Minh cũng không ngủ được, đứng một mình ở ban công, ngơ ngẩn ngắm mặt trăng, cảm thấy hình như hơi nhớ Lăng Lệ. Cảm giác nhớ nhung ấy làm cô có ý muốn như thôi thúc gọi điện thoại gọi anh quay trở lại. Nhưng lại cảm thấy, vô duyên vô cớ, chỉ có chút nhớ nhung không quan trọng như thế mà gọi điện thoại cho người ta, cũng quá là thần kinh. Nhưng cô vẫn không ngủ được, thế nên lật album ảnh của Lăng Lệ ra, nằm trên giường ngắm từng cái một. Kiểu giết thời gian như vậy, đối với Giản Minh, không còn nghi ngờ gì nữa, vừa lãng mạn vừa đẹp đẽ, cô có thể tùy ý tưởng tượng ra, ví dụ như xuyên không quay trở về thời gian lúc đó, gặp gỡ anh vào ngày ấy năm ấy...Đang mỉm cười với Lăng Lệ khi thuở còn thiếu niên, điện thoại đổ chuông ầm ĩ, hai giờ đêm rồi đó, là điện thoại của Lăng Lệ, Giản Minh nghi hoặc, "A lô, có việc gì sao?".

Lăng Lệ trả lời đơn giản lạ thường, "Mở cửa."

Không xảy ra chuyện gì bất thường, nhị thiếu gia bình thường vốn dĩ rất điềm đạm, sao tự nhiên nửa đêm nửa hôm lại xuất hiện ở đây? Giản Minh vội vội vàng vàng ra mở cửa, “Anh Lệ, sao thế?”.

https://thuviensach.vn

“Không có gì.” Mái tóc Lăng Lệ vẫn còn ướt đẫm, bước vào nhà, chốt cửa lại, đi xem Đông Đông thế nào, thằng bé vẫn đang ngủ ngon lành, Lăng Lệ đóng cửa lại, đi một vòng trong nhà, xác định, đều an toàn, dứt khoát tháo pin điện thoại ra luôn, cho dù thế nào, lần này, ông trời cũng đừng có mong gọi làm phiền đến anh.

Giản Minh lẽo đẽo đi theo Lăng Lệ một vòng trong nhà, càng đi càng cảm thấy bất an, nhìn thấy anh tháo pin điện thoại ra, kinh hãi khiếp sợ, “Lăng Lệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Lăng Lệ nói một đường trả lời một nẻo, “Nhìn em có vẻ rất tỉnh táo, chưa ngủ sao?”. Cuối cùng đã xác định được toàn bộ đều an toàn, ngoài sóng thần, động đất và bom dội ra, e rằng chắc chẳng có điều gì có thể lay động được anh, kéo Giản Minh về phòng ngủ.

Giản Minh thật sự chẳng hiểu nổi rốt cuộc Lăng thiếu gia đang làm trò gì, đầu óc mê muội, “Dạ, không ngủ được.” Vẫn cảm thấy bất an, cô vừa đi vừa hỏi rối lên, “Anh Lệ, muộn như thế này rồi, rốt cuộc là có chuyện gì? Bị người ta truy sát sao? Hay anh mượn tiền với lãi suất cao? Hay là…”.

Lăng Lệ đã khóa kĩ phòng ngủ, nhìn album ảnh của mình trên giường, “Ồ, không ngủ được, nhớ anh sao?”.

Giản Minh gật đầu, trong ánh mắt chứa đựng sự kinh hoàng, giống như con hươu nhỏ bị người ta dọa cho hoảng sợ, “Dạ.” Cô vẫn chưa hiểu Lăng Lệ đang đùa kiểu gì, đơn thuần chỉ muốn lấy lòng và an ủi, “Lúc nào cũng nhớ đến anh. Đúng rồi, anh bị làm sao thế?”.

Đối với Lăng Lệ, câu nói ấy chẳng khác nào như đổ thêm dầu vào lửa, khi anh nhớ cô, cô cũng nhớ anh, sung sướng biết bao, cho nên những thứ khác đều có thể lược bớt đi, chỉ nói ba chữ, “Nhớ em thôi.”

“Hả?”, Giản Minh vẫn chưa hiểu ra vấn đề.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay trước mặt Giản Minh, chú Lệ đã cởi chiếc áo thun màu xám nhạt ra, đang cởi dây thắt lưng của chiếc quần màu trắng kem cotton, để lộ ra da thịt săn chắc của nửa người phía trên, nhìn vào đôi mắt to tròn, ngoan ngoãn, ngây thơ của Giản Minh, nhấn mạnh lại trọng tâm, “Nhớ em, nhớ đến nỗi tắm hai lần vẫn không có tác dụng gì. Em nói xem, như vậy là sao?”. Tiếp theo, quần trong quần ngoài, cái ngắn cái dài, vứt đầy trên nền nhà.

Khuôn mặt của Giản Minh trong tích tắc nóng bừng lên, nhắm mắt lại, vội vàng quay người, đứng quay lưng vào Lăng Lệ, tình tiết này khác xa so với trong tưởng tượng của cô, tim cô đập nhanh như muốn vọt ra ngoài. Ngay lập tức, Lăng Lệ ôm lấy cô từ đằng sau, những nụ hôn và hơi thở nóng rát chạm vào bên tai, lẫn với tiếng thở nhè nhẹ, “Chúng ta đừng kéo dài thời gian nữa, đêm nay, em phải là của anh.” Váy ngủ và khuy áo lót của Giản Minh chớp mắt đã bị cởi ra, hai cơ thể trần truồng đứng đối diện, những nơi da thịt cọ xát vào nhau ấm áp mềm mại như nước.

Sau cơn kích tình, là cảm giác mệt mỏi đủ đầy, Giản Minh đã ngủ, Lăng Lệ qua xem Đông Đông thế nào, hơi thở của thằng nhóc vẫn đều đều, lần này không khóa cửa nữa, Lăng Lệ quay về bên Giản Minh, ôm lấy cô, say sưa chìm vào giấc mộng, đêm nay thật đẹp, cô ấy rất đẹp, thời gian rất đẹp.

Có lẽ Lăng Lệ chưa ngủ được bao lâu đã bị làm phiền, ánh mắt vẫn còn ngái ngủ, nhìn thấy cậu nhóc Đông Đông đang đứng đầu giường, trong tích tắc tỉnh cả ngủ, lấy lại tinh thần, dự định sẽ ứng phó cho thật tốt, giải thích tại sao lại ngủ trên giường trong phòng của mẹ, Lăng Lệ dự đoán rằng, có thể sẽ rất mất sức, có điều dù sao anh cũng đã có chuẩn bị trước. Nhưng hiện thực lại là bác sĩ đã lo bò trắng răng, điều mà Đông Đông quan tâm là việc khác, “Hôm nay vẫn được nghỉ phải không ạ?”.

“Đúng thế,” Lăng Lệ nói, “Được nghỉ mà.”

https://thuviensach.vn

“Thầy giáo của bọn cháu bảo bọn cháu phải làm một tờ báo,” Đông Đông có chút rầu rĩ, “Cần phải có cha hoặc mẹ giúp đỡ mới được, nếu như không nộp được tờ báo ấy thì phải nộp một tờ báo cáo tình hình đọc sách của gia đình, nhưng mà mẹ vẽ tệ lắm, những điều mẹ viết, người khác lại không thể nào hiểu nổi.”

Ồ, Giản Minh thật là tội nghiệp, chưa gì đã bị con trai chê bai rồi. Lăng Lệ tìm kính của mình đeo vào, hứa hẹn, “Chúng ta có thể làm hai bài tập đó rồi nộp luôn.” Trưng cầu ý kiến của Đông Đông, “Nếu nộp luôn cả hai bài tập đó, cháu thấy thế nào?” Chết rồi, làm sao để anh mặc quần áo vào đây, còn cả Giản Minh nữa, nằm cuộn trong lòng anh, cánh tay, bờ vai, một nửa khuôn ngực tròn trịa hở ra ngoài chăn. Hai người họ đều trần như nhộng, không một mảnh vải che thân nữa chứ, sáng sớm nay, chú Lệ vì muốn thỏa mãn một nhu cầu ham muốn nào đó, rõ ràng đã mặc quần áo ngủ vào rồi, lại cởi hết ra, chui vào chăn. Thế là, đành phải cầu cứu Đông Đông, “Vào phòng tắm lấy giúp chú cái áo tắm, chú mắc trong phòng tắm ấy.” Tranh thủ thời gian thằng bé chạy vào phòng tắm, nhanh nhẹn mặc quần lót vào, rồi quấn Giản Minh trong chăn thật chặt, Giản Minh vẫn chưa tỉnh, tiếp tục ngủ vùi.

Đông Đông cầm áo tắm quay trở lại, trăn trở suy tư, “Nếu như những bạn khác không nộp hai bài tập, chỉ có một mình cháu nộp thôi, chắc không hay lắm nhỉ?”.

Ồ ồ ồ, thế giới của bọn nhóc này, cũng phức tạp quá đấy. Lăng Lệ khoác áo tắm vào, “Về việc này ấy mà, chú cháu ta sẽ phải nghiên cứu cho đàng hoàng. Đúng rồi, đã đánh răng chưa, hả, đánh răng rồi à? Ngoan quá, sáng nay cháu muốn ăn gì? Mì spaghetti được không? Trong tủ lạnh còn canh rong biển, chúng ta đừng đánh thức mẹ dậy nhé, để mẹ ngủ thêm một lát…”.

Lăng Lệ đi tắm, nấu bữa sáng, ăn sáng với Đông Đông ở bàn ăn, vừa ăn vừa trao đổi về bài tập của nó. Bỗng nhiên, Đông Đông nghĩ ra một vấn

https://thuviensach.vn

đề quan trọng cần phải giải quyết gấp, ngồi yên lặng, nhìn Lăng Lệ. Lăng Lệ không nói không rằng, vẫn như mọi khi, chờ Đông Đông tự nói ra. Đông Đông hỏi, “Sau khi chú kết hôn với mẹ cháu, cháu phải gọi chú bằng cha sao?”.

Lăng Lệ thành khẩn trả lời, “Nếu như chú có thể làm cha của cháu, chú sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh và tự hào, có điều, việc này bản thân cháu cảm thấy thoải mái mới được, không cần phải gượng ép.”

Đông Đông cảm thấy rất khó xử, “Cháu cảm thấy không thể gọi ngay được ấy.”

Lăng Lệ nhéo khuôn mặt tròn trịa, mịn màng của Đông Đông, “Không sao, không cần phải vội, chúng ta cứ từ từ thôi.” Tiếp tục nói chuyện về tờ báo kia, hỏi Đông Đông cần phải có những nội dung gì trên ấy? Nói chuyện một lúc, Đông Đông lại bị phân tâm nữa, việc này không giải quyết được, đoán rằng nó cũng rất khó cảm thấy nhẹ lòng để làm việc khác, nên thử gọi Lăng Lệ, “Cha?”.

Trái tim Lăng Lệ trong tích tắc như có cái gì đó đánh trúng, lại giống như vừa được rưới lên một hũ mật ong, cảm giác không nói thành lời, có chút ngọt ngào, có chút đau đớn, còn có cả chút chua xót, đờ đẫn, có điều, ngay lập tức anh trả lời lại Đông Đông, cốc vào đầu thằng bé, “Con trai.”

Đông Đông khẽ gật đầu, đáp trả, “Dạ.” Có vẻ rất bình tĩnh, ngập ngừng một lát, lại gọi, “Cha?”.

Lăng Lệ, “Ơi.” Trả lời vui vẻ khác thường!

Sau đó Đông Đông thổ lộ, “Thực ra cũng không khó lắm.”

Lăng Lệ đồng ý, “Chú cũng cảm thấy thế.” Hai cha con nhìn nhau cười, Lăng Lệ gọi, “Chú nhóc, qua đây nào.” Ôm Đông Đông đặt lên đùi, giống như một lẽ thường tình, ngay từ khi sinh ra đáng nhẽ họ đã gần gũi,

https://thuviensach.vn

thân thiết với nhau như thế này rồi, tiếp tục làm bài tập, “Ở góc này của tờ báo, bình thường đều cho phần quảng cáo vào đây, con muốn cho cái gì vào nào?”.

“Truyện tranh ạ,” Đông Đông kiên quyết yêu cầu, “Cho truyện tranh vào đi ạ.”

Lăng Lệ đau đầu,”Con trai, trang đầu tiên đã cho truyện tranh vào rồi, phụ bản cũng có truyện tranh, đến góc này cũng muốn cho truyện tranh vào sao? Tờ báo này, không phải truyện tranh…”. Nói rồi, anh hôn lên trán Đông Đông, “Có điều, khi con tỏ ra cố chấp, thật sự rất giống cha.”

Giản Minh ngủ đến trưa mới tỉnh, bản thân mình còn cảm thấy ngạc nhiên, đã mấy năm rồi cô không có đãi ngộ như thế này, ngủ đến trưa mới dậy. Ra khỏi phòng ngủ, tất cả đều ngăn nắp sạch sẽ, Lăng Lệ tay chân dài thườn thượt, nằm trên ghế sofa, ngủ vừa sâu vừa ngon. Đông Đông ngồi dựa vào chân anh xem hoạt hình, trên bàn ăn có bữa trưa của cô, một phần mì Ý và một phần rau salad. Đông Đông chào mẹ xong, lại dán mắt vào bộ phim hoạt hình, buột miệng nói, “Mẹ, mẹ ăn cơm đi, con với cha ăn rồi.”

Ngụm nước trong miệng Giản Minh suýt nữa thì phun ra ngoài, khó khăn lắm mới nuốt xuống được, cô tìm La Thế Triết trong căn nhà, trời ơi, anh ta ở đây sao? Tại sao anh ta lại xông vào không gian này? Đương nhiên chẳng có ai. Giờ này trên cơ thể cô vẫn còn lưu lại mùi vị, nhiệt độ cơ thể Lăng Lệ, không muốn mất hứng nhắc đến người có tên La Thế Triết, hỏi vòng quanh, “Đông Đông, con với cha ăn gì rồi?”.

Đông Đông kể lại một cách rõ ràng, “Buổi sáng cha với con ăn mì và canh rong biển, bài tập của con phức tạp quá, không có thời gian nấu cơm, buổi trưa cha gọi Pizza và gà rán, làm thêm salad. Vốn dĩ có để phần bánh Pizza cho mẹ, có điều con thèm ăn quá đi, cho nên cha nói con cứ ăn phần của mẹ đi, rồi cha nấu mì cho mẹ.” Đông Đông đưa khuôn mặt của mình lại

https://thuviensach.vn

gần Lăng Lệ quan sát, xuỵt xuỵt với Giản Minh, “Chúng ta nói nhỏ thôi, đừng làm cha tỉnh giấc, để cha ngủ thêm một chút, làm bài tập mệt lắm đó.”

“Đúng rồi, đừng làm cha tỉnh giấc.” Giản Minh đồng ý với con trai, quay người, đến tủ lạnh lấy Insulin của cô, nhịn cười đến nỗi sắp bị nội thương, anh Lệ này thiệt là, hành động cũng nhanh quá đấy.

Sau đêm Trung thu có gặp La Thế Triết đó, Thế Hoa hẹn Giản Minh đi uống trà, giải thích về đêm hôm ấy, “Nghe anh trai em nói, anh trai em đã có bằng chứng việc Tô Mạn ngoại tình, cắm sừng anh ấy, cho nên làm ầm ĩ lên như vậy đó.” Chẳng biết làm thế nào, “Anh trai em lại muốn chị đưa Đông Đông về nhà. Bây giờ sao quay về được nữa?”. Cô cười khổ sở, “Anh ấy nghĩ rằng sự việc đơn giản như cho thuê chiếc xe đạp, rồi bây giờ đòi lấy lại sao?”.

Những việc liên quan đến La Thế Triết và Tô Mạn, Giản Minh vẫn luôn không muốn đi sâu tìm hiểu, “Nào, nghe nói bánh kem tươi ở đây rất ngon, em ăn thử xem. Gần đây công việc bận đến thế sao...”. Thực ra trong lòng luôn cảm khái, giống như bây giờ nhớ đến La Thế Triết, trong lòng sẽ có hình dung rất kỳ cục, vất vả lắm mới biến mình thành Lý Gia Hân, nhưng lại không gặp được Hứa Tấn Hanh. Hóa ra không phải cứ cố gắng sửa đổi bản thân mình để phù hợp với xã hội, thì sẽ có được tất cả mọi thứ mình muốn một cách thuận lợi được. Có một người cũng làm Giản Minh cảm khái như thế, là Phương Nam. Một lần, khó khăn lắm mới có cơ hội riêng cho hai người, Lăng Lệ và cô đi ăn, dạo phố, xem phim, Phương Nam gọi điện thoại cho Lăng Lệ, nói rằng bạn mình bệnh, ung thư phải phẫu thuật, hỏi Lăng Lệ có quay về tìm giúp một bác sĩ quen cho cô ấy được không. Lăng Lệ trả lời không được, bây giờ anh không có trong bệnh viện, bảo Phương Nam tự qua khoa Ngoại tìm bác sĩ Kiều, bởi vì Phương Nam cũng quen với bác sĩ Kiều, Lăng Lệ nói sẽ gọi điện cho bác sĩ Kiều nói trước một tiếng. Hình như Phương Nam hỏi Lăng Lệ đang làm gì? Lăng Lệ nói cho cô ấy biết đang đi ăn cơm với Giản Minh, Phương Nam liền khách

https://thuviensach.vn

sáo tắt điện thoại. Lăng Lệ ngắt điện thoại xong lẩm bẩm, “Gần đây sao bạn của cô ấy bệnh lắm thế không biết?”.

Sau khi ly hôn, không con cái, vẫn vô duyên vô cớ gọi điện thoại cho chồng cũ, xem ra, chắc phải có ý đồ gì đây, không biết có giống như La Thế Triết không, cố gắng hết sức đoạt lấy tất cả những thứ mình muốn rồi mới phát hiện ra rằng, hóa ra những thứ mình muốn có và những thứ mình đạt được vẫn có khoảng cách sao? Giản Minh hỏi Lăng Lệ, “Hay gọi cho anh sao?”.

“Có gọi mấy lần, lúc thì bạn bệnh, hỏi anh phải chú ý những điều gì, hẹn anh đi ăn cơm để làm thầy giáo hướng dẫn giữ gìn sức khỏe.” Lăng Lệ nhún vai, “Đúng lúc đó anh đều bận việc, cũng nói chuyện qua điện thoại rồi thôi, không đi ăn.” Liếc nhìn Giản Minh, “Em ghen sao?”. Nhìn thấy Giản Minh lắc đầu, lại lẩm bẩm,”Sao lại không ghen gì cả nhỉ? Có phải em rộng lượng quá không?”.

Giản Minh đấm anh, “Chán sống rồi phải không?”.

Ngay lúc ấy, giây phút khi cười đùa với Giản Minh, cho dù Giản Minh hay Lăng Lệ, đều không ngờ được rằng, Phương Nam vốn dĩ đã trở thành thì quá khứ trong cuộc sống của họ, sẽ trở thành thử thách gian khó giữa hai người họ. Một buổi sáng không lâu sau, Lăng Lệ đến khoa Ngoại hội chẩn, gặp anh Kiều là bạn học của anh, hỏi, “Gần đây Phương Nam có tìm anh không?”.

Anh Kiều chẳng nói gì, ánh mắt nhìn Lăng Lệ không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Lăng Lệ giải thích cho cái sự ngạc nhiên của anh bạn mình, “Mấy ngày trước cô ấy gọi điện thoại cho tôi, bảo bạn cô ấy bị ung thư dạ dày, bảo tôi giúp đỡ, đúng lúc ấy tôi lại chẳng có mặt ở bệnh viện, liền bảo cô ấy tìm anh, có điều quên mất nói trước với anh, nghĩ rằng chắc anh cũng giúp cô ấy thôi, hôm nay gặp đúng anh, mới hỏi một tiếng, sao thế nhỉ? Cô

https://thuviensach.vn

ấy không tìm anh? Không tìm thì thôi vậy.” Lăng Lệ chăm chú với mấy bệnh án, loạt xoạt viết y chú.

Anh Kiều cho sinh viên của mình ra ngoài, xích lại gần Lăng Lệ, “Anh Lăng, anh và Giản Minh chắc cũng sắp kết hôn rồi nhỉ?”.

Lăng Lệ gật đầu, “Đúng thế, sắp tới sẽ đi đăng ký kết hôn, trước tết Nguyên đán sẽ tổ chức đám cưới.” Khóe môi nhướn lên, “Người anh em, ngại thật đấy, phải lấy tiền mừng của anh thêm một lần nữa.”

Anh Kiều rất đỗi chân tình, “Anh vui, là bọn tôi mừng, giữa hai chúng ta khách sáo làm gì. Có điều, nghe ông em này khuyên một câu nhé, việc của Phương Nam, anh đừng để ý nữa, xét cho cùng chúng ta cũng chỉ là người thường, sức lực có hạn, lo cho một gia đình của mình là đủ rồi, điều này anh hiểu rõ hơn tôi mới đúng chứ. Anh Lăng, anh em đều biết anh là người trọng tình nghĩa, con người anh nhân hậu, có điều, cũng phải biết phân biệt đối tượng là ai.”

Lăng Lệ nắm chặt bàn tay, đấm nhẹ vào ngực anh Kiều một phát, vô tư, “Tôi biết mà.” Thu dọn bệnh án trên bàn, chuẩn bị về khoa của mình, ánh mắt anh vô tình chạm phải tên tuổi của một người trên bệnh án, Phương Nam, hóa trị…

Tâm trạng của Lăng Lệ hôm nay không được tốt lắm, không chỉ Giản Minh phát hiện ra điều đó, đến cả Đông Đông cũng phát hiện ra tâm trí anh bay đi tận đẩu tận đâu. Khi Lăng Lệ lấy nhầm hạt hồ đào thành hạt dẻ cho con trai, Đông Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên, đứng trước tủ lạnh, vô cùng quan tâm, “Cha, cha sao vậy? Có ai bắt nạt cha sao? Nếu như có ai bắt nạt cha, con sẽ giúp cha dạy dỗ người đó.”

Lăng Lệ và Giản Minh đều bật cười. Lăng Lệ hôn lên má Đông Đông, “Không có ai bắt nạt cha cả, chỉ có mấy việc trên bệnh viện hơi phiền phức

https://thuviensach.vn

một chút thôi.” Ra hỏi Đông Đông, “Gần đây con có việc gì phiền muộn không?”.

“Dạ có,” nỗi phiền muộn của trẻ con cũng không ít, “Quách Tân Hồng cứ mượn đồ của con suốt, đặc biệt là mấy dụng cụ học tập bác gái tặng con, con không cho mượn, bạn ấy nói con đã làm tổn thương bạn ấy.”

Bộ dụng cụ học tập đắt tiền ấy gây họa rồi, Giản Minh lên tiếng, “Ngày mai con đổi đồ dùng học tập khác mang lên lớp là được rồi.”

Đông Đông hất mặt lên, “Dạ không.” Mặc dù là mẹ nhà ngươi, nhưng đã làm mẹ nhà ngươi nổi nóng, trước khi Giản Minh chưa nổi cơn giận, Lăng Lệ đóng cửa phòng bếp lại, một lúc sau mới đi vào, thông báo, “Không sao nữa rồi, Đông Đông đồng ý đổi bộ dụng cụ học tập khác mang đến lớp.”

Giản Minh cho bắp ngô, cà rốt vào nồi, cảm ơn, “Anh vất vả rồi, lúc nào cũng giúp em xử lý với tên nhóc đó. Bây giờ, cho em cơ hội để em xử lý anh đi, có việc gì mà làm anh cảm thấy phiền phức thế?”.

Sự việc là như thế này, ông xã của Đường Nhã Nghiên đã làm xong thủ tục di dân, Đường Nhã Nghiên sắp đi rồi. Cứ nghĩ đến bà chị vẫn luôn hợp tác vô tư trong công việc sắp đi xa, Lăng Lệ cảm thấy rất đáng tiếc, “Để có được không khí làm việc hòa thuận như bây giờ đâu có dễ dàng gì?”. Đường Nhã Nghiên đi, cục diện này sẽ có một vài thay đổi. Điều làm Lăng Lệ lo lắng là, chẳng may tiếp theo người ta đề bạt anh lên, anh phải đối mặt với một số vấn đề từ trước đến nay anh vẫn luôn muốn trốn tránh. Nếu như điều về một người ngu dốt hơn anh, xảo trá hơn anh, tham lam hơn Đường Nhã Nghiên, công việc của anh càng khó khăn hơn, như vậy thà tự mình gánh vác đại cuộc còn hơn. Lăng Lệ nói với Giản Minh, “Em nói xem, chúng mình cứ lăn xả lung tung vào trong thế giới này làm gì cơ chứ? Tiếp tục sống nghiêm túc đàng hoàng trong tháp ngà là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh phụ họa theo một trăm phần trăm, “Rắn khôn thường ở trong hang, không bò ra ngoài. Anh phải hành động ngay đi, tìm một đàn chị khóa trên nào đó, nếu không đàn anh cũng được…”.

Vốn nghĩ rằng Lăng Lệ chỉ phiền muộn chuyện đó thôi, buổi tối, Giản Minh kéo Lăng Lệ lại, “Được rồi, từ khi về nhà đến giờ, chỉ vì chút chuyện đó thôi, anh xem anh rầu rĩ kiểu gì kìa, nhìn ủ rũ thế kia, cũng không sợ làm em đau lòng, đi, tắm rửa lên giường ngủ.” Vì những lời nói đó của Giản Minh, Lăng Lệ nhìn trông có vẻ càng ủ rũ hơn, ánh mắt hấp háy, muốn nói gì đólại thôi.

Giản Minh bất an, “Sao nữa, anh có việc gì không thuận lợi nữa sao?”.

“Ừ, còn có một việc, có điều, đợi tắm rửa xong rồi nói.” Lăng Lệ trốn vào phòng tắm, sau khi tắm rửa xong nằm lên giường, Giản Minh cất tiếng, “Bây giờ nói được rồi chứ? Chuyện gì thế?”.

“Liên quan đến Phương Nam.” Lăng Lệ ôm Giản Minh vào lòng, “Hôm nay qua khoa Ngoại, mới biết rằng Phương Nam bị ung thư dạ dày.”

“Hả?”, Giản Minh khó có thể nào tin được, “Ung thư dạ dày?”.

“Đúng thế, thời gian gần đây cô ấy thường gọi điện cho anh, chắc là muốn tìm anh để nói chuyện này. Lần trước khi chúng ta đi khám sức khỏe gặp cô ấy, lần đó cô ấy đến lấy kết quả xét nghiệm.”

“Trời ơi.” Giản Minh cảm thán, “Hôm nay anh gặp cô ấy, cô ấy sao rồi?”.

Thái độ muốn nói gì đó nhưng lại thôi của Lăng Lệ lần nữa thể hiện ra ngoài, trong đầu Giản Minh như có tia chớp xẹt ngang, “Không phải an ủi cô ấy đến mức độ ôm hôn nhau thắm thiết chứ hả?”. Nhìn Lăng Lệ trừng mắt nhìn cô không nói gì, cứ nghĩ anh mặc nhận, “Hứ.” Trở người quay lưng lại với anh. Chỉ nghe Lăng Lệ nói, “Em yêu, từ trước đến nay em vẫn

https://thuviensach.vn

luôn là người hiểu chuyện mà.” Anh bóp vai cô, Giản Minh vùng ra, không thèm lên tiếng, đồ thần kinh, ai hiểu chuyện đến mức cho phép chồng sắp cưới của mình hôn nhau với vợ cũ cơ chứ.

Lăng Lệ thở dài, “Này, em cũng phải suy nghĩ một chút chứ, có phải phòng bệnh một người đâu, giữa bàn dân thiên hạ, sao mà hôn nhau được?”. Anh ôm lấy vòng eo lúc nào cũng mềm mại của cô, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, chạm cằm vào hõm vai cô, “Không phải như em nghĩ đâu, Phương Nam vừa nhìn thấy anh, liền ôm anh khóc…”.

Lăng Lệ bước vào phòng bệnh, Phương Nam đang ngồi dựa vào đầu giường, mắt nhìn lên trần nhà không biết đang suy nghĩ gì, chỉ có một mình cô ấy, không có ai đi cùng, so với lần trước gặp nhau, bây giờ cô ấy gầy trơ xương.

Giây phút khi nhìn thấy Lăng Lệ, hai mắt Phương Nam đỏ hoe, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn anh, chẳng mấy chốc nước mắt giàn giụa.

Trong lòng Lăng Lệ cũng không dễ chịu chút nào, đứng bên giường cô, “Sao không nói sớm hả?”.

Phương Nam kéo cánh tay anh, bất chấp tất cả dán mặt vào tay anh, bắt đầu khóc nức nở.

Lăng Lệ cảm thấy những người bệnh nằm ở giường xung quanh nhìn bọn họ với ánh mắt hiếu kỳ, khó xử, vỗ vỗ vào vai Phương Nam, “Em đừng như vậy nữa.” Ai ngờ Phương Nam càng khóc to hơn nữa, cánh tay đang truyền thuốc cũng không để ý, đấm mạnh vào anh. Lăng Lệ hết hồn, “Này này, không được, kim rơi ra mất.” Khuyên mấy tiếng, vô hiệu, Lăng Lệ không thoát ra được đành nhấn chuông gọi y tá.

Anh Kiều lúc ấy cũng ở trong phòng y tá, giường bệnh của Phương Nam nhấn chuông, anh vội vàng chạy qua, bước vào phòng bệnh, nhìn thấy Lăng Lệ và người vợ cũ đang khóc đến độ Trường Thành như cũng sắp sập

https://thuviensach.vn

đến nơi, dây dưa không rõ ràng. Lăng Lệ nhìn thấy anh Kiều, như gặp được vị cứu tinh, ra hiệu cho anh ấy đến cứu mình.

Anh Kiều chỉ thị y tá, “Tâm trạng của bệnh nhân dao động quá mạnh, giúp Phó chủ nhiệm Lăng một chút đi.”

Y tá trưởng nhanh nhẹn, dứt khoát kéo Phương Nam đang bám dính vào Lăng Lệ như con bạch tuộc ra, khuyên nhủ một cách khéo léo, “Đừng khóc, chúng ta phải giữ cho tinh thần ổn định, mới có lợi cho sức khỏe.” Hơn nữa mũi kim của Phương Nam cũng bị xê dịch, y tá vội vàng thay kim khác cho cô, anh Kiều đứng bên cạnh, cũng khuyên nhủ vài câu, Phương Nam đành phải bình tĩnh trở lại.

Đợi đến khi anh Kiều và mọi người đi hết, Lăng Lệ hỏi Phương Nam, “Tại sao em không nói sớm? Em có việc, chắc chắn anh sẽ giúp.”

Phương Nam trả lời, “Mấy lần định nói với anh, nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào.”

Lăng Lệ cười, “Biết tính em mạnh mẽ, nhưng đây không phải lúc cần mạnh mẽ.”

Phương Nam lắc đầu, “Không phải mạnh mẽ, về việc điều trị, anh có giúp hay không, bạn học cũ của anh cũng đã rất tận tâm rồi. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, bạn của anh rất giống anh, đối xử với bệnh nhân rất tốt.”

Trước đây Phương Nam chưa từng có thái độ như thế này, lúc nào cũng, “Cái lũ bạn xấu xa của anh chẳng khác gì anh, toàn những thứ vứt đi.” Nghĩ đến đây Lăng Lệ gần như cảm thấy quá đỗi kinh ngạc, vội vàng nói, “Cảm ơn em đã hiểu được.” Lại hỏi, “Tại sao chỉ có mình em?”.

Phương Nam trả lời hờ hững, không hiểu là lạnh lùng hay mệt mỏi, “Tiền Á Quân bận, đi Thái Lan rồi.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ không tiện hỏi thăm chuyện riêng của nhà người ta, gật đầu bừa, hỏi chuyện, “Phát hiện ra bệnh từ khi nào…”. Cứ thế nói chuyện một lúc, khoa Nội tiết của Lăng Lệ gọi điện thoại tìm, Lăng Lệ cáo từ quay về, trước khi đi, nhìn thấy sự không đành lòng trong mắt Phương Nam, có điều, nghĩ đến Giản Minh, Lăng Lệ cho rằng, cho dù có đến thăm Phương Nam lần nữa, thể nào cũng phải có được sự đồng ý của Giản Minh. Trước khi tan sở, Lăng Lệ hẹn gặp anh Kiều, hỏi kĩ hơn về tình hình bệnh tật của Phương Nam.

Anh Kiều kể, “Tình hình không tốt. Tâm trạng cô ấy ngày càng sa sút, trước mắt, ý chí sinh tồn không mãnh liệt, đợt hóa trị này khó có thể đạt được kết quả như dự kiến, nhưng nếu như cho tiến hành nhiều đợt hóa trị, cơ thể cô ấy chưa chắc đã chịu đựng nổi.”

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Khi Phương Nam phát hiện ra ung thư dạ dày, tình hình chưa đến nỗi tệ lắm, anh Kiều đích thân phẫu thuật, vô cùng thành công. Thời gian đó, ông xã Tiền Á Quân của Phương Nam vẫn còn rất chu đáo, thường đến chăm sóc cô ấy. Nhưng sau khi phẫu thuật xuất viện, hồi phục không được lý tưởng lắm, không hiểu tại sao lại bị viêm màng bụng. Phương Nam bị sốt nhẹ, phải quay lại nhập viện, tỏ ra không nhẫn nại lắm, rất nôn nóng, Tiền Á Quân cũng không thường xuyên đến chăm sóc cô, thuê một người giúp việc chăm sóc cho Phương Nam, Phương Nam lại có nhiều điều không vừa lòng với giúp việc, được mấy ngày thì giúp việc xin nghỉ, phần lớn thời gian chỉ có một mình Phương Nam trong bệnh viện.

Có một lần anh Kiều hỏi cô ấy sao không nhờ cha mẹ đến chăm sóc? Phương Nam lườm mắt, “Họ mà đến đây, chưa biết ai phải chăm sóc ai.” Sau đó, anh Kiều phát hiện, Phương Nam không hiểu vô tình hay cố ý cứ tìm anh ấy nói chuyện. Anh Kiều là một người rất thân thiện, hơn nữa trước đây anh và Phương Nam đã quen biết với nhau, nên không ngại ngùng nói chuyện với nhau dăm ba câu. Nhưng dần dần anh phát hiện ra, không hiểu vô tình hay cố ý, chủ đề nói chuyện của Phương Nam luôn xoay quanh Lăng Lệ, đặc biệt có một lần Phương Nam nói rằng, hay ngày nào cô ấy và anh hẹn Lăng Lệ đi ăn cơm, anh Kiều vội vàng né tránh câu hỏi đó, trong lòng lại bắt đầu cảnh giác với Phương Nam, tìm cách trốn tránh.

Đương nhiên, việc đó không đồng nghĩa với việc anh lơ là trong việc điều trị cho Phương Nam, trên thực tế, anh đã lo lắng rất nhiều cho Phương Nam. Nhưng mà bản thân Phương Nam không chịu phối hợp. Cô ấy vốn không phải là dạng người dễ bảo, bắt cô ấy ăn ít lại để giảm béo, may ra cô

https://thuviensach.vn

ấy còn bền lòng một chút, nhưng nói cô ấy sống chung với bệnh tật, tu tâm dưỡng tính, cô ấy sẽ không kiên cường.

Trước đây khi Phương Nam chưa ly hôn, anh chồng Lăng Lệ được coi là người đàn ông của gia đình, thời gian đi làm, nghỉ ngơi ổn định, kiên trì tập luyện, cũng rất chú ý đến việc ăn uống, Phương Nam có sống tùy hứng như thế nào thì ở cùng với anh, không thể không điều chỉnh một chút. Tiền Á Quân lại không như thế, bình thường ăn chơi đàn đúm quen rồi, Phương Nam ăn chơi theo anh ta, tha hồ sống buông thả, hút thuốc không ngừng nghỉ, ăn ngủ không theo giờ giấc nào cả, cô vốn dĩ đã lớn hơn Tiền Á Quân mấy tuổi, sức đàn bà đâu có bền bỉ như đàn ông, chẳng mấy chốc chịu đựng không nổi. Nhưng mà thói quen xấu một khi đã hình thành, muốn sửa lại đâu dễ dàng gì. Sau khi xuất viện, về nhà vẫn sống vô tổ chức, ăn uống thanh đạm mấy ngày đã chịu đựng không nổi, lại bắt đầu rượu chè, tính khí trở lại như trước đây, ăn uống linh tinh. Hơn nữa, Tiền Á Quân mặc dù là một người chịu ăn chơi, nhưng nếu như cứ ru rú ở trong nhà, ở bên cạnh người bệnh, chăm sóc người bệnh, thực sự anh ta không làm được. Đặc biệt là trong quan hệ vợ chồng, Phương Nam bị bệnh nên chẳng mấy hứng thú với chuyện ấy, không thỏa mãn được anh ta, chẳng bao lâu đã cặp kè ngay với người khác.

Trong thời gian Phương Nam nhập viện lại, có một lần cãi nhau ầm ĩ với Tiền Á Quân, cả khoa Tiêu hóa đều biết, Phương Nam giận đến nỗi ngồi khóc một mình trong phòng bệnh, y tá người bệnh cùng phòng có lòng tốt an ủi cô, dù sao cũng để cho qua thời gian hóa trị đã, những việc khác từ từ hẵng tính, ai nào ngờ, càng khuyên cô càng khóc dữ dội hơn. Anh Kiều nhìn thấy cảnh đó, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, anh ấy nhất quyết sẽ không kể tình hình của Phương Nam cho Lăng Lệ nghe.

Ngày ấy Phương Nam ngoại tình, cắm sừng Lăng Lệ, hầu hết những người làm trong bệnh viện đều biết. Hôn nhân của Lăng Lệ và Phương Nam, cái lần Phương Nam cứ nằng nặc đòi bỏ đi đứa con, đã bắt đầu có rạn

https://thuviensach.vn

nứt, sở dĩ kéo dài được cuộc hôn nhân này, đó là do Lăng Lệ biết kiềm chế tình cảm, điều này, trong lòng người nào cũng hiểu hết. Sau khi Lăng Lệ và Phương Nam ly hôn, bây giờ đã tìm được hạnh phúc của mình, sống rất vui vẻ, mọi người đều mong anh được hạnh phúc. Trên thế giới này không có thuốc hối hận để uống, anh Kiều và những người khác đều tự hiểu với nhau, việc của Phương Nam, trước mặt Lăng Lệ không hé nửa lời. Rất nhiều lần, anh Kiều cảm nhận được, Phương Nam muốn tìm Lăng Lệ, nhưng anh sau khi suy tính thiệt hơn thì giả vờ như câm như điếc, cứ nói anh ấy lạnh lùng cũng được, hay là gì gì đó cũng không sao, hạ quyết tâm coi như không biết.

Phương Nam xuất viện lần thứ hai chẳng bao lâu thì bước vào thời kỳ hóa trị, phản ứng của cô rất nghiêm trọng, mặc dù tóc tai không rụng nhiều, nhưng nôn mửa rất dữ dội. Có một lần sau khi xạ trị, buổi tối nôn mửa lung tung, chịu đựng không nổi, Phương Nam thở dốc nói với y tá chăm sóc cô, “Tôi muốn anh Lệ, giúp tôi tìm Phó chủ nhiệm Lăng ở khoa Nội tiết đến đây.” Phương Nam không biết rằng, người y tá này vừa mới ở khoa Phụ sản chuyển sang đây, ngày ấy khi Phương Nam phá thai, hôm đó cô ấy ở bên cạnh chăm sóc, đối với Phương Nam, cô y tá này không hề có chút cảm tình nào, cô sẽ không giúp Phương Nam tìm Lăng Lệ, quay về nói với đồng nghiệp đang trực ban, “Muốn tìm tự đi mà tìm, mình có thân quen gì với Phó chủ nhiệm Lăng đâu.” Cô thở dài, “Nhìn thì cũng thấy tội nghiệp, có điều, ngày xưa khi cô ta bắt nạt người khác thì sao?”. Cứ như thế, bản thân Phương Nam không biết phải mở miệng nói với Lăng Lệ như thế nào, hy vọng có người thì thầm to nhỏ, giúp mình chuyển lời, nhưng những người này lại tỏ ra quá “hiểu rõ ngọn ngành”, không ai nói với Lăng Lệ một tiếng, cô như bị treo lơ lửng giữa không trung, không biết về đâu, chịu đựng một mình.

Kể hết tình hình của Phương Nam cho Lăng Lệ nghe, anh Kiều như rút gan rút ruột, “Đáng lý ra, chuyện của Phương Nam, tôi không nên giấu anh, nhưng nói thật lòng, tôi không tin tưởng Phương Nam. Chúng ta quen

https://thuviensach.vn

biết nhau đã lâu, tôi tự thấy rằng tôi hiểu anh. Anh là người không muốn tranh giành gì với đời, chỉ mong mọi thứ được đơn giản. Bây giờ đây quan hệ giữa anh và Giản Minh rất tốt, cũng đã tới giai đoạn bàn đến hôn nhân gia đình, tất cả chúng tôi đều thấy mừng thay cho anh, không hẹn mà cùng tự hiểu với nhau, trước mặt anh không nhắc đến chuyện này, anh đừng trách bọn tôi nhé." Ngừng một lát, anh Kiều nói, "Bất kể như thế nào, thằng em này cũng phải khuyên ông anh một câu, tránh xa được chừng nào hay chừng đó, không phải lòng dạ tôi độc ác, mà là bệnh tật như thế nào đi chăng nữa, cũng phải tự mình cố gắng lên…".

Nghe Lăng Lệ kể một thôi một hồi về chuyện của Phương Nam, Giản Minh im lặng một lúc không nói gì. Lăng Lệ căng thẳng, "Thật đó, chỉ ôm một chút thôi, còn lại chẳng có gì cả, anh đã vội vàng nhấn chuông gọi y tá rồi, em đừng giận, nếu không, anh quỳ lên tấm gỗ giặt chịu phạt với em?".

Giản Minh lắc đầu, hài hước, cũng có chút oán hận, "Anh đừng nói xạo, trước đây em bắt anh quỳ lần nào chưa? Theo như lời của bác sĩ Kiều, là có ý gì? Phương Nam muốn quay về làm lành với anh sao?".

Lăng Lệ suy nghĩ, "Nói đúng lý ra thì khả năng rất thấp, bọn anh ở bên nhau, yêu nhau hai năm, kết hôn sáu năm, thời gian ở bên nhau là tám năm, nếu như cô ấy cần anh thật, sẽ không làm ầm ĩ đến mức phải ly hôn, không phải vì cô ấy bị ung thư mà những mâu thuẫn tồn tại trước đây của bọn anh sẽ được giải quyết. Anh cảm thấy chính bởi vì cô ấy bị bệnh, yếu đuối, nên muốn có người ở bên cạnh chăm sóc. Công việc chăm sóc bệnh nhân, anh tương đối lành nghề, cô ấy chỉ có thể dựa vào anh. Đợi sau mấy tháng cô ấy hóa trị xong, sức khỏe hồi phục, tự nhiên sẽ không nhớ nổi anh là ai nữa đâu."

Giản Minh không chắc chắn, "Chỉ thế thôi sao? Anh cảm thấy không phải vì cô ấy bị bệnh, vậy cô ấy đã hiểu rồi sao? Hối hận rồi sao?".

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ cười, “Ung thư còn có công hiệu này nữa sao? Đa số mọi người sẽ không vì ung thư mà thay đổi. Phương Nam đơn giản chỉ là thần hồn nát thần tính. Hơn nữa, Tiền Á Quân tính tình vẫn trẻ con, không được chu đáo lắm, ham chơi, cô ấy chỉ cảm thấy tư tưởng không hợp lắm mà thôi, đợi đến khi khỏi bệnh, cô ấy vẫn muốn Tiền Á Quân chơi với cô ấy ngay.”

“Vậy anh định thế nào? Trong thời gian cô ấy hóa trị, anh đều ở bên cô ấy?”.

Lăng Lệ ôm Giản Minh chặt hơn một chút, “Anh nghe theo lời em.”

Giản Minh vùng ra khỏi Lăng Lệ, ấm ức, “Cứ đẩy trách nhiệm lên người em thôi, xin anh đấy, đó là vợ cũ của anh, liên quan gì đến em mà anh bắt em đưa ra ý kiến.” Cô thẳng thừng co người lại về phía mép giường, tiếp tục quay lưng lại với Lăng Lệ.

Lời nói ấy, ý tứ rất rõ ràng, Lăng Lệ hiểu, nhích lại gần cô, hôn vào thái dương của cô, “Được rồi, em đừng giận, những việc em không thích thì anh không làm, ngủ thôi.” Giúp Giản Minh đắp lại chăn, tắt đèn, ngẩn ngơ ngắm nhìn ánh trăng lọt qua rèm cửa sổ một lúc, cảm thấy áy náy quá, có điều, anh chỉ được chọn một thôi, phải không nào? Quyết định rồi, cũng dần dần thả lỏng tâm trạng, mơ màng chìm vào giấc ngủ, lại bị tỉnh giấc bởi vì Giản Minh cứ cựa quậy, quay tới quay lui suốt. Lật người qua, Giản Minh trườn vào trong lòng anh, giọng nói nũng nịu, “Anh Lệ, phiền phức chết đi được.”

“Sao thế?”, Lăng Lệ vẫn đang ngái ngủ, cũng biết rồi còn giả vờ hỏi, “Mơ thấy ác mộng sao?”.

Giản Minh bực mình, “Đúng thế, nằm mơ thấy ác mộng, phim dài tập của Nicaragua.”

https://thuviensach.vn

“Đọc hiểu rồi à?”, Lăng Lệ ngáp một cái, ôm chặt cô gái ở trong lòng, “Nằm mơ mà cũng có phụ đề sao?”.

Giản Minh bật cười khì khì, hai vai rung lên, “Anh thật vô vị.”

Lăng Lệ cười theo, cười một lúc, Giản Minh nói, “Nếu như vứt Phương Nam đó không lo lắng gì, đoán rằng ban đêm chắc em không ngủ nổi, còn anh nếu như cứ nghĩ ngợi, trong lòng chắc cũng cảm thấy áy náy, được rồi được rồi, trong thời gian cô ấy hóa trị, anh qua đó với cô ấy một chút đi.”

Giản Minh miệng thì nói người đàn ông của mình đi đi, thực ra vẫn phải thực hiện những điều khoản đơn giản sau đây, “Không được ôm, không được nắm tay, không được hôn nhau, không được xoa bóp, đưa cô ấy về nhà, còn nữa, nếu như gặp chồng người ta phải cẩn thận một chút, những người sống trong tháp ngà có so sánh với người lăn lộn ngoài xã hội được không? Em sợ anh bị chồng người ta hiểu lầm là gã dê xồm vác dao ra chém thôi…”.

Lăng Lệ đồng ý hết, cũng yêu cầu, “Để đề phòng xảy ra những việc ngoài ý muốn, em cũng phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra chứ nhỉ? Còn nữa, em đã xin ngày mốt nghỉ phép chưa? Chúng ta đi đăng ký kết hôn, để mọi người yên tâm.”

Giản Minh thì thầm, “Đáng nhẽ định dời lại vài ngày, bây giờ xem ra đừng kéo dài nữa, sáng mai đi ngay, em gọi điện xin nghỉ phép, anh cũng xin nghỉ phép cho em.”

Lăng Lệ đồng ý, “Yên tâm, công việc sáng mai anh nhờ anh Dương làm hộ anh.”

Giản Minh hít một hơi, rúc đầu vào ngực Lăng Lệ, lắng nghe nhịp tim ổn định, tràn đầy sức lực của anh, vòng tay qua eo anh, Lăng Lệ vuốt ve mái tóc đen nhánh của cô, “Đừng nghĩ ngợi nhiều, em phải tin anh. Giống

https://thuviensach.vn

như bây giờ anh ôm em ngủ, em ngủ có thoải mái không?". Thấy Giản Minh gật đầu, Lăng Lệ ôm cô chặt hơn, "Thế em ngủ đi, có anh đây." Thở dài thật khẽ, lần này lại hỏi thêm một câu thừa thãi, "Giản Minh, em yêu anh đúng không?".

"Đúng thế, loại người này đã tuyệt chủng rồi, phải biết nâng niu quý trọng mới được." Ngáp thêm một cái, "Anh cũng yêu em, đúng không?".

"Đúng thế, mỗi ngày trước khi ngủ, người anh muốn nói chuyện nhất chính là em, muốn nghe được giọng nói em, cảm nhận hơi thở của em, còn nữa, ôm em giống như thế này…". Giản Minh nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ từ từ kéo đến.

Sáng sớm hôm nay khi Giản Minh tỉnh dậy, Lăng Lệ đang nấu đồ ăn sáng trong bếp, xay nước đậu nành, làm bánh trứng, Đông Đông ngồi bên bàn ăn, có vẻ rất hạnh phúc, giọng nói lanh lảnh, "Con thích ăn bánh trứng nhất, phải ăn kèm với tương cà chua." Giản Minh cố ý giả vờ làm ra vẻ buồn nôn cho con trai thấy, cô ghét nhất là tương cà chua. Chẳng thèm để ý đến khuôn mặt làm xấu của con trai, cô quay nhìn Lăng Lệ, thấy trong mắt anh vằn lên những tia máu đỏ, xót xa, "Chắc anh ngủ không ngon lắm phải không?".

"Chợp mắt được một lát." Rồi nhìn lên đồng hồ treo tường, "Anh đã xin nghỉ phép rồi, phép của em anh cũng xin xong rồi."

Giản Minh trừng to đôi mắt, thái độ ấy nói rằng, đến phép của em mà cũng xin dùm, tiên sinh, anh muốn làm cái gì hả?

Lăng Lệ rất nghiêm túc, "Giấy chứng nhận kết hôn, không được có bất kỳ sơ sót nào," Lại kiểm tra ảnh thẻ của mình lần nữa, "Giấy tờ của anh đủ cả rồi, của em đâu?".

Nhìn vẻ căng thẳng của anh, Giản Minh nói ngay, "Bây giờ em đi chuẩn bị." Đưa cả ảnh và giấy tờ của mình cho Lăng Lệ, tắm rửa xong,

https://thuviensach.vn

Giản Minh thay xong quần quay trở lại, Lăng Lệ đã bày thức ăn lên bàn, hai người ăn xong, đưa con đi học, rồi đi đăng ký.

Cũng rất thuận lợi, đợi không bao lâu, đã làm xong thủ tục, nhân viên làm thủ tục lịch sự theo quy trình, "Chúc mừng chúc mừng."

Lăng Lệ lấy trong túi xách của mình ra một hộp giấy rất đẹp đưa cho nhân viên đó, chân thành, chu đáo, "Cảm ơn cảm ơn, mời mọi người ăn kẹo." Giản Minh nhìn vào trong hộp giấy, sô-cô-la, một ít kẹo Lotte, còn có cả hạnh nhân, hạt dẻ…nhìn rất quen mắt, hình như đó là thực phẩm chuẩn bị cho con trai cất trong tủ lạnh đây mà, lúc này bị Lăng Lệ tận dụng hết rồi. Vẫn chưa xong, Lăng Lệ lấy trong túi quần ra một hộp đựng nhẫn bằng nhung đỏ, mở ra, hai chiếc nhẫn cưới bạch kim mới tinh, anh cũng nhanh nhẹn thật đấy, chẳng biết mua từ lúc nào.

Lăng Lệ lấy ra một chiếc, nắm lấy tay Giản Minh, "Nào, đeo vào."

Giản Minh khẽ hỏi, "Chúng ta có cần phải gấp gáp như thế này không?".

"Cả đời này của anh chưa làm chuyện gì gấp gáp bao giờ, chỉ gấp gáp lần này thôi không được sao?". Lăng Lệ nhìn vào chiếc nhẫn, không dám khẳng định lắm, "Anh nhớ em có nói rằng không thích kiểu nhẫn có đính kim cương, cho nên…".

Giản Minh liếc mắt nhìn nhân viên của cục dân chính đang chăm chú nhìn hai người, cảm thấy rất ngại ngùng, thúc giục anh, "Đúng thế đúng thế, muốn đeo anh đeo vào ngay đi."

Nhìn Giản Minh cũng sốt ruột như vậy, Lăng Lệ vội vàng lồng chiếc nhẫn vào ngón tay thon dài của cô, kích cỡ hoàn mỹ. Giản Minh cứ nghĩ tới đây là xong rồi, khoác túi lên vai, vội vội vàng vàng định đi. Lăng Lệ ngăn lại, "Này, này, đứng lại, làm gì có ai giống em vậy nhỉ, nhẫn của anh đã đeo đâu, sao em chẳng để ý gì đến anh cả nhỉ?".

https://thuviensach.vn

Thật là… Giản Minh đành phải đeo nhẫn vào cho Lăng Lệ, Lăng Lệ vẫn không buông tha cho cô, không ngừng nhắc nhở, “Không được làm qua loa, trịnh trọng vào một chút”, làm hại Giản Minh mặt mũi đỏ gay, đỏ từ cổ đên tai, nghĩ rằng đang bị mọi người nhìn như thế, một bác sĩ như anh sao không biết mắc cỡ cơ chứ. Lăng Lệ hiểu rõ tâm tư của cô, “Đừng để ý đến người khác, em chỉ nhìn anh thôi là được rồi.” Ái chà…không còn cách nào, Giản Minh một lòng một dạ đeo nhẫn vào cho Lăng Lệ.

Cặp đôi này yêu nhau như thế, những nhân viên xung quanh đó cũng chen tới trêu đùa góp vui, “Hôn nhau đi thôi.” Lăng Lệ nâng cằm Giản Minh, Giản Minh của giây phút này đây thật sự rất đẹp, đôi chân mày khiến vầng trăng non hờn tủi, khuôn mặt ấy làm gió xuân say đắm, còn đôi mắt thì long lanh tựa ánh nước hồ thu, ngắm mãi không chán, thương yêu mãi không đủ, tình cảm sâu đậm, dứt khoát lưu lại một nụ hôn bên khóe môi cô, “Bà xã vạn tuế.” Xem ra hôm nay Lăng Lệ muốn làm trọn gói, Giản Minh cởi mở phối hợp, khuôn mặt trông có vẻ xấu hổ, kiễng chân lên hôn đáp trả, “Ông xã vạn tuế!”. Cuối cùng khi đã làm cho mọi nhân viên ở đó bật cười ha hả, cặp vợ chồng tái hôn này mới hài lòng, ra về với giấy chứng nhận kết hôn trong tiếng khen ngợi không ngớt “đôi vợ chồng thương yêu nhau chưa kìa.”

Lái xe đưa Giản Minh về công ty, Lăng Lệ dặn dò, “Buổi tối ăn cơm với anh trai và chị dâu đấy nhé.”

Đây là điều đương nhiên, lấy được giấy chứng nhận kết hôn phải báo cáo với phụ huynh chứ, Giản Minh trả lời, “Dạ vâng.”

Có thể cái phần cần gấp gáp kia đã qua hết rồi, bây giờ Lăng Lệ hít thở cực mạnh, cực kỳ lòng vòng, cực kỳ chậm rãi, “Còn có cả Trọng Hằng và Mễ Lợi.”

Đó là cháu trai và cháu dâu tương lai, người nhà mà, đương nhiên phải có nhau, Giản Minh vẫn trả lời, “Vâng ạ.”

https://thuviensach.vn

“Mấy người bạn và mấy người trong khoa anh cũng đến.”

Giản Minh suy nghĩ, có phải là mở tiệc đãi khách đâu, chỉ nhận giấy chứng nhận kết hôn thôi, cũng phải mời người trong khoa sao? Có điều cứ mặc kệ, những người trong Khoa anh từ trước đến nay vẫn luôn thích tụ tập náo nhiệt, vẫn trả lời như thế, “Dạ, ăn ở đâu?”.

Lăng Lệ nói gần bệnh viện của họ có một quán hải sản tươi sống. Sau đó, “Đồng nghiệp trong phòng em cũng có phần. À, đúng rồi, em có cần phải thông báo cho Thế Hoa cùng đến không?”.

Giản Minh không chịu nổi nữa, “Anh yêu ơi anh yêu, hôm nay hai chúng ta chỉ đi đăng ký kết hôn thôi, đừng nói anh tổ chức tiệc rượu chiêu đãi mọi người luôn nhé?”. Giản Minh ngắm nghía chiếc chân váy voan hoa li ti trên người, áo sơ mi trắng và chiếc áo khoác lửng bên ngoài, ăn mặc bình thường như đi làm, chẳng hề có chút khí thế nào của cô dâu, rụt rè, “Anh Lệ, anh đừng có dọa em.”

Lăng Lệ không biết làm thế nào, “Sao anh dám tổ chức đám cưới sơ sài như thế này được chứ? Anh đồng ý tổ chức thế này, anh trai và chị dâu chưa chắc đã đồng ý, chỉ vì vui quá, nên mời mọi người ngồi lại với nhau cho xôm tụ thôi mà.”

Giản Minh đơn thuần chỉ vì căng thẳng, “Rốt cuộc mới sáng sớm mà anh đã làm phiền bao nhiêu người vậy? Làm sao mọi người biết hết được?”.

Lăng Lệ trả lời, “Anh xin nghỉ phép, lý do là đi làm thủ tục kết hôn, chắc chắn mọi người sẽ đòi anh mời đi ăn cơm, thế thì cùng nhau đi ăn thôi.” Nắm lấy bàn tay Giản Minh, Lăng Lệ hôn lên ngón tay có đeo nhẫn cưới của cô, “Hôm nay vui thế này, mấy giờ em tan sở? Anh qua đón?”.

“Không cần đâu, ăn cơm ở gần bệnh viện của bọn anh, em gọi taxi rồi qua đón anh luôn.” Chậc, Giản Minh thử thăm dò, “Dù sao cũng đi tới bệnh

https://thuviensach.vn

viện, hay là, tiện thể em ghé vào thăm Phương Nam luôn? Anh cảm thấy thế có tiện cho cô ấy không?”.

“Cô ấy có gì đâu mà tiện với chả không tiện? Mọi việc đều qua cả rồi, em cảm thấy không khó xử là được,” Lăng Lệ chu đáo, “Đừng ép bản thân mình…”.

Trở về căn phòng rộng ba mét vuông của mình, trong lòng Lăng Lệ rộn ràng như Tết, sự vui vẻ này của anh là thật chứ không hề giả vờ, mặc dù cả đêm ngủ chập chờn, nhưng con người ta khi có chuyện vui thì tinh thần vẫn sẽ cứ phơi phới, cả người anh phấn chấn như những cơn gió, có thể thổi bùng lên không khí chán ngắt ở khoa Nội tiết. Trước khi tan sở, Lăng Lệ đi thăm Phương Nam, mang đến cho cô một túi ý dĩ, “Ở nhà không có việc gì nấu cháo lên mà ăn, tốt cho em đấy.”

Đôi mắt của Phương Nam vốn đang đờ đẫn, bỗng nhiên trở nên long lanh vì Lăng Lệ xuất hiện, “Cảm ơn. Có điều anh biết em chẳng chịu khó làm mấy chuyện đó.”

Lăng Lệ nói với giọng điệu như thể đó là một điều đương nhiên, “Bảo Tiền Á Quân giúp em thôi.”

“Anh ta làm gì biết mấy việc này?”, Phương Nam liếc mắt nhìn Lăng Lệ, túi ý dĩ lại quay trở về trong tay Lăng Lệ, “Anh giúp em đi.”

Lăng Lệ đặt túi ý dĩ lên chiếc tủ nhỏ đầu giường bệnh của Phương Nam, “Lúc nào rảnh, em có thể nấu thử, không hề khó.”

Phương Nam nhíu mày, “Anh biết em không thích làm việc nhà, em ghét nhất mấy công việc nấu ăn ở bếp.”

Lăng Lệ cắn môi dưới, nghĩ rằng phải bỏ qua chủ đề này mới ổn, giống như bác sĩ đến thăm bệnh, “Hôm nay cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”.

https://thuviensach.vn

“Vẫn nôn dữ dội, em muốn ăn lẩu chua cay…”.

“Nếu như em hồi phục đến một mức độ nào đó sẽ có thể nếm thử một chút loại lẩu chua cay đó, bây giờ chắc chắn không được…”. Nói chuyện với bệnh nhân về bệnh tình, Lăng Lệ cũng thích nói về điều này, ngay lập tức thao thao bất tuyệt như thác đổ.

Chẳng bao lâu, anh Kiều xuất hiện ở cửa phòng bệnh của Phương Nam, còn đưa cả Giản Minh đến. Họ gặp nhau ở dưới lầu, Giản Minh đang định gọi điện thoại thông báo cho Lăng Lệ, anh Kiều nhìn thấy cô đã tự anh dũng tố cáo, “Lúc nãy anh nghe nói anh ấy đến đây rồi, đang định đi gặp anh ấy đây, em còn gọi điện thoại làm gì, chúng ta đi lên đó là được, đúng rồi, nghe nói bọn em đã đăng ký kết hôn…”. Thế rồi ở cửa phòng bệnh, anh Kiều cười rạng rỡ, ôm hôn thắm thiết Lăng Lệ vừa chạy ra đón, “Nghe nói anh và Giản Minh đăng ký kết hôn rồi, chúc mừng chúc mừng. Bữa tiệc nhỏ tối nay có chuẩn bị chỗ cho tôi không đấy?”.

Lăng Lệ nhìn qua Giản Minh, hai người rất tâm đầu ý hợp, nắm tay nhau một cách tự nhiên, lồng mười ngón tay vào nhau, nở nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời, làm người ta như được tắm gội trong gió xuân, nói với anh Kiều, “Làm gì dám quên phần của anh, nhớ dẫn bà xã và con đến nhé…”.

Anh Kiều vội vàng nói chuyện với Lăng Lệ mấy câu rồi đi, Giản Minh vào phòng, tặng cho Phương Nam một bó hoa tươi thật to, “Tối hôm qua em mới nghe anh Lệ nói chị bị ốm, mạo muội đến đây, chưa nói trước với chị đã đến rồi. Không biết chị thích hoa gì, hôm nay trong tiệm hoa, hoa thược dược vừa đẹp vừa to, chúc chị mãi mãi trẻ trung.”

©STE.NT

“Cảm ơn,” Phương Nam ôm lấy bó hoa tươi, hỏi, “Hôm nay hai người đi đăng ký kết hôn sao?”. Mặc dù bị bệnh nên dung nhan tiều tụy, nhưng

https://thuviensach.vn

dáng vẻ vẫn rất sang trọng, “Chúc mừng chúc mừng.” Đưa tay ra bắt tay với Giản Minh, Lăng Lệ trừng mắt nhìn cánh tay Phương Nam vẫn đang cắm kim tiêm truyền thuốc, đang định lên tiếng nhắc nhở, Giản Minh đã giữ chặt cánh tay chuẩn bị nhấc cao lên lại, “Được rồi, chị đang truyền thuốc mà, em nhận thành ý của chị rồi.” Nhìn thấy trái cây trên tủ đầu giường, hỏi Lăng Lệ, “Phương Nam ăn được không?”.

Lăng Lệ đưa ra ý kiến, “Được, nhưng ít thôi.”

“Em gọt trái cây cho chị nhé?”. Giản Minh hỏi Phương Nam.

Phương Nam uể oải, “Cũng được.”

Giản Minh ngồi xuống, gọt trái cây, chuyện trò những câu chuyện trong gia đình thường ngày, “Loại táo này đẹp hơn loại táo em hay mua, nhiều lúc em tham rẻ, hay mua loại giảm giá, không tươi và nhiều nước như thế này, anh Lệ cứ trách em hoài.”

Lăng Lệ lấy bó hoa Phương Nam ôm ra, cất đi, ngồi bên cạnh Giản Minh, theo thói quen, giật đuôi tóc của cô, “Không nói em thì nói ai, cứ lẩn thẩn suốt thôi.”

Phương Nam vẫn để ý đến chuyện trăm năm của Lăng Lệ và Giản Minh, dò hỏi, “Hai người định lúc nào tổ chức tiệc cưới?”.

Lăng Lệ trả lời, “Trước Nguyên đán sẽ làm lễ cưới.” rồi hào phóng mời Phương Nam, “Đến lúc đó mời em đến uống rượu mừng với anh, coi như khách mời của nhà trai, được không?”.

Phương Nam nhìn Giản Minh, không trả lời Lăng Lệ, lại hỏi Giản Minh, “Hai người quen nhau chưa được bao lâu phải không?”.

“Việc này không liên quan gì đến thời gian ngắn dài,” Lăng Lệ trả lời, “Quen lâu mà như lạ, mới gặp ngỡ đã quen.”

https://thuviensach.vn

Đôi môi Phương Nam mấp máy, định nói gì đó nhưng lại thôi, Giản Minh tiếp lời, giải thích tiếp cho câu thành ngữ đó của Lăng Lệ, “Chị đừng nghe anh ấy nói vớ vẩn, từng tràng bốn chữ bốn chữ gì gì đó, nói nhiều mà chẳng diễn đạt hết ý. Chủ yếu hai bọn em đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, anh Lệ cũng đã giúp em không ít, có cảm giác là, cùng nhau vượt qua hoạn nạn, cho nên thời gian quen biết ngắn hay dài hình như không quan trọng lắm.” Gọt táo xong, Giản Minh bổ thành từng miếng đưa cho Phương Nam, “Mời chị.”

“Cùng ăn cho vui,” Phương Nam đang định đưa miếng táo trong tay của mình cho Lăng Lệ, Giản Minh đã vô cùng tự nhiên, động tác thành thục nhanh nhẹn, đưa táo lên miệng đút cho ông xã, đưa cả khăn giấy, nói, “Em thì thôi, em bị tiểu đường, không ăn nhiều trái cây được.”

“Em bị tiểu đường sao?”, Phương Nam kinh ngạc.

“Dạ vâng.” Giản Minh thở than, “Thời đại này bị bệnh, có cảm giác mình như đồ bỏ đi, bước trên đường phố cảm giác không bình yên, cứ nghĩ rằng nhìn người ta khỏe mạnh như thế, chỉ có mình bị bệnh.”

Phương Nam đồng cảm, “Chị cũng thế.”

Giản Minh lại nói tiếp, “Chị còn có hy vọng, hóa trị mấy lần, bệnh sẽ khỏi. Em mới chết này, bệnh mãn tính, không thể nào chữa trị khỏi, haizz, con người em lại chẳng có nghị lực, nhìn thấy đồ ăn ngon là cất bước đi không nổi nữa.”

Lăng Lệ cười, lại kéo đuôi tóc của Giản Minh, cố ý thêm mắm thêm muối, “Ờ ờ, cô gái này vừa lười biếng vừa háu ăn.” Nói thì nói thế, nhưng trong ánh mắt lại chan chứa tình thương và cưng chiều, muốn giấu cũng không giấu được. Phương Nam nhận ra điều đó, có khả năng anh ấy cũng không muốn giấu.

https://thuviensach.vn

Giản Minh nhìn thấy miếng táo trong tay Phương Nam đã ăn hết, đưa thêm một miếng, “Nào, ăn thêm một chút.” Lăng Lệ nửa đùa nửa thật, “Bớt nhớ nhung lẩu chua cay lại đi, đợi lúc nào em lành bệnh, bọn anh mời em đi ăn cho đỡ nghiện, đảm bảo ăn chán thì thôi.” Giản Minh tám chuyện tiếp với Phương Nam, “Đúng rồi, đồng nghiệp của em muốn mua bảo hiểm cho con trai, chị biết có nơi nào tốt giới thiệu cho em…”. Thực ra, Giản Minh cảm thấy đối diện với Phương Nam, không đau khổ lắm, cũng không khó xử lắm, cô có thể đối phó với Tô Mạn, thì có thể đối phó với Phương Nam, hơn nữa đều là bệnh nhân, có cùng tiếng nói chung, hơn nữa, không thể không không nhận, Phương Nam cũng dễ bắt chuyện, rất tốt.

Đi ra khỏi phòng bệnh của Phương Nam, Lăng Lệ cảm thấy bất ngờ, “Không thể nào tưởng tượng được, hai bọn em lại có thể nói chuyện nhiều như vậy.”

Giản Minh nghiêng đầu cười, đôi mắt long lanh, “Anh yêu, đó là vì Phương Nam muốn giữ thể diện cho anh đó.”

Lăng Lệ nắm tay cô, “Sao anh lại cảm thấy, bởi vì do em đáng yêu…”.

Buổi tiệc mừng Lăng Lệ và Giản Minh lấy giấy đăng ký kết hôn này có hai bàn, rất náo nhiệt, Thế Hoa và Đông đông đều có mặt, hưng phấn nhất có lẽ là vợ chồng Lăng Khang. Lăng Khang vốn đã rất biết khuấy động không khí, làm việc gì cũng mạnh mẽ dứt khoát, tiếng nói vang như chuông đồng, có anh ấy đây, cộng thêm chị dâu cứ hay chọc cười người khác, bữa tiệc vui vẻ vô cùng. Hơn nữa lại có một nhóm thanh niên, giống như Trọng Hằng, tâm trạng phấn khởi, khẩu vị ăn uống tốt, hơn nữa lại vừa tan sở, đang đói muốn chết, món ăn ngon bày ra trước mắt làm gì có ai khách sáo, từng món từng món được đưa lên, từng đĩa từng đĩa hết sạch, thật sự giống như có đàn châu chấu vừa bay qua đây.

Những người khác uống rượu đánh toan[1] náo nhiệt ầm ĩ, cặp đôi vừa mới đeo nhẫn cưới kia rảnh rỗi ngồi cầm hai đôi đũa nghiên cứu, lâu lâu lại

https://thuviensach.vn

thì thầm với nhau, sau đó không hiểu sao Lăng Lệ lại chọc giận Giản Minh, người ta bĩu môi oán hận anh, “Anh mới ngốc ấy, tên ngốc khi ngủ còn bị chảy nước miếng.” Giọng nói của cô không lớn, vẫn rất ngọt ngào, nhõng nhẽo, đáng lẽ không bị ai nghe thấy, nhưng không ngăn được những người có ý quan sát, vừa hay bị Mễ Lợi ngồi bên cạnh nghe thấy, tai Mễ Lợi còn nghe thấy người chủ quản của cô mặt dày trả lời, “Anh chảy nước miếng mà em không lau cho anh, em mới là tên ngốc.” Có ngất không cơ chứ? Bị những lời có cánh của tình yêu làm cho ngớ ngẩn rồi sao? Phải mau chóng quảng cáo nó cho mọi người cùng biết, “Này này này, mọi người yên lặng một chút, để em nói cho mọi người học theo…”.

[1] Đánh toan: trò chơi đoán số ngón tay lúc uống rượu: hai người đồng thời giơ ngón tay ra và mỗi người nói một con số, con số của ai khớp với tổng số ngón tay của cả hai người giơ ra thì người ấy thắng, người thua bị phạt uống rượu.

Đêm hôm ấy, Giản Minh lại say vì một chút rượu, cứ cười, cười suốt, Lăng Lệ đưa cô và Đông Đông đi ngủ xong mới đặt lưng xuống ngủ, có chút đáng tiếc, đáng lý ra, lấy được giấy chứng nhận kết hôn rồi, xấu tốt cũng đã được xem như một cặp vợ chồng chính thức, dù sao cũng phải động phòng hoa chúc gì đó một chút mới phải, kết quả cô dâu mới ngủ say như chết, thật là mất hứng. Có điều anh cũng buồn ngủ rồi, nằm bên cơ thể ấm áp của Giản Minh, nghe thấy tiếng thở đều đều của cô, đi gặp Chu Công trong giấc mộng đẹp. Nửa đêm, Giản Minh ngủ mơ mơ màng màng, chui vào trong lòng anh, Lăng Lệ giơ cánh tay dài của mình ra theo bản năng, ôm bà xã của mình vào lòng, để Giản Minh gối đầu trước vòm ngực anh, cánh tay mềm mại của cô đặt lên vòng eo của anh, đôi chân trắng ngần, nõn nà không hề kiêng kị, gác lên đùi anh. Trong giấc ngủ sâu, e là vẫn còn có chút lý trí và ngại ngùng, cũng không biết là lẩm bẩm câu gì, lại nhấc chân xuống. Lăng Lệ hôn vào bên trán cô, kéo chân của Giản Minh lên, gác lên người mình lại. Kiểu lý trí và sự ngại ngùng của cô nhiều lúc tỏ ra rất cố chấp, bên chân kia lại đặt xuống chỉ sau nửa phút, cuộn người ngủ

https://thuviensach.vn

ngon lành trong lòng Lăng Lệ một cách quy củ. Lăng Lệ vẫn kiên trì, lại kéo chân của Giản Minh lên, gác lại lên người mình lần nữa, nhẹ nhàng vỗ về, “Không sao đâu, anh yêu em. Sau này em đã là người của anh rồi, phải biết nghe lời.” Lần này, Giản Minh không thu chân về nữa, vứt bỏ lòng kiên trì, yên tâm ngủ tiếp. Lăng Lệ biết anh bị đè như thế này suốt đêm, sáng sớm mai thức dậy chắc chắn sẽ bị đau lưng mỏi gối, có điều, anh cảm thấy đây là một việc làm hạnh phúc, ngọt ngào nhất trên thế giới, chính là có thể gánh vác toàn bộ trọng lượng của Giản Minh, anh cam tâm tình nguyện.

Sau mấy trận mưa, không khí dần dần trở lạnh, mùa đông lại đến rồi.

Tháng mười hai đến, gia đình nhà họ Lăng càng ngày càng bận rộn hơn, thời gian tổ chức lễ cưới của Giản Minh cũng đã cận kề, vợ chồng Văn Quyên còn căng thẳng hơn cả đương sự, việc lớn bao gồm quần áo cưới, tiệc cưới, việc nhỏ bao gồm chuẩn bị chăn ga gối nệm chén bát xoong chảo mới tinh, còn suy nghĩ xem nên làm nội thất lại cho nhà Lăng Lệ như thế nào nữa, không biết có cần hay không, nhưng chị ấy vẫn lo lắng chuẩn bị như thời chú em ngày xưa kết hôn, kéo theo cả Trọng Hằng và Mễ Lợi vào guồng hoan hỉ, Trọng Hằng nói, cứ coi như khởi động trước, đợi mai này đến ngày trọng đại của mình đã có chút ít kinh nghiệm rồi.

Giản Minh và Lăng Lệ lại tỏ ra điềm tĩnh hơn nhiều. Khoa của Lăng Lệ chào đón tháng mười hai đen tối, tháng ngày bận rộn nhất trong năm, ít nhất trước tết năm nay anh sẽ không được nghỉ ngơi. Công việc ở phòng kinh doanh của Giản Minh từ trước đến nay không hề nhẹ nhàng, tuần nào cũng tăng ca hai ba lần, họp hành thêm mấy lần, luôn cằn nhằn không đủ thời gian. Mặc dù vui vẻ nói rằng chuyện cưới xin để chị dâu Văn Quyên làm hộ, vẫn cảm thấy rất ngại ngùng, Giản Minh nhiều lúc bày tỏ áy náy, là mỗi một lần Lăng Khang an ủi cô, “Không sao đâu, chị dâu em bận rộn trong vui vẻ.” Văn Quyên nói với Giản Minh, chị ấy thật sự rất vui mừng, quay sang chọc Lăng Lệ, “Chú phải nói câu gì đó để bày tỏ lòng cảm ơn gì

https://thuviensach.vn

đó đi chứ?”. Lăng Lệ nhai ngấu nghiến món thịt bò theo công thức chế biến độc quyền của chị dâu, giả ngây giả ngô như khúc gỗ, “Bày tỏ cái gì là sao?”. Văn Quyên cho anh một bạt tai, không mạnh cũng không nhẹ, giống như vẫn xem anh như một đứa con nít, “Thằng quỷ.” Về việc Phương Nam bị ung thư, Giản Minh và Lăng Lệ đã nói với người nhà, tất cả mọi người đều trầm mặc, nhìn nhau một lúc lâu, Lăng Khang đằng hắng cổ họng, nói với Lăng Lệ, “Lần sau nếu như gặp Phương Nam, cho anh gửi lời hỏi thăm em nó.” Văn Quyên chỉ có thở dài.

Giản Minh cảm thấy, ông xã của mình thường lui tới chăm sóc vợ cũ của mình, một người không hề sốt ruột, không hề lo lắng giống cô như thế này, chắc là cũng hiếm gặp, vô tư đạt đến đỉnh điểm. Có thể vô tư như thế này, nguyên do chắc bởi vì Lăng Lệ, anh không hề giấu giếm cô điều gì, nếu như anh có gặp Phương Nam, về nhà nhất định sẽ báo cáo cho Giản Minh nghe, cho dù Giản Minh cười chê anh vô vị, lắm lời như ông cụ già, Lăng Lệ vẫn cứ nói không ngưng nghỉ. Không có gì khác, anh trân trọng tất cả mọi thứ hiện đang có, không muốn xảy ra bất kỳ một hiểu lầm không cần thiết nào, chỉ cầu mong rằng, anh thẳng thắn như vậy có thể làm cô yên tâm. Lăng Lệ đưa ra định nghĩa cho việc này như sau, “Tư chất có hạn, không chịu nổi kịch tính, nhưng đối với những gì vô vị lại hết sức hoan nghênh.”

Có mấy lần, Giản Minh nghe Lăng Lệ nói rằng Phương Nam có ý nhờ anh nấu cháo, hầm súp, chắc Lăng Lệ cảm thấy như vậy vượt quá chừng mực, không đồng ý.

Giản Minh chủ động, “Hay là để em nấu cháo rồi mang vào cho chị ấy.”

Lăng Lệ từ chối, “Hai chúng mình đã bận lắm rồi, căn tin cũng có bán cháo.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh lại không thấy phiền, “Dù sao nhà mình cũng cần ăn mà, chỉ có thêm nắm gạo thôi mà.”

Ngày đưa cháo cho Phương Nam, cuối tuần, Lăng Lệ đi làm sớm, ra khỏi nhà trước. Trước khi đi còn dặn dò Giản Minh, nhiệt độ hạ quá thấp, dặn Giản Minh đừng quên mặc thêm áo cho con. Giản Minh đúng là có mặc thêm áo cho Đông Đông, nhưng tìm xong áo ấm cho Đông Đông, rồi tìm thêm quần áo cho mình, thể nào cũng không kịp thời gian, không biết làm sao, đành mặc chiếc váy jeans dày dặn với chiếc áo sơ mi lông cừu, xách túi giữ nhiệt đựng cháo cho Phương Nam, vội vàng cho Đông Đông đến lớp học vẽ trước, sau đó mới đến bệnh viện.

Mặc dù nói đi taxi, nhưng đến bệnh viện, xuống xe rồi phải đi thêm một đoạn đường nữa, cũng đủ làm cho cô chết cóng. Phương Nam nhìn thấy cô, liên tục lên tiếng xin lỗi, “Ngại ghê, làm phiền em quá.”

Thời gian này, phòng bệnh của bệnh viện đã có lò sưởi, nhiệt độ bên ngoài và bên trong phòng chênh lệch rất lớn, Giản Minh càng cảm thấy không quen, vừa trả lời Phương Nam bảo không sao, vừa hắt xì hơi. Rót cháo ra cho Phương Nam, cô còn mang đến một ít rau xào buổi sáng nay, và một ít dưa cô tự muối, cho vào một chút dầu mè, Phương Nam khen thơm liên tục, ăn được không ít. Nhưng phản ứng trong thời gian hóa trị quá mạnh, ăn xong không bao lâu lại cảm thấy khó chịu nôn ra hết, Giản Minh đứng bên cạnh chăm sóc, pha nước chanh cho cô súc miệng.

Giản Minh vừa bận rộn xong thì Lăng nhị thiếu gia giá đáo, bệnh viện là địa bàn của anh mà, giống như ra đa vậy, “Giản Minh, anh nghe anh Kiều nói em đến rồi.” Nhìn Giản Minh ăn mặc phong phanh, anh nhíu mày, “Không phải đã nói với em nhiệt độ hạ thấp lắm rồi sao? Em không mặc thêm quần áo cho Đông Đông sao?”.

Giản Minh trả lời, “Có chứ có chứ.” Nói xong lại hắt xì hơi một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ nắm lấy bàn tay cô, căng thẳng, “Em xem tay em lạnh kìa, áo của em đâu?”.

Giản Minh giải thích, quần áo mùa đông vẫn còn nằm trong va ly chưa lấy ra, bởi vì Văn Quyên nói phải đổi đồ nội thất, dán lại giấy dán tường, nghĩ rằng tìm quần áo phải mở va ly, lục tủ này nọ quá dày vò bản thân mình, bảo quá rắc rối, cố gắng chịu đựng thêm vài ngày nữa là xong, ai ngờ nhiệt độ xuống thấp nhanh như vậy chứ?

“Đúng là bớt quan sát em lại một chút là không xong.” Lăng Lệ trách móc, “Rốt cuộc xếp quần áo khó chịu hay bị cảm khó chịu nào?”.

Giản Minh nói thẳng, “Đều khó chịu như nhau.”

Lăng Lệ nhéo má cô, “Em nói coi em vừa lười vừa mơ hồ như thế này…”. Giây phút này Lăng Lệ hoàn toàn không để ý gì đến Phương Nam, trong mắt chỉ có Giản Minh, việc cô quên mặc áo khoác giống như một điều sơ suất vô cùng lớn lao, sau đó cởi áo khoác đang mặc trong người ra, mặc vào cho Giản Minh, đưa Giản Minh về phòng nghỉ ở khoa Nội tiết của anh nghỉ ngơi, đợi đến trưa tranh thủ thời gian đi đón Đông Đông, cả gia đình ba người ăn cơm trưa ở bên ngoài, rồi đưa Giản Minh đi mua quần áo mùa đông mới.

Giản Minh khó có thể nào quên được ánh mắt Phương Nam nhìn mình và Lăng Lệ lúc ấy, sau đó, cô không còn đi thăm Phương Nam nữa, mặc dù chưa chắc đã thích cô ấy, nhưng cũng không muốn làm cho cô ấy “tức chết”, mặc dù cô vô tình. Nguyện vọng của Giản Minh là, sơn hà yên bình, tháng ngày yên tĩnh, thiên hạ thái bình, người nào cũng khỏe mạnh, cuộc sống vui vẻ mỹ mãn, bao gồm cả Phương Nam, cũng bao gồm cả Tô Mạn. Cho nên Giản Minh cảm thấy, cứ giao việc chăm sóc Phương Nam lại cho Lăng Lệ được rồi, mình đừng ham vui nữa, nếu như Phương Nam không bị ung thư đánh gục, lại bị sự đố kị và thất vọng dày vò cô ngã gục, sự cố gắng của cô và Lăng Lệ không phải quá lãng phí sao?

https://thuviensach.vn

Giản Minh thấy rằng, sự thất vọng của Phương Nam cũng có nguyên nhân của nó, một anh Lệ tốt như thế lại không cần, sống chết cũng phải cặp kè với cái tên Tiền Á Quân đó, lại là… Nghe nói trong thời gian hóa trị, chồng cô ấy chưa một lần đến chăm sóc. Mỗi lần truyền thuốc xong, Phương Nam cũng không hẳn ở lại trong bệnh viện, có lúc chồng cô ấy đến đón về nhà, nhưng chưa bao giờ lên phòng, đều đứng đợi ở bãi đậu xe, kiểu rất không kiên trì chờ đợi, gọi điện thoại thúc giục liên tục.

Có lần Lăng Lệ nhắc đến, Phương Nam có ý định ly hôn, Lăng Lệ còn khuyên, giữa hai vợ chồng không nên bàn đến chuyện ly hôn. Nói đến chuyện này, thần sắc của Lăng Lệ vẫn bình thường, cho dù xuýt xoa cảm thán, nhưng mức độ cảm khái đó còn không sâu sắc bằng việc nhắc đến một người đồng nghiệp thân quen ngày thường. Lăng Lệ càng như thế, trong lòng Giản Minh càng có chút sợ hãi, không phải nói Lăng Lệ tuyệt tình, mà là nhớ lại, Lăng Lệ trước mặt Phương Nam, nếu như cũng nói với thái độ bình thường như mây bay gió thoảng, không nhiệt tình cũng không hồ hởi, đối với Phương Nam mà nói, chỉ sợ… Giản Minh rất bất an, hỏi kết quả hóa trị của Phương Nam thế nào rồi? Lăng Lệ nói rằng, còn chưa biết, phải đợi những con số trong kết quả kiểm tra xét nghiệm sau khi hóa trị nữa mới biết được… Giản Minh hy vọng tất cả mọi việc của Phương Nam sẽ thuận lợi.

Đối với chuyện bầu bạn với Phương Nam, về phần Lăng Lệ, phải hình dung như thế nào nhỉ? Thực ra cũng có chút phức tạp. Đương nhiên, anh có thể giữ chừng mực và giới hạn, đã làm rất tốt, nhưng không thể nào không nói rằng nhiều lúc Phương Nam đưa ra những hành động, lời nói khiêu chiến giới hạn sự chừng mực đó, làm Lăng Lệ cảm thấy rất vất vả, dốc hết sức lực ra tìm lý do, quá trình của mỗi lần từ chối đều trám trét cho xong chuyện làm trong lòng người ta cảm thấy mệt mỏi, ý định từ bỏ nào đó cũng vì đó mà xuất hiện. Nhưng mặc kệ không quan tâm đến cô, để một mình cô kiên trì với thời gian hóa trị vất vả và dài lê thê đó, lại không đành lòng.

https://thuviensach.vn

Nhiều lúc Lăng Lệ cũng cảm thấy kỳ lạ, một người giống Phương Nam thế này, rốt cuộc được sinh ra như thế nào? Tại sao lại như vậy? Thuở còn là vợ chồng với anh, cô ấy khiêu chiến với giới hạn chịu đựng cuối cùng của anh hết lần này đến lần khác, mài mòn từng chút tình nghĩa vợ chồng giữa hai người, đến khi muốn làm bạn với cô ấy một cách đàng hoàng, cô ấy cũng có bản lĩnh làm tình nghĩa bạn bè vốn không mấy chắc chắn đó cũng tiêu tan từng chút, từng chút một. Tính cách không chịu yên phận, không chịu khuất phục, tràn trề sức sống của cô đã từng làm Lăng Lệ ngưỡng mộ, yêu thích, giờ đây lại làm Lăng Lệ có một ảo giác, rằng con người ta sống trên cõi đời này có thể không cần thiết phải có nhiều dũng khí và lòng dũng cảm như thế. Đương nhiên, Lăng Lệ cũng tự hiểu ra, có thể người cảm thấy chán ngán không chỉ một mình anh, trong mắt của Phương Nam, có phải cô ấy cũng như vậy không? Khi làm vợ chồng, anh làm cô thất vọng, làm bạn bè, anh vẫn làm cô ấy thất vọng như thế?

Ấy thế rồi có một ngày, Phương Nam nói chuyện với anh, cảm khái rằng, “Con người sẽ có lúc thay đổi, cũng rất khó có thể nói rằng đó là tốt hay xấu, có nghĩa là thay đổi không như trước đây nữa. Giống như ngày còn nhỏ, em cứ hay ương ngạnh, luôn cho rằng quê hương của mình cái này cũng không được cái kia cũng không hay, ngược lại những nơi khác cái gì cũng hấp dẫn, đứng núi này trông núi nọ. Ai nào ngờ những năm tháng ấy trôi qua rồi, nhớ về quê hương, cuối cùng cũng đã thấy được rằng, ở đó đúng là thế ngoại đào nguyên, là nơi rất yên tĩnh.” Phương Nam nhìn Lăng Lệ, chân thành lên tiếng, “Giống như trước đây khi còn sống với anh, cảm thấy anh làm gì, nói gì cũng không hợp ý em, nhiều lúc trong bụng thấy không hài lòng, tại sao trên đời này lại có một người ngốc nghếch, cổ hủ như anh cơ chứ? Làm sao em có thể gửi gắm nửa cuộc đời còn lại cho anh được? Càng nghĩ càng cảm thấy không thể nào chịu đựng nổi. Ngày đó thấy Tiền Á Quân làm gì cũng rất hợp ý của em, anh ta hiểu về tâm tư tình cảm người khác hơn anh, biết dỗ dành người khác hơn anh, trọng điểm nằm ở chỗ, anh ta làm người không có quá nhiều nguyên tắc, nhiều trói buộc cho từng việc, sống thoải mái, huống hồ anh ta và em cùng mê tiền như

https://thuviensach.vn

nhau, còn giàu có nữa. Nhưng mà sau khi kết hôn, mới phát hiện cuộc sống này không thể nào làm ta được như ý, thoải mái một trăm phần trăm được. Trước đây hay chê trách anh trai và chị dâu anh khó sống, bây giờ mới thấy rằng, họ quả thật khoan dung như thánh nhân. Cha mẹ Tiền Á Quân không thích em, anh thấy anh ta là một tay thích chơi bời như thế, ai ngờ là một người con cực kỳ hiếu thảo, rất nghe lời cha mẹ mình, phần tài sản đáng nhẽ phải chia cho em, cha mẹ anh ta không đồng ý, anh ta liền không chịu giữ lời. Mỗi lần cha mẹ anh ta đến đây một thời gian, vì chuyện tiền nong mà thường xuyên cãi nhau đến nỗi trong nhà không được một ngày yên tĩnh. Sau khi biết em bị bệnh, cha mẹ anh ta lại ngang nhiên nói rằng, may có ông Trời thương xót, sắp gọi người đầy tai vạ như em đi, hơn nữa bây giờ em thế này, không thể nào sinh thêm cháu chắt cho họ, bọn em vẫn chưa ly hôn, họ đã bắt đầu tìm đối tượng xem mắt mới cho con trai họ, nói rằng phải tìm một người con gái trong trắng, Tiền Á Quân cũng vui vẻ đồng ý…”, Phương Nam nói một lúc, không kìm được lại suy sụp, dựa đầu vào tường khóc lớn.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Lăng Lệ đưa khăn giấy cho cô, mặc dù cảm thấy những người của gia đình họ Tiền quá đáng, nhưng những lời nói đó không đến lượt anh nói ra, miễn cưỡng an ủi, “Suy nghĩ của người già nhiều lúc hơi thiên kiến, em còn trẻ, đừng để ý làm gì.”

Phương Nam nói trong tiếng khóc, “Anh Lệ, bây giờ em mới biết, gặp được anh là vận may của em, cho dù là anh trai, chị dâu anh, hay là anh, đã đối xử trọn tình trọn nghĩa với em. Trước mặt anh trai và chị dâu anh, họ lúc nào cũng bảo vệ em, mà trước mặt anh, anh trai và chị dâu anh cũng nói năng cũng chừng mực với em, trước đây là do em sống quá ích kỉ, không biết tốt xấu.”

Lăng Lệ thở dài, “Việc đã qua rồi, đừng nhắc nữa, nghĩ ngợi nhiều quá cũng được gì đâu.” Anh không ngờ được cuộc sống của Phương Nam lại như vậy, cũng không ngờ cô lại hối hận, có nói gì nữa cũng không thích hợp lắm, vì thế anh trầm ngâm, không nói thêm câu nào.

Phương Nam vẫn khóc, đôi mắt ướt nhòe nhìn Lăng Lệ, nỗi ân hận và thâm tình trong đáy mắt tuyệt đối không phải giả vờ, “Anh Lệ, sau khi em bị bệnh, mới dần dần hiểu ra được, điều quý trọng nhất của một người là gì, cũng có thể hiểu được tại sao anh lại có những quyết định như thế, chuyển sang khoa Nội tiết, lựa chọn cuộc sống không tranh chấp với đời. Anh đã dùng cách ấy để bảo vệ mình, mới có anh của ngày hôm nay. Anh Lệ, anh của thời điểm hiện nay rất tốt.” Cô nắm lấy tay anh, “Xin lỗi anh, anh có thể tha thứ cho em không? Bây giờ em đã hiểu rồi, sau này em sẽ không phạm sai lầm nữa.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ giả vờ đưa tay lên đẩy mắt kính, rút bàn tay đang bị Phương Nam cầm ra, có chút không tự nhiên, có điều đã rất nhanh hồi phục phái thái độ bình thường như mọi khi, “Em có làm gì cần anh phải tha thứ đâu.”

Phương Nam im lặng một lúc, khẽ hỏi, “Là bởi vì liên quan đến Giản Minh sao?”.

Lăng Lệ lắc đầu, “Vấn đề giữa anh và em không liên quan gì đến Giản Minh.”

Phương Nam nghẹn ngào, “Không, có liên quan, nếu như em hiểu điều này sớm hơn, sẽ không đánh mất anh, Giản Minh cũng sẽ không có cơ hội.”

Lăng Lệ nhất thời không nói năng gì, hơi cúi đầu xuống, lặng lẽ ngồi trước giường Phương Nam, trong phút chốc tâm tư như đã bay đi xa.

Phương Nam mẫn cảm phát hiện ra tâm tư của Lăng Lệ, run rẩy hỏi, “Có phải anh cảm thấy rằng, thà rằng bây giờ như vậy, anh rất vui, bởi vì người bên cạnh anh bây giờ là Giản Minh phải không?”.

Lăng Lệ thẳng thắn, “Xin lỗi, Phương Nam, nhưng mà, quả thực, anh đang suy nghĩ như thế. Anh nghĩ, thà rằng mọi việc đi đến nước này, nhưng chỉ cần có thể gặp được Giản Minh, được sống cùng với cô ấy.” Nhìn sắc mặt Phương Nam trở nên tệ hơn, buồn bã thất vọng, Lăng Lệ cảm thấy mình làm cho bệnh nhân buồn bã đến mức đó, thật sự thê thảm, cũng quá là li kỳ, đứng dậy, “Em bình tĩnh lại trước đi đã, ngày mai anh lại đến thăm em.”

Thực tế là, ngày hôm sau Lăng Lệ thật chẳng muốn đến thăm Phương Nam, có lẽ sự lừa dối và phản bội mà cô đã dành cho anh làm anh khó có thể nào tin tưởng cô được, sự hối hận và nước mắt của cô làm Lăng Lệ bỗng nhiên nhớ đến thời gian khi hai người còn là vợ chồng, đó giống như một vòng tuần hoàn ác tính không hề ngưng nghỉ, nhận lỗi, làm lành, lại cãi

https://thuviensach.vn

nhau, lại nhận lỗi… Còn bây giờ, sự hối hận của cô, anh căn bản không cần và cũng không muốn phải đối diện với chuyện đó. Nhưng Phương Nam lại gọi điện thoại đến, nói rằng mua cho Giản Minh một hộp bánh kem không đường ở một tiệm bánh ngọt, nhờ Lăng Lệ mang về cho Giản Minh, Lăng Lệ mới qua đó. Cách ứng xử của Phương Nam cũng được, chuyện hôm qua không nhắc lại nữa, Lăng Lệ cũng làm như chưa xảy ra chuyện gì, cảm ơn trời đất, trên cơ bản, mọi việc đều bình thường. Còn cái bánh kem ấy, Lăng Lệ không đem về nhà mà để ở văn phòng, bị đám học sinh đang đói meo gặm hết. Lăng Lệ cảm ơn trời đất lần nữa, anh cũng chẳng muốn đưa chiếc bánh kem này về cho Giản Minh ăn. Giây phút ấy anh mới nghiệm ra rằng, hóa ra, ở tận trong sâu thẳm trái tim anh, có tồn tại ý thức cảnh giác khó nói thành lời đối với Phương Nam, ngay cả bản thân anh cũng chưa từng phát giác ra, còn có cả sự sợ hãi mơ hồ, không ngờ anh lại sợ cô ấy sẽ làm tổn thương Giản Minh, thực ra trong sâu thẳm trái tim anh hy vọng rằng, tốt nhất Phương Nam nên tránh xa cuộc sống của họ ra một chút. Thật khó có thể tưởng tượng được, cũng rất đáng tiếc, giữa anh và Phương Nam, cuối cùng lại đi đến nước này…

Biến cố nhỏ lần này, Lăng Lệ lại không kể tỉ mỉ cho Giản Minh nghe, sợ cô suy nghĩ lung tung, mua cho con trai mấy que kem rồi về nhà, Giản Minh đi theo sau lưng anh từ phòng bếp đến tận phòng khách để oán thán, “Cái gì, tại sao lại không có kem mùi xoài? Anh cố ý chứ gì? Lần nào cũng chỉ mua mùi sô-cô-la mà Đông Đông thích.” Cô đặc biệt nhấn mạnh, “”Màu sắc của kem sô-cô-la xấu nhất, giống như màu của cứt ị…”

“Đứng yên,” Lăng Lệ nhìn Giản Minh, làm mặt lạnh, “Đứng quay mặt vào tường ngay.”

Giản Minh ngơ ngẩn nhìn anh, cứ nghĩ rằng anh giận vì cô thèm ăn kem, thực ra cô chỉ muốn cắn một miếng cho đỡ thèm thôi, nhìn dáng vẻ nghiêm túc đó của anh, cô ngoan ngoãn đứng về phía tường, giương mắt nhìn anh, vừa định giải thích với đồng chí chồng rằng một miếng của cô

https://thuviensach.vn

nhỏ như thế nào, nghe Lăng Lệ giả vờ lên giọng dạy dỗ, “Phạt đứng, tranh giành đồ ăn với con trai, việc làm xấu xa đó mà cũng làm được?”. Giây phút tiếp theo, khóe môi hơi nhướn lên, khuôn mặt đang cố nén cười từ từ giãn ra, giống như một giọt nước loang, từng con sóng lăn tăn, giống như đứa trẻ to đầu nghịch ngợm để lộ ra sự hài lòng và vui sướng giản đơn. Giản Minh vừa tức giận vừa buồn cười, nhảy qua đấm anh thùm thụp, “Khi anh tỏ ra chán ngắt mới xấu xa ấy, bây giờ đến lượt anh đứng quay mặt vào tường.”

Lăng Lệ ôm lấy cô, “Ôi, Giản Minh ngốc nghếch này…”.

Ở trong lòng của Lăng Lệ, Giản Minh ý thức được một cách sâu sắc rằng, từ khi bắt đầu yêu người đàn ông này, cô không còn cơ hội để học hỏi làm sao để ngừng yêu anh.

Một ngày đầu tháng mười hai, Giản Minh đi làm về hơi sớm một chút, vội vàng về nhà, chị dâu Văn Quyên đã hẹn với cô, lát nữa sẽ mang áo cưới đến cho cô thử. Vào nhà, trước tủ giày có một đôi bốt cổ cao da cá sấu của phụ nữ, Giản Minh ngẩn người, mẫu giày mùa đông mới nhất của Chanel, đây không phải phong cách chi tiêu cô có thể chấp nhận được, nhưng đã nhìn thấy có người đi đôi giày này, khi còn nằm ở bệnh viện, dưới giường bệnh của Phương Nam có để đôi giày này. Quay người lại, trên móc tủ có treo một chiếc khăn lụa tơ tằm màu xanh với những bông hoa đẹp đẽ, mũ, găng tay đều được làm thủ công, xa xỉ, thời thượng, qua khe hở của chiếc bình phong bằng gỗ cách điệu, cô nhìn thấy rèm cửa sáng nay trước khi đi làm cô đã vén gọn lên, giờ đã được buông xuống toàn bộ, ánh sáng yếu ớt, âm thanh của ti vi được điều chỉnh rất nhỏ, có người đang dùng điều khiển chuyển kênh, cực kỳ bất an, kiểu tâm trạng rối bời ấy, trong phòng phảng phất mùi hương Guerlai của buổi chiều hôm ấy, Giản Minh nhất thời xúc động, muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Có điều bây giờ rời khỏi đây, nhất định sẽ tỏ ra quá kém cỏi quá kém cỏi, Giản Minh của bây giờ sẽ không còn xử lý bất cứ vấn đề gì theo hình thức đó nữa.

https://thuviensach.vn

Đi vòng qua bình phong, Giản Minh nở nụ cười với người phụ nữ đang nằm trong chiếc ghế lười màu đỏ dưới cửa sổ kia, “Phương Nam, đến lúc nào thế?”.

Phương Nam uống ngụm rượu vang trong ly, lười biếng như một chú mèo, nụ cười như con hồ ly, giọng nói hơi trầm khàn, nhưng lại rất gợi cảm, “Đến được một lúc rồi, anh Lệ ra ngoài mua giúp chị ít đồ rồi.”

Giản Minh nhặt quần áo dưới đất lên, từ áo khoác, dây nịt, cả quần lót và áo lót, từ cửa đến phòng ngủ của cô và Lăng Lệ, chăn gối trên giường ngủ ngổn ngang, xộc xệch, tay của Giản Minh run lên, trái tim cũng run lên, ý muốn trốn chạy trước đây lại lần lượt kéo về, cô cũng không biết mình đã chế ngự nó lại như thế nào, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, mang tất cả quần áo bỏ vào trong rổ đựng đồ dơ, quay trở lại phòng khách, tiện thể đặt xuống trước mặt Phương Nam đang mặc chiếc áo ngủ của Lăng Lệ, tán chuyện, “Dạo này bận quá, nên cũng không vào bệnh viện thăm chị được, sức khỏe chị dạo này thế nào?”. Ánh mắt không thể nào tự chủ được quét qua đôi chân dài lộ ra dưới chiếc áo ngủ rộng kia, bởi vì quá gầy, hơn nữa da cô ấy xạm đi, nên nhìn có vẻ không được mịn màng và mềm mại, gân xanh lộ ra, xương cốt như muốn lòi ra khỏi da thịt, Giản Minh dời tầm mắt đi, kiềm chế sự tò mò, lo lắng và sốt ruột lại, ví dụ như muốn hỏi xem làm sao chị vào được đây? Rốt cuộc anh Lệ đang ở đâu? Có ý định muốn gọi điện thoại cho Lăng Lệ hỏi xem rốt cuộc chuyện này ra thế nào, Giản Minh đều đè nén lại hết, cô án binh bất động, đợi xem Phương Nam làm gì đã rồi hẵng nói.

Phương Nam uống rượu vang của cô, trả lời Giản Minh, “Sức khỏe tốt hơn nhiều rồi, đợi liệu trình hóa trị này kết thúc, phải chờ xem kết quả xét nghiệm, chắc là không sao nữa.”

“Trông tinh thần chị tốt như thế này, chắc là không việc gì.” Giản Minh lấy chiếc chăn mỏng trên ghế sofa đắp lên cho Phương Nam, “Có cần uống sữa nóng không ạ?”.

https://thuviensach.vn

“Không cần đâu, em ngồi đây trước đi, chị có lời muốn nói với em.” Phương Nam dùng điều khiển tắt ti vi, đưa tay lên vuốt lại mái tóc dài màu hạt dẻ của cô, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi, nhìn thẳng vào Giản Minh, “Mọi người cũng lớn cả rồi, cũng không ngu ngốc nữa, chắc em cũng nhìn ra, cũng hiểu rồi chứ gì?”.

Giản Minh nhướn đôi lông mày lên,”Chị nói việc gì cơ ạ?”.

Phương Nam cười, dáng vẻ phóng khoáng, “Có cần thiết phải nói rõ ràng ra như vậy không? Chị và anh Lệ về với nhau rồi, xét cho cùng, bọn chị là vợ chồng nhiều năm như vậy, quá hiểu về nhau, chị biết, anh ấy vẫn còn yêu chị.” Cô nhìn Giản Minh, “Em phải hiểu được chứ.”

Giản Minh lắc đầu, ý nói không hiểu, ôn tồn, thành khẩn đặt câu hỏi, “Cho nên, em phải hiểu phần nào đây ạ?”.

Tính nhẫn nại của Phương Nam không được tốt lắm, có chút nôn nóng, “Lên giường với nhau, chị và anh Lệ lại lên giường với nhau, em làm ra vẻ ngoan ngoãn, không chút động lòng cũng không thể nào thay đổi được sự thật này, người anh Lệ yêu là chị.”

“Ồ, chuyện này,” Giản Minh tiếp tục lắc đầu, “Đó là việc của chị và anh Lệ, em cảm thấy chị không cần thiết phải nói với em.” Giản Minh bình tĩnh, rõ ràng, “Về việc này, chị nên về nói chuyện với chồng chị ấy, anh Lệ phụ trách nói chuyện với em, chị thấy vậy được không?”.

“Nhưng chị đã lên giường với anh Lệ, em không có ý kiến gì với chị sao?”.

“Bây giờ thì không có.” Giản Minh đứng dậy, “Em muốn uống chút gì đó nóng nóng, chị có cần không? Trà? Sữa? Cà phê? Hay là sô-cô-la? Nước trái cây?” Cô đi về phòng bếp, Phương Nam đi theo cô, bám sát không tha, “Thế lúc nào em mới có chuyện để nói với chị?”.

https://thuviensach.vn

“Cái này em không biết được.” Cử chỉ của Giản Minh ung dung tự nhiên, lấy sữa tươi trong tủ lạnh ra, “Có thể sau khi anh Lệ nói với em, em mới biết được, ồ, em hơi đói, muốn ăn thêm chút lúa mạch, chị có cần không?”. Nhìn thấy Phương Nam nổi giận bừng bừng, nhăn nhó nhìn cô, bỏ qua, “Thế thì thôi vậy”, rồi chỉ hâm nóng phần của mình.

Phương Nam đi chân đất, lộ ra đôi chân, đứng ở nền gạch phòng bếp, dáng người cao gầy, nhìn trông có vẻ có khí thế hơn Giản Minh, nói đĩnh đạc, “Em nên hiểu rằng, anh Lệ đi đăng ký kết hôn với em tuyệt đối chỉ vì nhất thời mơ hồ, từ trước đến nay anh ấy vẫn chưa quên được chị. Bọn chị ly hôn không bao lâu, anh ấy đã cặp kè với em, là bởi vì anh ấy giận chị, muốn trả thù chị, cho nên bất đắc dĩ mới lợi dụng em. Em ly hôn đã hai năm, khó tránh khỏi sự cô đơn, đối với em, anh Lệ là người lấp chỗ trống. Giản Minh, em cứ thử bình tĩnh suy nghĩ lại mà xem, hai người có hợp nhau hay không? Em có con, anh Lệ lại chưa từng làm cha…”.

Bởi vì Phương Nam càng nói nhiều, Giản Minh ngược lại càng cảm thấy bình tĩnh. Nếu như Phương Nam nói với Giản Minh, cô ấy và Lăng Lệ nhất thời xúc động, khó có thể nào kiềm chế được mới lôi nhau lên giường, có thể Giản Minh sẽ tin, có lẽ còn có thể vì tin tưởng như thế mà phẫn nộ, kích động. Nhưng những lời Phương Nam nói vượt qua khả năng nhận biết của Giản Minh quá nhiều, tuổi tác ngày một nhiều hơn, quả thực có rất nhiều chuyện đều khó có thể nào tin tưởng được, nhưng đối với Lăng Lệ, những ngày tháng mà anh và cô đã từng trải qua, Giản Minh tin tưởng Lăng Lệ không chút nghi ngờ giống như vẫn luôn tin tưởng rằng ánh nắng mặt trời là ấm áp, băng tuyết là lạnh lẽo vậy. Mặc cho Phương Nam đứng lảm nhảm bên cạnh, Giản Minh bưng chén lúa mạch đã hâm xong và đĩa trái cây vừa gọt đi đến bàn ăn, chậm rãi ăn hết mấy thìa cháo lúa mạch loãng nhách, và hai miếng trái cây, nghe Phương Nam kết luận, “Em nên dọn đi khỏi đây ngay lập tức.”

Giản Minh từ chối, “Không được, như thế là không được.”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt bá đạo của Phương Nam ép Giản Minh, đứng ở cửa phòng ngủ, “Thế nào, hành lý khó dọn dẹp phải không, để chị giúp em.” Hai tay cô ôm trước ngực, lạnh nhạt, đưa ra thông điệp, “Rất xin lỗi, không phải chị và anh Lệ tuyệt tình, quả thực nếu em cứ tiếp tục đeo bám, đều không tốt cho cả ba chúng ta, bọn chị không hoan nghênh em tiếp tục ở lại đây.”

Giản Minh kiên quyết, “Em sẽ không dọn đi.”

Hơi lạnh phả ra từ mũi Phương Nam, cao ngạo, “Việc gì em cứ không có khí phách như vậy hả? Giản Minh, anh Lệ không yêu em, anh ấy vẫn luôn yêu chị, em cứ mặt dày không chịu dọn đi như thế, là sao đây?”. Tiếp theo đó lại hết lời khuyên bảo, “Nếu như em yêu anh Lệ thật lòng, thì em phải hy vọng anh ấy sống một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ, làm việc gì cũng phải nghĩ cho anh ấy mới phải, giữa chị và em, giải quyết cho xong vấn đề, để anh Lệ đỡ phải khó xử phải không?”. Làm ra vẻ như có gì đáng tiếc lắm ấy, Phương Nam nói, “Giản Minh, phụ nữ không nên sống như vậy, chẳng có lòng tự trọng gì cả.”

Trong vòng vài năm, bị hai người phụ nữ chửi mắng mình như vậy, Giản Minh đứng dựa vào bàn ăn, nhất thời hồn bay khỏi xác, không ngờ lại phân tán tư tưởng, cảm giác như bay bổng ra bên ngoài kia. Lần trước, khi cô bị nói không có lòng tự trọng, là khi Tô Mạn tìm đến nhà, lúc ấy cô là vợ chính thức, bị người thứ ba trách móc, “Phụ nữ không nên sống như vậy, chẳng có lòng tự trọng gì cả.” Lúc ấy cô nghĩ rằng, kỳ lạ chưa, chẳng nhẽ một người phụ nữ xông vào cuộc sống vợ chồng của người ta mới có lòng tự trọng sao? Nhưng bây giờ, cô hiểu một cách thật thà, quy củ, rõ ràng rằng trên pháp luật, cô là vợ hiện tại của một người đàn ông, lại có vợ cũ tìm đến tận nhà, xông vào phòng ngủ, vẫn cứ trách móc cô được, “Không nên sống như thế này, chẳng có lòng tự trọng.” Giản Minh vẫn cảm thấy kỳ lạ, có phải vì hôn nhân của bản thân mình không đủ mỹ mãn, sống quay lưng lại với tình cảm vừa mới nhen nhóm lại giữa chồng mình và vợ cũ, vui vẻ như cá gặp nước, mới gọi là có lòng tự trọng? Đôi lúc, Giản

https://thuviensach.vn

Minh cảm thấy thất bại, thất vọng, rầu rĩ, không biết rốt cuộc cái thế giới này điên thật rồi, hay là bản thân cô có vấn đề? Nói thầm trong lòng, anh Lệ, ở trong góc tối cô đơn, vô dụng, thất bại ấy, anh có ở đó thật sao?

Trên bàn trà, điện thoại Phương Nam đổ chuông, nhạc chuông Truyền kỳ Phượng Hoàng rộn ràng, Phương Nam qua nghe, nhảy nhót tung tăng, sự hưng phấn lộ rõ trên khuôn mặt, cái kiểu đắc ý, hài lòng như kiểu chiến thắng ngay từ trận đầu tiên, khải hoàn trở về ấy, đi chân đất, lộ ra đôi chân và cơ thể nóng bỏng của cô ta khi ẩn khi hiện dưới lớp áo ngủ, đi từ phòng khách đến phòng bếp, đưa điện thoại cho Giản Minh xem, là số điện thoại của Lăng Lệ, Phương Nam nghe ngay trước mặt Giản Minh, “Anh Lệ… Ồ, hiệu gì à…em muốn một gói siêu dài dùng ban đêm…”.

Băng vệ sinh, anh lại còn đi mua băng vệ sinh giúp cô ta?! Lúc nãy hãy còn tin tưởng một cách kiên định, giây phút này đây có chút dao động. Giản Minh cúi đầu, sắc mặt nhợt nhạt, trái cây và lúa mạch vừa mới nuốt xuống đang lạo xạo trong dạ dày như muốn tìm đường ra, có vẻ như muốn ra một cách dữ dội, trong đôi mắt có dòng nước nóng hổi như chực trào ra.

Giây phút này, cuộc điện thoại thân mật của Phương Nam có chút tàn nhẫn, hơn nữa lại còn nói mãi không xong, ngoài băng vệ sinh ra, cô còn thảo luận với Lăng Lệ ban đêm dùng TT[1] nhãn hiệu nào, ban đêm, họ còn dùng cả TT? Giản Minh liếc nhìn đôi chân trần gầy gò trông có vẻ hơi khô khan kia, đột nhiên tỉnh ngộ, không, không, không, Lăng Lệ chu đáo, kĩ càng, có bệnh nghề nghiệp tuyệt đối sẽ không gần gũi trong những ngày bất tiện kia của phụ nữ, hơn nữa, có người phụ nữ nào trong những ngày có kinh nguyệt ấy, dám để vậy lâm trận, vào vào ra ra? Mặc dù Giản Minh không biết, Phương Nam tại sao xuất hiện trong căn nhà này, có điều cho dù cô ta ở đây là thật, sự việc chưa chắc đã thật, cho nên…

[1] TT: bao cao su.

https://thuviensach.vn

Phương Nam khó khăn lắm mới nói chuyện điện thoại xong, giống như tướng soái giết người không biết đâu là điểm dừng, quay lại tiếp tục bức ép Giản Minh, “Có nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi giữa bọn chị không? Thật đấy, em ở lại chẳng có gì tốt cả, để em chuyển đi, cũng chỉ vì lo cho em mà thôi.”

Giản Minh như không có chuyện gì xảy ra, “Em không chuyển đi được thật mà.”

Phương Nam có vẻ như không nén được cơn giận, xị mặt xuống, “Rốt cuộc là vì sao? Vì tiền của anh Lệ hay vì căn nhà này?”.

Giản Minh hít một hơi, điềm tĩnh ứng phó, “Đương nhiên là không, em không chuyển đi, là bởi vì em thuê phòng ngủ chính và phòng khách của căn hộ này, em đã ký hợp đồng thuê nhà chính thức với chủ nhà, lại còn trả trước nửa năm tiền nhà, hơn nữa, có viết giấy nhận tiền thuê nhà có ký tên anh đây.” Nhìn thấy thái độ kinh ngạc của Phương Nam, Giản Minh mỉm cười, “Chị muốn xem không?”.

Giản Minh sao lại có thể là người thuê nhà? Việc này có lẽ nằm ngoài dự đoán của Phương Nam, cô ngẩn ra một lúc mới hỏi, “Ban đầu khi chuyển vào đây, là bởi vì em thuê đây sao?”.

“Đúng thế, Lăng Lệ không nói cho chị sao?”. Giản Minh đặc biệt nhấn mạnh, “Em thuê phòng ngủ chính, vừa nãy thì không tính làm gì, nếu như tối nay chị và Lăng Lệ có việc cần làm, tốt nhất đừng dùng phòng ngủ chính nữa. Hợp đồng thuê nhà chưa đến hạn, em sẽ không chuyển đi đâu cả, nếu như anh Lệ vi phạm hợp đồng, tốt nhất anh ấy phải giải thích rõ ràng cho em biết là đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa cứ căn cứ theo điều khoản trên hợp đồng mà trả cho em một khoản tiền vi phạm hợp đồng thôi.” Nghĩ đến ngày trước khi ký hợp đồng, để bày tỏ thành ý của mình, Lăng Lệ dứt khoát viết ra con số bồi thường vi phạm hợp đồng, Giản Minh mỉm cười

https://thuviensach.vn

lần nữa, “Con số bồi thường vi phạm hợp đồng ấy, có thể sẽ làm cho anh Lệ khó xử đấy.”

Phương Nam không còn gì để nói, cô lại cuộn người trên chiếc ghế lười kia, một hơi uống sạch rượu vang trong ly.

Điện thoại đổ chuông, lần này là điện thoại ở trong túi của Giản Minh, Giản Minh nhấn nút nghe, giọng nói vang dội của chị dâu Văn Quyên, nói với Giản Minh rằng đã lấy được áo cưới, chị ấy sẽ sang ngay. Giản Minh vừa vâng dạ trả lời, vừa đưa mắt nhìn Phương Nam.

Phương Nam tự nhiên thoải mái, nhưng tinh thần suy sụp, cởi chiếc áo ngủ của Lăng Lệ ra ngay trước mặt Giản Minh, mặc quần áo của mình vào, từng chiếc từng chiếc một.

Cô rất gầy, rất sạch sẽ, trên người không có vết tích của những nụ hôn sau cơn kích tình quá độ. Khi Lăng Lệ trào dâng, một vài thói quen và bản lĩnh nào đó, Giản Minh nắm rất rõ, niềm đam mê đặc biệt của anh sẽ không để cho một lần yêu đương kịch liệt trôi qua một cách bình thường, mà không hề để lại bất kỳ một “vật kỷ niệm” nào. Có điều, đứng trên cương vị của bác sĩ, suy nghĩ cho sức khỏe của bệnh nhân, Lăng Lệ có thể đưa Phương Nam về nhà thỏa mãn tình dục được không? Có cho phép Phương Nam uống rượu vang không? Có để cô ấy ăn mặc phong phanh như thế này đi tới đi lui trong nhà không? Có chạy thật xa để mua băng vệ sinh cho cô ấy không? Chẳng nhẽ anh xử lý việc này tuyệt tình đến như vậy sao? Chiều nay anh biết chị dâu Văn Quyên sẽ đến, trong tình huống không có gì chắc chắn, anh có dám để Phương Nam gặp mặt chị dâu không?

Phương Nam mặc xong quần áo giày dép, chỉnh sửa lại khăn quàng và găng tay, khi khoác túi xách lên vai, trong lòng Giản Minh đã bình tĩnh trở lại, trầm tĩnh dịu dàng, “Để em tiễn chị đi.”

https://thuviensach.vn

Phương Nam đặt tay lên chốt cửa, ngừng một lúc, bỗng nhiên nói, “Giản Minh, chị chẳng còn gì nữa rồi, có thể trả anh ấy cho chị không?”.

Giản Minh buột miệng nói luôn, “Vốn dĩ anh ấy cũng không phải của chị.”

Đôi mắt Phương Nam ngân ngấn nước, vẻ cao ngạo, ngang ngược, hung hăng, nạt nộ vừa nãy đã không còn, chỉ còn lại sự ngoan cố, “Anh ấy là của chị, chỉ có điều sau đó bị em cướp đi mất.”

Giản Minh cố chấp, kiên trì, lý trí, “Em chưa bao giờ cướp thứ gì của ai cả, Lăng Lệ cũng chưa từng thuộc về bất cứ người nào, anh ấy có ý chí của bản thân anh ấy, muốn ở cùng với ai, em và chị không quyết định được.”

Nhưng sự cố chấp của Phương Nam thực sự làm người ta chẳng biết làm thế nào, “Nói cho cùng, đều là vì tiền cả,” Cô nói, “Giản Minh, chị cũng có nghe nói, em đã từng vì tám mươi vạn, bán đứt gia đình của mình, bây giờ em cần bao nhiêu tiền? Chị đưa.”

Một chút thương cảm của Giản Minh dành cho Phương Nam vừa mới nhen nhóm lên một chút, đã bị lời nói này của cô ta dập tắt không còn thấy bóng dáng đâu nữa, cô cười, “Trước đây em bán, là vì người kia vừa đúng cái giá đó, bây giờ, em không muốn cho, cũng không muốn bán.”

Phương Nam mỉa mai, “Đó là đương nhiên, em sẽ lấy được nhiều thứ hơn từ gia đình nhà họ Lăng.” Bỗng nhiên tự trách móc,”Chỉ tại chị nghèo.”

Giây phút này, Giản Minh chỉ cảm thấy không thể nói chuyện được nữa, ánh mắt không kiềm chế được ép sát vào Phương Nam, “Khi chị làm dâu gia đình nhà họ Lăng, chị có được thứ gì? Nếu như chị không có, tại sao lại quả quyết rằng em sẽ có?”.

https://thuviensach.vn

Phương Nam không trả lời, trốn tránh ánh mắt của Giản Minh, trầm mặc.

Trong lúc trầm mặc, Giản Minh mở cửa, để Phương Nam ra, tiễn ra đến tận cửa thang máy, nói lời chia tay, “Tạm biệt, giữ gìn sức khỏe, đừng uống rượu nữa.”

Phương Nam cúi đầu không nói, không thèm để ý đến Giản Minh, thang máy đến, nơi cửa thang máy vừa mở, chị dâu Văn Quyên đứng đó, không trốn được, lại còn gặp nhau. Có thể quá bất ngờ khi thấy Phương Nam xuất hiện ở đây, chị dâu Văn Quyên nhất thời không nhúc nhích, nhìn Phương Nam một lúc lâu.

Phương Nam bước vào thang máy trước, lạnh lùng hỏi Văn Quyên, “Đi ra, hay là đi xuống?”.

Lúc này Văn Quyên mới bước ra khỏi thang máy, ôm lấy Giản Minh, tư thế giống như bảo vệ, “Minh, em không sao chứ?”.

“Dạ không sao.” Giản Minh cũng ôm lại chị dâu Văn Quyên, cử chỉ, thái độ thân mật. Liếc mắt nhìn Phương Nam, khuôn mặt gầy gò tiều tụy của cô ta, dần dần biến mất sau cánh cửa thang máy.

“Cô ta đến làm gì?”. Vào nhà, Văn Quyên bùng nổ, không giữ nổi bình tĩnh, hỏi luôn một tràng, “Cô ta đến một mình sao? Đã nói gì với em?”.

Giản Minh pha cho chị dâu một bình trà hoa hồng, chậm rãi, bình tĩnh, kể lại đầu đuôi câu chuyện cho chị dâu nghe.

Văn Quyên túm lấy trọng điểm, “Ý em là, khi về đến đây, đã thấy cô ta đã trong nhà rồi sao? Còn mặc áo ngủ của Lăng Lệ?”. Nói đi đôi với làm, Văn Quyên còn nhặt chiếc áo ngủ lúc nãy Phương Nam quẳng trên nền nhà lên, ngửi ngửi, “Chắc không ở trần ở truồng chứ nhỉ?”. Đi đến phòng ngủ

https://thuviensach.vn

xem chiếc giường với chăn ga gối nệm xộc xệch, ngồi lên đó, tư thế như chó trinh thám, kiểm tra từng centimet trông rất buồn cười, “Chú Lệ nhà ta sẽ không làm chuyện thiếu đạo đức như thế này đâu, mẹ kiếp chứ chị sợ cô ả dẫn mấy thằng chẳng ra gì về đây làm chuyện bậy bạ.”

Giản Minh vỗ tay lên ngực, “Chị dâu, đừng hù dọa em.”

Đến tủ quần áo Văn Quyên cũng không cho qua, mở ra, kiểm tra từng cái một, “Cô ta vào bằng cách nào nhỉ? Tối nay có ngủ ngon giấc được không cơ chứ?” Bỗng nhiên chị đứng yên, nổi giận, “Thay hết, khóa cửa, đồ nội thất, sofa, bà đây thay tất tần tật, xem cô ta có giở trò gì được nữa không…”.

Hiệu suất làm việc nhanh chóng của Văn Quyên, giống y như chồng chị ấy, nói thay là thay, Giản Minh chưa kịp hiểu sự việc thế nào, mấy cuộc gọi điện thoại của chị, buổi chiều thử áo cưới, đã trở thành buổi chiều thay đồ đạc trong nhà, lung tung lộn xộn hết cả lên. Văn Quyên bưng ly trà hoa hồng, đốc thúc phòng trong phòng ngoài, gọi luôn anh trai Lăng Khang đến đây, chẳng hiểu ất giáp gì sất, “Này, vợ ơi, không phải em nói chờ đến cuối tuần sao? Bảo Lăng Lệ và mọi người đến ở nhà mình mấy ngày mới bắt đầu lật tung hết lên mà? Việc này là sao?”

Văn Quyên đáp, “Chọn ngày không bằng đụng ngày, trừ tà cấp thiết hơn.”

Đang nói chuyện thì Lăng Lệ đón Đông Đông về nhà, sắc mặt, cử chỉ bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa, nhìn thấy phòng trong phòng ngoài bừa bộn thế này, mắt tròn mắt dẹt, “Đang làm gì thế này?”.

Văn Quyên vẫn như thế, “Hôm nay là một ngày tốt, trừ tà.” Tranh thủ thời gian hỏi Giản Minh đang đứng quay lưng lại với Lăng Lệ, “Có tra hỏi chú ấy không? Anh trai và chị dâu đều ở đây, cho em làm chủ.”

https://thuviensach.vn

Giản Minh lắc đầu, bình tĩnh hòa nhã, “Không cần tra hỏi, từ từ sẽ biết thôi.”

“Em phải nói cho chú ấy biết, hôm nay Phương Nam đến đây làm gì chứ?”.

“Thôi khỏi.” Giản Minh nhìn chồng mình đang tìm đồ ăn trong tủ lạnh cho Đông Đông và anh trai, dịu dàng, “Chắc anh ấy cũng không muốn nhìn thấy Phương Nam như thế này đâu nhỉ?”.

Văn Quyên sốt ruột, “Em không thể nào việc gì cũng giấu không cho chú ấy biết được.”

“Trước sau gì anh ấy cũng biết, Phương Nam không nhịn được đâu.”

Văn Quyên chớp mắt, “Tại sao em không lo lắng chút nào thế nhỉ? Chị sốt ruột chết đi đây này. Chẳng lẽ em không muốn biết Phương Nam vào đây bằng cách nào sao? Việc này to chuyện lắm đấy.”

Giản Minh tự tin, suy đoán, “Anh Lệ sau khi ly hôn đã thay khóa cửa chưa ạ?”. Có được câu trả lời chắc chắn của Văn Quyên, Giản Minh suy đoán tiếp, “Khi Phương Nam và Lăng Lệ ly hôn, chắc là quên lấy lại chìa khóa, hoặc cũng có thể nói Phương Nam cố ý giấu một chìa khóa, sau đó lợi dụng chiếc chìa khóa này để vào nhà, bày trò ra muốn ép em phải đi.” Giản Minh nhún vai, “Em không sốt ruột, cũng không lo lắng, chẳng biết phải làm thế nào, con người em cả đời nay đều như thế, đầu óc ngu ngốc, trái tim ngốc nghếch, nhưng lại to gan.” Cô mở máy tính xách tay lên, kết nối mạng, tìm truyền hình trực tiếp qua mạng, “Anh Lệ, đến tin thể thao rồi này.”

Bà xã chu đáo đến thế, Lăng Lệ cảm thấy sung sướng, hiếm khi phóng túng trước mặt anh trai, chị dâu và con trai, hôn lên má Giản Minh, “Ờ, bà xã tốt thật.”

https://thuviensach.vn

Lăng Khang và Đông Đông ngồi gặm nhấm quả óc chó, lên tiếng ý kiến, “Nhà cửa bề bộn thế này, Đông Đông của chúng ta đã đói rồi, chỗ ngồi làm bài tập cũng chẳng có. Em đừng có mà chỉ chăm chăm lo việc làm lại nội thất, vứt những việc khác sang một bên chứ…”.

Lòng hăng hái của Văn Quyên cao ngất ngút trời mây, “Anh nói vậy chẳng phải phí lời sao? Cần sắp xếp gì nữa đâu nào? Thời gian này mấy em ở nhà mình, cả nhà vui vẻ quây quần bên nhau.”

Cả gia đình ba người, Giản Minh, Lăng Lệ và Đông Đông cứ như thế bị dẫn đến ngôi nhà lớn để quây quần vui vẻ bên nhau. Trong thời gian sửa sang nhà cửa của mình, giữa Giản Minh và Lăng Lệ, trình tự không thay đổi, sáng đi chiều về, chăm sóc Đông Đông, bầu bạn với anh trai và chị dâu, bảy giờ tối mỗi ngày, Lăng Lệ vẫn xem bản tin thể thao đúng giờ. Trước khi ngủ, họ sẽ kể lại mọi chuyện của một ngày cho người còn lại nghe:

Giống như việc sắp phải chụp ảnh cưới, nhưng Giản Minh lại lo lắng da dẻ mình chưa đủ mịn màng, vòng eo chưa thon thả lắm này;

Giống như việc Lăng Lệ cho tên Giản Minh vào trong sổ hồng chủ quyền căn hộ, mấy ngày hôm nay phải tìm thời gian đi làm thủ tục này;

Còn cả công việc của Giản Minh, hóa ra bộ phận kinh doanh là một môn học có phạm trù rất rộng, khách hàng đều rất khó ứng phó gì gì đó.

Về phía Lăng Lệ, đáng lẽ tháng này anh phải tham gia đội viện trợ y tế cứu trợ khu vực gặp thiên tai, nhưng tháng này lại tổ chức lễ cưới nên Đường Nhã Nghiên lại đi thay cho anh.

Ôi ôi ôi, tin vui lớn nhất phải là tòa nhà mới cuối cùng cũng đã xây xong, mấy ngày anh bận rộn với những công việc vô cùng tinh tế, tỉ mỉ như việc lắp đặt thiết bị, sửa sang nội thất vân vân bên trong tòa nhà mới, thêm một thời gian nữa thôi, khoa Nội tiết của họ đã có thể chuyển từ dãy nhà cũ

https://thuviensach.vn

kĩ sang tòa nhà mới vừa xây xong, chuyển từ vùng chiến tranh đến khu giải phóng. Có điều, nghĩ đến việc phải rời khỏi nơi mình làm việc bao nhiêu năm nay, một tòa nhà vừa cũ kĩ vừa tồi tàn, cũng có chút gì đó không đành lòng.

Từ chuyện này Giản Minh nhớ ra, "Nhà mình cũng sắp sửa sang xong, sắp phải chuyển về rồi, thật sự không nỡ rời xa anh trai và chị dâu."

Lăng Lệ dứt khoát, "Thế thì ở đây luôn đi, anh trai chị dâu mong còn chẳng được nữa là, ngày nào cũng được chơi với món đồ chơi Đông Đông."

Giản Minh nhăn mặt làm xấu, "Những thứ khác em không sợ, chỉ sợ anh chị chiều Đông Đông quá, mai này em không quản lý nổi cái thằng giặc con ấy."

Lăng Lệ nhéo cằm bà xã, "Em biết thế là tốt."

Không khí nói chuyện vui vẻ thế này, Giản Minh tranh thủ hỏi, "Đúng rồi, cửa chống trộm của nhà mình chị dâu cũng thay luôn, chắc phải để lại một chiếc chìa khóa mới ở chỗ chị dâu đây, có chuyện gì chúng mình dễ xoay xở."

Lăng Lệ không có ý kiến gì, "Được."

Giản Minh vờ như không có chuyện gì, "Hình như trước đây không để chìa khóa nhà ở chỗ chị dâu thì phải?".

"Thời đó Phương Nam không đồng ý."

"Ồ," Giản Minh vò đầu, "Thế chìa khóa cũ của nhà mình có phải bị mất một cái không? Cánh cửa cũ vẫn còn tốt lắm, có người thợ muốn lấy, em đồng ý đưa luôn cả chìa khóa cho người ta, đếm tới đếm lui vẫn còn

https://thuviensach.vn

thiếu một chìa, hay là bảo họ mang về thay khóa mới, nếu như bị mất sẽ chẳng an toàn chút nào.”

Lăng Lệ mới sực nhớ ra, “Anh chưa đòi lại chiếc chìa khóa của Phương Nam.” Nhìn thấy Giản Minh trừng mắt nhìn, anh vội vàng giải thích, “Lúc ấy anh quên mất, sau này khi nhớ ra, cảm thấy người ta tuyệt đối sẽ không quay lại tìm mình, đòi lại chiếc chìa khóa thấy nhỏ mọn quá, sau đó nữa thì chỉ nhớ đến em thôi, quên béng mất chuyện này…”. Dưới ánh mắt của Giản Minh, giọng nói mỗi lúc một nhỏ đi, tại vì biết mình sai chứ sao nữa.

Giản Minh trêu đùa, “Sao em cứ thấy anh giống như mong chờ có một ngày nào đó người ta cầm chìa khóa, nửa đêm lặng lẽ xuất hiện trên giường của anh, tạo cho anh một niềm vui bất ngờ chứ gì?”.

Lăng Lệ kêu oan, “Làm gì có chuyện đó, em biết anh ngủ thường chốt cửa trong nhà, có chìa khóa cũng không vào được.”

Giản Minh bĩu môi, nhõng nhẽo, “Em thấy anh cố ý, cũng không nói sớm với người ta, em ở đây thời gian dài như vậy mà anh cũng không lo lắng xem em có sợ không, thật đấy, chẳng quan tâm đến em chút nào.”

Giản Minh chưa từng chỉ trích Lăng Lệ như thế này bao giờ, cho dù là chỉ đùa, hôm nay chắc giận thật rồi, Lăng Lệ vội ôm bà xã vào lòng, cố hết sức an ủi, “Không có thật mà, anh nói cho em nghe…”.

Giản Minh nghe Lăng Lệ kể xong một lượt, lấy thêm dũng khí, “Dạo này anh còn đi thăm Phương Nam không?”.

“Mấy ngày nay hầu như không đi thăm,” Lăng Lệ vốn dĩ vẫn hay kể hết cho Giản Minh nghe, để làm tiêu tan cảm giác không an toàn và không vui trong lòng Giản Minh, kể từng chi tiết, giai đoạn hóa trị này của Phương Nam đã kết thúc, nghỉ ngơi mấy ngày ở nhà, rồi sẽ quay lại kiểm tra xem kết quả hóa trị như thế nào. Có điều mấy hôm trước gọi điện thoại

https://thuviensach.vn

cho Lăng Lệ, nói rằng đến tháng, rất khó chịu, hoa mắt chóng mặt, ở nhà lại không có ai chăm sóc cô ấy, có lời mời hơi quá đáng, hỏi anh có thể đến chăm sóc cô ấy một chút được không? Lăng Lệ kiếm cớ bảo có việc rất quan trọng cần làm, Phương Nam tiếp tục đưa ra một đòi hỏi quá đáng, có giúp cô ấy mua một vài đồ dùng cho phụ nữ được không, nhà cô ấy hết rồi. Lăng Lệ sợ nhất những đòi hỏi quá đáng vượt quá bổn phận này của Phương Nam, cách để anh giải quyết những yêu cầu quá đáng này là, giao cho cháu dâu tương lai của mình, "Nếu bà Tiền gọi điện thoại hỏi việc gì, em giúp thầy xử lý một chút." Sau đó đi làm việc của mình.

Cách xử lý công việc của Mễ Lợi thường rất có hiệu quả và kịp thời, đồ dùng của phụ nữ cho bà Tiền mua qua mạng, bảo chuyển phát nhanh mang đến. Thời gian này, Mễ Lợi đã giúp Lăng Lệ xử lý rất nhiều việc tương tự như vậy, nửa đêm chạy đến khám cho bệnh đau dạ dày của bà Tiền, nửa đêm còn đưa bánh mì sang cho bà Tiền luôn trong trạng thái ăn mặc hở hang, nhiều lúc còn đấm bóp cho bà Tiền…

Sau khi giả vờ thăm dò xong, kể lại cho chị dâu, sự tình giống như cô suy đoán, khi ly hôn Phương Nam không biết có ý đồ gì không, mà không trả chìa khóa, Lăng Lệ cũng không đòi lại, việc này đã cho cô ấy cơ hội có thể tự do ra vào trong căn hộ này. Mà cô ấy còn giở thủ đoạn ra nữa, trước mặt Giản Minh, tạo dựng hiện trường "sự thật" như đã nối lại tình xưa với Lăng Lệ, hy vọng rằng Giản Minh tức giận lên, rời khỏi Lăng Lệ, có điều sự việc không được như cô ấy mong muốn.

"Xem ra, việc này phải giấu Lăng Lệ rồi nhỉ?", Văn Quyên hỏi.

"Đợi chị ta có kết quả xét nghiệm xong rồi hẵng tính vậy, quá trình này cũng đã đủ khó chịu lắm rồi, anh Lệ biết chị ấy đến đây gây rối, chắc chắn sẽ tức giận, không gặp mặt chị ấy nữa, những tháng ngày về sau của chị ấy chắc sẽ còn khó khăn hơn?". Giản Minh bình tĩnh, "Bây giờ thứ gì em cũng có rồi, mặc dù không khỏe mạnh trăm phần trăm, nhưng so với Phương Nam, quả thực em quá hạnh phúc rồi. Người có được may mắn,

https://thuviensach.vn

nên hiểu cho sự không may mắn của người khác, nếu không thì lại vui quá hóa buồn…”.

Lại chuyển về nhà mình, Giản Minh đã xin nghỉ phép để kết hôn, sắp xếp lại nhà cửa, chuẩn bị tâm lý, chụp ảnh cưới, chuẩn bị làm cô dâu. Giản Minh móc từng chiếc quần áo của mình, của Lăng Lệ vào tủ, một ý nghĩ bỗng nhiên xuất hiện trong đầu cô, giả thiết nếu như sự việc Phương Nam dựng chuyện lên đó xảy ra thật, mình sẽ như thế nào? Nếu như, giống như đã từng mất đi ấy, mất đi thêm một lần nữa sẽ như thế nào? Đương nhiên, chắc chắn không dễ chịu đựng, thất vọng, buồn bã, đau đớn, giống như sống không bằng chết, cô đơn bám theo như hình với bóng, nhưng mà, Giản Minh cười, thực ra nhất định sẽ chịu đựng nổi, sống trong cuộc đời này, có cái gì là không vượt qua được đâu?

Nếu như mất đi thêm một lần nữa, cô vẫn sẽ nhớ mãi người đàn ông tên là Lăng Lệ này, cô sẽ mãi mãi lưu luyến và tin tưởng vào lời nói mà người bác sĩ kia đã từng nói trên hành lang cũ kĩ của khu nội trú khoa Nội tiết, “Nếu như chúng ta không thể thoát khỏi căn bệnh mãn tính, thay vì căm thù nó, oán hận nó, chi bằng tìm hiểu nó, đối xử tốt với nó, cuối cùng sẽ phát hiện ra rằng, có thể nó sẽ trung thành hơn so với người nhà, bạn bè của chúng ta; nó sẽ không phản bội, không chê bai, không vứt bỏ, còn biết thúc giục chúng ta, khuyên bảo chúng ta không nên tùy tiện sa sút tinh thần, chán chường, tùy tiện buông tay, làm bạn với căn bệnh của mình, như thế cả cuộc đời này sẽ mãi mãi có việc để làm, khó có thể cô đơn được. Cho nên trong cuộc sống từ nay về sau, phải không ngừng cố gắng, giữ trạng thái bình tĩnh với nó, sống chung với nó…”. Đúng thế, đúng thế, ta còn có bệnh của ta, Giản Minh móc chiếc áo cuối cùng vào tủ, nói với mình, không cần phải sợ điều gì cả, cuối cùng, trên thế giới này, điều vào sinh ra tử cùng với chúng ta, sống chung với chúng ta, có thể không phải người thân, không phải vợ chồng, không phải con cái, mà chỉ có căn bệnh trong người chúng ta, cô sẽ giữ cho tâm trạng mình ổn định, để có thể sống chung với bệnh tật.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Giản Minh có giấu giếm Lăng Lệ, nhưng việc Phương Nam đến tìm cô cuối cùng anh cũng biết được. Phương Nam quay lại tái khám, kết quả rất tồi tệ, giống như anh Kiều đã dự đoán, tế bào ung thư trong dạ dày của cô không bị giết chết, mà còn có hiện tượng di căn, tiếp theo cho dù có phẫu thuật khoét bỏ sâu hơn nữa, hay là tiếp tục hóa trị theo kiểu bảo thủ, đối với sức khỏe hiện nay của Phương Nam, đây là cú sốc rất lớn, đương nhiên cũng không thể nào để bệnh tình chuyển biến xấu hơn, nhưng cách thức chữa trị an toàn rất khó tìm, quả thực rất nan giải. Là bác sĩ chữa trị cho Phương Nam, cũng biết rằng gần đây Lăng Lệ chăm sóc Phương Nam, bởi vì không tiện nói rõ với Phương Nam, hơn nữa lần tái khám này, Phương Nam vẫn đến một mình, không có chồng đi cùng, anh Kiều đương nhiên phải thông báo tình hình của Phương Nam cho Lăng Lệ. Anh Kiều quả thực là… Trong lòng không ngừng lườm nguýt, vợ chồng kiểu này cũng hiếm thấy, đã bị ung thư dạ dày như thế này mà vẫn uống rượu hút thuốc, ăn lẩu chua cay, lăn lộn ở các hộp đêm, bệnh nhân không phối hợp với bác sĩ cũng hiếm gặp, nói với Lăng Lệ, “Khó chữa trị lắm, tôi rất ít khi nghĩ rằng phải buông tay bỏ mặc bệnh nhân, Phương Nam được coi là tiền lệ của tôi.”

Lăng Lệ an ủi anh Kiều, “Đừng như thế, để tôi khuyên cô ấy xem sao.”

Thế nên, anh đến phòng bệnh thăm Phương Nam. Phương Nam mấy ngày không gặp Lăng Lệ, nhìn anh chậm rãi bước vào phòng bệnh, mắt ngân ngấn nước, vẻ mặt như vừa tủi thân lại vừa mừng rỡ, “Em biết ngay mà, anh sẽ đến.”

Lăng Lệ sốc lại tinh thần, “Đương nhiên là sẽ đến, nếu như em nghe lời một chút, anh sẽ đến nhiều lần hơn.”

Phương Nam làm ra vẻ cực kỳ đáng thương, “Em sẽ nghe lời.” Cô đưa một cánh tay về phía Lăng Lệ.

https://thuviensach.vn

Cảm giác đau đầu vì phải khổ sở suy nghĩ xem làm thế nào để từ chối lại tấn công anh, Lăng Lệ đành phải đặt một ly nước vào trong lòng bàn tay đang chứa đựng sự hy vọng tràn trề, “Nếu như nghe lời, thì không nên uống rượu mới phải chứ?”.

“Cái gì em cũng nghe theo anh, chỉ cần có anh ở đây.” Phương Nam đặt mạnh ly nước xuống chiếc tủ đầu giường, xé rách khung cửa sổ bằng giấy mà Lăng Lệ vất vả lắm mới gắn lại được, “Anh Lệ, đừng trốn nữa, để chúng ta lại được ở bên nhau.”

Đầu óc của Lăng Lệ càng đau hơn, rốt cuộc, cô ấy vẫn không kiêng kị điều gì cả, tính khí muốn gì được nấy, “Phương Nam, em có thể bình tĩnh lại một chút được không? Em cần phải biết rằng, mạng sống của em thuộc về bản thân em, anh có ở đây hay không, em cũng phải nâng niu nó. Em không sống vì người khác, sống cho chính bản thân em, sức khỏe của em, không nên để cho người khác gánh lấy giúp em, em cũng không nên phụ lại sự quan tâm và cố gắng của người khác đã dành cho em.”

“Anh không phải là người khác,” Phương Nam rơi lệ, vẫn cố chấp với ý kiến của mình, “Có anh ở bên, sức khỏe của em mới có ý nghĩa, không có anh ở bên, em cần sức khỏe mà làm gì?”. Phương Nam chụp lấy cánh tay Lăng Lệ, “Em không cần, em chỉ cần có anh.” Ánh mắt của cô có chút hoảng loạn, yêu cầu, “Anh Lệ, ly hôn với Giản Minh đi, chỉ cần làm thủ tục thôi mà, hai người vẫn chưa tổ chức hôn lễ, dễ lắm ấy. Anh cứ nhìn em đây này, ngày mai em sẽ đi làm thủ tục ly hôn với Tiền Á Quân, chỉ cần anh và Giản Minh tách nhau ra, chúng ta vẫn có thể là vợ chồng.”

Đầu óc của Lăng Lệ không chỉ đau, mà còn có chút chóng mặt, anh rút từng ngón tay ra khỏi tay của Phương Nam, “Phương Nam, em có ly hôn hay không liên quan gì đến anh. Cuộc sống của anh và Giản Minh rất tốt.” Anh hơi trầm ngâm, cảm thấy không nên sa đà vào những chuyện không đầu không đuôi như thế này, có ý định muốn làm chủ tình thế, “Phương Nam, chúng ta bàn về bệnh tình của em được không? Bây giờ việc quan

https://thuviensach.vn

trọng nhất của em là yên tâm dưỡng bệnh, những việc khác đều không quan trọng.”

“Không, bây giờ em chỉ muốn có anh, có anh rồi, em sẽ ngoan ngoãn chữa bệnh.” Phương Nam lắc đầu rất mạnh, “Anh đừng trốn tránh, anh Lệ, em biết trong lòng anh vẫn để ý đến em, chúng ta cưới nhau lại đi.” rồi lại muốn túm lấy cánh tay của Lăng Lệ.

Sự kiên nhẫn của Lăng Lệ sắp cạn kiệt, đi lùi lại mấy bước, đứng cách xa giường bệnh ra một chút, hai tay để ra sau lưng, “Phương Nam, em phải biết trong lòng anh vẫn luôn tôn trọng hai chữ vợ chồng, không muốn mạo phạm, cho dù kết hôn, hay ly hôn, anh đều không bao giờ đùa cợt với điều đó.”

“Em không đùa cợt.” Phương Nam khóc hét lên, “Thật mà, thật mà.”

“Nhưng em làm anh cảm thấy em thiếu thận trọng.” Lăng Lệ ít khi to tiếng, trong lời nói chứa đựng sự thê thảm, “Bây giờ những yêu cầu mà em dành cho anh, chẳng lẽ không phải thiếu thận trọng sao? Nếu như việc anh quyết định đến đây chăm sóc em làm em hiểu lầm cái gì đó, anh có thể xin lỗi. Nếu như Tiền Á Quân có hiểu lầm điều gì, anh cũng có thể giải thích, anh thật sự thật sự không hy vọng rằng, bọn em ly hôn là vì anh.” Lăng Lệ nhấn mạnh, “Phương Nam, cuộc sống của anh bây giờ rất tốt, anh và Giản Minh thương yêu nhau, chưa bao giờ anh nghĩ rằng sẽ ly hôn với cô ấy, anh có ước nguyện mãnh liệt được vui vẻ sống cùng cô ấy hết quãng đời còn lại của mình, em có hiểu không?".

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Phương Nam thôi không khóc nữa, mặt mũi nước mắt tèm lem, chăm chú nhìn Lăng Lệ, dáng vẻ đó làm Lăng Lệ có chút gì đó không chịu đựng nổi nữa, với tình hình trước mắt, anh rất khổ sở, có khi nào quyết định chăm sóc cô ban đầu là không đúng đắn không nhỉ? Hít một hơi thật sâu, "Phương Nam, nếu như anh ở đây làm em nghi hoặc, phiền muộn, anh nghĩ anh không xuất hiện, có thể sẽ tốt hơn cho việc điều trị của em." Đập đập vào thanh chắn của giường bệnh, Lăng Lệ ít nhiều có chút hậm hực, "Em bảo trọng." Anh muốn nói câu tạm biệt, còn chưa kịp nói ra, Phương Nam lại đột nhiên hỏi, "Anh và Giản Minh yêu nhau? Cục cứt, cô ấy đâu có yêu anh?".

Đề cập đến Giản Minh, Lăng Lệ không nhân nhượng được nữa, nghiêm mặt, "Xin cô ăn nói đàng hoàng một chút, bà Tiền à."

Phương Nam cười lạnh lùng, "Em đã rất khách sáo rồi đấy, đáng nhẽ em phải lột bộ da giả tạo của cô ta ra từ lâu."

"Ý em là sao?", hàng lông mày Lăng Lệ nhíu chặt, sắc mặt nghiêm túc, giống như muốn bùng nổ.

Phương Nam móc một chùm chìa khóa ra, lấy ra một chìa, Lăng Lệ biết, đã từng là chìa khóa cửa chính của nhà anh, nghe Phương Nam hằn học kể lại, "Mấy ngày trước, em đến nhà anh, mở cửa, cởi hết quần áo, lật tung giường lên, điện thoại nhờ anh giúp em mua băng vệ sinh…".

Phương Nam kể lại rất rõ ràng, nhưng chưa chắc đã khách quan, có quá nhiều suy luận chủ quan của bản thân cô ta trong nội dung câu chuyện.

https://thuviensach.vn

Cho dù thời gian sống chung với Phương Nam là tám năm, Lăng Lệ vẫn cảm thấy không đủ để hiểu cô ấy, cũng may anh hiểu được Giản Minh, rất hiểu, vì thế cho dù phương Nam có thêm mắm thêm muối vào như thế nào đi chăng nữa, Lăng Lệ vẫn có thể đưa sự việc về với nguyên bản của của đó. Điều anh không thể nào tin được đó là, tại sao Phương Nam lại có thể điên rồ đến mức này? Hóa ra, anh lo lắng cho sức khỏe của Phương Nam, cho dù ở giây phút này, anh vẫn rất lo lắng, tại sao một người lại có thể coi thường mạng sống của mình như thế? Nhưng sự lo lắng của anh không nên xây dựng trên cơ sở làm người nhà đau khổ, đặc biệt là Giản Minh, cô ấy vô tội, là người mà anh phải nâng niu và bảo vệ, làm sao Phương Nam có thể dùng cách này để làm tổn thương Giản Minh?

Phương Nam càng kể, sắc mặt của Lăng Lệ mỗi lúc một lạnh lùng hơn, dần dần đóng băng, hơn nữa lớp băng mỗi lúc một dày hơn, khi thần sắc của anh lạnh đến một mức độ nào đó, Phương Nam im miệng, trong lòng bỗng nhiên lo sợ, run rẩy, “Việc này, cô ấy không kể cho anh nghe sao? Anh thấy đó, cô ấy hoàn toàn không yêu anh, có việc gì cũng không kể cho anh nghe, cố ý che giấu anh, chắc chắn trong lòng có quỷ mới như thế này. Cô ấy nghe việc em và anh lên giường với nhau, thái độ tỏ ra rất thờ ơ, bình thường phụ nữ nghe thấy điều này đều…”.

“Bình thường nếu người phụ nữ nghe thấy điều này, đáng lẽ phải xông vào túm lấy tóc cô, tát cho cô một cái thật mạnh mới đúng.” Lăng Lệ lạnh lùng, “Bởi vì cô ấy nghĩ đến việc cô là bệnh nhân, không vạch trần lời nói dối của cô, để cho cô ăn nói bừa bãi như thế, cũng không hề cho cô một cái tát tai, ngược lại còn bị cô vu oan như thế.” Đến lượt Lăng Lệ cười lạnh lùng, anh không thể không châm biếm, “Phương Nam, phụ nữ không nên gây chuyện thị phi như thế, như vậy mới thể hiện ra là người cao quý. Chỉ vì có một chiếc chìa khóa cũ trước đây, liền tự ý xông vào nhà người ta, ai cho phép cô làm như thế? Cô ghê gớm thật, chúng tôi không phải đối thủ của cô, là do tôi nhiều chuyện, khi không lại nghĩ ra việc đến chăm sóc cô, thật ra, nếu như một người tài từ trên trời rớt xuống như cô, cái gì mà chẳng

https://thuviensach.vn

làm được? Chúng tôi không cần phải lo lắng cho cô. Bảo trọng, tôi sẽ không đến thăm cô nữa đâu, giữa hai chúng ta, đến đây chấm dứt."

Nhìn thấy Lăng Lệ sắp đi, Phương Nam lo lắng, bổ nhào về phía đầu giường, "Không, anh Lệ, xin anh đừng bỏ rơi em, hãy quan tâm đến em." Cô ấy trông rất thảm thiết, nói luôn một tràng, "Anh yêu em mà, anh yêu em mà…".

Lăng Lệ không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, "Tôi đã không còn yêu cô nữa rồi." Quay lưng lại với Phương Nam, quẳng lại một câu nói, "Phương Nam, sự chịu đựng của một con người là có giới hạn, tôi quyết không cho phép cô tiếp tục làm tổn thương Giản Minh, vì cô ấy, tôi sẽ cố gắng thử quên cô." Phương Nam không cam tâm hét lên sau lưng anh, "Em mặc kệ, em cứ muốn anh yêu em, cứ muốn anh nhớ kĩ về em đấy…".

"Cứ muốn"? "Cứ muốn" có tác dụng gì sao? "Nhớ kĩ"? "Nhớ kĩ" có thể chống đối lại với hiện tại và hôn nhân không? Đóng cửa phòng bệnh giúp Phương Nam, Lăng Lệ tin rằng, anh sẽ không đến nữa. Tháng ngày huy hoàng muốn gì được nấy kia của Phương Nam, anh không có hứng thú.

Về nhà, Lăng Lệ không che giấu sự bất mãn của anh, nói chuyện rất ít, đoán rằng có chuyện bực mình nên anh mới như thế, không ngờ nhị thiếu gia ngấu nghiến hết nửa gói khoai tây, có thể thấy được rằng chỉ số phiền muộn của anh không thấp. Mặc dù phiền muộn, nhưng những việc của Đông Đông vẫn làm như mọi khi, làm bài tập, tắm rửa, cho lên giường ngủ, xác định con đã ngủ rồi, anh mới kéo Giản Minh vào thư phòng nhỏ, đàm phán bắt đầu.

Lăng Lệ hỏi, "Nhiều ngày như vậy rồi, em không nói không rằng gì về việc Phương Nam đến đây, vì sao?".

Giản Minh đuối lý nên chột dạ, "Chủ yếu là vì cảm thấy không nghiêm trọng, em biết cô ấy nói dối, cũng biết anh không bao giờ làm việc

https://thuviensach.vn

gì quá đáng là được rồi.” Liếc mắt nhìn Lăng Lệ, Giản Minh thì thầm, “Chúng mình tin tưởng nhau, Phương Nam có quậy tưng bừng lên như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần không ảnh hưởng gì đến chúng mình là được, có gì mà không trôi qua được đâu?”.

Lăng Lệ gõ mạnh ngón tay lên mặt bàn, “Này, em giấu anh mà còn đưa lý lẽ ra đây nữa sao? Việc này cứ thế cho trôi qua sao? Em cũng phải nói với anh, em suy nghĩ như thế nào, tại sao lại giấu anh? Vợ chồng với nhau, quan trọng ở chỗ hiểu nhau, bởi vì tin tưởng lẫn nhau, cho nên chẳng nói gì cả? Như thế có được không?”.

Giản Minh càng tỏ ra thiếu tự tin hơn, cúi đầu xuống, vẫn có chút không phục lắm nên trề môi, giống như con búp bê mắc lỗi, im lặng một lúc, nói ra lý do của mình, “Em cảm thấy tính tình của Phương Nam sợ chết đi được. Em nói với anh, chắc chắn anh sẽ giận, giận điên lên, nhỡ khi không quan tâm đến chị ấy nữa, sẽ tội nghiệp chị ấy lắm. Cha mẹ và người thân đều không có ở đây, bạn bè mặc dù nhiều, nhưng trong thời đại này, mọi người tự chăm sóc cho mình đã khó rồi, cũng làm gì còn thời gian chăm sóc chị ấy. Anh dù sao cũng ở bệnh viện, ở gần nhất, tranh thủ lúc rảnh rỗi sang với cô ấy, trong lòng cô ấy sẽ cảm thấy như là một kỉ niệm, nếu như ngay cả anh còn không quan tâm đến cô ấy, không phải…”. Nói một lúc, như chợt nhớ ra, “Không phải hôm nay làm xét nghiệm sao? Kết quả như thế nào?”. Thấy Lăng Lệ thở dài lắc đầu, Giản Minh lo buồn, “Em sợ cô ấy suy nghĩ nông cạn, nhỡ khi làm chuyện dại dột gì thì sao, trong lòng em và anh sẽ không thanh thản gì.”

“Nhưng cô ấy tìm đến tận nhà ức hiếp em, anh thanh thản lắm chắc.” Lăng Lệ đứng dậy, trong không gian nhỏ của phòng đọc sách, cảm giác như càng chật chội hơn, hai người đều đứng dựa vào chiếc bàn làm việc, Lăng Lệ tức giận nói, “Một người coi thường mạng sống, người ngoài liệu có giúp nổi không? Trước đây để trút giận, có thể bỏ đi đứa con của mình, bây

https://thuviensach.vn

giờ vì tính buông thả của mình mà bỏ mặc sức khỏe không thèm chăm sóc, làm cho những người làm bác sĩ như bọn anh đây cũng khó xử.”

Giản Minh chậm rãi, “Cho nên, có khả năng chị ấy nhất thời xúc động, buông xuôi bản thân, em rất sợ điều này. Chị ấy không quan tâm gì cả, coi thường tính mạng, nhưng chúng ta không được làm thế, đúng không?”

Lăng Lệ không nói gì, đúng thế, anh không thể, nhưng mà, “Cho dù nói thế nào đi chăng nữa, anh cũng không thể nhìn cô ta ức hiếp em mà không làm gì.”

Giản Minh không thèm để ý đến Lăng Lệ, mở cửa thư phòng bước ra ngoài, Lăng Lệ đi theo, anh cảm thấy vẫn chưa nói xong, nhưng nhìn thấy Giản Minh mặc áo khoác, xỏ giày vào, anh thắc mắc, “Làm gì thế? Muộn thế này rồi còn đi ra ngoài sao?”.

Giản Minh quay đầu lại với anh, “Xuống dưới kia mua mấy gói muối, nước tương cũng sắp hết rồi.”

Lăng Lệ chủ động, “Trời lạnh, để anh đi.” Nhưng lại nổi cơn lười biếng, “Hay là ngày mai rồi mua? Đã hơn chín giờ tối rồi, chúng mình đừng ra ngoài nữa.”

“Ngày mai phải chụp hình cưới rồi, buổi tối lại đến nhà anh trai ăn cơm, làm gì có thời gian?”. Giản Minh cầm lấy ví tiền, mở cửa bước đi.

Lăng Lệ ngẩn ngơ đúng ở bình phong một lúc mới ngớ người ra, vợ mình đang giận dỗi với anh đây mà. Khó chịu quá, anh cũng có nói gì đâu, luôn lo nghĩ để bảo vệ cô trước, kết quả người ta chẳng chịu hiểu cho, anh có ý gì đâu cơ chứ? Cũng giận lắm chứ, ngả người lên ghế sofa, khuôn mặt dài như núi Trường Bạch, cầm lấy giấy bút bên cạnh điện thoại, tính tính toán toán trong vô thức, tính được mấy phút, hình như ý thức của mình vẫn chưa thoát ra khỏi bài tập của Đông Đông, đang tính từ của hàng tiện lợi về

https://thuviensach.vn

đến nhà, phải đi bao nhiêu bước, ôi, thực ra phải đi hơn ngàn bước cơ, cũng không ít mà…

Giản Minh đi chậm, trong lòng chất chứa nhiều tâm sự, mua xong mấy thứ lặt vặt ở của hàng tiện lợi, đi từng bước từng bước về nhà, ra khỏi thang máy, mò chìa khóa theo thói quen, không thấy, quên mang theo mất rồi. Nhấn chuông cửa, mãi mà không có người trả lời. Suy nghĩ trong lòng, anh Lệ định nhốt cô bên ngoài để trừng phạt cô chắc? Móc điện thoại ra để gọi điện cho nhị thiếu gia, cũng không mang theo điện thoại. Đành phải nhấn chuông cửa thêm mấy lần để thúc giục, vẫn không có người trả lời, thì thôi vậy, đứng chịu phạt ở cửa chờ anh bớt giận vậy. Giản Minh đứng dựa vào cửa, lúc này mới phát hiện, trên cửa có dán một tờ giấy được xé từ vở ra, viết đầy công thức toán, tính toán xem từ đây đến cửa hàng tiện lợi phải đi bao nhiêu bước, bút tích của anh Lệ, có ý gì đây? Con người cổ hủ đó đi nghiệm chứng kết quả tính toán của mình chắc, cho nên không có nhà? Giản Minh càng suy nghĩ càng cảm thấy sự suy đoán của mình là đúng, định xuống dưới tiệm tạp hóa tìm thử xem, nào ngờ thấy Lăng Lệ đi từ phía thang máy lại, thần sắc như mọi khi, vẫn luôn dịu dàng yêu thương, ngữ điệu giống như vờn mèo, “Cô gái mơ hồ này, không có chìa khóa vào nhà phải không?”.

“Đúng thế, anh đi làm gì thế?”.

Lăng Lệ không trả lời Giản Minh mình đi đâu, đứng ở cửa, sờ nắn một lúc ở áo khoác và quần jeans, “Chết rồi, anh cũng không mang theo chìa khóa.”

“Hả?” Giản Minh khẽ kêu, cằn nhằn, “Sao anh lại có thể như vậy được chứ? Rõ ràng biết em đã đi ra ngoài, còn không mang chìa khóa? Đành phải cố gắng nhấn chuông cửa đánh thức Đông Đông thôi, mà cái thằng bé đó ngủ như chết…”. Cô vẫn chưa cằn nhằn xong, Lăng Lệ lại mò thấy chìa khóa trong túi, lắc lắc trước mắt Giản Minh. Giản Minh đá nhẹ một cái, “Vậy mà cũng đùa được, cái anh này có ấu trĩ không cơ chứ?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ cười hơ hớ, trong đêm đen tĩnh mịch, tiếng cười của anh giống như một ly sô-cô-la nóng hổi, Giản Minh nghe thấy, vừa ngọt ngào, vừa không kìm được, "Anh vẫn giận em sao?".

"Trong nhà này, người thích giận nhất chỉ có em." Lăng Lệ mở cửa, xách mấy thứ linh tinh cùng bà xã vào nhà, mới giải thích, "Anh không yên tâm, cho nên đi theo em, sau đó đi theo em về."

Giản Minh khẽ nói, "Em không giận anh, em biết anh tốt với em, chỉ là nhất thời không biết nên làm thế nào."

"Chúng ta bắt buộc phải biết nên làm thế nào." Lăng Lệ lại mang hết đồ linh tinh cho bà xã vào bếp, cho chai lọ, túi nilon vào đúng chỗ, "Nói cho cùng, khả năng của anh có hạn, không cách nào đạt được tiêu chuẩn của Phương Nam, thỏa mãn nhu cầu của cô ấy, anh chỉ có thể làm chồng của một người phụ nữ, phụ trách hỉ nộ ái ố của một người phụ nữ, cho nên, ý của anh chắc em hiểu." Giật lấy tờ giấy trong tay Giản Minh, Lăng Lệ chỉ cho Giản Minh xem, "Lần sau đừng đi ra ngoài một mình lúc trời tối nữa, em xem này, từ nhà mình đến cửa hàng tiện lợi, phải đi nhiều bước như thế này đây, đi một mình cô đơn và nguy hiểm lắm, phải có anh đi cùng em."

Giản Minh tiến lại trước mặt Lăng Lệ, kiễng chân lên, hôn lên đôi môi anh, hôn một lần vẫn cảm thấy chưa đủ, hôn lại lần nữa. Lăng Lệ ôm lấy vòng eo mềm mại của cô, nhẹ nhàng dùng lực, trọng lượng của Giản Minh, đều nằm trên chân anh, anh ôm lấy cô, đáp trả sự cuồng nhiệt của cô. Đây chính là hôn nhân, giống như hôn nhau, chỉ có thể là một kèm một.

Tình yêu nồng cháy và nụ hôn ngọt ngào một kèm một đó, kéo dài cho đến ngày chụp ảnh cưới hôm sau, Giản Minh thay áo cưới cho Lăng Lệ xem, váy cưới rất hợp với Giản Minh, lộ đôi bờ vai trắng trẻo, mịn màng, chiếc váy nhiều tầng nhiều lớp như lông vũ của một con chim, làm nổi bật vẻ nhanh nhẹn của cô, khí chất mong manh tựa sương khói, thoát ra khỏi cõi trần tục. Lăng Lệ cũng vừa thay xong lễ phục, anh mặc đồ vest vẫn luôn

https://thuviensach.vn

anh tuấn, vẫn luôn đẹp trai rạng ngời như thế, không có chỗ nào không vừa vặn.

Họ đứng đó, ngắm nhìn nhau, dành ánh mắt chan chứa niềm vui và khen ngợi cho nhau. Nhân lúc nhân viên của tiệm chụp hình đang trang điểm khâu cuối cùng, Giản Minh hỏi Lăng Lệ, “Em có thể hỏi anh một việc được không?”.

Hôm nay bà xã hỏi gì anh cũng đồng ý, giọng nói của Lăng Lệ ấm áp, dịu dàng, “Ừm, em nói đi.”

Giản Minh khẽ hỏi, “Vẫn không thấy ảnh cưới của anh và Phương Nam đâu cả, anh cất ở đâu rồi?”.

Lăng Lệ cũng đáp khẽ, “Sợ em nhìn thấy không vui, cất vào trong ngăn cuối cùng của tủ sách rồi.”

“Thực ra em sẽ không buồn đâu.”

Lăng Lệ nhẫn nại giải thích, “Không chỉ em, còn có cả Đông Đông, quá khứ của người lớn đối với thằng bé vẫn hơi phức tạp, cứ cho là chúng ta muốn nói rõ, trẻ con cũng chưa chắc đã hiểu hết. Em nói xem, làm sao anh có thể giải thích với một đứa bé tám tuổi, trước đây chú có chụp ảnh cưới với dì, rồi bây giờ lại chụp ảnh cưới với mẹ? Bây giờ chắc nó vẫn tin tưởng rằng hôn nhân là duy nhất và lâu dài, đợi nó lớn hơn một chút, chúng ta hãy nói với nó, ngay từ ban đầu không thể cùng nhau đi đến cuối cuộc đời cũng đáng tiếc thật, nhưng giữa đường nắm được tay nhau, cũng có thể sống với nhau đến đầu bạc răng long.”

Nghe Lăng Lệ nhẫn nại giải thích, trong lòng Giản Minh lại đang suy nghĩ, không biết khi cất những tấm ảnh cưới đó đi, trong lòng anh có buồn hay không? Chỉnh sửa lại chiếc cà vạt màu đen nơi cổ áo Lăng Lệ, không hiểu vì sao, buột miệng nói, “Anh Lệ này, nếu như ngày nào anh muốn khóc, hãy nhớ rằng đừng khóc một mình, bây giờ anh còn có em.”

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ không nói gì, nhìn Giản Minh, ánh mắt nóng bỏng, bà xã cũng thật là, "dụ dỗ" người ta mà chẳng thèm để ý đến địa điểm, đã mặc như thế này rồi, mà lại còn nói chuyện ngọt ngào chứa chan tình yêu thương thế này, bảo anh phải làm sao cơ chứ? Vờ như có việc, anh nói nghiêm chỉnh, "Chiếc áo này có vấn đề."

Một đám các cô gái chàng trai phục vụ cho buổi chụp hình cưới ngày hôm nay đều cảm thấy kinh sợ, chiếc váy cưới này được thiết kế bởi một nhà thiết kế nổi tiếng đấy, họ đã cố gắng hết sức trong lo sợ, cô dâu đã đẹp đến mức này rồi? Còn "vấn đề" gì nữa? Chú rể, việc anh đẹp trai chúng tôi không có ý kiến, nhưng đừng yêu cầu cao quá, được không? Muốn hỏi chú rể cho rõ, trong mắt anh, cô dâu có vấn đề ở chỗ nào? Chưa kịp mở miệng, chú rể đã kéo cô dâu vào trong phòng thay quần áo, "loạt xoạt" kéo rèm phòng thay quần áo, nghe thấy tiếng kêu khe khẽ của cô dâu sau bức rèm, liền ngay sau đó không hề có động tĩnh gì nữa, mọi người ở bên ngoài đành đưa mắt nhìn nhau, ôi, suýt nữa dọa chết người, cứ nghĩ rằng vấn đề gì lớn, chỉ vì chú rể thấy cô dâu đẹp lung linh, sốt ruột không chịu nổi nữa, phải ôm ấp hôn hít chút thôi mà, hiểu, hiểu.

Buổi tối về nhà anh trai ăn cơm, Lăng Khang hỏi cha mẹ Giản Minh định lúc nào đến đây? Mặc dù lần trước khi Đông Đông bị bệnh, có nghe nhị thiếu gia nhắc sơ qua về việc gặp cha mẹ Giản Minh, có điều xét cho cùng không phải gặp mặt nhau một cách chính thức, hôn nhân là mối quan tâm chính của hai gia đình, đương nhiên cần phải chính thức gặp mặt mới được. Lăng Khang Văn Quyên vẫn muốn làm theo phong tục cũ, cảm thấy cưới con gái nhà người ta về, phải hỏi thông gia xem có yêu cầu gì không? Cha mẹ đều đã mất rồi, anh chị vẫn còn đây, cái nào cần qui tắc cứ theo quy tắc mà làm. Đặc biệt nhấn mạnh với Giản Minh, "Nếu như ông bà ngoại của Đông Đông không có thời gian, hoặc không tiện đến đây, anh và chị dâu có thể lái xe đến đó, dù sao cũng không xa lắm, đi hai tiếng là đến rồi."

https://thuviensach.vn

Giản Minh bảo việc cưới xin đã nói với gia đình rồi, cha mẹ đều đồng ý, trước khi tổ chức lễ cưới vài ngày, họ sẽ đến đây ở một thời gian ngắn, giúp đỡ cho việc chuẩn bị đám cưới. Tiếp theo đó mọi người nói đến chuyện Phương Nam đến tìm Giản Minh, không nhắc thì thôi, nhắc đến làm Văn Quyên nổi trận lôi đình, rất khoa trương, cầm lấy cây chổi lông gà đuổi theo quất Lăng Lệ, quát lên, "Chỉ có em là quý ông phong độ, chỉ có em là khoan hồng độ lượng, chỉ có em là da mặt mỏng thôi hả, ly hôn xong không đòi lại chìa khóa, em có ý đồ gì không hả? Muốn không xảy ra chuyện gì, muốn gương vỡ lại lành hay sao…".

Lăng Lệ vừa hét vừa trốn, "Chị dâu, em không có ý đó, này, này, chị đánh em thật à, em bốn mươi tuổi rồi đó. Này này, mọi người còn không vào khuyên can…".

Không ai khuyên can, Trọng Hằng dứt khoát dẫn Mễ Lợi trốn vào bếp gọt trái cây, giả vờ như không biết gì, lập trường phải vững vàng, một bên là mẹ, một bên là chú, bên nào cũng không được động vào, không được xếp nhầm hàng ngũ. Lăng Khang dẫn Đông Đông ra ngoài vườn cho chó ăn, cũng giả vờ như không nhìn thấy gì. Chỉ có Giản Minh chạy theo vừa ngăn vừa khuyên, thấy có một lần, Văn Quyên dùng chổi lông gà quất lên người anh thật, vội vàng chạy ra ngăn lại, kết quả chiếc roi rơi xuống đúng người Giản Minh, Giản Minh xuýt xoa kêu đau, đương nhiên cũng không phải đau đến mức ấy, chủ yếu mong rằng Văn Quyên vì thế mà đau lòng, bớt giận. Quả nhiên Văn Quyên xót xa, xoa bóp cho Giản Minh, màn kịch nhỏ này mới thu cờ thu trống, hạ màn.

Xong chuyện Lăng Lệ còn hỏi một câu ngu ngơ, "Chị dâu, chị ra tay thật đấy à?".

Lăng Khang nói chen vào, "Ngốc quá, chị dâu chẳng phải vì em sao, chị ấy ra tay càng mạnh, Giản Minh mới càng không giận em chứ." Thái độ hận sắt không thể luyện thành gang, "Nói tới nói lui, họa này không phải do em gây nên sao?".

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ sung sướng không quên đau khổ đã qua, cho rằng những lời nói của anh trai là đúng, tốt nhất anh nên tiếp tục tu tâm dưỡng tính cho đàng hoàng, không thích hợp để lo lắng cho Phương Nam bên đó. Nếu còn đi làm, sẽ không đến khoa Ngoại, có điều thật sự là vì không có thời gian, khu nội trú của khoa Nội tiết sửa sang xong, bắt đầu nghiệm thu, vài ngày nữa dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ là đã có thể dọn vào. Khi Lăng Lệ bận rộn với tòa nhà mới, anh Kiều và Đường Nhã Nghiên tranh thủ thời gian đến nói chuyện dăm ba câu. Chiều nay Đường Nhã Nghiên lên xe, đến vùng bị thiên tai cứu trợ y tế, coi như đến tạm biệt Lăng Lệ.

Lăng Lệ chọc đàn chị, “Làm cho tốt vào, lần cuối cùng làm người con anh hùng cống hiến cho tổ quốc, sau này chị đã là người Canada rồi.”

Đường Nhã nghiên liếc mắt, “Tránh qua một bên.” Cô thật sự không muốn đi, chẳng phải cũng chỉ vì con sao? Con trai sống chết cũng không thích hợp với chương trình giáo dục ở trong nước.

Anh Kiều đến hỏi Lăng Lệ ngày giờ cụ thể của tiệc cưới, lúc nào phát thiệp mời, anh ấy luôn nhớ tới việc này của Lăng Lệ, tiện thể ba người cùng nói về bệnh tình của Phương Nam. Anh Kiều nói hôm qua Tiền Á Quân đến bệnh viện, lại cãi nhau ầm ĩ với Phương Nam ở bệnh viện. Vốn dĩ Tiền Á Quân lái xe đến đón Phương Nam đi làm thủ tục ly hôn, có điều có khả năng cha mẹ của Tiền tiên sinh không đồng ý lắm với một chi tiết nào đó về việc phân chia tài sản trong đơn ly hôn, nên thay đổi ngay trước khi làm thủ tục, Phương Nam nổi giận, cãi nhau với Tiền Á Quân đến nỗi suýt đánh nhau, may có bác sĩ y tá ngăn lại. Bệnh tình vốn đã đủ làm cho tính tình Phương Nam cáu bẳn, cộng thêm tình cảm không thuận lợi, đến ly hôn cũng không thuận lợi, mấy điểm không thuận lợi cộng lại với nhau, Phương Nam đánh mất phong độ, đứng hét ầm lên sau lưng Tiền Á Quân trên hành lang bệnh viện: “Không có tiền thì đừng ly hôn, bà đây có chết cũng phải chết ở gia đình nhà anh, nguyền rủa cả gia đình nhà anh, làm cho

https://thuviensach.vn

cả nhà anh chết cũng không yên, để cho mọi người biết rằng các người đã ép chết vợ anh như thế nào, xem ai còn dám qua lại với anh…”.

Nghe anh Kiều kể lại, Đường Nhã Nghiên và Lăng Lệ đều lắc đầu, muốn cảm khái điều gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Đúng lúc đó điện thoại của Lăng Lệ đổ chuông, anh đùa, “Bà xã gọi điện thoại đến kiểm tra chuyên cần.” Nói tiếng “sorry” với anh Kiều và đàn chị, Lăng Lệ quay đầu về phía bức tường bằng kính của sảnh chính nghe điện thoại, giọng nói rõ ràng, ngọt ngào của Giản Minh vang lên, âm điệu mềm mại tha thiết, “Anh Lệ, La Thế Triết bảo có việc muốn bàn với em, muốn gặp mặt ngay, có liên quan đến Đông Đông, anh ta không chịu nói qua điện thoại là chuyện gì, nhất định phải gặp mặt để bàn cụ thể, làm thế nào bây giờ?”.

Lăng Lệ hỏi, “Anh ta không nói gặp ở đâu sao?”.

Giản Minh nói ra địa điểm, là một quán trà rất có đẳng cấp, khung cảnh trang nhã, cũng rất gần với khu dân cư nhà Lăng Lệ. Lăng Lệ đồng ý, “Được, em đi đi, anh sẽ nói với anh trai một tiếng, để vệ sĩ của anh ấy đi cùng em, xe của công ty đến đón em, ở đó đợi em nói chuyện xong đón về nhà luôn.”

“Hả, vệ sĩ đi theo sao? Có cần phải khoa trương đến như vậy không?”.

Giọng điệu Lăng Lệ nói như một điều đương nhiên, “Để bảo vệ an toàn cho cô dâu, làm sao dám coi thường được? Cứ khoa trương một chút đi.”

Giản Minh lí nhí, “Em thật không biết anh ta muốn nói chuyện gì.” Cô nhõng nhẽo, “Anh Lệ, anh có rảnh không?”.

Lăng Lệ nhìn đồng hồ đeo tay, suy nghĩ, “Anh ta hẹn em mấy giờ? Ờ, em qua đó trước đi, anh qua trễ một chút được không?”. Nghe Giản Minh trả lời được một cách không hài lòng lắm, Lăng Lệ dỗ dành, “Đừng như thế nữa, buổi tối anh sẽ đấm bóp cho em…”. Nói thêm vài ba câu, tắt máy,

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ lại gọi điện thoại cho Lăng Khang, nhờ anh trai giúp đỡ bố trí xe cộ và nhân viên đi theo chăm sóc Giản Minh. Quay đầu lại bỗng nhiên nhìn thấy Phương Nam, ngoài bộ quần áo bệnh nhân mỏng manh có khoác thêm chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ tươi, đang đứng bên cạnh anh Kiều và đàn chị nói chuyện gì đó, kỳ lạ hỏi,"Cô đến đây làm gì?".

Phương Nam bĩu môi, nghiêng đầu theo thói quen, "Nhìn thấy em sao giống nhìn thấy ma vậy?".

Không hiểu vì sao, hôm nay Lăng Lệ cảm thấy chữ ma đó cứ ghê tai, nhíu mày quở trách, "Bớt nói linh tinh đi."

Phương Nam nói với Đường Nhã Nghiên và anh Kiều, "Nhìn kìa, lại chê em phiền phức, em phải mau đi thôi." Cô ấy nói với giọng điệu thân mật, gần gũi, giống như thuở vẫn còn là người vợ ngang ngược của Lăng Lệ, đập đập tay vào Lăng Lệ, "Đi đây, phải nhớ về em đấy, đừng có nhíu mày suốt như thế, trông già lắm, lại còn xấu nữa."

Nghe giọng điệu này của cô ta, Lăng Lệ càng cảm thấy phiền phức hơn, không thèm lên tiếng, đôi lông mày nhíu càng chặt hơn, ánh mắt anh cùng anh Kiều và Đường Nhã Nghiên tiễn Phương Nam vào trong thang máy, lẩm bẩm một câu,"Cứ hay gây rối."

Một bức thư màu trắng được dúi vào tay Lăng Lệ, giọng điệu của anh Kiều ái ngại, "Phương Nam bảo đưa cho anh, nói đợi cô ấy đi rồi hãy đọc." Vẫn thở dài, "Không phải tôi cố ý làm sứ giả đưa thư đâu, chẳng qua nhất thời không từ chối được."

Lăng Lệ cứng họng, có chút mắc cỡ, người đàn ông sắp tái hôn nhận được thư của vợ cũ, dù gì cũng cảm thấy ngại ngùng sao đó phải không nào?

Đường Nhã Nghiên vượt quá chức phận, cầm lấy ước lượng chiếc bì thư trong tay, trêu chọc, "Chà, cũng nặng đấy, xem ra tình cảm dạt dào lắm

https://thuviensach.vn

đây.”

Lăng Lệ lấy tay day day huyệt thái dương, “Được rồi được rồi, đừng trêu nữa.” Giật lấy bức thư, đập đập vào lòng bàn tay, lại thở dài, cho vào túi áo blouse trắng, đoán rằng có lẽ là những lời nói thái quá. Công nhân ở phía hành lang đằng kia hỏi Lăng Lệ gì đó, tiện thể anh dặn dò họ luôn, nghe thấy đàn chị và anh Kiều bàn tán về tiền thưởng cuối năm, anh hào hứng tham gia vào chuyện đó, thấy thời gian đã đến buổi trưa, “Xuống đi, sắp đến giờ cơm trưa rồi, nghe nói hôm nay có món dạ dày nhồi thịt…” Phát hiện khuôn mặt kinh hãi của Đường Nhã Nghiên và anh Kiều đang giương mắt lên nhìn về phía sau lưng anh, đàn chị giơ tay bụm miệng, kìm nén lại tiếng kêu kinh hãi tự nhiên thốt lên, anh Kiều lẩm bẩm, “Trời ơi…”. Lăng Lệ không kìm được, quay đầu lại, đây là tầng thứ mười lăm, bầu trời ảm đạm bên ngoài cửa kính, trống trơn chẳng có gì cả, quay đầu lại đã thấy Đường Nhã Nghiên và anh Kiều lao về phía thang máy, thoắt ẩn thoắt hiện, Lăng Lệ nghe thấy dưới lầu có âm thanh gì đó vang lên, tiếp theo đó là tiếng còi xe báo động kêu lên ầm ĩ, tiếp theo nữa là tiếng người la hét ồn ào, chẳng nhẽ xảy ra chuyện gì sao? Lăng Lệ lại nhìn về phía sau người mình lần nữa, cũng chỉ là một màu ảm đạm, cất bước chân, chạy về phía thang máy, vẫn giọng nói đều đều, ấm áp, “Anh Kiều, chị Đường, chờ tôi với.”

Không kịp rồi, anh Kiều và đàn chị bấm thang máy với tốc độ nhanh như đi đầu thai, Lăng Lệ chậm một bước, đành phải đi thang máy khác xuống dưới kia. Ra khỏi thang máy, bên ngoài sảnh chính, bác sĩ, y tá, bệnh nhân, công nhân đang chen nhau đứng xem, không nhìn thấy anh Kiều và chị Đường, Lăng Lệ túm lấy một người nào đó hỏi, “Sao thế? Có chuyện gì à?”.

Người đó trả lời, “Kinh khủng quá, có người nhảy lầu, rớt xuống đúng vào chiếc xe, não bét ra luôn.”

https://thuviensach.vn

Nhảy lầu quyên sinh? Từ trước đến nay Lăng Lệ vẫn luôn ghét hành vi này, chỉnh sửa lại mắt kính, "Người nào thế?".

"Một người phụ nữ, mặc áo khoác màu đỏ, nghe nói là bệnh nhân ở đây, bị ung thư dạ dày, tình hình rất xấu, còn đòi ly hôn với chồng cô ta, thật tội nghiệp."

Giây phút ấy, Lăng Lệ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, huyệt thái dương giật giật đau đớn, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, không, đương nhiên là không phải, Phương Nam vẫn luôn cứng rắn tự tin, làm xằng làm bậy, phong cách của cô vẫn luôn làm người ta không sống nổi; không còn đường nào để đi, tự mình đi vào bước đường cùng không phải phong cách của cô ấy! Khoan hãy nghĩ lung tung, anh định đến hiện trường xem thế nào, nhưng không hiểu sao đôi chân anh mềm nhũn ra, loạng choạng bước đi, có rất nhiều xe đậu trước cửa sảnh chính, chắc là xe chở vật liệu để chỉnh sửa nội thất, trong đó có một chiếc xe thảm đến nỗi không dám nhìn, hình dáng chiếc xe đã bị biến dạng, mảnh vỡ kính xe và máu tươi vấy khắp nơi, "Người đâu rồi?" Anh hỏi, ngón tay chỉ về chiếc xe đó, cả cánh tay run lên, "Người đâu rồi?". Không xác định được là đang hỏi người nào, nhưng cũng có được câu trả lời, "Đưa đi cấp cứu rồi." Lăng Lệ sải chân đi về phòng cấp cứu, chỉ một đoạn đường ngắn như thế, không hiểu anh vấp phải cái gì mà giữa đường ngã chổng vó, cứ như thế vừa bò vừa đi đến phòng cấp cứu, chưa vào bên trong thì Đường Nhã Nghiên ngăn anh lại, khuyên, "Lăng Lệ, chúng ta đừng vào nữa." Lăng Lệ biết được rồi, coi như xong, coi như xong, chắc chắn là Phương Nam, lắc đầu, "Tôi phải vào xem sao."

"Đừng xem nữa," Mọi người khuyên, "Đừng để mình phải khó chịu."

Lăng Lệ vẫn vùng vẫy, "Để tôi vào trong xem sao."

Đồng nghiệp của anh không cho.

Lăng Lệ vùng vẫy không lại, hét lên, "Để tôi vào!".

https://thuviensach.vn

Đường Nhã Nghiên khóc, cô ấy khóc, liền có người khóc theo, Đường Nhã Nghiên nhượng bộ trước, “Nào, để tôi đi cùng.”

Hiện trường cấp cứu từ trước đến nay vẫn luôn khủng khiếp, lúc nào nền nhà cũng bừa bãi, lần này cũng không ngoại lệ, Phương Nam nằm lặng lẽ trên giường đẩy, xương bị va đập mạnh, làm cho khuôn mặt có hơi biến dạng, vết máu còn vương lại trong mắt, tai miệng và mũi, khuôn mặt cô lại tỏ ra thanh thản hiếm thấy, cô sẽ không bao giờ được tỏa hương sắc, không cười thoải mái và khóc vô tư như trước đây được nữa.

Chỉ vào thi thể không còn hơi thở của sự sống, cuối cùng, Lăng Lệ hét lên một câu, “Phương Nam, rốt cuộc cô muốn cái gì?”.

Lăng Lệ không biết mình đã hét lên mấy lần với Phương Nam, anh bị một đám người kéo về phòng làm việc của anh, có người đưa cho anh một ly trà nóng, anh gắng gượng uống được vài ngụm, nhưng lại nôn ra hết, phản ứng khi bị kích thích quá mạnh, nôn khan vào bồn rửa tay. Anh vẫn còn nhớ vừa mới ban nãy thôi, Phương Nam còn nói lời tạm biệt với anh, “Em đi đây, phải nhớ đến em đấy, đừng có nhíu mày suốt như thế…”. Lăng Lệ hận, muốn tôi không nhíu mày, cô lại dùng cách này sao? Anh cũng hối hận, tại sao không phát hiện sớm hơn cô ta có ý đồ này chứ? Cho dù chỉ phát hiện ra một chút thôi, mấy ngày trước anh sẽ không nói với cô ta những lời tuyệt tình như thế. Anh còn cảm thấy sợ, khuôn mặt biến dạng của Phương Nam cứ lắc lư trước mặt anh. Anh muốn khóc, anh nhớ Giản Minh nói rằng, “Anh Lệ này, ngày nào anh muốn khóc, nhớ đừng khóc một mình, bây giờ anh còn có em.” Anh nhớ Giản Minh, bây giờ anh cần cô ấy, anh muốn trốn vào trong lòng cô ấy để nương tựa và trú ẩn. Lăng Lệ nhổm dậy, loạng choạng, vội vàng lao ra khỏi phòng.

Có người ngăn lại, “Đi đâu?”.

“Tôi muốn tìm Giản Minh,” Ánh mắt Lăng Lệ hoảng loạn, dáng vẻ mơ hồ, “Tôi phải đi gặp vợ tôi.”

https://thuviensach.vn

“Để tôi đưa anh đi, về nhà hả?”.

Lăng Lệ không quên Giản Minh đang gặp La Thế Triết ở phòng trà, nói chính xác địa điểm của phòng trà. Thế rồi, có người đưa anh đến quán trà. Lên tầng hai của phòng trà, đi qua mấy chiếc bàn, sau một tấm bình phong khắc họa những bông hoa, Lăng Lệ nhìn thấy Giản Minh và La Thế Triết đứng trước cửa sổ nói chuyện, bên cạnh Giản Minh có mấy kệ hoa, trên kệ hoa có trang trí chậu hoa lan, những lá lan dài mướt mát. Họ đứng quay lưng lại với anh, đang nói chuyện rất chăm chú, giọng nói của La Thế Triết vẫn luôn đều đều như máy điều hòa, “Một khi cái gì cũng không sợ, chi bằng lấy anh lần nữa đi. Anh là cha đẻ của Đông Đông, cả gia đình ba người chúng ta được đoàn tụ.” Anh mở lòng bàn tay ra về phía Giản Minh, trong lòng bàn tay là hai chiếc nhẫn bạch kim cũ, Giản Minh nhìn La Thế Triết, thái độ điềm nhiên, thờ ơ, ánh đèn trong phòng hắt xuống mái tóc đen nhánh của cô, làm cho màu mắt cô càng thêm thuần khiết. Bước chân của Lăng Lệ dừng lại, bật cười, ý cười sâu thẳm mà tuyệt vọng, cầu hôn kiểu này, hay hơn anh nhiều, nói ra thì, anh chưa từng nghiêm chỉnh cầu hôn Giản Minh… Thảo nào anh sẽ đánh mất, đánh mất từ lần này đến lần khác. Không chậm trễ dù chỉ một giây, anh quay lưng bước vội đi, giống như chưa từng xuất hiện. Giống như trong phút chốc, cả cơ thể và thế giới này đều trở nên trống rỗng, trống rỗng đến nỗi chẳng còn suy nghĩ nào nữa.

Lại bị đưa về văn phòng của mình ở khoa Nội tiết, khi rời khỏi đó, phó chủ nhiệm Lăng dù sao ít nhất cũng còn có chút sức sống, khi quay trở về, giống như một xác chết, mặt mũi nhợt nhạt, ai nói gì cũng không có phản ứng. Đối với Lăng Lệ, không phải anh không có phản ứng, anh chỉ không nghe thấy, không nhìn thấy mà thôi. Ngồi trước bàn làm việc, móc trong túi áo blouse ra bức thư Phương Nam gửi cho anh, là nét chữ của Phương Nam, viết bằng tay, viết ngoáy xiên xẹo, ngoài cái tên của bản thân mình có thể viết đẹp như rồng bay phượng múa ra, chữ của cô ấy từ trước đến nay vẫn luôn xiên xẹo như thế, trên trang giấy chi chít lộn xộn những chữ là chữ, Lăng Lệ đọc bức thư.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Anh Lệ, là em, Phương Nam.

Khi anh nhận được bức thư này, có lẽ em đã rời khỏi thế giới này rồi. Viết bức thư này, là bởi vì, anh là người duy nhất trên thế giới này đáng để được em nghiêng mình nói lời tạm biệt. Bởi vì anh, em không muốn đến một cách lặng lẽ, rồi sau đó chết cũng chết một cách lặng lẽ, em muốn anh phải nhớ mãi về em.

Từ trước đến nay, lý tưởng của cuộc đời em, chỉ có một chữ, tiền! Những thứ khác đối với em mà nói, đều giống như cứt chó. Anh Lệ, em không cần phải giấu giếm, gặp được anh, được yêu anh, kết hôn với anh, thậm chí là ly hôn, lý tưởng của cuộc đời em chưa bao giờ thay đổi. Thực ra cũng không phải hoàn toàn như thế, sau khi chúng ta ly hôn, khi em ý thức được rằng, trong chùm chìa khóa của em có một chiếc chìa khóa, có thể cho em quay về, và khi em vô cùng vô cùng khát vọng được quay về, em hiểu được một cách sâu sắc rằng, anh Lệ, hóa ra em yêu anh, rất yêu rất yêu, chỉ có điều khi em hiểu được điều này, người nằm bên cạnh em là Tiền Á Quân, không còn là anh nữa, còn anh, cũng đã có Giản Minh.

Không ngờ được rằng em lại bị ung thư dạ dày, lần bị bệnh này, đã làm cho em nhìn thấy rõ sự ngu xuẩn của mình, cũng làm em càng hiểu hơn, việc đánh mất anh có nghĩa thế nào. Trên thế giới này, tiền bạc, đương nhiên là cũng đáng để theo đuổi, nhưng em lại sống tùy tiện như thế, vứt bỏ hết những thứ quan trọng. Khi ông chồng hợp pháp của em lang thang ngoài kia tìm niềm hoan lạc, vứt bỏ em một mình ở bệnh viện, em vừa sợ hãi vừa hoảng sợ, địa vị, tiền bạc, danh lợi mà em cần mẫn theo đuổi, chỉ

https://thuviensach.vn

có làm em thêm cô đơn lạnh lẽo, không hề mang đến cảm giác an toàn mà em vẫn luôn mong muốn. Thời gian làm em cảm thấy ấm áp, vui vẻ, yên tâm, là thời khắc khi có anh ở bên cạnh chăm sóc em. Anh ngồi trước giường em, nói chuyện với em, trong lòng em vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy xót xa, nhưng mà anh Lệ, trong các câu chuyện của anh, cái gì cũng có, trừ em. Em rơi vào tình cảnh thê thảm như thế này, tại sao anh chưa bao giờ hỏi thăm? Thật sự làm em không cam tâm, không phục chút nào!

Điều làm em không cam tâm, không phục là, anh mang tất cả tình yêu đã từng dành cho em trao hết cho Giản Minh, thậm chí còn cho nhiều hơn, hạnh phúc của anh mọi người đều biết, tình cảnh thê thảm của em lại chẳng biết giấu đi đâu. Nhìn thấy sự yêu thương của anh dành cho cô ấy, em ghen tỵ chết đi được. Bỗng nhiên nhớ đến một câu anh từng nói, “Đừng nghĩ rằng chúng ta mạnh mẽ, chưa chắc chúng ta đã chịu đựng được nỗi mất mát, có một vài thứ, một khi đã mất đi, có khả năng không bao giờ tìm lại được nữa.” Anh Lệ, em đánh mất anh, đúng là không thể nào tìm lại được nữa.

Anh Lệ, mấy ngày trước, bởi vì em xúc phạm đến Giản Minh, anh giận em, khi anh nói không quan tâm đến em nữa, định để em tự sinh tự diệt, sẽ quên em, em biết, đó là những lời nói thật của anh, anh đã nói là sẽ làm, trong lòng sẽ không nhớ, không dành những lời khen ngợi cho em nữa. Nhưng mà anh Lệ ơi, rất xin lỗi, em không cho phép chuyện đó xảy ra, vẫn được anh nhớ nhung, là một chút hạnh phúc và ấm áp mà em có thể cảm nhận được, bất kể dùng cách nào, anh đau lòng cũng được, khóc lóc cũng được, tổn thương cũng được, bất kể thế nào, anh bắt buộc phải nhớ đến em. Cho nên, em đã chọn cách này, từ tòa nhà làm việc rất cao kia của anh, nhảy xuống dưới…”

Hóa ra, là như thế này, hóa ra từ này, lại có thể kinh khủng, tanh tưởi như thế… Lăng Lệ máy móc, cho di thư của phương Nam vào ngăn kéo,

https://thuviensach.vn

khóa lại. Xét cho cùng, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy hai điều từ người khác, những thứ chúng ta muốn nhìn thấy, và những thứ họ muốn chúng ta nhìn thấy… Dòng suy nghĩ của Lăng Lệ đều xám xịt một màu.

Trong cơn hoảng hốt, Lăng Lệ biết mình được đưa lên một chiếc xe, đi đến một nơi có gạch đá ngổn ngang trên mặt đất, không sao cả, trong lòng anh còn thê thảm, lạnh lẽo hơn cả nơi này nữa. Chắc là anh sẽ phải gặp một số bệnh nhân, sẽ giúp người ta chuyển đồ đạc, về việc vì sao lại làm những điều này, anh cũng không biết, cũng không biết bản thân mình rốt cuộc đang ở nơi nào, xung quanh có những ai, càng không biết mình ăn cơm lúc mấy giờ, ngủ lúc nào, anh giống như đang bị chìm trong một nơi tối tăm nào đó, làm biếng nghe, làm biếng nhìn, ngủ mê mệt, ở đó không có thời gian, không có ánh sáng, mãi cho đến khi trong đêm tối, dần dần hiện ra khuôn mặt của Giản Minh, cô ấy mặc một bộ váy trắng, dáng vẻ vừa gọn gàng vừa trong sáng, đứng trên đỉnh tòa nhà nói chuyện với một người đàn ông, người đàn ông đó là La Thế Triết, vẻ mặt u ám lạnh lẽo, không biết lúc nói chuyện có điểm nào bất đồng ý kiến với Giản Minh, mà đưa tay ra xô Giản Minh xuống lầu, Lăng Lệ giống như đang bay lơ lửng trong tầng không, tận mắt nhìn thấy Giản Minh của anh rớt xuống từ trên đỉnh tòa nhà như một con bướm trắng, anh muốn giơ tay ra túm lấy, nhưng cả người như không có sức lực, cố gắng thế nào cũng không túm lấy được, giương mắt nhìn máu tươi bắn ra tung tóe, Lăng Lệ kinh hãi đến hồn bay phách lạc, giống như lên cơn đau tim, lồng ngực đau đến nỗi làm anh như muốn ngừng thở, cuối cùng hét toáng lên, tỉnh dậy trong nỗi sợ hãi, cả mồ hôi lạnh ướt đẫm cả người, thở hồng hộc, đầu óc mơ màng, cuối cùng vẫn nhìn thấy rõ anh đang ở.

Giờ này hình như đang là nửa đêm, anh ngủ một mình trên một chiếc giường xếp quân đội đơn giản trong căn nhà tạm, trên đầu giường có thắp một ngọn đèn đêm, để chai nước uống và bánh bích quy, còn có cả điện thoại của anh, Lăng Lệ ôm lấy lồng ngực vẫn có cảm giác đau đớn từ trong cơn mơ mà sau khi tỉnh dậy vẫn chưa hết, chụp lấy điện thoại, thuần thục

https://thuviensach.vn

nhấn số của Giản Minh, người ta nhấc máy ngay lập tức, có hơi run rẩy, phấn khích, vẫn dịu dàng như cũ, ngọt ngào trong sáng, giống như một viên đường phèn cho vào trong nước, giọng nói hay đến nỗi làm người ta như muốn tan chảy, gọi tên anh, "Anh Lệ, là anh sao? Anh Lệ…". Chỉ một tiếng này thôi, Lăng Lệ rơm rớm nước mắt, anh nhớ cô, nhớ cảm giác ấm áp, mềm mại khi cô ở trong lòng anh, nhớ cảm giác ngọt ngào khi cô lên cơn nhõng nhẽo với anh, càng nhớ lòng khoan dung, lương thiện, nhanh nhẹn và kiên cường của cô hơn nữa, anh cần cô, mỗi giây mỗi phút, nhưng mà cô vẫn còn ở đó không? Lăng Lệ vẫn ở trong trạng thái hỗn loạn, đầu óc chẳng khá khẩm hơn bột hồ là mấy, sốt ruột gấp gáp đến vô cùng, "Giản Minh, Giản Minh, em không đồng ý với La Thế Triết chứ hả? Hai người về với nhau rồi sao?". Lăng Lệ túm chặt lấy điện thoại, hét lên, "Giản Minh, em nghe anh nói, anh ta sẽ hại em đấy, anh ta không đáng tin, em đừng bao giờ đồng ý với anh ta."

Ở đầu bên kia, là sự trầm mặc của Giản Minh, im lặng đến nỗi Lăng Lệ cứ ngỡ như mình đang nói chuyện với không khí, thử gọi lần nữa, "Giản Minh? Giản Minh? Em còn nghe máy không?".

"Em vẫn đang nghe," Giản Minh phẫn nộ, giọng nói vẫn run run, nhưng không còn phấn khích, mà là tủi thân, "Anh Lệ, anh có đang tỉnh táo không?".

Giống như mấy người điên thường không biết mình điên, người say thường không nói mình say, nhị thiếu gia nhà họ Lăng khẳng định một cách chắc chắn, "Anh tỉnh táo, tỉnh táo một trăm phần trăm."

Giản Minh nói, "Tốt quá, thế thì anh chết quách đi." Ngay lập tức, tắt điện thoại.

Lăng Lệ gọi Giản Minh thêm mấy lần trong điện thoại chỉ còn âm thanh "tút tút", xác định có làm vậy cũng vô dụng, thôi không gọi nữa. Dưới ánh đèn tù mù, anh nhìn vào ngày giờ hiển thị trên màn hình điện

https://thuviensach.vn

thoại, kinh ngạc, sao thế nhỉ? Thời gian, cách thời gian lần trước mà anh còn nhớ đã một tháng rồi sao, theo kế hoạch, đáng lẽ anh và Giản Minh đang ở một quần đảo san hô với những bãi cát dài trắng mịn và làn nước trong xanh ở Ý rồi mới phải, cùng đi hưởng tuần trăng mật, trời ơi, hôn lễ của họ không tổ chức như đã dự định? Anh bỏ trốn không kết hôn sao? Chắc Giản Minh hận anh rồi? Thế bây giờ cô ấy ở đâu?

Lăng Lệ mở cửa đi ra ngoài, trước những căn nhà dựng tạm có tấm băng rôn lớn treo ngang, đây là đội cứu trợ y tế tham gia cứu trợ các vùng miền bị thiên tai, đáng nhẽ là đội y tế mà đàn chị Đường Nhã Nghiên tham gia, bây giờ là năm giờ sáng, bốn bề yên tĩnh không một tiếng người, phía đằng xa kia có một cảnh sát trực đêm đi ngang qua. Thời tiết rất lạnh, Lăng Lệ vào phòng, tìm thấy chiếc ghế ngồi vào đó, chiếc áo khoác anh hay mặc, tất cả mọi thứ trong phòng này, cũng đều là những thứ anh vẫn hay dùng, đầy đủ như thể tự mình thu dọn đồ đạc để đi công tác, nhưng thật sự anh không nhớ nổi mình có thu xếp hành lý hay không, càng không nhớ được mình có đồng ý với Đường Nhã Nghiên tham gia vào đội cứu trợ y tế này hay không.

Cuộn chặt áo khoác lại, Lăng Lệ đứng ngoài nhà dựng tạm, ngẩng đầu, cố gắng tìm kiếm mấy ngôi sao lẻ loi trên bầu trời sâu thăm thẳm, ở đây không còn sự huyên náo của thành phố lớn, không khí lạnh lẽo nhưng trong lành. Lăng Lệ ngồi xuống chiếc ghế thấp lùn được ghép từ những miếng gỗ nhỏ trước cổng, ngước nhìn về ánh mặt trời đang dần le lói ở phía biển mây đằng chân trời bên kia, dần dần nhớ ra một vài việc, Phương Nam chết rồi, trước khi chết, anh nói với cô ta những lời nói tuyệt tình, cô ta muốn anh nhớ cô ta, có viết cho anh một bức di thư rất dài, những việc sau đó, anh không nhớ nữa. Anh rời khỏi Giản Minh và Đông Đông như thế nào, vứt bỏ hôn lễ ra sao, đần độn trải qua một tháng này như thế nào, lúc nãy lại gọi điện thoại cho vợ mình nữa chứ? Lăng Lệ nắm chặt di động của mình, không ngờ pin vẫn còn đầy, là ai đã chăm sóc anh chu đáo, cẩn thận như thế này?

https://thuviensach.vn

Không bao lâu sau, bầu trời đã sáng hơn một chút, không biết có một đứa bé từ phòng nào đi ra, khoảng bảy tám tuổi, đi một mình, lâu lâu lại liếc nhìn Lăng Lệ, Lăng Lệ cười với đứa bé, như thế chắc cũng được gọi là cười nhỉ? Kiểu da mặt mình hơi động đậy một tí ấy. Đứa bé kia bước đến, cất tiếng, “Chú ngốc, hôm nay chú vẫn không muốn nói chuyện sao?”.

Chú ngốc? Lăng Lệ lại bật cười, rất dịu dàng, “Hôm nay muốn nói chuyện rồi.” Hỏi đứa bé, “Cháu tên gì? Mới sáng sớm mà đã ở đây một mình rồi?”.

“Cháu tên là Kỳ Liên, cháu dậy sớm thế này để xem cha mẹ cháu đã về chưa?”.

“Cha mẹ cháu đi đâu? Sao lại để cháu ở đây một mình?”.

“Cha mẹ chắc bị lũ cuốn trôi luôn rồi? Cháu đoán là họ không quay về nữa…”.

Lăng Lệ trầm mặc, phản ứng của anh chắc vẫn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, không cảm nhận được gì khi đến vùng bị thiên tai, có một số vấn đề nếu hỏi ra thì rõ ràng quá tàn nhẫn. Bởi vì sự xuất hiện của đứa bé này, Lăng Lệ chợt nhớ đến Đông Đông, không biết bây giờ nó thế nào? Hối hận không sao tả xiết, chỉ vì nhất thời xúc động mà quên mất chăm sóc Đông Đông, quá là vô trách nhiệm. Nắm lấy cánh tay của đứa bé, “Đói không? Trong phòng chú có bánh quy…”. Anh đưa hết bánh quy cho Kỳ Liên, dặn dò đứa bé đừng chạy lung tung, sau khi nhìn thấy đứa bé đi khuất, Lăng Lệ cầm lấy điện thoại, nhấn số gọi cho Đông Đông, vốn dĩ anh muốn gọi vào số máy bàn ở nhà, có điều, trong lòng cứ có cảm giác sao đó, không được tự tin cho lắm. Anh thật sự rất lo lắng, bà xã và con trai còn ở trong nhà của mình không?

Có lẽ là quá sớm, Đông Đông đang ngủ, đổ chuông rất lâu mới nhấc máy, vẫn có chút ngái ngủ, “Cha? Nơi cha ở cuối cùng cũng có sóng điện

https://thuviensach.vn

thoại rồi sao?”. Đông Đông xúc động như muốn khóc, “Cha, con nhớ cha quá à.”

Tiếng gọi “cha” thân mật như ngày nào làm Lăng Lệ cảm thấy ngọt ngào trong lòng, cũng chỉ vì một tiếng gọi này, Lăng Lệ cảm thấy bản thân mình đã quay trở lại cái thế giới có vô vàn mối liên hệ với anh, đè nén nỗi xúc động, “Đông Đông, con với mẹ khỏe không?”.

“Con bây giờ rất tốt, con về bà nội với cô và cha ruột của con. Con vừa được nghỉ đông, cha và cô đón con đi luôn, họ nói rằng bà nội rất muốn gặp con.” Đông Đông kể chuyện cho Lăng Lệ nghe một cách lộn xộn không theo trật tự nào cả, “Bà nội bị bệnh, nằm trên giường, ngày nào cũng chửi bới bác trai và bác gái, nửa đêm còn đòi ăn đòi uống. Nhưng mà nhà bác trai có một chị họ, chị ấy vui lắm, hay chơi với con, còn đốt pháo hoa với con nữa…”.

Đông Đông về thăm bà La với La Thế Triết? Thế Giản Minh đâu? Lăng Lệ vội vàng hỏi, “Đông Đông,con về nhà thăm bà nội, còn mẹ thì sao?”.

“Mẹ thì vẫn ở nhà chúng ta mà, bà ngoại đến nhà mình rồi, mẹ ở với bà ngoại.” Đông Đông nói là nhà chúng ta, Lăng Lệ thở phào nhẹ nhõm, cũng may, cô ấy vẫn còn ở trong nhà, Giản Minh vẫn còn ở đó. Lại hỏi tiếp, “Lúc con đi, mẹ có khỏe không?”.

“Khỏe lắm, lúc đó mẹ đang nhớ cha, cha, con và mẹ đều rất nhớ cha, mẹ nhớ cha nên khóc mấy lần luôn…”.

Trái tim của Lăng Lệ như rớt xuống đất, giống như vừa dùng hết sức lực, cả người mềm nhũn, cùi chỏ hai cánh tay chống lên đầu gối, một tay ôm đầu nghe Đông Đông nói chân thành, “Cha, hết Tết cô sẽ dẫn con về nhà, cha, lúc đó cha về nhà chưa?”.

https://thuviensach.vn

Lăng Lệ trả lời, chắc chắn như đinh đóng cột, “Có chứ, cha sẽ chờ con ở nhà.”

Sau khi Lăng Lệ gọi điện thoại cho Đông Đông, trời cũng đã sáng hẳn, xung quanh có người bắt đầu đi tới đi lui, có mấy bác Lăng Lệ quen, đang định chào hỏi thì có người đã chào hỏi anh trước, là cháu dâu Mễ Lợi, quần áo đơn giản, sạch sẽ, nói với giọng vô cùng dịu dàng, như thể đang dỗ dành con nít, “Chú Hai, dậy rồi sao? Sao lại ngồi một mình như thế? Đã đánh răng rửa mặt chưa?”. Cô không đợi trưởng bối kiêm cấp trên của cô trả lời, tự trả lời luôn, “Chưa phải không? Để cháu lấy nước ấm cho chú rửa mặt.”

Lăng Lệ tùy tiện trả lời, “Để chú tự làm.”

Mễ Lợi giống như vừa bị dọa cho hết hồn, ngơ ngác nhìn anh, không dám khẳng định, “Vừa nãy chú nói gì?”.

“Để chú tự làm.” Lăng Lệ tâm trạng rầu rĩ nhắc lại một lần.

Mễ Lợi nhảy nhót, “Trời ơi, phó chủ nhiệm Lăng biết nói chuyện rồi, có phản ứng rồi, trời ơi trời ơi…”. Cô không chuẩn bị nước nóng nữa, móc điện thoại ra, “Trọng Hằng, chú Hai biết nói chuyện rồi, ờ ờ, lúc nãy có nói chuyện với em, đúng thế…”, sau đó dán điện thoại vào tai Lăng Lệ, giọng nói của Trọng Hằng, “Chú Hai, chú Hai…”

Lăng Lệ trả lời, “Tiểu Hằng.”

Trọng Hằng hét lớn, “Ôi mẹ ơi, chú Hai, chờ cháu, cháu qua ngay, chú chờ cháu mười phút.”

Mười phút? Qua ngay? Nó có cánh cửa thần kỳ chắc? Lăng Lệ nhìn sang Mễ Lợi, cháu dâu mừng quá phát khóc, “Trọng Hằng ở gần đây thôi, thời gian này cả nhà thay phiên nhau đến chăm sóc cho chú.”

https://thuviensach.vn

Cả nhà thay phiên nhau đến chăm sóc anh sao? Lăng Lệ nhắm mắt lại, anh cũng được quá đấy, liên lụy cả nhà luôn.

Mễ Lợi giúp anh xách một phích nước sôi để anh rửa ráy, vừa kể cho anh nghe tình hình gần đây, hóa ra mấy ngày nay, Lăng Lệ cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn không nói một lời, đưa thức ăn cho anh, anh mới ăn, cho anh nằm xuống giường, anh mới ngủ, hồn vía như bay đi đâu ấy. Có điều những việc lặt vặt trong cuộc sống hàng ngày vẫn biết tự lo liệu, kỹ năng chuyên môn vẫn có, chỉ cần người ở bên cạnh chăm sóc, nhắc nhở, một bác sĩ tâm lý trong đoàn nói, đó là kết quả sau khi bị kích động quá mạnh, chắc là sẽ khỏi, bảo mọi người đừng ép anh, để bản thân anh từ từ hồi phục. Có điều, không ai biết thời gian hồi phục của anh là bao lâu.

Đương nhiên, bình thường Lăng Lệ băng bó vết thương, khám bệnh cho người bị cảm cúm không thành vấn đề, có điều, để đảm bảo an toàn, y chú anh viết sẽ nhờ người coi lại, nói đến đoạn này, Mễ Lợi vô cùng ấm ức và tủi thân, vốn dĩ Lăng Lệ có kinh nghiệm, chuyên môn của một chuyên gia, bị Phương Nam gây rối như thế nên bị hạ thấp tiêu chuẩn, còn không bằng một sinh viên thực tập, không chỉ một mình anh tủi thân và khó chịu, trên thực tế là mọi người đều khó chịu. Có điều bản thân Lăng Lệ chẳng thèm để ý đến mấy thứ đó, nhiều lúc, anh còn chủ động giúp đỡ chuyển hàng hóa cho vùng gặp thiên tai, ở đâu cần, anh đều giúp một tay, chỉ không giao lưu với người khác, khép kín, linh hồn tuyệt giao với thế giới bên ngoài.

Trạng thái này của Lăng Lệ làm người nhà khiếp sợ, Lăng Khang Văn Quyên và Trọng Hằng thay phiên nhau đến trông nom anh, “Mấy ngày trước Trọng Hằng vừa mới thay cho bác gái, mấy hôm trước nữa là bác trai túc trực ở đây. Thím Hai đến một lần, ở lại mấy ngày liền, vốn dĩ định ở thêm vài ngày nữa, nhưng thứ nhất lại đúng dịp Đông Đông phải thi học kỳ, thứ hai vì để chuẩn bị tổ chức hôn lễ, mẹ của thím Hai đến nhà, thím Hai đành phải quay về đón mẹ.” Len lén nhìn sắc mặt của Lăng Lệ, Mễ Lợi

https://thuviensach.vn

cẩn thận, “Có điều, thím Hai cũng có dặn dò, đợi đến khi chú muốn nói chuyện, bảo cháu nói với chú, không cần phải tạo thêm áp lực, thím ấy đều có thể chấp nhận bất kỳ quyết định nào của chú.”

Bất kỳ quyết định nào? Có ý gì đây nhỉ? Lăng Lệ nhổ bọt đánh răng trong miệng ra, nhìn Mễ Lợi, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Mễ Lợi giải thích, “Người trong nhà không nói ra, nhưng ai cũng lo lắng, không biết chú có cảm thấy áy náy vì chuyện của Phương Nam, không vượt qua được trở ngại trong lòng, hủy luôn hôn sự với thím Hai.”

Lăng Lệ kinh ngạc, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc hủy hôn với Giản Minh. Mặc dù cả người vẫn lười biếng không có hứng thú lắm, nhưng giọng điệu anh vẫn chậm rãi đều đều, nhưng rõ ràng là quát Mễ Lợi, “Nói linh tinh gì thế, không thể nào có chuyện hủy bỏ hôn nhân, mọi người suy nghĩ như thế nào vậy hả?”

“Không chỉ có mình cháu nghĩ như thế này đâu, thím Hai cũng nói như vậy. Thím Hai nói, tiền thuê nhà của mấy tháng này, thím ấy vẫn chuyển vào tài khoản của chú. Nếu như chú không muốn gặp mặt thím, sau khi ở vùng cứu trợ trở về, chú cứ đến thẳng nhà anh trai, là thím sẽ hiểu, tìm nơi khác để chuyển đi. Thím muốn chú đừng ép bản thân mình quá, nói rằng thím ấy sẽ không sao cả, không cần phải lo lắng cho thím ấy, kết quả gì cũng đều chịu đựng được. Thím Hai còn nói, nếu như chú cứ mãi sống khép mình như thế này, không muốn nói chuyện cũng chẳng sao, chỉ cần chú cảm thấy thoải mái là được, thím ấy và Đông Đông sẽ chăm sóc cho chú.”

Ôi, Giản Minh, Giản Minh… Lăng Lệ trầm ngâm một lúc, muốn gọi điện thoại cho Giản Minh, nhưng tự nhiên cảm thấy nhát gan, cô ấy nhất định sẽ không tha thứ cho anh, một chút năng lượng vừa mới phục hồi không đủ để anh đối mặt với nỗi đau mà anh đã gây ra cho Giản Minh, ngồi trên chiếc ghế gỗ cũ kĩ, Lăng Lệ bó tay không biết phải làm thế nào.

https://thuviensach.vn

“Chú Hai, cạo râu đi.” Máy cạo râu anh thường dùng được đưa đến trước mặt, Mễ Lợi tiếp tục lải nhải, “Thím Hai đối xử với chú rất tốt, cưng chiều chú lắm, muốn chú hồi phục sớm nên thu dọn những đồ đạc chú hay dùng vào một va ly to mang đến đây, chủ yếu để cho chú cảm thấy thoải mái. Ở đây chăm sóc chú mấy ngày, việc gì cũng lo lắng cho chú rất chu đáo. Trước khi đi còn không cảm thấy yên tâm chút nào, chẳng đành lòng đi, viết những thứ cần chú ý ra một tờ giấy để lại cho cháu, bảo cháu mỗi ngày phải lo việc rửa ráy cho chú, nói rằng chú rất thích sạch sẽ, sợ ngày nào đó chú lấy lại tinh thần, soi gương phát hiện ra mình không phải là một bác sĩ Lăng nho nhã, mà là một thầy lang lôi thôi lếch thếch trong giới giang hồ…”. Nói rồi, Mễ Lợi không nhịn được bật cười.

Lăng Lệ săm soi một cách tỉ mỉ bản thân mình trong gương, gầy đi rất nhiều rất nhiều, một khuôn mặt với những đường nét góc cạnh rõ ràng, cũng may anh được mọi người yêu thương, việc gì cũng chăm sóc rất chu đáo, nhìn trông có vẻ không giống một thầy lang lôi thôi lếch thếch trong chốn giang hồ lắm. Anh hỏi Mễ Lợi, “Tại sao hai chú cháu mình lại ở đây?”.

“Ngày xảy ra chuyện, chủ nhiệm Đường nhìn thấy chú như vậy nên cực kỳ quyết đoán, để chú đi thay chủ nhiệm. Mỗi lần tâm trạng của chú không tốt sẽ đi công tác một chuyến dài ngày, khi quay trở lại thì tâm trạng bình thường trở lại, cho nên, chủ nhiệm đưa ra quyết định như vậy, chú đến đây thay cho chị ấy. Nhưng lo rằng chú đi một mình không được, cho nên bảo cháu đến đây chăm chú. Bất kể thế nào, khoảng thời gian này, mặc dù chú không được bình thường, nhưng cuối cùng cũng đã vượt qua được…”.

Đã coi là đã vượt qua rồi nhỉ, Lăng Lệ nhìn bản thân mình trong gương, chậm rãi cạo đi mấy sợi râu mọc ở dưới cằm.

Buổi sáng hôm nay, tâm trạng của Giản Minh cực kỳ phức tạp, từ sáng sớm nay khi Lăng Lệ gọi điện thoại về, cô chưa ngủ thêm được chút nào, có lẽ vì nguyên nhân không ngủ được, hiện tượng buồn nôn khi bầu bì càng

https://thuviensach.vn

dữ dội hơn. Thực tế là, từ khi Lăng Lệ xảy ra chuyện đến nay, Giản Minh chưa đêm nào được ngủ ngon. Mà hiện tượng nghén từ khi mang thai đến nay, có ngày nào không phản ứng dữ dội làm người cô tiều tụy yếu ớt đâu? Thời khắc cô cần Lăng Lệ nhất, anh lại bị suy sụp vì cú sốc ấy, Giản Minh không trách anh, mà đau lòng, nếu như có thể, nỗi khổ mà anh phải hứng chịu, cô nguyện chịu đựng thay cho anh, nhưng sau những tháng ngày đứng ngồi không yên, nước mắt như mưa, trong lòng như có lửa đốt, luôn thương nhớ day dứt trong lòng, điều làm cô đau buồn muốn chết lại là cuộc điện thoại đầu tiên sau khi anh tỉnh lại gọi về cho cô, anh hỏi cô, có đồng ý với La Thế Triết không? Tại sao anh dám hỏi như thế?

Ngày Phương Nam xảy ra chuyện, La Thế Triết hẹn gặp cô, cô có nói với Lăng Lệ, Lăng Lệ còn sắp xếp giúp cô mượn xe, vệ sĩ của công ty Lăng Khang, rất khoa trương, đây là cách bảo vệ cô dâu không được xảy ra bất kỳ sự cố nào, bảo vệ cô khi đi gặp La Thế Triết.

Gặp được La Thế Triết, trước hết nói chuyện về tình hình của Đông Đông, La Thế Triết nói với Giản Minh, đã làm thủ tục ly hôn với Tô Mạn.

Giản Minh nghĩ rằng, chồng cũ của mình kiếm cớ vì con cái để gặp mình, chắc là muốn nói chuyện này đây, rất muốn bỏ đi ngay lập tức, miễn cưỡng ứng phó, “Hình như em có nghe nói rồi.”

La Thế Triết hỏi, “Trong lòng em có phải vẫn còn ác cảm đối với anh không?”.

Giản Minh rất hiểu con người đang đứng trước mắt, ít nhiều hiểu được ý đồ của anh ta nên phòng thủ nghiêm ngặt, “Chắc là không, hoặc nói cách khác, em không còn bực bội với quá khứ, là bởi vì cuộc sống của em bây giờ rất tốt, em rất hài lòng với cuộc sống hiện nay.”

La Thế Triết chậm rãi rót trà đã pha sẵn cho Giản Minh một cốc, khói trà bốc lên nghi ngút, nước trà xanh biếc, anh chậm rãi nói, “Nghe ra, hình

https://thuviensach.vn

như anh không có cơ hội nữa rồi.”

“Em và anh Lệ đã đăng ký kết hôn, vài ngày nữa sẽ làm đám cưới.” Giản Minh nhấp ngụm trà, “Việc này anh phải biết chứ.” Khẽ thở dài, Giản Minh tỏ ra không nhẫn nại, “Thế Triết, em không biết anh còn muốn cơ hội gì, hơn nữa, nếu như em cho anh cơ hội gì thật, anh liền cảm thấy con đường phía trước bằng phẳng, phong cảnh ngút ngàn hay sao?”. Giản Minh mở túi xách của mình ra cho La Thế Triết xem, trong túi xách có túi trữ lạnh chứa Insulin, “Đây là thuốc của em, là sự lo lắng và mối bận tâm em phải mang theo cả cuộc đời này. Nó phải được cất giữ trong môi trường nhiệt độ ổn định, nếu không cẩn thận để thay đổi nhiệt độ sẽ rất dễ mất tác dụng, cho nên bình thường phải trữ trong tủ lạnh. Mỗi ngày đi ra khỏi nhà em phải nhớ mang theo thuốc, sợ rằng nhỡ khi cần ăn tối bên ngoài, em còn có để dùng. Nhưng mỗi lần đi ra ngoài lâu quá, sẽ lo lắng những viên đá trong túi trữ lạnh tan ra, không duy trì được nhiệt độ yêu cầu của thuốc. Có điều, những phiền toái, rắc rối, lo lắng này đều chỉ là chuyện nhỏ, dễ dàng ứng phó được, những phiền phức mà em sẽ gặp phải trong tương lai, chắc chắn sẽ lớn hơn mấy việc đó nhiều, có khả năng da em sẽ bị nhiễm trùng vì một vết thương nhỏ nào đó trên da, nó sẽ sưng tấy lỗ chỗ như tổ ong, chạy đến bệnh viện từ lần này đến lần khác để chích thuốc kháng viêm, nếu như xử lý vết thương đó không tốt, hoặc là mắc phải bệnh nhiễm trùng huyết, hoặc là tay chân bị tàn phế, bắt buộc phải cắt bỏ…”.

La Thế Triết không chịu nổi để có thể nghe tiếp được, rất khó nói việc không chịu nổi đó là không chịu nổi thay cho Giản Minh hay là bản thân mình không chịu nổi, hoặc là đều có, anh ta yêu cầu, “Giản Minh, đừng nói nữa.”

Giản Minh không ngậm miệng, “Cũng có khả năng không bao lâu nữa, mắt của em sẽ bắt đầu có vấn đề, bắt buộc phải làm phẫu thuật thay thủy tinh thể nhân tạo, thị lực giảm sút không nhìn rõ đồ đạc. Nếu như ngày đó em là vợ của anh, có khả năng vì mắt mờ mà em không nấu ngày ba bữa

https://thuviensach.vn

cơm được, không dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, không quét dọn nhà cửa ngăn nắp, Thế Triết, một người luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, hơi mắc bệnh sạch sẽ như anh, có chịu đựng nổi người như em vậy không?".

Khuôn mặt La Thế Triết giống như bị người ta vạch trần điểm yếu, năn nỉ lần nữa, "Giản Minh, đừng nói nữa."

Giản Minh tiếp tục đưa ra giả thiết một cách tàn nhẫn, "Cho dù như vậy, cũng chưa chắc đã là tồi tệ nhất, dần dà, huyết áp, tim mạch, thận, thính giác của em đều sẽ xuất hiện vấn đề, hoặc là mỗi năm em phải nằm trên giường bệnh một thời gian, cần anh túc trực để chăm sóc em thường xuyên, anh sẽ không thể tập trung toàn bộ sức lực cho công việc của anh, bởi vì anh không chỉ phải chăm sóc vợ, còn phải chăm sóc con cái, bắt buộc anh phải chạy đến đứt hơi từ nhà đến văn phòng, trường học, bệnh viện…".

Khuôn mặt La Thế Triết lúc tái mét, lúc đỏ lên theo từng lời nói của Giản Minh, anh rất muốn nói với Giản Minh, không, anh có thể làm được, anh sẽ giúp cô trông nom thuốc của cô, anh sẽ chăm sóc tốt mỗi vết thương nhỏ trên người cô, giữ gìn đôi chân cô, anh muốn nói rằng anh không để ý đến việc ba bữa cơm qua quýt mỗi ngày, không để ý đến việc nhà cửa không được quét dọn kĩ càng, cũng muốn thề rằng, nếu như có một ngày nào đó cô nằm trên giường bệnh, anh sẽ vứt bỏ lòng tham vọng trong công việc, anh sẽ bận rộn chạy tới chạy lui giữa gia đình và bệnh viện, trường học rồi văn phòng cũng vẫn cảm thấy ngọt ngào như mía lùi. Nhưng, La Thế Triết không nói ra lời thề của mình, chỉ hơi có những suy nghĩ về những tháng ngày như thế, đã cảm thấy chán ghét, mệt mỏi rồi, đến cả thành ý muốn đưa ra lời hứa cũng khó khăn đến như thế này rồi, không biết là giận bản thân mình, hay là giận sự tàn nhẫn của Giản Minh, đứng dậy, hơi lớn tiếng một chút, "Đừng nói nữa."

Giản Minh im lặng, nhìn chằm chằm vào La Thế Triết, không hề thu lại ánh mắt, La Thế Triết vừa thê thảm vừa xấu hổ, quay người, đến đứng

https://thuviensach.vn

dưới cửa sổ, tuyết sắp rơi, thời tiết ảm đạm đến nỗi làm con người ta cảm thấy nhụt chí, bàn tay anh nắm lấy song cửa sổ, cũng không biết đang nghĩ gì.

Giản Minh nghĩ rằng, thôi được rồi, việc gì phải như thế, việc gì cứ phải so đo với anh ta cái sự thật này? Cô cũng bước đến bên cửa sổ, "Xin lỗi, không phải em cố ý, anh đừng suy nghĩ làm gì, nói cho cùng, con người ai cũng ích kỉ, em không hoàn mỹ, nhưng lại hy vọng người khác lại có thể chấp nhận một con người không hoàn mỹ như em."

La Thế Triết gượng cười, "Giản Minh, em càng nói càng làm anh cảm thấy khó có đất dung thân."

Giản Minh nhăn mũi, rồi đáp, "Anh cũng đừng nói như thế, anh có sức khỏe, sự nghiệp lại thành công. Còn em thì sao, đến ngần này tuổi mới bươn ra xã hội, ở giai đoạn khởi nghiệp, lúc nào cũng bắt đầu từ nhân viên quèn đi lên, em mới là người khó có đất dung thân."

Cô chun chun mũi, dáng vẻ yểu điệu tinh nghịch, La Thế Triết vẫn luôn yêu điểm này của cô nhất, cô gái này, chẳng nhẽ cứ thế đánh mất sao? Không cam tâm, anh ta hỏi tiếp, "Em chọn Lăng Lệ, là bởi vì những việc khó khăn em vừa nói, anh ta làm tốt hơn anh sao?".

Giản Minh thật thà, "Trước mắt mà nói, có vài việc quả thật làm rất tốt, còn về tương lai, em cũng chưa biết."

"Sau này em có dự định gì?".

"Tương lai ấy à," Giản Minh nhún vai, "Đương nhiên là sẽ sống như thế, một cuộc sống bình thường, nghèo khổ nhưng vui vẻ, anh cũng biết em rồi đấy, yêu cầu không cao, không có chí cầu tiến, hợp nhất làm người phụ nữ của gia đình, nếu như sinh thêm con, sẽ ưu tiên cho chồng con trước như mọi khi."

https://thuviensach.vn

“Nhưng Lăng Lệ chưa chắc sẽ mãi như thế, anh ta tài hoa, có trình độ chuyên môn, có năng lực, nền tảng vững chắc, sẽ không thể nào dễ dàng để anh ta tự buông xuôi, cứ sống như thế mãi được.” La Thế Triết vô cùng phong độ, từ trước đến nay có vẻ vẫn luôn bình tĩnh, nhưng lại hay công kích và kích động, “Trung Quốc là xã hội nam quyền, không gian sống của phụ nữ từ trước đến nay luôn bị hạn chế và trói buộc, nếu như lựa chọn vừa giỏi việc nước vừa đảm việc nhà, tương lai sẽ rất vất vả, có khả năng sẽ rất mất sức nhưng lại chẳng được gì, cả hai việc đều chẳng đâu vào đâu. Nếu như chỉ chăm lo gia đình, nhất định sẽ phải gánh lấy sự hiểm nghèo khi tách rời khỏi xã hội, tiếng nói chung với chồng càng lúc càng ít hơn, hôn nhân sớm muộn cũng xuất hiện vấn đề. Giản Minh,” La Thế Triết hàm ý sâu xa, “Những việc này em đã suy nghĩ bao giờ chưa? Giữa em và anh đã từng có vết xe đổ, em không sợ phải giẫm lên vết xe đổ đó lần nữa sao?”.

Giản Minh trừng mắt nhìn La Thế Triết, “chậc chậc” liên tục mấy tiếng, ra sức lắc đầu, cảm khái vô hạn, cũng trêu chọc, giễu cợt cực kỳ, “Bữa nay giám đốc La nói tiếng người, thật là hiếm có mà, quả nhiên, chỉ cách nhau vài ngày mà em đã phải nhìn người ta bằng ánh mắt khác rồi.”

La Thế Triết cười, mím môi, trên khuôn mặt bình thường căng nhẵn không chút nếp gấp chậm rãi để lộ ra chút ấm áp. Anh thích kiểu nói chuyện này của Giản Minh, thoải mái, tự nhiên, đã rất lâu rồi cô không dùng lời lẽ như vậy nói với anh. Thế nên cách nói chuyện cũng không cần phải nghiêm chỉnh như đi làm việc nữa, “Được rồi, cho anh câu trả lời.”

Câu trả lời của Giản Minh chỉ có ba chữ, “Em không sợ.”

“Có nghĩa là sao?”.

“Qui tắc trò chơi trên thế giới này không phải do em đặt ra, một khi đã không thể nào thay đổi, đành phải thuận theo thôi, trong không gian có hạn thì cố gắng hưởng thụ cuộc sống của em, khi mình đang có trong tay sẽ cố gắng nâng niu, khi đánh mất cũng cố gắng gánh chịu, lời lỗ tự chịu, đã giơ

https://thuviensach.vn

tay ra sẽ không hối hận, làm gì còn chỗ cho sự sợ hãi? Cho nên, em không sợ."

La Thế Triết nhìn vẻ thích thú và yêu thương không hề che giấu trong ánh mắt của Giản Minh, mưu tính sâu xa đưa ra một câu, "Một khi cái gì cũng không sợ, chi bằng lấy anh lần nữa đi. Anh là cha ruột của Đông Đông, cả gia đình ba người chúng ta phải được đoàn tụ." Mở lòng bàn tay ra trước mặt cô, trong lòng bàn tay là hai chiếc nhẫn bạch kim cũ, đó là nhẫn cưới của họ. Khi họ đòi ly hôn, tối hôm Giản Minh chuyển qua ngủ ở phòng Đông Đông, cô tháo nhẫn cưới ra, cất vào trong ngăn kéo của bàn trang điểm, La Thế Triết vẫn còn giữ lại.

Không ngờ được rằng, bị anh vây bọc tấn công ở đây, thái độ Giản Minh bình tĩnh, lạnh lùng, tiếp theo đó, lắc lắc đầu, lời cầu hôn của chồng cũ, vẫn từ chối như trước đây.

La Thế Triết không bị dao động bởi kiểu từ chối này, tiếp tục thỉnh cầu, "Giản Minh, những vấn đề mà em lo lắng, anh hứa, sẽ cố hết sức để giải quyết. Thực ra, so với nỗi cô đơn sau khi đánh mất em, những vấn đề em nói không phải là những vấn đề lớn lắm."

Những lời nói xúc động lòng người như thế này chẳng giống phong cách của La Thế Triết chút nào, trên khuôn mặt lạnh nhạt của Giản Minh xuất hiện thêm ý cười, vẫn là lắc đầu.

La Thế Triết vẫn dùng những lời lẽ tình tứ thiết tha, "Vẫn giận anh vì những chuyện trước đây của anh sao? Anh sẽ bù đắp lại cho em, tin anh đi, cho anh thêm một cơ hội nữa được không?".

Giản Minh tiếp tục lắc đầu.

"Em suy nghĩ cho Đông Đông một chút đi." Không biết làm thế nào, La Thế Triết đành phải lấy danh nghĩa là cha đẻ của con trai, "Nó phải được sống cùng với cha đẻ của nó chứ."

https://thuviensach.vn

Giản Minh vẫn tiếp tục lắc đầu.

Có phần đau lòng, La Thế Triết từ trước đến nay chưa bao giờ bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, lộ nét giận dữ, “Có phải anh kém cỏi hơn anh ta nhiều lắm không? Điểm nào cũng không bằng anh ta?”.

Giản Minh rốt cuộc cũng không lắc đầu nữa, nói với La Thế Triết một câu, “Chẳng nhẽ điểm nào anh cũng tốt hơn anh ấy, là em sẽ về với anh? Đón nhận anh sao?”.

La Thế Triết nói như một lẽ đương nhiên, “Chẳng nhẽ không phải như vậy sao?”.

“Con người ta sống có linh hồn, có tình cảm mà, nói chung phụ nữ cũng không đến nỗi giống với phụ nữ thời đại sống trong các hang đá, cứ phải nhìn vào khả năng săn bắn, giết được bao nhiêu con mồi của giống đực để quyết định mình nên đi theo ai chứ hả? Thế thì cũng quá là nguyên thủy, xin anh, em là người hiện đại của loài người sau mấy ngàn năm tiến hóa, được tôi luyện trong thế giới văn minh.” Bàn tay trái thon dài nhịp nhịp trước mắt La Thế Triết, “Nhìn thấy chưa? Nhẫn cưới, bây giờ em là bà Lăng. Một người có văn hóa, không nên tùy tiện cầu hôn với phụ nữ đã có chồng. La Thế Triết, nguyên nhân em lắc đầu chỉ có một, em đã không còn yêu anh nữa.”

Đã không còn yêu mình nữa, nói một cách bình thản như thế này, bình thường, lại bình tĩnh, không liên quan gì đến đau đớn, nhưng trong tim mình lại bị những chữ này làm đau đớn từng đợt. Nghe Giản Minh nói, “Em cũng phải đi rồi, hẹn chị dâu đi lấy thiệp cưới.” La Thế Triết không nhúc nhích, có chút mơ màng, “Giản Minh, em sẽ quên anh chứ?”.

“Hả?” Giản Minh chưa hiểu ý của anh ta.

Đôi mắt của La Thế Triết hoen đỏ, trốn tránh ánh mắt của cô, quay lưng lại với Giản Minh, “Anh nói là, không yêu anh nữa, đương nhiên cũng

https://thuviensach.vn

không thể nào ép buộc, có điều, vẫn cứ hy vọng em đừng dễ dàng quên anh.”

Giản Minh trả lời, “Thế Triết, anh là cha của Đông Đông.” Đây chính là điều duy nhất cô coi trọng, là tất cả mối quan hệ hiện nay của họ.

La Thế Triết nghiến chặt quai hàm, kiềm chế ý muốn ôm lấy cô thật chặt để khóc, bàn tay nắm chặt hai chiếc nhẫn cũ cho vào túi quần, “Được rồi, em đi đi, không làm chậm trễ thời gian của em nữa.”

Tính tiền bước ra khỏi phòng trà, vệ sĩ đứng ở cửa nhắc nhở, “Thưa bà, vừa nãy bác sĩ Lăng có đến đây.”

Anh Lệ đến đây? Giản Minh kỳ lạ hỏi, “Sao chị không nhìn thấy anh ấy?”.

Vệ sĩ trả lời, “Em cũng thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao vừa vào đã đi ra ngay? Em nhìn thấy sắc mặt, tinh thần anh ấy rất tồi tệ, còn mặc cả áo blouse trắng, cứ nghĩ có chuyện gấp cần tìm chị.”

Tại sao bước vào không nói năng gì đã đi ra? Giản Minh nhìn La Thế Triết, tâm tư cô như bị La Thế Triết xuyên thấu, “Có phải hiểu lầm cái gì rồi không?”. Giản Minh đang định mở miệng, anh tiếp lời ngay, giọng điệu có chút hậm hực vì nỗi thất bại vừa nãy bị Giản Minh nói “không yêu”, không thèm để ý gì nữa, thể hiện lòng dạ tiểu nhân của mình ngay trước mặt cô, “Nếu như anh ta hiểu lầm, anh sẽ không giúp em giải thích đâu, là do anh ta ngốc, hơn nữa anh rất vui nếu như anh ta phá hỏng tình cảm giữa hai người theo kiểu hiểu lầm này.”

Giản Minh bị “lòng dạ tiểu nhân” của La tiên sinh làm cho dở khóc dở cười, đuổi anh đi, “Được rồi, vệ sĩ sẽ đưa em về, tạm biệt.”

Trên đường đến bệnh viện, Giản Minh muốn gọi điện thoại cho Lăng Lệ hỏi xem có chuyện gì, cô không tin kiểu hiểu lầm đó, việc đi gặp La tiên

https://thuviensach.vn

sinh, cô đã nói trước với anh rồi, như thế này mà cũng hiểu lầm được thì cũng quá là không thể tin nổi nhỉ? Đợi đến khi lấy được điện thoại ra mới phát hiện điện thoại mình hết pin, không kịp thời gọi điện thoại cho Lăng Lệ được, trên đường chẳng hiểu sao còn kẹt xe, đi mãi mới tới bệnh viện, bảo vệ sĩ cứ về công ty trước, cô tới tòa nhà cũ của khoa Nội tiết tìm Lăng Lệ. Hôm nay không khí ở khoa Nội tiết nặng nề một cách khó hiểu, ai nấy đều cúi đầu lặng lẽ làm việc, đôi lúc có y tá nói thì thầm dăm ba câu, nhưng rõ ràng sắc mặt mọi người đều rất u ám.

Đường Nhã Nghiên thẫn thờ ngồi trước bàn làm việc, nhìn thấy Giản Minh đến, ánh mắt sáng lên, đôi môi mấp máy, hình như định nói gì đó, nhưng mãi một lúc cũng chẳng nói gì, thậm chí đến câu chào hỏi thông thường còn không có. Trực giác Giản Minh mách bảo, chắc xảy ra chuyện gì rồi, trong lòng hoảng sợ, “Chị Đường, anh Lệ đâu rồi ạ?”.

Nhìn bộ dạng Đường Nhã Nghiên có vẻ như rất đau đầu, rất khó xử, “Đi rồi, chị vừa tiễn chú ấy đi.”

“Đi rồi? Đi đâu?”.

“Đội cứu trợ y tế cho vùng gặp thiên tai mà đáng lẽ chị phải đi ấy.”

Giản Minh giương to mắt lên nhìn, thái độ không nói cũng hiểu, vì sao như vậy? Lẩm bẩm, “Anh ấy sắp xin nghỉ phép để tổ chức đám cưới, mấy ngày nữa bọn em phải tổ chức tiệc rượu rồi, tiếp theo đó còn đi du lịch để hưởng tuần trăng mật nữa.” Chuyến du lịch đó, Giản Minh đang rất mong chờ, cô vẫn chưa có cơ hội được đi chơi với Lăng Lệ bao giờ.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Đường Nhã Nghiên yếu ớt, khẽ nói, “Giản Minh, xin lỗi, chị cũng đang suy nghĩ, quyết định của chị quá là vội vàng, nhưng chị không còn lựa chọn nào khác.”

Giản Minh sốt ruột, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

Đường Nhã Nghiên nhìn cô, rất khó phân tích được có nội dung gì bên trong ánh mắt ấy, “Giản Minh, Phương Nam chết rồi.”

Giản Minh không thể tin nổi, “Nhanh như vậy sao? Cái gì mà tế bào ung thư di căn…”. Im miệng ngay lập tức, làm gì có chuyện tế bào ung thư di căn chỉ trong vòng một đêm. Cho nên, việc làm cô lo lắng, sợ hãi nhất đã xảy ra sao? Cô trơ mắt nhìn Đường Nhã Nghiên.

“Tự tử.” Đường Nhã Nghiên nói, “Nhảy từ tầng cao nhất của khu nhà của khoa Nội tiết vừa mới xây xong, cao hai mươi mấy tầng, chết ngay tại chỗ.”

Giản Minh như bị sét đánh ngang tai, mặt đờ ra, trời ơi, Lăng Lệ làm sao chịu đựng nổi? Cô tiếp tục nhìn Đường Nhã Nghiên, xem chị ấy còn nói thêm thông tin gì cho cô không.

Đường Nhã Nghiên dứt khoát lấy dũng khí kể luôn một hơi, “Lăng Lệ lúc đó như phát điên lên, chắc chú ấy cần em, nói là đi tìm em, chị bảo người đi cùng chú ấy, cũng không biết đã gặp được em chưa, khi quay về nhìn chẳng ra bộ dạng một con người sống nữa, chẳng để ý đến ai, ngồi đây đọc xong di thư Phương Nam gửi cho chú ấy, chẳng nói chẳng rằng, giống

https://thuviensach.vn

như mất hồn ấy. Chị chưa bao giờ thấy Lăng Lệ như thế này, trong lòng chẳng có chủ kiến gì, không biết làm thế nào mới giúp được chú ấy, nhưng chị nhớ rằng mỗi lần tâm trạng không vui, chú ấy đều lựa chọn đi đâu một thời gian, đi công tác dài ngày, xin nghỉ phép, về vùng nông thôn, viện trợ Tây Tạng, dù sao, mỗi lần quay về sau những chuyến đi như thế là lại có tinh thần ngay, chị bảo Mễ Lợi đi cùng chú ấy rồi. Khi chú ấy đi, cả người cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ai nói gì cũng như không nghe thấy."

Giản Minh ôm đầu, ngồi trước bàn làm việc của Lăng Lệ, giống như động tác của Lăng Lệ cách đây không lâu, hai tay ôm lấy mặt, không nói không rằng, nghe Đường Nhã Nghiên kể xong, hỏi, "Phương Nam tại sao lại tự tử?".

"Chị cũng không rõ lắm, cô ấy chỉ để lại di thư cho Lăng Lệ, trước khi tự tử, cô ấy có lên tòa nhà mới tìm Lăng Lệ, lúc đó chị và anh Kiều đang ở tòa nhà mới xem người ta sửa sang thế nào, Lăng Lệ bận nghe điện thoại, Phương Nam còn cười nói vui vẻ với bọn chị, đưa một bức thư cho anh Kiều, nhờ anh Kiều giúp đưa cho Lăng Lệ. Lúc đó bọn chị chẳng phát hiện ra cô ấy có điều gì khác thường, chỉ nghĩ rằng cô ấy không quên được Lăng Lệ, gửi thư tình cho chú ấy, nếu như bọn chị biết thì sẽ khuyên nhủ cô ấy." Một Đường Nhã Nghiên từ trước đến nay vẫn luôn kiên cường bật khóc, nước mắt lăn theo gò má chảy xuống, run run miêu tả lại, "Chẳng bao lâu sau, chị và anh Kiều nhìn thấy ngoài cửa sổ, cô ấy rớt xuống…". Hình ảnh đó làm cho Đường Nhã Nghiên mãi mãi cảm thấy sợ hãi mỗi khi nhớ lại, Phương Nam mặc áo khoác đỏ, bay xuống ngoài cửa sổ, khuôn mặt cô hướng vào cửa kính, khuôn mặt cô méo mó đi vì tốc độ rơi xuống, không nhìn rõ thái độ của cô, mái tóc dài màu hạt dẻ như rong biển bay phất phơ trong gió. Đường Nhã Nghiên cũng giống như Giản Minh, ôm lấy mặt, "Cũng may, Lăng Lệ đứng quay mặt lại với cửa sổ, chú ấy không nhìn thấy."

https://thuviensach.vn

Giản Minh cũng không biết, không nhìn thấy có tốt hơn nhìn thấy chút nào không, cô có thể tưởng tượng ra được tâm trạng của Lăng Lệ, mấy ngày trước thôi, anh nổi cơn giận dữ với Phương Nam khi biết chuyện cô ấy đến nhà giở trò, nếu như lúc ấy có thể hiểu được suy nghĩ muốn rời khỏi cõi đời này của Phương Nam, Lăng Lệ sẽ không quắng cho cô ấy những lời nói nặng nề như thế, sẽ dành nhiều sự chăm sóc, nhân nhượng cô ấy hơn. Chỉ có điều, người đang chìm đắm trong hạnh phúc rất khó có thể phát hiện ra nỗi đau của bất hạnh. Đã nói những lời nặng nề như thế, Phương Nam giờ đã trở về với cát bụi, Lăng Lệ sẽ cảm thấy áy náy đến chết mất, trước khi anh suy sụp tinh thần có đến tìm mình, có thể đúng đoạn nghe thấy La Thế Triết cầu hôn, khi ấy vốn dĩ đã suy sụp tinh thần, làm gì có thể chịu đựng thêm đả kích như thế nữa, lặng lẽ đi về không hề lên tiếng, có lẽ bởi vì anh gặp phải chuyện không vui, thất vọng đến cực điểm mới hành động như thế. Trong những lúc anh yếu đuối như thế này lại không thể làm chỗ dựa cho anh, Giản Minh nước mắt tuôn trào, cô muốn gặp Lăng Lệ.

Ngày ấy Trọng Hằng đến đón Giản Minh rời khỏi bệnh viện, về căn nhà lớn của gia đình nhà họ Lăng, Đông Đông tan học được Lăng Khang đón về rồi, đang mong chờ cha về để cùng chơi với nhau. Giản Minh giải thích cho con trai nghe trước, trong thời gian tới cha không về nhà được, bởi vì có nhiệm vụ khẩn cấp, phải đi công tác để giúp những người đang cần đến cha, mà cái nơi ấy lại không có tín hiệu điện thoại di động. Đông Đông cảm thấy rất đáng tiếc, rất không cam tâm tình nguyện, rầu rĩ một lúc mới hỏi Giản Minh, “Mẹ, cha không kết hôn với mẹ nữa sao? Không phải nói để con làm phù rể nhí sao?”. Giản Minh im bặt, không biết phải trả lời như thế nào, liệu họ có còn cơ hội tổ chức lễ cưới nữa không? Văn Quyên ngồi bên cạnh nói chen vào, “Đông Đông này, chỉ là dời ngày thôi, cha và mẹ chắc chắn sẽ kết hôn, qua một thời gian nữa cháu vẫn phải làm phù rể nhí.” Nghe bác gái hứa như thế, Đông Đông mới lại có chút hào hứng.

Văn Quyên nói là nói như thế, đợi Đông Đông chuyển dời sự chú ý chạy đi chơi, chị cùng chồng trốn vào thư phòng, cầm thiệp cưới được thiết

https://thuviensach.vn

kế rất đặc biệt, vừa mới in xong đưa về nhà, ảnh cưới của Lăng Lệ và Giản Minh chụp rất đẹp, hai người nhìn nhau nước mắt ròng ròng không nói nên lời. Văn Quyên vừa khóc vừa trách móc, "Em thật không hiểu nổi gia đình chúng ta rốt cuộc đã làm điều gì có lỗi với Phương Nam không, tại sao cô ta lại hại gia đình của chúng ta? Hủy hoại luôn cả Lăng Lệ, cho dù cô ta làm ma rồi, cũng có thể vui vẻ được bao nhiêu? Em hận cô ta chết đi được, đúng là em hận cô ta chết đi được, Lăng Lệ của chúng ta muốn có một cuộc sống bình yên sao mà khó như thế cơ chứ? Một người ngon lành như thế, bị cô ta chà đạp tám năm vẫn còn chưa đủ sao…". Lăng Khang lại rầu rĩ không vui, lật giở từng trang xem ảnh cưới của Giản Minh và Lăng Lệ, anh trai bực bội thật đó nha, sáng nay khi nhị thiếu gia gọi điện mượn xe mượn vệ sĩ vẫn còn rất hào hứng, chỉ trong thời gian ngắn như chớp mắt mà cả người trở nên ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Vẫn là Giản Minh đứng ra an ủi, "Khoan hãy lo lắng, nói không chừng sẽ nhanh chóng suy nghĩ thoáng ra thôi."

Lăng Khang không dám chắc chắn, "Anh chị chỉ sợ nó cứ nghĩ quẩn, rồi không nghĩ thoáng ra được."

Giản Minh làm ra vẻ vô cùng tự tin, "Chắc không đâu ạ, anh ấy thông minh, nhân từ trượng nghĩa như thế, sao mà không nghĩ thoáng ra được chứ? Anh ấy sẽ quay trở về."

Văn Quyên ôm lấy Giản Minh, "Em khá lắm, chị dâu biết ngay mà, chưa bao giờ nhìn lầm em. Chú Lệ suy sụp tinh thần như thế, phải dời hôn lễ lại, anh chị thay mặt chú ấy xin lỗi em, em đừng trách chú ấy, có trách thì cứ trách anh trai và chị dâu không sắp xếp tốt mọi việc."

Giản Minh vốn dĩ vẫn kiềm chế được, nghe Văn Quyên nói như thế, nỗi tủi thân trào dâng trong lòng, không sao kiềm chế lại được, ôm lấy Văn Quyên khóc to đau khổ. Thực ra, trong lòng mọi người đang lo một

https://thuviensach.vn

chuyện, chỉ là không tiện nói ra, hôn lễ đó, mọi người đều không chắc chắn, không biết có còn có cơ hội tổ chức hay không.

Có tổ chức hôn lễ hay không rốt cuộc vẫn phải để sau rồi tính, tình hình trước mắt mới gấp gáp. Một bên Mễ Lợi thông báo tình hình của Lăng Lệ về cho gia đình, một bên Trọng Hằng nghỉ phép thu dọn hành lý, đến ngay chỗ của Lăng Lệ và Mễ Lợi. Mễ Lợi nói Lăng Lệ vẫn như người mất hồn, phản ứng yếu ớt với thế giới bên ngoài. Mễ Lợi chưa từng tham gia vào trận chiến như vậy, ngoài ra còn nói Lăng Lệ là chú Hai, bình thường nếu như nhìn thấy giáo viên hướng dẫn mình bị như thế, cô đã cảm thấy đau lòng rồi, huống gì lại là người thân mà Trọng Hằng để tâm nhất, coi trọng nhất, cô khóc thút thít trong điện thoại với Trọng Hằng, mặc dù nói chuyện người nào đó chết đi to tát lắm, nhưng không thể không trách móc Phương Nam mấy câu. Trong mắt gia đình họ Lăng, mặc dù Phương Nam chết rồi, nhưng khó có thể nào được tha thứ.

Buổi tối, vợ chồng Lăng Khang muốn giữ Giản Minh và thằng bé ở lại qua đêm, Giản Minh không đồng ý, thực ra, trong những tháng ngày khó khăn như thế này, hiển nhiên ở lại trong căn nhà rộng rãi này, được sống bên anh trai và chị dâu, thời gian có lẽ sẽ dễ dàng trôi qua hơn một chút, nhưng mà đối với nhiều sự việc không xác định được trong tương lai, làm cho bản năng của cô không dám mặc kệ bản thân mình. Nếu như trong lòng Lăng Lệ cảm thấy có áp lực vì áy náy trước cái chết của Phương Nam, có thể rất khó để có thể đối mặt với Giản Minh một cách thoải mái được, đó chính là kết quả Giản Minh không muốn nhìn thấy nhất. Nhưng nếu như một khi kết quả đó xuất hiện, tốt nhất cô nên đặt thân phận của mình quay trở lại phạm trù của người khách thuê nhà.

Đêm đã khuya, Giản Minh sắp xếp những vật dụng cá nhân bình thường Lăng Lệ đi công tác hay mang theo, dao cạo râu, quần áo, loa di động vân vân và vân vân, đủ một va ly to đùng. Trong giây phút bận rộn, cô quay đầu nhìn ra dưới cửa sổ phòng khách, vị trí đã từng đặt chiếc ghế

https://thuviensach.vn

lời, không kìm được vẫn bước về phía đó, ngồi lên nền nhà trống trơn ở đó, cô nghĩ đến Phương Nam, con người nhìn bề ngoài trông có vẻ mạnh mẽ, thẳng tính, kiêu ngạo, buông thả, luôn cho rằng không ai bằng mình. Một người phụ nữ, kiêu ngạo, buông thả là thế, chắc không phải vô duyên vô cớ làm thế đâu, hoặc là đối với cô ấy, cho dù có thất bại như thế nào đi chăng nữa, đau khổ như thế nào đi chăng nữa, quay đầu lại vẫn luôn có một người dịu dàng đôn hậu, gần gũi đáng tin, ở sau lưng cô ấy, che chở cô ấy, dung túng cô ấy, tin tưởng cô ấy, khen ngợi cô ấy, đã rất nhiều năm như vậy rồi, đã hình thành thói quen, vẫn cứ ngỡ rằng người đó luôn đứng sau lưng cô ấy, cho dù cô ấy có hư đốn như thế nào đi chăng nữa, quá đáng như thế nào đi chăng nữa, ngang ngược như thế nào đi chăng nữa, gây rối từ lần này đến lần khác, nhảy từ trên cao xuống, anh vẫn luôn đem lòng khoan dung, sự yêu thương của anh ra, đứng đó dang rộng đôi tay, đón lấy cô một cách vững chắc, ôm trọn cô vào lòng. Nhưng có một ngày, quay đầu lại thì người đó đã biến mất. Đôi cánh hệt như thiên sứ của anh không còn che mưa che gió cho cô được nữa, cảm giác ấy chẳng khác gì tận mắt chứng kiến lô cốt kiên cố nhất dần dần sụp đổ thành cát bụi ngay trước mắt mình, làm sao chịu đựng nổi đây?

Bởi vì khó có thể nào chịu đựng nổi, mà tìm đến cái chết sao? Trên thế giới này, có rất nhiều thứ không thể lãng phí và sử dụng một cách không có chừng mực, ví dụ như nguồn nước, như đất đai, như thực phẩm, như thời gian, đặc biệt sau khi chúng ta biết được rằng, thế giới này rộng lớn, trên trái đất này tuy có hàng ngàn hàng vạn người, nhưng người muốn đối xử tốt với mình ít đến nỗi có thể đếm trên đầu ngón tay, càng không thể lãng phí lòng tốt của một người đối với mình. Nhưng mà, mình đã nâng niu cẩn thận, cho dù là trước đây, hay là bây giờ, Giản Minh nước mắt hoen mi, tại sao đã từng cố gắng nâng niu, anh vẫn rời khỏi cô? Ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi, đây là trận tuyết đầu đông. Trận tuyết đầu mùa đông năm ngoái, Giản Minh nhặt được Lăng Lệ lang thang một mình trong bộ quần áo mỏng manh, trong một năm vừa qua, họ đã cùng trải qua nhiều việc với nhau, từ đầu đến cuối không hề tùy tiện nói lời buông tay, mới có thể đi đến tận

https://thuviensach.vn

ngày hôm nay, nhưng sao… Trong rất nhiều câu chuyện truyền kỳ, cuối cùng những người có cuộc sống mang đậm màu sắc, yêu hận mãnh liệt như Phương Nam, mới xứng đáng được người ta thương yêu, quan tâm. Nếu như bản thân mình không được người ta quan tâm nữa, cũng không sao cả, cô sẽ tự biết yêu thương bản thân. Nước mắt, rớt xuống từ đôi mắt Giản Minh, nhưng khóe môi hé nụ cười, không phải cô không sợ sao? Nếu thế, cứ ngẩng cao đầu mà đón nhận thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Giản Minh đưa con trai đi học, nghĩ đến sáng sớm ngày hôm qua, cô tiễn chồng mình ra khỏi nhà, ai ngờ anh lại không quay về, hơn nữa còn không biết anh có quay về hay không, tâm trạng khó tránh khỏi buồn bã, đi ra khỏi cổng của khu dân cư, xe của La Thế Triết dừng ở đó, thái độ như đã hiểu hết tất cả, anh ta xuống xe, cúi người hôn lên khuôn mặt của Đông Đông, lâu lắm rồi mới được thưởng thức khuôn mặt giống quả táo của con trai khi vừa ngủ dậy, ngọt ngào vô cùng. Sau khi đứng thẳng người, nở một nụ cười với Giản Minh, vẫn là kiểu ăn mặc khi vào đông, chiếc quần tây không mới cũng không cũ, áo khoác màu vàng nhạt, khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc đen nhánh, anh ta mở cửa xe cho Đông Đông và Giản Minh, tay chắn trên khung cửa xe, đợi Giản Minh và Đông Đông lên xe, “Chúng ta cùng đưa Đông Đông đi học nhé?”.

Giản Minh cảm thấy cho dù La Thế Triết đang muốn tỏ ra ân cần, nhưng rõ ràng có vẻ quá gấp gáp, khách sáo từ chối, “Gia đình còn có việc, phiền anh đưa con đi một buổi.” Nói với Đông Đông, “Hôm nay để cha ruột đưa con đi nhé?”.

Đông Đông còn chưa kịp trả lời thì bác trai bác gái xuất hiện ở giữa đường, Lăng Khang mở cửa sổ xe, con chó Poodle Đông Đông thích nhất thò ra ngoài cửa sổ, sủa gâu gâu với cậu chủ nhỏ, Đông Đông cười thích chí, khẩn cầu cha ruột, “Con đi học bằng xe của bác trai và bác gái được không?”.

https://thuviensach.vn

La Thế Triết không thể nói không được, Đông Đông lên xe, Văn Quyên xuống xe, ôm một cái thùng xốp, đưa báu vật cho Giản Minh, “Nhìn này, cá bống mú tươi ngon vừa mới vận chuyển tới, sáng sớm nay chị với anh trai đi mua.”

Giản Minh vội đón lấy thùng xốp, xót xa, “Chị và anh trai phải dậy sớm cỡ nào mới đi mua được?”.

La Thế Triết đành phải lái xe bỏ đi, cho dù Lăng Lệ không có ở đó, anh cũng không có cơ hội, đây là thái độ của Lăng Khang và Văn Quyên, họ và Giản Minh mới là người một nhà, có chung sở thích, thói quen, và cùng nhau trải qua hiện tại, quan hệ vững chắc, bền chặt không gì phá vỡ được.

Trọng Hằng đã khởi hành đuổi theo chú Hai, báo tình hình về cho gia đình, tình trạng của chú Hai vẫn như cũ, không có tiến bộ. Sắp xếp nhà cửa xong xuôi đâu vào đấy, nhờ vợ chồng anh chị Lăng Khang trông giúp Đông Đông, Giản Minh xách hai va ly hành lý to đùng, đa phần là những thứ Lăng Lệ hay dùng, đi thăm Lăng Lệ. Khu vực thiên tai rất hỗn loạn, Giản Minh nhìn thấy Lăng Lệ, râu ria lởm chởm, những tia máu đỏ hằn lên trong đôi mắt, đang rửa vết thương cho một người dân, nhìn trông có vẻ như một người khỏe mạnh bình thường, kỹ thuật điêu luyện, chỉ có nói hơi ít, mặc dù không nói chuyện, giao lưu với bệnh nhân, cũng may có Mễ Lợi ở bên cạnh nhắc nhở. Mặc dù y chú của Lăng Lệ được viết rất cẩn thận, nhưng trạng thái tinh thần của anh vẫn có gì đó bất thường, cho nên phải nhờ chuyên gia trong đoàn này xem qua lại một lần cho đảm bảo.

Sự xuất hiện của Giản Minh, Lăng Lệ cũng không hề có bất kỳ một phản ứng nào, giống như cô là người xa lạ, chẳng buồn nhìn lâu hơn một chút. Trước khi Giản Minh đến đây, mặc dù đã được Trọng Hằng và Mễ Lợi dặn dò rồi, đối với việc này cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi phải thật sự đối mặt, vẫn có chút khó chấp nhận được, cho dù vẻ ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng trái tim như đã vỡ vụn ra từng mảnh.

https://thuviensach.vn

Từng cảnh tượng trong quá khứ lần lượt hiện ra trước mắt, trên cầu thang của khoa Nội tiết, anh kéo cô đang có hiện tượng hạ đường huyết dậy, đặt một tay cô để lên cánh tay anh, chậm rãi dìu cô đi, nâng niu cô như lá ngọc cành vàng. Để được gặp mặt cô, mỗi ngày không biết bao nhiêu lần, đi ngang qua phòng bệnh của cô. Để tìm được người cố ý mất tích là cô, anh đã suy nghĩ hết cách, không bao giờ từ bỏ, khi bị cô từ chối cũng chưa bao giờ muốn rút lui. Hai người đã từng đứng trong phòng tắm chật hẹp của phòng bệnh ôm nhau khóc, anh đã từng ngốc nghếch tính toán xem, từ nhà cô đến cửa hàng tiện lợi phải đi bao nhiêu bước, giữa họ đã có những giây phút thân mật không có gì ngăn cách được, hai tâm hồn như hòa làm một, hiểu về nhau, vốn dĩ nghĩ rằng, họ có thể ở bên nhau, cùng nhau đi đến cuối cùng… Giản Minh biết rằng, cô nên sống lý trí một chút, con người sống vẫn có thể hít thở không khí, tận hưởng ánh nắng mặt trời, không nên ghen tuông, ganh ghét với người đã chết, nhưng mỗi một lần đứng trước mặt Lăng Lệ, đối diện với thái độ lạ lẫm, đờ đẫn, lạnh nhạt, mông lung của anh, Giản Minh đều nghĩ rằng, Phương Nam, cô đã thắng rồi, cô đã dẫn theo một Lăng Lệ sôi nổi, nhân hậu, trong sáng, đẹp đẽ đi xuống địa ngục của cô rồi.

Mấy ngày ở khu vực bị thiên tai cùng với Lăng Lệ, thực ra cũng không rảnh rỗi chút nào, Giản Minh chủ động đứng ra lo việc công ích, lấy thân phận là người nhà của Lăng Lệ, nói lời xin lỗi với trưởng đoàn cứu trợ y tế và tất cả bác sĩ đi cùng đoàn, theo lý thì đáng lẽ phải đến đây giúp đỡ người ta, nhưng tình hình của Lăng Lệ rõ ràng cần phải có người giúp đỡ lại anh nữa, Giản Minh cúi người, “Xin lỗi, làm phiền cho mọi người rồi.”

Cũng may ở đây có rất nhiều bác sĩ không chỉ một lần từng đi cứu trợ y tế ở Tây Tạng và các khu vực bị thiên tai trước đây với Lăng Lệ, cũng nói luôn, “Không cần phải khách sáo, mặc dù nói cách xử lý lần này của chị Đường có chút cực đoan, nhưng chị ấy làm vậy là đúng, để anh Lăng tới đây một thời gian sẽ có lợi cho anh ấy. Hơn nữa, chuyên môn của anh ấy không bị ảnh hưởng gì cả, không mang đến phiền phức nào cho chúng tôi

https://thuviensach.vn

cả, anh ấy ngoan lắm. Ha ha ha, không cần phải lo lắng, chị Đường có nói trước với tôi rồi, việc của anh ấy bọn tôi cũng hiểu rồi, anh Lệ là một người trọng tình nghĩa, nhất thời suy nghĩ không có lối thoát, cô cũng phải kiên cường lên…”.

Giản Minh cũng muốn kiên cường một chút, ở lại khu vực thiên tai mấy ngày, nhưng cô cảm nhận được một cách rõ ràng rằng sức khỏe của mình cũng không ổn, không ăn uống được gì, chóng mặt, buồn nôn. Mặc dù nói bản thân đang ở trong đoàn cứu trợ y tế, nhưng Giản Minh cảm thấy rằng cô không nên chiếm dụng và lãng phí thuốc men của đoàn, những người cần bác sĩ còn nhiều hơn cô, muốn kiểm tra gì cũng nên về nhà trước đã. Hơn nữa, trước đây có nói cha mẹ đến dự hôn lễ của mình, bây giờ hôn lễ không tổ chức được như đã dự kiến, cũng phải quay về nói với cha mẹ một tiếng. Trước khi đi, cô tỉ mỉ liệt kê hết tất cả mọi việc cần bàn giao lại lên một tờ giấy, giao cho Mễ Lợi, làm Mễ Lợi cũng phải bật khóc, vừa trả lời sẽ ghi nhớ, vừa nói, “Thím Hai, thím thật tốt.”

Buổi sáng hôm Giản Minh về, vẫn giúp Lăng Lệ đánh răng rửa mặt cạo râu như mọi khi, giọng nói dịu dàng, dỗ dành anh, “Nào, súc miệng, nhổ ra…”. Lăng Lệ lúc này đây tỏ ra rất nghe lời, phối hợp với cô, cũng chỉ như thế mà thôi, những việc còn lại không hề có bất kỳ phản ứng gì. Lý trí của Giản Minh mách bảo rõ ràng rằng, cô nên cho Lăng Lệ thêm một chút thời gian, nhưng về mặt tình cảm, điều cô khát khao chỉ có một việc, muốn được ánh nhìn ấm áp mà anh dành cho cô, không cần phải nói gì cả, ôm chặt cô vào lòng. Nhưng, không có, vẫn không có.

©STENT: http://www.luv-ebook.com

Giản Minh về nhà, vứt túi hành lý nhỏ của mình xuống, vội vàng chạy đi tìm một người là Đường Nhã Nghiên, nói sơ về tình hình của mình, vô cùng khó chịu, nhưng kết quả đường huyết đo được lại bình thường, thậm chí bởi vì ăn quá ít, đường huyết hiện nay của cô có hơi thấp một chút, không biết có cần phải điều chỉnh lượng Insulin không. Bởi vì như vậy, cho

https://thuviensach.vn

nên không biết có bị biến chứng gì không? Bộ phận khác trong cơ thể liệu có xảy ra chuyện gì không? Tim mạch, huyết áp? Gan thận?

Ai ngờ Đường Nhã nghiên hỏi câu đầu tiên lại là, “Lần có kinh đợt trước của em là ngày nào?”.

Giản Minh nói nhanh ngày tháng của mình.

Đường Nhã Nghiên lại hỏi, “Thời gian của mỗi tháng chắc cũng chính xác phải không?”. Đồng thời thân thiện nhắc nhở Giản Minh, “Lần trước em đến kiểm tra sức khỏe, có khám phụ khoa, bởi vì vấn đề đèn đỏ mỗi tháng của em không chính xác, nên Lăng Lệ đã có hỏi bác sĩ phụ khoa, còn lấy thuốc về cho em, mua cả thuốc bổ. Sau đó bọn chị có nghe chú ấy nói rằng, chu kỳ đèn đỏ gần đây của em rất chính xác, hơn nữa, tình trạng sức khỏe cũng rất tốt, huyết áp, lượng đường đều ổn định, chú ấy bảo bây giờ muốn có một đứa con sẽ không thành vấn đề nữa rồi, hơn nữa, hai em lại chịu khó chú ý đến thời gian ăn uống, nghỉ ngơi làm việc, ngoài việc chỉ uống chút bia, chú Lệ không động đến một điếu thuốc lá…”.

Giản Minh không lên tiếng, cuối cùng cô cũng ý thức được rằng, chu kỳ đèn đỏ của cô vượt quá ngày lâu lắm rồi, bởi vì việc của Phương Nam, cả việc sửa sang nhà cửa, cô gần như quên đi vấn đề sinh lý của mình, cho nên, cô có bầu rồi sao? Vào đúng thời gian này ư? Ông trời đang đùa với cô đấy sao? Đường Nhã Nghiên dịu dàng gọi cô, “Nào, Giản Minh, chị dẫn em đến khoa Sản.”

Kết quả kiểm tra không ngoài dự đoán của Đường Nhã Nghiên, quả thật Giản Minh có bầu rồi, kết quả siêu âm cũng cho thấy, trong bụng Giản Minh đang có một sinh linh, phát triển rất tốt, tất cả bình thường, sau đó Giản Minh được dẫn về khoa Nội, cô cần phải điều chỉnh lượng thức ăn nhiều đạm lên một chút, cho nên phải điều chỉnh lại liều dùng của tất cả các loại thuốc. Đường Nhã Nghiên mừng thay cho Lăng Lệ, “Mong lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đã đến rồi.” Giản Minh vui buồn lẫn lộn, có được đứa con

https://thuviensach.vn

của Lăng Lệ, cô mừng không sao tả xiết, nhưng hiện thực đang bày ra trước mắt, cha của đứa bé không có bên cạnh, khi lần đầu tiên cô nôn ọe vì bào thai này, Lăng Lệ sẽ không có bên cạnh để an ủi, vỗ về, việc này khác xa so với tưởng tượng ban đầu của họ, Lăng Lệ đã từng thề thốt, trong thời gian Giản Minh mang bầu, anh nhất định sẽ không rời khỏi Giản Minh nửa bước, họ sẽ cùng chứng kiến mỗi một bước trưởng thành của đứa bé này.

Giản Minh trầm mặc, làm cho Đường Nhã Nghiên vô cùng không yên tâm, khuôn mặt trầm trọng, "Giản Minh, em sẽ không bỏ đứa bé này đi chứ?".

Giản Minh cười, "Đương nhiên là không." Cô khẽ nói, "Cho dù anh Lệ không muốn, em cũng sẽ giữ đứa bé lại."

"Sao Lăng Lệ lại không muốn được chứ?". Tấm lòng của Đường Nhã Nghiên đối với Lăng Lệ cũng giống như Lăng Khang và Văn Quyên, lần này vẫn lại nói giúp cho Lăng Lệ, "Em đừng nói linh tinh, bây giờ chú ấy đang đi vào ngõ cụt, cũng tại chú ấy gặp quá nhiều chuyện phải lo lắng, em ở với Lăng Lệ lâu như vậy rồi, cũng đã biết khuyết điểm đó của chú ấy, cứ liên quan gì đến tính mạng, lý tưởng, công lý, chính nghĩa gì gì đó, không chỉ tích cực bình thường thôi đâu, Phương Nam gây chuyện như vậy, thật đúng là đâm một nhát dao vào điểm yếu của chú ấy, lấy đi mạng sống của chú ấy. Em cho Lăng Lệ một chút thời gian, đừng oán trách chú ấy. Lăng Lệ nhất định quay về tổ chức lễ cưới với em, làm hết trách nhiệm để chăm sóc em và con."

Nói thật là, chỉ mấy câu nói đó thôi đã làm Giản Minh cảm thấy rất cảm kích Đường Nhã Nghiên, mắt ngân ngấn nước, không dám chắc chắn, không đủ tự tin hỏi một câu, "Có thật vậy không ạ?".

"Thật chứ, thật chứ." Đường Nhã Nghiên vỗ vỗ vào tay Giản Minh, "Em nhìn em kìa, đừng buồn nữa, bà bầu cần phải giữ tâm trạng vui vẻ, em đã từng sinh một đứa rồi, Đông Đông được em chăm sóc tốt như thế rồi,

https://thuviensach.vn

chị cũng không cần phải dặn dò nhiều nữa. À, em ngồi đây một chút đi, chị đi pha cho em cốc trà nóng.”

Đón lấy cốc trà Đường Nhã Nghiên đưa, Giản Minh nói, “Chị có thể giúp em một chuyện được không?”.

“Việc gì?”.

“Đừng nói với Mễ Lợi việc em có bầu, em không muốn trong khoảng thời gian này làm mọi người phải lo lắng cho em, năn nỉ chị đấy.” Giản Minh biết rõ rằng, chỉ cần Mễ Lợi không biết, những người khác trong nhà, trước mắt sẽ cũng không biết.

Đường Nhã Nghiên dịu dàng, “Được rồi, chị giúp em.”

“Cảm ơn chị.” Giản Minh đứng dậy, “Em còn có việc, đến ga tàu đón mẹ em, em đi trước đây.”

Đường Nhã Nghiên tiễn cô, “Mẹ em đến sao?”.

“Dạ vâng, hủy bỏ hôn lễ, bà không yên tâm…”.

Bởi vì đã mang thai Giản Minh không tiện đến vùng bị thiên tai thăm Lăng Lệ được nữa, lấy lý do vì mẹ đến thăm cô nên không thể đến đó được, hủy phép đi làm lại, yên tâm dưỡng thai.

Không lâu sau, Đông Đông được nghỉ học, cuối tuần, anh em La Thế Triết đến thăm Đông Đông và thông báo với Giản Minh rằng muốn đón Đông Đông về miền Nam ăn Tết, hết Tết mới quay trở lại. Được biết bà Giản đang ở cùng với Giản Minh, anh em nhà La Thế Triết đặc biệt mang đến một ít bánh kẹo trái cây, làm bà Giản rất vui vẻ. La Thế Triết nói rằng có việc cần bàn kĩ với Giản Minh, mọi người đều biết ý, quay về phòng, để lại phòng khách cho Giản Minh và La Thế Triết.

https://thuviensach.vn

Mọi người đi hết, La Thế Triết nhìn Giản Minh, “Anh chuyển công tác về đó rồi, hết Tết, Thế Hoa sẽ đưa Đông Đông quay về, anh ở lại đó làm việc luôn. Có lẽ là trong một khoảng thời gian dài sẽ không thể nào đến thăm Đông Đông được.”

Thông tin này làm Giản Minh cảm thấy vô cùng bất ngờ, “Chuyển công tác về quê hương? Không phải anh từng nói anh không quen với môi trường làm việc bên đó sao? Tại sao lại muốn chuyển công tác về quê?”.

La Thế Triết hạ thấp giọng, nói, “Chủ yếu là anh bắt đầu coi trọng ý nghĩa sự tồn tại một gia đình, và sức mạnh được cất giấu bên trong đó là gì?”. Nhìn thấy Giản Minh không hiểu được ý của anh, anh vội vàng giải thích, “Không giấu gì em, nhìn thấy thái độ và biểu hiện của cả gia đình họ Lăng khi họ gặp phải vấn đề, sẽ có chút cảm xúc, cảm giác cả gia đình quan tâm lẫn nhau, ở bên nhau giúp đỡ lẫn nhau, thật tốt. Anh rời xa quê nhà nhiều năm lắm rồi, cũng muốn về ở gần nhà một chút, dễ dàng chăm sóc gia đình, xảy ra chuyện gì cũng không cần phải một mình gánh vác vất vả như thế nữa.” La Thế Triết hít một hơi, dáng vẻ mệt mỏi, cụt hứng, “Giản Minh, anh mệt rồi.” Anh đang kêu cứu với cô, mặc dù bây giờ sự kêu cứu của anh tỏ ra mệt mỏi như thế, nhưng anh chỉ tỏ ra yếu đuối trước mặt Giản Minh mà thôi.

Đối với Giản Minh, đây là lần thứ hai cô nghe thấy La Thế Triết nói với cô “Anh mệt rồi”, lần trước là trước khi họ ly hôn, anh nói với cô, anh muốn bỏ cô là chiếc thuyền rách nát để lên bờ, bước lên chiếc máy bay chiến đấu F20 để tiến về phía trước, bây giờ… Giản Minh chỉ có thể nói, “Thăng chức là việc tốt, tương lai anh nhất định sẽ được đi trên một con đường bằng phẳng.” Ánh mắt cô rơi xuống cánh tay anh, một vết thương nhỏ, chắc là bị bỏng, sưng rộp lên, rồi lại bị vỡ ra, hình như hơi nhiễm trùng nhẹ, hỏi, “Tay anh bị sao thế?”.

“À, nấu súi cảo bị bỏng.”

https://thuviensach.vn

“Để em lấy cồn lau rửa qua cho anh một chút.” Giản Minh đi về phía bếp một lát rồi quay lại, trên tay là một hộp đựng thuốc nhỏ, lấy chai cồn ra giúp La Thế Triết rửa vết thương, buột miệng hỏi, “Sủi cảo tự gói sao? Nhân cần tây thịt heo à?”.

“Ừ, nhân rau cần tay, tự gói lấy.” La Thế Triết nhìn Giản Minh, trong lòng có chút ngọt ngào, cô vẫn còn nhớ anh thích ăn sủi cảo nhân gì, nhưng nỗi đau khổ và chua xót lại chiếm cứ toàn bộ con tim, biết rằng cô chỉ không muốn phí sức tìm chủ đề nói chuyện với anh mới làm những việc này, nhưng cho dù là như thế, chỉ là một chút quan tâm rất đỗi bình thường của cô dành cho anh, nhưng anh lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Anh dùng chút mãn nguyện trong tích tắc này, đưa ra cái kết triệt để giữa hai người, “Anh nhớ đến sủi cảo trước đây em làm cho anh ăn, loại sủi cảo nhân cần tay anh thích nhất, cho nên thử làm một lần xem sao. Cứ nghĩ rằng sủi cảo của mình làm cũng có vẻ giống, rất thành công, ai ngờ vừa cho vào nồi, chẳng hiểu vì sao cứ bị bung ra, chẳng vớt lên được cái nào cho nguyên vẹn, anh nhìn vào nồi sủi cảo đó và nghĩ rằng, đây là ý trời, có thể duyên phận giữa hai chúng ta đã hết thật rồi.”

“Cảm ơn anh đã đối xử với em tốt như thế, có điều, con người mà, có hợp có tan, anh đừng suy nghĩ nhiều quá.” Giản Minh lật tìm băng dán cá nhân trong hộp thuốc, định tìm băng dán cá nhân trong suốt dán lên cho La Thế Triết, ai ngờ La Thế Triết tìm được hình dán chú heo màu hồng nhỏ trong phim hoạt hình, tự dán lên vết thương. Trước đây, cô thì trẻ con, anh thì nghiêm túc, cô luôn thích dùng các kiểu băng dán cá nhân đủ hình dáng và màu sắc để dán vết thương nhỏ của anh trên tay, mặc dù anh chê xấu, nhưng vẫn mặc kệ cô. Sau này anh dần dần leo lên được vị trí cao hơn, thân phận cao quý hơn, cô không thay đổi, nhưng anh lại cảm thấy dán những hình thù lòe loẹt đủ kiểu ấy trên tay càng ngày càng chẳng ra thể thống gì cả, trước mặt anh vẫn chiều theo ý cô, quay đầu đi một cái là xé ngay. Còn bây giờ…

https://thuviensach.vn

Phải đi rồi, La Thế Triết đứng dậy, không còn tìm ra lý do gì để "sum họp" với cô ở đây nữa, miệng gọi tên của Giản Minh, giọng điệu dịu dàng, vương vấn, "Giản Minh… Giản Minh, tạm biệt." Trong lòng dù nặng nề và nhung nhớ, thương yêu và gào thét, cũng chỉ có thể phải tự tiêu hóa một mình, một người cho dù có thông minh cả đời, nhưng chỉ cần ngu dốt một lần cả cuộc đời có thể đã kết thúc, La Thế Triết nghĩ, giống như bản thân mình đây.

Sau khi Lăng Lệ tỉnh táo lại, buổi sáng cuối tuần sau khi anh gọi điện thoại về, một đống tâm sự chất chứa trong lòng Giản Minh, nấu xong bữa sáng, kiểm tra lại điện thoại lúc nãy vừa vứt vào túi áo, Lăng Lệ không gọi thêm lần nào nữa, Giản Minh vì thế mà cảm thấy rầu rĩ vô cùng. Nhìn đồng hồ cũng đã đến giờ rồi, bày mì sợi vừa cán xong ra, cất cái thớt đi, nồi nước dùng đang hâm trên bếp cho nóng, đang định gọi mẹ dậy ăn cơm thì điện thoại đổ chuông, Giản Minh cứ nghĩ là Lăng Lệ, vội vội vàng vàng cầm lên xem, là vợ chồng anh Lăng Khang, nhấn nút nghe, Trọng Hằng đã gặp được chú Hai sau khi kết thúc trạng thái hồn xiêu phách lạc rồi, đang ở với chú Hai, báo mọi việc bình an về cho vợ chồng anh Lăng Khang, vợ chồng Lăng Khang cực kỳ cảm động, phấn khích vô cùng, nói rằng nếu như Lăng Lệ không hồi phục lại được, trong lòng của anh chị không có gì chắc chắn, không dám tùy tiện đến gặp mẹ Giản Minh, hơn nữa cứ phải thay nhau chạy đi thăm Lăng Lệ, không có thời gian rảnh rỗi. Bây giờ Lăng Lệ hồi phục lại rồi, việc đầu tiên phải làm là đến thăm trưởng bối, đã kéo dài thời gian lâu như vậy, không kéo dài thêm được nữa. Giản Minh vội vàng gọi điện thoại cho ông Giản, muốn cha bắt xe cao tốc đến đây luôn.

Trước giờ cơm trưa, anh trai Lăng Khang và chị dâu chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để đến thăm hai ông bà nhà họ Giản, lấy thân phận của bậc con cháu đến gặp mặt, không ngừng nói lời xin lỗi, tặng kèm mấy món quà, nhân sâm và rượu quý, một bức tượng Phật vàng, còn tặng cho mẹ Giản Minh một chiếc túi xách hàng hiệu rất có giá trị. Hai vợ chồng Lăng Khang và Văn Quyên đều là những người dễ bắt chuyện, hơn nữa lại cảm thấy có

https://thuviensach.vn

lỗi với hai ông bà cụ nhà Giản Minh, nói ngon nói ngọt lấy lòng một cách tự nhiên, cũng chỉ vì muốn làm cho nhà thông gia vui vẻ mà thôi.

Còn ông Giản cũng là người đã từng lăn lộn ngoài xã hội, những cuộc gặp mặt như thế này vẫn luôn rất chu đáo, mang theo một ít đặc sản của quê hương mà thành phố hiếm khi có cho vợ chồng anh trai Lăng Khang và chị dâu, Văn Quyên vẫn luôn thích thú với các kiểu đặc sản của miền quê, tỏ ra rất hào hứng. Đi ra ngoài ăn cơm, địa điểm là khách sạn vẫn hay chiêu đãi các nhân vật quan trọng, có lịch sử có danh tiếng, rất khó đặt được chỗ ấy, được đưa đón bằng hãng xe mà cha mẹ Giản Minh vẫn thầm ao ước, đi đến những nơi cao cấp, những người mà mình gặp chắc chắn không phải người có đẳng cấp bình thường, những thứ mình dùng, cũng đều rất tinh xảo, cầu kỳ. Bữa ăn này, tạm thời không nói đến thức ăn và rượu ngon đến mức nào, chỉ nói đến bầu không khí, hòa hợp đến nỗi không thể nào hòa hợp hơn được nữa, cao đến mức như muốn nổ tung lên.

https://thuviensach.vn

BỆNH TÌNH YÊU

Phương Tranh

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lăng Khang và ông Giản rất có tiếng nói chung, chắc do bản năng theo đuổi sự nghiệp và danh lợi của đàn ông, hai người họ nói chuyện rất ăn ý. Lăng Khang rất hiểu những thành tựu mà ông Giản có được trong sự nghiệp trước đây của mình, cũng cho rằng những kỹ sư công trình lớn tuổi, có kinh nghiệm có trình độ chuyên môn như thế này rất hiếm gặp, anh vừa mới tiếp quản một dự án mới, đang rất cần những người như ông Giản đây, mời ông đến đây giúp đỡ anh, tuyệt đối không phải giả vờ hay khách sáo, mà rất thật lòng, “Chú à, đến đây giúp cháu, chú còn trẻ, bây giờ nghỉ hưu thì sớm quá, cháu thấy sức khỏe của chú còn tốt lắm, làm thêm mấy năm nữa hoàn toàn không thành vấn đề.” Tiếp theo đó nói luôn lương bổng và các đãi ngộ khác, cha Giản Minh ôm lấy vợ mình, rất thân mật dịu dàng, “Bà nó ơi, con gái nhà ta có chỗ dựa đến cuối đời rồi.” Nâng ly với Lăng Khang và Văn Quyên, ông nước mắt lưng tròng, “Nhà hai bác chỉ có mỗi đứa con gái này thôi, bây giờ giao nó cho hai cháu.” Tấm lòng thương yêu con gái của cha mẹ Giản Minh, cũng làm cho Lăng Khang, Văn Quyên cực kỳ cảm động, nước mắt cũng lưng tròng, hứa rằng bọn cháu nhất định sẽ chăm sóc Giản Minh thật tốt, đối xử với em ấy như đối xử với những người trong gia đình. Tiếp theo đó Lăng Khang và Văn Quyên khen ngợi Giản Minh, nhân hậu, có nghĩa tình, họ thích vô cùng, cũng cực kỳ tín nhiệm, rồi nâng ly chúc mừng hai ông bà nhà Giản Minh, cảm ơn ông bà đã dạy dỗ Giản Minh tốt như vậy, bữa cơm này, không khí sôi nổi, nói chuyện rôm rả, chủ đề nói chuyện không dứt, không có lúc nào im lặng, cho dù cha mẹ của Giản Minh, hay là vợ chồng Lăng Khang, đều cực kỳ hài lòng.

https://thuviensach.vn

Sau khi ăn cơm, vốn dĩ vợ chồng Lăng Khang muốn giữ cha mẹ Giản Minh ở lại chơi mấy hôm, nhưng cha mẹ Giản Minh từ chối khéo, đang Tết nhất, cô và Lăng Lệ cũng phải về quê vợ thăm gia đình, phải lo dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, phải chuẩn bị đồ Tết, bận rộn lắm, để lần sau vậy. Giản Minh yêu cầu xem có nhờ người đưa cha mẹ về nhà được không? Giản Minh đã mở lời, Văn Quyên Lăng Khang làm gì có lý do nào để từ chối, không để cho ông Giản đưa ra ý kiến khác nữa, một chiếc Mercedes đứng đợi ngay dưới lầu, bà Giản thu dọn hành lý lên xe. Trước khi ông Giản đi, để lại cho Giản Minh một chiếc thẻ ngân hàng, trong đó là tám mươi vạn của Giản Minh, ông cụ uống hơi nhiều, dặn dò oang oang, "Cất vào đi, sau này nhỡ khi gặp chuyện gì, cũng có chút tiền phòng thân…".

Tám mươi vạn, trong giai đoạn khó khăn nhất, không cứu được những việc cấp bách của Giản Minh, giờ đây, khi cô không còn cần đến nữa, nó lại đến tô điểm thêm cho cuộc sống đầy đủ của cô… Còn Lăng Lệ, thời khắc cô sống trong vô vọng nhất, không biết nương tựa vào ai, đã trở thành điểm tựa mạnh mẽ nhất cho cô, gánh vác toàn bộ nỗi thất vọng và trọng lượng của cô, còn cô, vào thời khắc niềm tin của anh bị sụp đổ, không cho anh được một cái ôm ấm áp, không che chở được cho anh, không để cho anh được yên tâm mà khóc, để mặc anh trốn chạy hiện thực bằng cách này, mới có thể hô hấp được. Giây phút khi Lăng Lệ thất vọng, buồn bã, điều cô lo lắng nhiều hơn vẫn là bản thân mình, có tiếp tục sống như vậy được không? Có ly hôn không? Khó khăn lắm anh mới khôi phục lại, gọi điện thoại cho cô, câu trả lời của cô lại chỉ là, "Anh chết quách đi." Giản Minh cảm thấy bản thân mình quá vô liêm sỉ.

Tiễn cha mẹ về rồi, về nhà với vợ chồng anh chị Lăng Khang, suốt cả chặng đường cứ nghe vợ chồng Lăng Khang khen những điểm tốt của cha mẹ, Giản Minh chỉ biết cười, dạ dày cô rất khó chịu, hiện tượng nghén ngẩm làm cô sống không được chết cũng không xong lại đến làm phiền cô. Khi ăn trưa, mọi người đều biết cô thích ăn cá, thế là, món cá hấp và các lát phi lê cá ngừ đại dương trong đĩa gỏi cá, hầu như được gắp vào trong đĩa

https://thuviensach.vn

của cô. Một Giản Minh đã từng thích ăn cá nhất, bây giờ chỉ cần ngửi thấy mùi cá từ đằng xa, đã muốn nôn thốc nôn tháo, nhưng cô lại không muốn để mọi người biết cô có thai, đành phải cố gắng nuốt xuống. Nếu như cứ cố gắng nuốt xuống, nó sẽ không nghe lời, đa phần đều sẽ quay lại đòi nợ, Giản Minh vào nhà còn chưa kịp chào vợ chồng anh chị Lăng Khang, lao vào nhà tắm nôn dữ dội. Cứ nghĩ rằng nôn hết sẽ không sao, chắc buổi trưa ăn quá nhiều cá sống, ai nào ngờ vừa nôn xong chưa được bao lâu lại phải quay vào nôn tiếp. Nghĩ rằng lần này chắc xong rồi chứ nhỉ? Kết quả vừa ngồi xuống uống mấy ngụm nước ấm, cảm giác buồn nôn lại kéo đến, lại chạy vào nôn. Giản Minh nôn cho đến khi ra mật xanh mật vàng, mặt mũi tái mét, đôi môi hồng giờ đây nhợt nhạt, cả người mềm nhũn không còn sức lực, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, chóng mặt không chịu được. Vợ chồng Lăng Khang lo lắng, đưa Giản Minh đến bệnh viện, kết quả trên đường đến bệnh viện, Giản Minh vẫn phải cầm theo túi ni-lông, vẫn tiếp tục nôn, không thể không gọi điện thoại cho Đường Nhã Nghiên nhờ cứu mạng.

Xe vừa đến bệnh viện, vợ chồng Lăng Khang dìu Giản Minh xuống, Đường Nhã Nghiên đã đứng đợi ở cổng, giường đẩy đã chờ sẵn, cô được đưa vào phòng cấp cứu, gọi người ở khoa Sản đến hội chẩn, vợ chồng Lăng Khang giờ này mới biết, ồ, Giản Minh có rồi. Giản Minh cũng chẳng bị làm sao, phản ứng bầu bì nghiêm trọng như vậy có lẽ do lo lắng quá nhiều, hơn nữa lại không được nghỉ ngơi tốt, việc của cô và Lăng Lệ mọi người đều biết, sau khi chẩn bệnh, cho thuốc uống, thì bị đưa vào phòng bệnh của khoa Sản. Vợ chồng Lăng Khang cẩn thận từng li từng tí, không dám xem nhẹ nữa, kéo bác sĩ chủ trị của khoa Sản và Đường Nhã Nghiên ra ngoài hành lang nói chuyện, hỏi han đủ thứ chuyện, căng thẳng vô cùng. Giản Minh nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi, cuối cùng cũng đã ổn định trở lại, chỉ cảm thấy mệt mỏi chết đi được, chắc có tác dụng của thuốc cô ngủ một giấc thật say, có điều, có điều, đã là buổi chiều rồi, Lăng Lệ vẫn chưa gọi điện thoại về, Giản Minh nhớ anh, rất, rất, rất… Cô gọi vào máy di động của anh, “Anh Lệ.”

https://thuviensach.vn

Vẫn giọng nói ấm áp, làm Giản Minh cảm thấy yên tâm gấp bội ấy, pha lẫn niềm khao khát, “Giản Minh.”

Giản Minh nằm quay người lại, “Anh Lệ, xin lỗi, sáng nay không nên trút giận lên đầu anh.”

Giọng mũi của Lăng Lệ trầm khàn, “Đừng nói như vậy, là anh có lỗi với em, không tổ chức hôn lễ, vứt bỏ em lại một mình, em có hận anh không?”.

Giản Minh thẳng thắn, “Có một chút thôi.” Không yên tâm lắm, “Anh Lệ, còn anh thì sao? Tại sao không gọi thêm cho em một cú điện thoại nào nữa? Có phải giận em không? Khi anh cần em, em không an ủi anh, khi anh vừa khỏe lại gọi điện thoại cho em, em lại dữ dằn với anh.”

Lăng Lệ dịu dàng, “Anh không giận em, không gọi điện thoại cho em là bởi vì anh rất bận, mọi người đều chúc mừng anh, đến chào hỏi anh, hơn nữa, anh sợ em hận anh, không đủ dũng khí để gọi cho em.” Ngừng một lúc rồi nói tiếp, “Lần trước đi tìm em, nhìn thấy La Thế Triết cầu hôn với em, cầm chiếc nhẫn cũ, tự nhiên anh cảm thấy bản thân mình rất tệ hại, thật vô dụng, rất sợ đánh mất em…”. Giọng mũi của Lăng Lệ biến thành tiếng khóc.

“Anh Lệ, anh đừng sợ, đừng khóc, còn có em đây, em ở đây, anh không chỉ có một mình. Em hiểu cảm giác của anh, em đều biết cả rồi, bởi vì, em và anh giống nhau.” Giản Minh nói lại với Lăng Lệ câu nói anh đã từng nói với cô, mỗi một chữ là một giọt nước mắt, “Chúng ta đều đang sống trong thời đại thương mại bùng phát, toàn dân kinh doanh, ai cũng bàn về lợi ích này kia, nhưng mà em và anh, mãi mãi không thể nào trở thành những thương nhân kia được. Ở cái thời đại này, không có đầu óc kinh doanh, chẳng khác gì tay không tấc sắt, để mặc người ta xâu xé, anh Lệ, người vô dụng, không chỉ có mình anh, còn có cả em, chúng ta không đủ lạnh lùng, không có thủ đoạn, không thể nào giở những thủ đoạn có lỗi với

https://thuviensach.vn

lương tâm, không thể nào hạ quyết tâm làm những chuyện bậy bạ được, em nghĩ, đây chính là số mạng của hai chúng ta, số trời đã định, cho nên giữa hai chúng ta không nên phân biệt quá rạch ròi.”

©STENT

Một nơi nào đó ở chân trời góc bể, tiếng khóc không kiềm chế được của Lăng Lệ được truyền tải qua mạng lưới điện thoại, truyền đến cho Giản Minh, Giản Minh nước mắt cũng ướt đẫm khuôn mặt, tiếp tục bày tỏ với Lăng Lệ, “Anh Lệ, những lời nói của anh, em đều nhớ hết. Anh đã từng nói chút ngọt ngào trong cuộc sống của mỗi người giống như mật ngọt trên lưỡi dao, liếm hết mật ngọt, sẽ còn lại lưỡi dao, nếu tiếp tục liếm, sẽ chỉ còn lại sự đau đớn mà thôi. Anh Lệ, bởi vì đã được nếm thử vị ngọt ngào đó, liền quên hết cả trời đất, không để ý đến kết quả và giá thành, người liếm vào lưỡi dao là anh, là em. Đừng khóc, vẫn còn có em ở đây, cho dù chúng ta không phải vợ chồng, không phải bạn bè, anh Lệ, em sẽ mãi luôn ở bên anh, mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi. Nếu như anh không thể nở mày nở mặt, suốt ngày đầu tắt mặt tối, nếu như không thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn đó, hai chúng ta vẫn ở bên nhau, anh vui, chúng ta cùng vui, anh buồn, em cũng buồn theo, anh suy sụp, em sẽ là chỗ dựa cho anh, giúp anh đứng dậy, anh Lệ, em thật sự rất yêu anh…”.

Lăng Lệ nói trong tiếng khóc, nghẹn ngào, “Giản Minh, Giản Minh…”.

Giản Minh khóc nức nở trả lời, “Em ở đây, anh Lệ, em rất muốn được ôm anh…”. Bên tai, truyền đến tiếng khóc dữ dội hơn của Lăng Lệ, nước mắt của Giản Minh càng rơi nhiều hơn, cô cắn chặt môi dưới, kìm nén tiếng khóc.

Vợ chồng Lăng Khang bước vào phòng, cảnh tượng đập vào mắt là em dâu nằm nghiêng người trên giường khóc lóc thảm thiết, kinh ngạc, “Giản Minh, em làm sao thế?”.

https://thuviensach.vn

Giản Minh lắc đầu, khóc không nói nên lời.

Văn Quyên nhìn thấy chiếc điện thoại bên tai Giản Minh, cầm qua xem trên màn hình ai là người gọi đến, biết đó là nhị thiếu gia nhà cô, nghe phía bên kia cũng khóc như mưa, trong lòng rối bời, khóe mắt đỏ lên nhưng kiềm chế lại được, "Chú Lệ, đừng khóc nữa, chị nói với chú này, Giản Minh có thai rồi, bởi vì lo lắng cho chú, lại sợ anh chị lo lắng nên không nói gì cả, giấu cả anh chị, thai tám tuần rồi đấy, trong lòng nhớ đến em, ăn không ngon, ngủ không yên, người gầy quắt lại, cho nên phản ứng trong thai kỳ càng dữ dội hơn, không có ai ở bên chăm sóc chắc chắn là không được rồi. Chú Lệ này, nghe lời chị, đừng để lú lẫn thêm lần nào nữa, người chết rồi, chúng ta bỏ qua cho cô ta, người đang sống, mới là quan trọng nhất…".

Tiếp sau đó điện thoại lại đến tay Lăng Khang, giọng nói của Lăng Khang vẫn như tiếng chuông đồng, "Thằng quỷ này, có anh trai ở đây, em không phải lo lắng gì cả, anh chị chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho Giản Minh, đợi em quay về, Tết này, chúng ta vẫn phải tổ chức lễ cưới. À, em chưa nhìn thấy ảnh cưới của em đâu, chụp đẹp lắm. Ừ, ừ, mua chanh cho Giản Minh…". Lăng Khang nháy mắt với Văn Quyên, ý nói chú Hai khỏe rồi, biết quan tâm đến em dâu rồi, đồng ý liên tục, "Có có, về khoản này em yên tâm đi, tìm chị Đường sao? Tìm rồi tìm rồi, ngay từ đầu Giản Minh đã tìm đến Đường Nhã Nghiên, em gọi điện thoại cho chị Đường mà xem, cô ấy nói mỗi lần khám thai đều đi cùng Giản Minh, tình hình của Giản Minh cô ấy nắm rõ nhất…".

Lần này Giản Minh nằm viện hai ngày, cảm thấy rất ngại ngùng, không ngờ rằng phải nằm viện vì phản ứng trong thai kỳ. Mặc dù vợ chồng Lăng Khang dặn dò cô yên tâm nghỉ ngơi, nhiệm vụ quan trọng hàng đầu bây giờ của cô là dưỡng thai, có điều đã đến bệnh viện đây rồi, địa bàn của Lăng Lệ, đặc biệt là khi Lăng Lệ không có ở đây, sẽ luôn có việc gì đó đến tìm cô. Bởi vì khoa Nội phải chuyển sang tòa nhà mới xây, những thiết bị

https://thuviensach.vn

trong đó cũng đều được trang bị toàn đồ mới, cho nên chiếc bàn làm việc nặng nề đó của Lăng Lệ không thể nào để nguyên như thế rồi chuyển đi được, phải lấy hết đồ trong đó ra. Đường Nhã Nghiên gọi điện thoại hỏi ý kiến Lăng Lệ khi đã hồi phục tinh thần, Lăng Lệ nói dù sao Giản Minh cũng đang ở bệnh viện, việc của anh thì tìm Giản Minh giúp anh xử lý, đồng thời nói với Giản Minh trong ngăn bàn làm việc của anh, chiếc chìa khóa dự bị nằm ở đâu, thế nên Giản Minh đang ở trong giai đoạn dưỡng thai phải qua khoa Nội một chuyến, giúp Lăng Lệ thu dọn đồ đạc trong bàn làm việc. Giây phút khi mở chiếc hộc bàn to ra, cô phát hiện di thư của Phương Nam gửi cho Lăng Lệ. Di thư không được gấp lại cho gọn gàng, để lộn xộn trong đó, Giản Minh đọc, không phải vì hiếu kỳ, mà là cô cần phải hiểu được rốt cuộc việc gì làm tinh thần Lăng Lệ sau khi đọc xong bức thư đó lại suy sụp như thế.

Thực ra cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc lắm, trong quá trình đọc, Giản Minh rất bình tĩnh. Trong hộc bàn, ngoài di thư ra, Giản Minh còn phát hiện ra một chiếc nhẫn rất quen mắt, chính là chiếc nhẫn Lăng Lệ từng đeo trên tay, anh muốn đeo đến khi qua kỉ niệm ngày cưới với vợ cũ mới tháo ra, hóa ra Lăng Lệ đã tháo ra, tiện tay vứt trong ngăn kéo.

Ngày hôm ấy, Giản Minh cẩn thận giúp anh thu dọn các kiểu sách vở tài liệu và những thứ linh tinh trong hộc bàn, chuyển sang chiếc bàn mới của anh. Sắp xếp lại theo vị trí cũ mà anh sắp xếp ở bàn bên kia. Có điều, di thư của Phương Nam và nhẫn cưới của Lăng Lệ cô sẽ mang hai thứ này về nhà cất. Những vật kỷ niệm cần lưu giữ lại thì cứ giữ lại thôi, đó cũng là vết tích để lại trong cuộc đời chúng ta, có điều cũng không cần phải đối mặt với nó thường xuyên, những thứ đã trôi qua, cứ để nó trôi qua vậy.

Sau khi xuất viện, Giản Minh không lay chuyển được vợ chồng Lăng Khang, đến căn nhà lớn của anh chị ở tạm vài ngày dưỡng thai cho yên tâm, sống những tháng ngày cơm nước được phục vụ đến tận miệng, đúng lúc Trọng Hằng cũng trở về từ khu vực thiên tai, kể tỉ mỉ tình hình của chú

https://thuviensach.vn

Hai bên đó. Nói rằng bởi vì chú Hai biết được trước đây bản thân mình đã mang đến nhiều phiền phức cho đội cứu trợ, cho nên bắt đầu từ bây giờ cố gắng hơn gấp bội, tập trung vào công việc, đương nhiên tâm trạng vẫn chưa thể nào hồi phục lại như ngày xưa, nhưng mọi người đều tin rằng, cùng với thời gian, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Cuối cùng tất cả trần ai cũng đã lắng xuống, chỉ chờ Lăng Lệ quay về. Có một hôm vợ chồng Lăng Khang kéo Giản Minh vào thư phòng, trao đổi với cô, hy vọng Giản Minh có thể khuyên Lăng Lệ tiếp nhận một phần cổ phần của tập đoàn Lăng Văn, còn nữa, hỏi Giản Minh và Lăng Lệ có ý định chuyển sang ở một căn nhà khác không? Thoải mái chọn giữa biệt thự và penthouse, tòa chung cư của công ty Lăng Khang vừa mới xây có bố cục hợp lý, địa thế tốt, xung quanh có trường học, trung tâm thương mại đầy đủ cả, anh muốn để lại cho Lăng Lệ căn penthouse 210m2, hỏi ý kiến của Giản Minh thế nào?

Giản Minh e ngại, “Việc này em không quyết định được, đợi anh Lệ về rồi bàn sau được không ạ?”.

Văn Quyên nói thẳng, “Biết một mình em không quyết định được, gọi em đến, là muốn em có thể chấp nhận, sau đó để em về khuyên Lăng Lệ đồng ý.” Văn Quyên đặc biệt nhắc, “Thái độ trước đây của Phương Nam, anh chị không thể giao cổ phần cho Phương Nam, anh chị không cách nào tin tưởng cô ấy được, nhưng phần cổ phiếu đó, vốn dĩ vẫn thuộc về Lăng Lệ, anh chị cũng không thể giữ mãi được, cổ tức những năm trước đây, anh chị đều giữ lại cho Lăng Lệ. Giản Minh này, em cũng phải hiểu cho nỗi khổ của anh chị, bây giờ thì ổn rồi, cả nhà ta hòa thuận như thế này, vậy mới giống một gia đình chứ…”.

Mặc dù Văn quyên nói như thế, Giản Minh vẫn kiên quyết, chờ Lăng Lệ về trao đổi lại. Không tránh khỏi xuýt xoa, bây giờ tất cả mọi thứ bày ra trước mặt cô là giấc mơ mà Phương Nam theo đuổi, bao nhiêu năm không chịu buông tay với những thứ thuộc về mình và Lăng Lệ, đối với việc này,

https://thuviensach.vn

Giản Minh chỉ biết thở dài. Lòng ham muốn đương nhiên là không có biên giới, bá đạo mà dũng mãnh, làm cho người ta trầm luân thậm chí hủy diệt, còn lòng hy vọng luôn tràn đầy sức sống, vượt qua sức mạnh của thời gian, không dũng mãnh, nhưng lại lâu bền và mới mẻ. Ham muốn của Phương Nam vẫn luôn không vượt qua được niềm hy vọng mà Lăng Lệ gửi gắm, cho nên, cuối cùng, thứ mà Giản Minh nên nâng niu và tôn trọng, vẫn là Lăng Lệ.

Thời gian trước khi Lăng Lệ quay trở về, Giản Minh còn giúp anh làm thêm một việc, đi tiễn Đường Nhã Nghiên. Bởi vì nhu cầu của khu vực bị thiên tai, ngày về của Lăng Lệ gặp phải trở ngại, không có cách nào về kịp phải để Giản Minh đi thay như mọi khi. Ở sân bay, Đường Nhã Nghiên còn nhắc lại với mấy người trong gia đình mình, “May có chú Lệ đi giúp mẹ chuyến này, nếu không mẹ cũng không kịp về mất.”

Sau đó ông xã đôn hậu, chín chắn của Đường Nhã Nghiên dặn riêng với Giản Minh, “Cho anh gửi lời thăm Lăng Lệ, mấy năm nay, cảm ơn chú ấy đã không ít lần giúp đỡ Nhã Nghiên.”

Giản Minh vội nói, “Thực ra em cũng đang định nói như thế.” Cô nắm lấy cánh tay của Đường Nhã Nghiên, “Cảm ơn chị đã chăm sóc Lăng Lệ trong những năm qua, chăm sóc rất chu đáo.”

Đường Nhã Nghiên rơm rớm nước mắt, “Em không trách chị tự động đưa chú ấy đi là chị mừng rồi.”

Giản Minh đùa, “Sao lại trách chị được? Dù sao cũng không có lần sau nữa.”

Mọi người đều bật cười, cười một lúc, cuối cùng nước mắt Đường Nghiên cũng lăn ra, khóc, “Thật sự tôi chẳng muốn đi chút nào, sang cái nơi tồi tàn của bọn người nước ngoài đó làm gì cơ chứ? Tôi lại chẳng quen ai…”.

https://thuviensach.vn

Chà, mọi người sợ nhất vụ này, mấy đồng nghiệp thân quen nhau ở bệnh viện, mấy người giống như anh Kiều, cùng chọc cô ấy, “Sao em lại phiền phức thế này cơ chứ? Đã nói trước là em không khóc, bọn anh mới đến tiễn em, bây giờ em qua cầu rút ván là sao…”.

Cứ như thế, tiễn chị Đường đi trong tiếng khóc lẫn tiếng cười. Khoa Nội tiết, tiếp quản vị trí của chị Đường là anh Dương, theo thời gian, hy vọng một ngày nào đó có thể phối hợp tốt với Lăng Lệ, giữ mãi bầu không khí làm việc vốn có. Có điều, Giản Minh vẫn cảm thấy đáng tiếc, nói vậy là bởi vì, mặc dù cảm thấy khó chịu vì thái độ ăn ý trong công việc của Lăng Lệ và Đường Nhã Nghiên, nhưng vẫn thích cách họ biến phòng làm việc thành “cửa hàng phu thê” ấm áp. Bỗng nhớ lại rằng, những thứ mình có được trong cuộc đời, cứ ngỡ rằng sẽ mãi có được nó, nhưng nếu như vẫn tiếp tục bước đi, không biết một ngày nào đó, sẽ lạc mất nhau.

Ngày Lăng Lệ trở về từ khu vực gặp thiên tai, thời gian là buổi sáng, trước khi xuống xe còn chân thành cảm ơn các chiến hữu, mặc dù nửa đoạn đường trước trong đợt nhiệm vụ này thể hiện quá tệ hại, nhưng cũng may nửa chặng đường cuối cùng đã cố gắng làm việc, bù đắp lại vào đó. Về nhà sốt ruột mở cửa vào nhà, phòng trong phòng ngoài được bài trí đơn giản, sáng sủa, đều là mùi vị của Giản Minh, làm người ta cảm thấy ấm áp, thanh thản. Giản Minh không có nhà, chắc giống như hôm qua đã nói trong điện thoại, đi khám thai rồi, vốn dĩ đã hẹn nhau, khám thai xong về nhà đợi Lăng Lệ, có điều bởi vì cả đoàn của Lăng Lệ đều sốt ruột muốn về nhà, xe ô tô chạy nhanh hơn một chút, cho nên về đến đây sớm hơn dự định.

Giản Minh không có nhà, Lăng Lệ quyết định đến bệnh viện tìm, cũng không gọi điện thoại cho Giản Minh, muốn dành cho cô một bất ngờ, giây phút khóa cửa nhà, có cảm giác nhẹ nhõm vì tất cả nỗi trần ai đều đã lắng xuống, cuối cùng anh cũng đã quay về, thế sự khó lường, ai nào ngờ ở cánh cửa này lần trước tạm biệt Giản Minh để đi làm, lần này quay về, đã có thời gian dài cách xa như thế, không, giống như “trải qua bao cuộc bể dâu”

https://thuviensach.vn

được đầu thai chuyển kiếp, thì nợ ở kiếp trước vẫn chưa trả hết, kiếp này phải gặp lại nhau vậy.

Lái xe đến bệnh viện, bên ngoài cửa sổ đã sắp đến buổi trưa, ánh nắng mặt trời rạng rỡ lung linh, mùa xuân đang đến thật gần, trên phố là dòng người về nhà đón Tết và mua sắm, ồn ào náo nhiệt, nhộn nhịp đông vui, mùi pháo tràn ngập không khí, mùi ngọt của kẹo mứt, hương vị của hoa quả sấy khô hai miền Nam Bắc, mang đậm hương vị Tết. Lăng Lệ vẫn còn nhớ ngày mình đi khỏi đây, bầu trời bên ngoài cửa sổ của khoa Nội tiết âm u như thế nào, cảnh ngộ của anh làm cho anh đau xé ruột xé gan như thế nào, hôm nay, giống như đều đã bị ngọn lửa hồng trần thiêu rụi. Trên đường đi anh mua một bó hoa, trước khi đến khoa Sản của bệnh viện, đứng dưới tòa nhà mới xây của khoa Nội, cái nơi từng là cơn ác mộng trong đời anh, thắp hương cho Phương Nam. Chẳng ngờ được rằng nơi này đã đông vui náo nhiệt đến nỗi không thích hợp cho việc cúng bái nữa rồi, từng là nơi nhuốm đầy máu, một cửa hàng bán hàng hóa đã mọc lên, xung quanh cửa hàng trồng đầy hoa. Cửa hàng tiện lợi vừa mới khai trương, tiếng pháo đì đùng nổ giòn giã, xác pháo trông như những cánh hoa phủ đầy trên mặt đất, nhân viên cửa hàng đang phát tờ rơi giảm giá, tiếng nói lanh lảnh, Lăng Lệ đứng ngẩn ngơ một lát, bật cười, hỉ nộ bi ai của mình, so với thế giới này, chẳng qua chỉ là một hạt cát nhỏ bé bình thường trong hằng hà sa số những hạt cát khác, nơi này không thể nào cứ để mãi vũng máu tươi, chờ nhà ngươi đến cúng bái. Anh cúi người xuống, đặt bó hoa xuống bên con đường ít người qua lại, nói với Phương Nam, cảm ơn em đã yêu anh như vậy, nhưng anh xin lỗi, con người ta quay về hướng mặt trời để sống là một loại bản năng, giống như loài kiến đấu tranh để được sống, cũng giống như một kiểu bản năng, sẽ nôn nóng chờ đợi ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên người mình, làm quá trình quang hợp phát huy tác dụng, tâm trạng cũng vì thế mà vui vẻ, thanh thản. Phương Nam, cuộc sống của một người như bốn mùa, khô héo rồi lại sinh sôi, sự ra đi của em sẽ không phải là vĩnh hằng trong anh, còn điều em hy vọng, cách bắt anh phải nhớ đến em, cũng chưa

https://thuviensach.vn

chắc là việc có trọng lượng, xin lỗi, anh sẽ sống thật tốt, dần dần quên em đi, đối xử thật tốt và nâng niu gia đình anh. Phương Nam, tạm biệt.

Rồi rẽ qua khoa Sản, có bác sĩ quen biết chào hỏi Lăng Lệ, “Về rồi à?”.

Lăng Lệ tinh thần hào hứng, vừa cười vừa trả lời, “Ừ, về rồi.” Vẫn là một bác sĩ Lăng đôn hậu, nhẹ nhàng, trầm ổn. Có điều không tìm thấy Giản Minh, bác sĩ khoa Sản nhiệt tình thông báo, “Mễ Lợi gọi điện thoại đến, nói là hai người đã về rồi, nên Giản Minh vội vàng về nhà, vừa mới đi, bây giờ anh đuổi theo vẫn còn kịp.”

Vừa mới đi à, Lăng Lệ vội vàng cất bước đuổi theo, vừa chạy ra mấy bước đã quay lại, “Cái đó, kết quả kiểm tra thế nào?”. Nghe thấy hai chữ bình thường, mới gọi là yên tâm, vội vội vàng vàng đuổi theo Giản Minh.

Lăng Lệ vừa đi vừa gọi điện thoại cho Giản Minh suốt cả quãng đường, kết quả chẳng hiểu cô nương kia gọi điện cho ai, máy cứ bận suốt, khó khăn lắm mới kết nối được, cô nương kia lại không nghe máy. Cũng may khi Lăng Lệ đuổi theo đến cửa bệnh viện, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Giản Minh, có lẽ không giành được xe taxi với những người khác, Giản Minh bỏ qua, vội vàng quay qua đi xe buýt, Lăng Lệ vừa chạy vừa hét lên sau lưng bà xã, nhưng giọng nói của anh làm sao địch nổi với tiếng nhạc Hàn Quốc của cửa hàng bên đường, giọng nói anh tan vào không khí. Đành phải tiếp tục gọi vào máy di động, Giản Minh có nhấc máy, giọng nói rõ ràng rất phấn khởi, “Anh Lệ, anh đang ở nhà phải không?”.

Lăng Lệ không trả lời bà xã, liền trách móc, “Em ngốc nghếch vội vàng gì thế hả? Có bà bầu nào đi nhanh giống em không?”. Theo anh thấy, bắt Giản Minh đi chậm lại rất cần thiết, nhưng khi vợ anh trở nên mơ hồ, thật sự làm cho người ta chẳng biết đường nào mà lần.

https://thuviensach.vn

Giản Minh chưa ý thức được Lăng Lệ đang đi sau mình, vẫn đi với tốc độ rất nhanh, nhiệt tình lãng mạn, giống như những cô bé mới lớn, “Em vội về nhà gặp anh mà. Vừa nãy em gọi điện thoại cho anh, điện thoại anh bận suốt, anh còn dám trách móc em sao? Em cứ nghĩ anh về đến nơi sẽ gọi cho em ngay nữa chứ.” Cuối cùng cô cũng chen lên được trên xe buýt, ở ngay giây phút mà Lăng Lệ suýt nữa là túm được cô rồi ấy.

“Anh gọi cho em, nhưng điện thoại của em cũng báo bận suốt, em nói xem, em không thể đứng yên đó chờ anh đến tìm em sao?”, Lăng Lệ giận, xe buýt đông người là thế, chen tiếp, lên xe buýt đi theo sau Giản Minh, ngữ điệu không mấy thân thiện, “Anh đi ngay sau lưng em này, em không chậm lại một chút được sao?”.

Giản Minh lên xe vẫn dũng mãnh như không có đối thủ chen về phía đuôi xe, nhất thời phân tâm, không nghe thấy Lăng Lệ nói gì, hỏi, “Anh nói gì cơ? Nói lại lần nữa đi.”

Lăng Lệ càng giận hơn nữa, trên xe chật như cá hộp, không chen nổi nữa rồi, giọng điệu càng tệ hại hơn, hét lên, “Anh ở ngay sau lưng em!”. Nếu như không phải gấp gáp, một người bình thường, chen lấn trên xe buýt thì cũng được đi, bây giờ việc này là sao chứ! Giản Minh đứng ngay trước mặt, cô bị người ta chen lấn làm cho cách trở xa xôi như chân trời góc bể, phẫn nộ hét lên một câu, “Bà bầu như em chen chúc trên xe buýt làm gì, ham vui gì nữa vậy không biết?”.

Cuối cùng Giản Minh cũng quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười như hoa trong đám đông, đẹp tựa ngọc, gọi, “Anh Lệ.” Nhìn thấy khuôn mặt lo lắng và sốt ruột của ông xã, cất tiếng, “Xin lỗi, lần sau không dám nữa.” Lại định chen qua phía bên anh, Lăng Lệ vội hét lên, “Đừng qua đây, để anh qua đó.” Nhưng anh chỉ nhích thêm được một chút thì bị kẹt cứng không di chuyển được. Một đôi nam nữ đang hờn giận nhau đứng chắn giữa Giản Minh và Lăng Lệ, không biết vì sao tự nhiên cãi nhau, cô gái bật khóc, nhưng không khóc to lắm, cũng chỉ khóc thút thút thít thít mà thôi, ban đầu

https://thuviensach.vn

chàng trai còn cãi lại hai ba câu với cô gái, sau đó khuyên cô gái đừng khóc, tiếp theo đó cô gái càng khóc dữ dội hơn, chàng trai đó cũng khóc theo, Giản Minh và Lăng Lệ ngại ngùng không dám nhờ hai người đó nhường chỗ cho hai ta đoàn tụ, đành phải ra hiệu đơn giản, xuống xe ở trạm tiếp theo này.

Chiếc xe buýt chạy chầm chậm vào trạm tiếp theo, Giản Minh đứng ở vị trí gần cửa, xuống xe trước, Lăng Lệ khó khăn lắm mới chen ra được gần cửa, "kịch" cánh cửa đóng lại một cách vô tình, xe khởi động chạy tiếp, Lăng Lệ đứng ở cửa xe, vội vàng hét lên, "Để tôi xuống xe để tôi xuống xe đã." Vì không thấy anh xuống xe, Giản Minh nhìn anh qua cửa kính, chạy theo xe, hét ầm lên, "Anh Lệ anh Lệ." Cô mặc chiếc áo khoác màu kem hơi cũ, mái tóc đen, cột túm lại như đuôi ngựa sau đầu, tất cả mọi thứ của cô quen thuộc đến nỗi làm anh cảm thấy yên lòng. Ánh mắt và thái độ đuổi theo xe của cô, làm lòng anh khó chịu như có mũi kim đâm vào, nói to hơn nữa, gần như là hét lên ở cuối xe với đám người đông như nêm cối, "Giúp tôi một chút, nói tài xế dừng xe lại, bà xã tôi có thai rồi, tôi không xuống thì không thể nào yên tâm được…". Cả đoàn người trên xe cùng hét lên giúp Lăng Lệ, "Dừng xe dừng xe, bà bầu bụng bự tay chân nhanh nhẹn, vứt chồng lại trên này rồi."

Cuối cùng, xe cũng dừng lại, Lăng Lệ nhảy xuống. Giản Minh vốn dĩ chạy theo xe, xe đột nhiên ngừng lại, trọng tâm của cô không vững, vấp té, Lăng Lệ sợ đến nỗi tim như muốn văng ra ngoài, đỡ Giản Minh dậy, "Thế nào? Không sao chứ?". Quần áo Giản Minh dính đầy bùn đất do tuyết tan, thê thảm không chịu được. Lăng Lệ cúi người xoa đầu gối của cô, "Đau không? Có chỗ nào khó chịu không?". Móc khăn giấy ra lau bàn tay bị bẩn của Giản Minh, kiểm tra xem có chỗ nào bị trầy xước không, trách móc chuẩn kiểu của Lăng Lệ, "Chạy theo xe làm gì? Anh xuống xe rồi chắc chắn sẽ đi tìm em."

https://thuviensach.vn

Mỗi lần Giản Minh được Lăng Lệ hỏi những câu như có đau không, thế nào rồi? Đều trả lời đúng kiểu của Giản Minh, giương đôi mắt to tròn lên, dáng vẻ ngoan ngoãn, lắc đầu, ý nói không bị thương ở đâu cả, cũng chẳng có chỗ nào khó chịu, cô rất tốt, bởi vì xúc động và chạy mấy bước nên thở không ra hơi, thở phì phò, nơi Lăng Lệ vừa dừng xe, cất tiếng, "Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã nhặt một người thê thảm như em ra khỏi vũng bùn."

Lăng Lệ thôi không cằn nhằn, vẫn điệu bộ như nói chuyện với một cô gái nhỏ, hơi cúi người xuống, hai tay đặt lên vai cô, đặt tầm mắt ngang bằng cô, "Định cảm ơn như thế nào đây?".

"Anh nói em phải cảm ơn như thế nào, em sẽ cảm ơn như thế ấy vậy."

"Thế thì, phải dùng cả cuộc đời này để cảm ơn anh."

Giản Minh trề môi, ngọt ngào, "Dạ, vậy anh cũng phải hứa đối xử tốt với em suốt cả cuộc đời này."

"Giao dịch thành công." Cách thức chúc mừng cho lần giao dịch thành công này là, Lăng Lệ xích lại gần Giản Minh, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đỏ lạnh của cô, có ý muốn dùng nhiệt độ của mình để sưởi ấm cho cô. Nghe thấy câu nói lẩm bẩm phát ra từ đôi môi nhỏ nhắn, "Cứ thế mà giao dịch thành công, quả thực có vẻ không giống kiểu làm ăn buôn bán lắm." Lăng Lệ cười, "Đúng thế, chấp nhận số phận đi." Giây phút tiếp theo, anh khóa môi Giản Minh, siết chặt đôi tay ôm cô vào lòng, tranh thủ giữa những nụ hôn cuồng nhiệt buông một câu, "Bà xã vạn tuế!".

Happy Ending

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29

https://thuviensach.vn